ΘΗΣ Σ

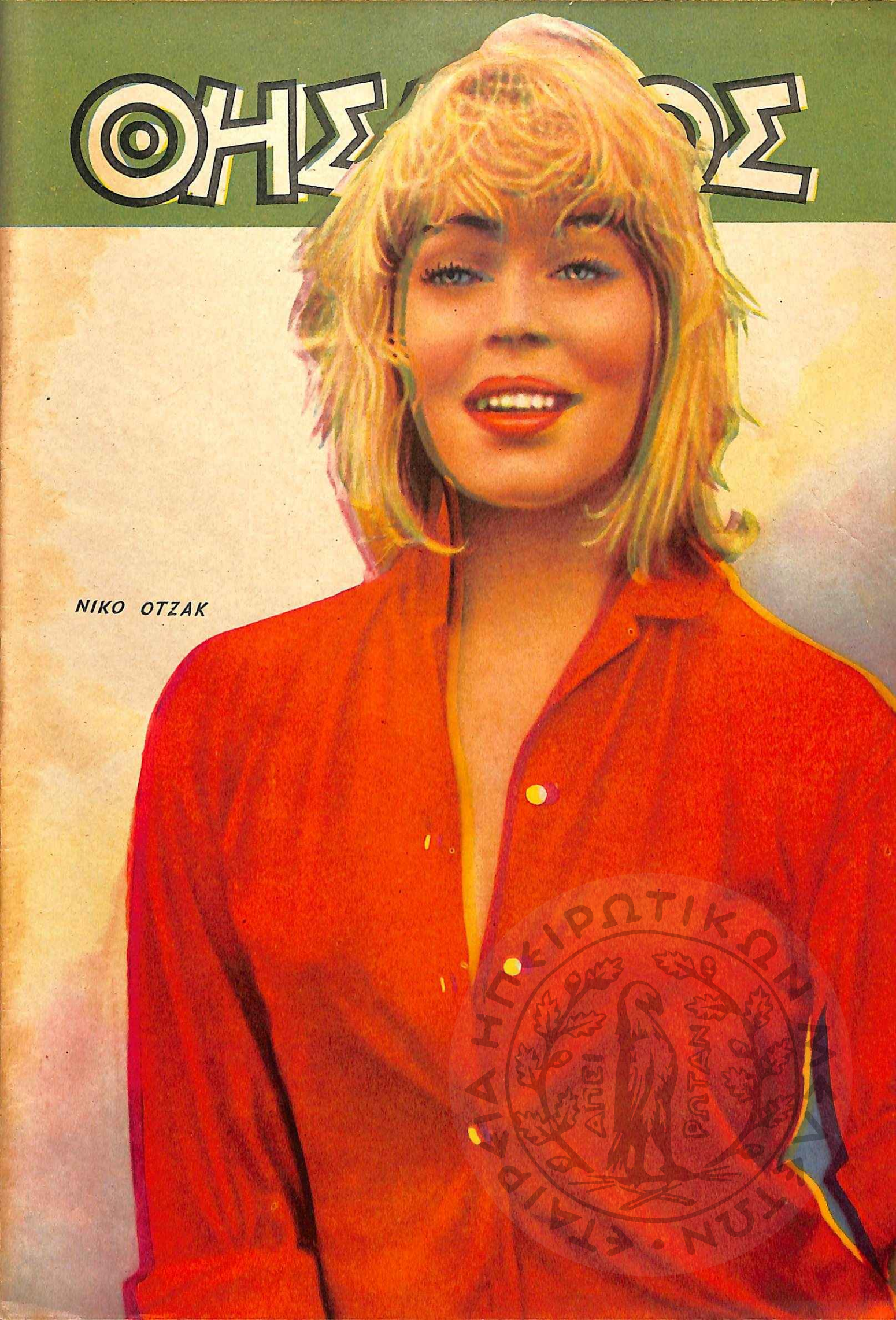

NIKO OTZAK

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἡ Ἑλληναία ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΡΣΙ

«Κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, τὸ γλυκό, μελαγχολικὸ πρόσωπο ἔρχεται μπροστὰ στὰ μάτια μου».

ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΑ καὶ ἀδυναμία χαραχτῆρα, εἶναι τὰ δυὸ χαραχτηριστικά της. Ἡ ἴδια τὸ λέει: «Κοπέλλα δεκαοχτὼ χρόνων, ἀρκετὰ μορφωμένη καὶ ἀδίσταχτα, θὰ μποροῦσα νὰ πῶ, ὄμορφη». Σ' αὐτὴ τὴν ὁμορφιὰ ἀποδίδει τὴ διαμόρφωσι τοῦ χαραχτῆρα της.

"Οταν εἶσαι ὄμορφη καὶ σὲ κυνηγοῦν σὰν ἀγρίμι, δεξιὰ κι' ἀριστερά, εἶναι δύσκολο νὰ φανῇς σταθερή. νὰ γίνῃς σοβαρὴ καὶ ν' ἀποχτήσῃς δυνατὸ χαραχτῆρα. Ἀνάλογες δυσκολίες δὲν ἀντιμετωπίζουν οἱ χωρὶς ζήτησι κοπέλλες. "Οταν λέμε δὲ «χωρὶς ζήτησι», δὲν ἐννοοῦμε τὶς ἄσχημες. Ὑπάρχουν ἄσχημες μὲ γοητεία, ποὺ γίνονται ὁ γενικὸς στόχος, καὶ ἄλλες, πραγματικὰ ὡραῖες, ποὺ ἀφίνουν ψυχροὺς ὅσους τὶς βλέπουν. "Ισως νὰ συμβαίνῃ καὶ τὸ ἄλλο: νὰ μὴ τολμοῦν νὰ τὶς πολιορκήσουν. "Ετσι ὡραῖες ποὺ τὶς βλέπουν, κάνουν τὴ σκέψι: «Ἐμένα θὰ κυττάξῃ αὐτή;». Ὑπολογισμὸς λανθασμένος στὴ βάσι του.

Πάνω ὅμως σ' αὐτά, ἔχουμε μιλήσει πολλὲς φορὲς ὡς σήμερα. Ἄλλο εἶναι τὸ θέμα, ποὺ μᾶς δίνει ἡ κοπέλλα, ἡ ὁποία παίρνει γιὰ ψευδώνυμο τὸν τίτλο τοῦ ρομάντσου τῆς νεαρῆς Παριζιάνας «Καλημέρα θλῖψι».

Ἐπιπόλαιη, μὲ ἀδύνατο χαραχτῆρα, χωρὶς μεγάλους περιορισμοὺς ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔχει τὶς εὔθυμες συντροφιές της. Κατακτήσεις; "Οσες θέλετε. Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παρατραβοῦν οἱ σύνδεσμοί της. Ἰδίως δίχως αἰσθηματολογία. Κανένας σύνδεσμος ποὺ τὴν ἐνδιέφερε. Μὴ τὸ πάρετε γιὰ φυσιολογικὴ ἀνωμαλία. Κάθε ἄλλο. Τὸ «φυσικὸ» ὅμως γι' αὐτὴν εἶναι νὰ βαρύεται γρήγορα. Ἀφοῦ βαρυέται, πῶς νὰ στεριώσῃ σύνδεσμος καὶ ν' ἀναπτυχθῇ αἴσθημα; Πέτρα ποὺ κυλᾶ, μαλλὶ δὲν πιάνει. Ἡ μιὰ γνωριμία της διαδεχόταν τὴν ἄλλη. Ὁ ἔρωτας μὲ τὴ μορφὴ τοῦ παιχνιδιοῦ.

"Ηταν ἄραγε, εὔθυμη καὶ στὸ διάστημα αὐτό, ποὺ ἄλλαζε κάθε τόσο στὸ πὶκ ἄπ' της τοὺς δίσκους τῶν ἐρωτικῶν τραγουδιῶν, ἢ μήπως καὶ τότε ἦταν... καλημέρα θλῖψι;

Φτάνουμε στὸ καλοκαίρι τοῦ 1957. Πέρσι. Σὲ μιὰ παραβαλάσσια πολιτεία πήγῃε νὰ παραθερίσῃ μὲ τοὺς γονεῖς της. Πολιτισμένη ὀνομάζει τὴ μικρὴ πόλι. Ὁ πολιτισμὸς ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προσέχῃ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ὁμορφιά. Τὴν πρόσεξαν καὶ τὴν ἐκτίμησαν. «Ἡ ἀφεξί μου ἐκεῖ προκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρσενικῶν. Αὐτὸ τόβλεπα καθαρὰ στὸ κάθε μου βῆμα στὸ δρόμο: τόβλεπα ἐπίσης στὰ βλέμματα τῶν κοριτσιῶν, ποὺ ἦταν γεμάτα φθόνο». "Ησυχα περνοῦσε τὶς μέρες τῶν διακοπῶν της. Μπάνιο, ἐκδρομές, περίπατοι, παρέες. ὥσπου παρουσιάστηκε ἕνας. Ὁ... Ἐκεῖνος. Ὁ τύπος τοῦ γούστου της. Καί, γιὰ νὰ ξέρετε τὸ γούστο της, ὁ τύπος ποὺ πρωτιμᾶ εἶναι ὁ μελαγχολικὸς καὶ μὲ κάποιο μυστήριο μέσα του ἄντρας. Αὐτὸς ποὺ τῆς ἔτυχε. Τύχη ἢ λαχτάρα; Θὰ τὸ δοῦμε.

Μελαγχολικὸς καὶ μυστηριώδης. Οὔτε τὸν πρόσεξε στὴν ἀρχή. Κάποτε ὅμως, ὄχι μόνο τὸν πρόσεξε, ἀλλὰ καὶ παρατήρησε, ὅτι εἶχε σταθερὰ τὰ μάτια του ριγμένα ἀπάνω της. Δὲν ἄργησε πολὺ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Πῆγε καὶ τῆς μίλησε. Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι. ἀρκετὸ γιὰ νὰ δείξῃ τὸ ἐνδιαφέρον του. Δὲν ἀνήκει τὸ κορίτσι σ' ἐκεῖνα ποὺ παίρνουν μὲ τὸ ἄγριο ὅσους τὰ ἀποφεύγουν.

Γιατί τάχα ἡ ἀγριάδα; Στάθηκε καὶ τὸν ἄκουσε. Δὲν ἦταν ἀπότομος γιὰ νὰ μπῇ μὲ τὸ πρῶτο στὴν οὐσία. Εἶναι μερικοί, ποὺ βιάζονται νὰ προχωρήσουν σὲ ἐξομολογήσεις. "Ενα εἶδος τακτικῆς. Ἄλλοι ἀκολουθοῦν διαφορετικὰ συστήματα. Τὸ πηγαίνουν μὲ τὸ σιγανό. "Ισως νὰ εἶναι: τὸ κόλπο τους αὐτό. "Ισως νὰ εἶναι καὶ ἔλλειψι θάρρους. "Ισως ἀκόμα οὔτε οἱ ἴδιοι νὰ ξέρουν ποτὲ τὸ πραγματικὸ τοὺς. Ἀσαφεῖς στὶς ἐκδηλώσεις τους. Καὶ ναί καὶ ὄχι. Τὴ μιὰ μέρα γέρνουν πιὸ πολὺ πρὸς τὸ ναί, τὴν ἄλλη τὸ παίζουν μὲ τὸ ὄχι τὸ παιχνίδι, ὥσπου νὰ ζυγίσουν τὴ συμπαίχτρια, νὰ τὴ γνωρίσουν, νὰ ἐξοικειωθοῦν μαζί της, νὰ πάρουν τὸν ἀέρα της. Καὶ τότε φτάνει ἡ μεγάλη στιγμὴ τοῦ «σ' ἀγαπῶ».

Εἶναι καὶ περιπτώσεις, ποὺ δὲ χρειάζεται νὰ ποῦνε τὴ λέξι. Τὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀναπτύσσεται μόνο του, ἀπὸ τὸ ἄλφα ὡς τὸ ὠμέγα. Ἐρωτευμένοι χωρὶς δήλωσι.

Τίποτα δὲν τῆς εἶπε ὁ νέος τῆς ἐπαρχίας στὶς πρῶτες τους συναντήσεις. Εἶχε ἀρκετὴ πεῖρα ὅμως τὸ κορίτσι γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ σιωπή του συμπεράσματα. Τὸν κατάλαβε ἀπὸ τὴ στάσι, ἀπὸ τὴ συμπεριφορά, ἀπὸ τὸ ὕφος του. Ἡ ἐντύπωσί της εἶναι, ὅτι δὲν τοῦ ἔλειπε ἡ ἐρωτικὴ διάθεσι. Ἐπιφυλακτικὴ κι' ἐκείνη.

Εἶχαν ὁρίσει ραντεβοὺ γιὰ τὸ βράδυ. Νὰ πήγαινε, νὰ μὴ πήγαινε; Πόσες φορὲς ἡ ἐπιπολαιή μας δὲ φάνηκε συνεπὴς στὶς ὑποσχέσεις της. Ἀσυνεπὴς κι' ἀπόμε, δὲν πῆγε. Δὲν ἦταν ὅμως τώρα ἡ ἐπιπολαιότητα, ποὺ τὴν ἔθρεψε στὴν ἀσυνέπεια. Πολὺ βαθύτεροι οἱ λόγοι, φοβήθηκε, ὅτι, ἂν πήγαινε, ὅπως συμφώνησαν, θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ καμμιὰ πρόχειρη. Αὐτὸς ὁ φόβος της μήπως τὴν κακοχαραχτηρίσῃ. τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἦταν τσιμπημένη. μὲ τὸ μελαγχολικό της. Μὲ τοὺς ἄλλους οὔτε σκοτιζόταν. "Οπως ἤθελαν ἂς τὴν χαραχτήριζαν. "Ας ἔλεγαν, ὅτι εἶναι τέτοια ἢ τέτοια. Τώρα δίστασε.

Πόσο μετάνοιωσε γι' αὐτὸ τὸ δισταγμό της. «Αὐτὸ ἦταν ἡ μεγαλύτερη βλακεία τῆς ζωῆς μου». Νὰ σὲ περιμένῃ τὸ τραῖνο καὶ νὰ μὴ πᾷς στὸ σταθμό... Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὰ περισσότερα τραῖνα, ποὺ προορίζονται γιὰ τὴ γῆ τοῦ ἔρωτα, ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ περιμένουν. "Οσο δὲ ὁ ἐπιβάτης ἀργεῖ. τόσο πιὸ ζωηρὴ γίνεται ἡ ἐπιθυμία.

Εἶναι ὅμως καὶ ἄλλα, πού, ὅταν δὲν παρουσιαστῆς στὴν ὥρα σου, σ' ἀφίνουν καὶ φεύγουν. Φεύγουν ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὴν ἀταξία σου. Φεύγουν ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, γιατὶ βρίσκουν ταπεινωτικὸ νὰ τοὺς ἔχῃς νὰ σὲ περιμένουν. Φεύγουν ἀκόμα καὶ ἀπὸ σύμπλεγμα κατωτερότητας, γιατὶ σκέπτονται, ὅτι τὸ γεγονὸς τῆς ἀπουσίας σου σημαίνει, ὅτι θέλεις νὰ τοὺς ἀποφύγῃς.

Ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸν ἀπ' ὅλους τοὺς λόγους ἔφυγε τὸ παιδί. "Οταν συναντήθηκαν τυχαῖα, τῆς φέρθηκε μὲ ψυχρότητα. Τοῦ τὴν ἀνταπέδωσε κι' ἐκείνη. Δὲν ἐξηγήθηκε, δὲ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν ἀπουσία της. Τὸν εἶδε μὲ ψυχρότητα ἀνάλογη μὲ τὴ δική του.

Τί γρήγορα ποὺ περνοῦν οἱ ἑβδομάδες τοῦ παραθερισμοῦ... "Ετσι, λοιπόν, θάφευγε αὔριο-μεθαύριο, χωρὶς μιὰ ἐξήγησι, γωὶς μιὰ προσπάθεια ἐπανασυνδέσεως τῶν σχέσεων, ποὺ δὲν εἶχαν βεθῆ ἀκόμα; Θ' ἄφηναν νὰ θρυμματισθῇ τὸ βάζο τους, ποὺ ράγισε γωὶς λόγο, ἀπὸ ἕνα λάθος, ἀπὸ ἕνα κακὸ χειρισμό, ἀπὸ ἕνα ὑπολογισμό, ποὺ ἀποδείχτηκε λανθασμένος;

Κάποια στιγμὴ ἀποκαταστάθηκε ἡ ἐπαφή. Δὲν ἦταν μόνοι. Παρευρίσκονταν καὶ τρίτοι στὴ σκηνὴ τῆς συμφιλιώσεως. Ἀντήλλαξαν μερικὲς κουβέντες. Σὰ νὰ ἔσπαζε ὁ πάγος. "Εσπαζε φαινομενικά. Δὲν κουβέντιασαν πάνω στὴν οὐσία. Τὸ κορίτσι τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι, θὰ πήγαινε πάλι νὰ παραθερίσῃ στὴν ἴδια πολιτεία.

Χώρισαν. Καμμιὰ ἐπικοινωνία ἀπὸ τότε. Κανένα γράμμα. Ὀχτὼ μῆνες στὴ σιωπή. Ὀχτὼ μῆνες καὶ τὸν συμβαται ἀκόμα. Ποῦ εἶναι ἡ ἐπιπολαιότητά της; Ψάχνει νὰ τὴ βρῇ κι' ἡ ἴδια. Κατηγορεῖται τὸν ἑαυτό της γιὰ ἐλαφρότητα. Τώρα λίγο λείπει νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ σταθερότητα. Ποὺ σημαίνει, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιπόλαιη ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία της, ἄπος νόμιζε. "Αν φερνόταν μὲ ἐπιπολαιότητα κι' ἔπαιζε μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο, εἶναι γιατὶ δὲν εἶχε συναντήσει τὸν τύπο της, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ταιριάζει, ποὺ εἶναι κομμένος στὰ μέτρα της, ποὺ τῆς μιλᾶ στὴν ψυχὴ καὶ συγχρόνως ξυπνᾶ τὰ αἰσθησιακὰ ἐνδιαφέροντά της. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν γνώρισε, ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ ἐπιπόλαιο κορίτσι.

Δὲ δραματοποιεῖ τὸ κορίτσι τὰ γεγονότα. Οὔτε εἶναι ἡ σιγανοπαπαδιά. Μᾶς τὰ λέει καθαρά: Χωρὶς νὰ φορέσῃ τὸ ράσο τῆς καλόγριας. συνεχίζει τὰ ἐρωτικά της παιχνίδια. Τοεῖς σύνδεσμοι ἀπὸ τότε. Τρεῖς σὲ ὀχτὼ μῆνες. Ὀγδόντα μέρες ὁ καθένας. Δὲν εἶναι ρεκόρ σταθερότητας. Ἡ σκέψι της ὅμως ἐπίμονα προσηλωμένη στὸν ἄλλο. Χαριεντίζεται μὲ τοὺς νέους παρτεναίους της. «...ἀλλὰ κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, τὸ γλυκὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο ἔρχεται μπροστὰ στὰ μάτια μου». Κυριευμένη ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὸν ξαναδῇ, ἔκανε δυὸ φορὲς τὸ ταξίδι στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι. Πῆγε, ἀποφασισμένη ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλία, νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάστασι, νὰ τοῦ μιλήσῃ. Δὲν τὰ κατάφερε. Αὐτή, ἡ τολμηρή, ἔχασε τὸ θάρρος της, ὅταν τὸν εἶδε. Οὔτε ὁ ἴδιος τὴν ἐνθάρρυνε. Πέρασαν ὁ ἕνας κοντὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, χωρὶς σχεδὸν νὰ μιλήσουν. Καὶ νὰ θέλῃ τόσο. Τί τὴν ἐμπόδισε; Ἀναρωτιέται, ἀκόμα, πῶς πῆρε τόσο σοβαρὰ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἦταν ὡς τώρα γι' αὐτὴν τὸ διασκεδαστικὸ παιχνίδι; «Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ. Ἐγὼ ποὺ τόσο περήφανα ἔρριχνα ἀπὸ τὰ πόδια μου τὸν ἔρωτα, νὰ τὴν πάθω ἔτσι μ' ἕνα ἐπαρχιωτόπουλο...». Ἀναρωτιέται ἀκόμα, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει τὸν ἄλλο νὰ εἶναι ψυχρὸς ἀπέναντί της; Λέτε νὰ πληροφορήθηκε τὶς νέες γνωριμίες της; Ὁ κουτός... "Εμαθε τὶς γνωριμίες της, δὲν ἔμαθε ὅμως, ὅτι «μόνο κοντὰ σ' αὐτὸν φτερουγίζει ἡ καρδιά της». Γεμάτη ἀπορίες καὶ ἐρωτηματικά. Ἐλέγχει τὸν ἑαυτό της, ποὺ δὲν ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν κατάλληλη στιγμή. «Δὲν καταλάσσουν». Ἕνα «γιατί» γεμάτο ἀγωνία. Κανεὶς δὲ θὰ τῆς ἀπαντήσῃ μὲ σιγουριά. Σταματοῦμε μόνο σὲ μιὰ φράσι της. Ἐκεῖ ὅπου ἀπορεῖ τὴ φράσι, νὰ βρίσκεται τὸ κλειδὶ τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ Ἀθηναία, ποὺ πηγαίνει στὴν ἐπαρχία νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὸν ἀθηναϊσμό της, σνομπάροντας τοὺς ἐπαρχιῶτες καὶ βλέποντας σὰ μισὴ μερίδα, σὰν πλάσμα ἕνα σκαλὶ κάτω ἀπ' αὐτὴν τὸ «ἐπαρχιωτόπουλο».

Τὸ ἐπαρχιωτόπουλο ὅμως τὴ βλέπει καὶ δὲν τὴν προσκυνᾶ. Δὲν προσκυνᾶ, εἴτε ἀπὸ δικαιολογημένη ὑπερηφάνεια, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ μιὰ εὔκολη νίκη στὴν ἐπηρμένη κοπέλλα μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς ὑποτιμήσεως. Εἴτε γιατὶ μὲ τὸ ἀντίθετο σύμπλεγμα αὐτός, τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητας. δὲν τολμᾶ νὰ πιστέψῃ. ὅτι ἡ καρδιὰ τῆς πεταχτῆς Ἀθηναίας χτυπᾶ γι' αὐτὸν καὶ τὰ χείλη της ποθοῦν τὰ δικά του χείλη. Εἶναι δὲ κάκιστα καὶ τὰ δυὸ συμπλέγματα.

Π. ΠΑΛΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΟΣ Κ — ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΜΑΪΟΥ 1958 — ΑΡΙΘ. 1018

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Ὁ κτηματομεσίτης: Τὸ πλεύ νέκτημα ποὺ ἔχει τὸ διαμέρισμα αὐτὸ εἶνε ὅτι, ὅσο κι' ἂν φωνάξετε, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀκούσῃ κανεὶς ἀπ' ἔξω!

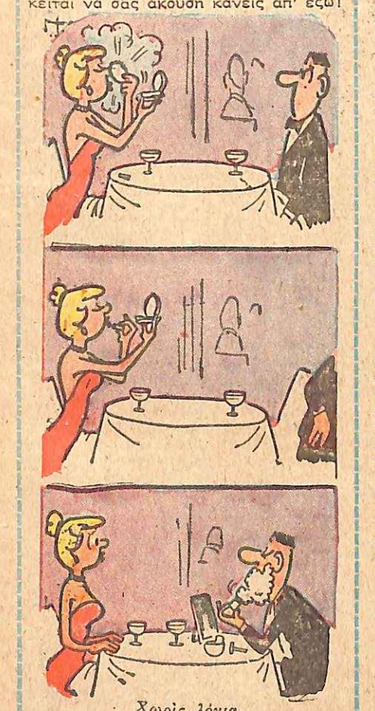

Χωρὶς λόγια.

—"Ὄχι δὲν ἦταν ὁ διευθυντής, ἀλλὰ ἡ γυναίκα του!...

Ἡ σκηνὴ στὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Πεσματζόγλου. Μεσημέρι. Ἡ κίνησι μεγάλη. Ὁ ἀστυφύλακας συγκρατεῖ τὸν κόσμο καὶ μὲ τὸ ἀνάμμα τοῦ πρασίνου φωτὸς ἀφίνει νὰ περάσουν. Ἀφοῦ πέρασαν ὅλοι, λοιπόν, τρέχει κι' ἕνας νὰ προλάβῃ ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ἀνάβει τὸ κόκκινο φῶς κι' ὁ ἀστυφύλακας τὸν γυρίζει πίσω.

—Γιατί, κ. ἀστυφύλακα; διαμαρτύρεται ἐκεῖνος ἐξαλλος. Μᾶς ἐσκάσατε πιὰ μὲ τὰ φῶτα σας! Δυὸ ὧρες περιμένω!

Ὁ ἀστυφύλακας γουρλώνει τὰ μάτια:

—Δυὸ ὧρες!

—Βέβαια δυὸ ὧρες κ. ἀ-

στυφύλακα! Κατάστασις εἶναι αὐτή;

—Χριστιανέ μου, ἀπαντᾶ ὁ ἀστυφύλακας, τὸ ἀνώτατο ὅριο ποὺ περιμένει ὁ κόσμος εἶναι ἕνα λεπτό. Ποὺ περίμενες ἐσύ δυὸ ὧρες;

Καὶ ὁ αἰώνιος Ρωμηός:

—Τέλος πάντων δυὸ ὧρες εἶναι... τρόπος τοῦ λέγειν! Μιὰ φορὰ μ' αὐτὰ τὰ φῶτα σας... μᾶς ἀλλάξατε τὰ φῶτα!

Καὶ ὁ ἀκηκοὼς μεμαρτύρηκε συμπληρώσας:

—Ἄντε νὰ βρῆς, λοιπόν, λογαριασμὸ μὲ τὸν Ρωμηό...

★

Οἱ ἐφημερίδες, ὡς γνωστόν, συναγωνίζονται στὰ παραρτήματα, ποὺ διαλαλοῦνται ἀπ' τοὺς ἐφημεριδοπῶλες κραυγαλέα, χωρὶς πολλὲς φορὲς νὰ περιέχουν τίποτε ἐνδιαφέρον. Συμπολίτης, λοιπόν, μοῦ διηγεῖται τὸ ἑξῆς:

Ὁ ἐφημεριδοπώλης μὲ τὶς φρέσκες ἐφημερίδες φωνάζει στὴν διαπασῶν:

—Παράρτημαααα! Εἶκοσι τὰ θύματα! Εἶκοσι τὰ θύματα! Παράρτημα! Εἶκοσι τὰ θύματα!

Ὁ συμπολίτης σταματᾶ,

ἀγοράζει ἕνα παράρτημα καὶ προχωρῶντας ἀνοίγει τὴν ἐφημερίδα γιὰ νὰ δῇ τὴν εἴδησι μὲ τὰ εἶκοσι θύματα. Ἀλλὰ ἡ ἐφημερίδα δὲν ἀναφέρει σχετικῶς τίποτα πουθενά. Ὅπου γυρίζει ἀμέσως στὸν ἐφημεριδοπῶλη γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ ποῦ ἔγραφε τὸ παράρτημα γιὰ τὰ θύματα ποὺ διαλαλοῦσε. Ὁπότε, τὸν ἀκούει νὰ κραυγάζῃ:

—Εἰκοσιένα τὰ θύματα. Παράρτημαααα! Εἰκοσιένα τὰ θύματα!

Ὅπερ ἐσήμαινε προφανῶς ὅτι τὸ εἰκοστὸ πρῶτο θῦμα τοῦ ἐφημεριδοπώλου ἦταν ὁ ἴδιος...

★

Ἡ ἑλληνικὴ ταινία ποὺ προβάλλεται στὴν ὀθόνη δὲν εἶναι ἀπ' τὶς ἐπιτυχημένες καὶ τὸ κοινὸ τὴν παρακολουθεῖ μὲ δυσφορία. Σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἡ ἀνοστη δῆθεν κωμικὴ δράσι ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο καὶ γίνονται ἐπὶ τῆς ὀθόνης πολλὲς ἀνοησίες, ἐμφανίζεται καὶ μιὰ ἠθοποιὸς λίγνη, ξερακιανὴ καὶ ἀπεριγραπτη, ποὺ παριστάνει, μάλιστα, τὴν ἀριστοκράτισσα. Ἀπότε ἀκούεται ἀπ' τὴν πλατεία μιὰ φωνή:

—Ὄπα κι' ἕνας μπακαλιάρος!

Καὶ τραντάχτηκε — ἐπὶ τέλους! — ἡ αἴθουσα ἀπὸ τὰ γέλια.

★

Τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Πατησίων — Ἀμπελοκήπων δυὸ τύποι ἀναιδέστατοι καθὼς κάθονται στὶς θέσεις τους βωμολοχοῦν ὑψηλοφώνως, πρᾶγμα ποὺ κάποτε ἐξαγριώνει μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ, ποὺ τοὺς ἀκούει.

—Μὰ δὲ ντρεπόσαστε κο-

μένες καὶ τὸ κοινὸ τὴν παρακολουθεῖ μὲ δυσφορία. Σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἡ ἀνοστη δῆθεν κωμικὴ δράσι ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο καὶ γίνονται ἐπὶ τῆς ὀθόνης πολλὲς ἀνοησίες, ἐμφανίζεται καὶ μιὰ ἠθοποιὸς λίγνη, ξερακιανὴ καὶ ἀπεριγραπτη, ποὺ παριστάνει, μάλιστα, τὴν ἀριστοκράτισσα. Ἀπότε ἀκούεται ἀπ' τὴν πλατεία μιὰ φωνή:

—Ὄπα κι' ἕνας μπακαλιάρος!

Καὶ τραντάχτηκε — ἐπὶ τέλους! — ἡ αἴθουσα ἀπὸ τὰ γέλια.

★

Σ ΤΟ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Πατησίων — Ἀμπελοκήπων δυὸ τύποι ἀναιδέστατοι καθὼς κάθονται στὶς θέσεις τους βωμολοχοῦν ὑψηλοφώνως, πρᾶγμα ποὺ κάποτε ἐξαγριώνει μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ, ποὺ τοὺς ἀκούει.

—Μὰ δὲ ντρεπόσαστε κοπρόσωπα; ἀγανακτεῖ ἡ γυναικούλα.

Πρᾶγμα ποὺ σήμαινε ὅτι τὸ λεπτοφυὲς αὐτάκι τῆς κυρίας ἦταν πολὺ ἐξοικειωμένο μὲ τὶς «λεπτότητες» τῶν δύο χοντρανθρώπων.

Τὰ σόκιν, γάρ, εἶναι πολὺ τῆς μόδας σὲ ὡριομένο κόσμο...

★

Ἡ δεσποινὶς ποὺ κάθεται στὴ πλατεία τοῦ κινηματογράφου εἶναι, φαίνεται, πολὺ νευρική. Γιατὶ σὲ μιὰ στιγμὴ γυρνᾶ ἀπότομα, ἀγριοκυττᾶ τὴν κυρία ποὺ κάθεται ἀπὸ πίσω της καὶ ζεσπᾶ, χωρὶς πρόλογους:

—Μὰ ἐπὶ τέλους, κυρία μου, μὲ παράζατε. Τί ἀπλώνετε τὰ πόδια σας καὶ κλωτσᾶτε σάν... ἀλογο; Προσέχετε λιγάκι!

Ἡ κυρία μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπίθεσι παγώνει:

—Μὲ συγχωρεῖτε... ψιθυρίζει, ἀλλὰ περιορίστε λιγάκι τὴ γλῶσσα σας. Τί τρόπος εἶναι αὐτός;

—Ἔτσι εἶμαι ἐγώ! ξαναφωνάζει ἡ νευρικὴ δεσποινίς. Μαζέψτε σᾶς εἶπα τὶς ποδάρες σας γιατὶ μὲ κατακλωτσήσατε καὶ μοῦ κατεστρέψατε τὶς κάλτσες μου!

Καὶ ἡ κυρία μὲ τὸ ἴδιο γλυκὸ ὕφος:

—Τὶς κάλτσες σας κλαί-

τε δεσποινίς; Δὲ βλέπετε τί χρῶμα ἔχει τὸ μυαλὸ σας;

Καὶ σπκώνεται νὰ φύγῃ πρὸτοῦ τὴν ἁρπάξῃ ἡ ἐξαλλη ἀπ' τὸ λαιμό.

Ὁ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

τζὰμ ἄντρες! Τί κατάσταση εἶναι αὐτή! "Αν θέλετε νὰ λέτε βρωμόλογα, νὰ τὰ λέτε στὸ σπίτι σας κι' ὄχι μέσα σὲ τόσο κόσμο!

Θρασύτατος ὅμως ὁ ἕνας τους ἀπαντᾶ μὲ ἀντεπίθεσι:

—Μπᾶ; Δὲ σ' ἄρεσαν, κυρά μου; Ἀφοῦ ἐβάλτς καλὰ καλὰ αὐτὰ καὶ ἀκούσες, τώρα μᾶς κάνεις καὶ τὴν Ἀρσακειάδα!

—Ἐγὼ ἐβαλα αὐτί, βρὲ ζῶον;

—Ἂν δὲν ἐβαλες αὐτὶ τότε πῶς ἀκουσες τί λέγαμε;

Ἡ γυναίκα, ὅμως, δὲ τὸ βάζει κάτω.

—Ἄμ ἔχετε δίκηο! Ἔπρεπε νὰ βουλώσω τ' αὐτιά μου κι' ὄχι μονάχα τ' αὐτιά, παρὰ καὶ τὴ μύτη μου!

Τὸ νόστιμο ἦταν ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες μιὰ κυρία λίαν καθὼς πρέπει εἰρωνεύτηκε τὴ γυναικούλα:

—Σοκαρίατηκε ἡ μαντάμ!

ΑΓΩΝΕΣ ΚΙ' ΑΓΩΝΙΕΣ

Πρὸς τὴν δίνη τοῦ Λιβάνου καὶ τὴν ἀναταραχὴ ἐκοῦμ' ὁλοι ἐστραμμένη, κατ' αὐτὸς, τὴν προσοχὴ καὶ ἀνησυχοῦμε μήπως ἡ δική του ἀναμπουμπούλα ἀφρυνίσῃ, αἰφνιδίως, τοῦ πολέμου τὸν μπαμπούλα!

★

Μὲ λαχτάρα κι' ἀγωνία ζοῦμε θέλοντας καὶ μὴ κι' ἀπὸ δεκαπενθήμερου συνεχῶς καρδιοχτυπᾶμε, γιατὶ ὁ Λίβανος ἂν γίνη τοῦ πολέμου ἀφορμή, ἀκοινώνητοι, πιὰ τότε κι' ἀλιδάνιστοι θὰ πᾶμε!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ, 1952. 'Η μητέρα μου μὲ περιποιεῖται, κυττάζει κάθε τόσο τὸ σφυγμό μου, προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ τὶς σκέψεις μου. "Ολοι εἶναι καλοὶ μαζί μου, μιλοῦν σιγανὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ κουράζουν.

»Ζοῦμε ἐδῶ, στὴν ἐξοχή, πέντε τώρα χρόνια, γιὰ νὰ πάρω ἀπάνω μου, ἐπειδὴ εἶμαι, λέει ὁ γιατρός, ἀναιμική. "Ολοι μὲ περιποιοῦνται, μὲ κυττάζουν στὰ μάτια, μοῦ δίνουν ἕνα σωρὸ φαγητά, ποὺ τὰ βαρέθηκα πιά. Ὑπάρχουν κορίτσια, ποὺ μόλις ἔχουν νὰ φᾶνε τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα μοῦ σερβίρουν, καὶ ποὺ δουλεύουν ὁλημερὶς στὰ γραφεῖα. "Εχουν ὅμως κάτι ἄλλο ποὺ στεροῦμαι ἐγώ: ἔχουν τὸν ἀγαπημένο τους, ποὺ τὰ περιμένει σὰν βγαίνουν ἀπ' τὴ δουλειὰ τους καὶ πηγαίνουν μαζί του σὲ μακρυνοὺς ἐρωτικοὺς περιπάτους.

»ΑΠΡΙΛΗΣ, 1952. — Πότε-πότε φαίνομαι ἐπίτηδες χαρούμενη γιὰ νὰ εὐχαριστῶ τὴ μητέρα μου, γιὰ νὰ μοιάζω μ' ὅλα τὰ γερὰ κορίτσια. Εἶμαι δέκα ὀχτὼ χρόνων κι' ὅμως ἔτσι καλῶς εἶμαι ἀδύνατη, φαίνομαι γιὰ μικρότερη. Δὲν εἶμαι ψηλή. Ἔχω ὅμως κανονικὸ ἀνάστημα. Μ' ὅλο ποὺ εἶμαι τόσο ἀδύνατη, δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς εἶμαι ἄσχημη. Πόσο θάθελα νὰ μὲ κυττάζουν καὶ μένα, νὰ μ' ἀγαπήσουν, νὰ χαϊδέψουν τὰ μαλλιά μου, νὰ φιλήσουν τὰ φλογισμένα χείλη μου... Χωρὶς νὰ καταλάβω τί ἔκανα, ἔπεσα πάνω στὸ κρεβάτι μου καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς. "Ηταν ἕνα κλάμα ἀπελπισμένο, ἀτέλειωτο... "Ετσι μὲ βρῆκε ἡ μητέρα μου καὶ σάστισε.

»—Τί ἔχεις, ἀγαπημένη μου Ναταλία; μὲ ρώτησε. Μὴ μὲ κάνῃς ν' ἀνησυχῶ!

»—Θέλω νὰ ζήσω, τῆς ἀπάντησα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά μου, νὰ ζήσω! Λίγη χαρὰ γυρεύω κι' ἐγώ, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας μου. Κάποιον ποὺ νὰ μ' ἀγαπᾷ, νὰ μοῦ δείχνῃ τρυφερότητα...

»—"Εννοια σου, ἀγαπημένη μου Ναταλία, θάρθῃ κι' αὐτό, μὴν ἀνησυχῆς, μοῦ εἶπε γλυκὰ ἡ μητέρα μου. Γίνε πρῶτα καλὰ καὶ θὰ δῆς ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν...

»ΜΑΪΟΣ, 1952. — "Ημουνα στὸν κῆπο κι' ἔκοβα λίγα λουλούδια χτὲς τὸ πρωί, ὅταν εἶδα νὰ σταματᾷ ἓν' αὐτοκίνητο μπρὸς στὰ κάγκελα καὶ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ αὐτὸ ἕνας κομψὸς καὶ συμπαθητικὸς νέος. Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ ἔτρεξα ἀμέσως κοντά του.

»— Καλημέρα, δεσποινίς, μοῦ εἶπε, ἐδῶ εἶναι ἡ «Βίλα Ναταλία»;

»—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησα.

»— Καὶ σεῖς θὰ εἶστε φυσικὰ ἡ Ναταλία...

»— Μάλιστα, ξαναεῖπα χαμογελῶντας.

»— Τότε, ἀφοῦ εἶστε ἡ Ναταλία, εἶπε ξανὰ ὁ ἄγνωστος, ἔχω νὰ σᾶς δώσω ἕνα δέμα, ποὺ σᾶς στέλνει ὁ πατέρας σας ἀπ' τὸ Παρίσι. Μὲ λένε Φιλίπ Νουαρώ, ὁ πατέρας σας εἶναι συνέταιρος μὲ τὸν πατέρα μου. Θὰ μείνω δέκα πέντε μέρες ἐδῶ στὴ Ριβιέρα. Ὁ πατέρας σας μὲ παρακάλεσε νὰ κάνω πότε-πότε συντροφιὰ ἐσᾶς καὶ τῆς μητέρας σας.

»— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ψιθύρισα λίγο ταραγμένη, γιατὶ ἤταν ἡ πρώτη φορά, στὰ πέντε χρόνια, ποὺ κουβέντιαζα μ' ἕνα νέο. Εἶστε πολὺ εὐγενικός.

»'Η μητέρα μου δέχτηκε μὲ πολὺ χαρὰ τὸν Φιλὶπ καὶ τὸν κράτησε νὰ φᾶμε. "Ανοιξα μὲ περιέργεια τὸ δέμα ποὺ πατέρα μου, μὰ τὸ ξανάκλεισα θυμωμένη καὶ τὸ πέταξα σὲ μιὰ γωνιά: ἦταν κάτι καινούργιες ἐνέσεις! 'Η μητέρα μου εἶπε στὸ Φιλίπ, ὅταν ἔφευγε, πὼς μποροῦσε νὰ θεωρῇ τὸ σπίτι μας σὰν δικό του καὶ νὰρχεται ὅποτε ἤθελε νὰ τρώῃ μαζί μας.

»— Σπουδαῖος νέος, πρόσθεσε ἡ μητέρα μου, ὅταν ἔφυγε ὁ Φιλίπ.

»— Ναί, σπουδαῖος, εἶπα ἀδιάφορα, μ' ὅλο ποὺ εὐχόμουν νὰ ξαναγυρίσῃ.

»'Ο Φιλίπ, φυσικά, ξαναγύρισε καὶ μάλιστα πῆρε τὴ συνήθεια νἄρχεται κάθε μέρα καὶ νὰ τρώῃ μαζί μας. Στὴν ἀρχὴ κουβεντιάζαμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. 'Αλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ τὸν συμπαθῶ. Πέρασα νύχτες ἀγρύπνιας μὲ τὴ σκέψη μου σ' αὐτόν, ὥσπου, μιὰ μέρα, καθὼς καθόμαστε σ' ἕνα βράχο, κοντὰ στὴ θάλασσα, ποὺ τὸν εἶχα βαφτίσει: «Ὁ Βράχος τῶν 'Ονείρων», ὁ Φιλὶπ μοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ μὲ κύτταξε, γιὰ πρώτη φορά, στὰ μάτια. 'Ανατρίχιασα γλυκά. Καὶ ἔτσι κουτά, ἄρχισα νὰ κλαίω.

»— 'Αγαπημένη μου Ναταλία, μοῦ εἶπε ὁ Φιλίπ.

»Ἔπειτα μὲ τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ φίλησε.

»Πόσο ἤμουν εὐτυχισμένη καὶ κατακόκκινη ἀπὸ ντροπή. Κάθε μέρα πηγαίναμε στὸ «Βράχο» μας καὶ κάθε μέρα ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου νὰ ξαναγεννιέται. 'Ο Φιλὶπ μ' ἀγαποῦσε! 'Ωστόσο, ὅλον αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐνοιωθα κουρασμένη κι' ὁ γιατρὸς μὲ συμβούλεψε νὰ μείνω στὸ κρεββάτι γιὰ λίγες μέρες. 'Ο Φιλίπ, φυσικά, ἐρχόταν καὶ μοῦ κρατοῦσε συντροφιά.

»"Ενα ἀπόγεμα θέλησε νὰ περάσῃ στὸ δάχτυλό μου τὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε, ἀλλὰ ἤταν πολὺ μεγάλο καὶ γέλασα μὲ τὴν ἀφέλειά του. «Πρέπει νὰ παραγγείλω ἕνα ποὺ νὰ σοῦ πηγαίνῃ», μοῦ εἶπε. Μοῦ φίλησε κατόπιν τὰ δάχτυλα ἕνα-ἕνα. "Οταν βράδυασε, κατέβηκε νὰ φάῃ μὲ τὴ μητέρα μου καὶ μοῦ εἶπε πὼς θὰ ξαναέβαινε στὴν κάμαρά μου γιὰ νὰ μὲ καληνυχτίσῃ. Τὸ δεῖπνο ὅμως εἶχε τελειώσει ἀπὸ ὥρα κι' ὁ Φιλὶπ δὲ φαινόταν. Τότε μοῦ ἦρθε ἡ παράξενη ἰδέα νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ στὴν τραπεζαρία. Φόρεσα τὴ μεταξωτή μου πυτζάμα, χτένισα τὰ μαλλιά μου κι' ἔφτασα σιγὰ-σιγὰ ὡς τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, ποὺ ἤταν μισάνοιχτη. 'Αντὶ νὰ μπῶ μέσα, κάθησα ν' ἀκούσω. 'Η μητέρα μου ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸν Φιλίπ:

»—Δὲ βρίσκω λόγια γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, Φιλίπ. Εἶσαι, ἀλήθεια, πάρα πολὺ καλός! Παίζεις ὡραῖα τὸ ρόλο σου. Κάνεις τὸν ἐρωτευμένο μὲ τὴ Ναταλία, χωρὶς νὰ εἶσαι. Φυσικά, ἐγὼ σοῦ ζήτησα νὰ παίξῃς αὐτὴ τὴ κωμωδία. Ἀλλὰ ἡ καϋμένη ἡ Ναταλία σεύρει μέρα τὴ μέρα καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας γιὰ νὰ ζήσῃ. "Επρεπε, προτοῦ πεθάνῃ, νὰ χαρῇ λίγη εὐτυχία, ἔστω καὶ ψεύτικη.

»Τράβηξα πάλι γιὰ τὴν κάμαρά μου καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία ἔφτασα ὡς τὸ κρεββάτι μου, γιατὶ κάθε μου βῆμα ἤταν ἕνα μαρτύριο. "Οταν ὁ Φιλὶπ ἀνέβηκε νὰ μὲ καληνυχτίσῃ καὶ μὲ φίλησε, θέλησα νὰ τοῦ φωνάξω πὼς τάξερα ὅλα, ὅλα, ἀλλὰ συγκρατήθηκα. Τὸν εἶδα, νὰ φεύγῃ. Δὲν τὸν μισοῦσα, ὄχι, ἀλλὰ πονοῦσα φοβερὰ κι' ἐνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ μὴν ἀντέχῃ πιά. Καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς...»

*

Πραγματικά, ἡ καρδιὰ τῆς Ναταλίας δὲν ἀνθεῖ. Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ μητέρα της, ὁ πατέρας της, ὁ Φιλίπ, μερικοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι κρουαζιέρα. Πάνω στὴν ἄσπρη πλάκα χαράξαν αὐτὰ τὰ λόγια: «ΝΑΤΑΛΙΑ ΦΟΡΕΣΤΙΕ 1934—1952. Μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστια τὴν πῆρε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μας. Οἱ ἀπαρηγόρητοι γονεῖς της». "Οχι, δὲν πέθανε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια της ἡ Ναταλία, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἀγαπήθηκε!

ΖΩΖΕΦ ΛΑΜΠΟΡΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Νοβοκαΐνη

Παρ' ὅτι ἔχω ἔξαψιν καὶ φλόγα, ὡς εἰκός,
ἀνακοινῶ εἰς τὰς γυναῖκας ἀπάσας μυστικῶς
ὅτι ἐγὼ ὁ Δὸν Ζουὰν καὶ ἀφθαστος τσαχπίνης
ποιοῦμαι χρῆσιν συναφῶς καὶ τῆς νοβοκαΐνης.
"Εχων τουτέστιν ἀφορμὰς καὶ λόγους οὐκ ὀλίγους
πρὸς περαιτέρω τόνωσιν τοῦ τρομεροῦ μου σφρίγους
ἀπὸ μηνῶν ἐρρόντισον—τὶ αἰγὶν μου πειθήνιες—
νὰ καταστῶ Καζανόβεως καὶ ὄχι νοβοκαΐνιος;
νὰ καταστῶ πεντακισέβδεκα βαλῶν μετὰ τιῶν
ἡσθάνθην ἐν τῷ ἀῴματι ἐν πρώτοις κοχλασμὸν
καὶ πλήρης πλέον σκέψεων βεβαίως παρανόμων
ἑώσων ὡς λουκούμιον, ὦ Ζεῦ, τὴν νοσοκόμον.
Τέλος, προσθέσας ἑκατὸν νοβοκαΐνας ἔτι
καὶ αἰσθανθεὶς νεώτερος κατά... ἑξήντα ἔτη
τὴν νοσοκόμον ἔδραξον χυδαϊστὶ ὠμά
καὶ θέλων λαῦρον ἀσπασμόν, τῆς εἶπον: «Σέλω μα!»
—Τί θέλεις; ἔκραξεν αὐτὴ μὲ τρόπον (ὄχι ἥπιον,
πλὴν ὡς παλίμπαις ἔγωνε ἡ μάλλον (ὥσπερ νήπιον
—Σέλω κοκά! ἐβόησον νοῶν ἀνόμους (τρέλλας,
Πλὴν αὖτη φεῦ! ἐνόμισεν πὼς θέλω (καραμέλλας.
Κι' ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τὸ τῆς νοβο- (καΐνης:
'Αντὶ νὰ λάβω ἀσπασμοὺς φλογώδεις ἐξ (ἀπίνης
διὰ ν' ἀλλάξῃ οὕτω πὼς καὶ τὸ κακὸν (μοι γούριον
ὡς ἐπαθλόν μου ἔλαθον, ὦ Ζεῦ, ἐν... (γλιφιτσούριον!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

'Η μεγάλη στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ Κάθριν Χέπμπορν, κατὰ τὶς 5 μέρες ποὺ ἔμεινε στὴν 'Αθήνα, πρὶν φύγῃ γιὰ τὰ νησιά, πέρασε τὰ ἀπογεύματά της πάνω στὴν 'Ακρόπολι.

Στὶς πολύωρες αὐτὲς ἐπισκέψεις της, κατὰ τὶς ὁποῖες συνοδευόταν πάντοτε ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἡ διάσημη Βεντέττα, ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη κλίσι στὴ ζωγραφική, ἐδεάθη νὰ ζωγραφίζῃ τὸν 'Ιερὸ Βράχο.

★ 'Ο «Θυμελικὸς θίασος» εἶχε μεγάλη ἀτυχία, κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς «'Ανδρομάχης».

'Η ταγδαία καλοκαιρινὴ.... βροχή, κατέστρεψε τὸ ἐπιβλητικὸ σκηνικὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Νεοπτόλεμου, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχε στηθῇ, κι' ἔτσι ἔγινε ἀφορμὴ ἀναβολῆς τῆς πρεμιέρας.

"Ως πρὸς τὴ διανομὴ τῆς «'Ανδρομάχης», ὁ κ. Λίνος Καρζῆς, γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὶς παρεξηγήσεις μεταξὺ τῶν δυὸ πρωταγωνιστῶν του, τῆς Λιάνας Μιχαὴλ καὶ τῆς Μάχης 'Αναγνωστοπούλου, ποὺ παίζουν ἐναλλὰξ τοὺς ρόλους τῆς 'Ανδρομάχης καὶ τῆς 'Ερμιόνης, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ στὴ μέθοδο τῆς κληρώσεως.

"Ετσι, στὴν πρεμιέρα τὴν 'Ανδρομάχη ἔπαιξε ἡ Λιάνα Μιχαὴλ καὶ τὴν 'Ερμιόνη ἡ Μάχη 'Αναγνωστοπούλου, ἐνῶ στὴ δεύτερη παράστασι ἔγινε τὸ ἀντίθετο.

★ 'Ο δημοφιλὴς θιασάρχης τοῦ θεάτρου «'Αθηνῶν» Ντίνος 'Ηλιόπουλος πέρασε τὴν περασμένη βδομάδα πολὺ δύσκολες στιγμές.

Μιὰ ὀμελέττα, ποὺ ἔφαγε ἕνα βράδυ σὲ παραθαλάσσιο κέντρο, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πάθῃ ὀξεῖα δηλητηρίασι, μὲ κίνδυνο γαστροραγίας. Τὴν ἑπομένη, ὅμως, πῆγε στὸ θέατρο, γιὰ νὰ μὴ ματαιωθῇ ἡ παράστασι κι' ἔπαιξε μὲ φρικτοὺς πόνους. Βάζοντας πάγο πάνω στὸ στομάχι κατὰ τὸ διάστημα, ποὺ δὲ βρισκόταν στὴ σκηνή.

★ 'Η Ζακελὶν Φρανσουά, ἡ μεγάλη βεντέττα τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ βρίσκεται γιὰ λίγες μέρες στὴν 'Αθήνα, πῆρε τὶς πρῶτες σπουδές της σὲ μιὰ σχολὴ Καλογραιῶν. Κι' ἐκεῖ, τόσο τὴν εἶχε ἐπηρεάσει ἡ θρησκευτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ μοναστηριοῦ, ὥστε εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ γίνῃ μοναχή.

'Αργότερα, ὅμως, ἡ ὡραία βελούδινη φωνή της, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλους, σὲ ἐρασιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀφοσιωθῇ στὸ ἐλαφρὸ τραγούδι καὶ νὰ ἐπιδιωθῇ μέσα σὲ λίγα χρόνια ὡς μεγάλη βεντέττα.

'Η Ζακελὶν Φρανσουά, ποὺ ἀπέκτησε πολὺ γρήγορα παγκόσμιο φήμη, εἶναι ἡ πρώτη τραγουδίστρια, ποὺ πῆρε τὸ ἰδιότυπο βραβεῖο τῶν «Χρυσῶν χεριῶν», τὸ ὁποῖο ἀπονέμεται στὸν καλλιτέχνη ἐκεῖνο ποὺ παίρνει τὰ περισσότερα χειροκροτήματα.

★ Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἐτῶν παραμονὴ σὲ γειτονικὴ χώρα, ἐπέστρεψε στὴν 'Αθήνα ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, Λίλιαν Λύα.

★ Οἱ φίλοι τοῦ τραγουδιοῦ, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσουν τὸ καλοκαῖρι δυὸ καινούργια τραγούδια: "Ενα κινέζικο μὲ τὸν τίτλο «Σαγιανάρα» τοῦ Θεοφανίδη, ποὺ θὰ λανσάρῃ ἡ Σούλη Σαμπάχ καὶ ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι μὲ τὸν τίτλο «Θέλω ἄντρα νὰ βαστᾶη καιμουτσί», τοῦ Μουζάκη, ποὺ θὰ λανσάρῃ ἡ Λάουρα.

"Ενα καινούργιο ἐπίσης λαϊκὸ τραγούδι, ποὺ ἔγραψε τελευταῖα ὁ Γούναρης στὴν 'Αμερικὴ μὲ τὸν τίτλο «Δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι», θὰ τὸ ἀκούσουμε τὸ καλοκαίρι.

★ 'Η χορευτικὴ σχολὴ Σισμάνη, πρόκειται νὰ καθιερώσῃ τὸ χειμῶνα, τὴν «'Ημέρα τοῦ μπαλέτου», ποὺ θὰ δίδεται κάθε Δευτέρα στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», μὲ πρόγραμμα κλασσικοῦ χοροῦ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

'Ο καθηγητὴς κ. Δοντᾶς ἀνακοινώνει στὴν 'Ακαδημία τὴ νέα μέθοδο τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ἰαματικῶν νερῶν μὲ ἐνέσεις.

Τὰ ἰαματικὰ μας νερὰ

ΣΕ ΕΝΕΣΕΙΣ

Μιὰ ἐπίσημη ἀνακοίνωσι στὴν 'Ακαδημία 'Αθηνῶν τοῦ καθηγητὴ κ. Δοντᾶ γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ μέθοδο τῶν κ.κ. Ι. Καμινόπετρου καὶ Μ. Περτέση.

ΤΑ ἰαματικὰ λουτρὰ τῆς 'Ελλάδος, θὰ γίνωνται τοῦ λοιποῦ ἐνέσεις! "Ετσι, οἱ ἀρρωστοι ποὺ καταφεύγουν στὶς λουτροπόλεις, θὰ μποροῦν νὰ βελτιώνουν σημαντικὰ τὴν ὑγεία τους, μὲ συνδυασμὸ θεραπείας λουτρῶν καὶ «ἰαματικῶν ἐνέσεων».

'Η ἐπαναστατικὴ αὐτὴ ἰατρικὴ μέθοδος θεραπείας ἀνακοινώθηκε τὴν περασμένη βδομάδα στὴν 'Ακαδημία 'Αθηνῶν ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν καὶ ἀκαδημαϊκὸ κ. Σπ. Δοντά.

'Ο κ. Δοντᾶς ἀνεκοίνωσε τὴ μέθοδο αὐτή, ποὺ ὀφείλεται στὶς μελέτες τοῦ τέως Δ)ντοῦ τοῦ 'Ινστιτούτου Παστὲρ κ. Ι. Καμινόπετρου, καὶ τοῦ τέως Δ)ντοῦ τῆς 'Υδρολογικῆς 'Υπηρεσίας τοῦ 'Υπουργείου Βιομηχανίας κ. Ν. Περτέση.

'Η παρασκευὴ ἐνέσεων ἀπὸ ἰαματικὰ λουτρὰ ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1954 ἀπὸ Γάλλους γιατροὺς στὸ Βισὺ τῆς Γαλλίας. 'Ωστόσο, οἱ "Ελληνες ἐπιστήμονες ἔκαναν ἀκόμη ἕνα βῆμα, σημαντικώτερο, ἀπὸ τοὺς Γάλλους συναδέλφους τους...

Οἱ Γάλλοι παρασκεύαζαν ἰαματικὲς ἐνέσεις, παίρνοντας ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὶς πηγὲς τὸ νερό. Οἱ "Ελληνες γιατροὶ κατώθωσαν μ' ἕνα εἰδικὸ φίλτρο, νὰ καθαρίσουν τὰ ἰαματικὰ νερὰ ἀπ' ὅλες τὶς ξένες οὐσίες καὶ νὰ μᾶς δώσουν σὲ ἔνεσι τὸ ἰαματικὸ νερὸ καθαρό, μόνο μὲ τὰ συστατικά, ποὺ γιατρεύουν τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὴν 'Ελλάδα, στὴν ἀρχὴ προσέκρουσαν σ' ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο. Εἶχε διαπιστωθῆ ὅτι οἱ μεταλλικὲς πηγὲς τῆς χώρας μας, λόγω τῶν ἰδιαιτέρων γεωλογικῶν συνθηκῶν τῆς ὑπογείου κυκλοφορίας τῶν νερῶν καὶ τῆς ἀναλύσεώς τους, εἶχαν ἀνεπτυγμένη τὴ λεγομένη «μικροβιακὴ χλωρίδα».

'Η χλωρίδα αὐτὴ περιέχει οὐσίες, ποὺ ὅταν εἰσαχθοῦν μὲ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, προκαλοῦν ἰσχυρὲς πυρετικὲς ἀντιδράσεις.

Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς "Ελληνες γιατροὺς κ.κ. Καμινόπετρο καὶ Περτέση ν' ἀναζητήσουν ἕνα νέο τρόπο παρασκευῆς ἰαματικῶν ἐνέσεων.

Παρασκεύασαν λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ πειράματα καὶ δοκιμὲς νέες, ποὺ, ὅπως ἀνακοίνωσε στὴν 'Ακαδημία ὁ κ. Δοντᾶς, δὲν προκαλοῦν πυρετικὴ ἀντίδρασι, ἀκόμα κι' ὅταν εἰσαχθοῦν μὲ αὐτὲς στὸν ὀργανισμὸ μεγάλες σχετικὰ ποσότητες ἰαματικοῦ νεροῦ. 'Αλλὰ τὸ σπουδαιότερο στὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ ἰατρικὴ μέθοδο, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἔνεσι μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ περίπου 2 μῆνες χωρὶς νὰ χαλάσῃ, ἐνῶ τῶν Γάλλων ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀμέσως, δηλαδὴ μόλις ἔπαιρναν τὸ νερό.

Οἱ ὑποδόρειες καὶ οἱ ἐνδοφλέβιες ἐνέσεις ἀποδείχτηκαν ὅτι εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ τὸ συνδυασμὸ τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων τῶν ἰαματικῶν πηγῶν.

Δηλαδὴ εἶναι ἡ μόνη μέθοδος, μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ἐξασκηθῇ «ἰδιάζουσα βιολογικὴ ἐνέργεια ἑκάστου ἰαματικοῦ ὕδατος, στὸ διάφορα ὄργανα καὶ γενικὰ σ' ὁλόκληρο τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό».

Ἐπίσης, ὁ κ. Καμινόπετρος, μᾶς εἶπε ὅτι μὲ τὶς ἰαματικὲς ἐνέσεις μποροῦμε νὰ διατηρήσουμε τὴν ὑγεία μας, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ν' ἀναπτύξωμε τὸν ὀργανισμό μας, ὅταν διαπιστωθῇ ὅτι ἔχει κάποια ἐλλειψι ἑνὸς ἀπαραιτήτου στοιχείου.

Χαρακτηριστικὰ μᾶς ἀνέφερε ὅτι ὅταν ἀπ' τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ λείπει τὸ ἀσβέστιο, τὰ δόντια δὲν ἀναπτύσσονται κανονικά.

Μὲ τὶς ἰαματικὲς ἐνέσεις, ἡ ἐπιστήμη θὰ μπορέσῃ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ὀργανισμό, ὥστε νὰ συμπληρώσῃ ὅλα τὰ μικροστοιχεῖα, ποὺ τοῦ λείπουν.

'Ο κ. Καμινόπετρος προσέθεσε ὅτι οἱ ἰαματικὲς ἐνέσεις, δὲ θὰ καταργήσουν τὶς λουτροπόλεις, γιατὶ παρουσιάζουν τὸ μειονέκτημα ὅτι δὲ μποροῦν νὰ διατηροῦν πέραν τῶν 2 μηνῶν, γιατὶ τὸ νερὸ «νεκρώνεται».

Τὶς ἰαματικὲς ἐνέσεις, μᾶς εἶπε, θὰ μποροῦν νὰ τὶς χορηγοποιήσουν ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἀρθρῖτες, νευραλγίαστ, ψωμίασι καὶ γενικὰ ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀρρώστειες, ποὺ γιατρεύονται μὲ ἰαματικὰ λουτρά.

Γιὰ πρώτη φορά, συνέχισε ὁ κ. Καμινόπετρος, ἐπετεύχθη νὰ εἰσαχθοῦν τὰ ἰαματικὰ νερὰ ἀπ' εὐθείας στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, χωρὶς νὰ χάσουν τὰ πολύτιμα συστατικά τους. Μὲ τὴν πόσι ἢ μὲ τὰ λουτρά, οἱ διάφορες θεραπευτικὲς οὐσίες, ὥστου νὰ μποῦν στὸν ὀργανισμό, ἔχαναν ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὴ δύναμί τους.

Τώρα, μὲ τὶς ἰαματικὲς ἐνέσεις, τὰ «ὀλιγοστοιχεῖα» εἰσάγονται ἀπ' εὐθείας, ἀμέσως, στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ βῆμα στὴ σημερινὴ ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

'Αλλὰ ὅπως τόνισε καὶ στὴν 'Ακαδημία 'Αθηνῶν ὁ καθηγητὴς κ. Δοντᾶς, τὴ ἐπαναστατικὴ αὐτὴ μέθοδος, ποὺ προορίζεται γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ἀρθριτικῶν καὶ νευρικῶν παθήσεων, βρίσκεται ἀκόμα στὰ πρῶτα στάδια καὶ θὰ χρειαστῇ ἀσφαλῶς πολλὴ ἐπιστημονικὴ δουλειὰ καὶ χρόνια, ὥσπου νὰ τελειοποιηθῇ καὶ νὰ γενικευθῇ».

Ν. Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ἡ ἡρωϊκὴ Μαργαρίτα μὲ τὰ ἐννιὰ ἀδελφάκια της, ποὺ τὰ ἔσωσε ἀπὸ τὶς φλόγες.

Ἔσωσε ἀπὸ τὶς φλόγες ΚΑΙ ΤΑ 9 ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΗΣ!...

Τὸ ἀπίστευτο κατόρθωμα μιᾶς ἡρωϊκῆς Γαλλιδούλας

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἀπένειμε σὲ μιὰ δεκαπεντάχρονη χωριατοπούλα τὸ χρυσὸ σταυρὸ τῆς εὐπρεπτότητας ἀλληλεγγύης», ἕνα παισάσημο, ποὺ δίνεται πολὺ σπάνια, μονάχα σὲ περιπτώσεις ἀσυνήθιστου ἡρωϊσμοῦ. Καὶ πραγματικά, τὸ κατόρθωμα τῆς μικρῆς Μαργαρίτας Ἀνζεβὲν —τῆς κοπελλίτσας ποὺ δέχτηκε αὐτὴ τὴν τιμὴ— ξεπερνᾶ τὰ ὅρια κάθε ἄλλης ἀνάλογης ἡρωϊκῆς πράξεως.

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν μόνη της μαζὶ μὲ τὰ ἐννιὰ μικρότερα ἀδέρφια της στὸ σπίτι τους, στὸ χωριὸ Σουανιὸλ-ἀν-Μπρί, ποὺ ἀπέχει λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ πατέρας της, πλανόδιος ἐμπορᾶκος, εἶχε βγῆ γιὰ τὴ συνηθισμένη του περιοδεία στὰ γύρω χωριά. Ἡ μητέρα της ἦταν σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Παρισιοῦ, περιμένοντας νὰ γεννήσῃ ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα.

Ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ πατέρας της, ἡ Μαργαρίτα συνόδεψε στὸ σχολεῖο τὸ Ντανιέλ, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀδελφάκια της, ἡλικίας δέκα χ όνων. Ὕστερα μπῆκε στὸ τραῖνο κ αὶ πετάχτηκε στὴν κλινική, γιὰ νὰ δῇ τὴ μητέρα της. Ἀλλὰ ἡ γέννα ἀργοῦσε ἀκόμα κι' ἡ κοπελίτσα γύρισε γοήγορα στὸ σπίτι, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὰ ἐννιὰ μικρά. Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ νὰ φᾶνε καὶ πρὸ παντὸς νὰ περιποιηθῇ τὰ δυὸ μικρὰ δίδυμα, ποὺ εἶναν γεννημένα δεκατέσσερις μῆνες πρὶν καὶ τὰ εἶχε ἐμπιστευθῇ, χωρὶς νάναι καὶ πολὺ ἥσυχη, στὴν προστασία τῶν πιὸ μεγάλων.

Βρῆκε τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν ἡσυχα τάμπολα στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας Ἡ μέρα ἦταν βροχερὴ καὶ σκοτεινιασμένη κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὰ μικρὰ εἶχαν ἀνάψει δυὸ κεριά. Τὸ σπιτάκι τῶν Ἀνζεβὲν ἦταν πολὺ φτωχικὸ καὶ δὲν εἶχε ἠλεκτρικὸ φῶς. Φωτιζόταν μὲ δυὸ ἀπὸ κεῖνες τὶς μοντέρνες λάμπες, ποὺ καίγε βενζίνη καὶ φωτ ζουν μιὰ χαρά. Πρὶν φτάσῃ στὸ σπίτι, ἡ Μαργαρίτα εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μπακάλη, ὅπου ἀγόρασε βενζίνη. Ἀφοῦ τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ ἄκρη τῆς κουζίνας, θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε πάρει ψωμὶ καὶ ξαναβγήκε. Ὅταν, λοιπόν, γύρισε ἡ κουζίνα εἶχε πιάσει κιόλας φωτιά.

Ἀπὸ τί προοῆλθε ἡ πυρκαϊά. δὲν ἐξακριβώθηκε κι' οὔτε ἴσως θὰ ἐξακριβωθῇ ποτέ. Ἴσως νάπεσε ἕνα κερὶ στὸ ταπέτο, ποὺ ἦταν ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη καὶ πῆρε φωτιὰ ἀμέσως, μεταδίνοντας τὶς φλόγες στὸ τραπέζι καὶ στὶς κουρτίνες, ποὺ κι' αὐτὲς ἦταν ἀπὸ νάϋλον.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν τάχασε. Ὥρμησε μέσα καὶ τράβηξε στὴν αὐλίτσα τὰ πιὸ μεγάλα παιδιά: τὸ Ζὰν-Πιέρ, ἡλικίας δώδεκα χρόνων, τὴν Ἑλένη, ἕντεκα, τὴ Μαντλέν, ὀχτώ, καὶ τὸ Μαρσέλ, ἑφτὰ χρόνων. Ἔμειναν ἀκόμα στὸ σπίτι ἡ Κλωντέτ, ἕξη χρόνων, ὁ Ζὰν-Λουΐ, πέντε, ἡ Ἐλιάνα, δυόμισυ, καὶ τὰ δίδυμα Πάτρικ καὶ Βεατρίκη. Ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα διέσχιζε γοήγορα τὴν κουζίνα, γιὰ νὰ μπῇ στὴν κρεβατοκάμαρα, ὅπου βρίσκονταν τὰ δίδυμα, οἱ φλόγες ἔφτασαν στὸ μπιντόνι μὲ τὴ βενζίνη, κάνοντάς το νὰ ἐκραγῇ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲ σταμάτησε τὴν ἡρωϊκὴ μικρούλα, ποὺ προχωρῶντας ψηλαφητὰ μέσα στοὺς καπνούς, πλησίασε στὸ κρεβάτι τῶν γονιῶν της καὶ βοήκε ἐκεῖ τὴ Βεατρίκη. Στὸ μεταξύ, σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ἕνας περαστικός, ποὺ ἔτυχε νὰ δισβαίνῃ ἀπὸ κεῖ, εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του τὸν Πάτρικ, πηδῶντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ τὸν εἶχε βγάλει ἔξω. Ἡ Μαργαρίτα, ὅμως, δὲν τὸ ἤξερε αὐτό. Ἀφοῦ ἄφησε ἔξω τὴ Βεατρίκη, γύθηκε πάλι μέσα στὸ σπίτι, παραπατῶντας καὶ βήχοντας ἀπ' τοὺς καπνούς, ποὺ εἶχαν τώρα γίνει πιὸ πυκνοί. Τὰ μάτια της ἦταν δακρυσμένα καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Βρῆκε τὸ Ζὰν-Λουΐ. Τὰ ροῦχα του εἶχαν κιόλας τσουρουφλιστῇ κι' ἦταν τόσο τσαμαγμένος, ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ φωνάξῃ. Καθὼς τὸν τραβοῦσε ἔξω, ἡ Μαργαρίτα σκόνταψε στὸ κορμάκι τῆς Κλωντέτ, ποὺ εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της.

Βγαίνοντας ἔξω μὲ τὰ δυὸ παιδιά, ἡ Μαργαρίτα εἶδε καὶ τὸν Πάτρικ σωσμένο. Ἔλειπε τώρα μονάχα ἡ Ἐλιάνα. Τὸ ἡρωϊκὸ κορίτσι δὲ δίστασε οὔτε στιγμή. Διέσχισε πάλι τὶς φλόγες, ποὺ εἶχαν πιὰ θεριέψει καὶ χώθηκε μέσα στὸ σπίτι. Ἦταν αὐτὸ ἡ πιὸ ἡρωϊκή της προσπάθεια. Τρεῖς φορὲς ξαναβγῆκε ἔξω, γιὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πνευμόνια της μὲ ἀέρα κι' ἄλλες τόσες ξαναχύμησε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ φοῦρνο. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πεθάνῃ μᾶλλον, παρὰ ν' ἀφήσῃ τὴν ἀδελφούλα της.

Τὴ βρῆκε, στὸ τέλος, παραλυμένη ἀπὸ τὸν τρόμο. Εἶχε πέσει κοντὰ σ' ἕνα ντουλάπι, ποὺ μόλις εἶχε ἀποφλέξει κι' αὐτὸ φωτιά. Οἱ φλόγες γύρω της σφυρίζαν. Ἀλλὰ ἡ Ἐλιάνα ἦταν ζωντανὴ σὰν ἀπὸ θαῦμα.

Ὅταν οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς ἑφτακόσιους κατοίκους τοῦ Σουανιὸλ-ἀν-Μπρὶ ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς συμφορᾶς, καὶ τὰ ἐννιὰ παιδάκια εἶχαν σωθῆ. Τὸ σπίτι, ὅμως, τῶν Ἀνζεβὲν εἶχε μετασβληθῆ πιὰ σὲ παρανάλωμα.

Ἡ Μαργαρίτα, μὲ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια ὅλο ἐγκαύματα, μὲ τὰ μαλλιὰ τσουρουφλισμένα, καὶ τὰ ροῦχα της κατάμαυρα. Ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά. Λέγοντας πὼς αὐτὴ ἔφταιγε γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

— Ἂν δὲν εἶχα ξεχάσει ν' ἀγοράσω ψωμί, θρηνοῦσε, δὲ θἄχε γίνει τὸ κακό.

Κανένας δὲν κατάφερε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Μονάχα κατὰ τὸ βραδάκι, ὅταν γύρισε ὁ πατέρας της κι' ἔφτασε ἕνα τηλεφώνημα πὼς εἶχε γεννηθῆ τὸ... δωδέκατο παιδὶ τῆς οἰκογένειας, ἡ Μαργαρίτα γαλήνεψε καὶ κατάφερε μάλιστα νὰ χαμογελάσῃ.

Οἱ χωρικοί, στὸ μεταξύ, δὲν ἔχασαν τὸν καιρό τους. Πῆραν τὰ ἄτυχα παιδάκια στὰ σπίτια τους, τοὺς ἔδωσαν νὰ φᾶνε καὶ τὰ βάλανε νὰ κοιμηθοῦν. Ἀοκετοί, ἐξ ἄλλου, ἐργάτες κι' ἀγρότες τοῦ χωριοῦ, δήλωσαν πὼς θὰ δούλευαν χωρὶς ἀμοιβή, γιὰ νὰ ξαναφτιάξουν τὸ σπιτάκι τῶν φτωχῶν Ἀνζεβέν. Κι' οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ προσφέρουν στὴν ἡρωῖδα Μαργαρίτα ἐπιπλάκια καὶ σκεύη. γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖνα, ποὺ χάθηκαν στὴ φωτιά.

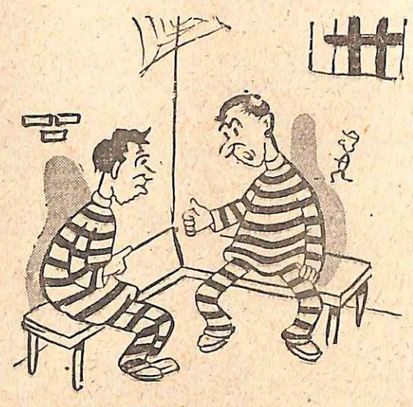

—Ἰσοβίτης! Κι' ἐσύ;
— Περαστικός, γιὰ δεκαπέντε χρόνια!...

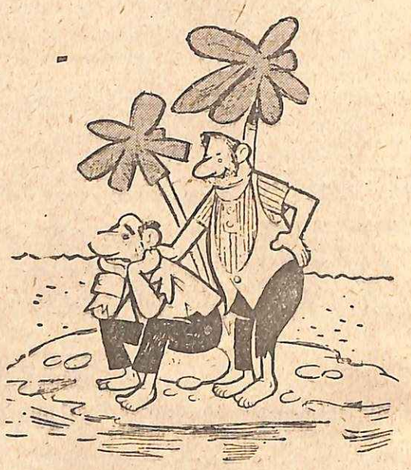

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, Κλέαρχε! Θὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ ὁπωσδήποτε ἡ Ἐφορία!...

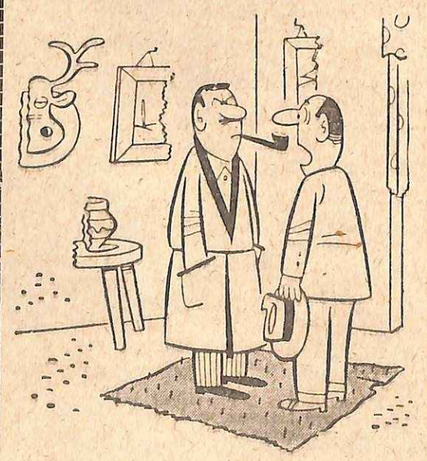

— Εἶπες πὼς χώρισες, Κώστα, μὲ τὴ γυναῖκα σου καὶ πὼς μοιράσατε τὰ ὑπάρχοντά σας;...

Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος πρὶν ἀπὸ μισὸν αἰῶνα μὲ τὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου ἀριστερὰ στὸ μέσον.

Ο ΖΑΧΑΡΑΤΟΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΘΗ

Τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς νεώτερης Ἀθήνας

Χαρακτηριστικὲς ἐποχὲς στὴ ζωὴ τῆς νεώτερης Ἀθήνας σημειώνουν τὰ δύο ἱστορικὰ καφενεῖα της. Τὸ ἕνα — ἡ «Ὡραία Ἑλλάς» — στὴ γωνία Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ, κοντὰ στὴν Ἁγία Εἰρήνη, κάλυψε τὰ πενῆντα πρῶτα χρόνια τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἀθήνα ἦταν ἀκόμα ἕνα μεγάλο χωριό, γύρω ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ἡ ἁπλότητα καὶ ὁ ρωμαντισμὸς χαραχτήριζαν τὴ ζωὴ τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, στὰ ὀθωνικὰ χρόνια καὶ τὰ πρῶτα τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α'.

Τὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος» τὸ εἶχε ἀνοίξει ὁ Ἰταλὸς Σάντο, λίγο καιρὰ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ τόπου καὶ τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας στὴν Ἀθήνα. Πολυάριθμη ἦταν ἡ πελατεία του ἀπὸ δικούς μας καὶ ξένους. Πολιτευόμενοι, δημοσιογράφοι, ξένοι διπλωμάτες, στρατιωτικοί, μαζεύονταν ἐκεῖ καὶ συζητοῦσαν ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας, ἀποτελῶντας τρόπον τινὰ τὸν Ἄρειο Πάγο τῆς κοινῆς γνώμης. Κατὰ σύγχρονο ποιητή: «Τὸ ἐφρόνευε στρατηγεῖον, ἐν ἀνακωχῇ ἁρμάτων τὸ ἐνόμιζες ἡρώων ἀπὸ τρόπαια γεμάτον».

Ἀλλὰ ἡ μικρὴ Ἀθήνα τῶν ὀθωνικῶν χρόνων ἄρχισε νὰ παραχωρῇ τὴ θέσι της στὴ συγχρονισμένη πρωτεύουσα, ποὺ ἤθελε νὰ φτιάξῃ ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς ἔκανε τὶς πρῶτες κατακτήσεις του στὴν ἀθηναϊκὴ ζωὴ καὶ ἡ «Ὡραία Ἑλλάς», μὲ τὸν καινούργιο κόσμο ποὺ ἐρχόταν, δὲ μποροῦσε νὰ ζήσῃ. Ἀποτέλοῦσε χτυπητὴ ἀντίθεσι καὶ παραφωνία στὴ νέα πολιτεία, ποὺ ἄρχισε νὰ δημιουργῆται. Καί, μιὰ μέρα, ἔκλεισε τὶς πόρτες της, ἀφοῦ προηγουμένως αὐτοκτόνησε ὁ Ἰταλός, ποὺ τὶς εἶχε ἀνοίξει.

Σὰ συνέχεια μὲ τὴν «Ὡραία Ἑλλάδα» ἦρθε τὸ δεύτερο ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς Ἀθήνας, τοῦ Ζαχαράτου. Ἔζησε κι' αὐτὸ μιὰ καὶ πλέον αἰῶνα καὶ κάλυψε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἀθήνα, ἀπὸ ἐπαρχιακὴ κωμόπολι, ἔφτασε στὴν ἔκτασι τῆς σύγχρονης μεγαλούπολης. Τώρα πρόκειται καὶ ὁ Ζαχαράτος νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του στὶς καινούργιες πολεοδομικὲς ἀπαιτήσεις τῆς ἐμείζονος Ἀθήνας. Τὸ σπίτι τοῦ Βούρου, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου βρίσκεται καὶ τὸ καφενεῖο, θὰ κατεδαφισθῇ ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του, γιὰ νὰ γίνῃ στὴ σημείωσί του ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο. Καὶ ὁ Ζαχαράτος θὰ περάσῃ στὶς ἀναμνήσεις τῶν Ἀθηναίων, ἐκείνων ποὺ ἔζησαν καὶ γεύτηκαν, σὲ παλιότερες καὶ σύγχρονες μέρες, τὸν «ἑρατεινὸν» καφέ του.

Ἰδιαὶ καὶ πόσα δὲ διαδραματίστηκαν γύρω ἀπὸ τὸ καφενεῖο αὐτό, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Σπῦρος Ζαχαράτος τὸ ἄνοιξε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, τὸ 1895.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς λειτουργίας του ὁ Ζαχαράτος ἔγινε τὸ κέντρο λογίων, δημοσιογράφων, στρατιωτικῶν καὶ πρὸ παντὸς τοῦ πολιτικολογοῦντος κόσμου τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς περαστικῆς ἐπαρχίας. Κι' αὐτὸς ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ρωτοῦσε καμμιὰ φορὰ — ὑπὸ τύπον ἀστεῖου καὶ σοβαροῦ — τοὺς συνεργάτες του, πάνω σὲ φλέγοντα ζητήματα:

— Τί φρονεῦσιν ἐπ' αὐτοῦ οἱ κύκλοι τοῦ Ζαχαράτου;

Ἂν κάποιο ἀπὸ τὰ τραπεζάκια τοῦ καφενείου μποροῦσε νὰ γράψῃ τ' ἀπομνημονεύματά του, θὰ κάλυπτε τὴν ἱστορία τῶν τελευταίων 60 χρόνων τῆς Ἑλλάδος, ἴσως καὶ... ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, γιατὶ δὲν ὑπῆρξε ζήτημα διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος, ποὺ νὰ μὴ τὸ ἔχουν συζητήσει οἱ τακτικοὶ θαμῶνες του.

Ἰδιαὶ ὁ μάρμαρο τῶν τραπεζιῶν σχεδιάστηκαν ὅλες οἱ μάχες τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου τοῦ 1897 καὶ συζητήθηκαν ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χωρὶς φυσικὰ νὰ βρῇ καὶ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὴ λύσι του. Γιατί, ἂν τὴν εὕρισκε, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κλείσει ὁ Ζαχαράτος ἀπό...τότε.

Λίγο ἀργότερα, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1901, τὸ καφενεῖο ὑπέστη τὴν πρώτη... ἐπιδρομή. Εἶχαν θἴξει τὸν «εὐαίσθητο» ἀθηναϊκὸ λαὸ στὸ θρησκευτικό του αἰσθημα. Διαδόθηκε πὼς ἡ βασίλισσα Ὄλγα μὲ τὸ μητροπολίτη Ἀθηνῶν Ἱεροκόπιο ἤθελαν νὰ μεταφράσουν στὴ δημοτικὴ τὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ οἱ «ἐθναμύντορες καὶ τῶν πατρίων τηρηταὶ» ἐσηκώσαν τὸς θερμόαιμους τῆς Ἀθήνας σὲ ὀχλαγωγίες καὶ διαδηλώσεις στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

— Κάτω οἱ Σλαῦοι! Κάτω τὰ ρούβλια καὶ οἱ προδότες! Κάτω οἱ πουλημένοι ἐχθροὶ τῆς πατρίδας καὶ τῆς θρησκείας! φώναζαν οἱ ἀσυγκράτητοι φοιτηταί, ποὺ προηγοῦντο στὴ διαδήλωσι.

Κι' ἔσπασαν τὰ τραπέζια καὶ τὶς καρέκλες τοῦ Ζαχαράτου, ποὺ δὲν εἶχαν, ὡστόσο, καμμιὰ σχέσι μὲ ρούβλια, οὔτε μὲ προδοσίες, οὔτε καὶ μὲ τὸ... Εὐαγγέλιο. Ὀχτὼ νεκροὶ καὶ πεντακόσιοι τραυματίες ἦταν ὁ ἀπολογισμὸς τῶν Εὐαγγελιακῶν.

Ἰὸν ἄλλο χρόνο καινούργια ἐπιδρομὴ ἐναντίον τοῦ Ζαχαράτου. Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἦταν ὁ θρησκευτικὸς φανατισμός, ποὺ ἐξῆπτε τὰ πλήθη. Πολιτικὸς πυρετὸς εἶχε καταλάβει τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Δηληγιάννη, γιατὶ ὁ βασιλιὰς δὲν τοῦ ἔδινε τὴν ἐντολὴ νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησι. Καὶ ἀποφάσισαν νὰ δράσουν μὲ σανίδες, ἀφοῦ ἔξηλωσαν τὶς σκαλωσιὲς ἀπὸ ἕνα γιαπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ πῆραν τὰ ξύλα του. Καὶ πρῶτος στόχος ἔγινε τὸ νεοβαλμένο καφενεῖο, ποὺ δὲν εἶχε ὡστόσο καμμιὰ εὐθύνη γιὰ τὴν καθυστέρησι τῆς βασιλικῆς ἐντολῆς πρὸς τὸ μεγάλο Κορδονάρχη. Οἱ διαδηλωτὲς δὲν ἄφηκαν τζάμι γιὰ τζάμι καὶ καρέκλα γιὰ καρέκλα στοῦ Ζαχαράτου. Κι' ἔγραφε ὁ Σουρῆς στὸ Ρωμιό:

Τρόμος καὶ φρίκη καὶ συμφορὰ
παίρνουν σανίδες καὶ πατερά.
Σπάζουν καρέκλες στοῦ Ζαχαράτου
κι' ἐκεῖνος κλαίει τὴ συμφορά του.

Ἔτσι, μέσα ἀπὸ τὶς ἐμάχες καὶ τὶς καταστροφὲς τῶν Εὐαγγελιακῶν καὶ τῶν Σανιδικῶν, καθιερώθηκε πλέον ὁ Ζαχαράτος σὰ μεγάλο πολιτικὸ καὶ... πολεμικὸ κέντρο. Καὶ τὴν πολεμική του παράδοσι τὴ συνέχισε καὶ κατόπιν. Δὲν ἔγινε πόλεμος, δὲν ὑπῆρξε μάχη στὴ σύγχρονη παγκόσμια ἱστορία, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἀποτελέσει θέμα συζητήσεως γιὰ τοὺς θαμῶνες τοῦ Ζαχαράτου καὶ νὰ μὴν ἔχῃ σχεδιαστῇ, σ' ὅλες τὶς φάσεις της, στὰ μάρμαρα τῶν τραπεζιῶν του.

Ἐκεῖ, λένε, πὼς ἕνας διευθυντὴς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος εἶχε ἐμπνευσθῆ κι' ἔγραψε στὸ ρωσοϊαπωνικὸ πόλεμο τοῦ 1904 τὸ «ἱστορικὸ» ἐκεῖνο ἄρθρο: «Ἀριστερώτερα Κουροπάτκιν», ποὺ συμβούλευε τὸ Ρῶσο ἀρχιστράτηγο νὰ κάνῃ ἀριστερὰ τὸν ἐλιγμὸ του ἐναντίον τοῦ ἰαπωνικοῦ στρατοῦ. Ὥσπου νὰ τυπωθῇ ὅμως ἡ ἐφημερίδα καὶ νὰ φθάσῃ στὸν Κουροπάτκιν, ἐκεῖνος εἶχε κάνει δεξιὰ τὸν ἐλιγμό του καὶ ἡ Ἁγία Ρωσία ἔχασε τὸν πόλεμο...

Εἶδαν κατόπιν οἱ θαμῶνες τοῦ Ζαχαράτου νὰ ἐξελίσσωνται στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος τόσα καὶ τόσα πολιτικὰ γεγονότα, μισοῦ αἰῶνα: Συλλαλητήρια, ἱστορικοὶ λόγοι, τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο νὰ φωνάζῃ, τὸ 1910, πρὸς τὸν ἀθηναϊκὸ λαό: «Ἀναθεωρητικήν, εἶπον, καὶ ὄχι συντακτικήν!...». Εἶδαν τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν δύο Βαλκανικῶν πολέμων νά... ξαναπάρνουν τὶς θέσεις τους στὰ τραπεζάκια τοῦ καφενείου, μετὰ τὶς νίκες τοῦ στρατοῦ μας. Καὶ ἄλλους δίπλα στοὺς ξαφνιάστηκαν ποτέ... Εἶχαν μείνει γιὰ πάντα στὰ ἔνδοξα περάσματα τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων τῆς Μακεδόνας 1912—1922 καὶ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Τὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου ἔβαλε καὶ τὸν πρῶτο ὑπαίθριο κινηματογράφο στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος. Καὶ οἱ κινηματογράφοι δὲν ἦταν ἕνας ἄλλα... δυο. Γιατὶ καὶ τὸ ἀπέναντι καφενεῖο τοῦ Ἀντωνιάδη εἶχε στήσει τὸ δικό του. Οἱ δύο ὀθόνες ἐστρεφαν περιφραγντικὰ τὰ νῶτα τους ἡ μία στὴν ἄλλη καὶ ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε τὴν ταινία ἀπὸ τὰ τραπεζάκια τοῦ καφενείου, πληρώνοντας κάτι παραπάνω ὅτ τραταμέντο. Περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς καθισμένους θεατὰς, ἦταν οἱ ὀρθοὶ τζαμπατζῆδες. Πρωτοστατοῦσε ἡ ἀθηναϊκὴ μαρίδα, ποὺ λάμβανε μέρος καὶ στὴν παράστασι μὲ τὶς φωνές της: «Μπράδο Μπερτίνι!... Φεύγα Μενελκλλι!... Φυλάξου Ζακομπίνι!...». Καὶ οἱ παροτρύνσεις καὶ συμβουλὲς δίνονταν μὲ χειρονομίες καὶ φωνὲς στὶς γιαγιάδες τῶν τριῶν ἀστέρων.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλιότερους καὶ τοὺς νεώτερους θαμῶνες τοῦ Ζαχαράτου εἶχαν τὴ δική τους θέσι, στὴν ὁποία ἔμειναν πιστοὶ μέχρι θανάτου. Ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀπόστρατοι καὶ συνταξιοῦχοι, ποὺ βεβαιώνουν, ὅτι ἐπὶ τριάντα καὶ σαράντα χρόνια, κάθονται πάντοτε στὸ ἴδιο τραπεζάκι.

Ν' ἀναφέρουμε τοὺς τακτικοὺς θαμῶνες τοῦ Ζαχαράτου, τοὺς «τύπους», ποὺ ἔπιανάν τὰ τραπεζάκια του καὶ τὶς ἐπισημότητες, ποὺ φιλοξένησε τὸ ἀρχαῖο αὐτὸ καφενεῖο, θὰ ἦταν ματαιοπονία. Γιατὶ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα ἔχει περάσει ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου. Ὅλοι οἱ πρωθυπουργοὶ στὶς τελευταῖες δεκαετίες καὶ οἱ ὑπουργοὶ ἔχουν πάρει τὸν καφέ τους. Ὅσο ἀφορᾷ τοὺς βουλευτάς, πολλοὶ εἶχαν στήσει ἐκεῖ τὸ πολιτικό τους γραφεῖο. Ἄφησε τοὺς στρατηγούς, τοὺς ἀνωτάτους δικαστικοὺς καὶ τοὺς πάσης φύσεως πρόεδρους. Εἶμαι βέβαιος πὼς, ἂν κάποιος, μπαίνοντας στὴ σάλα τοῦ Ζαχαράτου, φώναζε: «Στρατηγὲ!...», οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς θαμῶνες θὰ γύριζαν τὸ κεφάλι τους νὰ δοῦν μήπως ζητοῦσαν... αὐτούς. Κι' ἂν φώναζε: «Κύριε πρόεδρε!...», οἱ ἄλλοι μισοὶ θὰ ἔκαναν τὸ ἴδιο.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πάνθεον τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων δὲν ἔχει ὑστερήσει. Ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Παπαντωνίου, ὁ Μαλακάσης, ὁ Ἀνδρέας, ὁ Σκίτης, ὁ Δεμέρτζης καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἦταν ἀπὸ τοὺς ταχτικοὺς πελάτες. Κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη βελανιδιά, ποὺ βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ καφενεῖο, στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, ἦταν τὰ καλοκαίρια τὰ τραπέζι τῶν «λογίων», ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων μὴ λογίων, ἀλλὰ ἐραστῶν τῆς ἀττικῆς νύχτας, ποὺ εἶμεναν συζητῶντας ὡς τὶς... πρωινὲς ὧρες.

Κάποιος «ἀνακαινιστὴς» τῆς πλατείας ἔκοψε τὸ ὡραῖο αὐτὸ δέντρο, ποὺ μὲ τὸ πυκνὸ φύλλωμά του εἶχε δροσίσει, τὶς ζεστὲς μέρες τοῦ ἀττικοῦ καλοκαιριοῦ, τόσους καὶ τόσους παλιοὺς Ἀθηναίους. Καὶ τὸ ἔκοψε μάλιστα χωρὶς καμμιὰ πολεοδομικὴ ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπιβάλλῃ.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΓΑΛΗΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΙΜ ΤΣΟΥΡ ἢ ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ὁμογενὴς ἐξ Ἀμερικῆς. ΚΩΣΤΑΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ, ΠΑΝΟΣ, ΝΙΚΟΣ, ΦΑΝΗ, ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ: Συγγενεῖς τοῦ Τζίμ, ἀντίοχτες καὶ κατιόντες. ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα καφενεῖο τοῦ Λιμανιοῦ τοῦ Πειραιῶς).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (συνεχίζοντας συζήτησι): Καὶ λείπετε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

ΤΖΙΜ: Γιὰ τὴν ἀκρίβεια εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες. Ἔφυγα Δημήτριος Τσουράπης καὶ γύρισα Τζὶμ Τσούρ.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Καὶ γιατί γυρίσατε;

ΤΖΙΜ: Δὲν ἔχεις ξεγνητευτῆ, γι' αὐτὸ σοῦ φαίνεται παράξενο. Ρώτα, ὅμως, καὶ μένα ποὺ Βολόδερνα εἴκοσι ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο μου κι' ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Λαχτάρησα λίγη πατρίδα, λίγη οἰκογενειακὴ γαλήνη.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μὰ ἔχετε οἰκογένεια;

ΤΖΙΜ: Ἔχω ἀρκετοὺς συγγενεῖς ἐδῶ, κυρίως ξαδέλφια κι' ἀνήψια. Καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο πῶς δὲν ἤθελαν νὰ μὲ παραλάβουνε.

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Σᾶς περίμεναν;

ΤΖΙΜ: Τοὺς τηλεγράφησα ὅτι ἔρχομαι.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Πλησιάζουν λαχανιασμένοι ὁ Κώστας κι' ὁ Βασίλης).

ΚΩΣΤΑΣ: Ἂν δὲν εἶναι κι' αὐτός, θὰ πῆ πὼς ἔχασε τὸ καράβι.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Μπᾶ, αὐτὸς θἄνται.

ΤΖΙΜ (ἐνῶ σηκώνεται κι' ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του): Κωστάκη! Βασιλάκη!

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Καλῶς σᾶς βρήκανε! (Φεύγει. Οἱ ἄλλοι ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται).

ΤΖΙΜ: Ἔτσι, ντέ! Νὰ χαρῶ λίγο συγγενικὴ θαλπωρή, λίγη οἰκογενειακὴ γαλήνη.

ΚΩΣΤΑΣ (χτυπῶντας χαϊδευτικὰ τὶς πλάτες τοῦ Τζίμ): Βρέ, τὸ Δημητράκη. Λεβεντιὰ καμαρωτὴ εἶναι!

ΒΑΣΙΛΗΣ: Κι' εἶδες ντύσιμο; Σωστὸ φιγουρίνι. Μόνο αὐτὴ ἡ κόκκινη γραβάτα νἄλειπε...

ΤΖΙΜ: Γιατί;

ΒΑΣΙΛΗΣ (γελῶντας): Γιὰ νὰ μὴ σὲ περάσουνε γιὰ Ὀλυμπιακό.

ΚΩΣΤΑΣ (ξυνίζοντας τὰ μοῦτρα του): Καὶ τί θὰ συμβῆ, δηλαδή, ἂν τὸν περάσουνε γιὰ Ὀλυμπιακό;

ΒΑΣΙΛΗΣ (πικαρισμένος): Θὰ ρεζιλευτῆ χωρὶς λόγο ὁ χριστιανός!

ΚΩΣΤΑΣ (ξαναμμένος): Τότε, ἂς κοτσάρη μιὰ πράσινη γραβάτα, νὰ τὸν περάσουνε γιὰ Παναθηναϊκὸ καὶ νὰ γελάσουνε μαζί του μέχρι κι' οἱ κόπτες.

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ὅταν μιλᾶς γιὰ τὸν Παναθηναϊκό, νὰ πλένῃς τὸ βρωμόστομά σου μὲ ἀνθόνερο!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' ἐσύ, ὅταν μιλᾶς γιὰ τὸν Ὀλυμπιακό, νὰ στέκεται προσοχή!

ΒΑΣΙΛΗΣ: Ἄντε. Βρὲ τρίχα!

ΚΩΣΤΑΣ: Τὸν κακὸ σου τὸ φλάρο! Τριφυλλάκια! (Ἀποπάζονται).

ΤΖΙΜ: Βρὲ παιδιά! Βρὲ Κωστάκη! Βρὲ Βασιλάκη! Ὡραῖο καλωσόρισμα μοῦ κάνετε! (Μπαίνει στὴ μέση νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀλλὰ τσώνει μιὰ στὸ ἀριστερὸ μάτι καὶ ἐγκαταλείπει τὴν εὐγενικὴ κι' ἡρωϊκὴ του προσπάθεια).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σὲ λίγη ὥρα στὸ κατάστημα ὑφασμάτων τοῦ Πάνου καὶ τοῦ Νίκου. Μόλις ἔχουν τελειώσει οἱ χειραψίες, τ' ἀγκαλιάσματα κι' οἱ διαχύσεις. Ὁ Νίκος προσφέρει καρέκλα στὸν Τζίμ).

ΝΙΚΟΣ: Κάθησε, Δημήτρη.

ΤΖΙΜ: Μὰ νὰ μὴ σᾶς ἀπασχολῶ ἀπὸ τὴ δουλειά σας.

ΝΙΚΟΣ: Ποῦ τὴ βλέπεις τὴ δουλειά; Κάθησε ποὺ σοῦ λέω καὶ Βολέψου σὰν στὸ σπίτι σου.

ΤΖΙΜ: Εὐχαριστῶ. (Κάθεται).

ΠΑΝΟΣ (εἰρωνικὰ στὸ Νίκο): Πῶς φαίνεσαι, τέλος πάντων, ὅτι δὲν εἶσαι ἰδιοκτήτης.

ΝΙΚΟΣ: Τί θέλεις νὰ πῆς;

ΠΑΝΟΣ: Θέλω νὰ πῶ, ὅτι, ἂν ἤσουνα ἰδιοκτήτης, ἂν εἶχες, δηλαδή, δικό σου σπίτι, θὰ ἤξερες πὼς ἐκεῖνοι ποὺ Βολεύονται καλύτερα εἶναι οἱ νοικάρηδες. Ἐννοῶ, βέβαια, τοὺς νοικάρηδες σὰν καὶ τοῦ λόγου σου, ποὺ κοτᾶνε κοτζὰ μου δισμέρισμα καὶ πληρώνουνε τρεῖς κι' ἑξῆντα.

ΝΙΚΟΣ: Πλησ-ώνω ὅσο λέει ὁ νόμος!

ΠΑΝΟΣ: Ἀμ τὸ ξέρω, πουλάκι μου! Ταμπουρώνεσαι πίσω ἀπ' τὸ καταραμένο τὸ ἐνοικιοστάσιο...

ΝΙΚΟΣ (διακόπτοντας): Φαγώθηκες μὲ τὸ ἐνοικιοστάσιο! Λύσσαξες! Καὶ δὲ βλέπεις τὴν ὥρα νὰ ἀρθῇ, γιὰ νὰ μοσχονοικιάσῃς τὴν ψωροκαλύβα σου.

ΠΑΝΟΣ: Εἶσαι γελοῖος!

ΝΙΚΟΣ: Βρέ, οὔστ! Φαταούλα! Μεγαλοκαρχαρία! (Ἀρπάζονται).

ΤΖΙΜ (μὲ ἀπόγνωσι): Πᾶνο! Νῖκο! Γιὰ τὸ Θεό. Βρὲ παιδιά. Ἐγὼ ἤρθα ν' ἀπολαύσω λίγη οἰκογενειακὴ καλήνη! (Μπαίνει στὴ μέση. ἀλλὰ τοῦ βουλώνουνε καὶ τὸ δεξὶ μάτι καὶ ὁ Τζὶμ ὀπισθοχωρεῖ ἀτάκτως).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Λίγο ἀργότερα στὸ σπίτι τῆς Σπυριδούλας, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Φανὴ περιποιοῦνται τὸν «τραυματία» Τζίμ).

ΦΑΝΗ (βάζοντας μιὰ κομπρέσσα στὸ μάτι τοῦ Τζίμ): Κι' ὄχι, τίποτ' ἄλλο. καϋμένε μπάμπα. ἀλλὰ σὲ κατάντησαν πιὸ ἄσχημο κι' ἀπὸ τὸν Μαρκεζίνη.

ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ (ἐνοχλημένη): Ἔννοια σου καὶ θὰ τὸν πᾶμε σ' ἕνα Ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, νὰ τὸν κάνουμε κούκλο σὰν τὸν Καραμανλή!

ΦΑΝΗ: Μὲ συγχωρεῖτε, μαντάμ ὁπαδὲ τῆς Π.Α.Δ.Ε.

ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ: Ἄντε, μωρὴ Ε.Ρ.Ε.!

ΦΑΝΗ: Βλάκα!

ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ: Ζῶον! (Βουτιῶνται ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὁ Τζὶμ φεύγει πανικόβλητος).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ καφενεδάκι τοῦ Λιμανιοῦ τοῦ Πειραιῶς).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (σεοβίροντας καθὲ στὸν Τζίμ): Μὰ δὲν προφτάστε καλὰ-καλὰ νἀποθῆτε καὶ ξαναφεύνετε;

ΤΖΙΜ (φιλοσοφικά): Μὰ δὲν ἔχω πιὰ λόγο νὰ μείνω. Δόξα τῷ Θεῷ, χόρτασα... οἰκογενειακὴ γαλήνη!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. Γ.

ΦΡΟΝΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Πολλὲς φορὲς μετανοιώνεις γιατὶ μίλησες, ποτὲ ὅμως δὲ θὰ μετανοιώσῃς γιατὶ σώπασες.

★ Πρὶν ἀποφασίσῃς κάτι, σκέψου το καλά. Μόλις τ' ἀποφασίσῃς, ἐκτέλεσέ το ἀμέσως.

★ Μάθε νὰ σέβεσαι καὶ νὰ ντρέπεσαι τὸν ἑαυτό σου, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

★ Μὴν ξεχνᾶς πὼς ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος στὸν κόσμο, ἀκόμα κι' οἱ μεγαλείτερες δυστυχίες.

★ Μὴν καταδέχεσαι ποτὲ νὰ κακολογῇς ἕνα ἀπόντα. Εἶναι προτιμότερο νὰ τὸν βρίζῃς κατὰ πρόσωπο.

★ Κάθε φορὰ ποὺ παραπονιέσαι γιὰ τὴν τύχη σου, συλλογίσου πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι δυστυχέστεροι ἀπὸ σένα.

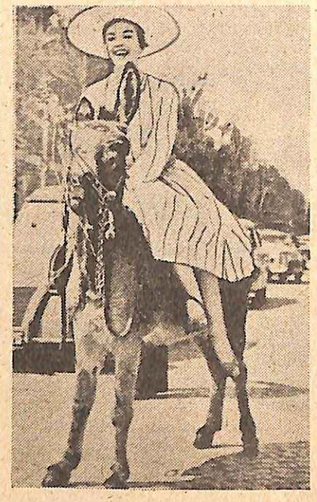

ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ΤΩΝ ΗΛΥΣΙΩΝ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τῆς Μιλὲν Ντεμονζό, τῆς μεγάλης ἀντιπάλου τῆς Μπριζὶτ Μπαρντό, πάρθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ καὶ συγκεκριμένα στὴν περίφημη λεωφόρο τῶν Ἠλυσίων. Μεταφαίνοντας στὴν Ἀνιέρ, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς φεστιβὰλ τοῦ κινηματογράφου, ἡ Μιλὲν διέσχισε ὅλη τὴ μεγάλη λεωφόρο καβάλλα σ' ἕνα γαϊδαρο καὶ ἔφτασε μ' αὐτὸν στὴν Ἀνιέρ ποὺ ἦταν ἄλλοτε γαϊδουροπάζαρο.

Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ ΞΑΝΑΝΙΩΣΕ

Μὲ τὴ φωτογραφία αὐτή, ποὺ ἔβγαλε μετὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ χειρουργικὴ κλινική, ὁ Γκάρυ Κοῦπερ θέλει ν' ἀποδείξῃ πὼς ὅλη ἡ ἐπέμβασι περιορίστηκε στὴν ἀφαίρεσι ἑνὸς μικροῦ λιπώματος, ποὺ ὑπῆρχε κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερό του αὐτί. Πολλοὶ διέδωσαν πὼς ὁ Γκάρυ κατέφυγε στὴν αἰσθητικὴ χειρουργικὴ γιὰ νὰ τεντώσῃ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου του, ποὺ εἶχε γεμίσει ρυτίδες. Ὁ Γκάρυ ὅμως τὸ διέψευσε αὐτὸ δηλώνοντας: «Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθῶ ν' ἀρέσω ὅπως εἶμαι, δὲν βλέπω τὸ λόγο ν' ἀλλάξω τὸ πρόσωπό μου». Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι πὼς ἡ παραμονὴ τοῦ Γκάρυ στὴν κλινικὴ τὸν ξανάνιωσε κατὰ ἀρκετὰ χρόνια.

Οἱ γυναῖκες ΠΟΥ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Ἐνῶ ἀγωνίζονται νὰ τοὺς κρατήσουν...

Ἡ γυναῖκα ἔχει πολλοὺς τρόπους, γιὰ νὰ... διώξῃ τοὺς ἄντρες ἀπὸ κοντά της. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, τὰ βάζει συνήθως μαζί τους καὶ τοὺς κατηγορεῖ ὅτι εἶναι ἄστατοι, ἀνειλικρινεῖς, ἀγνώμονες κάποτε. Ἀλλ' ἐκεῖνη ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ φύγουν εἶναι ἡ ἴδια. Γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν ξέρει πῶς νὰ φερθῇ μαζί τους.

Ἀλλὰ νά ποιοί εἶναι οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι τῶν γυναικῶν, ποὺ κάνουν τοὺς ἄντρες νὰ φεύγουν ἀπὸ κοντά τους:

1) Ἡ παιδαγωγός.

Ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ τύπου ἔχει φτιάξει μέσα στὸ μυαλό της ἕναν ἰδεώδη ἀντρικὸ τύπο καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν «ἄνθρωπό της» νὰ τοῦ μοιάζῃ ἀπόλυτα. Ἀλλοίμονό του ἂν ξεφύγῃ, ἔστω καὶ κατὰ μιὰ κεραία ἀπ' αὐτὸ τὸ πρότυπο. Θὰ τοῦ ψάλῃ ἀμέσως τὸν ἐξάψαλμο καὶ θὰ τοῦ κάμῃ φοιχτὲς παρατηρήσεις, σὰν νὰ ἔχῃ μπροστά της ἕνα μαθητοῦδι. Μεταχειρίζεται τὶς πιὸ σκληρὲς ἐκφράσεις καὶ δὲν ἔχει τὸ παραμικρὸ τάκτ ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θέλει νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν παντρευτῇ. Ἀλλὰ τὸ φυσικώτερο εἶναι νὰ φύγῃ ὁ δυστυχισμένος πανικόβλητος. Γιατὶ ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ χρειάζεται εἶναι μιὰ σύντροφος κι' ὄχι μιὰ παιδαγωγός.

2) Ἡ γκρινιάρα.

Εἶναι ἀριστοτέχνις στὸ νὰ δημιουργῇ σκηνές, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς χωρὶς αἰτία. Κάθε φορὰ ποὺ βγαίνει μὲ τὸν ὑποψήφιο σύζυγό της, θὰ τοῦ δημιουργήσῃ ἕνα σωρὸ καυγαδάκια. Πότε γιὰ τὴ μιὰ ἀφορμὴ καὶ πότε γιὰ τὴν ἄλλη. Ὅ,τι κι' ἂν κάμῃ ὁ δυστυχισμένος, ποτὲ δὲ θὰ εἶναι σωστό. Ἀκόμη κι' ὅταν δὲν κάνῃ τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο. ποὺ τοῦ λέει αὐτή. Ἀκόμη κι' ὅταν σκοτώνεται γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἡ ἀγαπημένη του τοῦ φοιτώνει ὅλα τὰ βάση κι' ὅλες τὶς εὐθῦνες. Αὐτὸς θὰ φταίῃ π.χ. γιατὶ οἱ μπούκλες της. δὲν στέκονται, γιατὶ τῆς ἔφυγε ἕνας πόντος ἀπὸ τὴν κάλτσα της. γιατὶ βρέχει ἢ γιατὶ εἶναι ἥλιος. γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσε τὸ φίλμ. ποὺ εἶδαν μαζί, γιατὶ ἡ ὁρφοτρα της ἄργησε νὰ τῆς πάῃ τὸ φαγητό. ἢ γιατὶ ἡ μανικιουρίστα της, δὲν τῆς ἔφτιαξε καλὰ τὰ νύχια. Μπροστὰ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς «εὐθῦνες» ὁ δυστυχισμένος τρομάζει. Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια...

3) Ἡ μυστηριώδης.

Τῆς ἀρέσει νὰ ρίχνῃ ἕναν πέπλο μυστηρίου ὁλόγυρά της. Κανένας δὲν πρέπει νὰ τὴν καταλάβῃ. Οὔτε ἐκεῖνος. Ἔχει πάντοτε ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἡ κουβέντα της διακόπτεται ἀπὸ ἀνεξήγητες καὶ ἀπρόοπτες σιωπές, βυθίζεται, ξαφνικά, σὲ μελαγχολία κι' ἄλλοτε πάλι κυριεύεται ἀπὸ εὐθυμία, ποὺ τίποτα δὲ φαίνεται νὰ τὴ δικαιολογῇ. Ὅταν περιγράφῃ τὴν ἡμέρα της, ἕναν περίπατο, μιὰ ἐκδρομὴ κλπ. ἀφίνει ἕνα κενό, γιὰ νὰ σπάσουν οἱ ἄλλοι καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνος τὸ κεφάλι τους. προσπαθῶντας νὰ μαντέψουν τί ἔγινε μέσα σ' αὐτό. Μ' ὅλα αὐτὰ φαντάζεται ὅτ! θὰ δέσῃ πιὸ πολὺ μαζί της τὸν ἀγαπημένο της καὶ θὰ τοῦ γίνῃ πιὸ ἀπαραίτητη. Γι' αὐτὸ κάνει ὁλοένα καὶ πιὸ πυκνοὺς τοὺς πέπλους τοῦ μυστηρίου, ποὺ τὴν τυλίγουν. Ἀλλὰ τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ κουροστῇ μιὰ μέρα καὶ θὰ ζητήσῃ τὴ χαρὰ κοντὰ σὲ μιὰ ἄλλη νέα. ποὺ θὰ τὸν γοητεύσῃ μὲ τὴν ἁπλότητα. τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὸν αὐθορμητισμό της.

4) Τὸ θῦμα.

Εἶναι ἡ νέα. ποὺ νομίζει πὼς ὁ καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἄντρα εἶναι νὰ ὑποτάσσεται πρόθυμα κι' ἀδιαμαρτύρητα στὶς θελήσεις του. Δὲ λέει ποτὲ ὄχι. Δὲν ἔχει ποτὲ δική της γνώμη γιὰ τίποτα. «Μὲ κάνει ὅ,τι θέλει» ἐκμυστηρεύεται στὶς φίλες της γιὰ τὸν ἀγαπημένο της. Καὶ τῆς ἀρέσει νὰ παριστάνῃ τὸ θῦμα, ἀλλ' ἕνα θῦμα. ποὺ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἐναντιωθῇ ἢ νὰ σηκώσῃ κεφάλι. Αὐτὴ ἡ πρόθυμη καὶ ἀδιαμαρτύρητη ὑποταγή. ὅμως, δὲν ἐνθουσιάζει τὸν ἄντρα. Τὸν ἀπογοητεύει τουναντίον καὶ τὸν κουράζει. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ θέλει δὲν εἶναι νὰ ἔχῃ κοντά του ἕνα σκυλάκι. ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα μὲ τὴν ἰδιαίτερη προσωπικότητά της. ποὺ θὰ σταθῇ στὸ πλευρό του σὰν ἀληθινὴ σύντροφος κι' ὄχι σὰν σκλάβα.

5) Ἡ ἐγωκεντρική.

Εἶναι ὁ τύπος τῆς ἐγωΐστριας νέας, ποὺ τὰ ζητάει ὅλα καὶ ποὺ δὲν κάνει ποτὲ τὸν παραμικρὸ συμβιβασμό. «Ἂν μ' ἀγαπᾶ, σκέφτεται, πρέπει νὰ εἶναι εὐτυχισμένος μόνο κοντά μου». Ἀπαιτεῖ, λοιπόν, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπό της νὰ μὴ βλέπῃ, νὰ μὴν ἀκούῃ, νὰ μὴν ἐπιθυμῇ καὶ νὰ μὴ ζητᾶν τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Ἡ συντροφιά της πρέπει ν' ἀναπληρώνῃ στὰ μάτια του ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία της. Γιατὶ ἡ ἐγωκεντρικὴ διάθεσι της παραλύει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀγάπη κι' ἀπομακρύνει τὸν ἄντρα. ποὺ δὲν εἶναι ποτὲ πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτα τὴν ἐλευθερία του.

6) Ἡ ἱεροεξετάστρια.

Θέλει νὰ ξέρῃ τὰ πάντα γι' αὐτόν, ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ μικρὲς σκέψεις του. Τὸ μυαλὸ κι' ἡ καρδιὰ του πρέπει νὰ εἶναι γι' αὐτὴν ἀνοιχτὰ βιβλία, ὅπου νὰ μπορῇ νὰ διαβάζῃ ἐλεύθερα καὶ ἄνετα. Ἐξανίσταται ὅταν τὴν κατηγοροῦν πὼς εἶναι ζηλιάρα. Προκειται, ἄλλωστε, γιὰ κάτι πολὺ χειρότερο. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ κατέχεται ἀπὸ μιὰ νοσηρὴ δυσπιστία, ποὺ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς μανίας. Ὅτι καὶ νὰ τῆς πῇ ὁ ἀγαπημένος της, ἀμφιβάλλει, ἂν αὐτὸ ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια. Ἡ σιωπὴ του τὴν τρομάζει, ἡ εὐθυμία του τὴν ἀπασχολεῖ. μιὰ μικρὴ ἀργοπορία του τὴν κάνει ἐξαλλη. Ὑποπτεύεται πάντα πὼς κάτι τῆς κρύβει κι' ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Αὐτὸ τὸ κάτι παίνει; Ἀλλωστε, στὰ μάτια της ἀνυπολόγιστες διαστάσεις. Γιατὶ τάχα δὲ μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ προδοσία... Ἔτσι μεταβάλλεται σὲ μιὰ ἱεροεξετάστρια. ποὺ βασανίζει τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάει καὶ κάνει τὴ ζωή του μαρτυρική. Ὁ ἄντρας γίνεται τότε δραπέτης. Μιὰ μέρα. σπάζει τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς του καὶ φεύγει, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ ποτὲ πιά.

Τιά τον ἔρωτα

★ Στὴ γυναῖκα σου καὶ στ' ἀλογό σου μὴν ξαπολύσῃς τὰ χαλινάρια.
Γερμανικὴ παροιμία

★ Ἡ γυναῖκα τοῦ καλοῦ ἄντρα ἀπὰ τὰ μοῦτρα φαίνεται.
Ἑλληνικὴ παροιμία

★ Ὁ ἔρως εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀθλιότητες.
Ματθίλδη Σεράο

★ Ὁ ἔρως εἶναι σὰν τὸν ἀέρα. Δὲν ξέρομε ποτὲ ἀπὸ ποῦ θὰ φυσήξῃ.
Μπαλζὰκ

★ Ἡ ἠλικία τῶν γυναικῶν εἶναι ρολόϊ, πού, στὰ μικρά τους χρόνια, πηγαίνει ἐμπρὸς κι' ὅταν μεγαλώσουν. γυρίζει πίσω.
Γερμανικὴ παροιμία

★ Ὁ ἄντρας λέει στὴ γυναῖκα μεγάλα λόγια πρὶν τὴν καταχτήσῃ, μικρὰ λόγια ἀφοῦ τὴν καταχτήσῃ καὶ πικρὰ λόγια, ὅταν τὴ βαρεθῇ.
Ἔρ. Μπὲκ

★ Ὅποιος παντρεύεται στὰ γρήγορα τὸ μετανοιώνει γρήγορα τ' αὐτιά του.
Ἑλληνικὴ παροιμία

Ἐπίκαιρη σελίδα

ΠΟΘΟΣ ΕΝΘΕΡΜΟΣ

Τὸ κοινὸν πληροφορεῖται τὴν ὑστάτη τὴ στιγμή, πὼς ὁ πάγος ἐπανῆλθε στὴν παληά του τὴν τιμὴ καὶ κατὰ τι μετριάζει τὶς μεγάλες του λαχτάρες, ποὺ δοκίμασε, μοιραίως, μὲ τίς... πρόσθετες δε- (κάρες!

★

Πλὴν αὐτοῦ ἐκφράζει ὁ κόσμος τὴν εὐχή του τὴ (θερμὴ
νὰ πωλῆται ὁ πάγος πάντα μὲ τὴν ἴδια τὴν τιμὴ
καὶ χωρὶς πολυλογία,
νἄχῃ μιὰ τιμὴ παγία!

ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Τῆς ἡμέρας μας τὸ θέμα εἶναι πάλι ἡ Μαργαρίτα. ποὺ τὸν Τάουσεντ ἐπῆγε νὰ ταγίσῃ χυλοπίττα,
μὰ στὸ πρῶτο μήνυμά του καὶ στὸ πρῶτο του τὸ (νεῦμα,
ἐτσακίστηκε νὰ κάτσῃ στό... ἀπόρρητό του νεῦμα!

★

Δηλαδή, μὲ λόγους ἄλλους, ἡ μοιραία Μαργαρίτα, ποὺ παράστανε τὴν τάχα καὶ τὴν δῆθεν ψηλομύτα, εἰς τοῦ Τάουσεντ τὸ σῆμα, εἶπε ἀδίστακτα τὸ «ναί» καὶ τὴν ἔφερε ὁ πιλότος, αὐτομάτως «βὸλ-πλανέ»!

ΣΑΦΗΣ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Στὸν ἀχάοιστο καιρό μας καὶ τὸν ἄθλιον ἐν γένει, ποὺ συνήθως πρὸς τὰ νέφη ὁ τιμάριθμος πηγαίνει, προσεβλήθησαν, αἰσίως, ἀπὸ τὴν κερδολατρεία καὶ τὰ ἐξωτερικά μας, δυστυχῶς, τὰ ἰατρεῖα!

★

Τὰ νοσήλεια τους, ἤτοι, τ' ἀνεβάσανε στὰ ὕψη κι' ὁ κοσμάκης συμπεραίνει, μὲ βαθύτατή του θλῖψι, πὼς τὰ πάντα, στὴ ζωή μας, ἔχουν γίνει οὐτοπία καὶ στὸ γάλι ποὺ μᾶς δέρνει δὲν ὑπάρχει... θερα- (πεία!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΣΥΡΑΦΙ

Ὁδηγὸς ποὺ ὁδηγοῦσε κάποιο ζόρικο τζιπάκι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ φέρνουν, πάντα, τὰ περίπτερα κα- (πάκι,
γκάζι πάτησε μὲ φόρα, τὶς προάλλες, τὸ θηρίο
καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ μπῆκε μέσ' σ' ἕνα κουρεῖο!

★

Μὲ τὸ «ντοῦ», λοιπόν, ἐκεῖνο καὶ μὲ τὸ μπουκάρι- (σμά του,
καταλήγει ὁ συμπολίτης στὸ σαφὲς συμπέρασμά (του,
πὼς τὰ τζὶπ κι' οἱ λιμουζίνες, ποὺ τὸ "Ἀστυ πλημ- (μυρίζουν,
ἐνοοῦν παντοῦ καὶ πάντα τὸν κοσμάκη νά... ξυ- (ρίζουν!

ΙΕΡΟΝ ΧΡΕΟΣ

Ἐγωρίσαμε, ἐπὶ τέλους, κλέη πρόσφατα κι' ἐμεῖς, χάρις στοὺς πρωταθλητάς μας καὶ πρὸ πάντων (στοὺς δρομεῖς,
οἱ ὁποῖοι, μέσ' στὸ στίβο, ἐπετοῦσαν σὰν πουλιὰ
καὶ στοὺς ἄσσους Εὐρωπαίους ἐφορέσανε...γυαλιά!

★

Τοὺς ἀγῶνες ὅμως τούτους, τοὺς λαμπροὺς καὶ νι- (κηφόρους,
τοὺς χρωστᾶμε, κατὰ βάθος, στούς... φιλτάτους (μας ἐφόρους,
οἱ ὁποῖοι μᾶς γυμνάζουν μὲ τὰ «μπλόκ» καὶ τὰ τε- (φτέρια
καὶ μᾶς κάνουνε στοὺς δρόμους τῆς... ταχύτητος (ξερτέρια!

ΚΟΠΟΣ ΑΣΚΟΠΟΣ

Πλεῖστοι κλάδοι τῶν Ἑλλήνων, ποὺ συνταξιοδο- (τοῦνται,
καὶ στὰ πόδια τὰ λιγνά τους μετὰ βίας συγκρατοῦν- (ται,
ὁμοφώνως κι' ἀνεκκλήτως τὴν ἀπόφασι λαμβάνουν, ἀπεργίαν... ἀμασίας ἐντονώτατη νὰ κάνουν!

★

"Ομως τὸ διάβημά τους
θεωρεῖται, σφαλερό,
ἐπειδὴ τὰ μασημά τους
τώχουν κόψει ἀπὸ καιρό!...
Κι' εἶναι σόλοικο νὰ κάνουν ἀπεργίαν... πεϊνης (δυσι
ἔχουν ἀπ' τὴν... ἀμασία κι' ἀπ' τὴν στέρησι σκε- (βρώσει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

('Εκείνος κι' 'Εκείνη συζητοῦν ἀπάνω στὸ θέμα τῆς ἐρωτικῆς συναλλαγῆς ποὺ δημιουργεῖ καθεστὼς ἀπαράδεκτα ἐξευτελιστικὸ ἀνάμεσα σὲ ἕνα ζευγάρι).

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ ὑποτιμητικὸ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ νὰ ξέρουν ὅτι δὲν τοὺς ἑνώνει ὁ αὐθορμητισμός τοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ συμφέροντος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί· εἶναι φοβερό, ἰδίως γιὰ τὸν ἄντρα ποὺ δέχεται τόσο συχνὰ στὴν ἐποχή μας νὰ βάλη τὰ ὡραῖα του νειάτα στὴν ὑπηρεσία τῆς γυναικείας ὡριμότητος... Αὐτὸ δημιουργεῖ μιὰ οἰκτρὴ ἐρωτικὴ συναλλαγὴ ποὺ μεταβάλλει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μικρὸ φτερωτὸ θεὸ τοῦ αἰσθήματος, σὲ σκυθρωπὸ ὑπολογιστή, ποὺ σκύβει περίφροντις ἀπάνω στὰ τεφτέρια τοῦ συμφέροντος, γιὰ νὰ τακτοποιήση μὲ ἐλεεινὰ «δοῦναι-λαβεῖν» τὶς αἰσθηματικὲς δοσοληψίες τῶν ἀνθρώπων... Καί, δυστυχῶς, τὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς ἐρωτικῆς συναλλαγῆς εἶναι κάτι ποὺ τὸ βλέπουμε πολὺ συχνὰ μπροστά μας καὶ δὲ μᾶς δημιουργεῖ ἔκπληξι — σὰ συνηθισμένη κι' ἀναμενομένη ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς... 'Ο νέος ἄντρας ποὺ πουλάει τὶς ἐρωτικὲς ὑπηρεσίες του στὴ γριὰ γυναίκα, εἶναι πιὰ ἕνας καθιερωμένος ἐπαγγελματίας, ποὺ κινεῖται ἄνετα δίπλα στοὺς ἄλλους ἐπαγγελματίες τῆς ζωῆς — καὶ μόνο δὲν πληρώνει ἐπιτηδευμα καὶ Ι.Κ.Α.!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): "Εχεις δίκιο... Συνηθίσαμε νὰ τὸν βλέπουμε καὶ δὲ μᾶς κάνει ἐντύπωσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀγανάκτησι): 'Ενῶ ἔπρεπε νὰ μᾶς κάνη, καὶ νὰ μᾶς προκαλῆ ἀποτροπιασμό!... Γιατί δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀξιοθρήνητος ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτόν! Εἶναι ὁ χυδαῖος τύπος ποὺ ἐξευτελίζει τὸν ἑαυτό του, ποὺ σπαταλάει τὰ νειάτα του, ποὺ ἀσκημίζει τὴν ὁμορφιά του, ἀφοῦ τὰ βάζει ὅλα στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐξυπηρετήσεως μιᾶς γυναίκας, ποὺ θὰ ἔπρεπε κι' αὐτὴ νὰ ἔχη τὴν ἀξιοπρέπεια νὰ τοποθετηθῆ πιά, ἀφοῦ ὁ καιρός της πέρασε, στὸ περιθώριο τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς συνωφρυωμένης βαρύτητος, καὶ νὰ μὴ ζητάη σὲ ἡλικία προχωρημένη, νεανικὰ πεταλουδίσματα ἀπολύτως ἄκαιρα καὶ χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικὸ ἀποκρουστικά...

ΕΚΕΙΝΗ: "Εχεις πάντα δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ ἔχει βάλει ἐμπρὸς καὶ τοῦ εἶναι δύσκολο νὰ σταματήση): 'Ο ἔρως εἶναι ὡραῖος αὐθορμητισμός. 'Ορμητικὸς χείμαρρος αἰσθημάτων, ποὺ παρασύρει τὰ πάντα στὸ πέρασμά του. Καταρράκτης ποὺ παφλάζει καὶ βουΐζει καὶ ποὺ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ἀντισταθῆ... Χαίρομαι τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ἔρωτα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ταιριάζουν, ὁποιεσδήποτε κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο κι' ἂν ἡ ἀκρισία κι' ἡ ἐπιπολαιότης — ἐλαττώματα ποὺ ἀντισταθμίζουν τὸ μεγάλο προτέρημα τῆς νεότητος — δημιουργοῦν κινδύνους γιὰ ἕνα ζευγάρι, ποὺ θὰ ἑνωθῆ χωρὶς τὶς προϋποθέσεις τῆς ἀπρόσκοπτης κι' ἄνετης διαβιώσεως. 'Η ὑπολογισμένη. ὅμως, καὶ χωρὶς καμμιὰ ψυχικὴ παρόρμησι τοποθέτησι τοῦ ἄντρα στὸ χαμηλὸ βάθρο τοῦ κατ' ἐπάγγελμα ἐραστῆ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἀναμφίβολη ἀνθρώπινη ταπείνωσι!... Εἶναι. νομίζω, χειρότερη κι' ἀπὸ τὴν ἀνάλογη σύμπεριφορὰ τῆς γυναίκας, ποὺ ἐμπορεύεται τὸν ἑαυτό της. Γιατί, ἐπὶ τέλους, ἡ γυναίκα ποὺ χάνει τὴν ἐρωτική της αὐτοδιάθεσι, ἔχει ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐλαφρυντικά: 'Ανάγκες οἰκογενειακές, φτώχεια, ἐκβιασμὸ τοῦ ἄντρα, ποὺ τῆς ἐπιβάλλει «ἐκ τῶν ἄνω» τὸν ἔρωτά του σὰν ἀποκρουστικὸς προϊστάμενος, ἀδυναμία δικῆ της νὰ ἀναπλεύση τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς, ποὺ τὴν τσαβδάει ἀσταμάτητα πρὸς τὰ κάτω... 'Ο ἄντρας ὅμως τί δικαιολογία ἔχει; Νέος, ὁμορφος, γεμάτος σφρίγος ἂς πάη πιὸ καλὰ νὰ πουλήση λεμόνια, ἀντὶ νὰ πουλήση τὰ γυμνὰ του χρόνια στὴ γυναικεία παραφωρή!...

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεῖ νὰ τὸν σταματήση στὸν κατήφορο ποὺ ἔχει πάρει): Γιὰ στάσου ὅμως... Ἀποκλείεις στὴν ὥριμη γυναῖκα νὰ ἐρωτευτῆ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι· τῆς ἀποκλείω μόνο τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτευτῆ τὸ παιδί της ἢ τὸ ἐγγόνι της!... Νά, διάβασες προχτὲς τί ἔγινε στὴν 'Αμερική;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ἔγινε πάλι; Κανένας πύραυλος γιὰ τὴ σελήνη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι πιὸ κοντινό· ἕνας πύραυλος στὴ γῆ! 'Ακου: Μιὰ κυρία ὀγδονταπέντε ἐτῶν μὲ πέντε δισέγγονα, παντρεύτηκε «ἐξ ἔρωτος» ἕναν ἐφημεριδοπώλη εἰκοσιεννιὰ ἐτῶν! Καὶ τὸ πιὸ κωμικὸ εἶναι ὅτι ὁ γάμος παρὰ λίγο νὰ ματαιωθῆ γιατὶ ἡ νύφη δὲν εἶχε τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ χρειάζεται, γιὰ νὰ παντρευτῆ μιὰ κοπέλλα στὴν 'Αμερικὴ — ὅτι εἶναι, δηλαδή, πάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ ἐτῶν! 'Αφοῦ κατάφερε ὅμως νὰ πείση τὶς ἀρχὲς ὅτι εἶναι... ἐνήλικη, δήλωσε ὅτι «ὁ ἔρως ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ χαῖμα». Καὶ ὅτι δὲ θὰ ἄλλαζε ποτὲ τὸν ἀγαπημένο της οὔτε μὲ ὅλο τὸ χρυσάφι τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σὰ δὲ ντρέπεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶδες ποὺ τὸ λὲς καὶ μόνη σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ενει νοῦστο νὰ νομίζης ὅτι ἐγκρίνω τὶς διάφορες μπαμπόγυριες, ποὺ κάνουνε τὶς ἀρσακειάδες καὶ παντρεύονται μωρά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ συμφωνοῦμε... Μιὰ γυναίκα, ποὺ γερνάει, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παλινδρομῆ πρὸς τὰ ἀντρικὰ νειάτα, γιατὶ τότε τὴν περιμένει ἡ γελοιοποίησι μαζὶ μὲ τὶς πιὸ σκληρὲς ἀπογοητεύσεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ ὅλα τὰ ἄλλα· ὅμως αὐτὸ τὸ «παλινδρομεῖ» μποροῦσες νὰ τὸ ἀποφύγης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δανείζομαι ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα ὅ,τι λέξεις δὲν ἔχει νὰ μοῦ δώση ἡ δημοτική... Πῶς μποροῦμε νὰ τὸ μεταφράσουμε τὸ «παλινδρομεῖ» δημοτικά; Πισοστρατίζει;! ..

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ φρίκη): "Οχι! "Οχι! Γιὰ τὸ Θεό! "Αστο, πιὸ καλά. «παλινδρομεῖ», νὰ ζήσης...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ἀφίνω. λοιπόν. καὶ προχωρῶ γιὰ νὰ ὁλοκληρώσω τὶς σκέψεις μου ἀπάνω στὸ τόσο σοβαρὸ αὐτὸ ζήτημα: Δὲν εἶναι μόνο ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας. ὁ νέος. ποὺ θὰ ὑπογραμμίση μὲ ἀνυπόκριτο καὶ τόσο δικαιολογημένο σαρκασμὸ τὴν ἐλεεινότητα τῆς ἀνάρμοστης ἑνώσεως. ποὺ ἡ γριὰ γυναίκα τοῦ ἐπιβάλλει μὲ ἀξιωματικὸ ἐγωϊσμό. κι' αὐτὸς τὴ δέχεται μὲ παθητικὴ καὶ κερδοσκοπικὴ ὑποταγή· εἶναι. ἰδίως, ἡ κοινὴ γνώμη. ποὺ στέκεται ἕτοιμη πάντα νὰ κουτσομπολέψη ἀκόμα κι' αὐτὰ ποὺ δὲν προλαχαίζουν κουτσομπολιό — πολὺ περισσότερο αὐτὰ ποὺ ἀξίζουν καὶ εἶναι δικαιοσύνη νὰ ὑπογραμμιστοῦν μὲ τὸ κόκκινο μολύβι τοῦ γελοίου...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, μιὰ γυναῖκα σαρανταπέντε ἢ πενῆντα ἐτῶν. τί ἄντρα τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτευτῆ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πενῆντα ἢ ἑξῆντα,..

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ ὡραῖα! Καὶ θὰ περάσουνε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὸ Γεροκομεῖο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ενα τέτοιο ζευγάρι εἶναι ταιριασμένο... Γιατὶ τὸ ἄλλο — τῆς γυναίκας τῶν σαρανταπέντε καὶ τοῦ ἄντρα τῶν εἰκοσιπέντε — εἶναι ὁ ἀλύπητος ἐξευτελισμὸς καὶ ὁ δικός της. καὶ ὁ δικός του!... Κι' ἐπειδὴ ἡ ἕνωσι δυὸ ὡρίμων ἐρωτευμένων. δὲν εἶναι πολὺ συμπαθητική. καὶ προκαλεῖ πιὸ πολλὰ εὔθυμα σχόλια. τὸ πιὸ σίγουρο καὶ τὸ πιὸ καλὸ γιὰ τὴν ὥριμη γυναίκα, εἶναι νὰ κάθεται ἥσυχα κι' ὡραῖα στ' αὐγά της... Νὰ διαγράφη ἡρωϊκὰ τὸν ἔρωτα. καὶ νὰ δίνεται στὸ μόνο αἴσθημα ποὺ τῆς ἐπιτρέπεται: Τὴ στοργὴ ποὺ ἐμπνέει τὸ σεβασμό...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Τὰ περίεργα τῶν ὀνείρων

Μιὰ ὁμὰς 'Αμερικανῶν ἐρευνητῶν ἐπιχείρησε μιὰ συστηματικὴ «ἐξερεύνησι» τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων.

Μελέτησε δηλαδὴ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες τὸν ὕπνο καὶ τὰ ὄνειρα ἑνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Βρῆκε λοιπὸν ὅτι οἱ αἰσθήσεις τῆς ὀσφρήσεως, τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ἁφῆς λειτουργοῦν συχνὰ στὰ ὄνειρά μας. Μιὰ γυναῖκα μουσικὸς π.χ. ἔπαιξε κατόπιν στὸ πιάνο τὶς νότες ἑνὸς παράξενου κελαδήματος πουλιοῦ, ποὺ εἶχε ἀκούσει στ' ὄνειρό της.

'Αποδείχθηκε δὲ ὅτι μποροῦμε. στὸν ὕπνο μας. νὰ διακρίνουμε ἕνα ἄρωμα, τὴ μυρωδιὰ ἑνὸς πούρου, ἑνὸς φαγητοῦ, κλπ.

Συχνὰ ὀνειρευόμαστε πὼς καθόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα ὀρεκτικὸ γεύμα, σπάνια ὅμως τὸ τρῶμε—καὶ τότε δὲ ἀκόμη μᾶς φαίνεται πὼς δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμιὰ γεῦσι.

Οἱ γυναῖκες ὀνειρεύονται ζωηρότερα καὶ συχνότερα ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Οἱ ρομαντικὲς κοπέλλες βλέπουν στὰ ὄνειρά τους ἄντρες μεγαλείτερους στὰ χρόνια ἀπ' αὐτές. Τὰ μισὰ δὲ περίπου ἀπ' τὰ πρόσωπα, ποὺ παίζουν κύριο ρόλο στὰ ὄνειρά μας. μᾶς εἶναι ἐντελῶς ξένα καὶ ἄγνωστα.

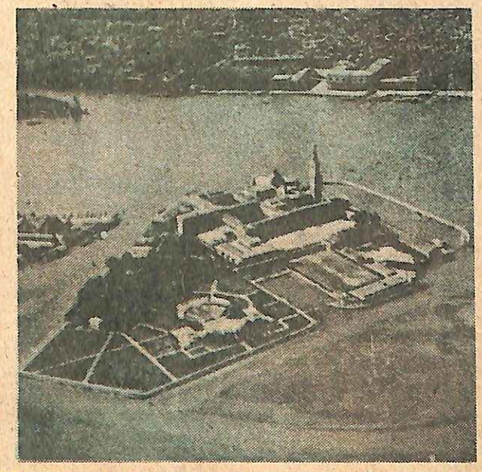

Τὸ νησάκι Σὰν Τζόρτζιο Ματζόρε, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ψηλά.

Τὸ νησὶ τῆς Εὐτυχίας

Γιὰ νὰ τιμήση τὴ μνήμη τοῦ ἀδικοχαμένου παιδιοῦ του, ὁ Ἰταλὸς κόμης Τσίνι ἵδρυσε τὸ τελειότερο ὀρφανοτροφεῖο τοῦ κόσμου

ΣΤΙΣ 31 Αὐγούστου τοῦ 1949. ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, σκόρπισε τὸ πένθος στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Βενετίας. Τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ ἐκτελοῦσε, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ δρομολόγιο Καννῶν - Βενετίας, χτύπησε. μόλις ἀπογειώθηκε, στὴν κορφὴ ἑνὸς δέντρου κι' ἔγινε συντρίμμια. 'Ανάμεσα στοὺς νεκροὺς ἐπιβάτες, ἦταν κι' ἕνας νεαρὸς Βενετσιάνος εὐπατρίδης, διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρείας ὁ Τζόρτζιο Τσίνι, 33 χρόνων. Φημισμένος γιὰ τὴν καλωσύνη του, τὴν ἀφοντιά του καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀνδρικὴ ὁμορφιά του. ὁ Τζόρτζιο Τσίνι θρηνήθηκε μὲ δάκρυα ἀληθινοῦ πένθους ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους φίλους καὶ γνωστούς του καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸ γέρο πατέρα του, τὸν κόμητα Τσίνι, ποὺ ὁ Τζόρτζιο ἦταν τὸ λατρευτό του μοναχοπαίδι.

Γιὰ μέρες ὁλόκληρες. ψυχικὰ τσακισμένος ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του, ὁ γέρος κόμης ἔμεινε κλεισμένος στὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ θέλη νὰ δεχτῆ κανένα. "Ωσπου, ἕνα πρωΐ. καθὼς κύτταζε σκεφτικὸς ἀπὸ τὸ παράθυρό του τὸ μικρὸ νησάκι Σὰν Τζόρτζιο Ματζόρε. ὅπως συνήθιζε ἄλλοτε νὰ τὸ κυττάζη. ὁ μοναχογυιός του. ἦρθε στὸ μυαλό του μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα, ποὺ ἔκανε ν' ἀνθίση στὰ χείλη του ἕνα χαμόγελο μελαγχολικῆς εὐδαιμονίας. 'Αντὶ νὰ θρηνῆ τὸν ἀγαπημένο του Τζόρτζιο, θὰ φρόντιζε ν' ἀπαθανατίση τ' ὄνομά του. συνδυάζοντάς το μ' ἕνα ἀληθινὰ μεγάλο ἔργο. "Ενα ἔργο, ποὺ θὰ ἔκανε χιλιάδες ἀνθρώπους νὰ εὐλογοῦν μιὰ μέρα τὴ μνήμη του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς προσφιλέστερες ἀπασχολήσεις τοῦ Τζόρτζιο Τσίνι, ἦταν νὰ πηγαίνη καὶ νὰ ἐπισκέπτεται, στὸ παλιὸ καὶ ὑγρὸ κτίριο τῆς Βενετίας, ποὺ τὰ φιλοξενοῦσε, τὰ ὀρφανὰ τῶν γαμέων στὴ θάλασσα ναυτικῶν καὶ ψαράδων καὶ νὰ τὰ γεμίζη μὲ πλούσια δῶρα. Γεννημένος μὲ τὸ πάθος τῆς θάλασσας, ὁ Τζόρτζιο ἔνοιωθε μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια γι' αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ τὰ περισσότερά τους θὰ ξεκινοῦσαν μιὰ μέρα ν' ἀκολουθήσουν τὸ ἴδιο δύσκολο καὶ σκληρὸ ἐπάγγελμα, ποὺ εἶχε στείλει στὸν ὑγρὸ τάφο τοὺς πατέρες τους. Καὶ τὰ φόντιζε μὲ μιὰ ἀπέραντη στοργή. σὰ νάταν δικά του παιδιά..

Στὴ θέσι του τώρα — σκέφτηκε ὁ γέρος κόμης Τσίνι — θ' ἀναλάμβανε τὴ φροντίδα τούς ὁ ἴδιος, ἀπομακρύνοντάς τα. πρῶτα-πρῶτα, ἀπὸ τὸ παλιὸ καὶ μουχλιασμένο ἀπὸ τὴν ὑγρασία κτίριο, τὸ τόσο ὀλέθριο γιὰ τὴ λεπτὴ ὑγεία τους. Τὸ καινούργιο ὀρφανοτροφεῖο, ποὺ θὰ τὰ στέγαζε, θὰ χτιζόταν στὸ νησάκι Σὰν Τζόρτζιο Ματζόρε, ποὺ κυττάζοντάς το, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὁ κόμης εἶχε ἐμπνευστῆ αὐτὴ τὴν ἰδέα.

Δοξασμένο τὴν ἐποχή. ποὺ ἡ Βενετία κρατοῦσε τὰ σκῆπτρα τῆς θαλασσοκράτειρας καὶ βρισκόταν στὴ μεγάλη της αἴγλη θημισμένο γιὰ τοὺς ἀρχιτεκτονικούς καὶ καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς του, τὸ νησάκι Σὰν Τζόρτζιο Ματζόρε, ποὺ διαγράφεται, μικροσκοπικὸ καὶ χαριτωμένο, ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν πλατεῖα τοῦ 'Αγίου Μάρκου. εἶχε ξεπέσει, ἐδῶ καὶ τρεῖς αἰῶνες, στὴν ἔσχατη παρακμή. Κι' ἡ παρακμὴ αὐτὴ ἔφτασε στὸ τελευταῖο σκαλί της, ὅταν τὸ νησάκι αὐτό, ποὺ ἄλλοτε τὸ ἐπωνόμαζαν «Νησὶ τῆς Εὐτυχίας» ἔγινε ἀποθήκη ἀποτιωτικοῦ ὑλικοῦ!

Χωρὶς νὰ διστάση μπροστὰ στὰ τεράστια ἔξοδα, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἕνα τέτοιο ἔργο, ὁ κόμης Τσίνι ἀποφάσισε νὰ ξαναγίνη τὸ Σὰν Τζόρτζιο Ματζόρε «νησὶ τῆς εὐτυχίας» — γιὰ τὰ ἀγαπημένα ὀρφανὰ τοῦ μοναχογυιοῦ του.

Οἱ καλύτεροι Βενετσιάνοι ἀρχιτέκτονες ἐπιφορτίστηκανε νὰ κατατίσουν τὰ σχέδια, ποὺ θὰ ξανάδιναν στὸ παραμελημένο νησάκι τὴ γοητεία του τῶν παλιῶν ἔνδοξων ἡμερῶν. 'Η ἐντολή, ποὺ πῆραν ἀπὸ τὸν κόμητα, ἦταν νὰ ἐφαρμόσουν τὶς ἐμπνεύσεις τους, χωρὶς νὰ λάβουν καθόλου ὑπ' ὄψι τους τὶς δαπάνες, ποὺ θὰ συνεπάγονταν.

Οἱ ἐργασίες προχώρησαν μὲ γοργὸ ρυθμὸ καί στὶς 20 'Απριλίου 1951 πρὶν κλείσουν ἀκόμη οὔτε δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Τζόρτζιο Τσίνι, στὶς Κάννες, ἐγκαινιαζόταν, μὲ κάθε ἐπισημότητα, στὸ μεταμορφωμένο νησάκι, τὸ νέο ὀρφανοτροφεῖο, μὲ κρεβάτια γιὰ χίλια διακόσια παιδιά. 'Ο γέρος κόμης. στητὸς σὰ λαμπάδα. φαινόταν σὰ νάχε ξαφνικὰ ξανανειώσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη. ποὺ τὸ «'Ίδρυμα Τζόρτζιο Τσίνι» θ' ἄρχιζε νὰ ἐκτελῆ τὸν προορισμό του.

'Αλλὰ ὁ κόμης δὲ θεώρησε πὼς εἶχε ἐκπληρώσει ὁλόκληρο τὸ χρέος του ἀπέναντι στὰ παιδιὰ τῶν χαμένων ναυτικῶν καὶ ψαράδων, μεταφέροντάς τα ἀπὸ τὸ ἄθλιο παλιὸ ὀρφανοτροφεῖο στὸ καινούργιο, ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ καθαριότητα, τάξι καὶ πολυτέλεια. Φρόντισε ἀκόμα, ὥστε τὸ καινούργιο αὐτὸ ὀρφανοτροφεῖο νὰ εἶναι, γιὰ τοὺς μικροὺς προστατευομένους του, ἕνα ὑποδειγματικὸ σχολεῖο. ἐφάμιλλο μὲ τὰ καλύτερα τῆς 'Ιταλίας καί, συγχρόνως, ἕνα ἐργαστήριο ἐπαγγελματικῆς προπαρασκευῆς.

Καθὼς τὰ πιὸ πολλὰ παιδιὰ ἐκφράσανε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀκολουθήσουν τὸ ναυτικό, ἐπάγγελμα ὅπως οἱ πατέρες τους κι' οἱ παππούδες τους, ὁ κόμης Τσίνι ἀποφάσισε νὰ προστεθοῦν ἀκόμη δυὸ κτίρια στὸ συγκρότημα τοῦ ὀρφανοτροφείου. στὰ ὁποῖα στεγάζονται μιὰ ναυτικὴ καὶ μιὰ τεχνικὴ σχολή, γιὰ τὰ μεγαλύτερα παιδιά. ποὺ συμπληρώνουν τὴ στοιχειώδη τους ἐκπαίδευσι.

Τοὺς χάρισε ἐπίσης, γιὰ νὰ ἀσκοῦνται στὴν κωπηλασία καὶ νὰ περνάνε χαρούμενα τὶς ἐλεύθερες ὧρες τους, ἀρκετὲς ὀχτάκωπες βάρκες καί, τελευταῖα, ἕνα θαυμάσιο ἱστιοφόρο 650 τόννων, ποὺ ἔχει τ' ὄνομα τοῦ ἀδικοχαμένου γυιοῦ του, προορισμένο γιὰ ἐκπαιδευτικὰ ταξίδια, ἀλλὰ καὶ γιὰ ταξίδια ἀναψυχῆς κατὰ τὴν περίοδο τῶν σχολικῶν διακοπῶν.

«Στὸ σύνολό του — ἔγραψε, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. ἕνας 'Ελβετὸς δημοσιογράφος — τὸ ἔργο τοῦ κόμητος Τσίνι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικώτερα κοινωνικὰ καὶ ἀνθρωπιστικὰ ἔργα τῆς ἐποχῆς μας. "Οποιος ἐπισκεφτῆ τοὺς μικροὺς τροφίμους τοῦ «'Ιδρύματος Τζόρτζιο Τσίνι» θὰ διαπιστώση ὅτι πιὸ εὐτυχισμένα ὀρφανὰ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο!».

Κι' ὅμως. ὁ δημιουργὸς τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ φιλανθρωπικοῦ Ἱδρύματος, μιλάει μὲ πολλὴ μετριοφροσύνη γιὰ τὸ ἔργο του:

— Δὲν ἔκανα συνηθίζει νὰ λέη. τίποτα παραπάνω ἀπὸ τὸ νὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργο ποὺ θὰ πραγματοποιοῦσε ἂν προλάβαινε νὰ ζήση. ὁ γυιός μου!

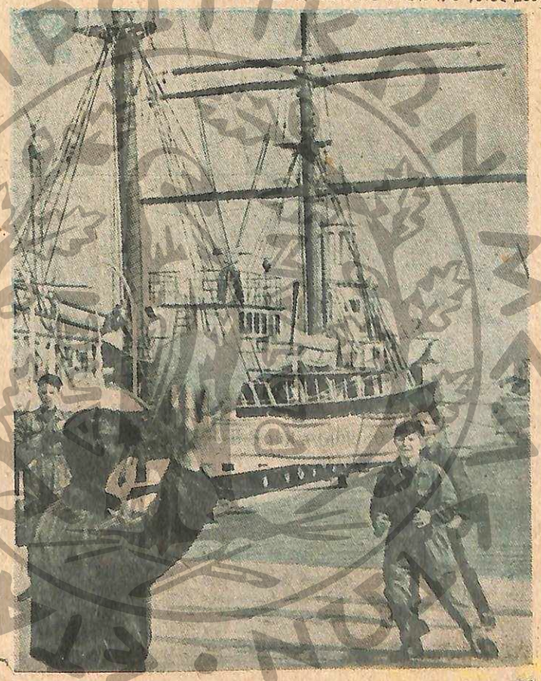

Πλάϊ στὸ θαυμάσιο ἱστιοφόρο, ποὺ τοὺς χάρισε ὁ κόμης, τὰ ὀρφανὰ τοῦ «'Ιδρύματος Τζόρτζιο Τσίνι» παίζουν ξένοιαστα κι' εὐτυχισμένα.

'Αθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου - Μπουκουβάλα

Η ΕΥΤΥΧΙΑ δεν άργησε!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ γυναικολογικὴ κλινικὴ τῆς Ἀθήνας ἡ Μαριλένα Βάντη φέρνει στὸν κόσμο τὸ πρῶτο της παιδί. Ὁ ἄντρας της, ὁ Ἀλέξανδρος Βάντης ἕνας πάρα πολὺ ὁμορφος νέος εἰκοσιέξη χρόνων, ὁ πατέρας του, οἱ θεῖοι του, οἱ θεῖες του – πλούσια ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια – καθὼς κι' ὁ πατέρας τῆς Μαριλένας, ἐνθουσιασμένοι ὅλοι προσφέρουν πολύτιμα δῶρα στὴ νέα μητέρα καὶ προορίζουν γιὰ γενικὸ κληρονόμο τους τὸ μωρό. Μὰ τὸ παιδάκι γεννήθηκε πολὺ ἀδύνατο καὶ πεθαίνει στὰ χέρια τοῦ γιατροῦ. Ὅλοι μένουν σὰν κεραυνοχτυπημένοι καὶ ἡ μόνη τους παρηγοριὰ εἶναι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο θ' ἀποκτήσουν ἄλλο γενικὸ κληρονόμο. Ὁ μόνος ἀπαρηγόρητος εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος Βάντης, ποὺ ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῇ τὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς του, τὴ Φανούλα, τὴν ὁμορφη ἀδελφὴ τοῦ μοναδικοῦ φίλου του Πίρρου Πρεντίδη. Ἡ Φανούλα ἦταν πιανίστα κι' ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν' γνώρισε ὅλους τοὺς δικούς της ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι της, στὴ Γλυφάδα γιὰ νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὴν ὁμορφη νέα μαθήματα πιάνου. Ἔτσι ἄρχισε μεταξὺ τους ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο κι' ὁ Ἀλέξανδρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῇ μὲ τὴ Φανούλα. Μὰ βρῆκε κατηγορηματικὴ ἀρνησι ἀπὸ μέρους τους. Ἦταν ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τους κι' ἤθελαν νύφη ἀπὸ σόι καὶ μὲ πολλὰ λεφτά. Ὁ Γιῶργος Πρεντίδης εἶπε τότε στὸν Ἀλέξανδρο πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ Φανούλα. Ἐκεῖνος ὅμως τὰ βρῆκε τυχαῖα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο κι' ἄρχισαν νὰ συναντιῶνται κρυφὰ Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μάλιστα ὁ Ἀλέξανδρος ἔκανε γυναῖκα του τὴ Φανούλα. Γυρίζοντας κατόπιν στὸ σπίτι του, ἄκουσε τὸν πατέρα του νὰ συζητᾶη ζωηρὰ μ' ἕναν ἔμπορο, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε λεπτὰ καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ μὴν τὸν καταστρέψῃ, ἀλλὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἀκόμη μιὰ προθεσμία... Ὁ Βάντης ὅμως ἦταν ἀνένδοτος. Ὁ Ἀλέξανδρος ζήτησε πάλι ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῇ μὲ τὴ Φανούλα, μὰ καὶ πάλι συνάντησε τὴν ἄρνησι τους. Ἀποφάσισε τότε νὰ κάνῃ τὸ γάμο δίχως τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων του καὶ ζήτησε τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του ἀπὸ τοὺς δικούς της. Ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Μὰ εἶδησι ὅμως ποὺ διάβασε στὴν ἐφημερίδα τὸν ἀναστάτωσε: Ὁ ἔμπορος ποὺ χρωστοῦσε στὸν πατέρα του εἶχε αὐτοκτονήσει. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρεξε ἀναστατωμένος στὸ σπίτι του καὶ βρῆκε τὸν πατέρα του, ζήτησε ἀπὸ αὐτὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ αὐτόχειρος κι' ὅταν ἐκεῖνος ἀρνήθηκε, ὁ Ἀλέξανδρος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο Ἔπειτα ἄρχισε νὰ φάσκνη γιὰ νὰ βρῇ δουλειά. Ξαφνικὰ ὅμως τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἔγινε ἀπότομα φόνευ ἑναντίον τοῦ πατέρα του. Ὁ Ἀλέξανδρος γύρισε στὸ σπίτι του καὶ τὸν βρῆκε ἐτοιμοθάνατο. Ὁ Βάντης ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο νὰ τοῦ ὁρκιστῇ ὅτι θὰ παντρευόταν μὲ τὴ Μαριλένα Ὁράτογλου, κόρη ἑνὸς φίλου του ἐφοπλιστοῦ κι' ὅτι θὰ παρατοῦσε τὴ Φανούλα. Θέλησε μάλιστα νὰ δοθῇ ὁ λόγος μπροστὰ στὸ κρεβάτι του, πρὶν πεθάνῃ. Ἔτσι εἰδοποιήθηκε ἀμέσως ὁ Ὁράτογλου νὰ φέρῃ τὴν κόρη του...

Τὸν εἶχε πάρει μικρὴ μικρή, ἀριστοκράτισσα, ζηλεμένη. Πίστευε πὼς μὲ τὸ γάμο του θ' ἀνέβαινε κοινωνικὰ καὶ πραγματικά. Ἡ γυναίκα του τὸν βοήθησε ὅσο καὶ τὸ χρῆμα του νὰ μπῇ στὴν καλύτερη κοινωνία. Ἐκεῖ ποῦλεγε ὅμως πὼς πάει, δὲν ἔχει τίποτε πιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἠσθε τὸ χτύπημα. Πέθανε ἡ γυναίκα του στὴ γέννα τοῦ Δώρου, τοῦ μικροῦ του γυιοῦ. Κι' ὁ θάνατος τῆς τὸν βύθισε σὲ ἀπελπισία, ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴν ἄμοιρη ἐκείνη.

Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶχε κι' ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα: Νὰ μείνῃ γερόντοκόρη ἡ Οὐρανία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φρίξου. Λάτρευε πάντα τὸν ἀδελφό της, καὶ κατοικοῦσε μαζί του. Ἦταν εἰκοσιδυὸ χρόνων κοπέλλα τότε ποὺ χήρεψε ὁ ἀδελφός της. Ὄχι ὁμορφη ἀλλὰ συμπαθητικὴ μὲ τὰ μεγάλα ὑγρά της μάτια, καὶ μὲ τὴ φυσιογνωμία της ποὺ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη.

— Δὲ θὰ παντρευτῶ, θὰ ζήσω γιὰ σένα καὶ γιὰ τὰ παιδιά σου, εἶπε στὸν ἀδελφό της τὴν πρώτη στιγμή, πάνω στὸν πόνο του.

Καὶ κράτησε τὸ λόγο της. Ἀνάθρεψε σὰν ἀληθινὴ μάνα, τὸ Δῶρο τὸ νεογέννητο, τὴ Μαρινέλα ποὺ ἦταν τότε δυὸ χρόνων, τὸ Νάσο ποὺ ἦταν τριῶν καὶ τὸν Ἄλκη τὸ πρῶτο ἀγόρι. Ὅσο καὶ νὰ τὴν πίεζε ὁ ἀδελφός της νὰ παντρευτῇ, ἀδύνατον αὐτή. Δὲν εἶχε μάτια νὰ δῇ τοὺς ἄντρες ποὺ τὴ ζητοῦσαν. Ὥσπου ἀπελπίστηκαν κι' αὐτοί, καὶ περιφρόνησαν καὶ τὴν ἀκατάδεχτη νύφη καὶ τὰ πλούτη της. Ἐπειδὴ εἶχε κι' αὐτὴ μέρος τῆς κληρονομίας τοῦ θείου, κι' ὁ Φρίξος φρόντιζε ν' αὐξάνῃ τὴ δική της περιουσία.

Ἡ παρουσία τῆς θείας Οὐρανίας στὸ σπίτι δὲν ἐμπόδιζε νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν οἱ δασκάλες, Γαλλίδες, Ἀγγλίδες, Γερμανίδες. Τὰ παιδιὰ ἀνατράφηκαν σὰν πριγκιπόπουλα, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα Μεγάλωσαν χωρὶς νάχουν ἰδέα, τί θὰ πῇ δυσκολία τῆς ζωῆς. τί στενοχώρια, τί πόνος. Ὅσο καὶ νὰ τοὺς διηγόταν καμμιὰ φορὰ ὁ πατέρας τους γιὰ τὶς δυσκολίες τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, δὲν τὰ καταλάβαιναν. Προτιμοῦσαν νὰ τ' ἀγνοοῦνε. Προπάντων ἡ Μαριλένα ἀπὸ μικρὴ ἔδειξε μιὰ ἀπέχθεια στὸ νὰ μάθῃ τὴν Ἱστορία τοῦ πατέρα της.

Ἦταν ἀπὸ μικρὴ λεπτή, μικροφτιασμένη μὲ μαλλιὰ ξανθά, μὲ μάτια γκρίζα ὀνειροπόλα, μὲ μάγουλα ἀχρωμα. Ἐμοιαζε τῆς μητέρας της ἂν καὶ ἡ μακαρίτισσα ἦταν ὁμορφη μ' ὅλη τὴν λεπτεπίλεπτη κατασκευή της.

Ἡ Μαριλένα ἔβλεπε τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς λουλουδιοῦ τῆς σέρρας, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἰδῆ ποτὲ ὁ ἥλιος. Ἂν καὶ ἦταν ἔτσι λεπτὴ ἀπὸ τὴ φύσι της, μόλις κατάλαβε τὸν ἑαυτό της ἔκανε δίαιτα γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴ γραμμή της καὶ κατάφερε νὰ εἶναι διαφανὴς σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία. Καμάρωνε γιὰ τὴν μικροσκοπικὴ της μέση καὶ πίστευε πὼς ἦταν ἀσυναγώνιστη στὴν ὁμορφιά.

Τὰ τρία ἀγόρια ἔμοιαζαν στὸν πατέρα τους. Ἦταν μελαχροινά, γεροδεμένα, γεμάτα ζωντάνια, ζοῦσαν ὅμως κι' αὐτὰ σ' ἕνα κόσμο ἀπίθανο, κι' εἶχαν τὰ ἐλαττώματα τῶν πλούσιων παιδιῶν χωρὶς νάχουν καὶ τὰ προτερήματά τους. Γι' αὐτὸ ἡ Μαριλένα περιφρονοῦσε τ' ἀδέλφια της καὶ τὰ κάκιζε γιὰ τὴν τεμπελιὰ τους καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρα τους. Αὐτὴ πίστευε πὼς εἶχε γεννηθῇ μὲ προορισμὸ νὰ γράψῃ ἀνώτερα συγγράμματα. Πρὸς τὸ παρὸν περιοριζόταν στὰ ποιήματα καὶ στὰ πεζοτράγουδα. Ὁ πατέρας της, ἡ θεία της, καὶ τ' ἀδέρφια της δὲν καταλάβαιναν λέξι ἀπὸ τὰ γραψίματά της. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀπόδειξι γι' αὐτὴν πὼς ἄξιζαν.

— Δὲν τὰ γράφω γιὰ τὸν ὄχλο, τοὺς ἔλεγε. Εὐτυχὼς ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνετε.

Τ' ἀδέρφια της ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια, κι' ὁ πατέρας της θύμωνε.

— Ἂν σ' ἀρέσῃ νὰ γράφῃς, νὰ φροντίζῃς νὰ σὲ καταλαβαίνουμε. τῆς ἔλεγε. Γιὰ ποιὸν γράφεις;

— Γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀπεκρινόταν αὐτή, καὶ στήλωνε μακρυὰ τὰ πολὺ ἀνοιχτόχρωμα μάτια της.

— Τότε γάνεις τὴν ὥρα σου, ἔλεγε ὁ πατέρας της.

Χαμογελοῦσε αὐτὴ συγκαταβατικὰ καὶ ξεκολουθοῦσε νὰ γράφῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἦταν ἀπὸ μικρὴ παράξενος χαρακτήρας. Δὲν ἔδινε ποτὲ ἀφορμὴ γιὰ παρατηρήσεις ἢ γιὰ δυσαρέσκειες. Ὑπάκουη, εὐγενικιά, λεπτὴ στοὺς τρόπους της, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς κοπέλλας καλοαναθρεμμένης, ἀλλὰ ὄχι εὐτυχισμένης. Χαρακτήρας κλειστός, λιγάκι μυστηριώδης, δὲ χάριζε εὔκολα τὴν καρδιά της. Τ' ἀδέρφια της δὲν τὴ γνώριζαν σχεδὸν καθόλου. Στὸν πατέρα της καὶ στὴ θεία της ποὺ τὴν εἶχε σὰ μάτι της. Τὴ λάτρευαν κι' οἱ δυό, ἐπειδὴ ἦταν ἀκακη, καὶ δὲν ἤξερε νὰ τοὺς πειράξῃ ποτέ. Τὸ μόνο παράπονο τοῦ Φρίξου ἦταν ἀκριβῶς αὐτό: Ὅτι ἔγραφε πράγματα ποὺ κανεὶς δὲν τὰ καταλάβαινε κι' ὅτι δὲ φερνόταν κι' αὐτὴ σὰν ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου. Φλερτάρισε, ἀγάπησε! Τὰ προτιμᾶ ὅλα. παρὰ νάχῃς αὐτὸ τὸ ὕφος...

Τὸν κύτταζε ἡ κοπέλλα πρᾶα καὶ τοῦ ἀποκρινόταν:

— Γιατί δὲν λὲς δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ εἶμαι τέτοια; Θὰ προτιμοῦσες νὰ ἔτρεχες πίσω μου γιὰ νὰ μὲ φυλάξῃς;

Γελοῦσε ὁ πατέρας καὶ δὲ μιλοῦσε πιά. Τὴ λάτρευε τὴ μοναχοκόρη του μ' ὅλη τὴν παραξενιὰ τοῦ χαρακτήρα της. Καὶ διαλαλοῦσε πὼς σὰν αὐτὴν κορίτσι δὲν εἶχε γεννηθῇ σ' ὁλόκληρη τὴν πλάσι.

Ἐνδιαφέρουσα γνωριμία

Μὲ τὸ Φίλιππο Βάντη καὶ μὲ τ' ἀδέρφια του γνωρίστηκε ὁ Φρίξος Φράτογλου τυχαῖα στὸ ἀριστοκρατικὸ καφενεῖο, ὅπου σύχναζαν ὅλοι τους. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μιὰ τυπικὴ γνωριμία, μιὰ καλημέρα, ἐπειδὴ οἱ Βάντηδες δὲν χάριζαν εὔκολα τὴ φιλία τους. Μὲ τὸ Φρίξο εἰδικὰ φέρονταν ἀκατάδεκτα ἐπειδὴ τὸ παρουσιαστικό του, παρ' ὅλα του τὰ πλούτη δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀριστοκρατικό. Ἔμαθαν ὅμως κάποτε ὅτι εἶναι ἐφοπλιστής, ὅτι εἶναι βαθύπλουτος. καὶ τότε πῦραν ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο πληβείος, ὅσο φαινόταν. Τότε μάλιστα ἀνακάλυψαν ὅτι ἡ συζήτησι μαζί του παρουσίαζε ἐνδιαφέρον, ἐπειδὴ ἦταν κοσμογυρισμένος περισσότερο ἀπ' αὐτοὺς κι' ἐπειδὴ ἤξερε νὰ διηγῆται μ' ἐξυπνάδα πικάντικα ἀνέκδοτα ποὺ τοὺς ἔβγαζαν ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἀνέκδοτα τῶν κοσμικῶν κύκλων. Κουβέντα μὲ τὴν κουβέντα. ὁ Φρίξος ἄρχισε νὰ μιλῇ γιὰ τὴν κόρη του. Καμάρωνε γι' αὐτήν,καὶ δὲ σταματοῦσε, ὅταν ἄρχιζε νὰ ἐκθειάζῃ τὶς χάρες της. Οἱ Βάντηδες ἄρχισαν ν' ἀκοῦνε μ' ἐνδιαφέρον καὶ πρῶτος ὁ Μίνως συνέλαβε τὸ σχέδιο:

— Νὰ μιὰ νύφη γιὰ τὸ γυιό μας, εἶπε τοῦ μεγάλου του ἀδελφοῦ.

Τὰ ζύγισαν ἀπὸ δῶ, τὰ ζύγισαν ἀπὸ κεῖ, καὶ κατέληξαν ὅτι τὰ ὑπὲρ ἦταν τὰ περισσότερα. Βέβαια, θὰ προτιμοῦσαν μιὰ νύφη ἀπὸ φαναριώτικη οἰκογένεια σὰν κι' αὐτούς, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν βρῇς νὰ ἔχῃ καὶ τόση προῖκα; Ἔπειτα, ὅπως ἔλεγε ὁ πατέρας της, ἡ Μαριλένα ἦταν ἕνα κορίτσι σπάνια προικισμένο, καὶ μὲ ἐμφάνισι ἀριστοκρατική. Γιατί νὰ σταματήσουν, λοιπόν, στὴν καταγωγή της:

Τὰ χρήματα χρυσώνουν πολλὲς περγαμηνές... Ἡ ἀπόφασι ἐλήφθη παμψηφεὶ στὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο. Ρωτήθηκε βέβαια κι' ἡ μητέρα, ἡ κυρία Ἑρμίνα, καὶ πρὸ πάντων ἡ θεία Ὑπατία καὶ καμμιὰ τους δὲν εἶχε ἀντίρρησι. Τὸ μόνο ἐμπόδιο ἦταν ὁ ἴδιος ὁ νέος. ποὺ τοὺς εἶχε προλάβει καὶ τοὺς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ Φανούλα.

Καιροφυλακτοῦσε ὁ Φίλιππος νὰ βρῇ τὴν περίστασι νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν πολύφερνη νύφη κι' ὅταν τοῦ μίλησε γι' αὐτὴν παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις του, πῆγε καὶ ηὗρε τὸν Φρατόγλου καὶ τὰ κουβέντιασαν.

Ἐνθουσιάστηκε ὁ ἐφοπλιστής, τὰ μάτια του δάκρυσαν:

— Τὸ βρίσκω ἰδανικὸ αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, τοὺς εἶπε. Τὰ παιδιά μας εἶναι τόσο σπάνια, ποὺ δύσκολα θὰ τοὺς βρίσκαμε ταίρι. Σὲ φτωχὸ δὲν τὴ δίνω τὴν κορούλα μου, ἐπειδὴ θὰ εἶναι σίγουρος πὼς θὰ τὴν πάρῃ μονάχα γιὰ τὴν προῖκα της. Ἐνῶ ὁ γυιός σας δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ προῖκα...

— Κι' ἐγὼ δὲ θὰ δεχόμουν νύφη φτωχὴ εἶπε ὁ Βάντης. ἐπειδὴ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ταιριάσῃ στὸ σόι μας.

— Περίφημα, περίφημα! εἶπε ὁ Φρίξος. Θὰ ἑνώσουμε τὶς περιουσίες μας καὶ θ' ἀποκτήσουμε δύναμι: Τὰ παιδιά μας θὰ εἶναι πολὺ πλούσια!

Εἶχε τόση περιουσία, ποὺ ὅσο καὶ νὰ προίκιζε τὴν κόρη του πάλι ἔμεναν πολλά. γιὰ τοὺς γυιούς του. Ἔτσι οἱ πατέρες τὰ τέλειωσαν καὶ δὲν ἔμεινε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ μιλήσῃ ὁ Φρίξος στὴν κόρη του. Ὁ Φίλιππος δὲν λογάριαζε τὸ γυιό του.

— Τί θὰ κάνῃ; Θὰ πεισθῇ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὴ γυναίκα του.

Κι' αὐτὴ τέντωνε τὸ κεφάλι της, σήκωνε τὴ μακρειά της μύτη καὶ πρόφερε μὲ ὕφος ἀκαδημαϊκό:

— Ἡ λογικὴ νικάει πάντα! Ὅσο καὶ νὰ εἶναι ἐρωτοχτυπημένος, θὰ νικήσῃ μέσα του ἡ λογική.

Μιὰ σκιὰ σὲ κοριτσίστικα μάτια

Τρίβοντας τὰ χέρια του πῆγε στὸ σπίτι του ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Φρίξος Φράτογλου. Ηὗρε τὰ πράγματα ὅπως κάθε μέρα. Οἱ γυιοί του ἔλειπαν στὰ μαθήματά τους. ἡ ἀδελφή του ἡ Οὐρανία ἐπέβλεπε τὶς ὑπηρέτριες, κι' ἡ κόρη του καθόταν στὸ δωμάτιό της κι' ἔγραφε.

Κατοικοῦσαν σὲ μιὰ μαγευτικὴ βίλλα στὸ Ψυχικό, Ἕνα σωστὸ παλάτι μὲ βεράντες γύρω, μὲ ὁλόκληρο τὸν κάτω ὄροφο σαλόνια, καὶ τὸν ἀπάνω ὑπνοδωμάτια. Ὅλα ἦταν ἐπιπλωμένα μὲ λεπτὸ γοῦστο, τὸ γοῦστο τῆς Μαρινέλας. Ὅλα εἶχαν κάποια κοριτσίστικη χάρι, ἀλλὰ καὶ κάποια παγερότητα, ἐπειδὴ ἔτσι ἦταν ὁ χαρακτήρας τῆς κοπέλλας: Τὰ ἤθελε ὅλα ὁμορφα, ἀλλὰ τυπικά.

Τὴ φίλησε ὁ πατέρας της τρυφερά, καὶ τῆς φώναξε:

— Ἄφησε τὰ γραψίματά σου κι' ἄκουσέ με! Ν' ἀφήσῃς αὐτὲς τὶς φιλοσοφίες καὶ θ' ἀρχίσῃς νὰ γράφῃς κάποιο ἄλλο βιβλίο τώρα.

— Καὶ τί θέλεις νὰ γράψω; γέλασε μὲ τὸ ἀχνό της χαμόγελο ἡ Μαρινέλα.

— Τὸ βιβλίο τῆς ἀγάπης, τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς!...

Μὲ λίγα λόγια γεμάτα ἐνθουσιασμὸ εἶπε στὴν κόρη του καὶ στὴν ἀδελφή του γιὰ τὴν πρότασι τοῦ Βάντη. Περίμενε πὼς θὰ τὶς ἔβλεπε καὶ τὶς δυὸ νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Παραξενεύτηκε ὅμως ὅταν εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ περνάῃ στὰ μάτια τῆς κόρης του. Ἡ Οὐρανία τὴν κύτταζε κάπως ἀνήσυχη.

— Ἐ, τί πάθατε; ρώτησε ὁ πατέρας παραξενεμένος. Δὲ σᾶς ἀρέσει ὁ γαμπρὸς ποὺ σᾶς ἔφερα;

— Καλὸς εἶναι, εἶπε δειλὰ ἡ Οὐρανία.

Ἡ Μαρινέλα δὲ μιλοῦσε. Κύτταζε τὰ χέρια της ποὺ τὰ εἶχε σταυρωμένα στὰ γόνατά της, καὶ σώπαινε. Οἱ ἀδύνατοι ὦμοι της ἔγερναν λιγάκι, σὲ μιὰ στάσι κουρασμένη, ἀπογοητευμένη. καὶ τὰ ξανθά της τὰ μαλλιὰ κτενισμένα τυπικά, ἴσια, φαίνονταν πλατινένια.

Τὴ σκούντησε ὁ πατέρας της.

— Ἐ, κορούλα! Τί συλλογίζεσαι;Μήπως ἤθελες νὰ σοῦ φέρω κανένα βασιλόπουλο; Τί δὲ σ' ἀρέσει;

Ἡ Μαρινέλα σήκωσε τὰ μάτια της στὸν πατέρα της. Ἦταν παράξενα μάτια. γκρίζα. ἀλλὰ καὶ ἀνεπαίσθητα γαλαζιά. Δὲν εἶχαν ὅμως τὴ γεανικὴ λάμψι ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς στὴν ἡλικία της.

— Πατέρα, πόφερε, θὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μὴν ἐπιμείνῃς σ' αὐτὸ τὸ συνοικέσιο. Δὲ θἄθελα νὰ παντρευτῶ ἀκόμα...

Ὁ Φρίξος κατσούφιασε.

— Γιατί; Τί συμβαίνει; Συμβαίνει τίποτε;

Κατέβασε τὸ κεφάλι της. ἡ κοπέλλα. κι' ἀποκρίθηκε ἀχνά:

— Ὄχι, τί θέλεις νὰ συμβαίνῃ;

Ὁ Φράτογλου κύτταξε τὴν ἀδελφή του ἐρωτηματικά. Τὸ χοντρὸ πρόσωπο της γυναίκας πῆρε μιὰ αἰνιγματικὴ ἔκφρασι καὶ τὰ μάτια της καστανά, τρυφερά, στηλώθηκαν στὴν ἀνεψιά της ἀνήσυχα.

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ, ἔκανε ὁ Φρίξος θυμωμένος. Τὰ μυστήρια δὲ μ' ἀρέσουν. Ἂν ὑπάρχῃ κανένα ἐμπόδιο, θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

Ἄργησε ν' ἀποκριθῇ ἡ κοπέλλα. στὸ τέλος ὅμως σήκωσε πάλι τὰ μάτια της στὸν πατέρα της, κι' ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ πονεμένη:

— Δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο,μπαμπᾶ.

— Τότε λοιπόν; Νὰ πῶ τὸ ναί:

Πάλι ἄργησε νἀποθῇ ἡ ἀπάντησι. Στὸ τέλος ἡ κοριτσίστικη φωνὴ ἀκούστηκε σιγανή. διστακτική:

— Ὅπως θέλεις πατέρα.

Πετάχτηκε ὁ Φράτογλου, ἀγκάλιασε τὴν κόρη του παράφορα, τὴ φίλησε καὶ στὰ δυό της μάγουλα.

— Τὸ ἤξερα ὅτι ἔχω τὸ καλύτερο κορίτσι τοῦ κόσμου, φώναξε. Λοιπόν, τέλειωσαν ὅλα. Ἀφοῦ τὸ θέλουν ἐκεῖνοι. δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο. Μονάχα νὰ τὰ ξανακουβεντιάσουμε μὲ τὸν πατέρα του, νὰ κανονίσουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες. γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κατόπιν παρεξήγησι.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιαστοῦμε,πέταξε ἡ Οὐρανία κι' ἡ ἀνησυχία δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Γιατί νὰ βιαστοῦμε; εἶπε ἀψήφιστα ὁ πατέρας. Ποιὸς εἶπε νὰ βιαστοῦμε; Θὰ γίνουν ὅλα τακτικὰ καὶ ὁμορφα. Δικός μας εἶναι ὁ χρόνος. Τὰ παιδιὰ εἶναι μικρὰ ἀκόμα. δὲν ὑπάρχει βία.

— Πρέπει νὰ γνωριστοῦνε καλά. ν' ἀναπτυχθῇ πρῶτα κάποια συμπάθεια. εἶπε πάλι ἡ Οὐρανία.

Ἔκανε μιὰ κίνησι νευρικὴ ὁ ἀδελφός της.

— Ἄστα αὐτά. ἡ συμπάθεια ἀναπτύσσεται πιὸ γρήγορα, ὅταν μπῇ τὸ στεφάνι. Ἡ Μαριλένα δὲ μιλοῦσε. Εἶχε πάρει πάλι τὸ ἀδιάφορο τυπικὸ της ὕφος. ἔσφιγγε τὰ γείλη της. καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὴν ἐνδιέφερε αὐτὴ ἡ συζήτησι σὰν νὰ μὴν ἐπρόκειτο γι' αὐτήν.

Κι' ὁ Φρίξος ἄφησε μόνες τὶς δυὸ γυναῖκες κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κόρης του, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ σφυρίζοντας ἕνα εὔθυμο σκοπό.

Ἕνα πλατωνικὸ αἴσθημα

Μόλις ἔμειναν μόνες ἡ Οὐρανία πῆγε κοντὰ στὴν ἀνεψιά της. μὲ πρόσωπο ξαναμμένο, μὲ τὰ μεγάλα καστανά της μάτια ἀστραφτερά;

— Γιατί δέχτηκες, παιδί μου; τὴ ρώτησε. Γιατί δὲν τοὺφερες ἀντίρρησι;

— Τὰ μυστήρια δὲ μ' ἀρέσουν, εἶπε ὁ Φρίξος θυμωμένος. Ἂν ὑπάρχῃ κανένα ἐμπόδιο θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆτε...

Ενταντάρ

Τὸ καλλίτερο κομμάτι

Σ' ἕνα καινούργιο ἐστιατόριο ποὺ μόλις ἄρχισε νὰ λειτουργῇ ὁ ἰδιοκτήτης του κ. Πονηράκιας εἶχε μιὰ φοεινὴ ἰδέα:

— Θ' ἀκριβοπληρώσω μιὰ καλὴ ὀρχήστρα καὶ θὰ σερβίρω σκάρτα ὑλικά... Ἔτσι θὰ θησαυρίσουμε... λέει στὸν συνεταῖρο του.

Πραγματικά, στὰ ἐγκαίνια ἡ ὀρχήστρα χαλάει κόσμο κι' οἱ πελάτες ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴ μουσική, δὲν πολυπροσέχουν τί τοὺς σερβίρουν.

— Εἴδατε τί θριαμβος; Τὸ κόλπο μου ἔπιασε! λέει ὁ κ. Πονηράκιας.

Ἕνας ἰδιότροπος ὅμως πελάτης, μόλις τοῦ φέρουν τὸ μπιφτέκι ποὺ παράγγειλε, ἀρχίζει νὰ ὀρύεται:

— Γκαρσόν, τί εἶναι αὐτό;

Καὶ δείχνει ἔξω φρενῶν τὴ... μετζασόλα ποὺ τοῦ ἔχουν σερβίρει.

— Μιὰ στιγμή, κύριε, νὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Διευθυντή... τοῦ λέει τὸ γκαρσόνι.

Καὶ σπεύδει περίτρομο στὸ ἀφεντικό του.

— Θὰ τὸ κανονίσω ἐγώ, λέει ἐκεῖνος.

Καὶ πηγαίνει στὸ τραπέζι τοῦ ἰδιότροπου πελάτη.

— Ὁ κύριος, παρακαλῶ, τί ἐπιθυμεῖ;

— Θέλω νὰ ρωτήσω τί εἶναι αὐτὸ ποὺ προσφέρει τὸ κατάστημά;

— Αὐτό, κύριε, εἶναι τὸ καλύτερο κομμάτι τῆς εὐθυμίης χήρας! ἀποκρίνεται ὁ κ. Πονηράκιας, ἀναστενάζοντας βαθειά.

— Καὶ δείχνει πρὸς τὴν ὀρχήστρα, χωρὶς νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τὸ... μπιφτέκι!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἔκανε ἡ μικρὴ μιὰ κίνησι φοβισμένη.

— Πῶς ἦταν δυνατόν, θεία;

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐλεύθερη ἡ καρδιά σου;

Τὸ μικρὸ στηθάκι τῆς Μαριλένας φούσκωσε μ' ἕνα ἀναστεναγμό:

— Καὶ τί μ' αὐτό; Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του ὁ πατέρας γιὰ νὰ πάρω τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπῶ;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ λύπη ἡ γυναῖκα.

— Τότε λοιπόν, γιατί νὰ στενοχωροῦσα τὸν πατέρα; Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς κάποιον θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ δώσῃ: Γιατί ὄχι αὐτόν, ποὺ συγκεντρώνει τόσα προσόντα;

— Τὶ λογικὴ ποὺ εἶσαι! θαύμασε ἡ θεία.

Τὰ ἄχρωμα μάτια τῆς κοπέλλας πῆραν κάποια ζωή.

— Ὅταν δὲ μπορῆς νὰ πετύχῃς αὐτὸ ποὺ θέλεις, τὰ λόγια φέρνουν μόνον στενοχώρια, εἶπε.

— Πῶς θὰ τοῦ φανῇ δμως τοῦ Νότη;

— Θὰ τὸ καταλάβῃ, τὸ ξέρει, πρόφερε ἡ Μαριλένα σταθερά.

— Καλά, λοιπόν, ἔκανε ἡ Οὐρανία. Ἀφοῦ ἔχεις τόσο δυνατὸ χαρακτήρα, ἐγὼ δὲ μπερδεύομαι. Ἔλεγα μήπως θὰ ἤθελες νὰ πετάξω τίποτα τοῦ πατέρα σου, νὰ τὸν προδιαθέσω ὅτι δὲν εἶσαι ἐλεύθερη, νὰ τὸν βολιδοσκοπήσω...

— Εἶναι ὅλα περιττά, εἶπε μὲ λύπη ἡ Μαριλένα. Πῶς τὸ βάζεις στὸ μυαλό σου ὅτι ὁ πατέρας θὰ δεχθῇ νὰ πάρω ἕνα νέο ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο προσόν, παρὰ τὴ μόρφωσι καὶ τὶς ἐλπίδες νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἕνας καλὸς ζωγράφος; Νὰ εἶχε τουλάχιστον ἕνα ἄλλο ἐπάγγελμα...

— Ἄχ, παιδάκι μου, ἀναστέναξε ἡ θεία, γιατί νὰ βάλῃς στὴν καρδιά σου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; Δὲν τὸ ἤξερες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι δὲν εἶχες καμμιὰ ἐλπίδα;

— Πῶς δὲν τὸ ἤξερα; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

— Τότε λοιπόν;

— Ἀγάπησες ποτέ, θεία Οὐρανία; Ἀναστέναξε ἡ νοντρὴ γυναῖκα καὶ δὲν ἀπεκρίθηκε.

— Σὲ ρωτῶ, ἐπέμεινε ἡ μικρή. Τὸ ξέρω ὅτι θυσιάστηκες γιὰ τὸν ἀδελφό σου, γιὰ μᾶς. Ἀγάπησες δμως ποτέ; Ἦταν ὁ δυνητὴ ἡ θυσία γιὰ σένα;

— Ναὶ παιδί μου, κάποτε ἀγάπησα κι' ἐγώ. Ἀλλὰ μιὰ κι' εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ γίνω ἡ μητέρα σας, δὲ σταμάτησα σὲ ἄλλη σκέψι...

Πέρασε ἡ Μαριλένα τρυφερὰ τὰ χέρια της στὸ λαιμὸ τῆς θείας της, τὴ φίλησε.

— Τότε μὲ καταλαβαίνεις, εἶπε.

— Γι' αὐτὸ σὲ ρωτῶ. Πῶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃς ἄλλον ἄντρα;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ἀγαπήσω; ρώτησε ἡ Μαριλένα, κρύα.

— Τότε τί γάμος θὰ εἶναι αὐτός;

— Μήπως αὐτὸς θὰ μ' ἀγαπάσῃ; Πρώδε μοῦ λέει ὅτι κι' αὐτὸς δὲ θ' ἀγαπάσῃ ἄλλη κοπέλλα;

— Καὶ γιατί θὰ σὲ παντρευτῇ, ἐσένα;

— Ἀπὸ συμφέρον, ὅπως θὰ τὸν παντρευτῶ κι' ἐγώ. Εἴμαστε πλουσιόπαιδα. Βλέπεις θειτσούλα μου, δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ γαροῦμε τὴν ἀγάπη.

— Ἐγὼ νομίζω, πὼς ἴσα-ἴσα γι' αὐτό... Κούνησε ἡ Μαρινέλα τὸ κεφάλι της.

— Τὸ νομίζεις, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύεις οὔτε ἐσύ. Πάρε τὸ θάρρος νὰ πῆς τοῦ πατέρα, σοβαρά, νὰ παντρευτῶ τὸ Νότη Ζαφειρίου. Τοῦ τὸ λές;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ φόβο ἡ γυναῖκα.

— Βλέπεις λοιπόν; Γι' αὐτὸ θὰ πάρω τὸν ἄντρα ποὺ μοῦ δίνει.

— Ἴσως νὰ εἶναι τὸ καλύτερο ποῦχεις νὰ κάνῃς, εἶπε ἡ θεία.

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Μαριλένα, ἔσκυψε στὰ χαρτιά της, κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Οἱ στίχοι ἔφευγαν φτερωτοὶ ἀπὸ τὴν πέννα της. Στίχοι γεμάτοι πόνο κι' ἀγάπη καὶ νοσταλγία. Ἴσως νὰ μὴν ἦταν πρωτότυποι, οὔτε καὶ ὁμορφοι. Δὲν τοὺς ἔδειχνε ποτὲ σὲ κανένα. Ἔγραφε, ὅπως ἔλεγε, γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἦταν στίχοι γεμάτοι πόνο καὶ εἰλικρίνεια. Κι' ὅσο τοὺς ἔγραφε, τὰ μάτια της βούρκωναν καὶ τὸ στῆθος της φούσκωνε σ' ἕνα πνιγμένο ἀναφυλλητό.

Τὸν εἶχε γνωρίσει γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι στὴν Εὐρώπη, τὸν Νότη Ζαφειρίου. Γύριζε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν 'Ιταλία κι' ἦταν ἀκόμα γεμάτος ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ θαύματα, ποὺ εἶχε δῆ ἐκεῖ.

Ἦταν ἕνα ὁμορφο παιδί, λιγνό. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ταίριασαν καὶ πέρασαν ὧρες ἀξέχαστες στὸ κατάστρωμα νὰ μιλᾶνε γιὰ ποίησι, γιὰ τέχνη, γιὰ ὄνειρα! Ἡ Μαριλένα πίστευε πὼς θὰ ἦταν κανένα πλουσιόπαιδο, ἐπειδὴ εἶχε περίφημη ἐμφάνισι καὶ ταξίδευε πρώτη θέσι, στὸ βαπόρι.

Λίγο, λίγο δμως ἔμαθε τὰ καθέκαστα γι' αὐτόν. Τῆς ὁμολόγησε πὼς ἦταν ἕνα χωριατόπαιδο, ποὺ εἶχε δείξει μιὰ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυΐα στὴ ζωγραφική. Κι' οἱ γονεῖς του τὸν εἶχαν στείλει μὲ στερήσεις στὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσῃ. Τέλειωσε τὸ Πολυτεχνεῖο θαυμαδευτικὰ μὲ ἄριστα καὶ ὁ καθηγητής του τὸν εἶχε στείλει νὰ περάσῃ δυὸ μῆνες στὴν Ἰταλία. Τοῦ τὰ εἶχε πληρώσει ὅλα, ναῦλα καὶ τὴ διατροφή. Γι' αὐτὸ ταξίδευε πρώτη θέσι...

Τῆς τὰ ὁμολογοῦσε ὅλα μὲ εἰλικρίνεια, κι' ὅσο μιλοῦσε, ἡ Μαριλένα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ βουλιάζῃ ἀπὸ πόνο, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ πετάῃ ἀπὸ εὐτυχία.

Ἦταν ἕνα παράξενο διπλὸ συναίσθημα. Ἔλεγε μέσα της ὅλη τὴν ὥρα, πὼς δὲ θὰ εἶχε συνέπειες ἡ γνωριμία τους, πὼς ἦταν μιὰ εὐχάριστη σύμπτωσι νὰ τὸν συναντήσῃ γιὰ νὰ περάσῃ ὁμορφα τὸ ταξίδι της. Ἡ θεία Οὐρανία, ποὺ τὴ συνόδευε τὴν κύτταζε ἀνήσυχη, τὴ ρωτοῦσε. Ἡ μικρὴ σήκωνε τοὺς ὤμους της κι' ἀποκρινόταν ἀόριστα:

— Τί κάνω, θεία; Ἁπλῶς κουβεντιάζω μ' ἕνα νεαρό.

Ὅταν ἔφτασε δμως ἡ ὥρα νὰ χωριστοῦνε ὁ Νότης τὴν κύτταξε μὲ μάτια φλογερὰ καὶ τὴ ρώτησε ποῦ θὰ τὴν ξανάβλεπε. Κι' αὐτὴ δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦνε πιὰ ποτέ.

Τῆς τηλεφώνησε στὸν ἀριθμὸ ποὺ τοῦδωσε καὶ ὥρισαν πολλὲς συναντήσεις. Τρελλαίνονταν κι' οἱ δυό τους γιὰ τοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους, κάθονταν ὧρες νὰ θαυμάσουν ἕνα λουλουδάκι ποὖσκαζε στὴν ἄκρη ἑνὸς νειόβλαστου κλαδιοῦ, ἢ ἕνα σύγνεφο ποὖριχνε τὴ σκιὰ του στὴν πλαγιά, ζωγραφίζοντας γεωμετρικὰ σχήματα στὴν καλλιεργημένη γῆ. Εἶναν τὰ ἴδια γούστα, τὰ ἴδια ὀνειρα.

Κι' δμως ἀνῆκαν σὲ δυὸ διαφορετικοὺς κόσμους.

Ὁ Νότης δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ κοσμικοὺς κύκλους, δὲν γνώριζε κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ὀνόματα τῆς κοσμικῆς στήλης. Δὲν τὸν ἐνδιέφεραν τὰ πάρτυ κι' οἱ χοροί. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἄρεσε ἦταν ἡ τέχνη του. Κι' ἡ Μαριλένα ἀνακάλυπτε μαζί του τὸν κόσμο τῶν χρωμάτων, ἐνῶ ὡς τότε γνώριζε μονάχα τὰ βιβλία καὶ τοὺς στίχους της.

Κάποτε, ποὺ τῆς πέταξε κάτι γιὰ γάμο, τοῦ μίλησε μὲ εἰλικρίνεια, τοῦ εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της ὀνειρευόταν ἕνα ἄντρα ἀπὸ τὸν κύκλο της γι' αὐτήν.

Τὴν κύτταξε μὲ τὰ μεγάλα ἔξυπνα μάτια του, γεμάτα παράπονο, καὶ δὲ μίλησε κάμποση ὥρα. Ἔπειτα τὴ ρώτησε:

— Μήπως σὲ στενοχωρεῖ. Λοιπόν, ἡ γνωριμία μας; Μήπως θὰ ἤθελες νὰ σταματήσουμε τίς συναντήσεις μας:

Πέρασε αὐθόρμητα τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του καὶ τοῦ φώναξε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της:

— Εἶσαι ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου...

Ζήτησε τὰ χείλη της τότε κι' ἦταν τὸ πρῶτο φιλὶ ποὺ ἄλλαζαν.

Ἀπὸ τότε τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει. Βλέπονταν τακτικά, κι' ἐξακολουθοῦσαν τοὺς περιπάτους τους. Μονάχα ποὺ ὁ τόνος τῶν συζητήσεών τους εἶχε πάρει σὰν κάποια μελαγχολικὴ χροιά. Δὲν ξαναμίλησαν δμως ποτὲ οὔτε γιὰ γάμο, οὔτε γιὰ τὴν οἰκογένειά της.

Ἡ Μαριλένα πίστευε αὐτὸ ποῦλεγε στὴ θεία της: Ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι πὼς ἡ ἀγάπη τους μιὰ μέρα θὰ σταματοῦσε μοιραία, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς συζύγου.

Τὸ στῆθος της φούσκωνε, καὶ τὸ χέρι της ἔτρεχε στὸ λευκὸ χαρτί.

«Γιατί νὰ μὴν εἶμαι μιὰ κοπελλίτσα τοῦ λαοῦ; Νὰ βρῶ τὸ νέο ποὺ μοῦ ταιριάζει; Νὰ ἰδῶ δυὸ μάτια τρυφερὰ καὶ νὰ πῶ πὼς εἶναι δικά μου; Νὰ γευτῶ ἕνα φιλί, καὶ νὰ ξέρω πὼς εἶναι τὸ φιλὶ τοῦ ἀρραβῶνα; Γιατί πρέπει ἡ ἀγάπη μου νὰ περάσῃ ἀπὸ χίλια δυὸ φίλτρα; Καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ χρήματος; Γιατί νὰ μὴ μπορῶ ν' ἀγαπήσω, χωρὶς τὸ χρυσὸ φόντο, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν; Γιατί νὰ μὴν εἶμαι σὰν ὅλες τὶς κοπέλλες τὶς ἄπειρες, ἀνώνυμες κι' εὐτυχισμένες κοπέλλες;»

Βαρειὲς σταγόνες δάκρυα ἔπεφταν στὸ λευκὸ χαρτί, κι' ἡ καρδιά της ράγιζε.

Τὸ βράδυ, δμως, ὅταν κάθησαν στὸ τραπέζι, φαινόταν ἤρεμη κι' ὁ πατέρας της δὲν ὑποψιάστηκε τὸ μυστικὸ της δράμα.

Τὸ μήνυμα τοῦ Φίλιππου Βάντη

Ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ τοὺς ἀνήγγειλαν πὼς ὁ Φίλιππος Βάντης εἶναι ἑτοιμοθάνατος, καὶ πὼς ζητάει νὰ γίνουν οἱ ἀρραβῶνες πρὶν πεθάνῃ, ἡ Μαριλένα ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμη.

— Δὲν πάω, μουρμούρισε μὲ κομμένη ἀνάσα.

Ὁ πατέρας της δμως ἔβαλε τὶς φωνές.

— Πῶς εἶναι δυνατόν; Καὶ γιατί νὰ μὴ πᾶς; Μιὰ φορὰ εἶπαμε τὸ ναί:

Ὑπάκουσε ἀμέσως ἡ κοπέλλα, ὅπως τὸ συνήθιζε. Τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέλησι τοῦ πατέρα της. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴν ἔντυσε, τὴ στόλισε ἡ θεία Οὐρανία, καὶ ξεκίνησαν.

Ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ Βάντη μὲ τὴν κούρσα τους καὶ χτύπησαν. Τοὺς ὑποδέχθηκε ὁ Στέφανος, χλωμὸς ἀλλὰ εὐχαριστημένος, καὶ μὲ λίγα λόγια τοὺς ἐξήγησε περὶ τίνος πρόκειται. Τὴν ἄλλη στιγμὴ παρουσιάστηκε κι' ὁ Ἀλέξανδρος. Ἦταν πιὸ χλωμὸς ἀπὸ νεκρός, καὶ τὰ μάτια του γαλανά, δμορφα, φαίνονταν σκεπασμένα ἀπὸ ἕνα βαιοῦ σύγνεφο. Ἀνύποπτη ἡ κοπέλλα γιὰ τὸ ἄλλο αἴσθημα ποὺ ἀπασχολοῦσε τὴν καρδιά του, ἔνοιωσε τὴ δική της τὴν καρδιὰ νὰ ραγίζῃ:

—«Εἶναι ἐλιμμένος μέχρι θανάτου γιὰ τὸν πατέρα του, συλλογίστηκε. Κι' αὐτὸς παλεύει ἡρωϊκὰ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του...».

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βλέπονταν οἱ δυὸ νέοι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχαν δώσει λόγο. Εἶχαν συναντηθῆ κάποτε σ' ἕνα σπίτι τυπικά, καὶ μόλις θυμόταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἔσφιξαν τὰ χέρια τους βουβοί, κυττάχτηκαν μιὰ στιγμή, καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦνε.

Ἂν ἦταν ἐλεύθερη ἡ καρδιά της, θἄβρισκε δυὸ λόγια νὰ τοῦ πῇ ἡ Μαριλένα. Ἂν κι' αὐτὸς δὲν αἰσθανόταν τὸ διπλὸ θάνατο μέσα στὴν καρδιά του, θὰ μποροῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀλλά, ἔτσι ὅπως ἦταν τὰ πράγματα τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τῆς πῇ ἔστω καὶ μιὰ λέξι. Τὰ λόγια ποὺ θὰ τὴ ζέσταιναν, ποὺ θὰ τῆς ἔδιναν θάρρος, τὸ θεωροῦσε ἱεροσυλία νὰ τὰ ἐκστομίσῃ, καὶ ἀπάτη.

—«Ἂν ζήσῃ ὁ πατέρας, θὰ τῆς ὁμολογήσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, συλλογιζόταν. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ φανῶ πιὸ θερμὸς καὶ πιὸ ψεύτης: Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ἂν πεθάνῃ δμως ὁ πατέρας...».

Ὅλη ἡ οἰκογένεια παρουσιάστηκε στὸ χώλλ, καὶ τοὺς ὑποδέχθηκε. Ὅλα τὰ μάτια καροφώθηκαν μιὰ στιγμὴ ἐξεταστικὰ στὴ νύφη. Τὴν ἄλλη στιγμὴ περιεργάστηκαν τὴν θεία Οὐρανία. Καὶ μιὰ εἰρωνικὴ ἔκφρασι πέρασε ἀστραπιαία σὲ ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ πρόσωπα.

Ἡ Οὐρανία ἦταν ἡ μόνη ἀπὸ τὴν οἰκογένεια ποὺ δὲν εἶχε προσαρμοστῆ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους τοῦ κύκλου της. Τὸ σουλοῦπι της δὲν τὴ βοηθοῦσε νὰ ντυθῇ ὁμορφα, καὶ ἡ ἴδια δὲν ἀποφάσιζε νὰ διαθέσῃ πολλὰ χρήματα γιὰ τὸ ντύσιμό της.

— Χαμένα λεφτὰ ἔλεγε πάντα. Δὲ μπορῶ νὰ δίνω λίρες γιὰ ἕνα φουστάνι.

Ἔτσι ντυνόταν μέτρια καὶ συνήθως δίχως γοῦστο. Ἀλλὰ καὶ τὸ περπάτημά της, κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, εἶχε μιὰ ἁπλότητα, μιὰ ἐγκαρδιότητα ποὺ δὲν ταίριαζαν σ' αὐτὸ τὸν κύκλο.

Μόλις ἀντίκρυσε τὴ μητέρα τοῦ νεαροῦ, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε:

— Μὴ στενοχωριέστε, τῆς εἶπε. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν γλυτώσῃ, θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ χαρῇ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του.

Ἡ Ἐμίνα σάστισε μ' αὐτὲς τὶς διαχύσεις κι' ἀποκρίθηκε κρύα. Κι' ἡ Ὑπατία, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη της, εἶπε τὴ γνώμη της:

— Χαριτωμένη ἡ νύφη. Τὸ μόνο μελανὸ σημεῖο σ' αὐτὸ τὸ γάμο θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ θεία...

Μπῆκαν ὅλοι μαζὶ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Ὁ γιατρὸς ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του μήπως ἡ συγκίνησι φέρῃ κανένα μοιραῖο ἀποτέλεσμα. Ὁ Φίλιππος δμως φάνηκε νὰ ζωντανεύῃ. Πῆρε τὴ νύφη του ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κύτταξε καλά, καλά, στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

— Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα τοῦ γιοῦ μου; Στάσου. μὴ βιαστῆς ν' ἀπαντήσῃς. Θέλεις νὰ γίνῃς ἡ μητέρα τῶν ἐγγονῶν μου; Ἔμαθα πὼς οἱ χάρες σου εἶναι πολλές. Θέλω ν' ἀκούσω δμως ἀπὸ τὰ χείλη σου πὼς ἀγαπᾶς τὰ παιδιά, πὼς δὲ θὰ τ' ἀποφύγῃς καὶ πὼς θὰ γίνῃς μιὰ καλὴ μητέρα. Νὰ τὸ ξέρῃς ὅτι ἕνας λόγος ποὺ βιάζομαι ν' ἀρραβωνιάσω τὸ γυιό μου, ἐδῶ στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ποὺ ἴσως νὰ εἶναι τὸ νεκρικό μου κρεβάτι, εἶναι ἐπειδὴ θέλω νὰ φύγω ἥσυχος πὼς τ' ὄνομα Βάντη δὲν πρόκειται νὰ σβύσῃ καὶ πὼς μιὰ μητέρα ἄξια θὰ ἀναθρέψῃ τὴν καινούργια γενιὰ τῶν Βάντηδων. Μὲ κατάλαβες καλά, μικρή μου;

Μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα:

— Σᾶς κατάλαβα, κύριε Βάντη. κι' εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὸ ρόλο. ποὺ θὰ παίξω στὴν οἰκογένειά σας.

Τὰ εἶπε αὐθόρμητα αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἡ σκέψι ὅτι τὸν εἶχαν διαλέξει ὄχι μόνον γιὰ πολυφερνη, ἀλλὰ σὰν γυναῖκα ἄξια νὰ διαιωνίσῃ τὴ γενιά τους, τὴν κολάκευσε. τὴ ζέστανε.

—Τότε, εἶπε ὁ Φίλιππος, δῶστε τὰ χέρια, κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν στιγμὴ εἶσαστε ἀρραβωνιασμένοι!

Μὲ μιὰ κίνησι ἀποφασιστική. πρώτη ἡ κοπέλλα ἄπλωσε τὸ χέρι της. Σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο τῆς ἔδωσε κι' ὁ Ἀλέξανδρος τὸ χέρι του.

— Φιληθῆτε! πρόσταξε ὁ ἄρρωστος.

Ἀργά, μὲ φόβο ζήτησε τὰ χείλη της ὁ νέος. Ἀργά, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὴν θύμησι τῶν ἄλλων φιλιῶν, τοῦ ἔδωσε τὰ χείλη της ἡ κοπέλλα. Τὸ φιλὶ τους ἦταν ἀσήμαντο.

— Καὶ τώρα, εἴσαστε ἀρραβωνιασμένοι, εἶπε ὁ πατέρας. Ἀκοῦστε τώρα κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὴ θέλησί μου. Αὔριο εἶναι ἡ κοίσιμη μέρα γιὰ μένα. Ἂν ζήσω. θὰ κάνετε τοὺς γάμους σας μόλις γίνω καλὰ καὶ θὰ μπορέσω νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου καὶ νὰ σᾶς καμαρώσω. Ἂν πεθάνω δμως, θέλω νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο σας πὼς θὰ παντρευτῆτε πρὶν ἀκόμα σαραντίσω, τ' ἀκοῦτε: Τέτοια μνημόσυνα θέλω, καὶ τέτοια σαράντα, μὲ γάμους καὶ χαρές. Καὶ θ' ἀφήσετε τὸ πρῶτο σας παιδὶ νάρθῃ ὅποτε θέλει. Καὶ νὰ ξέρετε πὼς θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος ἐκεῖ ποὺ θὰ βρίσκωμαι ἂν σᾶς νοιώθω εὐτυχισμένους κι' ἀγαπημένους.

Ἀθελά της δάκρυσε ἡ Μαριλένα κι' ὁ Ἀλέξανδρος κατάπιε ἕνα κόμπο ποὺ τοῦ ἀνέβαινε στὸ λαιμό. Φίλησαν τὸ χέρι τοῦ ἑτοιμοθάνατου κι' αὐτὸς ἀκούμπησε τὰ δυό του γέρια στὰ κεφάλια τους καὶ τοὺς εὐχήθηκε:

— Νὰ ἀποκτήσετε γερὰ κι' δμορφα παιδιά, καὶ τ' ὄνομα Βάντη νὰ στεριώσῃ!

Ἀμέσως μετὰ ὁ γιατρὸς τοὺς ἔκανε νόημα νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Πῶς εἶναι; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐλπίζω νὰ περάσῃ τὴν ἀποψινὴ νύχτα, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός.

Βιαστικὴ ἐπίσκεψι

Τὸ ἴδιο βράδυ, μόλις ἔφυγε ἡ Μαριλένα μὲ τοὺς δικούς της, ξεκλέφτηκε ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Ὁ Φίλιππος φαινόταν ἤσυχος κι' ὁ γιατρὸς αἰσιόδοξος πὼς θἄβγαζε τὴ νύχτα.

Πῆρε τὸ αὐτοκίνητό του ὁ νέος κι' ἔβαλε μπροστὰ ὁλοταχὼς γιὰ τὴ Γλυφάδα. Ἡ σκέψι πὼς ἡ ἀγαπημένη του θ' ἀγωνιοῦσε, τὸν τρέλλαινε.

— Τί νὰ τῆς πῶ; Τί νὰ τῆς πῶ;

Χίλιες φορὲς ἔθεσε τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτό του, καὶ χίλιες φορὲς δὲν ἔδωσε ἀπάντησι.

—«Νὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια», συλλογιζόταν ἀρχικά. σπρωγμένος ἀπὸ τὴν τιμιότητα τοῦ χαρακτήρα του.

«Ὅσο σκεπτόταν δμως πὼς θἄβλεπε τὰ βιολετιὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του νὰ σκοτεινιάζουν καὶ νὰ γίνωνται δυστυχισμένα, τόσο τοῦ φαινόταν ἀδύνατο νὰ φερθῇ μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια.

— «Γιατί νὰ τὴν κάνω δυστυχισμένη; σκέφθηκε ὅταν ἔφτασε στὴ Γλυφάδα. Αὔριο θὰ φανερωθῇ, ἂν θὰ ζήσῃ ὁ πατέρας ἢ ὄχι. Ἂν ζήσῃ, ποτὲ δὲ θὰ μάθῃ ἡ Φανούλα τί δυστυχία πέρασε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Ἂν πάλι πεθάνῃ ὁ πατέρας... θὰ καταλάβῃ...».

Τὸν πάγωσε δμως ἡ σκέψι πὼς ἡ σχέσι τους εἶχε προχωρήσει καὶ πὼς τὸ χρέος του ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸν ἀγνὸ κοπέλλα, κι' ἀπέναντι στὴν χριστιανικὴ της οἰκογένεια ἦταν πελώριο.

—«Θὰ ζήσῃ ὁ πατέρας, θὰ ζήσῃ...».

Προχώρησε στὸν κῆπο τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ μὲ βῆμα γρήγορο. Τὰ λουλούδια σκόρπιζαν τὶς πιὸ γλυκές τους εὐωδιὲς γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσουν, τὸ φεγγάρι ἀσήμωνε ὅλες τὶς κορφὲς γιὰ νὰ τὸν μαγέψῃ, καὶ τὸ νεράκι στὴ Βρύση κελάρυζε ἕνα εὐτυχισμένο σκοπό.

Ἄκουσε τὰ βήματά του ἀπὸ μέσα ἡ Καικιλία, ἡ δεκατετράχρονη βιολοντσελλίστα καὶ πετάχτηκε ἔξω. Τὸ δροσερό, μπουμπουκένιο της προσωπάκι ἄστραψε, κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε κρυστάλλινη:

— Φανούλα. Τὰ συγαρίκια μου! Τρέχα!

Πετάχτηκε ἔξω ἡ Φανούλα καὶ τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἔτρεξε στὸν ἀρραβωνιαστικό της, κρεμάστηκε στὸ λαιμό του, τὸν φίλησε καὶ τοῦ ψιθύρισε. μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπὸ εὐτυχία:

—Ἀγαπημένε μου! Τί ἔγινες; Πέρασα δυὸ μέρες φοβερὲς χωρὶς ἐσένα!

Ὅλη ἡ οἰκογένεια πετάχτηκε ἔξω. στὸ φεγγαρολουσμένο κῆπο. Τελευταῖος πρόβαλε ὁ Γιώργος, μὲ πρόσωπο σοβαρό, ἀνήσυχο.

— Τί ἔγινες; Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ...

Κάθησε ὁ Ἀλέξανδρος σ' ἕνα πάγκο στὸν κῆπο, κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν κύκλωναν μὲ μάτια ἐρωτηματικά. πρόφερε λαχανιασμένος:

—Ὁ πατέρας... εἶναι πολὺ βαρειά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

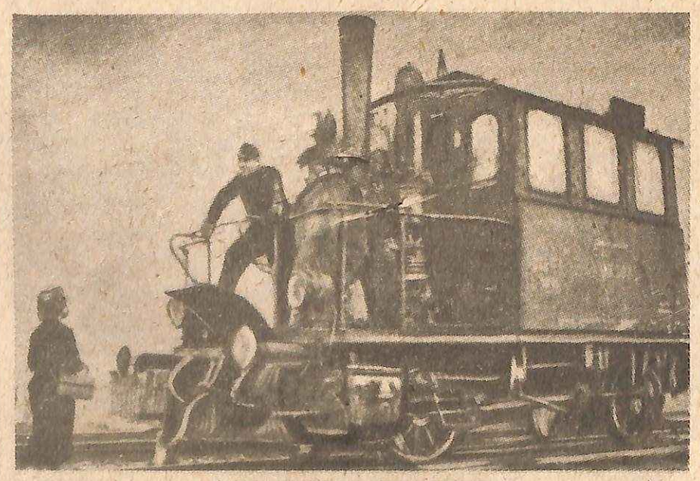

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗ

Ἡ ἀτμομηχανὴ αὐτή, ποὺ κατασκευάστηκε τὸ 1908, θεωρεῖται σήμερα ἡ ἀρχαιότερη τῆς Εὐρώπης, πιθανὸν δμως νὰ εἶναι καὶ ἡ παλαιότερη σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Παρὰ τὴν ἡλικία της ποὺ ξεπερνᾶ τὰ 50 χρόνια, ἡ ἀτμομηχανὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ ὑπηρεσία καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν γερμανικῶν κωμοπόλεων Σπάλτ καὶ Γκεοργκενογκιμύντ, διανύοντας μέσα σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ 90 χιλιόμετρα, ποὺ τὶς χωρίζουν.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ

Ἡ πόλι Κὰν τῆς Β. Γαλλίας ποὺ καταστράφηκε σχεδὸν ὁλόκληρη κατὰ τοὺς βομβαρδισμοὺς καὶ κατὰ τὴ συμμαχικὴ ἀπόβασι στὴ Νορμανδία, ξαναχτίστηκε βάσει ἑνὸς ἐντελῶς μοντέρνου ἀρχιτεκτονικοῦ στύλ. Μιὰ ἀπὸ τὶς περίεργες οἰκοδομὲς τῆς πόλεως εἶναι ἀσφαλῶς τὸ Δημαρχεῖο, τοῦ ὁποίου τώρα μόλις ἄρχισε ἡ ἀνοικοδόμησι. "Οπως θὰ διαπιστώσετε, ἡ ἐξωτερικὴ ὄψι τῆς οἰκοδομῆς θυμίζει χωνάκι τοῦ παγωτοῦ.

Σελίδες Καλλιτεχνών

Ο ΣΟΠΕΝ ΚΑΙ Η ΝΕΛΙΟΥΝΤΑ

ΕΝΑ ήσυχο μαγιάτικο πρωϊνό, κοντά στο πολωνικό χωριό Ζελάζοβα - Βόλα, μιά κοπέλλα τριγύριζε στά χωράφια, ανασαίνοντας το χλιαρό καί μυρωμένο αέρα. Προχωροῦσε άνάμεσα στά ψηλά χόρτα, σκύβοντας κάθε τόσο γιά νά κόψη ένα λουλούδι.

Ὕστερα ἄρχισε νά τραγουδάη, σάν μεθυσμένη ἀπό φῶς. Μά, πολύ γρήγορα, τό τραγούδι της ἔγινε ἀργό καί μελαγχολικό, σάν θρῆνος μικροῦ πουλιοῦ φυλακισμένου στό κλουβί του. Ἡ κρυστάλλινη φωνή της πῆρε ἕνα θλιμμένο τόνο, σάν νά πλήγωνε κάποιος βαθύς πόνος, τήν ψυχή της.

Ξαφνικά, ξεπρόβαλε ἀπ' τούς θάμνους ἕνας νέος μέ πυκνά κι' ἄταχτα μαλλιά, ἕνας τύπος καλλιτέχνη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἶχε ἔκφραση ἐκστατική. Τό θλιβερό κι' ἁρμονικό τραγούδι τόν εἶχε συγκινήσει βαθειά.

Ἡ κοπέλλα κοκκίνισε καί θέλησε νά φύγη, ντροπιασμένη γιατί εἶχε ἀκούσει ἕνας ξένος τό παράπονό της, πού νόμιζε πώς τόχε ἐμπιστευθῆ μονάχα στά δέντρα καί στό πρωϊνό ἀεράκι. Μά ὁ νέος τήν ἱκέτεψε:

— Σταθῆτε, δεσποινίς! Τί ὄμορφα πού τραγουδᾶτε! Καί πόσος πόνος ὑπάρχει στή φωνή σας!...

Εἶχαν σταθῆ ὁ ἕνας ἀντίκρυ στόν ἄλλον καί κυττάζονταν μέ κάποια ἀμηχανία, ἀλλά καί μ' ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη.

— Τραγουδῆστε ἀκόμη! παρακάλεσε ὁ καλλιτέχνης.

Ἡ κοπέλα δέ μπόρεσε νά τοῦ ἀρνηθῆ. Κάθησε κοντά του, στή σκιά ἑνός δέντρου, κι' ἄρχισε νά τραγουδάη κάτι—ὄχι ἕνα πραγματικό τραγούδι, ἀλλά μιάν αὐτοσχέδια μελωδία, πού βγαινε μέσ' ἀπ' τήν καρδιά της.

Ὅταν τελείωσε, εἶχαν δακρύσει κι' οἱ δυό.

— Ποιός εἶσαστε; ρώτησε ἡ κοπέλλα τόν ἄγνωστο.

— Λέγομαι Φρειδερῖκος Σοπέν. Σπουδάζω μουσική καί σύνθεση στή Βαρσοβία... Ἡ φωνή σας μέ συγκίνησε ἀπερίγραπτα. Γι' αὐτό σᾶς παρουσιάστηκα τόσο ἀπότομα: Γιατί ἤθελα νά δῶ σέ ποιάν ἄνθρωπο ἡ φωνή αὐτή, ἡ τόσο ὄμορφη, μά καί τόσο πονεμένη!...

Ἡ κοπέλλα χαμήλωσε τά μάτια της. Ὁ Σοπέν—τοῦ ὁποίου τήν τραγική ἐρωτική ἱστορία μέ τή Μαρία Βοτζίνσκα δημοσιεύσαμε σέ προηγούμενο τεύχος—τῆς ἔπιασε τά λεπτά καί κάτασπρα χεράκια της καί πρόσθεσε:

— Πέστε μου ποιά εἶσαστε... ἀπό τί ὑποφέρετε!

Ἡ Νελιούντα—ἔτσι λεγόταν ἡ νέα—τοῦ ἄνοιξε τήν καρδιά της. Ἡ μουσική ἀποτελοῦσε ἕνα γλυκό δεσμό ἀνάμεσά τους, πού τούς ἔνωνε σφιχτά.

Ἡ κοπέλλα ἦταν κόρη ἑνός ἐμπόρου τῆς Βαρσοβίας. Εἶχε ἔρθει στό χωριό ἐκεῖνο γιά νά δυναμώση ὁ ὀργανισμός της. Ἦταν νέα, ὁμορφη, πλούσια, ἀλλ' ὄχι εὐτυχισμένη γιατί εἶχε κλονισμένη ὑγεία. Ἡ μητέρα της—πού τῆς ἐμοιάζε καταπληκτικά—εἶχε πεθάνει ἐδῶ καί λίγα χρόνια ἀπό φυματίωση. Μά ἡ σοβαρώτερη αἰτία τῆς ἀπελπισίας της ἦταν ἄλλη: Ὁ δεσποτικός πατέρας της τήν εἶχε ὑποχρεώσει ν' ἀραβωνιαστῆ μ' ἕνα πλούσιο ἀλλά ἡλικιωμένο ἀριστοκράτη, πού αὐτή τόν ἀντιπαθοῦσε.

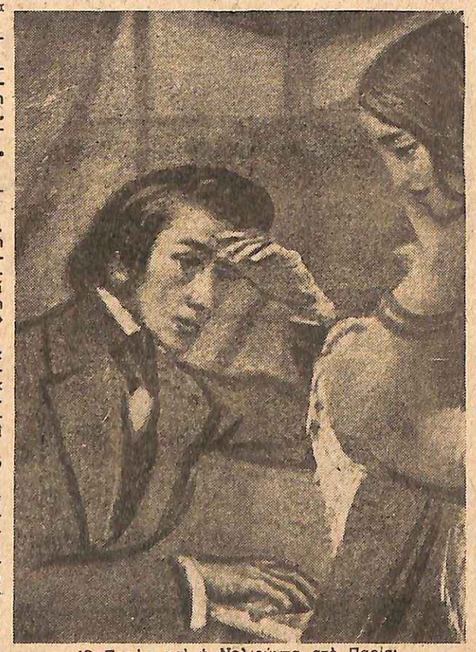

Ὁ Σοπέν καί ἡ Νελιούντα στό Παρίσι.

Τό πάθος της γιά τή μουσική τῆς εἶχε ἀποκαλύψει ἕναν ὁλόκληρο θαυμαστό κόσμο, τήν εἶχε κάνει νά ὀνειρευτῆ τόν ἔρωτα σάν ἕνα μελωδικό τραγούδι... Καί τώρα ἀποτελοῦσε τή μοναδική της ἀνακούφιση.

— Καί γιά πότε ἔχει ὁριστῆ ὁ γάμος; ρώτησε ὁ Σοπέν, πνιγμένος ἀπό ἀγανάκτησι.

— Γιά τό φθινόπωρο.

— Ἔ λοιπόν, δέ θά γίνη τότε! Σᾶς βεβαιῶ!... ὅπως εἶν' ἀλήθεια πώς...

Ὁ νέος δίστασε λίγο. Ὕστερα φίλησε τή Νελιούντα στά χείλη καί συμπλήρωσε:

— Ὅπως εἶν' ἀλήθεια πώς σᾶς ἀγαπῶ!

*

Ἡ ἐκκλησία ἔλαμπε ἀπ' τά κεριά κι' ἦταν γεμάτη λουλούδια καί προσκαλεσμένους. Ὅταν ἀκούστηκαν ἀπ' τό ἁρμόνιο οἱ πρῶτες νότες τοῦ «Γαμήλιου Ἐμβατηρίου», μπῆκε ἡ νύφη, πεντάμορφη, μέ τ' ἄσπρα πέπλα της, ἀκουμπῶντας στό μπράτσο τοῦ πατέρα της.

Ἀκολουθοῦσε ὁ γαμπρός, κακεφτιαγμένος, κοντός καί σχεδόν γέρος.

Ὅλοι σχολιάσανε τή διαφορά μεταξύ τους καί πρόσεξαν τήν ἀπελπισμένη ἔκφρασι τῆς κοπέλλας, πού φαινόταν σάν ν' ἀνέβαινε στό ἱκρίωμα...

Ἡ τελετή ἄρχισε, μέσα σέ μιά βαρειά ἀτμόσφαιρα.

Ὅταν ὁ παπᾶς ρώτησε, σύμφωνα μέ τούς τύπους, ἄν εἶχε κανείς ἀντιρρήσεις γι' αὐτό τό γάμο, προχώρησε ἀνάμεσα ἀπ' τό πλῆθος ἕνας νέος ψηλός, ἀποφασιστικός, μ' ἀκατάστατα μαλλιά.

— Νσί, ἐγώ ἔχω ἀντίρρησι, εἶπε μέ σταθερή φωνή.

Καί, πρίν συνέλθουν ὅλοι ἀπ' τήν κατάπληξι, σήκωσε τή Νελιούντα στήν ἀγκαλιά του καί, δίχως νά βιάζεται πολύ, βγῆκε ἀπ' τήν ἐκκλησία.

Ἐν' ἀμάξι μέ δυό ἄλογα περίμενε ἀπ' ἔξω. Καί ξεκίνησε ὁλοταχῶς, μόλις ἀνέβηκαν οἱ δυό νέοι.

— Σοῦ τόχα δηλώσει, ἀγάπη μου, πώς δέ θά γινόσουνα γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! εἶπε ὁ μουσικός στήν ἀγαπημένη του. Κρατάω πάντα τό λόγο μου!

Ἔτσι ἄρχισε ὁ μεγάλος καί θλιβερός ἔρωτας τοῦ Σοπέν.

Ἀπ' τή Βαρσοβία, τό ζευγάρι πῆγε στό Παρίσι, ὅπου γνώρισε μέρες ἀπέραντης εὐτυχίας. Μά ὁ Χάρος παραμόνευε...

Σέ λίγον καιρό, ἡ Νελιούντα ἀρρώστησε. Ἔμεινε πολλούς μῆνες στό κρεβάτι, ἐνῶ ὁ Σοπέν συνέθετε κι' ἔπαιζε γι' αὐτήν γλυκύτατους σκοπούς. Ὕστερα ἔσβυσε, μ' ἕνα στεναγμό, σάν ὡραῖο ἐρωτικό τραγούδι...

Ὁ μεγάλος πόνος τοῦ Σοπέν ἐξωτερικεύθηκε μέ νοσταλγικές, ἀπελπισμένες ἤ ἱκετευτικές μελῳδίες. Τότε ἀκριβῶς συνέθεσε τό περίφημο «Πένθιμο Ἐμβατήριο».

Καί πάντα, ὕστερα ἀπ' τή σύντομη περίοδο τῆς εὐτυχίας του, ἡ μουσική του ἦταν μελαγχολική, σάν ποτισμένη ἀπ' τή νοσταλγική ἀνάμνησι δυό ὡραίων ματιῶν...

Η ΕΞΩΤΙΚΗ ΦΥΛΗ ΤΟΥ ΓΚΩΓΚΕΝ

Ὑπάρχουν χῶρες ὅμοιες μέ παραδείσους, πού οἱ ἄνθρωποι τίς σκέπτονται πάντα μέ νοσταλγία, ὅμορφα ἀκρογιάλια, πού χαϊδεύει ὁ ἄνεμος τοῦ Νότου καί πού ὁ ἥλιος ἀφήνει κάθε βράδυ μέ λύπη, νησιά ἀπό κοράλια, πού μιά σμαράγδινη θάλασσα λικνίζει πάνω στά κύματά της.

Ἕνα τέτοιο νησί ἦταν ἡ Χοῦβα - Χόα, πρός τά νοτιοδυτικά τῆς Ταϊτῆς.

Ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινό τοῦ ἔτους 1902, οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τοῦ νησιοῦ εἶδαν μιά μικρή βάρκα, πού ἐρχόταν ἀπό τό πέλαγος. Δυό ἰθαγενεῖς τραβοῦσαν τά κουπιά της καί στό πίσω μέρος της ἦταν καθισμένος ἕνας παράξενος ταξιδιώτης. Ἕνας λευκός... Ἀλλ' ὄχι ἀπό ἐκείνους πού ἐρχονταν σάν κατακτητές σ' αὐτά τά ἤσεμα κι' εὐτυχισμένα νησιά, ἀκολουθούμενοι ἀπό πλῆθος σκλάβων...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν εἶχε καμμιά ἀκολουθία καί ἡ ἐμφάνισί του ἦταν πολύ μέτρια, φτωχική σχεδόν. Φοροῦσε στό κεφάλι του ἕνα τριμμένο ἀπό τήν πολυκαιρία μπερέ καί τό πρόσωπό του ἦταν ἀδύνατο καί κουρασμένο. Ἀλλά τά μικρά καί προεξέχοντα σάν τῶν Μογγόλων μάτια του ἔλαμπαν μέ μιά παράξενη λάμψι. Μιά βαλίτσα, κάθε ἄλλο παρά καινούργια, πού τήν κρατοῦσε ὁ ἴδιος στά χέρια του, ἀποτελοῦσε τό μόνο πρᾶγμα πού εἶχε μαζί του.

Λεγόταν Πώλ Γκωγκέν, εἶχε γεννηθῆ ἀπό ἕνα Γάλλο καί μιά Περουβιανή καί ἦταν ζωγράφος.

Στή Βρετάννη, τήν πατρίδα του, εἶχε μιά παχειά καί ἐργατική σύζυγο, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ γυναῖκες σ' αὐτά τά μέρη, καί τρία παιδιά. Ἀλλά τά εἶχε ἀφήσει, γιά νά κυνηγήση τό μεγάλο ἰδανικό του, πού ἦταν ἡ τέχνη του.

Στήν ἀρχή, εἶχε πάει στό Παρίσι, ὅπου οἱ πίνακές του σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀλλ' ὁ Γκωγκέν ἦταν ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού ἀπεχθάνονται τό θόρυβο καί πού δέ μποροῦν νά ζήσουν τήν πολυτάραχη ζωή μιᾶς κοσμοπολίτες.

Μιά μέρα, λοιπόν, ἀποφάσισε νά φύγη ἀπό τή Γαλλία. Ξαναγύρισε τότε στή Βρετάννη, ἀποχαιρέτησε τή γυναῖκα του καί τά παιδιά του, κανόνισε μερικές ὑποθέσεις του κι' ἔπειτα ἀπό λίγο καιρό μπῆκε σ' ἕνα πλοῖο, πού ἔφευγε γιά τήν Ἄπω Ἀνατολή.

Ἀπό δέκα χρόνια τώρα γύριζε στά νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀναζητώντας τήν ἰδανική γωνιά, ὅπου θά μποροῦσε νά ἐγκατασταθῆ ὁριστικά.

Στό τέλος εἶχεν ἀνακαλύψει τή μικρή Χοῦβα - Χόα, ἕνα νησί ἀπό κοράλλια.

Οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι τοῦ νησιοῦ τόν κύτταξαν μέ περιέργεια, ἀλλά καί μέ συμπάθεια. Καί προθυμοποιήθηκαν νά τόν περιποιηθοῦν καί νά τόν φιλοξενήσουν. Τοῦ παραχώρησαν, μάλιστα, μιά καλαμόπλεχτη καλύβα, ὅπου ὁ Γκωγκέν ἐγκατέστησε τά ἐλάχιστα πράγματά του κι' ἕναν ὁκρίβαντα.

Γιατί ὁ μοναδικός πόθος του ἦταν νά ζωγραφίση τίς ἐξαίσιες εἰκόνες πού ἔβλεπαν γύρω τά μάτια του.

Ἦταν εὐτυχισμένος ἐκεῖ; Ποιός ξέρει... Οἱ ἰθαγενεῖς, πού περνοῦσαν ἔξω ἀπό τήν καλύβα του, τόν ἔβλεπαν νά ζωγραφίζη ἀπό τό πρωΐ ὡς τό βράδυ. Συνέχιζαν τότε τό δρόμο τους, γιά νά μή τόν διακόψουν ἀπό τήν ἀπασχόλησί του, μ' ὅλο πού δέν καταλάβαιναν τίποτ' ἀπ' αὐτή.

Ὁ Γκωγκέν, ὡστόσο εἶχε ἕνα μόνιμο θεατή, πού παρακολουθοῦσε μέ ἄπληστα μάτια τήν κίνησι τῶν πινέλων του πάνω στό μουσαμά.

Ἦταν μιά μικρή νέα, μέ μπροὐντζίνο κορμί, ἁρμονικά μέλη καί ἀγγελικό πρόσωπο. Τά μεγάλα μάτια της εἶχαν τό χρῶμα τοῦ Ὠκεανοῦ καί τά δόντια της ἀστραφταν σάν μιά διπλή σειρά ἀπό μαργαριτάρια.

Ὁ ζωγράφος, ξυπνώντας κάθε πρωΐ, τήν ἔβλεπε νά κάθεται στήν πόρτα τῆς καλύβας του καί νά τόν κυττάζη μέ τά μεγάλα βαθυγάλανα μάτια της.

Κι' ἡ Βαϊνέ—αὐτό ἦταν τ' ὄνομά της—δέν ἔφευγε ἀπό ἐκεῖ παρά μόνο ὅταν νύχτωνε.

Ὁ Γάλλος ζωγράφος Πώλ Γκωγκεν (αὐτοπροσωπογραφία).

Μέ τόν καιρό, εἶχε παρει μαλιστα το θάρρος νά μπαίνη μέσα στήν καλύβα καί νά σιγυρίζη ἀθόρυβα, τήν ὥρα πού ὁ ζωγράφος ἐργαζόταν... Ἔπειτα, ἔτρεχε στό γειτονικό δάσος καί γύριζε ἀπό κεῖ φορτωμένη μέ κάθε εἴδους φροῦτα.

Ἡ παρουσία της εἶχε γίνει τώρα ἀπαραίτητη γιά τόν Γκωγκέν, πού καταλάβαινε πιά πώς τήν ἀγαποῦσε. Ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ἡ ὁμορφη Βαϊνέ προσπαθοῦσε νά τοῦ δείξη μέ χίλιους δυό τρόπους τή λατρεία καί τήν ἀφοσίωσί της...

Οἱ δυό αὐτοί ἄνθρωποι δέν αἰσθάνθηκαν τήν ἀνάγκη νά μιλήσουν ὁ ἕνας στόν ἄλλον γιά νά ἐκφράσουν τά αἰσθήματα, πού πλημμύριζαν τίς ψυχές τους.

Τί ἀξία εἶχαν τά λόγια γιά μιά μεγάλη ἀγάπη, ὅπως ἦταν ἡ δική τους;

Ἕνα Βράδυ, τήν ὥρα πού ἡ μικρή ἰθαγενής ἑτοιμαζόταν περίλυπη νά φύγη, ὁ Γκωγκέν τήν τράβηξε κοντά του. Κι' ἀπό τότε, ἡ Βαϊνέ ἔγινε ἡ ἐξωτική ἐμπνεύστρια καί ἡ ἀφοσιωμένη σύντροφος τοῦ ζωγράφου.

Τά χρόνια κυλοῦσαν τώρα ἤρεμα κι' εὐτυχισμένα...

Ἀλλ' ὁ Γκωγκέν ἀρρώστησε κάποτε. Καί κανένα ἀπό τά μέσα πού μεταχειρίσθηκαν οἱ ἰθαγενεῖς μάγοι δέ μπόρεσε νά τόν γιατρέψη.

Ὁ ζωγράφος πέθανε ἔπειτα ἀπό μερικές ἡμέρες, μέ τά μάτια στηλωμένα πάνω στή Βαϊνέ...

Ἡ μικρή ἰθαγενής οὔτε ἔκλαψε, οὔτε ξερίζωσε τά μαλλιά της. Ἀλλ' ὅταν οἱ ἄνδρες τοῦ νησιοῦ κατέβασαν τόν Γκωγκέν μέσα στό τάφο, πού εἶχαν ἑτοιμάσει γι' αὐτόν, ἔφυγε τρέχοντας κι' ἀνέβηκε σ' ἕναν ψηλό βράχο. Τήν εἶδαν τότε νά χώνη τά χέρια της στή ζώνη τοῦ «σαρόνγκ» της, γιά νά μή μπορῆ νά τά χρησιμοποιήση, καί νά πέφτη μέσα στή θάλασσα!... Ἔτσι, ἄν τύχαινε νά λιποψυχήση τήν τελευταία στιγμή, δέ θά μποροῦσε νά τά κινήση γιά νά σωθῆ. Δυό μέρες ἀργότερα, μερικοί ψαράδες βρῆκαν τό πτῶμα της νά ἐπιπλέη στή θάλασσα καί τό ξανάφεραν στήν ξηρά, γιά νά τό θάψουν πλάϊ στόν ἄνθρωπο, πού ἡ Βαϊνέ εἶχε λατρέψει μ' ὅλη τή δύναμι τῆς ἀγνῆς καί ἄδολης ψυχῆς της...

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Ἡ κυρία: Ὥστε, γιατρέ μου, τά φρέσκα αὐγά ἀνοίγουν τό λαιμό καί διευκολύνουν τό τραγούδι;

Ὁ γιατρός: Καί βέβαια! Δέ βλέπετε πῶς φωνάζουν οἱ κόττες, ὅταν γεννοῦν!

*

Μία κυρία ἀγοράζει μιά ὀκᾶ ρύζι καί δυό ὀκάδες μπιζέλια καί ζητάει ἀπό τόν μπακάλη νά τῆς τ' ἀνακατέψη. Αὐτός ἀπορεῖ καί ἡ κυρία τοῦ ἐξηγεῖ:

— Αὔριο πρόκειται νά πάνε ἐκδρομή καί τά πέντε παιδιά μου. Ἄν βρέχη, ὅμως, δέ θά πᾶνε καί τότε θά τά βάλω νά χωρίσουν τό ρύζι ἀπό τά μπιζέλια, γιά νά περάσουν τήν ὥρα τους καί νά μ' ἀφήσουν ἥσυχη!

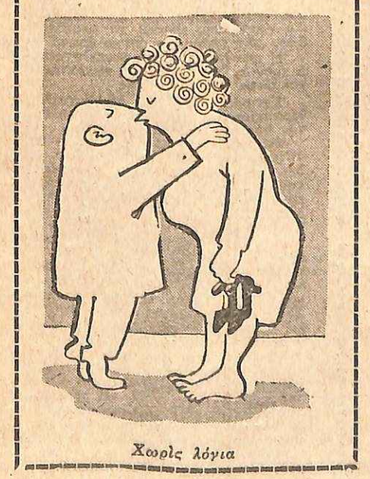

Χωρὶς λόγια

Ὁ ὑπηρέτης ἑνός ἀριστοκρατικοῦ σπιτιοῦ στήν Ἀγγλία πληροφορεῖται στό τηλέφωνο ὅτι ὁ λόρδος κύριός του σκοτώθηκε σέ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα.

Ὀλεγματικός, ὅπως εἶναι, ἀναγγέλλει τότε στή σύζυγο τοῦ θύματος:

— Μυλαίδη, ἔχω νά σᾶς ἀναγγείλω ὅτι κερδίσατε ἑκατό χιλιάδες λίρες, χάρις στήν ἀσφάλεια ζωῆς, πού ἔκανε ὁ λόρδος σύζυγός σας!

*

Σέ μιά τελευταία συνέντευξι πρός τούς δημοσιογράφους ἡ Μάρλεν Ντήτριχ ρωτήθηκε ποιά ἦταν τά δέκα καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς της.

Καί ἡ «μορφότερη γιαγιά τοῦ κόσμου» ἀπάντησε μ' ἕνα πονηρό χαμόγελο:

— Τά δέκα καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου; Ἦταν ὅταν ἤμουν μεταξύ 25 καί 28 χρόνων!

*

Ἕνα ἀντρόγυνο πηγαίνει στόν κινηματογράφο. Καί ὁ σύζυγος ρωτάει μέ πολλή τρυφερότητα τή συμεία του:

— Εἶσαι καλά, χρυσή μου;
— Περίφημα!
— Βλέπεις ὅλη τήν ὀθόνη;
— Ναί
— Δέν αἰσθάνεσαι κανένα ρεῦμα;
— Οὔτε τό παραμικρό.
— Τότε... ἔλα ν' ἀλλάξουμε θέσι!

*

— Αὐτός ὁ Λεθῆς εἶναι ἕνας φοβερός τοκογλύφος. Τό χειμώνα παίρνει δέκα τά ἑκατό καί τό καλοκαίρι δεκαπέντε.
— Γιατί αὐτή ἡ διαφορά;
— Γιατί, λέει, τό καλοκαίρι οἱ μέρες εἶναι πιό μεγάλες!

*

Μιά κυρία, πού νομίζει πώς ἔχει ὡραία φωνή, λέει σέ μιά φίλη της:

— Χτές τό βράδυ τραγούδησα ἐπί δύόμισι ὧρες στό σπίτι τῆς κ. Παπαδοπούλου.

Καί ἡ φίλη:

— Καλά τῆς ἔκανες! Κι' ἐγώ τήν ἀντιπαθῶ πολύ!

*

Ἕνας γέρος γιατρός εἶχε κληθῆ στό προσκέφαλο κάποιου ἁρπαστοῦ. Ἐξετάζει τούς σφυγμούς τοῦ ἀσθενοῦς καί λέει κατόπιν στήν οἰκογένεια μέ ἀπαθές ὕφος:

— Ἡ αὐτός ὁ ἄνθρωπος πέθανε ἤ τό ρολόι μου δέν ἐργάζεται!

— Μπαμπᾶ, πότε πεθαίνει ἕνας ἄντρας;
— Ὅταν σταματάη ἡ καρδιά του.
— Καί μιά γυναίκα;
— Ὅταν σταματάη ἡ... γλῶσσα της!

*

Ἕνας κύριος μπαίνει σέ κάποιο μακρυνό ἀγροκτῆμα. Στήν ἀσχή δέ φαίνεται κανείς. Ἔπειτα ὅμως παρουσιάζεται ἕνα ἀγοράκι.

— Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς σου; τό ρωτάει ὁ ξένος.

— Στό χοιροστάσιο, ἀποκρίνεται ὁ μικρός. Περιποιεῖται τά γουρούνια.

Καί ἔπειτα ἀπό λίγη σκέψι συμπληρώνει:

— Θά τόν ἀναγνωρίσετε ἀπό τήν τραγιάσκα, πού φοράει!

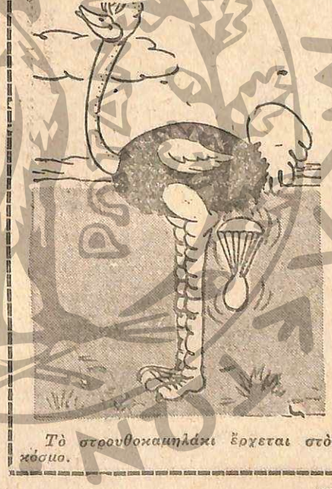

Τὸ στρουθοκαμηλάκι ἔρχεται στὸν κόσμο.

ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ είναι ἐπικίνδυνο;

«Ν' ἀντικατασταθῆ μὲ φουστανέλλα» συνιστοῦν τρεῖς εἰδικοί

Τὰ ἐφαρμοστὰ ροῦχα ποὺ φοροῦνε οἱ ἄντρες στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν 'Αμερικὴ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες, ἴσως ν' ἀποτελοῦν μιὰ ἀπ' τὶς αἰτίες ποὺ γεννήθηκαν τόσα ἐλαττωματικὰ παιδιὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα!

Αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ θεωρία διατύπωσαν προσφάτως τρεῖς Σουηδοὶ ἐπιστήμονες.

Συνιστοῦν, λοιπόν, στοὺς ἄνδρες, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος, νὰ φορέσουν φαρδιές... φουστανέλλες, ἀπάνω-κάτω σὰν τὶς σκωτσέζικες ἢ τὶς ἑλληνικές!

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων αὐτῶν, τὸ παντελόνι δημιουργεῖ θερμότητα γύρω ἀπὸ τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες, κι' ἔτσι προκαλοῦνται ἀλλοιώσεις στοὺς «γεννητὰς» τῶν κυττάρων τῆς ἀναπαραγωγῆς. 'Από τοὺς ἀλλοιωμένους, λοιπόν, αὐτοὺς γεννητάς, ἔρχονται στὸν κόσμο παιδιὰ ἐλαττωματικά.

Οἱ γεννῆτες εἶναι τὰ μικροσκοπικὰ συστατικὰ τῶν κυττάρων, ποὺ μεταβιβάζουν ἀπ' τοὺς γονεῖς στὰ παιδιὰ ὅλα τὰ κληρονομικὰ χαρακτηριστικά. Οἱ ἀλλοιώσεις τους — εἴτε συμβαίνουν μόνες τους, εἴτε προκαλοῦνται ἀπὸ ἐξωτερικοὺς παράγοντες (θερμότητα, ραδιενέργεια, κλπ.) — εἶναι σχεδὸν πάντα βλαβερές. Δημιουργοῦν δηλαδὴ ἐλαττώματα καὶ ἀνωμαλίες στὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν.

Οἱ Σουηδοὶ δόκτορες Ἔχρενμπεργκ, Ἐχρενσταὶν καὶ Χέντγκραν βασίζουν τὰ συμπεράσματά τους σὲ ἐργαστηριακὰ πειράματα, ποὺ ἔκαμαν σὲ μιὰ ὁμάδα ἀνδρῶν 20 - 40 ἐτῶν, γιὰ νὰ καθορίσουν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συνηθισμένου ντυσίματος στὴ θερμοκρασία τῶν γεννητικῶν ἀδένων. Παρατήρησαν πράγματι, ὅτι ἡ θερμοκρασία αὐτὴ ἦταν πολὺ χαμηλότερη, ὅταν οἱ ἄντρες ἦσαν γυμνοὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω.

Διαπίστωσαν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ θερμότης εἶναι γενικὰ βλαβερὴ γιὰ τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες. "Αν π. χ. οἱ ἀδένες αὐτοὶ περιβρέχωνται συνεχῶς μὲ νερὸ θερμοκρασίας 46 - 47 βαθμῶν, προκαλεῖται μιὰ παροδικὴ στειρότης. Φαίνεται ὅτι ἡ στειρότης αὐτὴ εἶναι ἕνα μέσο ποὺ μεταχειρίζεται ἡ Φύσι, γιὰ νὰ ἐμποδίση τὴ γέννησι ἐλαττωματικῶν παιδιῶν.

'Απ' αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις τους, οἱ τρεῖς Σουηδοὶ ἐπιστήμονες κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ μισὲς περίπου γεννήσεις παιδιῶν ἐλαττωματικῶν ὀφείλονται... στὰ παντελόνια, ποὺ φοροῦνε οἱ ἄντρες!

'Υπολογίζουν μάλιστα, ὅτι ὁ παράγων αὐτὸς εἶναι κατὰ ἑκατὸ ὡς χίλιες φορὲς μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν διαφόρων πηγῶν ραδιενεργείας.

Καὶ ὑποδεικνύουν ὡς μοναδικὴ λύσι τὴν κατάργησι τοῦ παντελονιοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασί του — ὅπως εἴπαμε — μ' ἕνα εἶδος φουστανέλλας.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη τῶν τριῶν Σουηδῶν, εἶναι ἰδιαίτερως βλαβερὰ τὰ εἴδη ἐκεῖνα τοῦ ἱματισμοῦ ποὺ πιέζουν τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες πάνω στὸ ὀπογάστριο (ὅπως π. χ. τὰ «σουσπανσουάρ» τῶν ἀθλητῶν).

Πολλοὶ εἰδικοὶ εἶχαν ἤδη ἐκφράσει τὴ γνώμη, ὅτι ἡ ἀνδρικὴ στειρότης ἔχει σχέσι μὲ τὴ συνήθεια τῶν πολὺ ἐφαρμοστῶν ἐσωρούχων. Τώρα τὰ πειράματα τῶν τριῶν Σουηδῶν ἐπιστημόνων δείχνουν, ὅτι πρέπει νὰ μελετηθῆ συστηματικώτερα τὸ τόσο σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα, γιὰ τὸ καλὸ τῶν μελλοντικῶν γενεῶν.

Οἱ Σουηδοὶ ἐπιστήμονες ἐξέφρασαν ἀκόμα τὴν εὐχὴ νὰ ἐξετασθῆ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τους ἡ πιθανὴ ἐπίδρασι, ποὺ ἔχει στὰ ἀνδρικὰ γεννητικὰ κύτταρα ἡ δυνατὴ θέρμανσι τῶν συγχρόνων σπιτιῶν μὲ καλοριφέρ, καθὼς καὶ τὰ συχνὰ θερμὰ λουτρά, ποὺ συνηθίζονται τόσο πολύ.

Μιὰ ἀπρόοπτη ὑποψηφία!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΑ ΓΛΑΣΤΡΑ

Μιὰ κάποια γλάστρα, σὲ μπαλκόνι
μοιάζει μὲ σένα ἀγαπημένη...
"Ολες τὶς μπόρες τὶς σηκώνει
μέσ' τὴ σκληρή μας τὴ ζωή,
ὅπως καὶ σὺ ποὺ ἤσουν μόνη
κι' ἀπ' τοὺς δικούς σου ξεχασμένη
σὰν νάσουν γλάστρα σὲ μπαλκόνι
ἔρημη βράδυ καὶ πρωΐ.

★

Τὶς νύχτες, μίλαγες μὲ τ' ἄστρα
— ὅπως κι' ἡ γλάστρα στὸ μπαλκόνι — καὶ τὴν αὐγή, ὅπως κι' ἡ γλάστρα
τὸν ἥλιο πρόσμενες νάρθῆ
κι' ἤθελες, ὅταν ξεμυτίση
κάποιον κοντά σου νὰ ζυγώνη,
σὰν γλάστρα ποὺ νὰ σὲ στολίση
καὶ νὰ σὲ περιποιηθῆ.

★

Κι' ἤσουν ἡ γλάστρα ἡ ἀνθισμένη
μὲ τὰ μικρά, σεμνά της φύλλα,
ὄχι μὲ πόζα φουντωμένη,
μὰ ταπεινοῦλα καὶ δειλὴ
κι' ἔκρυβες τὴν ἀνατριχίλα
καὶ λίγη θέρμη λαχταροῦσες
καὶ πρόσμενες καὶ καρτεροῦσες
κάποιας ἀγάπης τὸ φιλί.

★

Κι' ἕνας διαβάτης — τί χαρά σου — σὲ εἶδε ἕνα βράδυ στὸ μπαλκόνι
καὶ μὲ λαχτάρα κατορθώνει
κοντά σου ἀμέσως νὰ βρεθῆ
καὶ τὰ λουλούδια τὰ μικρά σου,
τὰ βλέπουν τώρα ὅσοι κι' ὅσοι
ποὺ ἔχουνε ξαναφουντώσει
σὰν νάχουν ξαναγεννηθῆ.

★

Κι' εἶσαι σὰν γλάστρα στὸ μπαλκόνι,
ἀλλὰ μιὰ γλάστρα φουντωμένη
πάντα δροσάτη, μυρωμένη
λουλουδισμένη ἀληθινά,
γιατὶ δὲν εἶσαι τώρα μόνη,
ἀλλὰ μὲ τὴν κρυφὴ σου χαρὰ
εὑρῆκες κάποιον περβολάρη
νὰ σ' ἀγαπᾶ παντοτεινά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἡ Γιαπωνέζα πριγκήπισσα κι' ὁ γνιὸς τοῦ σιδηροδρομικοῦ

Μιὰ ὄμορφη Γιαπωνέζα πριγκήπισσα 19 χρόνων, ἡ Ποὺ-Χοὺϊ-Σένγκ, ἀνηψιὰ τοῦ τέως αὐτοκράτορος τῆς Μαντζουρίας, ἐρωτεύθηκε παράφορα ἕνα πληβεῖο: τὸν Τακεμίσι 'Οκούμτο, γιὸ ταπεινοῦ σιδηροδρομικοῦ. Εἶχαν γνωριστῆ οἱ δυό τους στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου φοιτοῦσαν, κι' εἶχαν καταλάβει πὼς ἦσαν πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

'Αλλ' ἡ μητέρα τῆς πριγκήπισσας ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅταν πληροφορήθηκε τὸ αἴσθημά της. Τῆς ἔστειλε ἀμέσως ἕνα αὐστηρότατο γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τῆς ἀπαγόρευε ἀπολύτως τὸν «ἀταίριαστο» ἐκεῖνο γάμο καὶ τὴ διάταζε νὰ γυρίση ἀμέσως στὸ σπίτι της. Μὴ ἔχοντας τότε τὸ σθένος νὰ ἀψηφήσουν αὐτὴ τὴν ἀπαγόρευσι, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀποφάσισαν, ὅτι ἡ μόνη λύσι ἦταν νὰ πεθάνουν μαζί. Κι' ἡ πριγκήπισσα ἀνάγγειλε τὴν τραγικὴ αὐτὴ ἀπόφασί τους στὴ σκληρόκαρδη μητέρα της.

'Εκείνη ἄλλαξε ἀμέσως διαθέσεις καί, ἀναστατωμένη, ἔγραψε στὴν κόρη της. «Γιὰ τὸ Θεό, μὴν κάνης καμμιὰ τρέλλα! Σὲ συγχωρῶ, γιὰ ὅλα!» Μὰ οἱ ἐρωτευμένοι εἶχαν ἐξαφανισθῆ στὸ μεταξύ. 'Ο ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Τόκιο μετέδωσε τότε τὸ μήνυμα τῆς μητέρας, ποὺ ὑποσχότανε τὴ συγγνώμη της. Τὸ δημοσίευσαν κι' οἱ ἐφημερίδες, στὴν πρώτη σελίδα.

'Αλλοίμονο ὅμως! "Ηταν πιὰ πολὺ ἀργά... Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι βρέθηκαν ἀπὸ μιὰ συντροφιὰ ἐκδρομέων νεκροὶ πάνω σ' ἕνα βουνό. Εἶχαν αὐτοκτονήσει, γιὰ νὰ ἑνωθοῦν στὸ θάνατο!

"Οταν οἱ νεαροὶ πρωτοερωτεύωνται, δοκιμάζουν πόνους καὶ καρδιοχτύπια, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν οἱ «λογικοὶ» ἐνήλικοι — γιατὶ ἔχουν ξεχάσει πὼς πέρασαν κι αὐτοὶ κάποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία... Τὸ αἴσθημά τους μπορεῖ νὰ τοὺς στρώση ἀκόμα καὶ στὸ θάνατο, ἢ ν' ἀφίση ἀνεξίτηλη τὴ σφραγίδα του σ' ὅλη τὴ ζωή τους.

"Ετσι, μιὰ νεαρὴ Λογδρέζα, 17 ἐτῶν, εἶχε συνδεθῆ ἐρωτικὰ μ' ἕνα παντρεμένο, πολὺ μεγαλύτερό της. Κατώρθωσαν δὲ νὰ κρατήσουν μυστικὸ τὸ δεσμό τους ἐπὶ 4 χρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ νέα, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη της βασανιζόταν ἀπὸ ἕνα συναίσθημα ντροπῆς καὶ ἐνοχῆς. Κάποτε μάλιστα, ἀποπειράθηκε νὰ πνιγῆ.

"Υστερα παντρεύτηκε μὲ κάποιον ἄλλον κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Νότιο 'Αφρική. Μολονότι ὅμως εἶχε σβύσει πιὰ ὁ πρῶτος ἔρωας της κι' εἶχε γίνει μιὰ καλὴ σύζυγος, δὲν κατώρθωνε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ ψυχολογικὸ σύμπλεγμα ἐνοχῆς. Ὑπόφερε κάθε τόσο ἀπὸ νευρικὲς κρίσεις, πονοκεφάλους, ἰδρῶτες καὶ τρεμοῦλες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι, ἐνῶ ζοῦσε τώρα σὲ μιὰ ἡλιόλουστη χώρα, 6.000 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸ Λονδίνο, πάθαινε τὶς κρίσεις κάθε φορὰ ποὺ ὁ καιρὸς ἦταν βαρὺς καὶ συννεφιασμένος — γιατὶ τῆς θύμιζε τὸ περιβάλλον, ὅπου εἶχε ζήσει τὸν ἄτυχο ἔρωτά της.

'Η κατάστασι αὐτὴ συνεχίστηκε ἐπὶ 5 χρόνια. "Υστερα, ἕνας ψυχίατρος ἀνακάλυψε τὴν αἰτία της.

'Εφαρμόζοντας δὲ τὴν κατάλληλη θεραπεία, τὴν ἀπάλλαξε ὁριστικὰ ἀπ' τὸν ἐφιάλτη τοῦ παρελθόντος.

Μιὰ ἄλλη κοπέλλα εἶχε πέσει θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, ποὺ ὄχι μόνο παραμόρφωσε τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ καὶ ἄλλαξε ὁλόκληρο τὸ χαραχτήρα της. 'Ενῶ πρὶν οἱ νέοι τὴν πλησίαζαν καὶ ζητιάνευαν ἕνα χαμόγελό της, μετὰ τὸ πάθημά της τὴς γύρισαν τὴν πλάτη. Αὐτὸ πλήγωσε τὸν ἐγωϊσμό της. Καί, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ τὴν κοινωνία γενικά, ἄρχισε νὰ κάνη κλοπὲς καὶ διαρρήξεις. "Ετσι ὅμως ἔγινε ἀκόμα πιὸ δυστυχισμένη. Στὸ τέλος, κατέφυγε σ' ἕνα ψυχίατρο, κι' ἐκεῖνος τὴν ἔστειλε σ' ἕνα γνωστὸ πλαστικὸ χειρουργό.

'Ο τελευταῖος διώρθωσε τὸ πρόσωπό της τόσο ἐπιδέξια, ὥστε τῆς ἐπανόδωσε τὴν ὁμορφιὰ της καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί της μαζί. Οἱ νέοι ἄρχισαν πάλι νὰ τὴ θαυμάζουν καὶ νὰ ἐπιζητοῦν τὴ συντροφιά της. Καί, σὲ λίγο καιρό, τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ τὴν παντρεύτηκε ἕνας ὡραῖος ἑκατομμυριοῦχος, ἰδιοκτήτης πετρελαιοπηγῶν.

Ιστορίες της Ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΑΡΓΙΑ ΜΗΤΗΡ...!

— 'Α! 'Εσὺ εἶσαι, λοιπόν; μοῦ εἶπε, μόλις τοῦ εἶπα ποιὸς εἶμαι καὶ ποιὸς μὲ στέλνει. "Εχεις ὑπ' ὄψι σου, ὅτι ὁ μισθὸς δὲν εἶναι μεγάλος; 'Αλλὰ δὲ χρειάζεται καὶ μεγαλύτερος. 'Ελα δῶ!

Σηκώθηκε, ἄνοιξε μιὰ ἐνδιάμεση πόρτα καὶ μ' ἔσπρωξε σ' ἕνα μεγάλο διαμάτιο, ὅπου δούλευαν ἓξη ὑπάλληλοι. Πρώτη μου φορὰ εἶδα τέτοια συγκινητικὴ εἰκόνα ἐργαζομένων.

Οἱ δύο ἦταν σκυμένοι στὰ γραφεῖα τους καὶ εἶχαν χώσει τὴ μουσούδα τους στὰ βιβλία καὶ τὰ γραφόμενά τους, ὅπως ἕνα λαγωνικό, ποὺ ψάχνει νὰ βρῆ ἴχνη. Ὁ τρίτος εἶχε χώσει τὴ δική του μούρη σ' ἕνα συρτάρι τοῦ ὀλλιτόπ, ὁ τέταρτος περνοῦσε κάτι ἔγγραφα σὲ κάποιο κλασσέρ, ὁ πέμπτος ἔκλεινε κάτι φακέλλους — κι' ὅλοι δούλευαν μὲ τέτοιο φανατισμὸ καὶ τόση ταχύτητα, ποὺ μ' ἔκανε πολὺ νὰ εὐχαριστηθῶ. 'Ο ἕκτος ὑπάλληλος ἦταν μιὰ νάστιμη δακτυλογράφος, ποὺ χτύπαγε τὴ γραφομηχανή της τόσο γοήγορα, σὰ νὰ γάζωνε.

"Οταν μπήκαμε, ὄχι μονάχα κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἕξη ὑπαλλήλους δὲν ὕψωσε τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ νομίζω πὼς τόχωσαν πιὸ βαθειὰ στὶς ἀσχολίες τους. Καὶ τὸ σήκωσαν μονάχα ὅταν ὁ κ. Σφιχτὸς τοὺς εἶπε:

— Κύριοι, ὁ νέος ἀπὸ δῶ εἶναι καινούργιος ὑπάλληλος. Νὰ τὸν ἀναλάβετε, κύριε Φριξιάδη!

Μάλιστα, κύριε Σφιχτέ! ἀπάντησε ὁ λεγάμενος κ. Φριξιάδης, ἡλικιωμένος, ξερακιανός, πρὸς τὸ κοντό — καὶ εἶναι ἀκόμα—ἐξηντάρης, μὲ στιβαρὴ κατασκευή, μπλίκα γκρίζα μαλλιὰ καὶ ἐξίσου μπλίκα καὶ πυκνὰ φρύδια, ποὺ ἔμοιαζαν σὰ γεῖσο πηλικιοῦ, πάνω ἀπὸ τὰ βλοσυρά του μάτια. 'Ακίου, πάνω ἀπὸ τὰ βλοσυρά του μάτια. 'Ακίου, μέσως καταλάβαινες πὼς ἔχεις μπροστά σου ἀφεντικό.

"Ολος ξερακιανός, ὁ Τρύφων, ποὺ ἔγραφε.

— Ὄχι. Τὸ μόνο ποὺ μοῦ εἶπε εἶναι νάγω ὑπ' ὄψι μου πὼς ὁ μισθὸς δὲν εἶναι μεγάλος.

— Χού, χού, χού! ἀκούστηκε ἕνα πηχτὸ γέλιο, μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ ρολλ-τόπ.

"Ηταν ὁ κ. Δημητράκης, ἕνας σαραντάρης ξερακιανός, ποὺ ἀπόσυρε τὴν καυκάλα του ἀπὸ τὸ συρτάρι, γιὰ νὰ μὲ κυττάξη καλύτερα καὶ νὰ ἐπαναλάβη:

— Χού, χού, χού! Δὲ θὰ εἶναι μεγάλος. Χού, χού, χού!

Ξανάκλεισε τὴ μούρη του στὸ ρολλ-τόπ, ἐνῶ γελοῦσαν πηχτὰ καὶ οἱ ἄλλοι.

'Εκεῖνο ποὺ μοῦκανε ἐντύπωσι ἦταν πὼς ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἦταν ξερακιανοί. Καὶ τοὺς τὸ εἶπα:

— Τοὺς θέλει ἀδύνατους τοὺς ὑπαλλήλους του ὁ κ. Σφιχτός;

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ κ. Δημητράκης. 'Αλλὰ δὲ μποροῦν νὰ παχύνουν.

— Κι' ἐσεῖς εἶσθε ὁ πιὸ ξερακιανὸς ἀπ' ὅλους, παρατήρησα στὸν κ. Φριξιάδη.

— Μὰ ἐγὼ ἔνω τὰ περισσότερα χρόνια ἐδῶ μέσα! μοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ προσθέτει:

— Νάχης ὑπ' ὄψι σου, ὅτι ὁ κ. Σφιχτὸς εἶναι Σφιχτὸς ὄνομα καὶ πρᾶμα.

Κι' ἕνα ἄλλο, ποὺ μοῦκανε ἐπίσης ἐντύπωσι, εἶναι πὼς ἡ δεσποινὶς Λέλα, ἡ δακτυλογράφος, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐξακολουθοῦσε νὰ βροντοχτυπᾶ τὴ μηχανή της, χωρὶς νὰ σταματήση δευτερόλεπτο. Οὔτε γιὰ νὰ μᾶς ρίξη μιὰ ματιά. Σὰ νὰ ἦταν κουφὴ καὶ νὰ μὴν ἄκουγε, ἢ σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ἐκεῖ μέσα. Τὸ γιατὶ τὸ κατάλαβα λίγη ὥρα ἀργότερα. Στὸ μεταξύ, ὁ κ. Φριξιάδης μὲ τοποθέτησε σ' ἕνα μικρὸ γραφειάκι, μοῦδωσε τὰ βιβλία ἀποθήκης καὶ βάλθηκε νὰ μὲ κατατοπίση στὴν ἐργασία μου.

— Κι' ἔν' ἄλλο νάχης ὑπ' ὄψι σου, μὲ συμβούλεψε. "Οταν ἀντιληφθῆς πὼς μπαίνει στὸ γραφεῖο ὁ κ. Σφιχτός, δὲν πρέπει νὰ σηκώσης τὸ κεφάλι σου, παρὰ μόνο ἂν ἀπευθυνθῆ σὲ σένα. Πολλὰ πράγματα πρέπει νάχης ὑπ' ὄψι σου ἐδῶ μέσα...

★

Γκρρράπ! 'Απότομο τέντωμα ἡ πόρτα καὶ νά ὁ Σφιχτὸς μὲ τὶς φρυδάρες του, βλοσυρὸς σὰ μπουκαμένος οὐρανός, ἕτοιμος νὰ ξεσπάση σὲ καταιγίδα. Βάζει μιὰ βροντερὴ φωνή:

— Γραφομηχανὴ δὲν ἀκούω... Γιατί δὲν ἀκούω γραφομηχανή;

— 'Αλλάζω καρμπόν! λέει μὲ θαρρετὴ φωνὴ ἡ Λέλα.

— Καὶ πόση ὥρα θὲς ν' ἀλλάξης καρμπόν, κοπέλλα μου; Εἶναι πέντε λεπτά, ποὺ ἀκούω σιγή. Σὲ πέντε λεπτὰ ἐγὼ ἀλλάζω πουκάμισο...

— Νὰ πάω καὶ λίγη ἀνάσα, κύριε Σφιχτέ!

— 'Ανάσα! Τί εἶναι ἐδῶ, δεσποινίς; Ζάππειο; 'Εδῶ εἶναι τόπος ἐργασίας. 'Ανάσα νὰ πάρετε ὅταν φύγετε ἀπὸ δῶ καὶ πάτε νὰ τερπελιάσετε... Θέλω ν' ἀκούω γραφομηχανή... 'Εσεῖς, κύριε Χρυσομύτη... 'Ακόμα μὲ τὸ κλασσάρισμα πολεμᾶς; Γιὰ νὰ δῶ! Τί τσαπατσουλιὰ εἶν' αὐτή;

— Νομίζω πὼς εἶναι ἐν τάξει.

— 'Εγὼ δὲν τὸ νομίζω. Νὰ τὰ βγάλης καὶ νὰ τὰ ξαναπεράσης ἀπὸ τὴν ἀρχή... 'Εσύ, κύριε 'Αντωνόπουλε. Τὶς τελείωσες ἐκεῖνες τὶς προσθέσεις;

— Μάλιστα.

— Νὰ τὶς ξαναμετρήσης, μὴν ἔχουμε κανένα λάθος.

— Τὶς ἔκανα τρεῖς φορές.

— Δὲν ἀρκεῖ. Νὰ τὶς κάνης πέντε... 'Εσεῖς, κύριε Φλούμπα. Τί γίνεται μὲ τὴν ἀλληλογραφία;

— Ἔχω γράψει τέσσερα ἀγγλικὰ γράμματα καὶ δύο γαλλικά.

— Ἔξη γράμματα σὲ δυὸ ὧρες! Δέκα ἔπρεπε νὰ εἶχατε γράψει... 'Εσεῖς, κύριε Φριξιάδη; Τί φτιάνετε ἐδῶ;

— Κατατοπίζω τὸ νεαρό.

— Καὶ πόσες ὧρες θέλετε νὰ τὸν κατατοπίσετε; Δώδεκα;

— Μὰ δὲν εἶναι οὔτε μισὴ ὥρα, ποὺ τὸν ἀνέλαβα.

— Σὲ μισὴ ὥρα κρίνονται μάχες, κύριε Φριξιάδη... Γρήγορα, παρακαλῶ. 'Απαιτῶ ἐργασίαν. 'Αλλὰ μάθαμε νὰ ζητᾶμε μισθοὺς καὶ νὰ κοροϊδεύουμε! Σᾶς πληρώνω, κύριοι!... Σᾶς δίδω τὸ χρῆμα μου. Καὶ ἔννοιά μου καὶ τὸ ἀποδώσετε... Δεσποινίς! Γιατί τόσο ἀργὰς ὁ ρυθμὸς τῆς γραφομηχανῆς; Τὸ ρίξαμε τώρα στὸ ραλαντί; Αὐτὸ λέγεται σαμποτάζ. Καὶ ὄχι τσίκλα στὸ στόμα. Σᾶς τόπα γίλιες φορές. 'Η τσίκλα ἀπασχολεῖ... 'Εργασία, κύριοι!

Τέτοια εἴχαμε κάθε μέρα, ὀχτὼ μὲ δύο καὶ πέντε μ' ὀχτώ — τὶς ὅλον ὧρες ἐννέα. Γιατὶ ὁ κύριος Σφιχτὸς μᾶς ἔλεγε:

— Τί πάει νὰ πῆ ὀκτάωρον, κύριοι; 'Εγὼ ἐργάζομαι δεκαοκτάωρον!... Καὶ γιατί ἐργά-

ζομαι δεκαοκτάωρον; Γιὰ νὰ δίνω ἐργασίαν σὲ σᾶς... Ἀλλὰ ἐσεῖς... τὰ ζῶα μου ἀογά.

— Ἡ δουλειὰ εἶναι πολλὴ γιὰ ἑφτὰ ἀνθρώπους, κύριε Σφιχτέ — τοῦ μπῆκε μιὰ μέρα ὁ κ. Φριξιάδης, ποὺ εἶχε καὶ τὸ θάρρος. Ἡ ἐργασία σας, δόξα σοι ὁ Θεός, ἀνεπτύχθη.

— Καὶ μήπως δὲν ἀνεπτύχθη καὶ ἡ δική σας; Ὅπως καταφέρνω καὶ διευθύνω ἐγὼ μόνος μου τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἐργασίαν μου, ἔτσι πρέπει νὰ τὴν ἐκτελῆτε καὶ σεῖς. Ἢ μήπως θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι χρειάζεται κι' ἄλλο προσωπικό;

— Νὰ σᾶς πῶ... Δύο ἀκόμα, νομίζω πὼς εἶναι ἀπαραίτητοι, τόλμησε πάλι ὁ κ. Φριξιάδης.

— Μπᾶ; Ἔτσι, κύριε Φριξιάδη; Δὲν ἔχω ἀντίρρησιν. Ἀλλὰ τὸ μισθολόγιο εἶναι ὡρισμένο. Ἂν δέχεσθε νὰ σᾶς περικόψω τοὺς μισθούς σας, γιὰ νὰ πληρωθοῦν οἱ ἄλλοι, πολὺ εὐχαρίστως. Νὰ σᾶς πάρω καὶ τέσσερις... Κι' ἕναν ἀράπη νὰ σᾶς κάνη ἀέρα! Κακομάθατε, κύριοι! Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι κόπος, εἶναι ἀπόλαυσις!... Ἀσγία μήτηρ πάσης κακίας!...

Καὶ γκρρρὰπ ἡ πόρτα. Καὶ κάθε τόσο ἑφοδος ἀξιωματικοῦ. Ἐργασθῆτε, κύριοι... Ἀλληλογραφία, ἀποθήκη, δειγματολόγια, λογαριασμοί, τελωνεῖα, ἐφορίες, λογιστικὰ βιβλία, τιμολόγια, γραμμάτια εἰσπρακτέα, γραμμάτια πληρωτέα, γραφομηχανή, ἀντίγραφα, καταθέσεις, τηλεγραφήματα... Ἐργασθῆτε, κύριοι!... Σᾶς πληρώνω τὸ τίμιον χρῆμα μου...

Κι' ἔρχεται 31 τοῦ μηνός. Μισθός.

— Κύριε Χελιδόνη, μοῦ λέει ὁ κ. Φριξιάδης, σᾶς ἐκανόνισε χιλίας δραχμάς.

— Τὸ δεκαπενθήμερον;

— Ὄχι. Τὸ μῆνα. Μεῖον Ἴκα, μεῖον χαρτόσημο, μεῖον Φι-Μί-Ὑψ-λον... ἑνιακόσιες ὀχτὼ καθαρές. Ὑπογράψτε, παρακαλῶ.

Ὑπογράφω, λαμβάνω τὸ ποσόν, ἀπάνω-κάτω τὸ μισὸ ἀπ' ὅσο λογάριαζα. Κι' ὅπως φεύγουμε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὁ Φριξιάδης μᾶς κάνει μιὰ πρότασι:

— Δὲν πᾶμε νὰ πιοῦμε μιὰ μπυρίτσα;

— Ξέρετε, κύριε Φριξιάδη, ὅπως τάχω ὑπολογίσει...

— Ἔλα, βρὲ ἀδερφέ. Πὲς πὼς πῆρες ἑνιακόσιες δύο καθαρές.

Τὴν πρότασι τὴ δεχόμαστε τρεῖς. Ὁ Φριξιάδης ἐγὼ καὶ ὁ Δημητράκης. Καθόμαστε ἔξω ἀπὸ ἕνα μπάρ, στὸ πεζοδρόμιο. Ἐχουμε πάρει καὶ φυστίκια. Ἀπάνω ποὺ σηκώνουμε τὰ ποτήρια, νά ὁ Σφιχτὸς μπροστά μας. Ἔχει σταθῆ σὰ γάϊρος. Ἔχει βάλει τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῶν ἰσχίων — ὅπως θυμᾶμαι ἀπὸ τὴ γυμναστική — κάτω ἀπὸ τὰ φρύδια του γουρλώνουν δύο μάτια, ποὺ πετάνε φωτιὲς καὶ ἡ φωνή του ἀκούγεται βροντερή:

— Μπᾶ! Γλεντάνε οἱ ὑπάλληλοί μου, βλέπω. Ὥστε ἐδῶ σπαταλᾶτε τὸ τίμιον χρῆμα μου!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Σφιχτέ, τοῦ μπαίνει ὁ Φριξιάδης, ἀλλὰ τὸ χρῆμα εἶναι ἀπὸ τὸ μισθό μας.

— Καὶ τὸ μισθὸ ποιὸς σᾶς τὸν δίνει; Τὸ Κρεντὶ Λυωναί; Ἐγὼ σᾶς τὸν δίνω! (Καὶ χτυπάει ἐνδεικτικὰ τὸ βραχιόνιο στῆθος του). Ἐγώ! Αὐτὸ τὸ χρῆμα εἶναι δικό μου! Ἀπὸ τὴν ἐργασία μου! Κι' ἐσεῖς τὸ διασκορπίζετε ἀσυστόλως στὶς μπυραρίες καὶ στὰ ξεφαντώματα; Ἀντὶ νὰ πᾶτε σπίτι σας, νωρίς, ν' ἀνακτήσετε δυνάμεις καὶ νὰ θέτε τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο σας μὲ ἁσμαίαν διάθεσιν... Αἶσχος σας, κύριοι!

Εὐτυχῶς, δὲν ὑπῆρχε πόρτα νὰ βροντήξη.

★

Κύλησαν ἕξη μῆνες ἔπειτα ἀπὸ κεῖνο τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ ὅλο καὶ μᾶς τὸ θύμιζε ὁ Σφιχτός.

— Ἐργασία, κύριοι! Ὄχι ὅλο τὸ νοῦ μας στὶς μπυραρίες καὶ στὰ κέντρα διασκεδάσεως!...

Δὲν εἶχα ξαναβάλει μπύρα στὸ στόμα μου ἀπὸ τότε. Μὲ τί; Μὲ τριάντα δραχμὲς τὴν ἡμέρα;

Κι' ἕνα πρωῒ ἔλαβα τὴν ἀναίδεια νὰ ζητήσω μιὰ μικρὴ αὐξησούλα. Τὸν περίμενα ν' ἀγριέψη. Ἀλλὰ ὄχι. Σ' ἕναν τόνο ἀπίστευτα μαλακό, ὁ Σφιχτὸς μοῦ λέει:

— Πότε τὸ σκεφτήκατε αὐτό, κύριε Χελιδόνη;

— Τὸ σκέπτομαι κάθε νύχτα, κύριε Σφιχτέ. Χτές, μάλιστα, ἔκανε τέσσερις ὧρες νὰ μὲ πάρη ὁ ὕπνος μ' αὐτὴ τὴ σκέψι.

Ἐδῶ ὁ Σφιχτὸς ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του. Χτύπησε τὸ χέρι του στὸ γραφεῖο:

— Πρᾶγμα ποὺ πάει νὰ πῆ, κύριε Χελιδόνη, ὅτι δὲν εἴχατε ἀνάγκην ὕπνου. Ἄρα δὲν εἴσαστε κουρασμένος. Ἄρα δὲν ἐργαζόσαστε ἐδῶ μέσα. Διότι, ἂν ἐργαζόσαστε, θὰ πέφτατε στὸ κρεβάτι σὰ ἰμολύβι καὶ δὲ θὰ σᾶς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τέτοιες κακὲς σκέψεις. Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας, κύριε Χελιδόνη. Γι' αὐτό, ἀπὸ σήμερα, θὰ παίρνετε καὶ νυκτερινὴ ἐργασία στὸ σπίτι...

★

Ἀκόμα δυὸ μῆνες. Κι' ἕνα πρωῒ μᾶς λέει ἡ Λέλα:

— Θέλετε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ δῶ μέσα;

— Καὶ ποῦ νὰ πᾶμε;

— Λοιπόν, σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ἀρραβωνιάστηκα. Ἔμπλεξα ἕναν καλό, ποὺ ἀνοίγει γραφεῖο μὲ μεγάλες δουλειές. Ἄνθρωπος μὲ χρυσῆ καρδιά, μισθὸς τῆς προκοπῆς καὶ ὄχι «ἀργία μήτηρ» καὶ τὰ λοιπά. Τοῦ μίλησα καὶ εἶν' ἐν τάξει. Ποιὸς ἔρχεται, Συναντηθήκαμε μὲ τὸ μνηστῆρα. Συμφωνήσαμε ὅλοι.

— Ἀλλὰ δὲ θὰ φύγουμε ἔτσι τυπικὰ ἀπὸ δῶ, λέει ἡ Λέλα. Κάτι πρέπει νὰ τοῦ κάνουμε τοῦ Ἀργίας. ἀ νὰ μᾶς θυμᾶται.

Καὶ γκρρρὰπ ἡ πόρτα. Καὶ ὁ Σφιχτὸς παγώνει. Τρίβει τὰ μάτια του. Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ βλέπει, ἢ ὀνειρεύεται; Ὅλοι ἔχουμε γύρει τὶς καρέκλες μας ποὺς τὸν τοῖχο κι' ἔχουμε βάλει τὰ πόδια μας ἀπάνω στὰ γραφεῖα. Μερικοὶ παίζουν κομπολόϊ, ἄλλος τὰ κλειδιά του, ἄλλος κανίζει.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρωτάει μὲ μισὴ φωνὴ ὁ Σφιχτός.

— Ἀπὸ σήμερα ἀποφασίσαμε νὰ καθόμαστε στὰ γραφεῖα μας κατὰ τὸν ἀμερικάνικο τρόπο, τοῦ ἀπαντάω ἐγώ.

— Σᾶς ἀπολύω ὅλους! Ξεσπάει ὁ Σφιχτός.

— Ἄε παράτα μας, κύριε Ἀργία! τοῦ φωνάζει μὲ ἰταμότητα ἡ Λέλα.

Ὁ Δημητράκης ἁρπάζει ἕνα τσιμπὸν καὶ σημαδεύει τὴν ἐπιγραφή. Πάει τὸ τζάμι της. Ἄλλος πετάει τὰ βιβλία χάμω, ἄλλος δρειάζει τὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων ἀπάνω στὰ γραφεῖα, ἄλλος σκορπίζει τὴν ἀλληλογραφία σὰν φέϊγ-βολάν. Καὶ καθὼς ἀναχωροῦμε, ἡ Λέλα βγάζει τὴν τσίκλα της καὶ τὴν κολλάει στ' αὐτὶ τοῦ Σφιχτοῦ — ποὺ ἔχει ἀπομείνει ἄλαλος.

★

Κανεὶς δὲν ἔμεινε ἐκεῖ. Ἀπὸ τότε, ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ βλέπω ἄνθρωπο πολὺ ξερακιανὸ στὸ δρόμο, πάντα μοῦρχεται νὰ τὸν ρωτήσω μήπως ἐργάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ «Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἀπὸ τὶς γρατζουνιὲς τῆς γάτας

Μὴν παίρνετε ἀψήφιστα τὶς γρατζουνιές, ποὺ σᾶς ἔκανε ἡ γάτα σας, παίζοντας μαζί σας! Ὅσο ἀσήμαντες κι' ἂν σᾶς φαίνωνται, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν φλόγωσι τῶν βλεφάρων καὶ πρήξιμο τῶν ἀδένων, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στ' αὐτί. Οἱ συνέπειες αὐτὲς ὑποχωροῦν μετὰ 2 μῆνες περίπου, μὲ τὴ χρησιμοποίηαι σουλφαμιδῶν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 695

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἀκριβὸ μέταλλο. — Πολίχνη ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά της σὲ Γαλλίδα ἡρωίδα. — Γεγονότα ἄξια προσοχῆς.
2 Ἀνυπόγραφος. — Πολὺ χρήσιμο.
3 Προτέρημα γιὰ μιὰ γυναῖκα. — Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη. — Τέτοια δάνεια εἶναι πολὺ σπάνια.
4 Στὰ ἐδάφη της βρίσκονται τὰ πιὸ ψηλὰ βουνά. — Ἱστορικὸ ἑλληνικὸ ποτάμι. — Κατάρα (γεν.).
5 Στρωτὰ (δημ.). — Ἀναπαυτικά, εὐρύχωρα. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Τέλος σὲ ξένη γλῶσσα.
6 Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Πόλις τῆς Ἀθησσυνίας παρὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθησσυνοὶ νίκησαν τὸ 1896 τοὺς Ἰταλούς. — Διπρόσωπος θεός. — Ἄνθη.
7 Δὲν ἔχει ἀπογόνους. — Οἰνοπνευματώδες ποτό.
8 Γνωστὸς στοὺς Ἕλληνες, Γερμανὸς ἐγκληματίας πολέμου. — Βγάζει τὰ κάρβουνα ἀπ' τὴ φωτιά. — Βρίσκεται στὸν Παράδεισο.
9 Σχηματίζεται στὴ θάλασσα. — Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, Ν. τῆς Λυδίας. — Τουρκικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα.
10 Γουσταῦος...: Γάλλος μηχανικὸς ποὺ τελειοποίησε τὰ πυροβόλα. — Στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ποὺ νικήθηκε στὸν Μαραθῶνα. — Περιφρονεῖται λόγω τῆς διαγωγῆς του.
11 Παλαιότερο ὄνομα τῆς πεδινῆς Θεσσαλίας. — Ἀπαραίτητη σ' ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.
12 Περιουσία τῶν χωρικῶν. — Ἐξύβρισι, προσβολή. — Πρεσβύτερος καὶ νεώτερος ἦσαν καὶ οἱ δυὸ σπουδαῖοι Ἰταλοὶ ζωγράφοι. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.
13 Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Χώρα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. — Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν νηπίων.
14 Διαφανὴς οὐσία ποὺ δὲν καίεται. — Μεγάλη στρατιωτικὴ μονάδα. — Μεταφορικὸ μέσον.
15 Ἀπαραίτητα στὸ καϊκι. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — Ἐνισχύει τὴν ὅρασι.
16 Πολυτιμότατος. — Ἀγριόχορτο.
17 Πόλις τῆς Σαρδηνίας μὲ ὀνομαστὸ Πανεπιστήμιο. — Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Ἐπαναλαμβάνονται κατὰ μικρὰ χρονικὰ διαστήματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Λεόντιος...: Κύπριος χρονογράφος τοῦ 15ου αἰῶνος. — Κυκλοφορεῖ κάθε πρωτοχρονιά.
2 Βασιλεύει. — Ἀρχικὰ ἰδρύματος. — Βαθμολογία.
3 Ἰμάντες. — Τὴν ἀντιμετωπίζει κάθε ἐπίθεσι. — Ξεκινᾶ ἀπὸ μιὰ πηγὴ φωτός.
4 Πλῆξι. — Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, ἀλλὰ καὶ βυζαντινὸ ἀνάκτορο ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. — Ἡ κυκλοφορία του ἐξασφαλίζει ζωή.
5 Ζῶο ποὺ ἐνέπνευσε τὸν Ντισνεΰ. — Πόλις τῆς Κιλικίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου βιλαετίου. — Τίτλος ποὺ προϋπῆρξε ὁμορφιά. — Στοιχεῖον τῆς φύσεως.
6 Συνοδεύουν βασιλεῖς. — Σεμνόραμα. — Σῦλο ποὺ χρησιμοποιεῖται συνήθως γιὰ σπήριγμα. — Ἐρωτηματικό.
7 Ὁ πατέρας τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. — Πανέρι.
8 Ἔχουν εὐμετάβολο χαρακτῆρα. — Ὄργανα αἰσθήσεως. — Ἐμπνέουν σεβασμό.
9 Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.) — Ἑορτάζει στὶς 15 Αὐγούστου. — Ἐλαττωματικὸς σύνδεσμος.
10 Προηγεῖται τοῦ θανάτου. — Θεραπεία. — Ῥῆμα πολὺ γνωστὸ σὲ ὅσους ἀγαποῦν τὰ λουλούδια.
11 Εἶναι ἀπαραίτητη σ' ἕνα συγγραφέα. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
12 Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.). — Περίφημη ὄπερα. — Δρομάκι πέρκου. — Ὑπάρχω
13. Μπδενὸς ἐξαιρουμένου. — Ρᾶτσα. — Πρόσωπα. — Ἐπώνυμο Γάλλου συγγραφέως.
14 Σύμφωνο. — Τὰ βιβλία αὐτὰ προσφέρονται σὲ χαμηλὲς τιμές. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (ἀρχ.).
15 Ἀγάπη (ξεν.). Περνᾶ ἀπαρατήρητη. — Ἀφίνουν κενά.
16 Ἐργαλεῖο ταῦ μαραγκοῦ. — Γνωστὸ στὸν ψάλτη. — Εὐρωπαῖοι.
17 Εἶναι ἄνω-κάτω. — Πιὸ γνωστὰ ὡς μοῦρα.

Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακρῆς)

Ἡ λύσις τοῦ 694 στὴ σελ. 98

Ὡραῖοι ὦμοι

Πῶς θ' ἀποκτήσετε συγχρόνως καὶ γοητευτικὸ ντεκολτὲ

Οἱ ὦμοι ἐξαφανίστηκαν στὶς ἡμέρες μας. Οἱ μεγάλοι οἶκοι τῆς κομψότητος δικαιολογοῦν τὴν ἐφετινὴ μόδα μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν κατορθώνουν νὰ βροῦν μανεκὲν μὲ ὅμορφους ὤμους, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φορμάρουν ἀνάλογα φορέματα.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν σήμερα ὅμορφους ὤμους; Ὄχι, ἀπαντάει ἕνας σύγχρονος αἰσθητικός, ὁ Γκυγιὼμ Ἀνοτώ. Οἱ σημερινὲς γυναῖκες, μὲ τὴ συστηματικὴ καλλιέργεια τῆς «γραμμῆς», ἔχασαν τοὺς ὤμους τους! Ἀντὶ γι' αὐτούς, παρουσιάζουν δυὸ γοῦβες στὴν κορυφὴ τοῦ στήθους, στὴ θέσι ποὺ βρίσκονται οἱ κλεῖδες, καὶ δύο ἄκομψα κόκκαλα, ποὺ τινάζονται πρὸς τὰ πλάγια.

Δὲν ἔχουν ἐπίσης στέρνο, παρατηρεῖ ὁ Ἀνοτώ. Στὴ γυναῖκα τὸ στέρνο πρέπει νὰ προβάλλεται, σὰν νὰ τὸ σπρώχνη ἕνα χέρι πρὸς τὰ ἔξω.

Στὶς σημερινὲς γυναῖκες, ἀντίθετα, τὸ στέρνο γουβιάζει πρὸς τὰ μέσα. Ἔτσι, τὸ ντεκολτὲ καταντάει προβληματικό. Ὁ σκοπὸς τοῦ ντεκολτὲ εἶναι νὰ δείξη τοὺς χυτοὺς ὤμους καὶ τὸ ὅμορφο στέρνο τῆς γυναίκας κι' ὄχι τὴ διάρθρωσι τοῦ σκελετοῦ της καὶ τὰ γουβιάσματα, ποὺ παρουσιάζει.

Ἀκοῦστε τὰ λόγια, ποὺ βάζει ὁ Μπαλζὰκ στὸ στόμα ἑνὸς ἥρωά του, ποὺ ἀντικρύζει γιὰ πρώτη φορὰ τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐμπνεύση ἕνα φλογερὸ πάθος:

«Τὰ μάτια μου σταμάτησαν πάνω στοὺς ὁλόλευκους τορνευτοὺς ὤμους της. Κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα μου ἄρχιζαν νὰ κοκκινίζουν, σὰν νὰ ντρέπονταν, ποὺ βρίσκονταν γυμνοὶ γιὰ πρώτη φορά. Ἦταν ὦμοι ντροπαλοί, ὦμοι ποὺ εἶχαν ψυχὴ καὶ ποὺ τὸ δέρμα τους ἔλαμπε στὸ φῶς σὰν μεταξωτὸ ὕφασμα».

Προσπαθῆστε, λοιπόν, ν' ἀποχτήσετε ὤμους, ἂν θέλετε νὰ εἴσαστε πραγματικὰ ὡραῖα. Ἡ «γραμμὴ» τῆς μόδας πρέπει νὰ σᾶς δίνη ὁμορφιά. Διαφορετικά, δὲν ἀξίζει τίποτα. Μερικὲς ἀσκήσεις, ποὺ τὶς παρουσιάζει ἡ Γαλλίδα ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἀνιὲς Λωράν, θὰ σᾶς βοηθήσουν γιὰ νὰ συμπληρώσετε τὴ «γραμμή» σας μὲ δυὸ ὡραίους ὤμους καὶ μ' ἕνα γοητευτικὸ ντεκολτέ. Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς εἶναι πολὺ ἁπλές. Γιὰ νὰ φέρουν, ὅμως, τὸ ἀποτέλεσμά τους, πρέπει νὰ τὶς ἐκτελῆτε κάθε μέρα, πρωῒ καὶ βράδυ, ἀφιερώνοντας σ' αὐτὲς κάμποσα λεπτά.

1Η ΑΣΚΗΣΙ

Ὁ σκοπός της εἶναι νὰ δώση στοὺς ὤμους σας τὴν ἀπαιτούμενη εὐκινησία κι' ἐλαστικότητα. Πάρτε ἕνα μεγάλο βιβλίο καὶ βάλτε το πάνω στὸ κεφάλι σας. (Δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε πολὺ βαρύ, οὔτε πολὺ ἐλαφρό). Κρατῆστε το μὲ τὰ δυό σας χέρια καὶ περπατῆστε μέσα στὸ δωμάτιο πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. (Εἰκ. 1.). Κατεβᾶστε κατόπιν τὰ χέρια σας καὶ συνεχῖστε τὶς βόλτες σας.

Τὸ βιβλίο, ὅπως εἶναι φυσικό, θὰ ταλαντεύεται πάνω στὸ κεφάλι σας. Ἀλλά, γιὰ νὰ τὸ συγκρατήσετε στὴ θέσι του, δὲν θὰ μετακινῆτε καθόλου τὸ κεφάλι σας. Τὴν ἰσορροπία σας θὰ τὴν βρίσκετε, τουναντίον, μὲ κατάλληλα ἀνεβοκατεβάσματα τῶν ὤμων.

2Η ΑΣΚΗΣΙ

Ὁ σκοπός της εἶναι νὰ δώση πλαστικότητα στοὺς ὤμους σας.

Πρῶτος χρόνος: Τὰ χέρια στὰ ἰσχία. (Εἰκ. 2). Δεύτερος χρόνος: Τὰ χέρια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, μὲ ἑνωμένες τὶς παλάμες. (Εἰκ. 2β). Τρίτος χρόνος: Τὰ χέρια στὰ πλάγια. (Εἰκ. 2γ). Τέταρτος χρόνος: Τὰ χέρια ἐμπρός, μὲ τὶς παλάμες ἑνωμένες κάτω ἀπὸ τὰ σαγόνι. (Εἰκ. 2δ).

Συνηθῖστε νὰ ἐκτελῆτε διαδοχικὰ τοὺς τέσσερες χρόνους. Ἡ ἄσκησι (κι' οἱ τέσσερες χρόνοι μαζὶ) πρέπει νὰ γίνη 10—20 φορὲς στὴ σειρά.

3Η ΑΣΚΗΣΙ

Θὰ σᾶς δώση ἕνα χαριτωμένο ντεκολτὲ καὶ θὰ ἐξαφανίση συγχρόνως τὸ γούβιασμα ἀπὸ τὶς κλεῖδες.

Φέρτε τὰ χέρια σας τὸ ἕνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι σας. (Εἰκ. 3α). Στροφὴ τῆς κεφαλῆς, ἀριστερά, δεξιά, 10 φορές. Θὰ τεντώσετε κατόπιν τοὺς ἀγκῶνες στὰ πλάγια, χωρὶς νὰ μετακινήσετε τὰ χέρια σας ἀπὸ τὴν ἀρχική τους θέσι. (Εἰκ. 3β). Θὰ κάμετε τὶς ἴδιες στροφὲς τοῦ κεφαλιοῦ ἄλλες 10 φορὲς στὴ σειρά.

4Η ΑΣΚΗΣΙ

Οἱ ἁρμονικοὶ ὦμοι ἀπαιτοῦν νὰ ἔχετε καὶ ὡραῖο τράχηλο. Ὄρθια, μὲ τὰ χέρια κάτω. (Εἰκ. 4α). Τὸ κεφάλι ἐμπρὸς-πίσω. (Εἰκ. 4β). Τὸ κεφάλι στὰ πλάγια. (Εἰκ. 4γ). Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις τὸ κορμὶ πρέπει νὰ εἶναι ἴσιο καὶ οἱ ὦμοι ἀκίνητοι.

Ἀνδρικὴ μόδα

Συνέδρια ὅλοι κάνουνε, ὡς κι' οἱ κανδηλαφτῆδες
κι' ἔφετο, γιά!... Συνέδριο θὰ κάνουνε κι' οἱ ραφτῆς
μὲ θέμα τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀνδρικῆς τῆς μόδας.
ποὺ γέροι - νέοι ἀκολουθοῦν, ἔσχατως κατὰ πόδας.
Θὰ τὴν πλουτίσουν ἄφθονα, μᾶς λένε οἱ ραφτάδες
θὰ τῆς προσθέσουνε πολλὰ βελοῦδα καὶ ταφτάδες
κι' ὁ ἄντρας θὰ κυκλοφορῇ γεμάτος μὲ στολίδια,
καὶ μὲ καπέλλα μὲ φτερὰ καὶ μ' ἄλλα μπιχλιμπίδια.

*

Κ' εἶν' ἄδικο εἰλικρινῶς, ἀσχέτως μὲ ἡλικία,
ἡ μόδα νάνε, κύριοι, μονάχα γυναικεία
καὶ νὰ σοῦ κάνῃ μιὰ γρηά, σὰν κοῦκλα θαυμασία
κι' ὁ δόλιος ἄντρας νὰ γερνᾶ... μὲ δίχως προστασία.
Ἰσότητα δὲ ζήτησαν σὲ ὅλα οἱ γυναῖκες;
Καὶ δὲ θὰ δῆς «εἰσαγγελεῖς» τὶς χθεσινὲς μπεμπέκες;
Ἰσότητα δὲν πήραμε καὶ μάλιστα μ' ἄβαντα;
Λοιπὸν κι' οἱ ἄντρες τοὺς ζητοῦν ἰσότητα στὰ πάντα!

*

Μὲ τὸ κοινό τους ντύσιμο, τὸ τυποποιημένο
μὲ τὸ κοστοῦμι τους τὸ ἁπλὸ κι' ἴσως καλοραμμένο
μπορεῖ νὰ φαίνωνται εὐπρεπεῖς, νὰ «στέκουν» στὰ σαλόνια
μὰ οὔτε ὁμορφαίνουνε, οὔτε καὶ κρύβουν χρόνια.

*

Τῆς μόδας ὅλα τ' «ἀβαντὰζ» τὰ ἔχει ἡ γυναῖκα,
ποὺ ἐμφανίζεται «φῶς-μέγκρ» κι' εἶναι γυμνή... σὰ στέκα
καὶ στὸ μεταξὶ ντύνεται καὶ πλίγεται στὰ λούσα
κι' ἔχει «γραμμὴ» προκλητική, «σονὸρ» καὶ ἀμιλούσα»
κι' ὅταν περνᾶ λιμνίστικη, χωνεύουμε σὰ βλάκες:
—Γιὰ κύτταξε ἕνας «κόμματος»! Ἔτσυτη κάνει στράκες!
Καὶ γίνεται συναγερμὸς καὶ θόρυβος κι' ἀντάρα
κι' ὁ «κόμματος» εἶναι, παιδιά,... περίπου πενηντάρα.
Μὰ βλέπεις, ἔχει ἄφθονα τῆς μόδας τ' «ἀβαντὰζ»
καὶ τυλιγμένη στὸ κομψὸ μεταξένιο «ἀμπαλλὰζ»
γεμάτη αὐτοπεποίθησι σκορπάει παντοῦ σαγήνη
καὶ λὲς «νὰ τρέξω πίσω της καὶ ὅ,τι γίνη ἂς γίνη».

*

Ὁ ἄντρας, κι' ὁ κομψότερος, ἀθόρυβα περνάει
κι' ἀλλοίμονό του ἂν ὁ φτωχὸς ἀρχίσῃ νὰ γεγάῃ!
Κοστοῦμι «μπλέ», κοστοῦμι «γκρὶ», παλτὸ καὶ γελεκάκι
καὶ κεῖνο τὸ αἰώνιο, ἁπαίσιο σακκάκι
περνάνε μπρὸς σὲ βλέμματα ψυχρὰ κι' ἀφηρημένα
καὶ εἶναι συνηθέστατα, κι' αὐτὰ κακορραμμένα!
Μὰ τώρα ἐπεκτείνεται στὸν ἄντρα κάθε μόδα
καὶ θὰ φορέσῃ καὶ «φανρὼ» μὰ κι' «ἐμπριμὲ» μὲ ρόδα
γιατί—δὲν ξέρω ἀκριβῶς τὰ γυναικεῖα γούστα—
μὰ θάν' ὁ ἄντρας σίγουρα πολὺ καλὸς μὲ φούστα!

*

Καὶ ὅπως τὸ φαντάζεσθε, ὅπως καθένας ξέρει
θὰ εἶναι γοητευτικός, τώρα τὸ καλοκαίρι!
Μ' ὄξω τὰ πόδια, δηλαδή, πολύ... χαριτωμένα,
μὲ νύχια «ρὸζ» στὰ πέδιλα, σφυρὰ κορσεδιασμένα
θὰ εἶν' Ἀπόλλωνας σωστός, Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους
κι' ἔτσι θὰ ποῦνε «κόμματος» τὸν ἄντρα ἐπὶ τέλους!
Αὐτὰ δὲν εἶν' ὑπερβολές, δηλώνουν οἱ ραφτάδες.
Τὸν ἄντρα θὰ τὸν ντύσουνε μὲ πέρλες καὶ ταφτάδες
μὲ «κλίπς» καὶ μὲ μεταξωτὰ κι' ἔτσι σὲ λίγο οἱ ἄντρες
πνιγμένοι θάνε στὰ «βελοῦρ», στὰ ἔμπριμε, στὶς γάντρες.
Μὲ τὶς γυναῖκες θἄρχουνε ἰσότητα στὸ ντύσιμο
καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀβασκαθοῦν, θάν' ὅλοι τους γιά...φτύσιμο!

Σημειογράφησις Μπ. Ταζέδρα

Ὁ Συντάκτης Γ.

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

ΤΡΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ο ΙΕΡΕΥΣ Ἀργύριος Σούκας ἦταν ὀγδόντα ἕξη χρόνων γέροντας, ὅταν πιάστηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἦταν ἐφημέριος στὴν κοινότητα Παγκρατίου — τῆς μητροπολιτικῆς περιφερείας Καλαβρύτων κι' Αἰγιαλείας — κι' ἀλόκληρη ἡ ζωή του ὑπῆρξε ὑπόδειγμα ἀρετῆς. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς ἅγιος. Κι' ὡστόσο τὰ θηρία τοῦ Χίτλερ, ποὺ πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ, δὲ σεβάστηκαν οὔτε τὸ σχῆμα του, οὔτε τὴν ἡλικία του. Ἐπειδὴ στὴν περιοχή του, μερικοὶ ἄγνωστοι ἐπετέθησαν ἐναντίον μιᾶς διερχομένης γερμανικῆς φάλαγγας, οἱ "Ες "Ες συνέλαβαν καμμιὰ πεντηνταριὰ δημόρους γιὰ νὰ τοὺς ἐκτελέσουν. Ὁ παπ' Ἀργύρης τότε, ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφτῆ τοὺς Γερμανούς. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τοὺς ἐξηγήση ὅτι, αὐτοὶ ποὺ συνέλαβαν, δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἐπίθεσι ποὺ τοὺς ἔγινε.

— Κι' ἐσὺ τί εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός. Δικηγόρος τους;

Ὁ γέροντας δὲ σάστισε.

—"Οχι, ἀποκρίθηκε μέσον τοῦ διερμηνέα. Τὰ παλληκάρια αὐτὰ δὲ χρειάζονται δικηγόρο, γιατὶ εἶναι ὅλοι τους ἀθῶοι.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ὅτι εἶναι ἀθῶοι; Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆ κανείς. "Ολους αὐτοὺς τοὺς γνωρίζω ἀπὸ τότε, ποὺ γεννήθηκαν. Ἐγὼ τοὺς βάφτισα κι' ἐγὼ τοὺς πάντρεψα. Ἔτσι μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ μὲ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ Γερμανὸς γέλασε σαρκαστικά.

—Ἐν τάξει, εἶπε. Θ' ἀφήσω τοὺς ἄλλους καὶ θὰ κρατήσω ἐσένα. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Εἶμαι!...

"Οπως φαίνεται, τὸ ἀπαράμιλλο θάρρος τοῦ τολμηροῦ ρασοφόρου ἔκανε τοὺς Γερμανοὺς νὰ τὸν ὑποψιαστοῦνε. Γιατί, μέσα στὴ θηριωδία τους, ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστοῦν ὅτι ἕνας παπᾶς θὰ ὕψωνε τὸ ἀνάστημά του μπροστά τους. Ἄρχισαν τότε νὰ τὸν ἀνακρίνουν καὶ νὰ τὸν ρωτοῦν τί σχέσι εἶχε μὲ τοὺς... ἀντάρτες. Ἡ ἀνάκρισί του κράτησε ὧρες ὁλόκληρες. Κι' ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν λέξι, τὸν ἔρριξαν στὰ βασανιστήρια. Ἦταν φοβερὸ νὰ βλέπη κανεὶς τὸν γέροντα ἐκεῖνο νὰ σπαράζη μέσα στὰ χέρια τῶν δημίων του. Ὅπως τὸν καιρὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἔτσι καὶ τώρα. Τὸ πρῶτο ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ βάρβαροι, ἦταν νὰ τοῦ ξερριζώσουν τὰ εἴκοσι νύχια. Κι' ὡστόσο ὁ παπ' Ἀργύρης χαμογελοῦσε μὲ τὸ θεῖο του χαμόγελο, ὅπως οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς Χριστιανωσύνης. Ἦταν 22 Ἰουλίου 1943 κι' ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη. Ὁ ἱδρώτας κυλοῦσε ματωμένος ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ τὰ μάτια του ἔσβυναν σιγὰ-σιγά.

— Θὰ μιλήσης;

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα.

— Δὲν ξέρεις ἢ δὲ θέλεις νὰ μᾶς πῆς;

— Καὶ νάξερα, δὲ θ' ἄνοιγα τὸ στόμα μου.

Οἱ ἀπαντήσεις του αὐτές, ἔκαναν τοὺς Γερμανοὺς νὰ σκυλιάζουν ἀκόμη περισσότερο. Τὸν παράτησαν ὅμως γιὰ λίγο, ὄχι γιατὶ τὸν λυπήθηκαν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν οἱ ἴδιοι. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του κάποιος γνωστὸς προδότης καὶ βεβαίωσε ὅτι ὁ ἱερέας εἶχε ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀντάρτες κι' ὅτι μιλοῦσε διαρκῶς ἐναντίον τοῦ Χίτλερ. Οἱ Γερμανοὶ τὸν ξανάρριξαν στὰ μαρτύρια.

— Δὲ λυπᾶσαι τὸν ἑαυτό σου; τὸν ρώτησαν. Εἶσαι πολὺ γέροντας καὶ θάρρεπε νὰ πεθάνης ἡσυχα στὸ κρεβάτι σου.

Ὁ ρασοφόρος τοὺς κύτταξε στὰ μάτια.

—Ἐσεῖς νὰ λυπᾶστε τὸν ἑαυτό σας, τοὺς εἶπε. Γιὰ μένα μὴ σᾶς νοιάζει, βασανίστε με! Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς καταραστῶ. Γιατὶ ἔτσι, μοῦ ἀνοίγεται ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ σεῖς θὰ χαθῆτε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς!...

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, ἄρπαξε μιὰ ξιφολόγχη καὶ τὴν κατέβασε μὲ δύναμι στὸ στῆθος τοῦ γέροντα. Χτυπήθηκε ἐκεῖνος θανάσιμα καὶ τὸ αἷμα πῆδησε ἀπὸ τὴν πληγή. Κι' ὡστόσο δὲν ἔπεσε. Οὔτε ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ ν' ἀμυνθῆ. Τότε τὸ χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ κατέβηκε πολλὲς φορὲς καὶ κάθε φορὰ ποὺ χτυποῦσε, ἕνας χείμαρρος ἀπὸ βλαστήμιες ξέφευγαν ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ δόντιάγριο θηρίο εἶχε ξυπνήσει μέσα του καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ σταματήση. Οἱ ἄντρες του τὸν κυττοῦσαν ἱκανοποιημένοι. Μὰ πρᾶγμα παράξενο: Ὁ παπᾶ Σούκας, παρ' ὅλα τὰ φοβερὰ τραύματά του, ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται μὲ ὑψωμένο μέτωπο. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες καὶ τὰ χείλη του ψιθύριζαν προσευχές!

— Κύριε, δὲν ξέρουν τί κάνουν! Συγχώρεσέ τους...

Ξαφνικά, ἕνας νεαρὸς στρατιώτης ἔσυρε τὴ λόγχη του, ἅρπαξε τὸν παπᾶ ἀπὸ τὰ γένεια καὶ τοῦ βύθισε τὸ κοφτερὸ μέταλλο στὸ λαιμό. Τὸ αἷμα τινάχτηκε σὰν συντριβάνι καὶ τὸν πνιγέλουσε. "Ομως τὸ αἷμα αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μέθυσε τὸ νεαρὸ δαίμονα. Μ' ἕνα δεύτερο χτύπημα, τὸ κεφάλι τοῦ τραγικοῦ ἱερέα ἀποσπάστηκε σχεδὸν ἀπὸ τὸ κορμί του. Ὁ παπ' Ἀργύρης Σούκας, ἔπεσε μπρούμυτα πάνω στὴν αἱματοβαμμένη γῆ. Σπάραξε μιὰ δυὸ φορὲς κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός. Ὅμως καὶ πάλι δὲν ἱκανοποιήθηκαν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔκανε νόημα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἄντρες του. Ἐκεῖνος τότε κατέβασε τὴ λόγχη του μὲ τόση ὁρμή, ποὺ τὸ σίδερο πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ νεκροῦ καὶ μπῆχτηκε στὸ χῶμα.

Ἀμέσως ἄρχισαν νὰ χορεύουν γύρω του. Ἄλλοι ἔπαιζαν μὲ τὸ καλημαζιάρι του κι' ἄλλοι τὸν φωτογράφιζαν, γιὰ ν' ἀποθανατίσουν τὸ ἀπαίσιο ἔργο τους. "Ομως ἡ λύσσα τους δὲ σταμάτησε ὡς ἐκεῖ. Δὲν ἤρκεσταν ὁ τραμπάς θάνατος, ποὺ τοῦ ἔδωσαν. Ἔπρεπε νὰ πληρώσουν καὶ τ' ἄψυχα. Χωρὶς ἀργοπορία δόθηκε διαταγὴ νὰ πάνε νὰ κάψουν τὸ σπιτάκι τοῦ φτωχοῦ λευίτη. "Ολοι μαζὶ τότε ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου, τὸ περέχυσαν μὲ βενζίνα καὶ τοῦβαλαν φωτιά. Οἱ πεινασμένες φλόγες τὸ κύκλωσαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα. Εὐτυχῶς, δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος ἐκεῖ μέσα. Οἱ κάτοικοί του πρόλαβαν νὰ φύγουν. Διαφορετικὰ δὲ θἄχαν χάρι. Τὸ ὄργιο κράτησε πολλὲς ὧρες. Κι' ὅταν στὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ὑψωνόταν τὸ ἁπλὸ κατάλυμα τοῦ παπ' Ἀργύρη Σούκα ἔμεινε μονάχα στάχτη, οἱ ναζῆδες μπῆκαν στὴ γραμμὴ κι' ἔφυγαν τραγουδώντας.

Μόλις μαθεύτηκε ἡ ἀπίστευτη αὐτὴ τραγωδία, ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς ξεσηκώθηκε.

— Θὰ μείνουμε, λοιπόν, μὲ σταυρωμένα χέρια; εἶπαν μεταξύ τους. Θ' ἀφήσουμε τὰ θηρία νὰ μᾶς κάνουν ὅ,τι θέλουν; "Οχι, καλύτερα ὁ θάνατος, παρὰ ὁ ἐξευτελισμός.

Ἦταν ὅλοι τους "Ελληνες, ἕνας κι' ἕνας. Ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια ὁ τόπος ἔβγαζε ἀλληθινὰ παλληκάρια. Ποτὲ δὲ μποροῦσαν ν' ἀνεχθοῦν τὴ σκλαβιὰ καὶ πάντα ἐπαναστατοῦσαν ἐναντίον τοῦ ἐκάστοτε κατακτητῆ. Μὰ τί μποροῦσαν νὰ κάνουν τώρα αὐτοί, μιὰ φοῦχτα ἀνθρωποι, σ' ἕνα ἀβυσσόπτυχο ἐχθρό, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε ἱερό, οὔτε ὅσιο;

— Πρέπει νὰ κάνουμε ὁπομονή, παιδιά μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ ἱερεὺς Παναγιώτης Χαραλαμπόπουλος. Μόνο ἔτσι ἴσως κατορθώσουμε νὰ τοὺς ἡσυχάσωμε. Ἀλλοιῶς, εἶναι ἱκανοὶ νὰ μᾶς βάλουν ὅλους στὸ σημάδι.

— Ἂς κοπιάσουν! ἀποκρίθηκαν οἱ πιὸ θερμόαιμοι. Θὰ τοὺς ὑποδεχτοῦμε ὅπως τοὺς ταιριάζει. Τὰ καφιόφιλια τῶν παπούδων μας θὰ κεχαηβήσουν πάλι. "Οπως καὶ τότε, ἔτσι καὶ σήμερα. Ἀπὸ δῶ ξεκίνησε ἡ ἐπανάστασι.

"Ομως ὁ συνετὸς ρασοφόρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

—"Ας μὴ βιαζόμαστε στὶς ἀποφάσεις μας, ἀπάντησε. Σήμερα δὲ φτάνει νὰ εἶναι κανεὶς μονάχα παλληκάρι. Χρειάζεται νάξη καὶ κατάλληλο ὁπλισμό, γιὰ νὰ τὰ βάλη μαζί τους.

— Καὶ τί προτείνεις;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη. "Ας ἀφήσουμε νὰ περάση ἡ σημερινὴ μέρα κι' αὔριο βλέπουμε καὶ κάνουμε.

Ἦταν σπουδαῖος κληρικὸς ὁ παπα-Παναγιώτης Χαραλαμπόπουλος. Τολμηρὸς στὸ ἔπακρο, σκέφτηκε ν' ἁρπάξη ἀπὸ τοὺς πρώτους τὸ ὅπλο, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ γέροντα συναδέλφου του, τοῦ παπ' Ἀργύρη Σούκα. Συλλογίστηκε ὅμως τὶς συνέπειες. Ἂν σηκωνόταν αὐτός, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν βέβαια πολλοὶ συντοπίτες του. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε, γιατὶ κινδύνευε νὰ τοὺς πάρη ὅλους στὸ λαιμό του. Οἱ Γερμανοὶ δὲ θ' ἄφιναν κανένα τους ζωντανό. Τοὺς εἶχε γνωρίσει καλά, μέσα στὰ δυὸ χρόνια περίπου ποὺ πατοῦσαν τὴν περιφέρεια Καλαβρύτων. Ἀπ' ὅπου περνοῦσαν, ἄφιναν πίσω τους αἷμα καὶ δάκρυα.

— Μήπως αὔριο εἶναι ἀργά; τὸν ρώτησαν οἱ πατριῶτες. Κάτι ἑτοιμάζουν πάλι οἱ ναζῆδες. Τούλάχιστον νὰ προλάβουμε νὰ φύγουμε.

—"Εχετε δίκιο, παιδιά μου. "Οσοι μπορεῖτε, ἀπομακρυνθῆτε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ δῶ. Ἔτσι, ἂν πρόκειται νὰ συμβῆ κανένα κακό, νὰ λείπετε οἱ περισσότεροι.

— Κι' ἐσὺ τί θ' ἀπογίνης, παπᾶ μου; Δὲν ἔρχεσαι μαζί μας;

— Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θὰ μείνω ἐδῶ. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φύγουμε ὅλοι καὶ ν' ἀφήσουμε τὸ χωριὸ μας ἔρημο. Κάποιον πρέπει νὰ βροῦν ἐδῶ οἱ Γερμανοί. Κι' αὐτὸς θἄμαι ἐγώ.

— Τότε δὲ φεύγουμε οὔτ' ἐμεῖς. Θὰ μείνουμε κοντὰ σου κι' ὁ Θεὸς βοηθός...

Ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔφυγαν ἐλάχιστοι. Οἱ ἄλλοι δὲν ἤθελαν νὰ δείξουν πὼς λιποψύχησαν. Τέτοια ἦταν ἡ λεβεντιά τους. Μὰ καθὼς ἔπεσε ἡ νύχτα καὶ πῆγε ὁ κόσμος νὰ πλαγιάση, τὰ φοβερὰ θηρία βγῆκαν γιὰ παγάνα. Κοντὰ τὰ ξημερώματα πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ Χαραλαμπόπουλου καὶ τὸν συνέλαβαν. Εἶχαν βαλθῆ φαίνεται νὰ ξεκάνουν ὅλους τοὺς ρασοφόρους τῆς περιοχῆς. "Οπως τὸν παπ' Ἀργύρη, ἔτσι κι' αὐτόν, ἄρχισαν νὰ τὸν ἀνακρίνουν γιὰ πράγματα ποὺ δὲν εἶχε ἰδέα. Τὸν μαύρισαν στὸ ξύλο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔβγαλε μιλιά. Ὁ ἀνακριτής, ποὺ ἔβλεπε πὼς μὲ τὸ δαρμὸ δὲν ἔκανε τίποτα, πρόσταξε νὰ τὸν ρίξουν στὰ βαρειὰ μαρτύρια. Ἔμπηξαν καλαμάκια στὰ νύχια του, Τοῦ φόρεσαν στὸ κεφάλι τὸ σιδερένιο στεφάνι, ποὺ τσφιγγαν σιγὰ-σιγά, ὥσπου νὰ βγῆ αἷμα ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ μετώπου.

—Πῶς τὴν ἀλήθεια νὰ σταματήσουν οἱ πόνοι, τοῦ ἔλεγαν. Ἀλλοιῶς θὰ πεθάνης!

— Χίλιες φορὲς ὁ θάνατος, παρὰ προδότης.

— Δὲ λυπᾶσαι τὴ ζωή σου;

— Ἡ ζωή μου ἀνήκει στὸ Θεὸ καὶ τὴν πατρίδα.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε ξεκάνει τὸν παπᾶ Σούκα. "Ηξερε, λοιπόν, πὼς ἔχανε ἄδικα τὸν καιρό του. Ἡ λύσσα του ὅμως, ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὸν κάνη νὰ μιλήση, ὁλοένα καὶ μεγάλωνε. Πράστεψε νὰ τοῦ ρίξουν βραστὸ λάδι στὴ κοιλιά. Ὁ παπᾶ Παναγιώτης ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται γιὰ ν' ἀπασχοληθῆ τὴ σκέψι του. Παιδευόταν χωρὶς τὴν παρηγοριὰ ἑνὸς φίλου, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ λάβη βοήθεια ἀπὸ κανένα. Ἡ ἀνταχή του στὰ μαρτύρια, θύμιζε τὴν καρτερία τῶν ἁγίων τοῦ Χριστιανισμοῦ. "Οχι, δὲ θὰ τοὺς ἔβινε τὴν ἱκανοποίησι νὰ τὸν δοῦν νὰ λυγίζη.

"Εσφιξε τὰ δόντια του καὶ βουβάθηκε σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἀπέλπισε τὸν ἀνακριτή. Ὁ τελευταῖος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν ἀφίσουν λίγο, μήπως κι' ἀλλάξη γνώμη. Τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα ὑπόγειο. Ἐκεῖ, στὰ σκοτεινά, ὁ ἄμοιρος ἱερέας ἄφησε τὴ ψυχή του ἐλεύθερη. "Εκλαψε καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρέση. Τὸν ἄκουσε ἀπ' ἔξω ὁ προδότης διερμηνέας κι' ἔτρεξε νὰ τὸ ἀναγγείλη χαρούμενος στὸν ἀξιωματικό.

—Ὁ παπᾶς κλαίει, τοῦ εἶπε. Τώρα θὰ μᾶς τὰ πῆ ὅλα!

Ὁ Γερμανὸς κούνησε ἀπελπισμένος τὸ κεφάλι του.

—"Οταν ἕνας ἥρωας κλαίη, αὐτὸ σημαίνει πὼς πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνη, ἀπάντησε. Κι' ἀφοῦ πρόκειται νὰ πεθάνη, δὲ θὰ μιλήση ποτέ!...

Τὸ διάλογο αὐτό, τὸν παραθέτει ὁ ἴδιος ὁ διερμηνέας μέσα στὴν ἀπολογία του, ποὺ τὴν ἔγραψε, ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς συμμάχους μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, στὴν Ἰταλία. Ξαπλωμένος κατάχαμα, ὁ τολμηρὸς ἱερέας περίμενε τὴ μεγάλη στιγμή. "Οποιο σημεῖο τοῦ κορμιοῦ του κι' ἂν ἀκουμποῦσε στὸ πάτωμα, πονοῦσε. Δὲν πέρασαν οὔτε δέκα λεπτὰ καὶ τὸν ξανατσπήραν πάνω. Καινούργια ἀνάκρισι, καινούργια βασανιστήρια. Εἶδε κι' ἀπόειδε ὁ Γερμανὸς πὼς δὲν ἔβγαζε τίποτα μαζί του, καὶ πρόσταξε νὰ τὸν κρεμάσουν. Νόμιζε πὼς μὲ τὴν προσταγὴ ἐκείνη, θἄβλεπε τὸν παπᾶ νὰ πέφτη στὰ πόδια του καὶ νὰ τὸν παρακαλῆ. Γελάστηκε. Ἀντὶ γι' αὐτά, ὁ κληρικὸς σήκωσε τὸ ὑπέροχο μέτωπό του κι' ἑτοιμάστηκε ν' ἀκολουθήση τοὺς δημίους του.

—Ἐμπρός γιὰ κρέμασμα! ἔξεπασε ὁ ἀξιωματικός. Μὴν ἀργῆτε!

Οἱ στρατιῶτες τὸν ἅρπαξαν, οὐρλιάζοντας. "Εδεσαν ἕνα σκοινὶ στὸ κλαρὶ ἑνὸς δέντρου, ἔφτιαξαν μιὰ θηλειὰ καὶ τοῦ τὴν πέρασαν στὸ λαιμό. Ὁ παπᾶ - Παναγιώτης, ὑπέροχος μέσα στὸ μαρτύριό του, ἄφησε νὰ τὸν κάνουν ὅ,τι θέλουν. Δὲν εἶπε λέξι.

— Θὰ ὁμολογήσης;

Ὁ ἱερέας κύτταξε πρὸς τὸν οὐρανό, χαμογέλασε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Οἱ Γερμανοὶ τράβηξαν τὴ θηλειά, μὰ τὸ σκοινὶ κόπηκε κι' ὁ ρασοφόρος κύτεπε στὴ γῆ. Βλαστήμησαν οἱ ἐχθροὶ τῆς θρησκείας κι' ἑτοίμασαν δεύτερη ἀγχόνη. "Ομως καὶ πάλι τὸ σκοινὶ κόπηκε, λὲς κι' ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τοὺς ἀποδείξη πὼς ἔκαναν μιὰ ἄδικη κι' ἐγκληματικὴ πρᾶξι. Ἐστάθηκε περισσότερο. Ὁ ἀξιωματικὸς πρόσταξε νὰ τὸν κρεμάσουν γιὰ τρίτη φορά. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἀπέτυχε, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἡ ἀπόπειρα. Ἔφριξαν τότε οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς βασανιστὲς κι' ἔκαναν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Τοὺς ἔπιασε τρόμος. Κυττοῦσαν τὸν παπᾶ ἀμίλητοι κι' ὁ παπᾶς τοὺς κυττοῦσε χαμογελώντας.

"Ηταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς. Ποιὰ μυστηριώδης δύναμι, λοιπόν, προσπαθοῦσε ν' ἀλλάξη τὸ τραγικὸ πετρωμένο τοῦ ἱερέα; Ποιὸς ἔκοβε τὸ σκοινί; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ δημιουργό του! Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, ἄθεος κι' εἰδωλολάτρης, ἔβρασε καινούργια προσταγή: Νὰ τὸν πάρουν ἀμέσως καὶ νὰ τὸν ἐκτελέσουν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐπειδὴ οἱ στρατιῶτες — αὐτοὶ δηλαδὴ ποὺ παρευρέθηκαν στὸ ἀποτρομαχτικὸ κρέμασμα — δίστσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή, ὁ Γερμανὸς ἔστειλε ἄλλους στὴ θέσι τους. Σέρνοντας τὸν ἀπὸ τὰ γένεια, τὸν πέρασαν ἀπὸ διάφορα στενοσόκακα καὶ χτυπώντας τον μὲ τοὺς ὑποκοπάνους, τὸν ἀνάγκασαν νὰ προχωρῆ ὅπου ἤθελαν αὐτοί. Ἔφτασαν σὲ μιὰ τάφρο κι' ἐκεῖ τοῦ ἄρχισαν καινούργια μαρτύρια: Τοῦ ἔκοψαν τὰ γένεια μαζὶ μὲ δέρμα κι' ὕστερα τὰ μαλλιά. "Ενας στρατιώτης, ποὺ μιλοῦσε λίγα ἑλληνικά, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε νὰ πῆ τίποτα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε μὲ δυσκολία ἐκεῖνος, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχώρεση, ὅπως σᾶς συγχωρῶ κι' ἐγώ!

Τὸ μεγαλεῖο αὐτὸ τῆς ψυχῆς τοῦ παπᾶ-Παναγιώτη, ἀντὶ νὰ ἠμερέψη τὸ νεσρὸ κανιβάλο, τὸν ἐξαγρίωσε ἀφάνταστα.

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρέση; ρώτησε σαρκαστικά. Τότε ὅ,τι κι' ἂν σοῦ κάνω, δὲν ἔχω φόβο νὰ πάω στήν.., κόλασι!

Καὶ τὸν χτύπησε μ' ὁρμὴ μὲ τὴν ξιφολόγχη, ποὺ καρφώθηκε στὸ μάτι τοῦ γέροντα, ποὺ ἔπεσε γονατιστὸς στὰ πόδια του. Ὁ τραγικὸς ἱερέας ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ μερικὰ λεπτά. Ἀπότομα κατόπιν ἔγειρε ἀπὸ τὸ δεξὶ πλευρό, βαρειανασαίνοντας. Ἡ ψυχή του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐγκαταλείψη. Οἱ Γερμανοὶ βλέποντας ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῆ, ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἐκτελέσουν γιὰ νὰ τελειώσουν μιὰ καὶ καλή. Μὲ δυσκολία ἔβαλαν νὰ σταθῆ στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου κι' ἔτσι ἀναίσθητο, τοῦ ἔρριξαν μιὰ ριπή. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκούστηκε ἕνας βαθὺς στεναγμὸς κι' ὁ παπᾶ Παναγιώτης Χαραλαμπόπουλος, κύλησε στὸ χῶμα.

Πέρασε τὸ καλοκαῖρι καὶ μπῆκε ὁ χειμώνας. Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1944, οἱ Γερμανοὶ βρισκόντουσαν στὰ τελευταῖα τους. Μὰ πάνω ἀκριβῶς στὸ ξεψυχισμά τους, προσπαθοῦσαν νὰ καταβροχθίσουν ὅσα περισσότερα θύματα μποροῦσαν. Στὴν περιοχὴ Καλαβρύτων κι' Αἰγιαλείας, τὸ ὄργιο αἵματος ἦταν πραγματικὰ ἀτελείωτο. Τὶς μέρες ἐκείνες, στὸ χωριὸ Καλκανδρίτσα, βρέθηκε ἕνας Γερμανὸς σκοτωμένος. Τὰ "Ες "Ες ἔφταναν ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ κάνουν ἀνακρίσεις καὶ νὰ βροῦν δῆθεν τὸν ἔνοχο ἢ τοὺς ἐνόχους. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ εἶχαν ἐκτελέσει τὸν ἀξιωματικό, δὲν ἦταν ἀπὸ τὴν περιφέρεια. Εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ἀλλοῦ. "Ετσι κανεὶς δὲν ἀνακαλύφτηκε. Αὐτὸ βέβαια γιὰ τοὺς ναζῆδες δὲν εἶχε σημασία. Ἀφοῦ δὲ βρῆκαν αὐτοὺς ποὺ ἤθελαν, θἄπλιναν ἄλλους. Τριάντα ἄντρες ἔπεσαν στὰ νύχια τους ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τριάντα "Ελληνες. Κι' ἀνάμεσά τους, μιὰ ἄλλη τολμηρὴ μορφὴ τῆς Ἐκκλησίας μας:

—Εἴμαστε οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ.., τοὺς εἶπε ὁ παπᾶ Θόδωρος.

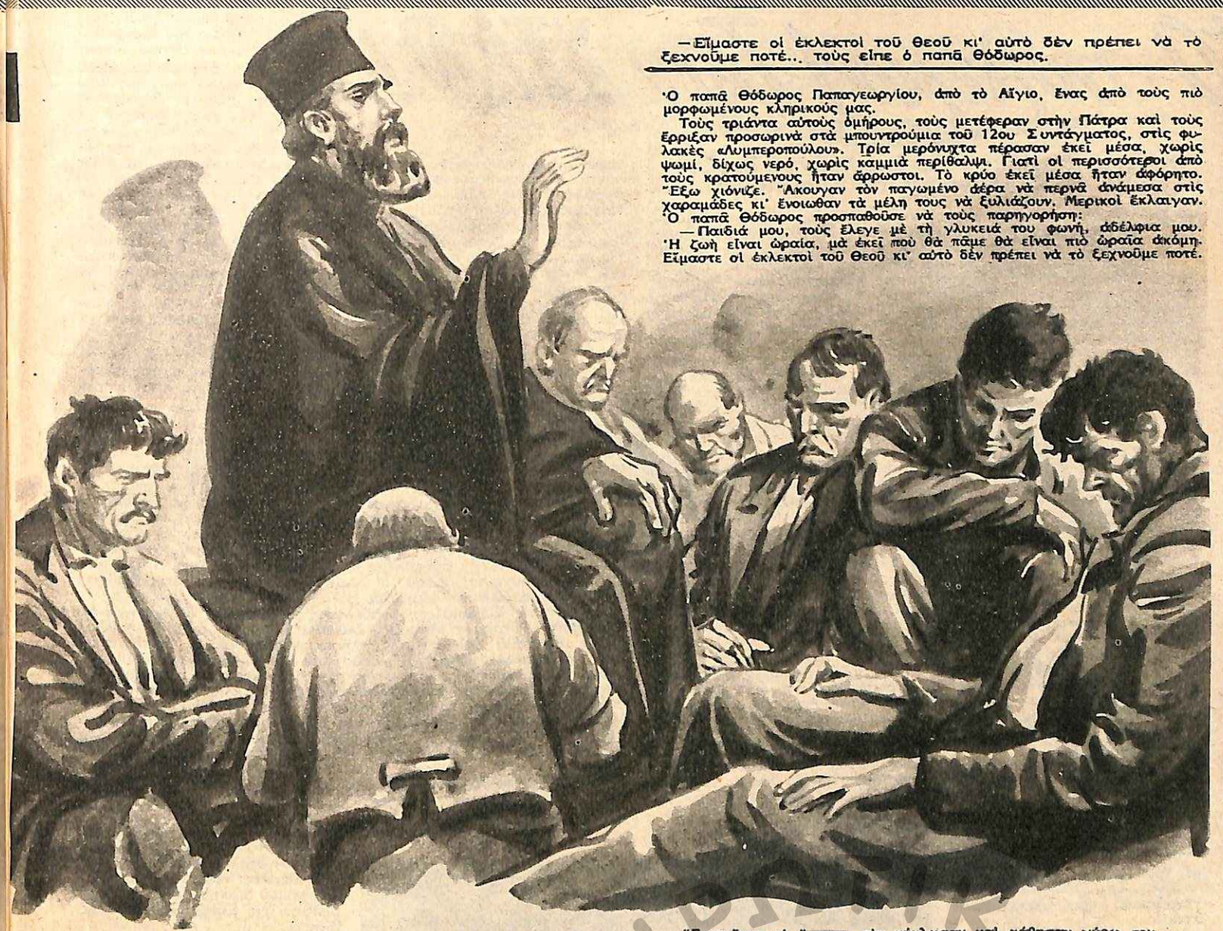

Ὁ παπᾶ Θόδωρος Παπαγεωργίου, ἀπὸ τὸ Αἴγιο, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους κληρικούς μας.

Τοὺς τριάντα αὐτοὺς δημόρους, τοὺς μετέφεραν στὴν Πάτρα καὶ τοὺς ἔρριξαν προσωρινὰ στὰ μπουντρούμια τοῦ 12ου Συντάγματος, στὶς φυλακὲς «Λυμπεροπούλου». Τρία μερόνυχτα πέρασαν ἐκεῖ μέσα, χωρὶς ψωμί, δίχως νερό, χωρὶς καμμιὰ περίθαλψη. Γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κρατουμένους ἦταν ἄρρωστοι. Τὸ κρύο ἐκεῖ μέσα ἦταν ἀφόρητο. "Εξω χιόνιζε. "Ακουγαν τὸν παγωμένο ἀέρα νὰ περνᾶ ἀνάμεσα στὶς χαραμάδες κι' ἑνοιωθαν τὰ μέλη τους νὰ ξυλιάζουν. Μερικοὶ ἔκλαιγαν. Ὁ παπᾶ Θόδωρος προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παρηγορήση:

—Παιδιά μου, τοὺς ἔλεγε μὲ τὴ γλυκειά του φωνή, ἀδέλφια μου. Ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία, μὰ ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε θὰ εἶναι πιὸ ὡραία ἀκόμη. Εἴμαστε οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ.

"Ενας-ἕνας οἱ δημόροι, τὸν κύκλωσαν καὶ κάθησαν γύρω του.

— Θέλουμε νὰ μᾶς ἐξομολογήσης, τοῦ εἶπαν. Εἴμαστε "Ελληνες καὶ χριστιανοὶ καὶ θέλουμε νὰ φτάσουμε μὲ καθάρια ψυχὴ ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε.

Εὐτυχισμένος ὁ παπᾶ-Θόδωρος, ἔβωσε σ' ὅλους ἀφέσει ἁμαρτιῶν καὶ γονάτισε γιὰ νὰ προσευχηθῆ μαζί τους. Γιατὶ ὅλοι τους σχεδὸν, διαισθάνονταν πὼς ἦταν ἡ τελευταία τους νύχτα. Καὶ δὲν ἔκαναν λάθος. Τὰ ξημερώματα τῆς τρίτης μέρας, ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ κελλί τους καὶ μπῆκε μέσα ἕνας ἀξιωματικός, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐξετέλεσε τὸν παπᾶ-Ἀργύρη Σούκα καὶ τὸν παπᾶ-Παναγιώτη Χαραλαμπόπουλο. "Ηταν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Γκέοργκ Κέλλερ.

— Οἱ ἀντάρτες σκότωσαν ἕνα Γερμανό, τοὺς εἶπε μέσον τοῦ διερμηνέα του. Γι' ἀντίποινα θὰ ἐκτελέσουμε τριάντα ἀπὸ σᾶς. Ἀκοῦστε τὰ ὀνόματά σας...

Τὸ πρῶτο ὄνομα στὸν κατάλογο, ἦταν τ' ὄνομα τοῦ παπᾶ-Θόδωρου Παπαγεωργίου. «Στὸ κελλὶ αὐτὸ — γράφει στὸ προσωπικό του ἡμερολόγιο ὁ Παναγιώτης Ξύδης, κρατούμενος κι' αὐτός, ποὺ τὴ γλύτωσε — ἤμεθα περίπου 60 ἄτομα. Ἂν ὄχι καὶ περισσότερα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τριάντα ποὺ τοὺς ἔφεραν ὡς δημόρους, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἤμεθα γιὰ διαφορετικὲς αἰτίες αὐτοῦ μέσα. Ἀλησμόνητη ὡστόσο μοῦ μένει ἡ μορφὴ ἑνὸς ἐξαίρετου ἱερέως, ὁ ὁποῖος συνελήφθη μαζὶ μὲ ἄλλους εἰς ἀντίποινα γιὰ τὸ φόνο ἑνὸς Γερμανοῦ. Ὁ Ἱερεὺς Θ. Παπαγεωργίου ἦταν ἕνας ἀληθινὸς "Ελλην κληρικός. "Ενας κληρικὸς ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἀνέδειξαν τὸ ἔθνος μας σὲ στιγμὲς σκοτεινὲς καὶ ποὺ πέθαναν γι' αὐτό. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ λησμονήσω τὸ ὑπερήφανο βλέμμα του, τὰ λόγια του, τὸ θάρρος του. Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ λησμονήσω τὸ χαμόγελό του, ὅταν ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς μέσω ἑνὸς στριφνοῦ διερμηνέως, ἀνήγγειλε εἰς τοὺς ὁμήρους ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐπειτὰ ἀπὸ ὀλίγον». Ξαφνικὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς μελλοθανάτους, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ παπᾶ.

— Σῶσε με! τοῦ φώναξε. "Εχω γυναῖκα καὶ τρία παιδιὰ καὶ δὲ θέλω νὰ πεθάνω. Παρακάλεσε γιὰ μένα τοὺς Γερμανούς.

Ο πόλεμος Των ΣΤΑΡ!

Οι 'Αμερικανίδες στάρ άπειλοῦν νά διώξουν άπό τό Χόλλυγουντ τίς Εὐρωπαῖες!

ΚΑΘ' ὅλο τό διάστημα τοῦ ἔτους 1957 ἕνα περίεργο καί ἀνεξήγητο φαινόμενο παρετηρήθη στό Χόλλυγουντ ἀπό τούς εἰδικούς τῆς στατιστικῆς: Οἱ 'Αμερικανίδες στάρ ἀπό τίς γνωστότερες μέχρι τίς πιό ἀσήμαντες, νικήθηκαν κατά κράτος ἀπό τίς βεντέττες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου. 'Η ἥττα αὐτή ἦταν τόσο συντριπτική, ὥστε τό 1957 ὀνομάσθηκε ἀπό τίς 'Αμερικανίδες στάρ «μαύρη χρονιά τοῦ Χόλλυγουντ». Καί δέν εἶχαν διόλου ἄδικο. Σύμφωνα μέ τίς τελευταίες στατιστικές τῶν 'Αμερικανῶν, οἱ εἰσπράξεις τῶν ἀμερικανικῶν ταινιῶν στήν ἴδια τήν 'Αμερική μειώθηκαν ἐπικίνδυνα, ἐνῶ ἀντιστρόφως οἱ εἰσπράξεις τῶν εὐρωπαϊκῶν ταινιῶν στήν ἴδια χώρα αὐξήθηκαν τρομακτικά. 'Επί πλέον, ἀνάμεσα στίς δέκα «ἐμπορικώτερες» στάρ τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου, ὅλες τίς πρῶτες θέσεις κατέχουν Εὐρωπαῖες στάρ! "Ετσι ἐξηγεῖται καί τό γεγονός ὅτι κατά τά δυό τελευταῖα χρόνια οἱ 'Αμερικανοί παραγωγοί ταινιῶν χρησιμοποιοῦν τούς στάρ τοῦ Χόλλυγουντ στίς ταινίες τους, ἀλλά προτιμοῦν τίς Εὐρωπαῖες βεντέττες ὡς συμπρωταγωνίστριες τους!

"Αν ρίξουμε μιά βιαστική ματιά στόν κατάλογο τῶν τελευταίων ἀμερικανικῶν «ὑπερπαραγωγῶν», θά διαπιστώσουμε ὅτι ὅλες οἱ πρωταγωνίστριες εἶναι Εὐρωπαῖες: Σοφία Λόρεν, Μαρίζα 'Αλλάζιο, Κριστίν Καρρέρ, Μαρία Σέλ, "Ινγκριντ Μπέργκμαν καί πολλές ἄλλες. Καί κάτι ἀκόμη πιό χαρακτηριστικό: 'Αμέσως μόλις ἡ περίφημη Τζίνα Λολομπρίτζιντα τελείωσε τό γύρισμα τῆς ἀμερικανικῆς ταινίας «'Η "Αννα ἀπό τό Μπροῦκλιν» ἀνέλαβε νά παίξη σέ μιά δεύτερη ἀμερικανική ταινία μέ τόν τίτλο «Σολομών καί Βηθσαβέε». 'Η Μαρία Σέλ, πάλι, μόλις τελείωσε στό Χόλλυγουντ τό γύρισμα τῆς μεγάλης ταινίας «'Αδελφοί Καραμαζώφ». 'Η Γαλλίδα Νικόλ Μωραί, ἐξ ἄλλου, γυρίζει τώρα στό Χόλλυγουντ μέ τό Ντάνυ Καίη τό φίλμ «Ἐγώ καί ὁ συνταγματάρχης». Ὅσο γιά τή θουλική Μπριζίτ Μπαρντό, δέν πῆγε ἀκόμη στό Χόλλυγουντ, παρ' ὅλες τίς δελεαστικές προσφορές, ποὺ ἔχει, ἀλλά οἱ ταινίες τῆς κάνουν πραγματικό θραῦσι στήν 'Αμερική, μέ ἐπί κεφαλῆς τό φίλμ «'Ο Θεός ἔπλασε τή γυναῖκα», ἡ ἴδια δέ ἔχει ἀποκτήσει τό ζηλευτό τίτλο τῆς πιό «ἐμπορικῆς» στάρ!

'Αλλά μήπως εἶναι μόνο αὐτές οἱ ἐπικίνδυνες ἀνταγωνίστριες τῶν 'Αμερικανίδων στάρ; 'Υπάρχουν πολλές ἀκόμη Εὐρωπαῖες στάρ, ποὺ σημειώνουν ἐπιτυχία στήν 'Αμερική εἰς βάρος φυσικά, τῶν 'Αμερικανίδων. 'Ανάμεσα σ' αὐτές εἶναι ἡ καινούργια «ἐκρηκτική» Γαλλίδα Μυλέν Ντεμουζώ, ἡ Σουηδέζα Μαϊη Μπρίτ, ἡ Γερμανίδα Ρόμυ Σνάϊντερ, ἡ 'Ιταλίδα Μαρίζα 'Αλλάζιο καί ἄλλες πολλές ποὺ φτάνουν κάθε τόσο στήν 'Αμερική, καί, ἄν πιστέψουμε τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Χόλλυγουντ, ἐπιζητοῦν νά «στραγγαλίσουν» τίς 'Αμερικανίδες στάρ!

— Πρόκειται περί πραγματικῆς εἰσβολῆς στή χώρα μας Εὐρωπαίων στάρ, ποὺ θέλουν νά μᾶς διώξουν ἀπό τά σπίτια μας γιά νά μείνουν αὐτές! ἔλεγε τόν περασμένο Δεκέμβριο, γεμάτη ἀγανάκτησι ἡ ὄμορφη Κίμ Νόβακ. 'Εμεῖς ὅμως οἱ 'Αμερικανίδες δέ θά μείνουμε μέ σταυρωμένα χέρια!...

"Ετσι, ἀρκετές ἀπ' αὐτές ἀνέλαβαν τήν πρωτοβουλία νά ἀντιδράσουν μέ κάθε μέσον στήν «πρωτοφανῆ εἰσβολή» καί πρώτη ἡ "Ειλιν Στιούαρτ, μιά ὄμορφη καί ἀρκετά προκλητική ὑποψήφια «στάρ» ἀνέλαβε τήν ἀντεπίθεσι:

— Οἱ Εὐρωπαῖες στάρ νά γυρίσουν στά σπίτια τους καί στά εὐρωπαϊκά στούντιο, γιατί δέν ἔχουν καμμιά θέσι ἐδῶ στό Χόλλυγουντ!...

"Ετσι ἄρχιζε ὁ πρῶτος «ἐμπρηστικός» λόγος, ποὺ ἔβγαλε σέ μιά σχετική συγκέντρωσι διαμαρτυρίας. Καί συνέχισε τίς ἑπόμενες ἡμέρες:

— Ὁ ἀμερικανικός κινηματογράφος διαθέτει ἀνεξάντλητο ἔμψυχο ὑλικό μέ ὄμορφιά καί ταλέντο γιά νά ἀνταποκριθῆ στίς σημερινές ἀπαιτήσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ, ὥστε νά μήν ἔχη καμμιά ἀνάγκη ἀπό Εὐρωπαίες «ἐκρηκτικές» καλλονές. Ὅλες αὐτές οἱ Εὐρωπαῖες, οἱ διάφορες Λόρεν, Μπαρντό, Λολομπρίτζιντες καί ἄλλες δέν διαθέτουν τίποτα περισσότερο ἀπό τήν... περιφέρεια τοῦ στήθους τους! Μήπως δέν ἔχουμε κι' ἐμεῖς γυναῖκες τοῦ εἴδους αὐτοῦ;

Οἱ Εὐρωπαῖες μπορεῖ νά εἶναι προκλητικές, ἀλλά ὄμορφες σάν μιά Τζίντζερ Ρότζερς ἤ μιά Λάνα Τάρνερ δέν εἶναι. Μπορεῖ νά παρασύρουν προσωρινά τό κοινόν, ἀλλά δέν διαθέτουν τήν ὁμορφιά, τή χάρι καί τό ταλέντο μιᾶς Μαίρυλιν Μονρόε. Μέ λίγα λόγια, οἱ Εὐρωπαῖες στάρ δέ μποροῦν νά συναγωνιστοῦν σέ τίποτα ἐμᾶς τίς 'Αμερικανίδες ποὺ εἴχαμε, ἔχουμε καί θά ἔχουμε τό προβάδισμα στή χάρι καί στήν ὁμορφιά! Γι' αὐτό, πρίν ἡ κατάστασι πάρη σοβαρώτερη μορφή καί ἀναγκαστοῦμε νά τίς διώξουμε διά τῆς βίας, καλά θά κάνουν νά περιορίσουν στό ἐλάχιστο τίς ἐπισκέψεις τους στό Χόλλυγουντ. Ἐμεῖς οἱ 'Αμερικανίδες στάρ δέν ἐπιζητήσαμε ποτέ νά πᾶμε στά εὐρωπαϊκά στούντιο καί νά ἐργασθοῦμε γιά εὐρωπαϊκές ταινίες. Αὐτές, λοιπόν, γιατί φτάνουν στό Χόλλυγουντ κατά δεκάδες, γιά νά μᾶς δείξουν τήν ἀνύπαρκτη τέχνη τους ἤ νά μᾶς ἐπιδείξουν τήν ἀξιοκατάκριτη γύμνια τους;...

"Οπως ἦταν ἐπόμενο, τά προκλητικά αὐτά λόγια τῆς Στιούαρτ προκάλεσαν τήν ἄμεσο ἀντίδρασι τῶν Εὐρωπαίων στάρ, οἱ ὁποῖες μέ τό στόμα τῆς Μυλέν Ντεμουζῶ ἔσπευσαν νά δώσουν τήν ἀπάντησι στήν "Ειλιν Στιούαρτ:

—'Απ' ὅ,τι ξέρω τουλάχιστον, εἶπε ἡ χαριτωμένη Μυλέν, καμμιά ἀπό τίς Εὐρωπαῖες στάρ, ἀκόμη καί ἡ πιό ἀσήμαντη, δέν πηγαίνει μόνη της στά ἀμερικανικά στούντιο γιά νά ζητήση ἐργασία. Οἱ ἴδιοι 'Αμερικανοί παραγωγοί καί σκηνοθέτες τίς καλοῦν μέ δελεαστικές προτάσεις καί ὑποσχέσεις νά πᾶνε ἐκεῖ. Κι' αὐτό γίνεται μόνο καί μόνο, γιατί οἱ 'Αμερικανίδες στάρ δέν διαθέτουν τά ἀπαιτούμενα προσόντα γιά μεγάλους γυναικείους ρόλους. Οἱ περισσότερες 'Αμερικανίδες εἶναι ὄμορφες γυναῖκες, ἀλλά μριάζουν φοβερά μέ... ὄμυχες κοῦκλες, ποὺ ζοῦν καί κινοῦνται τελείως μηχανικά. Χωρίς τίς Εὐρωπαῖες στάρ δέν ξέρω κι' ἐγώ τί θά γινόταν τό Χόλλυγουντ. 'Αφοῦ οἱ 'Αμερικανίδες στάρ ἰσχυρίζονται πώς εἶναι κατάλληλες γιά κάθε ρόλο καί ὅτι δέν ὑστεροῦν σέ τίποτα ἀπό τίς Εὐρωπαῖες συναδέλφους τους, γιατί ὁ 'Αμερικανός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Μπροῦκς ἐκάλεσε ἐσπευσμένως στό Χόλλυγουντ τή Μαρία Σέλ καί τήν ἐπλήρωσε ὅσα-ὅσα γιά νά τῆς ἀφαιρέση τόν δύσκολο ρόλο τῆς Γκρουσένκα στό ἀμερικανικό φίλμ «'Αδελφοί Καραμαζώφ»; Γιατί ὁ ἴδιος 'Αμερικανός σκηνοθέτης τίς ταινίας «"Ενα κάποιο γαμόγελο» κάλεσε τή Γαλλίδα Κριστίν Καρρέρ, γιά τόν πρῶτο γυναικεῖο ρόλο καί δέν τόν ἐμπιστεύθηκε σέ 'Αμερικανίδα; Γιά τόν ἁπλούστατο λόγο ποὺ ἀναφέρω πιό πάνω: ὅτι ὅλες οἱ 'Αμερικανίδες στάρ, εἶναι ὄμορφες γυναῖκες, ἀλλά δέν ἔχουν θηλυκότητα, δέν ξέρουν δηλαδή τόν τρόπο νά δείχνωνται γυναῖκες.

»Σ' αὐτό ἀκριβῶς εἶναι ἀνώτερες οἱ Εὐρωπαῖες. Γι' αὐτό καί θά συγκινοῦν πάντα τούς 'Αμερικανούς παραγωγούς καί σκηνοθέτες καί πάντα θά πηγαίνουν στό Χόλλυγουντ...

Καί οἱ διαξιφισμοί μεταξύ Εὐρωπαίων καί 'Αμερικανίδων στάρ συνεχίζονται! Μένει νά δοῦμε τώρα ἄν θά πραγματοποιήσουν τίς ἀπειλές τους οἱ 'Αμερικανίδες, ποὺ διακηρύσσουν ὅτι «θά διώξουν τίς Εὐρωπαῖες διά τῆς βίας»...

ΜΑΡΚ ΤΡΕΒΑΡ

'Η 'Αμερικανίδα στάρ "Ειλιν Στιούαρτ, ποὺ ἀνέλαβε τόν ἀγῶνα κατά τῶν Εὐρωπαίων στάρ.

Κινηματογραφικές πεννιές

★'Η ὡραία Γαλλίδα χορεύτρια 'Υβόν Μενάρ, τήν ὁποίαν εἴδαμε πρό χρόνων στό φίλμ «Νύχτα ὀργίων» ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση στά καμαρίνι της στό στούντιο τῆς Βουλώνης, κόβοντας μ' ἕνα ξυραφάκι τίς φλέβες τῶν χεριῶν της.

★'Ο Τόνυ "Αντζελι, ὁ νεαρός 'Ιταλός γόης, τόν ὁποῖον ἐρωτεύθηκε ἡ Τζέην Μάνσφιλντ κατά τήν παραμονή της στήν 'Αθήνα, παίζει τώρα μέ τόν Βιττόριο ντέ Σίκα, τή Σουζάν Κανάλε, τόν Βάλτερ Κιάρι καί τή Λίλα Ρόκω στό φίλμ «Τό κορίτσι τῆς πλατείας τοί 'Αγίου Πέτρου».

★'Ο Κάρλο Πόντι καί ἡ Σοφία Λόρεν πρόκειται ν' ἀγοράσουν μιά μεγαλοπρεπῆ ἐπαυλι στό Μπέβερλυ Χίλλς. Θά ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ καί θά ζητήσουν κατόπιν νά πολιτογραφηθοῦν 'Αμερικανοί.

★'Η νέα κατάκτησι τῆς Λίντα Κρίστιαν εἶναι, ὅπως λέγεται, ὁ πάμπλουτος συμπατριώτης μας Πέτρος Θεοδωρακόπουλος, ποὺ εἶναι μόλις 21 νοέων.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Τό 11ο Διεθνές κινηματογραφικό φεστιβάλ τῶν Καννῶν ἐκλεισε μέ τήν ἀπονομή τῶν ἀκολούθων βραβείων:

Μέγα βραβεῖον καί χρυσοῦς φοίνιξ: στό ρωσικό φίλμ «"Οταν περνοῦν οἱ πελαργοί».

"Εκτακτο βραβεῖο τῆς ἐπιτροπῆς: στό γαλλικό φίλμ τοῦ Ζάκ Τατί «'Ο θεῖος μου».

Βραβεῖο σκηνοθεσίας: στό Σουηδό "Ιγκμαρ Μπέργκμαν γιά τό φίλμ του «Στό κατῶφλι τῆς ζωῆς».

Βραβεῖο γιά τό πιό πρωτότυπο σενάριο: στούς 'Ιταλούς Παζολίνι, Μάσιμο Φραντσιόζα καί Φέστα γιά τό φίλμ «Νεαροί σύζυγοι».

Τό βραβεῖο τῆς καλύτερης γυναικείας ἐρμηνείας ἀπενεμήθη ὁ-

'Η Τζίνα Λολομπρίτζιντα

μαδικά στίς πρωταγωνίστριες τοῦ σουηδικοῦ φίλμ «Στό κατώφλι τῆς ζωῆς» Εὔα Ντάλμπεκ, "Ινγκριντ Τρέλιν καί Μπίμπι "Αντερσον.

Τό βραβεῖο πού προορίζεται γιά τόν καλύτερο ἠθοποιό τό κέρδισε ὁ Πώλ Νιοῦμαν μέ τήν ἑρμηνεία του στό φίλμ «Οἱ φωτιές τοῦ καλοκαιριοῦ» («"Ενα μακρύ καί ζεστό καλοκαίρι»).

Τό διεθνές βραβεῖο ἀπενεμήθη συγχρόνως σέ δύο φίλμ: «Γκόχα» (Τυνησίας) καί «Μπρούντζινα πρόσωπα» ('Ελβετίας).

Τέλος, ὡς καλύτερα ντοκυμανταίρ βραβεύτηκαν τό γαλλικό «'Ο Σηκουάνας συναντᾶ τό Παρίσι» καί τό γερμανικό «Οἱ πηγές τῆς ζωῆς».

★ Τό φεστιβάλ τῶν Καννῶν ἔδωσε τήν εὐκαιρία στή Μπελίντα Λή καί στόν πρίγκηπα Φίλιππο 'Ορσίνι νά ξανασυναντηθοῦν. Φιλοξενήθηκαν στή «Βίλλα Κάϊν», στό Ζουάν Λέ Πέν, ἀπό φίλους τους καί πέρασαν ἐκεῖ μερικές μέρες ξενοιασιᾶς, μακρυά ἀπό τά ἐνοχλητικά βλέμματα τῶν περιέργων. Μόνο ἕνας φωτορεπόρτερ τούς ἀνακάλυψε καί κάτωρθωσε νά τούς πάρη μερικές φωτογραφίες μέ τηλέφακο, σκαρφαλώνοντας στόν τοῖχο, πού περιβάλλει τόν κῆπο τῆς βίλλας.

★ 'Αφοῦ ἔμειναν μερικές μέρες στίς Κάννες, ἡ Σοφία Λόρεν καί ὁ Κάρλο Πόντι πῆγαν νά ξεκουραστοῦν γιά λίγο στή βίλλα τους στήν 'Ελβετία καί μετέβησαν κατόπιν στό Παρίσι, ὅπου ἡ Σοφία, ἀφοῦ παρακολούθησε μιά ἐπίδειξι τῆς νέας συλλογῆς τοῦ «Ντιόρ», ἀγόρασε δυό φορέματα. Τό ἕνα θά τό φορέση στίς Βρυξέλλες, κατά τήν ἐπίσκεψί της στή μεγάλη ἔκθεσι καί τό ἄλλο κατά τήν παγκόσμιο πρεμιέρα τοῦ νέου της φίλμ «Τό κλειδί», ποὺ δίδεται στό Λονδίνο σήμερα 29 Μαΐου.

★ Κατά τήν παραμονή τους στίς Κάννες ἡ Τζέην Μάνσφιλντ καί ὁ σύζυγός της Μίκυ Χάργκιταη ἔκαναν κάθε μέρα τό μπάνιο τους στήν πισίνα τῆς βίλλας τῆς Μπεγκούμ.

★ 'Ο Σάρλ Μπουαγιέ συνόδευσε στό σταθμό τή Μισέλ Μοργκάν κατά τήν ἀναχώρησί της ἀπό τίς Κάννες. "Οταν τό τραῖνο ξεκίνησε, ὁ Μπουαγιέ εἶπε σέ κάποιο φίλο του:

—Στό φίλμ «Θύελλα» ἡ Μισέλ ἦταν ἄλλοτε ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου. Τώρα στό νέο μας φίλμ «Μαξίμ», εἶμαι πάλι πρελλά ἐρωτευμένος μαζί της. Καί οἱ δυό προσπαθοῦμε νά ξεχάσουμε πῶς εἶχαμε ὁλόκληρα χρόνια χωρίζουν τούς δυό αὐτούς ἐρωτές μας.

★ 2.200.000 φράγκα ξόδεψε ἡ ἑταιρεία, ποὺ παρουσιάζει στίς Κάννες τό φίλμ «'Αδελφοί Καραμαζώφ», γιά νά μεταφέρη ἐκεῖ τόν Γιούλ Μπρύννερ ἀπό τή Γερμανία, ὅπου γυρίζει τό φίλμ «Τό ταξίδι». Γιά προπαγανδιστικούς λόγους, ἡ μεταφορά αὐτή ἔγινε μέ ἕνα τεράστιο βομβαρδιστικό ἀεροπλάνο D. C. 6.

'Ο Γιούλ Μπρύννερ ἀπάντησε μέ προθυμία στίς ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων καί μάθαμε ἔτσι πώς πίνει μόνο μεταλλικό νερό. "Υστερα δέ ἀπό κάθε γεῦμα του πίνει μισό λίτρο καφέ καί καπνίζει δέκα τσιγάρα.

★ Στίς 11 Μαΐου πέθανε στό Χόλλυγουντ ὁ μικρός Ρίτσαρντ Σκέλτον, γυιός τοῦ γνωστοῦ κωμικοῦ Ρέντ Σκέλτον. 'Ο Ρίτσαρντ, ποὺ ἐπρόκειτο λίγες μέρες ἀργότερα — στίς 20 Μαΐου — νά ἑορτάση τήν 10η ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, ἔπαιξε ἀπό λευχαιμία κι' ἔκανε πέρυσι μαζί μέ τόν πατέρα του τό γύρο τοῦ κόσμου. 'Ο Ρέντ ἀκόμωσε ὅλα του τά συμβόλαια, θέλοντας νά δείξη στό δυστυχισμένο γυιό του τά ἀξιοθέατα τοῦ κόσμου καί ἐλπίζοντας πώς κάποιος ἐπιστήμων ἤ κάποιο θαῦμα θά ἔκαναν καλά τόν ἀγαπημένο του παιδί. "Αν καί διαμαρτυρόμενος, ὁ μικρός Ρίτσαρντ ἐτάφη μέ ἕνα σταυρό, ποὺ τοῦ χάρισε πέρυσι, κατά τήν ἐπίσκεψί του στή Ρώμη, ὁ Πάπας Πίος 12ος.

★ 'Ο στρατηγός Ραφαέλ Τρουχίλλο, γυιός τοῦ προέδρου τῆς Δομινικανῆς Δημοκρατίας, σκανδάλισε τούς 'Αμερικανούς, χαρίζοντας ἀπό μιά τελευταίου τύπου «Μερσεντές» ἀξίας 10.000 δολλαρίων στήν Κίμ Νόβακ καί στήν Τζά Τζά Γκαμπόρ, ποὺ τόν βοήθησε νά γνωρίση τήν Κίμ. 'Ο Τρουχίλλο, ποὺ εἶναι παντρεμένος καί πατέρας ἕξη παιδιῶν, γνώριζε τήν Τζά Τζά ἀπό τήν ἐποχή ποὺ ἦταν σύζυγος τοῦ Πορφίριο Ρουμπρόζα. 'Η στάρ τόν κάλεσε τελευταία στό Χόλλυγουντ, γιά νά τοῦ παρουσιάση τίς ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Μόλις ὅμως εἶδε τήν Κίμ, ὁ Ραφαέλ κατάλαβε τί θά πῆ κεραυνοβόλος ἔρωτας!

Σύντομες εἰδησοῦλες

Βγῆκαν μαζί, διασκεδασαν καί ἡ ἑταιρεία, γιά τήν ὁποία ἡ Κίμ γυρίζει τώρα τό φίλμ «'Ιλιγγος» διευκόλυνε τό εἰδύλλιο, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτήν ἕνα θαυμάσιο διαφημιστικό στοιχεῖο. Εἶναι ἀγνωστο ἀκόμα ἄν ἡ Κίμ Νόβακ, ἡ ὁποία στά 25 χρόνια της δέν ἀγάπησε οὔτε μιά φορά, εἶναι ἐρωτευμένη τώρα μέ τόν Τρουχίλλο. 'Ο τελευταῖος πάντως εἶναι ξετρελλαμένος μαζί της! Θά ρωτήσετε τώρα γιατί τά δῶρα του σκανδάλισαν τούς 'Αμερικανούς;

Οἱ Η.Π.Α. δίνουν κάθε χρόνο μεγάλη οἰκονομική βοήθεια στή Δομινικανή Δημοκρατία καί τούς κακοφαίνεται, ὅταν τά χρήματά τους αὐτά κατασπαταλῶνται ἀπό τήν οἰκογένεια τοῦ προέδρου της.

'Η Μπελίντα Λή

"Αν τουλάχιστον τά αὐτοκίνητα ἦσαν ἀμερικανικά, τό σκάνδαλο ἴσως νά μήν ἔπαιρνε τόση ἔκτασι. Τούς πείραξε ὅμως περισσότερο, ἐπειδή εἶναι γερμανικά.

★ 'Η "Αννα Κάσφι, σύζυγος τοῦ Μάρλον Μπράντο ἔφερε στόν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Μητέρα καί παιδί χαίρουν ἄκρας ὑγείας. 'Ο Μάρλον εἶναι σήμερα 34 χρόνων καί ἡ γυναῖκα του 28.

★ 'Η γαλλική λογοκρισία δέν ἐπέτρεψε τήν προβολή ἑπτά γαλλικοῦ ἐβάφους τοῦ ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ φίλμ «Σταυροί στό μέτωπο» μέ τόν Κέρκ Ντάγκλας. Τό ἔργο αὐτό προσέλκυσε στό Βέλγιο προκαλώντας ἐντονες διαμαρτυρίες ἐκ μέρους πολλῶν παλαιῶν πολεμιστῶν.

★ 'Η Ντιάνα Ντόρς, ἡ ὁποία δέν αὐτοαποκαλεῖται πιά ἡ Μοῦρδε, ἀλλά ἡ Μπριζίτ Μπαρντό τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου, τρομοκρατήθηκε πρό ἡμερῶν βλέποντας ἕνα μικρό ἀεροπλάνο νά προσγειώνεται μέσα στό μεγάλο κῆπο τῆς βίλλας της. Τόν ἄθλο αὐτό τόν ἐπέτυχε ὁ θαυμαστής της Μπέρτ Γκουντσάλντ, ποὺ ἤθελε νά τήν δῆ ἀπό κοντά. Κατά τήν προσγείωσι ὁ Μπερτ κατέστρεψε μερικά δέντρα καί τραυματίστηκε ἐλαφρά. 'Η Ντιάνα Ντόρς τόν φιλοξένησε στό σπίτι της, τόν περιποιήθηκε ἡ ἴδια καί τόν κράτησε γιά γευματίσουν μαζί.

★ 'Ο Τάυρον Πάουερ θεωρεῖται ὁ ἠθοποιός τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ κλαίει μπροστά στό φακό πιό εὔκολα ἀπό κάθε ἄλλο. "Οταν τόν ρώτησαν πῶς τά καταφέρνει, ὁ Τάυ ἀπάντησε:

—'Απλούστατα, σκέφτομαι τά χρήματα ποὺ θά πληρώνω γιά διατροφή στίς πρῶην συζύγους μου.

★ 'Ο Τζεφ Τσάντλερ δήλωσε ὅτι δέ σκοπεύει νά παντρευτῆ τήν "Εστερ Ούίλλιαμς, ποὺ χώρισε πρός χάριν του ἡ ἄνθρα της Μπέν Γκέιτς. «Θά ζημιώνω ἀφάνταστα τήν καρριέρα μου, εἶπε ὁ Τζεφ, ἄν παντρευόμουν μιά στάρ, τῆς ὁποίας τό ἄστρο ἀρχισε πρό πολλοῦ νά δύη».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

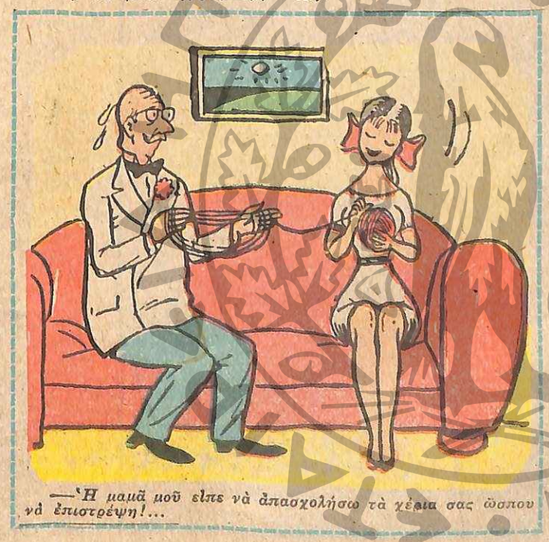

—'Η μαμά μοῦ εἶπε νά ἀπασχολήσω τά χέρια σας ὥσπου νά ἐπιστρέψη!...

Ἑλληνικὸ Ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΗ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετὰ τὴν ἀνακώρησι τῆς Θαμάρ, ὁ Φούλκ ντὲ Μεζέλ, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει, μπαίνει κρυφὰ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ κυπαρίσσια. Ὁ Λάσκαρις, ὅμως, παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις του καὶ, στὴν κατάλληλη στιγμή, τὸν χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου στὸ κεφάλι. Ὁ ἱππότης σωριάζεται ἀναίσθητος. Ὁ Λάσκαρις, ἀφοῦ τὸν δένει προσεκτικὰ καὶ τὸν φιμώνει, τὸν κατεβάζει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ καταπακτὴ στὸ ὑπόγειο. Θεύγει κατόπιν μαζὶ μὲ τὴ Ματθίλδη, προτοῦ γυρίσῃ ἡ Θαμὰρ μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Κάστρου. Τὸ ἴδιο βράδυ, μερικοὶ ἐμπιστοι τοῦ Λάσκαρι παίρνουν τὸν ἀναίσθητο ἱππότη ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ κυπαρίσσια, τὸν ξαπλώνουν πάνω σ' ἕνα μουλάρι καὶ ἀκολουθοῦν τὸ βρόμο ποὺ φέρνει στὸν "Αη Γιάννη τὸν Κυνηγό. Ἡ Θαμάρ, βέβαια ὅτι δὲν θὰ ξαναβλέπῃ τὸν Φούλκ ντὲ Μεζέλ, φεύγει γιὰ τὰ Σάλωνα, μελετώντας τρομερὰ σχέδια ἐκδικήσεως ἐναντίον τοῦ Λάσκαρι καὶ τῆς Ματθίλδης. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, φτάνει στὴ Θήβα, ὅπου ὁ δοῦκας Βρυέννιος ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο του, ὁ Ἱππότης Ντὺ Μπουᾶ, ἀπεσταλμένος τοῦ πρίγκηπα Φιλίππου τοῦ Τάραντα. Ὁ Ἰταλὸς Ἱππότης ἀνακοινώνει στὸ δούκα τῶν Ἀθηνῶν ὅτι ὁ Φίλιππος τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ μνηστευθῇ γιὰ λογαριασμό του γυιοῦ του Καρόλου τὴ δούκισσα Ματθίλδη. Ἡ εἴδησι αὐτὴ χαροποιεῖ τὸ Βρυέννιο, ποὺ προσκαλεῖ ἀμέσως τὴ δούκισσα Ἑλένη καὶ τὴ Ματθίλδη στὴ Θήβα. Στὸ στρατόπεδο τῶν Θηβῶν ἔχουν συγκεντρωθῇ τώρα ὅλοι οἱ σύμμαχοι κι' οἱ ὑποτελεῖς τοῦ Βρυεννίου. Πρὸς τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας ἔχουν ἀρχίσει μικροσυμπλακὲς μὲ τοὺς Καταλάνους. Οἱ Βυζαντινοὶ κι' οἱ σύμμαχοί τους, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτούς, τοὺς σπρώχνουν πρὸς τὶς εὔφορες πεδιάδες τῆς Βοιωτίας.

Ὁ πύργος αὐτὸς εἶχε ντισθῆ ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ γησιμεύε ὡς προφυλακὴ ἐναντίον τῶν ἀπὸ Βορρᾶ ἐπιδρομῶν. Ἀλλά, στὴν ἐποχὴ ποὺ ξετυλίγεται ἡ Ἱστορία μας, εἶχε ἐρειπωθῆ καὶ μόνο νυχτερίδες κι' ἀγριοπούλια εἶχαν ἐκεῖ τὶς φωλιές τους.

Οἱ μισογκρεμισμένοι τοῖχοι, ποὺ ὑψώνονταν πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, σχημάτιζαν ἕνα μεγάλο τετράγωνο, μ' ἕναν ἡμικυκλικὸ πυργίσκο στὴν κάθε γωνιά. Ἡ στέγη εἶχε γκρεμιστῆ ὁλότελα σχεδὸν καὶ δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ σωροὺς ἀπὸ ἐρείπια, ἐκεῖ ποὺ θὰ βρίσκονταν ἄλλοτε οἱ αἴθουσες καὶ τὰ δωμάτια. Ἡ κατασκευὴ κι' ἡ ἐσωτερικὴ διαρρύθμισί του ἔδειχναν τὸν πολεμικὸ χαραχτῆρα του. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦταν βαρειὰ καὶ χοντροφτιαγμένα καὶ μόνο ὁ ὄγκος κι' οἱ διαστάσεις τους προκαλοῦσαν τὴν προσοχή. Ὁ πύργος αὐτὸς ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς γιγαντιαίου πέτρινου φρουροῦ, ποὺ ἀγνάντευε σ' ὅλη τὴν πεδιάδα, μπροστά, πίσω, δεξιά, ἀριστερά, γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ νὰ προστατεύσῃ τὴ γῆ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τους...

Ὁ χρόνος, ὅμως, εἶχε κάμει τὸ ἔργο του. Κι' ἡ φωτιὰ ἐπίσης, ὅπως ἔδειχναν οἱ μαυρισμένες πέτρες ποὺ βρίσκονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἔτσι ἡ ἀλλοιάς, ἀπὸ τὸ παλιὸ φρούριο, δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ μερικὰ ἐπιβλητικὰ ἐρείπια, ποὺ, ἂν μπορούσαν νὰ μιλήσουν, θὰ ἐξιστορούσαν ἴσως πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὰ περασμένα... Οἱ Φράγκοι κατακτητές, βλέποντας πὼς δὲ χρησίμευε σὲ τίποτα πιά, δὲν εἶχαν σκεφτῆ νὰ τὸν ἐπισκευάσουν καὶ νὰ τὸν ξαναχτίσουν. Κι' οἱ διαβάτες, ποὺ πήγαιναν στὰ Μεσόγεια, ἢ ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ κεῖ, ἔρριχναν μιὰ βιαστικὴ κι' ἀδιάφορη ματιὰ σ' αὐτὰ τὰ συντρίμμια κι' ὕστερα συνέχιζαν τὸ δρόμο τους. Μόνο κανένας τσοπάνης ἀνέβαινε κάπου-κάπου ὡς ἐκεῖ.

Κι' ὅμως, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεφτε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ὁ πύργος αὐτὸς ἔπαιρνε μιὰν ἄλλοκοτη ζωή. Παράξενοι ἦχοι στέρνονταν ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια του, πνιχτὲς φωνὲς ἀκούγονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μέσα ἀπὸ τὴ γῆ ἀνέβαιναν θόρυβοι, σὰ νὰ ἦταν στριχιομένος. Θἄλεγες πὼς οἱ παλιοὶ ἔνοικοί του δὲ μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸν τόπο ὅπου ἔζησαν, ὅπου πόνεσαν ἴσως κι' ὅπου ὁ θάνατος τοὺς βρῆκε κάποια μέρα, τρομερὸς κι' ἀδυσώπητος, καὶ ξαναγύριζαν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ συντρίμμια, ποὺ τὰ γέμιζαν μὲ τ' ἀναφυλλητὰ καὶ τὰ βογγητά τους, τὴν ὥρα ποὺ τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν πάνω στὴ γῆ, τυλίγοντας ὅλα μέσα σ' ἕνα πέπλο μυστηρίου καὶ σιωπῆς.

Ἀλλ' ἂν κάποιος ἔπαιρνε τὸ θάρρος νὰ πλησιάσῃ, θἄβλεπε πὼς οἱ ἦχοι αὐτοὶ δὲν ἦταν φαντάσματα. Ἄνθρωποι ζωντανοὶ κυκλοφοροῦσαν ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια τοῦ παλιοῦ πύργου κι' οἱ φωνές τους δὲν εἶναι τίποτα τὸ ἀπόκοσμο καὶ τὸ μυστηριακό. Μιλοῦσαν μιὰ ἁπλὴ γλῶσσα κι' ἡ γλῶσσα αὐτὴ ἦταν ἑλληνική. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζωντάνευαν τὶς νύχτες τὸν παλιὸ πύργο, ἦταν Ἕλληνες. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ξεπρόβαλλαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πέτρες κι' ἄλλοι, ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ διαφορετικὲς διευθύνσεις ὁ καθένας, γλυστροῦσαν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια κι' ἐξαφανίζονταν στὴ στιγμή, σὰν ἡ γῆ νὰ εἶχε ἀνοίξει καὶ νὰ τοὺς εἶχε καταπιῆ.

Ὁ πύργος αὐτός, ποὺ φαινόταν ἐρειπωμένος, διατηροῦσε πολλὲς ἀπὸ τὶς ὑπόγειες αἰθουσές του ἀνέπαφες κι' οἱ Ἕλληνες πατριῶτες, βλέποντας πὼς οἱ Φράγκοι τὶς εἶχαν περιφρονήσει, σκέφτηκαν πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ τὶς χρησιμοποιήσουν γιὰ δικό τους λογαριασμό. Ἐκεῖ μέσα ἔκρυβαν τὰ ὅπλα τους καὶ κατέστρωναν τὰ σχέδιά του.

Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ ὁποιος ἤθελε σ' αὐτὸ τὸν ἐρειπωμένο πύργο. Μόλις ἔπεφτε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἄνθρωποι, ὁπλισμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια, παραμόνευαν πίσω ἀπὸ κάθε δέντρο καὶ πίσω ἀπὸ κάθε πέτρα. Κι' ὁ τολμηρός, ποὺ θἄφτανε ὡς ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἔξερη τὶς ἀπαραίτητες συνθηματικὲς λέξεις, ποὺ θἄκαναν τοὺς φρουροὺς νὰ καταλάβουν πὼς ἦταν φίλος, κινδύνευε νὰ χάσῃ τὴ ζωή του.

Στὸν ἐρειπωμένο αὐτὸ πύργο, μὲ τὴν παράξενη νυχτερινὴ ζωή οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λάσκαρι ὡδήγησαν τὸ Φούλκ ντὲ Μεζέλ.

Κόντευαν μεσάνυχτα, ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ.

Κατέβασαν ἀμέσως τὸν αἰχμάλωτο ἀπὸ τὸ μουλάρι καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὰ συντρίμμια. Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ κρατοῦσε ἕνα φανάρι στὰ χέρια του, τοὺς περίμενε ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προπορεύθηκε. Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ἀλλόκοτοι ἴσκιοι ἐφευγαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν τρομαγμένα φαντάσματα.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος πέρασε ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς μισογκρεμισμένες πύλες. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν, ἄρχισαν κατόπιν νὰ κατεβαίνουν μιὰ σκάλα, ποὺ τὰ εἴκοσι περίπου σκαλοπάτια της χώνονταν βαθειὰ μέσα στὴ γῆ. Στὸ τέρμα αὐτῆς σκάλας βρισκόταν μιὰ ὑπόγεια στοά, μὲ βαρειὲς δρύϊνες πόρτες δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, σταμάτησε ὁ ἄνθρωπος ποὺ προπορευόταν καὶ τὴν ἄνοιξε μ' ἕνα μεγάλο κλειδί.

Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ φώτισε ἕνα στενόμακρο δωμάτιο, μὲ χαμηλὸ ταβάνι καὶ γυμνοὺς τοίχους.

Ἐκεῖνοι ποὺ σήκωναν τὸν Φούλκ ντὲ Μεζέλ στὰ χέρια, πέρασαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ τὸν ἀπόθεσαν σ' ἕνα ξύλινο κρεβάτι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γωνιές.

— Λύστε τον! πρόσταξε ὁ πρῶτος ἐνῶ κρεμοῦσε τὸ φανάρι του στὸν τοῖχο.

Ἐσκυψε ἔπειτα πάνω στὸν αἰχμάλωτο.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτη, εἶπε ξαφνικά. Φοβᾶμαι πὼς μεταφέραμε ἕνα πτῶμα!

Τὴν ἴδια ἐντύπωσι σχημάτισαν κι' οἱ σύντροφοί του.

Τὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, μ' ὅλο ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει μιὰ μικρὴ τρύπα, ἀπ' ὅπου εἶχε τρέξει ἄφθονο αἷμα, δὲ φαινόταν σοβαρό. Ἀλλὰ τὸ φίμωτρο, ποὺ τοῦ ἔκλειγε τόσες ὧρες τὸ στόμα, τὸν εἶχε βυθίσει σ' ἕνα λιθαργικὸ κῶμα, ποὺ τὸν ἐκανὲ νὰ μοιάζῃ μὲ νεκρό.

Οἱ τέσσερις ἄνθρωποι, ὡστόσο, δὲν ἀπελπίσθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ τοῦ κουνᾶνε πάνω-κάτω τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ὥσπου τὸν ἄκουσαν νὰ βγάζῃ ἕνα μικρὸ στεναγμό.

— Θὰ συνέλθῃ, εἶπε τότε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε μιλήσει καὶ πρωτύτερα.

Ἄφησε ἀμέσως τοὺς συντρόφους του νὰ συνεχίσουν τὶς προσπάθειές τους καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Τὸ μέρος αὐτὸ φαίνεται πὼς τοῦ ἦταν πολὺ γνώριμο, γιατὶ τὸ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ ἁπλωνόταν στὴν ὑπόγεια στοὰ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ προχωρήσῃ. Ἀνέβηκε κατόπιν ἕνα-ἕνα τὰ σκαλοπάτια, χωρὶς νὰ λαθέψῃ, καὶ ξαναβγῆκε ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια.

Ἂν θἄπρεπε νὰ χαρακτηρίσωμε τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ τὸν τιτλοφορούσαμε φρούραρχο τοῦ ἐρειπωμένου πύργου. Λεγόταν Ζαφείρης Μπαρουξῆς κι' ὅλοι ἤξεραν πὼς ἔπρεπε νὰ ὑπακοῦουν τυφλὰ στὶς διαταγές του. Ἂν, ὅμως, αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς φαίνεται πολὺ βαρὺς κι' ἐπίσημος, θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε πὼς ἦταν τὸ στοιχεῖο τοῦ πύργου. Εἶχε ἐξερευνήσει ὅλες τὶς γωνιές του κι' ἤξερε τὸ μυστικὸ ποὺ ἔκρυβε κάθε πέτρα. Ὁ Λάσκαρις, ποὺ τοῦ εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη, μόλις ἡ Θαμὰρ κι' οἱ στρατιῶτες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ κυπαρίσσια, σπηρούνισε τὸ ἄλογό του κι' ἔτρεξε στὸν Ἁγιάννη τὸν Κυνηγό, ὅπου τοῦ ἔδωσε τὶς ὁδηγίες του γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Ἔτσι, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες, ἔφτασαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ Φούλκ ντὲ Μεζέλ, τοὺς παρέλαβε ὁ ἴδιος καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ δωμάτιο, ποὺ προώριζε γιὰ τὸν αἰχμάλωτο.

Ὁ Μπαρουξῆς ἔλειψε κάμποση ὥρα. Ὅταν γύρισε, δυὸ καινούργιοι ἄνθρωποι τὸν συνόδευαν. Ἔφερναν μαζί τους ζεστὸ νερὸ μέσα σ' ἕνα γάλκινο δοχεῖο καὶ μεγάλες λουρίδες λευκὸ πανί. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σήκωνε στὸ ὕψος τοῦ ὤμου του ἕνα φανάρι γιὰ νὰ βλέπουν.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν πόρτα, ὁ Μπαρουξῆς πῆρε ἀπὸ τὰ νέρια τους τὸ δοχεῖο μὲ τὸ νερὸ καὶ τὶς λουρίδες τὸ πανί καὶ τοὺς πρόσταξε νὰ ξαναγυρίσουν στὶς θέσεις τους. Πῆγε κατόπιν κοντὰ στὸν τραυματία, τοῦ καθάρισε τὴν πληγή του κι' ὕστερα τὴν ἔδεσε μὲ προσοχή.

— Αὐριο πρέπει νὰ στείλωμε νὰ πάσωμε ἀπὸ τοὺς καλογέρους λίγη ἀπὸ τὴν ἀλοιφὴ ποὺ ἔχουν, εἶπε.

— Τὴ δοκίμασα στὸ πόδι μου, πρόσθεσε ἕνας ἄλλος. Αὐτὴ ἡ ἀλοιφὴ κάνει θαύματα... Οἱ καλόγεροι τοῦ Ἁγιάννη τὴ φέρνουν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Ὄρος.

Ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ ἄνοιξε σὲ λίγο τὰ μάτια του κι' ἀπόησε βλέποντας γύρω του ἀγνωστα πρόσωπα.

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή.

Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸν περιστοίχιζαν, δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ Μπαρουξῆς, εἴτε γιατὶ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ἀσκοπες ἐξηγήσεις, εἴτε γιατὶ νόμισε πὼς, γιὰ τὴ στιγμή, ἡ ἀποστολή του εἶχε τελειώσει, ἔγνεψε στοὺς συντρόφους του ν' ἀποτραβηχτοῦν. Βγῆκαν κατόπιν ὅλοι κι' ὁ τελευταῖος πῆρε μαζὶ τὸ φανάρι, ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο... Ἡ βαρειὰ δρύϊνη πόρτα ξαναέκλεισε μ' ἕνα μικρὸ μουγκρητό, ποὺ ἡ ἠχὼ τὸ πολλαπλασίασε μέσα στὴν ὑπόγεια στοά.

Ἀπὸ τὸ θόρυβο, ποὺ ἔκαναν τὰ βήματά τους, ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ κατάλαβε πὼς ἀνέβαιναν μιὰ σκάλα. Ἀλλὰ ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Καὶ γιατὶ δὲν τοῦ εἶχαν ἀπαντήσει ὅταν ρώτησε ποῦ βρισκόταν;

Στὰ ἐλάχιστα λεπτά, ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τότε ποὺ ἄνοιξε τὰ μάτια του ὡς τὴ στιγμή, ποὺ ἐφυγαν, εἶχε προσέξει τὶς φυσιογνωμίες τους, ἀλλὰ τοῦ φάνηκαν ἀγνωστες. Ἕνα μόνο εἶχε καταλάβει: πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν Ἕλληνες, ὅπως ἄλλωστε, ἔβεικνε καὶ τὸ ντύσιμό τους. Ἀπὸ τὴ σύντομη ματιὰ ποὺ εἶχε ρίξει ὁλόγυρα, εἶχε καταλάβει ἐπίσης πὼς τὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν δὲν εἶχε οὔτε παράθυρο, οὔτε κανένα ἄνοιγμα... Ἀλλὰ τώρα δὲ μποροῦσε νὰ δῇ τίποτα πιά. Τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν πυκνὸ κι' ἀδιαπέραστο γύρω του... Ἐνοιωθε ἕνα περίεργο μούδιασμὰ σ' ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ τὸ κεφάλι του τὸν πονοῦσε στὸ πίσω μέρος. Ἄρχισε τότε νὰ φάγνεται καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀναλογιστῇ τὴν ἐπίδεσμο ποὺ τοῦ εἶχαν βάλει γύρω στὴν πληγή του. Εἶχε χτυπήσει, λοιπόν: Ἀλλὰ πού; Καὶ πότε;

Προσπάθησε νὰ σκεφτῇ καί, ξαφνικά, θυμήθηκε... Εἶχε μπῇ στὴν αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ μὲ μεγάλα κυπαρίσσια ὁλόγυρα κι' ἔπειτα ἔσπρωξε μιὰ πόρτα... Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, οἱ ἀναμνήσεις του σταματοῦσαν. Δὲ θυμόταν τίποτα ἄλλο.

Ἀλλὰ πότε εἶχε γίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἢ πρὶν ἀπὸ ὧρες; Ἢ μήπως εἶχαν περάσει ἡμέρες κι' ἑβδομάδες ἀπὸ τότε; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ξαναβρῇ τὸ μέτρο τοῦ χρόνου, ποὺ, ξαφνικά, τὸ εἶχε χάσει;

Κι' ἡ Θαμάρ; Θυμόταν τώρα πὼς εἶχε βγῆ μαζί της περίπατο μὲ τ' ἄλογο. Ἀλλὰ γιατὶ ἡ ἀγαπημένη του τὸν εἶχε ἀφίσει στὰ χέρια αὐτῶν τῶν κακῶν ἀνθρώπων; Δὲν τοῦ εἶχε πῆ πὼς θἀσχόταν μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Κάστρου;

Οἱ ἀναμνήσεις ξαναγύριζαν τώρα ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη μέσα στὸ μυαλό του... Ἡ Θαμὰρ θἄφερνε τοὺς στρατιῶτες τοῦ Κάστρου, γιὰ νὰ πιάσουν τὸ Λάσκαρι καὶ τὴ δούκισσα Ματθίλδη ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ σπίτι μὲ τὰ κυπαρίσσια... Ἀλλὰ τί εἶχε μεσολαβήσει; Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν φύγει πρωτύτερα, ἦταν σίγουρα "Ελληνες. Βρισκόταν, λοιπόν, στὴν ἐξουσία τῶν Ἑλλήνων;... Κι' ἡ ἀγαπημένη του; Μήπως εἶχε πέσει κι' αὐτὴ στὰ χέρια τους;

Στὴ σκέψι αὐτή, ὅλο του τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος καί, ψάχνοντας μὲ τὰ χέρια του, κατάφερε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πόρτα. Αὐτὴ ἡ πόρτα ἦταν πολὺ γερὴ καὶ κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν μάταιο νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἄρχισε τότε νὰ τὴν χτυπάῃ μὲ τὶς γροθιές του, ἐνῶ ταυτόχρονα φώναζε μ' ὅλη του τὴ δύναμι... Παρακαλοῦσε τὴ μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν ἄλλη τρομερὲς ἀπειλὲς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του. Κουρασμένος, σταμάτησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο κι' ἀφουγκράστηκε... Κανένας θόρυβος δὲν ἔφτανε στ' αὐτιά του. Ἡ σιωπὴ ὁλόγυρα ἦταν τὸ ἴδιο βαθειά, ὅσο καὶ τὸ σκοτάδι ποὺ τὸν τύλιγε... Μήπως, λοιπόν, ὀνειρευόταν; Ἢ μήπως οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχε δῆ πρωτύτερα, εἶχαν φύγει, ἀφίνοντάς τον νὰ πεθάνῃ μέσα σὲ κάποια ὑπόγεια φυλακή, ὅπου τὸν εἶχαν ρίξει;

Ξαναδοκίμασε νὰ φωνάξῃ. Ἀλλ' ἡ φωνή του γινόταν ὁλόενα καὶ πιὸ ἀδύνατη... Ἕνα τρεμούλιασμα εἶχε ἁπλωθῆ τώρα σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Καί, ξαφνικά, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ πάτωμα τοῦ κελλιοῦ του ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του... Τὴν ἴδια στιγμή, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του καὶ κυλίστηκε κάτω.

Ὅταν συνῆλθε, βρισκόταν καὶ πάλι στὸ ξύλινο κρεβάτι του. Στὸν τοῖχο ἀπέναντι κρεμόταν ἕνα φανάρι, ποὺ ἔρριχνε ὁλόγυρα ἕνα ἤρεμο φῶς. Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶχε δῆ πρωτύτερα, ἦταν σκυμμένοι πάνω του καὶ τοῦπλεναν μὲ χλιαρὸ νερὸ τὴν πληγή, ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι... Ὕστερα τοῦ τὴν ξανάδεσαν.

Ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ ἔνοιωθε τώρα μιὰ παράξενη γαλήνη μέσα στὴν ψυχή του. Ἡ σκέψι πὼς αὐτός, ἕνας Φράγκος Ἱππότης, βρισκόταν στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων, τὸν εἶχε ἐξαγριώσει πρωτύτερα. Ἀλλὰ τώρα κύτταζε μὲ συμπάθεια κι' εὐγνωμοσύνη σχεδὸν αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ δὲ φαίνονταν πὼς εἶχαν κακοὺς σκοπούς. Ὅπως μποροῦσε νὰ κρίνῃ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους.

Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο, προσπάθησε νὰ δῇ καλύτερα τὴ φυλακή του. Ἡ δεύτερη αὐτὴ ἐξέτασι δὲν πρόσθεσε τίποτα στὰ ὅσα ἤξερε. Πρόσεξε μόνο πὼς πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα, βρισκόταν ἕνα μικρὸ κυκλικὸ ἄνοιγμα. Θὰ χορησίμευε σίγουρα γιὰ νὰ μπαίνῃ ὁ ἀέρας.

Τὸ τραπέζι δὲν ἦταν ἄδειο τώρα. Οἱ δυὸ ἄγνωστοι εἶχαν ἀποθέσει ἐκεῖ μιὰ στάμνα μὲ νερό, ἕνα πήλινο πιάτο μὲ τυρὶ κι' ἐλιὲς κι' ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν τὴν πληγή του, ἔροιξαν μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα κι' ἔπειτα ἑτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν. Ἀλλ' ὁ Φούλκ σηκώθηκε ἀμέσως κι' ἔτρεξε κοντά τους.

— Πέστε μου ποῦ βρίσκομαι; τοὺς ρώτησε.

Τὸ ὕφος του ἦταν σνεδὸν παρακλητικό.

— Δὲ θὰ σ' ὠφελήσῃ σὲ τίποτα ἂν τὸ μάθῃς, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Μπαρουξῆ.

Τὸ κοντόχοντρο κοομί του μίκραινε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ κι' ἡ μαύρη γενειάδα ποὺ πλαισίωνε τὸ πρόσωπό του, τοῦ ἔδινε μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, στ' ἀλήθεια, ἦταν τὸ στοιχεῖο τοῦ ἐρειπωμένου πύργου.

— Εἶμαι αἰχμάλωτος τοῦ Λάσκαρι; ξαναρώτησε ὁ Φούλκ.

— Σοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ξέρῃς πὼς ἡ ζωή σου δὲν κινδυνεύει, ἀπάντησε ὁ Μπαρουξῆς.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κρατᾶτε φυλακισμένο ἐδῶ μέσα! φώναξε ὁ Φούλκ. Εἶμαι Φράγκος Ἱππότης...

— Ἄκουσε νέε μου, ἔπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη γενειάδα. Σοῦ εἶπα πρωτύτερα, ὅτι ἡ ζωή σου δὲν κινδυνεύει... Μάθε ἀκόμη πὼς θὰ σὲ περιποιηθοῦμε ὅσο καλύτερα μποροῦμε. Ἔτσι, ἂν σὲ στενοχωρῇ ἡ σκέψι πὼς εἶσαι φυλακισμένος, μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πὼς σὲ φιλοξενοῦμε ἐδῶ καὶ νομίζω πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι καλύτερο γιὰ σένα.

— Ἀλλὰ πότε θὰ ξαναβρῶ τὴν ἐλευθερία μου;

— Αὐτὸ κανένας δὲν τὸ ξέρει, ἀπάντησε ὁ Μπαρουξῆς.

Ἀνοιξε ἔπειτα τὴν πόρτα κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό του. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πῆραν τὸ φανάρι. Ἔτσι, ὁ Φούλκ εἶχε ταυλάχιστον τὴν παρηγοριά, ὅτι μποροῦσε νὰ βλέπῃ γύρω του... Κάθησε σὲ λίγο μπροστὰ στὸ τραπέζι κι' ἔφαγε ἀργὰ τὸ λιτὸ φαγητό του. Καθὼς τέλειωνε, ἡ φλόγα τοῦ φαναριοῦ ἄρχισε νὰ τρεμοσβύνῃ. Ἔπειτα, τὰ σκοτάδια ἁπλώθηκαν καὶ πάλι μέσα στὸ δωμάτιο.

*

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ μικρὴ δούκισσα μάθαινε ἀπὸ τὸ σημεῖωμα τοῦ Λάσκαρι, ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ ζητιάνος στὶς Κολῶνες, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ. Ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ βρισκόταν στὴν ἐξουσία του καὶ δὲ μποροῦσε νὰ προδώσῃ τὸ μυστικό τους... Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Θαμάρ, ντροπιασμένη γιὰ τὴν ἀποτυχία της, δὲν εἶχε μιλήσει.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα. Ἡ Ματθίλδη ἔφευγε μαζὶ μὲ τὴ δούκισσα Ἑλένη γιὰ τὴ Θήβα.

Μεγαλεπήβολα σχέδια

Ἐνῶ οἱ δύο δούκισσες διευθύνονταν πρὸς τὴ Θήβα, μὲ τὴ συνοδεία τῶν Ἱπποτῶν, ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Βρυεννίου ἔτρεχε πρὸς τὴν Ἀθήνα.

Ὁ ἀπεσταλμένος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμβούλους τοῦ δούκα, ὁ πολύπειρος καὶ πολυταξιδεμένος Ραϋμόνδος Βερλάγκεν.

Ὁ Ἱππότης Βερλάγκεν εἶχε πολεμήσει ἀλλοτε στὸ Μοριὰ καὶ στὴν Εὔβοια, στὴν "Ηπειρο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ριψοκίνδυνος ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία καὶ τυχοδιώκτης ἀπὸ μίσησι, ὅπως ἦταν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι στὴν ἐποχή του, εἶχε ἐλπίσει, ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ δημιουργήσῃ κάπου ἕνα ἰσχυρὸ καὶ μεγάλο φέουδο, ποὺ θὰ ἦταν ὁλότελα δικό του καὶ τώρα, γέρος πιά, συμβούλευε τοὺς ἄλλους νὰ κάμουν ὅσα αὐτὸς εἶχε παραμελήσει ἢ δὲν τὰ εἶχε σκεφτῆ ὅταν ἦταν ἀκόμη καιρὸς νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ὁ δοῦκας τὸν εἶχε ὀνομάσει τοποτηρητὴ του στὴν Ἀθήνα καὶ γενικὸ ἀντιπρόσωπό του

Ὁ Φούλκ ντὲ Μεζὲλ κύτταζε τώρα μὲ συμπάθεια κι' εὐγνωμοσύνη σχεδὸν αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπ

στὰ ζητήματα τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Μορέως, γιὰ ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἔλειπε. Τοῦ εἶχε ἀναθέσει ταυτόχρονα μιὰ ἀποστολή, ποὺ ἦταν πιὸ λεπτή. 'Ο Ἱππότης Βερλάγκεν εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ διαβιβάσῃ στὸ Μιχαὴλ Λάσκαρι τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία τοῦ Βρυεννίου νὰ παρουσιαστῇ μπροστὰ του στὴ Θήβα. Σὲ περίπτωσι, ποὺ ὁ περήφανος Ἕλληνας ἀρνιόταν, ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβῃ καθὼς καὶ ὅλους τοὺς συνεργάτες του καὶ νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσῃ, ὅτι συνωμοτοῦσαν ἐναντίον τῶν Φράγκων.

Λόγοι πολιτικοὶ καὶ λόγοι προσωπικῆς ἐκδικήσεως τὸν εἶχαν παρακινήσει νὰ πάρῃ αὐτὲς τὶς δυὸ ἀποφάσεις.

Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τοὺς δεύτερους.

Ἡ Θαμάρ, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὰ Σάλωνα, εἶχε σταματήσει στὴ Θήβα. Κι' εἶχε ἐξιστορήσει τὰ πάντα στὸ Βρυέννιο, χωρὶς νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτα. Αὐτὴ τὴ φορά, ἄλλωστε, εἶχε νὰ τοῦ ἀφηγηθῇ ὄχι ἁπλὲς ὑπόνοιες, ἀλλὰ δύο πραγματικὰ γεγονότα. Ἡ ἐκδίκησί της δὲ θὰ ἦταν. Βέβαια, ἐκείνη ποὺ εἶχε ἐλπίσει ἄλλοτε. 'Αλλ' ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἡ ὀργὴ τοῦ δούκα θὰ ἔσκαγε πάνω στὸ Λάσκαρι. Ὅσο γιὰ τὴ Ματθίλδη, θὰ ἦταν ἀρκετὴ τιμωρία γι' αὐτὴν ὁ γάμος της μὲ τὸν Κάρολο τοῦ Τάραντα. Κι' ἄλλωστε, ἡ κόμησσα θὰ εἶχε τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῇ τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ γι' αὐτήν.

'Ο Βρυέννιος ἀκολούνταγε τὴν ἀφήγησί της, οὔτε παράχτηκε, οὔτε ὀργίστηκε. Ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἄλλωστε, εἶχε πάρει τὴ συνήθεια νὰ σκέφτεται ψύχραιμα. Καὶ τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τώρα.

Ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν, λοιπόν, νὰ προσκαλέσῃ τὸ Λάσκαρι στὴ Θήβα. Μέσα στὸ Κάστρο τῆς Καδμείας, θἄβλεπε τώρα τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, νὰ γίνεται μνηστὴ ἑνὸς ἄλλου κι' ἡ καρδιά του θὰ σπαρασσόταν ἀπὸ τὸν πόνο.

'Ο δούκας θὰ τὸν εἶχε ταυτόχρονα κοντά του καὶ θὰ ἐπιτηροῦσε κάθε κίνησί του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἂν ὄχι ἡ σύμπραξι τῶν 'Ελλήνων,ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἐλπίσῃ, ἀλλ' ἡ φιλικὴ τουλάχιστο οὐδετερότητά τους, τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἑνὸς γιγαντιαίου σχεδίου, ποὺ ὡρίμαζε σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ μυαλό του.

Ἡ τετραπλὴ ἀπειλὴ ἐναντίον του, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τῶν Βυζαντινῶν, τοῦ δεσπότη τῆς Ἠπείρου καὶ τοῦ ἡγεμόνα τῆς Μεγαλοβλαχίας (Θεσσαλίας καὶ μέρους τῆς Φθιώτιδος) κι' ἀπὸ τὰ ἄλλο τῶν Καταλάνων, τὸν εἶχαν κάμει στὴν ἀρχὴ νὰ φοβηθῇ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ δουκάτο του. 'Αλλὰ τὸ πολεμικὸ σάλπισμά του εἶχε ξεπεράσει καὶ τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προβλέψεις του. 'Υποτελεῖς καὶ σύμμαχοι, ἀντὶ νὰ περιοριστοῦν στὸ νὰ τοῦ στείλουν ἐνισχύσεις, εἶχαν τρέξει οἱ ἴδιοι μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τους κι' εἶχαν δῆ τὸν κίνδυνο τοῦ δουκάτου τῆς 'Αθήνας σὰν προσωπικὴ ὑπόθεσί τους. 'Ο Βρυέννιος εἶχε τώρα στὴ διάθεσί του ἕνα σημαντικὸ στρατὸ καὶ σκέφτηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ μ' αὐτὸν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸ νὰ προστατεύσῃ τὰ σύνορα τοῦ κράτους του.

Οἱ Σταυροφόροι εἶχαν καταλάβει ἄλλοτε τὴν Κωνσταντινούπολι κι' ἀπὸ κεῖ εἶχαν ξεχυθῆ στὴν 'Ελλάδα κι' εἶχαν ὑποδουλώσει διαδοχικὰ τὴ Θράκη, τὴ Μακεδονία, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Στερεᾶς, τὴν Εὔβοια, τὴν Πελοπόννησο καὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ 'Ιονίου καὶ τοῦ Αἰγαίου. 'Ο Βρυέννιος σκεφτόταν τώρα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸν ἴδιο δρόμο, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, θὰ βάδιζε ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ εἶχε ξαναγυρίσει στὰ χέρια τῶν 'Ελλήνων. Θὰ τὴν κυρίευε καὶ θὰ ἵδρυε καὶ πάλι τὴ λατινικὴ αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου.

Σχέδιο γιγάντιο, ποὺ μόνο μέσα στὸ μυαλὸ ἑνὸς ἀνθρώπου τολμηροῦ καὶ ρηξικίνδυνου, ὅπως ἦταν ὁ Βρυέννιος, θὰ μποροῦσε νὰ γεννηθῇ.

Ἤρθε ἔπειτα ἡ ἀπάντησι τοῦ Φιλίππου τοῦ Τάραντα, ποὺ εἶχε ἀποδεχθῆ πρόθυμα γιὰ τὸ γυιό του τὸ συνοικέσιο ποὺ τοῦ πρότεινε.

'Ο Βρυέννιος γινόταν ἔτσι κύριος τῶν τυχῶν τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Μορέως κι' αὔριο, ὅταν θὰ κατάφερνε νὰ νικήσῃ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ τοὺς συμμάχους τους, ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα θὰ περνοῦσε στὴν ἐξουσία του. Θὰ καλοῦσε τότε τοὺς Ἱππότες τῆς Δύσεως νὰ ἑνωθοῦν μαζί του κι' ἦταν βέβαιος, ὅτι ὅλοι θἄτρεχαν νὰ πάρουν μέρος στὴ μεγάλη ἐπιχείρησι ποὺ σχεδίαζε.

'Απόμεναν οἱ Καταλάνοι. Οἱ βασιλιάδες τῆς Σικελίας πρῶτα κι' οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἔπειτα εἶχαν χρησιμοποιήσει αὐτοὺς τοὺς τυχοδιώκτες, καθένας γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδιά του.

Ἦταν τώρα ἡ δική του σειρά. Οἱ Βυζαντινοὶ τοὺς ἔσπρωχναν πρὸς τὰ κάτω. Γιατί τάχα ὁ Βρυέννιος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ρίξῃ ἐναντίον τους:

Γιὰ τοὺς Καταλανούς, ὅπως κι' ἄλλοτε μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ποῦμε, ὁ πόλεμος ἦταν ἐπάγγελμα. Πολεμοῦσαν γιὰ λογαριασμὸ ἐκείνου ποὺ τοὺς πλήρωνε. Κι' ἦταν χαρά τους νὰ μποροῦν νὰ λεηλατοῦν πλούσιες χῶρες, ἀδιαφορώντας σὲ ποιὸν ἀνῆκαν. Ἐχθροὶ τοῦ ἑνὸς δυνάστη σήμερα, γίνονταν αὔριο φίλοι του, γιὰ νὰ σημάξουν τὴ χώρα ἑνὸς ἄλλου. Οἱ Βυζαντινοὶ τοὺς εἶχαν κυνηγήσει ἀπὸ τὴν Καλλίπολι ὣς τὴ Θεσσαλία καὶ τώρα τοὺς ἐκμεταλλεύονταν, προσπαθῶντας νὰ τοὺς πείσουν, ὅτι ἦταν συμφέρον τους νὰ ριχτοῦν στὶς χῶρες τοῦ δούκα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν συμμάχων του. Ἀλλὰ δὲν τοὺς πλήρωναν. Ἤθελαν μόνο νὰ γλυτώσουν ὁριστικὰ ἀπ' αὐτοὺς καὶ ταυτόχρονα νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ φθορὰ ποὺ θὰ προξενοῦσαν στοὺς Φράγκους.

'Ο Βρυέννιος, ὅμως σκέφτηκε νὰ κάμῃ κάτι καλύτερο. Θὰ τοὺς ἔπαιρνε στὴν ὑπηρεσία του. Καὶ θὰ τοὺς ἔδινε μισθό. Ἔτσι, θὰ τοὺς ἔδενε μαζί του.

'Ο θεσμὸς τῶν μισθοφόρων εἶχε πάρει τὴν ὁριστικὴ του διαμόρφωσι στὸ Βυζάντιο, ἀπὸ ὅπου εἶχε ἐξαπλωθῆ κατόπιν καὶ στὶς χῶρες τῆς Δύσεως, στὴν 'Ιταλία ἰδίως καὶ τὴν 'Ισπανία, στὴν πρώτη λόγω τῆς πολιτικῆς ἀσταθείας ποὺ ἀποτελοῦσε μόνιμη κατάστασι καὶ στὴ δεύτερη λόγω τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Μαύρων. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐπαγγελματίες πολεμιστὲς σέβονταν τὶς ὑποχρεώσεις τους καὶ διακινδύνευαν πρόθυμα τὴ ζωή τους γιὰ τὸ μισθὸ ποὺ ἔπαιρναν. Τὰ πράγματα ἄρχιζαν νὰ χαλᾶνε μόνο ἀπὸ τὴ στιγμὴ, ποὺ καταλάβαιναν πὼς οἱ ὑπηρεσίες τους ἄξιζαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ τοὺς εἶχαν δώσει. Ἢ ἂν δὲν τοὺς πλήρωναν. 'Αλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ζητοῦσαν πάντοτε σχεδὸν νὰ βροῦν ἕναν καινούργιο «ἐργοδότη». Δὲν τοὺς ἄρεσε νὰ κάνουν τὰ πράγματα γιὰ δικό τους λογαριασμό. Νά γιατί ὁ μισθὸς τοὺς ἔδενε μ' ἐκεῖνον ποὺ τοὺς τὸν πλήρωνε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, λοιπόν, οἱ Καταλάνοι δὲν εἶχαν βρεθῆ μόνο χωρὶς δουλειά. Ἦταν ἐπίσης ἐκτὸς νόμου. Κι' αὐτὸ τοὺς στενοχωροῦσε. Δὲν ἤθελαν νὰ καταντήσουν ληστές. Τὴ ληστεία τὴν ἀγαποῦσαν καὶ τὴν ἐξασκοῦσαν καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῆς «νομιμότητας». Καὶ τώρα βρίσκονταν ἀποδιωγμένοι ἀπ' ὅλους. Δὲν εἶχαν ἀφέντη. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ σηκώνουν στοὺς ὤμους τους τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς πράξεις τους. Καὶ δὲν ἦταν συνηθισμένοι σ' αὐτό.

Νά γιατί ἄκουσαν πρόθυμα τὶς προτάσεις τοῦ δούκα τῆς Ἀθήνας.

Αὐτὲς τὶς προτάσεις τους τὶς ἔκαμε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ τὸν θεωροῦσαν φίλο τους καὶ ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσαν γιὰ τὴν ἀνδρεία του: ὁ νεαρὸς Γάλλος Ἱππότης Ρογῆρος Ντελῶρ,ποὺ βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Βρυεννίου.

Μιὰ μέρα, γυρίζοντας μὲ μιὰ μικρὴ συνοδεία ἀπὸ τὴ Ρεντίνα, ὁ Ντελῶρ εἶχε συναντηθῆ κοντὰ στὴ Σπερχειάδα μὲ μερικὲς προχωρημένες ὁμάδες Καταλάνων κι' ὁρμητικὸς ὅπως ἦταν πάντα, ἑτοιμάσθηκε νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πολὺ περισσότεροι σὲ ἀριθμό. Αὐτοί, ὅμως, προχώρησαν φιλικὰ πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ πρόθεσί τους δὲν ἦταν νἀρθοῦν σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς Φράγκους. Τὸν παρακάλεσαν ταυτόχρονα νὰ διαβιβάσῃ τὰ λόγια τους στὸ δούκα τῆς Ἀθήνας.

'Απὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Ντελῶρ ἐναπῆγε πολλὲς φορὲς στὸ στρατόπεδο τῶν Καταλάνων κι' ἔγινε φίλος μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους. Οἱ συνεννοήσεις συνεχίστηκαν κατόπιν στὸν πύργο τῶν Σαλώνων, ὅπου κλείστηκε τελικὰ ἡ συμφωνία. Μ' αὐτήν, ὁ Βρυέννιος μίσθωσε τὶς ὑπηρεσίες τῶν Καταλάνων γιὰ ἕξη μῆνες. Ἡ πληρωμὴ θὰ γινόταν κάθε δυὸ μῆνες καὶ τὸ πρῶτο δίμηνο θὰ πληρωνόταν προκαταβολικά. Οἱ Καταλάνοι, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀναλάμβαναν τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐκτελοῦν τὶς διαταγὲς τοῦ δούκα καὶ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον ὁποιουδήποτε ἐχθροῦ του. Ἡ συμφωνία θὰ ἀνανεωνόταν μόλις τέλειωνε τὸ ἐξάμηνο.

Δὲν ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῶν Καταλάνων ποὺ τοὺς ἔκανε τρομερούς. Ἀλλ' ἡ τυφλὴ δρμή τους καὶ τὸ ἀδάμαστο θάρρος τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔκαναν τὸ φιλότιμο τοῦ ἐπαγγέλματός τους κι' ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους, γιατὶ ἤξεραν πῶς, διαφορετικά, δὲ θὰ τοὺς πλήρωναν. Ἡ δεινότητα, ἡ ἔλλειψι πωτοβουλίας κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀξιοπιστία, λογαριάζονταν στὰ μάτια τους σὰν ἐγκλήματα ποὺ στρέφονταν ἐναντίον τῆς «εὐτυχισμένης ἐταιρείας», γιατὶ τὴν κακοσυσταίναν καὶ τὴ δυσφημοῦσαν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ Καταλάνοι ἀνέρχονταν σὲ ὀχτὼ χιλιάδες. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὅλοι 'Ισπανοί. Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, περιλαμβάνονταν ἐπίσης καὶ τρεῖς χιλιάδες Τοῦρκοι, ποὺ εἶχαν συνδέσει τὴν τύχη τους μαζί τους. Ἀπὸ τοὺς Καταλάνους, οἱ 3.500 πεζοὶ ποὺ ἦταν ἔφιπποι κι' οἱ ἄλλοι πεζοί. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μαζί τους τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους.

'Απὸ τὸ Βρυέννιο ζήτησαν τὸν ἴδιο μισθὸ ποὺ ἔπαιρναν ἄλλοτε καὶ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δηλαδὴ τέσσερες οὐγγιὲς νομισμοῦ γιὰ κάθε ἱππέα, ποὺ διέθετε ἄλογο καὶ ὁπλισμό, ὅπως τῶν ἱπποτῶν, δύο οὐγγιὲς γιὰ κάθε ἱππέα μὲ ἐλαφρότερο ὁπλισμὸ καὶ μιὰ οὐγγιὰ γιὰ κάθε πεζό. Οἱ ἀρχηγοὶ ἔπαιρναν διπλάσιο ποσὸν κι' ἕνα «δῶρο», ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές τους.

Μόλις κλείστηκε ἡ συμφωνία καὶ πληρώθηκε ἡ δίμηνη προκαταβολή, ὁ στρατὸς τῶν Καταλάνων ἄλλαξε ἀμέσως κατεύθυνσι κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ Βορρᾶ.

"Ετσι, ὁ Βρυέννιος εἶνε τώρα ἐλεύθερα τὰ χέρια του καὶ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῇ ἀπερίσπαστος στὸ μεγαλεπήβολο σχέδιό του.

Ἡ ἀναγγελία

Ἡ δούκισσα 'Ελένη κι' ἡ Ματθίλδη ἔφτασαν ὄχι χωρὶς κάποια ἀνησυχία στὴ Θήβα. Ἡ ξαφνικὴ πρόσκλησι τοῦ Βρυεννίου τοὺς εἶχε φανῆ πολὺ παράξενη κι' ἡ σιωπὴ τῶν ἱπποτῶν του δυνάμωσε τοὺς φόβους τους.

'Ο δούκας, ὡστόσο, τὶς δέχτηκε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα, μὲ χαρὰ σχεδόν. Περιστοιχιζόταν ἀπὸ τὸν Σαϊντ-'Ομὲρ καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς Ἱππότες του. 'Αφοῦ τὶς ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ταξίδι τους, γύρισε κατόπιν σ' ἐκείνην ποὺ ἀποκαλοῦσε μητέρα του, μ' ὅλο ποὺ ἦταν μόνο μητριά του.

— Οἱ ὑποθέσεις τοῦ δουκάτου δὲ θὰ βαραίνουν πιὰ τοὺς ὤμους τῆς σεβαστῆς μητέρας μου, εἶπε. Ἦταν, βέβαια, μεγάλη ἡ ἀπαίτησί μου νὰ μ' ἀναπληρώνῃ στὰ καθήκοντά μου. 'Αλλ' ὅταν ἔφυγα βιαστικὰ ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, δὲ μποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά...

'Η δούκισσα 'Ελένη τὸν κύτταζε ἤρεμα, προσπαθῶντας νὰ μαντέψῃ τί κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὰ λόγια του.

— Βρῆκα, εὐτυχῶς, τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ μ' ἀναπληρώσῃ ὅσον καιρὸ θὰ λείψω, συνέχισε ὁ δούκας. Εἶναι ὁ σύμβουλός μου Ραϋμόνδος Βερλάγκεν, ποὺ ἔφυγε κιόλας γιὰ τὴν 'Αθήνα μὲ τὶς ὁδηγίες μου.

'Ο σεβασμός, ποὺ ἡ δούκισσα 'Ελένη ἐνέπνεε σ' ὅλους, τὸν εἶχε κάμει νὰ τὴν ἀφίσῃ στὴ θέσι του, ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴ Θήβα. Ἀλλὰ δὲν τῆς εἶχε ἐμπιστοσύνη. γιατὶ ἤξεσε τὴ συμπάθειά της στοὺς "Ελληνες. Προσκαλῶντας την, ὅμως, κοντά του, εἶχε βοῆ τόρα τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ τῆς μιλοῦσε. Θἄλεγε κανεὶς πὼς περίμενε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γι' αὐτὴ τὴν ἀντικατάστασι.

— Οἱ ἀποφάσεις σου εἶναι πάντα σωστές, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ἡ δούκισσα.

'Ο Βρυέννιος μίλησε κατόπιν γιὰ διάφορα πράγματα: γιὰ τὴ ζωή, τοῦ στὴ Θήβα, γιὰ τὶς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν του, γιὰ τὴ συμφωνία του μὲ τοὺς Καταλάνους...

— Πῆρες στὴν ὑπηρεσία σου αὐτοὺς τοὺς ληστές; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ δούκισσα 'Ελένη.

— Τοὺς ξέρω γιὰ καλοὺς πολεμιστὲς κι' αὐτὸ μόνο μ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ Βρυέννιος. "Αν, ὅμως, εἶναι ληστές, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ, λέγοντας αὐτά, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Ἡ Θεσσαλία εἶναι ἀρκετὰ πλούσια, πρόσθεσε. Οἱ Καταλάνοι μου πῆραν δ,τι πρόφτασαν κατεβαίνοντας πρὸς τὰ δῶ. Ἀλλ' ἔχουν ἀφίσει πολλὰ πράγματα... Εἶναι σωστό, λοιπόν, νὰ τὰ πάρουν.

Γύρισε, ξαφνικά, στὸ Σαϊντ-'Ομέρ, ποὺ στεκόταν πλάϊ του.

— Ἀγαπητέ μου φίλε καὶ πιστὲ σύντροφε, τὸν ρώτησε, δὲ μοῦ ἔχεις πῆ ὣς σήμερα ποιός, κατὰ τὴ γνώμη σου, ἔχει μεγαλύτερα δικαιώματα στὸ πριγκηπάτο τοῦ Μορέως, ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφὴ δούκισσα Ματθίλδη ἢ ὁ Φίλιππος τοῦ Τάραντα;

'Ο Σαϊντ-'Ομὲρ παραξενεύτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ποὺ δὲν τὴν περίμενε. Ἦταν ἄλλοτε βαΐλος τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Μορέως, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Τάραντα, ὅταν ὁ δούκας τῶν Ἀθηνῶν Γουΐδων Ντελαρὸς πῆρε ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὴ νεαρὴ σύζυγό του, τὴ Ματθίλδη, διεκδικῶντας τὰ δικαιώματά της. 'Ο Σαϊντ-'Ομὲρ ἀρνήθηκε, ὅμως, νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ πριγκηπάτο κι' ὁ δομητικὸς Γουΐδων ἔτρεξε ἀμέσως νὰ πάρῃ στὴν ἐξουσί του τὸ μισὸ ἀπὸ τὴ βαρωνία τῶν Θηβῶν (1305), ποὺ ἀνῆκε στοὺς Σαϊντ-'Ομὲρ (τὸ ἄλλο μισὸ ἦταν κληρονομικὰ δικό του). Λίγο ἔλειψε τότε, οἱ Ντελαρὸς κι' οἱ Σαϊντ-'Ομὲρ νἀρθοῦν σὲ σύγκρουσι. 'Αλλὰ τὰ πράγματα συμβιβάστηκαν ἀργότερα κι' ὁ Φίλιππος τοῦ Τάραντα ὥρισε γιὰ τοποτηρητὴ τοῦ πριγκηπάτου τὸ Γουΐδωνα Ντελαρός, ποὺ τὸ διεκδικοῦσε γιὰ λογαριασμὸ τῆς συζύγου του. Αὐτὴ ἡ προσωρινὴ διευθέτησι εἶχε ἱκανοποιήσει ὅλους.

— Νομίζω, ὅτι ὁ Φίλιππος τοῦ Τάραντα κι' ἡ δούκισσα Ματθίλδη ἔχουν ἴσα δικαιώματα, ἀπάντησε ὁ Σαϊντ-'Ομέρ.

— Τὴν περίμενα αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, φώναξε ναρούμενος ὁ Βρυέννιος. Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ διεκδικήσουν κι' οἱ δύο;

— Εἶπα, ὅτι ἔχουν ἴσα δικαιώματα, κατὰ τὴ γνώμη μου τουλάχιστο, ἀπάντησε στενοχωρημένος ὁ Σαϊντ-'Ομέρ.

— Καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ πολεμήσουν κι' οἱ δυὸ γιὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν;

— Αὐτὸς ὁ πόλεμος, μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες, θὰ ἦταν καταστροφὴ γιὰ τοὺς Φράγκους, εἶπε ὁ Σαϊντ-'Ομέρ.

— Ἔβαλες πάντα τὸ γενικὸ συμφέρον πάνω ἀπὸ τὸ προσωπικό. τὸ δικό σου ἢ τῶν φίλων σου, συνέχισε ὁ Βρυέννιος. Κι' αὐτὸ σὲ τιμᾶ, ἀγαπητέ μου Σαϊντ-'Ομέρ. 'Αλλ' οἱ φόβοι σου εἶναι ματαιοι... Αὐτὸς ὁ πόλεμος δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ. Νομίζω, ἄλλωστε, πὼς σοῦ ἐξήγησαν ὅτι, ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός, ὁ οἶκος τοῦ Τάραντα κι' ἡ ἀπόγονος τῶν Βιλλαρδουϊνων θὰ ἔχουν τὰ ἴδια συμφέροντα.

— 'Ο κραταιὸς κύριός μου μοῦ ἔκαμε αὐτὴ τὴν τιμὴ ἀπάντησε ὁ Σαϊντ-'Ομέρ.

'Η Ματθίλδη δὲν εἶχε μιλήσει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Αὐτὴ ἡ συζήτησι ποὺ γινόταν γύρω στ' ὄνομά της τῆς φάνηκε πολὺ περίεργη.

— "Αν ἀκολούθησα ἄλλοτε τὸ Γουΐδωνα στὴν Πελοπόννησο, τὸ ἔκαμα ὅπως ἦταν τὸ χρέος μου, σὰν πιστῆς συζύγου, εἶπε. 'Αλλὰ δὲν ἔχω προσωπικὰ καμμιὰ διεκδίκησι οὔτε γιὰ τὸ πριγκηπάτο τοῦ Μορέως, οὔτε γιὰ καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς κτήσεις τῶν Φράγκων. Μπορῶ νὰ μάθω, ὅμως, γιὰ ποιὸ λόγο τὰ συμφέροντά μου, ἂν ὑποτεθῇ πὼς ἔχω συμφέροντα, θὰ εἶναι δυοια μ' ἐκεῖνα τοῦ οἴκου τοῦ Τάραντα;

— Μιλᾶς πάντοτε μὲ περίεργη αὐταπάρνησι, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Βρυέννιος. Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὰ συμφέροντα τῶν Φράγκων σ' ἀφίνουν ἀδιάφορη, γιὰ νὰ μὴν πῶ, ὅτι τὰ βλέπεις σὰ νὰ ἦσουν ἐχθρά τους... 'Αλλὰ δὲ θἄθελα νὰ ψάξω μέσα στὴν ψυχή σου, γιὰ νὰ βρῶ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἐχθρότητας, ἀγαπητή μου ἀδελφή. Δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω, ὅμως, τὸ χρέος μου ἀπέναντι τῆς χήρας τοῦ Γουΐδωνος. Καὶ τὸ χρέος μου αὐτὸ μοῦ ἐπιβάλλει νὰ φροντίζω πάντα γιὰ τὰ συμφέροντά της.

'Η Ματθίλδη κατάλαβε τὸν ὑπαινιγμό του. 'Αλλὰ προσπάθησε νὰ φανῇ ἤρεμη.

— 'Η εὐγενικὴ μέριμνα τοῦ ἀδελφοῦ μου μὲ συγκινεῖ καὶ δὲν ξέρω μὲ ποιὸ τρόπο νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, ἀπάντησε. 'Αλλ' ὁ κραταιὸς δούκας τῆς 'Αθήνας δὲ μοῦ ἐξήγησε ἀκόμη τὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια ποὺ εἶπε πρωτύτερα.

— Αὐτὴ τὴν ἐξήγησι θὰ σοῦ τὴ δώσω τώρα, ἀπάντησε ὁ Βρυέννιος. 'Η ἀγαπητή μου ἀδελφὴ θὰ μάθῃ ταυτόχρονα γιὰ ποιὸ λόγο τὴν κάλεσα νἀρθῇ ἐδῶ.

Σταμάτησε μερικὲς στιγμές, σὰ νἄθελε νὰ χαρῇ τὴν ἀνυπομονησία, τὴν ἀγωνία ἴσως, τοῦ δυὸ γυναικῶν ποὺ στέκονταν μπροστά του. "Επειτα εἶπε, μὲ σοβαρὸ ὕφος:

— 'Ο Φίλιππος τοῦ Τάραντα μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς μου γιὰ τὸ γυιό του πρίγκηπα Κάρολο.

'Η Ματθίλδη ἔχασε τὸ νοῦμα της.

— Καί, φυσικά, ἀρνήθηκες, εἶπε ἡ δούκισσα 'Ελένη.

— Ν' ἀρνηθῶ;... 'Αλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Νομίζω, ὅτι ὁ πρίγκηπας Κάρολος εἶναι ἕνα παιδί...

— Σήμερα ναί... Αὐτὸ τὸ παιδί, ὅμως, θὰ γίνῃ αὔριο ἄντρας.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο.

'Ο Βρυέννιος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— "Ενας γάμος ποὺ θὰ ἦταν καλὸς αὔριο, μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' ἀπὸ σήμερα καὶ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο καλός, ἀπάντησε.

— Βρίσκεις αὐτὸ τὸ γάμο καλό, γιατὶ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά σου, εἶπε ἡ δούκισσα 'Ελένη. 'Η φιλία τοῦ Φιλίππου τοῦ Τάραντα σοῦ εἶναι πολύτιμη...

— "Οπως καὶ σ' αὐτὸν ἡ δική μου.

— Καὶ στὰ συμφέροντα αὐτὰ θυσιάζεις τὴ Ματθίλδη;

— Εἶναι θυσία, λοιπόν, τὸ ὅτι θὰ φορέσῃ ἕνα πριγκηπικὸ στέμμα στὸ κεφάλι της κι' ὅτι, μὲ τὸ γάμο αὐτό, θὰ κάμῃ πραγματικὰ τὰ δικαιώματά της πάνω στὸ πριγκηπάτο τοῦ Μορέως;

— 'Η Ματθίλδη, ὅμως, ἔχει δικαίωμα νὰ εἶναι εὐτυχισμένη... Αὐτὸ τὸ δικαίωμά της δὲν τὸ λογάριασες.

'Ο Βρυέννιος εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του. 'Η δούκισσα 'Ελένη, μετρημένη ἄλλοτε στὰ λόγια της, τοῦ μιλοῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα μὲ θάρρος, ποὺ ἦταν προσβλητικὸ γιὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν ἐξουσία του κι' ἡ ἀναίδειά της εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο νὰ τοῦ φωνάξῃ κατάμουτρα, μπροστὰ σ' ὅλους, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ Ματθίλδη ἦταν ὑποκριτικὸ κι' ὅτι τὰ δικά του συμφέροντα καὶ μόνο τὸν ἔκαναν νὰ ἐπιθυμῇ αὐτὸ τὸ γάμο.

'Αλλ' ὁ δούκας δὲν εἶχε λόγο ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἐκδασι αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ποὺ τὴν εἶχε μελετήσει ἀπὸ πρὶν μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' εἶχε καλοσχεδιάσει μέσα στὸ μυαλό του τὶς διάφορες φάσεις της. Γιὰ τὴ στιγμή, μποροῦσε ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἔκπληξι καὶ τὴν ταραχὴ τῶν δύο γυναικῶν. 'Αργότερα, θὰ χαιρότανε τὴν ἀγωνία τους.

— Νομίζω πὼς μιλήσαμε ἀρκετὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπε ἤρεμα. 'Ο Ἱππότης Γουλιέμος Ντυμπουά ἀντιπρόσωπος τοῦ Φιλίππου τοῦ Τάραντα, βρίσκεται ἐδῶ, γιὰ νὰ μνηστευθῇ ἐπίσημα τὴν ἀγαπημένη μου ἀδελφὴ στ' ὄνομα καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ πρίγκηπα Κάρολου. Δὲν περιμένω παρὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μιχαὴλ Λάσκαρι, γιὰ νὰ ὁρίσω τὴν ἡμέρα τῆς τελετῆς...

— 'Ο Μιχαὴλ Λάσκαρις θἀσθῇ ἐδῶ; φώναξαν μὲ μιὰ φωνὴ ἡ δούκισσ

δούκα Βρυέννιο γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορία, ποὺ καταλογίζει στὸν ἑαυτό του, εἶπε ἡ μικρὴ δούκισσα. 'Αλλά, τὴ στιγμὴ αὐτή, νομίζω πὼς ἔχω δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ δείχνει σὲ μένα.

'Ο δούκας προσποιήθηκε τὸν ἔκπληκτο.

— 'Η ἀδελφή μου μίλησε γιὰ περιφρόνησι; ρώτησε.

'Η συγκίνησι τὴν ἔπνιγε. Καταλάβαινε τώρα ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ Βρυεννίου. Προσκαλῶντας τὸ Λάσκαρι στὴ Θήβα, ἤθελε νὰ τοὺς ταπεινώσῃ καὶ τοὺς δύο καὶ νὰ κουρελιάσῃ τὸ ἐρωτικό τους ὄνειρο. 'Αλλ' ἡ Ματθίλδη εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ν' ἀντισταθῇ. Δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ δούκας δὲ θὰ σταματοῦσε μόνο σ' αὐτὴ τὴν ταπείνωσι κι' ἀπέναντι ἐκδίκησι.

— Μίλησα γιὰ περιφρόνησι, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ βρῶ ἄλλη λέξι πιὸ βαρειά, γιὰ νὰ χαρακτηρίσω τὸν τρόπο, ποὺ μοῦ φέρνεται, ἀπάντησε. Κι' ὅμως ὁ δούκας Βρυέννιος θἄπρεπε νὰ ξέρῃ πὼς ἡ κόρη τῆς 'Ισαβέλλας Βιλλασδουΐνης καὶ τοῦ Φλωρεντίου τῆς 'Ανδηγαυΐας δὲν εἶναι σκλάβα του.

'Η τόλμη τῆς δούκισσας 'Ελένης εἶχε προκαλέσει πρωτόγνωρα ἔκπληξι στὸ Βουέννιο. 'Η ἀντίστασι τῆς Ματθίλδης ξύπνησε τώρα τὰ σκληρὰ ἔνστικτά του. Ἦταν καιρός, σκέφτηκε, νὰ καταφέρῃ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, ποὺ θἄκανε τὴ μικρὴ δούκισσα νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία.

Σ' ἕνα νεῦμα του οἱ Ἱππότες ἔφυγαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα. 'Απόμεινε μόνο ὁ Σαϊντ-'Ομέρ.

'Ο δούκας σηκώθηκε τότε καὶ πῆγε κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες.

— 'Η ἀδελφή μου γνώρισε ὡς σήμερα μόνο τὴν καλοσύνη καὶ τὴ μεγαλοψυχία μου, εἶπε. 'Αλλὰ θἄκανε λάθος ἂν τὶς φανταζόταν ἀνεξάντλητες. Εἶναι καιρός, λοπόν, νὰ μάθῃ, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ παρακούῃ τὶς διαταγές μου. 'Ο γάμος αὐτὸς θὰ γίνῃ εἴτε τὸ θέλει, εἴτε ὄχι. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασί μου. Κι' ἡ Ματθίλδη εἶχε σηκωθῆ ἐπίσης. Δὲν ἦταν πιὰ ἡ μικρὴ δούκισσα, μὲ τὸ ντροπαλὸ ὕφος καὶ τὴ φοβισμένη ἔκφρασι, ποὺ ἔβλεπε ὅλο ἐχθροὺς γύρω της, ἀλλὰ μιὰ γυναίκα ποὺ ἔβλεπε τὴν εὐτυχία της νὰ κινδυνεύῃ καὶ ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ τὴν προστατέψῃ μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις.

— 'Ο γάμος αὐτὸς δὲ θὰ γίνῃ, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή. Εἶμαι ἐλεύθερη νὰ διαθέσω ὅπως θέλω τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲ θὰ παντρευτῶ τὸν Κάρολο τοῦ Τάραντος, οὔτε κανένα ἄλλο. 'Ο δούκας Βρυέννιος, προτοῦ πάρῃ τὶς ἀποφάσεις του, ἔπρεπε νὰ μὲ ρωτήσῃ. 'Αφοῦ δὲν τὸ ἔκαμε, οἱ ἀποφάσεις του δὲν ἔχουν ἀξία γιὰ μένα.

Κι' ἡ ἴδια ἡ δούκισσα 'Ελένη τρόμαξε γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη της.

— 'Ησύχασε, ἀγαπητή μου Ματθίλδη, τῆς εἶπε. Νομίζω πὼς τίποτα δὲ μᾶς Βιάζει...Θὰ μπορούσαμε νὰ συζητήσωμε αὐτὴ τὴν προτασι..

'Ο δούκας Βρυέννιος εἶχε γυρίσει τώρα στὸν Σαϊντ-'Ομέρ.

— Εἶχα ἀποφασίσει νὰ συχωρέσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ Μιχαὴλ Λάσκαρι κι' ὅπως ἀκουσες, εἶχα σκεφτῆ νὰ δώσω τὴν εὐκαιρία στὴν ἀδελφή μου νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὶς συμβουλές του, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ξέχασα πὼς μιλοῦσα γιὰ ἕνα συνωμότη, ποὺ οἱ ἀποδείξεις τῆς προδοσίας του εἶχαν πιὰ ἀναμφισβήτητες... Τὸν εἶχα προσκαλέσει νἀρθῇ ἐδῶ, γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξιλεωθῇ ἀπέναντί μου. Ἀλλὰ νομίζω πὼς εἶναι καλύτερο νὰ διατάξω νὰ τὸν συλλάβουν... "Ενα δικαστήριο θὰ τὸν δικάσῃ γιὰ τὶς πράξεις καὶ τὰ ἐγκλήματά του. Προηγουμένως, ὅμως, θὰ πρέπει νὰ ὁρμάσῃ τοὺς συνενόχους του. Τὰ μέσα, εὐτυχῶς, δὲ μᾶς λείπουν καὶ τὰ τείχη τῆς Καβμείας εἶναι ἀρκετὰ γερὰ γιὰ νὰ σκεπάσουν τὶς φωνὲς καὶ τὰ ουὐλιάσματά του.

'Ο δούκας Βρυέννιος, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ μεγαλεπήβολα σχέδιά του, δὲ θἄθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐχθρότητα τῶν 'Ελλήνων. Προσπαθοῦσε, τούναντίον, νὰ παρουσιάζεται στὰ μάτια τους σὰ θεματοφύλακας κι' ἐγγυητὴς τῆς τάξεως κι' ἀγωνιζόταν νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι εἶχαν τοὺς ἴδιους ἐχθροὺς, πράγμα ποὺ σήμαινε πὼς εἶχαν καὶ τὰ ἴδια συμφέροντα. 'Αλλ' ἡ ἀπειλὴ τοῦ εἶχε τὸ ἀποτέλεσμά της. 'Η Ματθίλδη κατέβασε τὸ κεφάλι. Εἶχε νικηθῇ.... Τὸ μόνο ποὺ σκεφτόταν τώρα, ἦταν πῶς νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

— 'Ο Λάσκαρις δὲν εἶναι προδότης, ταράλισε.

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ σωριαζόταν στὰ πόδια του γιὰ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴ συγγνώμη καὶ τὴν ἐπιείκειά του.

'Αλλ' ὁ Βουέννιος τὴ γλύτωσε ἀπ' αὐτὴ τὴν ταπείνωσι. Τοῦ ἦταν ἀσκετό, ὅτι εἶχε λυγίσει κάτω ἀπὸ τὸν ἀξιωσάντο ἐκδιοσμό του... "Ενα θριαμβευτικὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια»

'Ο Πῆτερ Τάουσεντ καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ σὲ χέρια ἐκβιαστῶν!...

Εἶναι βέβαιο πὼς δὲν ἦταν κοινοὶ κλέφτες ἐκεῖνοι, ποὺ διαρρήξανε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τάουσεντ

'Η γαλλικὴ ἀστυνομία βρίσκεται μπλεγμένη σὲ μιὰ ἱστορία ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ κι' ἐπικίνδυνη. Μιὰ Ἱστορία, ποὺ εἶχε φανῆ στὴν ἀρχὴ μᾶλλον ἀστεία καὶ οἱ παρισινὲς ἐφημερίδες τὴ σχολιάσανε σ' ἐλαφρὸ κι' εὔθυμο τόνο, ἀλλὰ ποὺ, ὅσο περνάει ὁ καιρός, παίρνει μορφὴ ἐντελῶς διαφορετική.

Θὰ θυμοῦνται, ἴσως, οἱ ἀναγνῶστες μας, ὅτι, τὸν περασμένο 'Απρίλιο, εἶχε δημοσιευτῆ στὸν καθημερινὸ Τύπο ἡ εἴδησι πὼς, στὸ Παρίσι, κάποιοι «ἄγνωστοι» διαρρήξανε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πῆτερ Τάουσεντ καὶ τὸ ἀπογυμνώσανε ἀπ' ὅ,τι περιεῖχε, ἐνῶ ἐκεῖνος δειπνοῦσε, ἀνύποπτος, στὸ σπίτι τῆς βαρώνης ντε Μουσαΐγ.

— 'Ακόμη ἕνα πάθημα τοῦ ἄτυχου σωηνάρχου! εἶπαν ὅσοι διαβάσανε αὐτὴ τὴν εἴδησι.

Καὶ πολλοὶ γελάσανε γιὰ τὸ ἐπεισόδιο, γιατί, βέβαια — σκέφτονταν — δὲ θὰ ἐρχόταν ἡ καταστροφὴ γιὰ τὸν ὡραῖο σμήναρχο, ἂν ἔχανε καμμιὰ βαλίτσα ἢ μερικὰ κολλαριστὰ χαρτονομίσματα...

"Οπως ὅμως διαπιστώθηκε ἀργότερα, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κλοπὴ συνηθισμένη. οὔτε τόσο ἀνώδυνη. Οἱ κλέφτες — ποὺ μένουν ἀκόμη ἄγνωστοι καὶ ἀσύλληπτοι — δὲν ἦταν εἰδικευμένοι στὴ «δουλειά» καὶ δὲ λησταίνανε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τάουσεντ, ὅπως θὰ λησταεύανε ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο. 'Η πράξι τους ἦταν ὀργανωμένη, προμελετημένη καὶ ἀποσκοποῦσε, πιθανότατα, στὸ νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ ὅπλα ἑνὸς ἐκβιασμοῦ ὄχι μόνο τοῦ Τάουσεντ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγγλικῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας!

"Ας ἀρχίσωμε μὲ τὸν κατάλογο τῶν κλοπιμαίων. Οἱ κακοποιοί, σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσι τοῦ Πήτερ Τάουσεντ, τοῦ ἔκλεψαν τὰ ἑξῆς πράγματα: Δυὸ φωτογραφικὲς μηχανές. "Ενα ἡμερολόγιο, ντυμένο μὲ δέρμα, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη καὶ συνεχιζόταν ὡς τὴν ἡμέρα τῆς κλοπῆς. Μιὰ μπλὲ βαλίτσα, ποὺ περιεῖχε δυὸ κοστούμια δικά του καὶ δυὸ τῶν παιδιῶν του. "Ενα χαρτοφύλακα μὲ 270.000 γαλλικὰ φράγκα σὲ χαρτονομίσματα καὶ ἕνα βιβλιάριο ἐπιταγῶν. Μιὰ ταξιδιωτικὴ γραφομηχανή. "Ενα βιβλίο μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι τοῦ "Αλμπερτ Σβάϊτσερ. Μιὰ χρυσόδετη ἔκδοσι τῆς Βίβλου, μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι τῆς πριγκήπισσας Μαργαρίτας. Καὶ, τέλος, ἕνα δεύτερο χαρτοφύλακα, ποὺ περιεῖχε 260 γράμματα, χωρισμένα σὲ τρεῖς δεσμίδες.

"Οταν ἐξετάστηκε γιὰ πρώτη φορά, ὁ Πῆτερ Τάουσεντ ἀρνήθηκε νὰ προσδιορίσῃ ἀπὸ ποιούς προέρχονταν αὐτὰ τὰ γράμματα.

— 'Από διάφορα πρόσωπα...εἶπε ἀόριστα.

Καὶ ἡ Βαρώνη ντὲ Μουσαΐγ, ὅταν τὴς ὑποβλήθηκε ἡ ἴδια ἐρώτησι, ἀποκρίθηκε:

— Μά, ὑποθέτω ἀπὸ διάφορες γυναῖκες, ποὺ γνώρισε ὁ κ. Τάουσεντ στὸ ταξίδι του καὶ ποὺ δὲν ἔπαψαν νὰ τὸν βομβαρδίζουν μὲ αἰσθηματικὲς ἐπιστολὲς καὶ προτάσεις γάμου.

'Η ἀλήθεια, ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ μαθευτῇ, δίνοντας, συγχρόνως, τὸ πιθανώτερο κλειδὶ τῆς αἰνιγματικῆς κλοπῆς: Πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, ποὺ βρίσκονταν στὸν κλεμμένο χαρτοφύλακα, προέρχονταν ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα Μαργαρίτα καὶ τὴ Βασιλομήτορα 'Ελισάβετ τῆς 'Αγγλίας!

Πρὶν ἀκόμη ὁ Τάουσεντ, ἀνησυχώντας ἀπὸ τὸ ὅτι περνοῦσαν οἱ μέρες, χωρὶς οἱ ἔνοχοι ν' ἀνακαλυπτῶνται, ἀναγκαστῇ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ αὐτὸ στοὺς ἀστυνομικούς, ἐκεῖνοι εἶχαν ὑποψιαστῇ πὼς κάτι τέτοιο συνέβαινε.

Τὰ στοιχεῖα, ποὺ δημιούργησαν στὸν ἐπιθεωρητὴ Φιλὶπ Λεκούρμπ καὶ τὸ βοηθό του Ζὰν 'Ωρὶκ αὐτὲς τὶς ὑπόνοιες, ἦταν τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον, ὅτι, καθὼς εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ἡ κλοπὴ δὲ φαινόταν γιὰ ἔργο μιᾶς σπείρας «εἰδικῶν». 'Εκεῖνος, ποὺ τὴν ἔκανε, ἔπρεπε νὰ ἦταν «πρώτάρης». Εἶχε σπάσει ἀδέξια τὸ τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου, κόβοντας καὶ τὸ χέρι του, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ ἕνα ματωμένο μαντῆλι, ποὺ βρέθηκε πλάι στ' ἀμάξι. Κατὰ συνέπεια, αὐτὸς ὁ κάποιος — καὶ οἱ πιθανοὶ συνεργάτες του — εἶχε ἀναγκαστῇ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, νὰ διαρρήξῃ ἕνα αὐτοκίνητο, ἐπειδὴ ἀπέβλεπε σ' ἕνα σπουδαῖο ἀντικειμενικὸ σκοπό.

Δεύτερον, ὅτι, ὅπως ἔγινε γνωστὸ ἀργότερα, ὁ Πῆτερ Τάουσεντ εἶχε, τὸ ἑπόμενο ἀκριβῶς πρωΐ, μετὰ τὴν κλοπή, μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι μὲ τὴν πριγκήπισσα Μαργαρίτα, πολὺ μεγαλύτερης διαρκείας ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἀνάμεσά τους. Κανείς, φυσικά, δὲν ἔμαθε τί διαμείφθηκε μεταξύ τους, ἀλλὰ σίγουρο εἶναι πὼς ὁ σμήναρχος ἐπιχειροῦσε νὰ καθησυχάσῃ τοὺς φόβους της. Διαφορετικά, ἂν ἡ κλοπὴ δὲν ἀφοροῦσε καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια, δὲ θὰ τῆς τηλεφωνοῦσε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκατάλληλη γιὰ αἰσθηματικὲς συνδιαλέξεις.

Οἱ ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν ἀνάμεσα στοὺς κύκλους τοῦ παρισινοῦ ὑποκόσμου, τοὺς εἰδικευμένους στὶς διαρρήξεις αὐτοκινήτων, δὲν ἀποδώσανε κανένα ἀποτέλεσμα, ἐνισχύοντας ἔτσι τοὺς φόβους πὼς ἡ κλοπὴ αὐτὴ δὲν ἦταν ἔργο δικό τους.

Οἱ ἔνοχοι, ὡστόσο, καταβάλανε κάθε προσπάθεια, γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ τὴν πείσουν πὼς ἦταν κλέφτες τῆς κοινῆς κατηγορίας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἄλλως τε, μαζὶ μὲ τὰ γράμματα τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς βασιλομήτορος 'Ελισάβετ, ἐκλεψαν τὰ ρούχα καὶ τὰ χρήματα τοῦ Τάουσεντ.

'Επίσης, δυὸ μέρες πιὸ ἐπειτα, κατέφεραν σ' ἀκόμη ἕνα τέχνασμα: Τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Τάουσεντ βρέθηκε πεταμένο στὸ ρεῖθρο ἑνὸς πεζοδρομίου.

'Ολοφάνερα, οἱ δράστες τῆς κλοπῆς, ἤθελαν ν' ἀποδείξουν ἔτσι πὼς τὸ ἡμερολόγιο δὲν τοὺς ἐνδιέφερε. 'Αλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἦταν τόσο ἀφελεῖς, γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέχνασμα στὴν κατεύθυνσι, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ κλέφτες.

»Τὸ ἡμερολόγιο — εἶπε. μιλῶντας μὲ τοὺς δημοσιογράφους, ὁ ἐπιθεωρητὴς Λεκούρμπ — πετάχτηκε, ἀφοῦ μεσολάβησε ἀρκετὸς χρόνος γιὰ νὰ φωτοτυπηθῇ κάθε σελίδα του. "Εχουμε κάνει κι' ἐμεῖς τὴν ἴδια δουλειά καὶ ξέρουμε πὼς σαρανταοχτὼ ὧρες εἶναι ὑπεραρκετές».

"Αν, ὡστόσο, οἱ ἄγνωστοι ἔνοχοι δὲν κατάφεραν νὰ παραπλανήσουν τὴν ἀστυνομία γιὰ τοὺς σκοποὺς, ποὺ τοὺς ὡδήγησαν στὴ διάρρηξι τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Τάουσεντ, πέτυχαν — γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστο — νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ἡ ταυτότητά τους. Μ' ὅλο ποὺ τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας κινήθηκαν γιὰ τὴν ἀνεύρεσί τους, μ' ὅλο ποὺ τὸ μαντῆλι, ποὺ ἄφησαν ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα πολύτιμο ἴχνος ἡ ἀνακάλυψι καὶ σύλληψί τους δὲν ἔγινε δυνατή.

Στὸ μεταξύ, κατὰ τοὺς καλὰ πληροφορημένους κύκλους τοῦ Λονδίνου, ἐξαιρετικὴ νευρικότητα βασιλεύει στὴν ἀγγλικὴ Αὐλὴ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς Ἱστορίας, ποὺ ἐπιτείνεται ὅσο καθυστερεῖ ἡ ἀνακάλυψι τῶν ἐνόχων. Σύμφωνα μὲ ὡρισμένες φῆμες. στὰ γράμματα τῆς Μαργαρίτας περιέχονται ἀποσπάσματα καὶ φράσεις, καθὼς καὶ ἀπόρρητα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, ποὺ ἂν ἔβλεπαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, θὰ προκαλοῦσαν ἕνα παγκόσμιο σκάνδαλο πρώτου μεγέθους. μὲ ὀδυνηρότατες συνέπειες γιὰ τὸ γόητρο τῆς βρετανικῆς δυναστείας.

Κανείς, ὅμως. δὲν ἔέρει ἂν. καὶ πότε, οἱ ἄγνωστοι, ποὺ κατακρατοῦν αὐτὰ τὰ γράμματα, θὰ τὰ πασοξώσουν — ἢ θὰ ἀπειλήσουν πὼς θὰ τὰ παραδώσουν — στὴ δημοσιότητα. οὔτε πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἀποφάσιζαν, ἴσως, νὰ ἐνεργήσουν, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοὺς ἀποκρυφους σκοπούς τους.

«Τὸ συμπέρασμα — παροτηρεῖ ἕνα παρισινὸ περιοδικὸ — εἶναι πὼς οἱ δυὸ μεγάλοι ἐρωτευμένοι τοῦ αἰώνα μας ἐξακολουθοῦν νὰ συγκεντρώνουν ὅλες τὶς ἀτυχίες ἀπάνω τους καὶ εἶναι ἄγνωστο πότε ἡ μοῖρα θ' ἀποφασίσῃ πιὰ νὰ πάψῃ νὰ τοὺς καταδιώκῃ!».

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ

Τὰ ἀριστουργήματα ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Οἱ 'Ιουδαῖοι, ὡς τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Δαυΐδ, ποὺ εἶχε ἀνακηρυχθῆ Βασιλιὰς «ὁλοκλήρου τοῦ 'Ιούδα», ἐξοντώνοντας ἢ δολοφονώντας τοὺς ἀντιπάλους του κι' εἶχε δώσει κάποια αἴγλη στὸ κράτος του, δὲν εἶχαν ναό, γιὰ νὰ λατρεύουν τὸ θεό τους, τὸ μεγάλο 'Ιεχωβᾶ.

Ναός τους ἦταν ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ὅπου φυλασσόταν ἡ Κιβωτός. 'Η σκηνὴ αὐτὴ μεταφερόταν, κατὰ τὶς περιστάσεις ἀπὸ τὸν ἕνα τόπο στὸν ἄλλον, σὲ πεδιάδες καὶ σὲ βουνὰ καὶ γύρω σ' αὐτὴν συγκεντρώνονταν κατὰ τὶς μεγάλες θρησκευτικὲς γιορτές.

Οἱ πιστοὶ στὶς ἀρχαῖες παραδόσεις ἀντιτάσσονταν, ἄλλωστε, στὴν Ἰδέα τῆς δημιουργίας ἑνὸς μονίμου θρησκευτικοῦ κέντρου, ὑποστηρίζοντας ὅτι, ἀφοῦ ὁ Θεὸς βρισκόταν παντοῦ, ἦταν ἀνοίκειο καὶ ἀνευλαβὲς νὰ ὁρισθῇ ὡρισμένος τόπος γιὰ τὴ λατρεία του. Οἱ νεωτεριστὲς ὅμως—κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Βασιλιὰς Δαυΐδ—ἔβλεπαν τὴν ἔλλειψι ναοῦ σὰν μειονέκτημα ἀπέναντι τῶν γειτονικῶν λαῶν, ποὺ εἶχαν μεγαλοπρεπῆ ἱερὰ κι' ἀπέβλεπαν σ' αὐτὸν σὰν σὲ συνεκτικὸ κρίκο μεταξὺ τῶν φυλῶν τοῦ 'Ισραήλ, ποὺ σπαράσσονταν πάντοτε ἀπὸ τὶς ἔριδες καὶ τοὺς ἀνταγωνισμούς.

'Αλλὰ δὲν ἦταν πεπρωμένο ἡ Ἰδέα αὐτὴ νὰ πραγματοποιηθῇ ἀπὸ τὸν μεγαλοπράγμονα Δαυΐδ. 'Ο διάδοχός του Σολομών, ὅμως, ποὺ ἀνέβηκε στὸ θρόνο παραμερίζοντας τοὺς ἀδελφούς του καὶ σκοτώνοντας τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ἀντιπάλου κόμματος, ποὺ εἶχαν καταφύγει στὴ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου γιὰ νὰ σωθοῦν, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη χρόνια τῆς βασιλείας του, ἄρχισε νὰ μελετᾶ τὸ κτίσιμο αὐτοῦ τοῦ ναοῦ, ποὺ ἦταν τὸ μεγάλο ὄνειρο τοῦ πατέρα του.

'Η μεγαλύτερη δυσκολία ποὺ εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἦταν ἡ ἔλλειψι ἀρχιτεκτόνων καὶ εἰδικευμένων τεχνιτῶν. Οἱ 'Ιουδαῖοι δὲν εἶχαν ἀναπτύξει ποτὲ δική τους τέχνη καὶ ἡ παροιμιώδης τσιγκουνιά τους, μαζὶ μὲ διάφορες θρησκευτικὲς παραδόσεις, εἶχε ἀναπτύξει μέσα τους μιὰ συνείδησι ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ χαρακτηρίσωμε σὰν ἀντικαλλιτεχνική. 'Αλλ' ὁ Σολομὼν παρέκαμψε αὐτὴ τὴ δυσκολία, ἀπευθυνόμενος στὸν Βασιλιᾶ τῆς Τύρου Χειράμ, ποὺ τοῦ ἔστειλε ἕναν ἔμπειρο ἀρχιτέκτονα, χιλιάδες ἐργατῶν καὶ ξύλα τοῦ Λιβάνου.

'Ο ἀρχιτέκτων, ποὺ ἔστειλε ὁ Βασιλιᾶς τῆς Τύρου λεγόταν κι' αὐτὸς Χειράμ. Τὰ «Χρονικὰ» μᾶς τὸν παρουσιάζουν σὰν «ἄνθρωπον σοφόν, ἔχοντα σύνεσιν, ἐπιστήμονα εἰς τὸ νὰ κατεργάζηται χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, σίδηρον, λίθους, ξύλα, πορφύραν. κιτρίνην μέταξαν, βύσσον καὶ εἰς τὸ ἐγγλύφειν πᾶν εἶδος γλυφῆς καὶ τεχνητὸς κατασκευάζοντα πᾶν ὅ,τι προβληθῇ εἰς αὐτόν».

'Η Βίβλος (Βασιλειῶν Γ', Παραλειπόμενα),μ' ὅλο ποὺ ἀπασχολεῖται μὲ λεπτομέρειες, ποὺ εἶναι πολλὲς φορὲς χωρὶς σημασία, δὲ μᾶς δίνει ἐπαρκεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ ἀρχιτεκτονικὸ σύνολο τοῦ ναοῦ. Διάφοροι σύγχρονοι ἀρχιτέκτονες, στηριζόμενοι σ' αὐτὲς τὶς πληροφορίες καὶ σὲ ἄλλες προερχόμενες ἀπὸ ρωμαϊκὲς πηγές, καθὼς καὶ στὶς σωζόμενες παραδόσεις μεταξὺ τῶν ραββίνων, προσπάθησαν, ὡστόσο, νὰ τὸν ἀναπαραστήσουν.

'Ο ναὸς τοῦ Σολομῶντος φαίνεται ὅτι ἦταν κρᾶμα αἰγυπτιακῆς καὶ φοινικικῆς τέχνης. 'Απετελεῖτο ἀπὸ τρεῖς διαδοχικοὺς περιβόλους, στοὺς ὁποίους ἔμπαινε κανεὶς ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς πυλῶνες. 'Ο τρίτος καὶ τελευταῖος περίβολος ἔκλεινε τὸν κυρίως ναό, ποὺ εἶχε σχῆμα τετράγωνο. Στὴν εἴσοδό του βρίσκονταν δυὸ ὀρειχάλκινοι στῦλοι, ποὺ εἶχαν ὕψος 18 πήχεων καὶ περίμετρο 12 πήχεων. Τὰ κιονόκρανα αὐτῶν τῶν δύο στύλων εἶχαν, ἐξ ἄλλου, ὕψος 5 πήχεων. Τὰ κιονόκρανα αὐτὰ στολίζονταν μὲ 200 χρυσὰ τριαντάφυλλα τὸ καθένα.

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ ναὸ βρίσκονταν δύο ἄλλοι στῦλοι, ποὺ εἶχαν ὕψος 35 πήχεων. Στὸ ὕψος αὐτὸ πρέπει νὰ προσθέσωμε καὶ ἄλλους 5 πήχεις γιὰ τὸ κιονόκρανο. «Καὶ ἔκαμεν (ὁ Χειράμ)—ἀναφέρουν τὰ «Παραλειπόμενα»—ἀλύσσεις καὶ ἔβαλεν αὐτὸς ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν στύλων καὶ ἔκαμεν 100 ῥόδια (παραστάσεις ῥόδων) καὶ ἔβαλεν αὐτὰ ἐπὶ τὰν ἀλύσσεων. Καὶ ἔστησε τοὺς στύλους κατὰ πρόσωπον τοῦ ναοῦ, ἕνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἕνα ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ δεξιῶν 'Ιαχεὶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξ ἀριστερῶν Βοάζ».

'Απὸ τὸ βιβλίο τῶν Βασιλειῶν μαθαίνομε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ ναὸς τοῦ Σολομώντος εἶχε τρεῖς ὀροφούς. «'Η θύρα τοῦ μέσου δώματος ἦτο εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ οἴκου. Καὶ ἀνέβαινον εἰς τὸ μέσον δῶμα δι' ἑλικοειδοῦς κλίμακος καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν τρίτον ὄροφον... 'Ο Χειρὰμ ἔκαμε δύο χερουβεὶμ ἐκ ξύλου ἐλαίας, 10 πήχεων τὸ ὕψος... Καὶ εἶχον τὰ χερουβεὶμ ἑξαπτέρυγα τὰς πτέρυγας αὐτῶν, οὕτως ὥστε ἡ πτέρυξ τοῦ ἑνὸς ἤγγιζε τὸν ἕνα τοίχον καὶ ἡ τοῦ ἄλλου τὸν ἄλλον τοίχον. Καὶ αἱ πτέρυγες ἤγγιζον ἀλλήλας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἴκου. Καὶ ἐσκέπασε τὰ χερουβεὶμ μὲ χρυσίον».

Οἱ ἐργασίες τοῦ ναοῦ κράτησαν 7 χρόνια καὶ 6 μῆνες. 'Από τὸ δεύτερο βιβλίο τῶν «Παραλειπομένων» μαθαίνομε ὅτι ὁ Σολομὼν ἐνήργησε ἀπογραφὴ τῶν ξένων, ποὺ βρίσκονταν «ἐν γῇ 'Ισραήλ». Αὐτοὶ οἱ ξένοι ἀνέρχονταν σὲ 153.600. «Καὶ ἔκαμε ἐξ αὐτῶν 70.000 ἐργάτες, γιὰ νὰ μεταφέρουν πέτρες στὴ ράχη τους καὶ 80.000 λατόμους καὶ 3.600 ἐπόπτας, γιὰ νὰ ἐπιτηροῦν τὴν ἐκτελουμένη ἐργασία».

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ καὶ ἡ ἐναπόθεσι μέσα σ' αὐτὸν τῆς Κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης καὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἔγιναν μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια. 'Ο Σολομὼν προσεφώνησε τὸ λαὸ ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Ιουδαίας, ἐσφάγησαν δέ, ὅπως ἀναφέρει ἡ Βίβλος, πρὸς τιμὴν τοῦ 'Ιεχωβᾶ, 22.000 βόδια καὶ 120.000 πρόβατα.

Παρόμοιες τελετὲς καὶ θυσίες ἔγιναν σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς 'Ιουδαίας. 'Ο πανηγυρισμὸς συνεχίστηκε ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες, «τὴν δὲ ὀγδόην ὁ Σολομὼν ἀπέλυσε τὸν συρρεύσαντα λαόν».

'Απὸ τότε χρονολογεῖται ἡ δημιουργία Ἰδιαιτέρου Ἱερατείου, ποὺ ἀποτελέσθηκε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευΐ. Οἱ Λευῖτες ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄγνοι σωματικῶς, ἐχρίοντο δὲ ὅταν συμπλήρωναν τὸ εἰκοστὸ πέμπτο ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Τὸ διακριτικό

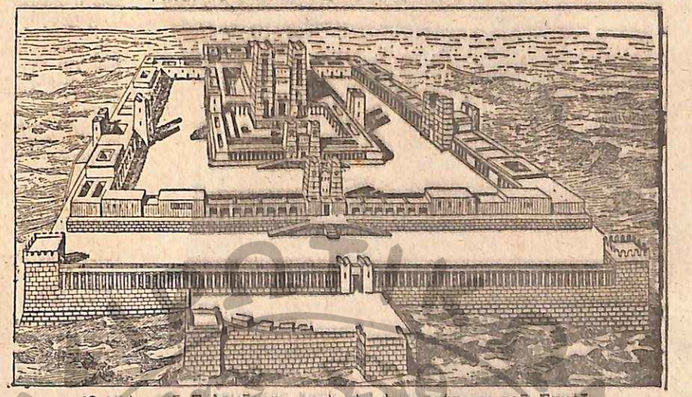

'Ο ναὸς τοῦ Σολομῶντος κατὰ τὴν ἀναπαράστασι τοῦ Σιπιές.

τους ἔνδυμα ἦταν ὁ Βυσσινόχρους χιτὼν καὶ ὁ τρίχρωμος ζωστήρ.

'Ο ναὸς τοῦ Σολομώντος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ μεταγενέστεροι βασιλεῖς τῶν 'Ιουδαίων ἐπρόκειτο νὰ συμπληρώσουν, εἶχε ζωὴ ὑπερτρίλιων ἐτῶν. Τὸ 63 π.Χ. τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Πομπήιος, ποὺ ἔφτασε μέχρι τοῦ ἀδύτου τῶν ἀδύτων, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ πειράξῃ τίποτα ἀπ' αὐτόν. 'Αλλὰ τὸ 70 μ.Χ. ὁ γυιὸς τοῦ Βεσπασιανοῦ Τίτος κατέκτησε τὴν 'Ιερουσαλὴμ καὶ διέταξε τὴν ἰσοπέδωσι τῆς πόλεως καὶ τοῦ ναοῦ. Πολλοὶ

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωῒ βρέθηκε κι' ὁ "Υβ
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κήπου...

ΥΛΒΕΤ, τρέχα νὰ δῆς τὸν καινούργιο νοικάρη, ποὺ ἦρθε στὸ ροῖ σπίτι. Μὰ ποῦ εἶσαι, Συλβέτ; Πάλι ρεμβάζεις στὸ περιβόλι; "Αχ Θεέ μου, τί τραβῶ μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι!

Σκυμμένη στὴ βεράντα, ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο, ἡ Λύδια φώναζε τὴ μεγαλύτερη ἀδελφή της. Οἱ δύο ὁλόχρυσες κοτσίδες της, κρέμονταν ἔξω ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ μπαλκονιοῦ, καὶ τὸ πλούσιο στῆθος της. Ἔδινε κάποια μεγαλοπρέπεια σ' ὅλη τὴν ἐμφάνισί της, ποὺ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ παιδιάτικο προσωπάκι της καὶ τὰ παιχνιδιάρικα μάτια της.

Ἡ Συλβέτ, κατὰ δύο χρόνια μεγαλύτερη ἀπ' τὴν ἀδελφή της, σοβαρή, βγῆκε ἀπὸ μιὰ ἄλλέα τοῦ κήπου.

— Μὲ θέλεις, Λύδια; ρώτησε. Ἤμουν στὰ λουλούδια. Τώρα τὴν ἄνοιξι εἶναι μαγεία ἐδῶ κάτω. Δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ λιγάκι στὸν κῆπο, νὰ χορτάσῃ τὸ μάτι σου ὁμορφιά, χρώματα, εὐωδιές;

— Ἐσύ, κορίτσι μου, ζῆς στὰ σύννεφα! Ἐγώ, ἂν καὶ μικρότερη, φροντίζω γιὰ ὅλα! Ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, δὲ θὰ μάθαινες, ὅτι ὁ γείτονας, ποὺ ἦρθε αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι νέος εἴκοσι πέντε ὡς εἴκοσι ὀχτὼ χρόνων, χαριτωμένος, μόνο λιγάκι ὠχρός, καὶ ὅτι ἤρθε ἐδῶ γιὰ ν' ἀναρρώσῃ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια, ποὺ πέρασε τώρα τελευταῖα...

Ἡ Συλβέτ γέλασε.

— Φοβερὴ εἶσαι! τῆς εἶπε. Πότε τἄμαθες ὅλα αὐτά;

— Τί νομίζεις, ὅτι θὰ μείνω γεροντοκόρη, σὰν καὶ σένα; Εἶμαι εἴκοσι χρόνων τώρα, καιρὸς εἶναι νὰ νοικοκυρευτῶ. Λοιπόν, μάθε ὅτι τὰ νέα μοῦ τὰ εἶπε ἡ κυρία Λαντρύ, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ροῖ σπιτιοῦ. Νὰ σοῦ πῶ καὶ πῶς τὸν λένε; "Υβ Μπραντιέ! Δὲν ἔχει μητέρα, μόνο πατέρα καὶ μιὰ ἀδελφή...

— Δὲν πᾶμε περίπατο τώρα, εἶπε ἡ Συλβέτ, ποὺ τὴν τραβοῦσε ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς, καὶ μοῦ λὲς τὰ νέα στὸ δρόμο;...

Δὲν ἦταν πολλὰ χρόνια ποὺ εἶχαν ὀρφανέψει τὰ δύο κορίτσια. Ἡ μητέρα τους, χήρα ἀπὸ πολὺ νέα, τοὺς ἄφησε πεθαίνοντας ἀρκετὴ περιουσία. Ἡ Συλβέτ ἦταν ἀκριβῶς ὁ ἀντίθετος τύπος τῆς ἀδελφῆς της. Μελαχροινή, λεπτή, νλωμή, μὲ πολὺ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ δύο φωτεινὰ μαῦρα μάτια.

Παρ' ὅλη τὴ διαφορὰ τοῦ χαρακτήρος, ποὺ εἶχαν οἱ δύο ἀδελφὲς ἦταν πολὺ ἀγαπημένες. Ἡ Λύδια πιὸ εὔθυμη, πιὸ ζωηρή, πῆρε ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας τὰ σκῆπτρα τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ ἡ Συλβέτ, πιὸ ρωμαντική, εἶχε ἀναλάβει μὲ τὸν κηπουρὸ τὴν τεριποίησι τοῦ ἀπέραντου κήπου τῆς ἐπαύλεως.

Κηδεμόνα πραγματικὸ δὲν εἶχαν στὸ σπίτι. Μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, ὅταν τὰ κορίτσια ἤθελαν τὴ γνώμη ἑνὸς μεγάλου γιὰ ὡρισμένα περιουσιακὰ ζητήματα, εἰδοποιοῦσαν κάποιον θεῖο, ἀδελφὸ τοῦ πατέρα τους νὰ ἔρθῃ νὰ τὶς συμβουλεύσῃ. Ἐκεῖνος σοβαρός, ἀδιάφορος, ἐρχόταν στὴν ἐξοχικὴ ἐπαυλι τοῦ Λισύ, μάθαινε γιὰ τὴν ὑγεία τῶν ἀνηψιῶν του, ἔδινε τὴ συμβουλὴ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν καί, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς οἱ δύο κοπέλλες δὲν ἀκολουθοῦσαν, καὶ ἔφευγε εὐχαριστημένος, ὅτι ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον του.

★

Μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ ντύθηκε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Λυδία. Φόρεσε ἕνα φόρεμα μπέζ, ποὺ τὴν χόντραινε πολύ, καὶ φούντωσε ὅσο μποροῦσε τὰ σγουρὰ μαλλιά της. Ἡ ἄλλη, ἀφελὴς ὅπως πάντα, ἔρριξε ἕνα μαντὼ μπλὲ-νουάρ, καὶ ἔδεσε σφιχτὰ τὶς μαῦρες κοτσίδες της, σὰν στεφάνι γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

— Νὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ ροῖ σπίτι, εἶπε ἡ Λύδια, μπορεῖ νἄχωμε τύχη νὰ συναντήσωμε τὸ νοικάρη. Πεθαίνω ἀπὸ περιέργεια νὰ τὸν δῶ!...

Πραγματικά, στὴν καγκελόπορτα τοῦ κήπου στεκόταν ἐκεῖνος. Κρατοῦσε στὸ χέρι μερικὰ γιασεμιά, ποὺ εἶχε κόψει ἀπὸ τὰ περιβόλι καὶ φαινόταν ἀφηρημένος.

Ἡ Συλβέτ, κατέβασε ἀμέσως τὰ μάτια, ἐνῶ ἡ Λύδια τὸν κύτταζε μὲ θάρρος καὶ τοῦ ...μογέλασε. Ὁ "Υβ τὴν κύτταξε μιὰ στιγμὴ μὲ περιέργεια καὶ κατόπιν, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ κομψὸ παράστημα τῆς Συλβέτ.

— Βλέπεις; ψιθύρισε ἡ μικρὴ μὲ φιλαρέσκεια. Ἐμένα παρακολουθεῖ. Αἰσθάνομαι τὰ μάτια του καρφωμένα ἀπάνω μου!...

Τί ν' ἀπαντήσῃ ἡ μεγάλη; Ὅτι, παρὰ τὰ εἰκοσιδύο της χρόνια ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ποὺνοιωσε κάτι σὰν ἠλεκτρισμὸ νὰ τὴν τινάζῃ καὶ νὰ τῆς ξυπνάῃ τὶς αἰσθήσεις, ποὺ ἦταν ὡς τότε νεκρωμένες, ὅτι ἡ καρδιά της ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ χτυπάῃ πιὸ γρήγορα καὶ ὅτι, ἂν καὶ δὲν εἶχε μάτια στὴ πλάτη, ποθοῦσε καὶ πίστευε ὅτι αὐτὴν παρακολουθοῦσε ὁ γείτονας;

Μήπως αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος; Πὼς νὰ ρωτήσῃ, τὴν ἀδελφή της; "Οχι, ὄχι καλλίτερα νὰ μὴ τῆς πῇ τίποτε. Ποτὲ δὲν εἶχε κρύψει τίποτ' ἀπὸ τὴ Λύδια καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤξερε τί κουβέντα νὰ τῆς κάνῃ στὸ δρόμο.

★

Εἶχαν περάσει ἀρκετὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὴν ἐξοχὴ ὁ "Υβ Μπραντιέ. Παρ' ὅλη τὴ προσπάθεια, ποὺ ἔκανε ἡ Λύδια νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα του καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ χαιρετισμό του, ἐκεῖνος ἔμενε ἀπαθής, ἀδιάφορος. Ἐπὶ τέλους, μὴ ξέροντας πῶς νὰ τὸν προσελκύσῃ, ἄνοιξε μιὰ μέρα, ποὺ τὸν εἶδε στὸ περιβόλι, τὴν πόρτα τοῦ κήπου της καὶ τὸ γατάκι τῆς Συλβέτ, βγῆκε στὸ δρόμο. Ἔπειτα, τρομοκρατημένο, θέλησε νὰ κρυφτῇ, καὶ χώθηκε ἀκριβῶς στὸ σπίτι τοῦ "Υβ. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ἡ Λύδια. Ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του, τὸ φώναξε καὶ ἐκεῖνος ἱπποτικὰ τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τῆς τὸ ἔδωσε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα μὲ προσοιπητὴ ἀπελπισία, εἶναι ἀνοικονόμητο αὐτὸ τὸ ζωάκι.

— Μὴ στενοχωριέστε δεσποινίς, μ' ἀρέσουν τὰ ζῶα...

— Ἀλήθεια σᾶς ἀρέσουν; "Εχομε κι' ἄλλα στὸ σπίτι μας, ἀπάντησε ἐκείνη. Ξέρετε εἶμαστε γείτονες, μέναμε ἐδῶ στὸ πλάϊ. "Ερχεστε καμιὰ μέρα νὰ δῆτε τὰ ζῶα μας, τὰ πουλιά μας;

— Καμιὰ μέρα θἄρθω, τῆς εἶπε ἐκεῖνος εὐγενικά.

— Πότε; Νὰ ὁρίσωμε ἀπὸ σήμερα. Θέλετε μεθαύριο;

— Ἂς εἶναι μεθαύριο! ἀποκρίθηκε ὁ "Υβ μὲ ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον. Μετὰ δύο μέρες πῆγε στὸ σπίτι τῶν κοριτσιῶν. Τὸν ὑποδέχτηκε

Δυὸ καρδιὲς θύμισαν φλόγα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ἡ Λύδια μ' ἕνα ὡραιότατο κατάλευκο φόρεμα, ἀρκετὰ ἐφαρμοστό, ποὺ ἀνεδείκνυε ὑπερβολικὰ κάπως τὸ πλούσιο στῆθος της. Στὴν ἀρχὴ ἡ Συλβέτ, δὲν ἤθελε οὔτε νὰ παρουσιαστῇ. "Οχι ὅτι δὲν ἤξελε νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἀλλὰ μπροστὰ στὴν ἀδελφή της, αἰσθανόταν ὅτι δὲ θὰ φερνόταν μὲ φυσικότητα.

— Σὺ τὸν κάλεσες, μὲ σένα πρέπει νὰ μιλήσῃ, τῆς ἔλεγε.

Ἡ Λύδια ἦταν θυμωμένη. Δὲν εἶχε μπῆ καθόλου στὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφῆς της καὶ πίστευε στὴν ἀδιαφορία της.

— Αὐτὸ εἶναι ἔξω φρενῶν, τῆς ἀπαντοῦσε. Θὰ σὲ φάῃ. ἂν τοῦ πῆς μιὰ καλησπέρα; Τί ἀνθρωποφοβία εἶναι αὐτή! Καλὰ στὸ λέω ἐγὼ ὅτι θὰ μείνῃς στὸ ράφι!...

— Καλά, μιὰ καλησπέρα θὰ τοῦ πῶ καὶ θὰ φύγω ἀμέσως. Τί κουβέντα ἔχω μαζί του;...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ μεγάλη ἔλεγε ψέμματα. "Αν ἦταν εἰλικρινής, θὰ τῆς ἔλεγε, πόσο τὴ ζήλευε, ποὺ κατώρθωσε μὲ μιὰ συνάντησι καὶ μ' ἕνα τόσο ἁπλὸ πρόσχημα νὰ τὸν φέρῃ στὸ σπίτι. Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφτῆ ἡ ἴδια τόσες μέρες;

Ἡ Λύδια ἦταν ὅλο χαρά, μιλοῦσε, γελοῦσε. Καὶ ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ὁ "Υβ, ἦταν κάπως ἐπιφυλακτικός, σὲ λίγη ὥρα εἶχε πάρει θάρρος, τὴν κύτταζε μὲ συμπάθεια, χάϊδευε τὰ διάφορα ζῶα καὶ τῆς διηγεῖτο διάφορα ἀνέκδοτα. Ἡ κοπέλλα τοῦ ἔδειξε τὶς ἄπειρες ἐγκαταστάσεις, ποὺ εἶχε τὸ μεγάλο περιβόλι. Τὸν πῆγε στὶς κότες, στὰ κουνέλια, στὰ πρόβατα, στὰ περιστέρια, στὰ παγώνια. Στὸ τέλος κουράστηκαν καὶ κάθησαν σ' ἕνα ὡραιότατο κιόσκι, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ κήπου.

Τὰ μάτια τῆς Λύδιας ἔλαμπαν.

«— Εἶναι ὡραία ἡ ζωή, σκέφτηκε. Μόνο ἡ Συλβέτ δὲν τὄχει νοιώσει αὐτό, καὶ περιορίζεται νὰ κάνῃ κότε στὰ λουλούδια καὶ στὰ δέντρα!»

Στὸ κιόσκι τοὺς βρῆκε ἡ μεγάλη. "Ηταν πολὺ ἁπλὰ ντυμένη. Τὰ μαλλιά της σηκωμένα καὶ πλεγμένα σὲ κοτσίδες στεφάνωναν τὸ ὡραῖο της πρόσωπο. Τὸν κύτταζε μὲ θάρρος. "Ηταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ κυττάξῃ ἄντρα στὰ μάτια. Ἐκεῖνος τὴν ἔνοιωσε αὐτὴ τὴ ματιὰ καὶ κάπως στενοχωρημένος ἔριξε τὸ βλέμμα του στὴ μικρότερη ἀδελφή. Ἡ Λύδια ἑτοίμαζε τὶς λεμονάδες καὶ δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Μετὰ λίγες τυπικὲς λέξεις ἔφυγε ἡ Συλβέτ ἀπὸ τὸ κιόσκι.

Ξαναμμένη ἡ μικρότερη ἀδελφὴ φλυαροῦσε ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ ἄλλη τὴν ἄκουγε, χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

— Μὲ τὸν "Υβ γίναμε καλοὶ φίλοι, τῆς ἔλεγε. Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν ἀγαπῶ λιγάκι. Αὐτὸς φαίνεται ξετρελλαμένος μαζί μου. Μιλήσαμε γιὰ τόσα ζητήματα.

"Επειτα θέλοντας νὰ τὴν κάνῃ νὰ μιλήσῃ, νὰ τῆς πῇ τὴ γνώμη της, ἄρχισε τὶς συμβουλές:

— Ἐσύ, παιδί μου, ζῆς στὰ σύννεφα! Οἱ ἄντρες θέλουν καὶ λίγη ζωηράδα καὶ λίγο γέλιο. Ἐσὺ ξέμαθες νὰ γελᾶς, μὲ τὴ μονότονη ζωὴ ποὺ κάνομε ἐδῶ. Ἐγὼ εὐτυχῶς, δὲν ἔπαυσα νὰ εἶμαι γυναῖκα!

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ προσπαθοῦσε ἡ Λύδια νὰ νουθετήσῃ τὴ μεγάλη. Ἐκείνη τὴ φορὰ ὅμως τὰ λόγια τῆς μικρῆς τὴ θύμωσαν.

— Σὰν νὰ τὸ πῆσες πολὺ ἀπάνω του, μοῦ φαίνεται! τῆς ἀπεκρίθηκε. "Αν κατάφερες νὰ μπλέξῃς τὸ νεαρό σου, χαλάλι σου, πάρτον καὶ... καλὰ στέφανα!

Ἡ Λύδια τάχασε.

— Τί ἔπαθες, παιδί μου; Γιατί φωνάζεις; Φαίνεται θὰ νυστάζῃς πολύ! Καληνύχτα.

Τῆς γύρισε τὴν πλάτη καὶ κοιμήθηκε εὐτυχισμένη.

★

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε ἡ Λύδια πρωΐ. "Ηταν εὐχαριστημένη, χαρούμενη, καὶ μὲ τὴν καλή της καοδιά, εἶχε ξεχάσει τὸ ἐπεισόδιο καὶ τοὺς θυμοὺς τῆς ἀδελφῆς της.

— Θὰ πάω στὴ μοδίστρα μου, στὸ Παρίσι, εἶπε στὴ Συλβέτ. Ἐλπίζω τὸ μεσημέρι νὰ εἶμαι πίσω.

Ἡ μεγάλη δὲν ἀποκρίθηκε. Μέσα της ὅμως εὐχαριστήθηκε, χαρὶς νὰ ξέρῃ καλὰ-καλὰ γιατί. Ντύθηκε κοκέτικα μ' ἕνα ροῖ πάλ φουστάνι, ποὺ ταίριαζε ὡραῖα στὰ μαῦρα της μάτια καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο νὰ ρεμβάσῃ.

Ἡ συνείδησί της ἦταν ἥσυχη. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐξαναστῇ ἀπὸ τὸν κῆπο, ἀπὸ φόβο μήπως συναντήσῃ τὸν "Υβ.

Ἀλλὰ γιατί τὰ βήματά της, τὴν ἔφεραν στὸ μικρὸ φράχτη, ποὺ χώριζε τὰ δυὸ περιβόλια; Αὐτὸ δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸ δικαιολογήσῃ στὸν ἑαυτό της. Τὸ μόνο ποὺ θυμόταν ἀπὸ ἐκείνη τὴν πρώτη συνάντησι, , ἦταν ὅτι κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο πρωΐ, βρέθηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ φράχτη. Κύτταζε τὰ γιασεμιά του σὰν νὰ τἄβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ἡ Συλβέτ πλησίασε μὲ θάρος. Τὸν χαιρέτησε γελαστὴ καὶ ἀμέσως χωρὶς δυσκολία, ἄρχισαν τὴν κου-

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι περνοῦσαν τὶς ὧρες τῆς ἐλευθερίας τους
στὰ χωράφια, στὰ περιβόλια...

σθημα τη βασάνιζε. Η μεγάλη, άπαθής, έξακολουθοῦσε νά κρατάη τό βιβλίο στό χέρι.

Στό τέλος, ή Λύδια δέν κρατήθηκε καί τάχα άδιάφορα τή ρώτησε:

— Πῶς πέρασες τό πρωϊνό σου; Δέ βγῆκες στό περιβόλι;

"Αν τῆς ἔλεγε «ναι» τό προαίσθημά της θά ἀπαλλήθευε, καί θά ἤξερε νά παλέψη, γιά νά σώση τήν ἀγάπη της.

Η ἀδελφή της ὅμως τήν παραπλάνησε. Μέ ὑποκριτική ἀφέλεια, τῆς ἀπεκρίθηκε:

— Ὄχι, φυσοῦσε πολύ καί θά σκονίζονταν τά μαλλιά μου.

Ἠσύχασε ἡ μικρή, καί τότε χαρούμενη, ἄρχισε νά τῆς διηγῆται τά νέα τοῦ Παρισιοῦ.

Τό ἀπόγεμα δέν παρέλειψε νά κάνη τή βόλτα της στόν κῆπο, γιά νά συναντήση τόν "Υδ καί νά τοῦ προκαλέση μερικές φράσεις ἀδιάφορες καί τυπικές. Μ' ὅλα αὐτά, ἦταν ἐξαιρετικμένη καί ἐξακολουθοῦσε νά πιστεύη, ὅτι τίποτα δέν εἶχε ἀλλάξει καί ὅτι ὁ τυπικός γελτονας τήν παρακολουθοῦσε καί ζητοῦσε ἴσως πληροφορίες γιά τήν οἰκογένειά της.

Στό μεταξύ, οἱ κρυφές συναντήσεις μέ τή Συλβέτ ἐξακολουθοῦσαν. Κάθε φορά, ἐκεῖνος γινόταν πιό παθητικός, πιό φλογερός, καί πιά ἐρωτευμένος. Σιγά-σιγά ἄρχισαν νά κάνουν μακρυνοὺς περιπάτους. Στά χωράφια, στά περιβόλια, ὅπου μποροῦσαν νά βροῦνε ἡσυχία, γιά νά κρύψουν τήν ἀγάπη τους.

Τό μυστικό δέ μποροῦσε νά κρατηθῆ περισσότερο. Ἀπό στόμα σέ στόμα, ἔφτασε στ' αὐτιά τῆς νοικοκυρᾶς τοῦ "Υδ. Μιά μέρα, παρακολούθησε τό ζευγαράκι, ποὺ τραβοῦσε σφιχταγκαλιασμένο τό δρόμο τοῦ πεπρωμένου, καί ἀποφάσισε νά τό πῆ στή Λύδια. Τήν ἔτρωγε ἡ περιέργεια νά μάθη, ἄν ἡ μικρότερη ἀδελφή τό ἤξερε.

Κεραυνοχτυπημένη ἔμεινε ἡ κοπέλλα. Η Συλβέτ τῆς ἔκανε αὐτό τό κακό; "Αδύνατον! "Επειτα ὅμως, ὥσπου νά φτάση σπίτι της, τά πίστεψε.

Μπῆκε μέ φόρα στό δωμάτιο καί χωρίς πρόλογο, εἶπε στήν ἀδελφή της:

— Συλβέτ, τό ξέρεις, ὅτι ὅλη ἡ γειτονιά σέ σχολιάζει, ὅτι ἔχεις γίνει ρεζίλι, μέ τούς περιπάτους καί τ' ἀγκαλιάσματα στά χωράφια;...

— Δέν τό πιστεύω, ἀποκρίθηκε ἡ μεγάλη κρύα, νάζω γίνει ρεζίλι, γιατί δέν ἔκανα κανένα κακό.

— Τολμᾶς νά κάνης τήν ἀθῶα; Ἐγώ πάντα μ' ὅλη μου τήν εἰλικρίνεια δέ σοῦλεγα, ὅτι ἀγαπῶ τόν "Υδ καί πίστευα, ὅτι μ' ἀγαπάει κι' αὐτός; Αὐτόν βρέθηκε νά ἐρωτευτῆς καί σύ καί νά μοῦ τόν πάρης;

— Ἐγώ δέ στόν πῆρα, οὔτε ἔβαλα τέτοιο πρᾶγμα στό νοῦ μου. Αὐτός μοῦ μίλησε, αὐτός μοῦ εἶπε, ὅτι μ' ἀγαπάει.

— "Ωστε, σ' ἀγαπάει; Ὑποκρίτρια. Ὡραῖο παιχνίδι μοῦ παίξατε.

Βρόντησε τήν πόρτα ἀπό πίσω της κι' ἔφυγε, Χωρίς δεύτερη σκέψι, πῆγε καί τηλεφώνησε τοῦ θείου νά ἔρθη στή βίλλα. "Ισως ἐκεῖνος τῆς ἔδινε καμμιά καλή συμβουλή. Μετάνοιωσε πολύ γρήγορα γι' αὐτό πούκανε, ἀλλά ἦταν πιά ἀργά.

Τήν ἄλλη μέρα ἔφτασε ὁ χοντρός ξυλέμπορος ὁ θεῖος τους. Η Σόλδια ἦταν ἀκόμα στήν κάμαρά της, ὅταν τόν ἄκουσε ποὺ μπῆκε στό σαλόνι, ἀλλά δέν κουνήθηκε. "Εκεῖνος, θορυβώδης, χαιρέτησε τή Λύδια κι' ἔπειτα ρώτησε δυνατά:

— Ποῦ εἶναι ἡ Συλβέτ, νά τή δῶ κι' ἐκείνη μιά στιγμή, γιατί θά φύγω ἀμέσως. Περνοῦσα ἀπ' ἐδῶ, καί μπῆκα νά δῶ ἄν θέλετε τίποτα...

«—'Αλεπού! σκέφτηκε ἡ Συλβέτ. "Ελαβες τό τηλεφώνημα ἀπό τήν ἀγαπημένη σου καί ἦρθες νά τή σώσης».

Καί, πραγματικά, ὁ θεῖος ἔβειχνε τήν προτίμησί του πάντα στή Λύδια. Δέν τόκρυβε αὐτό καί δικαιολογούμενος, ἔλεγε: «Η Λύδια εἶναι ὡραῖο κορίτσι, ἀφράτο, μεστωμένο. Τήν ἄλλη, ποιός θά χωρίση νά τήν κυττάξη, ἔτσι ποὺ εἶναι σοβαρή καί κρύα;».

Η μεγάλη μπῆκε στό σαλόνι καί χαιρέτησε τό θεῖο της εὐγενικά. "Εκεῖνος ἦρθε ἀμέσως στό προκείμενο.

— Λοιπόν, πῶς περνᾶτε; εἶπε, τάχα ἀδιάφορα. Πάντα τά ἴδια, ρουτίνα, ἔ; 'Αλήθεια, Συλβέτ, γιά σένα κάτι ψιθυρίζεται, ὅτι τρέχεις, λέει, μέ ἄντρες, κάτι τέτοια... Πρόσεξε, παιδί μου!

— Ἐγώ τρέχω μέ ἄντρες; Καί τό πιστέψατε;

Τέ μάτια της βούρκωσαν. Ὁ θεῖος ἤξερε καλά τό μάθημά του.

— Κουβέντες τοῦ κόσμου εἶναι αὐτές. Ποιός τά πιστεύει; Ἐκτός, ἄν τό ἀποτέλεσμα εἶναι καλό...

— Καί βέβαια τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι καλό, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, μέ πεποίθησι.

Χωρίς ἄλλη κουβέντα σηκώθηκε καί κλειδώθηκε στήν κάμαρά της.

Ὁ θεῖος ἔμεινε ὥρα πολλή μέ τή Λύδια. "Οταν, ἐπί τέλους, ἔφυγε, τόν εἶδε ἀπό τό παράθυρο ἡ Συλβέτ νά μπαίνη στό ρόζ σπίτι. Η καρδιά της ἄρχισε νά χτυπᾶη δυνατά. Τί τάχα θάλεγε στόν "Υδ; "Οταν μετά μισή ὥρα γύρισε ἀπ' ἐκεῖ, ἦταν στενοχωρημένος.

Η Λύδια τόν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Δέ γίνεται τίποτα, εἶπε ἐκεῖνος. Τοῦ μίλησα γιά σένα, ἀλλά ὁ γέος ἀγαπάει τήν ἀδελφή σου. Τόν ρώτησα ἄν τήν ἀγαπᾶη μέ καλό σκοπό, καί μοῦ ἀποκρίθηκε:

»—Καί βέβαια, τή δεσποινίδα Συλβέτ θά παντρευτῶ.

»Ἐγώ, ὅμως, ἐπέμεινα. Τοῦ εἶπα, ὅτι ἡ Συλβέτ εἶναι σά γεροντοκόρη στεγνή...

— Σώπα, θεῖε! φώναξε σπαραχτικά ἡ κοπέλλα. Τά εἶπες αὐτά γιά τήν ἀδελφή μου; Δέ σέ παρακάλεσα νά μήν πᾶς; Γιατί τ' ἀνακάτωσες ἔτσι τά πράγματα; "Ας τους, ἄς ζήσουν εὐτυχισμένοι!...

Τά τελευταῖα λόγια τά εἶπε μέσα σ' ἕνα λυγμό.

— Καλά, ὅπως θέλεις, ἐγώ πηγαίνω τώρα, γιατί εἶσαι πολύ ἐκνευρισμένη...τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

★

Η Συλβέτ εἶχε ἀνοίξει τήν πόρτα τοῦ δωματίου της καί ἄκουσε ὅλη τή συνδιάλεξι. "Οταν ἔφυγε ὁ θεῖος, μπῆκε στήν τραπεζαρία. Η Λύδια ἔκλαιγε μέ λυγμούς. Μέ μάτια σκληρά τήν κύτταζε ἡ ἀδελφή της.

Ἐπί τέλους, ἀκούστηκε ἡ φωνή τῆς μικρῆς:

— Ἐγώ, Συλβέτ, θέλω πρώτη νά σ' εὐχηθῶ γιά τόν ἀρραβῶνα σου, καί νά σοῦ πῶ, ὅτι εἶμαι πολύ εὐχαριστημένη.

— Ἀφοῦ εἶσαι εὐχαριστημένη, γιατί κλαῖς; τή ρώτησε ἡ ἄλλη, χωρίς χαμόγελο.

— Νά, δέν ξέρω, μοῦ ἦρθε ξαφνικό. Πάντα πίστευα, ὅτι ἐσύ ἤσουν ἄλλο πρᾶγμα, ὅτι δέ σκεφτόσουν νά παντρευτῆς. Πάντα πίστευα, ὅτι σύ θά μ' ἔντυνες νυφοῦλα, καί ὅτι θά χαιρόσουν μέ τή χαρά μου. Τώρα τά πράγματα ἄλλαξαν.

— Τώρα πρέπει σύ νά χαρῆς μέ τή χαρά μου! τήν εἰρωνεύτηκε ἡ μεγάλη.

— Μά δέ σοῦ εἶπα; Χαίρομαι!... Δέν ξέρω γιατί τρέχουν τά δάκρυά μου... Δέ λένε, ὅτι κλαίει κανείς ἀπό χαρά; Αὐτό θά εἶναι... 'Αλλά, γιά φαντάσου, νά τρέχουν τά μάτια μου καί τήν ἡμέρα τοῦ γάμου σας!

— Εἶσαι κακή, φώναξε ἡ Συλβέτ θυμωμένη, θέλεις νά μοῦ δηλητηριάσης τή χαρά μου;

— "Οχι, ὄχι, ἀδελφούλα μου, μή φοβᾶσαι. "Ωσπου νά παντρευτῆτε, θά φύγω ἀπό τό σπίτι, θά πάω στό θεῖο μου νά μείνω. "Οταν γυρίσετε ἀπό τό ταξίδι τοῦ γάμου, θά εἶναι ὅλα, ὅπως πρῶτα κι' ἐγώ θά εἶμαι στήν πόρτα τοῦ κήπου, εὐχαριστημένη, γελαστή, νά σᾶς ὑποδεχτῶ!...

Ποῦ φύλαγε τόσο ἀπόθεμα καλωσύνης ἡ χονδρή κοπέλλα; Γιατί ἡ Συλβέτ δέν ἔνοιωσε ὅλον αὐτό τόν πλούσιο ψυχικό κόσμο τῆς ἀδελφῆς της καί δέν ἔπεσε στήν ἀγκαλιά της;

Δύσπιστα τήν κύτταξε γιά μιά στιγμή. Μήπως τῆς ἔστηνε καμμιά παγίδα; Μήπως τῆς τά εἶπε αὐτά γιά νά τή δοκιμάση; Πῶς ἡ Λύδια, ἐνῶ στήν ἀρχή ποὺ ἔμαθε τήν ἀπάτη τῆς ἀδελφῆς της, εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν, ἔπειτα ὑποχώρησε;

Η σκληρόκαρδη κοπέλλα δέν ἔνοιωσε τήν ψυχική ἀνωτερότητα τῆς μικρῆς. Η Λύδια σχεδόν ἀμέσως κατάλαβε, ὅτι δέ μποροῦσε νά παλέψη γιά τήν ἀγάπη τοῦ "Υδ. Αὐτό τό ἤξερε κι' ἡ Συλβέτ. Συγχρόνως ὅμως δέ μπόρεσε νά νοιώση ἡ μεγάλη οὔτε τήν ψυχική πάλη τῆς ἀδελφῆς της, οὔτε τό μεγαλεῖο στά ὡραῖα λόγια της.

Τό ἴδιο βράδυ κιόλας, ἔφυγε ἡ μικρή ἀπό τό σπίτι. Οἱ δυό ἀδελφές δέν ἀνταλλάξανε πιά καμμιά λέξι. Τή στιγμή μόνο ποὺ ἐπρόκειτο νά μπῆ στ' αὐτοκίνητο, ἡ Λύδια κουβέντα σηκώθηκε στό λαιμό τῆς ἀδελφῆς της καί τῆς ψιθύρισε:

— Σοῦ εὔχομαι κάθε εὐτυχία!

★

Σ' ἕνα μῆνα ἔγινε ὁ γάμος τῆς Συλβέτ μέ τόν "Υδ, στό ἐξοχικό ἐρημοκκλήσι τῆς βίλλας. "Επειτα οἱ νεόνυμφοι ἔφυγαν γιά τό ταξίδι τοῦ μέλιτος. "Ωσπου νά γίνουν οἱ ἑτοιμασίες τοῦ γάμου, δέν πρόφτασε ἡ Συλβέτ οὔτε γιά μιά στιγμή νά σκεφτῆ τήν ἀδελφή της. Εἶχε φίλες, ποὺ τήν στόλισαν, ἔξυπηρέτριες, ποὺ τή βοήθησαν σέ ὅλα. "Οταν ὅμως πῆγαν στό ἐρημικό νησί, γιά ν' ἀπολαύσουν τόν ἔρωτά τους, τότε μιά φωνούλα, δειλή, στήν ἀρχή, ἔπειτα ἐπιτακτική, ἄρχισε νά τή βασανίζη. Φωνογραφικά τό μυαλό της ἐπαναλάμβανε ὅλες τίς σκληρές ἀπαντήσεις, ποὺ ἔδωσε στήν ἀδελφή της, τό τελευταῖο βράδυ. Οἱ λυγμοί τῆς Λύδιας ἄρχισαν νά τῆς γίνωνται ἐφιάλτες, ἡ τρεμουλιαστή φωνή της ἦταν στ' αὐτιά της, μέρα καί νύχτα.

Στό τέλος, ὁ ἄντρας της θόμωσε.

— Πῶς ἄλλαξες ἔτσι; τῆς ἔλεγε. Κάνε ὑπομονή. Τώρα ποὺ θά γυρίσουμε, θά τήν ξαναβροῦμε χαρούμενη. Εἶναι τόσο καλός ἄνθρωπος ἡ Λύδια. Δέ θά μᾶς κρατήση κακία...

Μά ἀκριβῶς αὐτή ἡ καλωσύνη τῆς Λύδιας βασάνιζε τήν ἀδελφή της. Πῶς τῆς ἀντα πέδωσε αὐτή τήν ἀγαθότητα; Μέ λόγια ἐγωϊστικά, μέ λόγια φαρμακερά. Γιά νά παρηγορηθῆ λιγάκι, πῆγε τήν παραμονή τῆς ἐπιστροφῆς, στήν πόλι κι' ἀγόρασε γιά τή Λύδια διάφορα μικροπραγματάκια. Βραχιόλια, δακτυλίδια, σκουλαρίκια. Ἐπί τέλους, γύρισαν στό σπίτι.

Η καρδιά τῆς Συλβέτ χτυποῦσε δυνατά. Χιλιες δυσάρεστες σκέψεις περνοῦσαν ἀπό τό μυαλό της. "Αδικοι φόβοι. Χαρούμενη ἀλλά σοβαρή, στεκόταν ἡ μικρή στήν πόρτα τοῦ κήπου.

Η Συλβέτ ὥρμησε στήν ἀγκαλιά της, μέ δάκρυα στά μάτια. Τά μάτια τῆς Λύδιας εἶχαν πιά στεγνώσει. "Επειτα, γελαστή, ἔδωσε τό χέρι της στόν "Υδ. Δέν τόν εἶχε ξαναϊδῆ ἀπό τότε ποὺ πίστευε, ὅτι τήν ἀγαποῦσε. Τό χέρι της ἔτρεμε λιγάκι. 'Εκεῖνος, αὐθόρμητα, τῆς ἔδωσε ἕνα ἀδελφικό φιλί στό μάγουλο.

Ὁ πάγος ἄρχισε νά λυώνη. Μόλις μπῆκαν στήν τραπεζαρία, ἀνοιξε ἡ Συλβέτ μέ χαρά τή βαλίτσα της. 'Ανυπόμονα, λές κι' εἶχαν ψυχή, ξεπετάχτηκαν ἀπό μέσα διάφορα μικροπραγματάκια, ὅλα ὅμορφα.

Τά πῆρε ἕνα-ἕνα στά χέρια της ἡ μικρή' ἔπειτα τά φόρεσε, χαρούμενη, ὅλα μαζί, καί κυττάχτηκε φιλάρεσκα στόν καθρέφτη. "Ηταν ὄμορφη, εἶχε ἀδυνατίσει λιγάκι καί τά μάτια της ἔλαμπαν ἀπό καλωσύνη. Καί τότε, μέ μιά αὐθόρμητη κίνησι, ἔπεσε στό λαιμό τῆς ἀδελφῆς της, γιά νά τῆς δώση τό πραγματικό φιλί τῆς ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

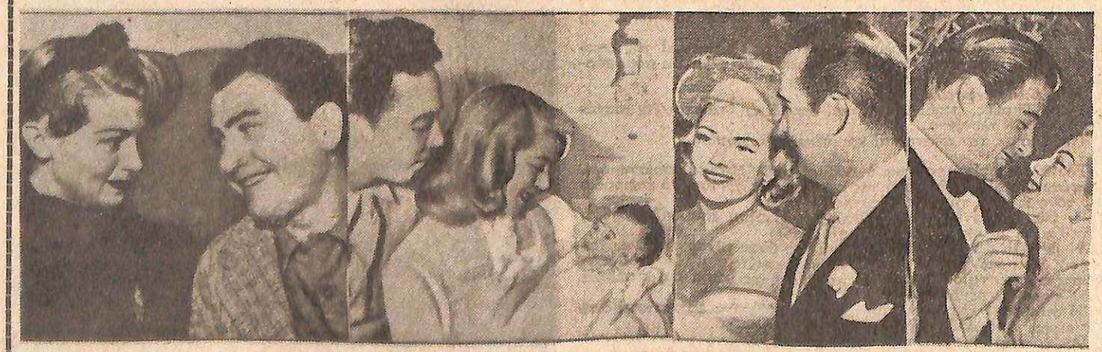

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΛΑΝΑ ΤΑΡΝΕΡ

Οἱ τέσσερες αὐτές φωτογραφίες παρουσιάζουν τή Λάνα Τάρνερ μέ τούς τέσσερες διαδοχικούς συζύγους της. Ἐξ ἀριστερῶν πρός τά δεξιά: 1) Η Λάνα μέ τόν πρῶτο της σύζυγο τό διάσημο μουσικό Ἄρτι Σώου. Γνωρίστηκαν κατά τό γύρισμα ἑνός φίλμ καί παντρεύτηκαν τό 1949 γιά νά χωρίσουν ἕξη μῆνες ἀργότερα. 2) Η Λάνα Τάρνερ τό 1949 μαζί μέ τό δεύτερο σύζυγό της Κρέην καί τήν κορούλα τους Τσέρυλ. Παντρεύτηκαν τό 1942, χώρισαν καί ξαναπαντρεύτηκαν τό 1943 γιά νά χωρίσουν ὁριστικά τό 1944. 3) Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1948 ἡ Λάνα Τάρνερ παντρεύτηκε τό βιομήχανο Μπόμπ Τόπινγκ. Πρός χάριν του ἐγκατέλειψε προσωρινά τήν κινηματογραφική καριέρα καί ἔκανε πολλά ταξίδια. Τό 1952 ὅμως διελύθη καί ὁ γάμος αὐτός. 4) Στίς 7 Σεπτεμβρίου 1953 ἡ Λάνα Τάρνερ παντρεύτηκε τόν Λέξ Μπάρκερ, πού γνώριζε τότε τούς πρώτους του θριάμβους ὡς Ταρζάν. Μιά ἀποβολή στέρησε τή Λάνα ἀπό ἕνα δεύτερο παιδί πού ἐπρόκειτο νά ἀποκτήση. Τό 1956 διελύθη καί ὁ τελευταῖος αὐτός γάμος τῆς Λάνα Τάρνερ, ἡ ὁποία δήλωνε πώς δέν θά ξαναγαπήση ἄλλον ἄνδρα, ὡς τήν ἡμέρα ποὺ γνώρισε τόν Τζόννυ Στομπανάτο.

Ζῶα ΠΟΥ ΕΜΠΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη

ΤΟΥ τήν εἶχε δωρίσει ἡ μαρκησία Μαρία Λουΐζα Πουεζεράν, ἡ πεντάμορφη καί βαθύπλουτη ἐκείνη Γαλλίδα, ποὺ τόν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα. "Ηταν μιά... εὐγενική καί ἡσυχη πιθηκίνα, μιά μαϊμοῦ, ποὺ τήν εἶχαν φέρει ἀπό τούς Τροπικούς στό Παρίσι, ἀκριβῶς γι' αὐτή τή δουλειά: Νά τήν ἀγοράση ὁ Ἀριστοκράτισσα, γιά νά τήν χαρίση στόν 'Ιωάννη Κωλέττη. Ὁ τετραπέραστος ἐκεῖνος πολιτικός εἶχε μιά μεγάλη ἀδυναμία: Τούς... πιθήκους! Δέν περνοῦσε μέρα, ποὺ νά μήν ἐπισκεφθῆ τό Ζωολογικό κῆπο. Καθόταν ὧρες ὁλόκληρες ἔξω ἀπό τό κλουβί τους, ἔπαιζε μαζί τους καί ξαναγύριζε στή δουλειά του, χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος σάν μικρό παιδί.

— Πόσο θά ἤθελα νά εἶχα ἕναν πίθηκο δικό μου, εἶπε μιά μέρα στή Μαρία Πουϊζεράν. Νά τόν παίρνω μαζί μου, ἀκόμη καί στά... συμβούλια!

Η Γαλλίδα χαμογέλασε.

— Η ἐπιθυμία σου εἶναι πολύ ἁπλή, ἀποκρίθηκε. Κάνε λίγο ὑπομονή καί μή σέ νοιάζη. Θά παραγγείλω νά μοῦ φέρουν ἀπό τούς Τροπικούς. Πολλοί ναυτικοί κάνουν ἐμπόριο πιθήκων καί ἐξωτικῶν πουλιῶν.

Ὁ Κωλέττης τή φίλησε στό μέτωπο.

— Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, Μαρία. Κι' ὡστόσο δέ θές νάρθης μαζί μου στήν 'Ελλάδα. "Αν δεχτῆς, τό παιδί μας θά μεγαλώση σ' ἕνα θαυμάσιο φυσικό περιβάλον. Η ἑλληνική φύσι θά τό κάνη νά γίνη ἕνα ὑπέροχο πλάσμα.

Η μαρκησία Πουϊζεράν κούνησε ἀρνητικά τό κεφάλι της.

— Μπορεῖς νάχης δίκιο, ἀπάντησε. Σ' ἀγαπῶ ὅμως τόσο πολύ, ὥστε δέ θέλω νά γίνω ἐμπόδιο στήν καρριέρα σου. Φύγε ἤ μείνε στή Γαλλία, κάνε ὅ,τι θές, ἀγαπημένε μου. Θέλω ὅμως νά εἶσαι ἐλεύθερος καί νά μή σ' ἐμποδίζω στό παραμικρό. Πρέπει νά μέ καταλάβῆς. Η 'Ελλάδα σου ἀγωνίζεται σήμερα καί θ' ἀγωνίζεται γιά πολλά ἀκόμη χρόνια. Ὁ τόπος σου, λοιπόν, σ' ἔχει ἀνάγκη. Μή σκέφτεσαι ἐμένα. Φτάνει νά ξέρω ὅτι μ' ἀγαπᾶς καί τίποτα περισσότερο...

Ὁ 'Ιωάννης Κωλέττης γεννήθηκε στό Συρράκο τῆς 'Ηπείρου μιά βραδυά τοῦ 1773, τήν ὥρα ποὺ ἔφτανε σ' αὐτή τήν πολίχνη ὁ "Αγιος Κοσμᾶς. Η σύμπτωσι θεωρήθηκε καλός οἰωνός κι' ὁ "Αγιος πῆγε κι' εὐλόγησε τό νεογέννητο, προφητεύοντας ὅτι αὐτό θά ἐλευθέρωνε τήν πατρίδα του. Τό Συρράκο, τήν ἐποχή ἐκείνη, εἶχε ὅλο τό ἐμπόριο στά χέρια του κι' ὁ Κωλέττης ἀναφέρει στή ἀπό τήν πιστή του Χάϊδω, ποὺ εἶχε γίνει ἀπαραίτητος πιά σύντροφος τῆς ζωῆς του. Γρήγορα ἔγινε πάλι παντοδύναμος πρωθυπουργός, μέχρι τοῦ θανάτου του, χάρις στήν ἐπιτηδειότητα ποὺ εἶχε νά μεταχειρίζεται τούς "Ελληνες. Γνώριζε κατά βάθος τά προτερήματα καί τά λάθη τους, ἤξερε νά τούς ἐνθουσιάζη καί νά τούς παίρνη μέ τό μέρος του.

"Ηταν ἁπλός σάν παιδί στή ζωή του καί συνέχιζε νά παίζη μέ τή Χάϊδω, ποὺ ἦταν πιά ὀχτώ χρονῶν.

— "Αφησε σέ βασανίζω; τή ρωτοῦσε συχνά. Ἐγώ ποὺ εἶμαι ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας καί μάχομαι γι' αὐτή, σοῦ ἔδωσα ἄραγε τή σκλαβιά; Τό βλέπω στά μάτια σου, ἀλλ' ἔτσι εἶναι! "Οταν ἀγαποῦμε, γινόμαστε βάναυσοι καί ἐγωϊστές...

Τό χαριτωμένο ἐκεῖνο τετράποδο, ἔτσι γίνει ἡ συμπάθεια ὅλων τῶν γνωστῶν καί φίλων τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἀπό τότε ἔμεινε κι' ἡ παροιμιώδης φράσι «σάν τή μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη», ποὺ τή λέμε ὅταν θέλουμε νά πειράξουμε κάποιον.

Τήν ἐποχή ἐκείνη, ἕνας συμπατριώτης τοῦ Κωλέττη ἦρθε ἀπό τό Συρράκο καί πῆγε νά τόν ἐπισκεφτῆ, γιά νά τοῦ ζητήση κάποιο ρουσφέτι. Μπῆκε στό γραφεῖο του κι' ὁ πρωθυπουργός τόν δέχτηκε, ὅπως ὅλους, μέ ἀληθινή ἐγκαρδιότητα.

— Η δουλειά σου θά γίνη, τοῦ εἶπε μόλις τόν ἄκουσε. Κάθησε καί περίμενε. Μόλις τχυπήσω τό κουδοῦνι, ἐλα νά σοῦ δώσω τό χαρτί ποὺ θές. Θά στό ἐχω ἑτοιμάσει...

"Ετσι κι' ἔγινε. Ὁ γέροντας πέρασε ὑπομονετικά στό διάδρομο. Μόλις ἄκουσε τό κουδοῦνι, μπῆκε πάλι στό γραφεῖο τοῦ πρωθυπουργοῦ.

— Δῶσε μου τό χαρτί, κὺρ-Γιάννη, εἶπε ὁ γέροντας, καί δέ θά πῶ σέ κανένα ὁτι εἶσαι ἄνθρωπος καί μιά τετράποδο...

Ἀντί ὅμως γι' αὐτόν, εἶδε στή θέσι του νά κάθεται ἡ... Χάϊδω μ' ἕνα χαρτί στό χέρι. Ὁ χωρικός, ποὺ ἔζλεπε γιά πρώτη φορά ἕνα τέτοιο ζῶο μέ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, ἔκανε ἐκπληκτος τό σταυρό του καί τραβήχτηκε πρός τά πίσω. Γρήγορα ὅμως πῆρε θάρρος καί εἶπε:

— Δῶσε μου τό χαρτί, κὺρ-Γιαννη καί μά τό Θεό, δέ θά πῶ σέ κανένα στό χωριό, πῶς μιά εἶσαι ἄνθρωπος καί μιά τετράποδο!

Τήν ἰδία στιγμή μπῆκε μέσα κι' ὁ Κωλέττης — ποὺ ἦταν ἀπασχολημένος στό διπλανό γραφεῖο — ἄκουσε τά λόγια τοῦ συμπατριώτη του καί ξέσπασε σέ δυνατά γέλια.

— Μωρέ μπράβο! φώναξε. "Ωστε πέρασες τή Χάϊδω γιά μένα;

Ὁ χωρικός ἀγανάκτησε τούς ὤμους του.

— Ποιό νά ξέρω ὁ κακομοίρης πῶς εἶναι θηλυκιά; ἀπάντησε. Ἄς τῆς φόρανες φουστάνια, νά καταλάβαινα πῶς δέν εἶναι... σύ!

Τό περιστατικό αὐτό ὁ Κωλέττης τό διηγόταν συχνά.

— "Ας εἶναι καλά οἱ 'Ελληνάδες μου! ἔλεγε. "Ανθρωποι ἀγνοί, μποροῦν μιά μαϊμοῦ νά τήν περάσουν γιά πρωθυπουργό!

«'Ελληνάδες» ἔλεγε ὁ Κωλέττης τούς "Ελληνες κι' ἡ λέξι αὐτή ἐμειναν Ἱστορική. Ὡστόσο ἡ Χάϊδω, ψάρι μιά χειμωνιάτικη νύχτα πλάι στό ἀναμμένο τζάκι. Ἀπό νωρίς φαινότανε ἄκεφη κι' ὁ Κωλέττης ξαγρύπνησε σιμά της. Ὁ θάνατος της τόν λύπησε βαθειά. Μά κι' ὁ ἰδιος δέν ἄργησε νά φύγη ἀπό τή ζωή. "Εσβυσε ἕνα βράδυ τοῦ 1847 ἤρεμα, ἐνῶ οἱ 'Αθηναῖοι εἶχαν συγκεντρωθῆ κάτω ἀπό τά παράθυρά του γιά νά μάθουν γιά τήν ὑγεία του. Ὁ "Οθων δέν ἔλεγε οὔτε στιγμή ἀπό τό πλευρό του. Μα ἡ ἀναπόφευκτη στιγμή εἶχε φτάσει. Κι' ὁ μεγάλος, ἐκεῖνος πολιτικός, ὁ 'Ιωάννης Κωλέττης, ἔκλεισε γιά πάντα τά μάτια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Οἱ μικροὶ φυγάδες πῆραν μιὰ βάρκα καὶ τραβῶντας γερὰ κουπὶ ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος...

Οἱ μικροὶ Ροβινσῶνες
ΚΑΙ ΟΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥΣ

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις

Ἡ περίπτωσι τῶν δυὸ μαθητῶν τοῦ ΙΓ' Γυμνασίου Γούβας πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ ὅλους τοὺς γονεῖς, ποὺ ἀγαποῦν καὶ θέλουν νὰ δοῦν καλοὺς ἀνθρώπους τὰ παιδιά τους. Κάθε φορά, ποὺ ἕνα παιδὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ ν' ἀναζητήσῃ συγκινήσεις καὶ περιπέτειες, τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό του, ἀλλὰ τῶν γονέων του. Ἐκεῖνοι εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὶς τρέλλες του, γιατὶ δὲν πρόσεξαν τὴν ἀνατροφή του, γιατὶ τοῦ δημιούργησαν ψευδαισθήσεις καὶ γιατὶ τοῦ φέρονται μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ τοῦ πληγώνουν τὴν ψυχή μ' ἕνα σωρὸ ἀπογοητεύσεις. Δὲν προσέχουν πῶς μεγαλώνει, τί διαβάζει καὶ πῶς σκέπτεται. Ὑπάρχουν γονεῖς ποὺ καμαρώνουν γιὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν παιδιῶν τους! Τὰ μαθαίνουν νὰ εἶναι ἐπιθετικά, νὰ μὴν παραδέχωνται κανένα ἀνώτερό τους, νὰ μὴ σέβωνται τοὺς ἡλικιωμένους καὶ νὰ ἔχουν σκληρότητα κι' ἐγωϊσμό.

"Ἀλλοι ἀφίνουν τὸ παιδὶ νὰ ταξιδεύῃ στὰ σύννεφα, νὰ μπερδεύῃ τ' ὄνειρο μὲ τὴν πραγματικότητα. Ποτὲ δὲν κάθησαν νὰ συζητήσουν μαζί του, νὰ τὸ κάνουν φίλο τους. Κι' οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τοῦ ἐξήγησαν ὅ,τι δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ ἢ ἀπὸ τὰ βιβλία, ποὺ διαβάζει.

Τὸ παιδί τους πληρώνει διαρκῶς γιὰ τὰ νεῦρα τους, τὶς ἀπογοητεύσεις τους, τὴν ἀγικανότητά τους νὰ πετύχουν στὴ ζωή. Τὸ δέρνουν γιὰ τὴν πιὸ ἀσήμαντη ἀφορμή, τὸ ἐξευτελίζουν μπροστὰ στὸν κόσμο καὶ τὸ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ περιβάλλον του. "Ετσι τὸ ἐξαναγκάζουν νὰ ζῇ στή... δική τους ἐποχή, ἡ ἐνῶ δὲν ἔχουν τὰ μέσα, τὸ ἀφίνουν νὰ κάνῃ μιὰ «πολυτελῆ» ζωή, ποὺ τοῦ δημιουργεῖ χίλιες ἀνάγκες κι' ἄλλες τόσες ὑποχρεώσεις...

"Ετσι ἔχουμε παιδιά, ποὺ κλέβουν τοὺς γονεῖς τους, γιὰ νὰ διασκεδάσουν σ' ἕνα πάρτυ, νὰ πᾶνε στὸν κινηματογράφο ἢ στὸ ποδόσφαιρο, νὰ νοικιάσουν ἕνα αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ σφάρουν ἢ, τέλος, γιὰ νὰ προμηθευτοῦν διάφορα πράγματα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα στὴ σημερινὴ νεολαία.

"Εχουμε ἐπίσης παιδιά, ποὺ στερεύονται ἀπὸ κάθε χαρὰ κι' εὐχαρίστησι, ποὺ οἱ γονεῖς τους τὰ θέλουν ὑπάκοους σκλάβους, ποὺ τοὺς πνίγουν κάθε ψυχικὴ ἐκδήλωσι καὶ ποὺ δὲν τοὺς συγχωροῦν κανένα ἀσήμαντο σφάλμα τους.

Μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ περνοῦν τὴν ἐπικίνδυνη ἡλικία τῶν 14—16 χρόνων, ξεπηδοῦν οἱ «δραπέτες τοῦ σπιτιοῦ», οἱ διάφοροι «περιηγητάι», «Ροβινσῶνες» καὶ λαθρεπιβάτες, ποὺ ἀπασχολοῦν κάθε τόσο τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο.

Οἱ πιὸ ἐκπληκτικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι οἱ μικροὶ Ροβινσῶνες, σὰν τὸ Σωτήριο Ἰμπροχώρη καὶ τὸ Νικόλαο Κυπραῖο, ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι τους, ἀφοῦ κατέστρωσαν μὲ δυὸ ἄλλους συμμαθητές τους τὸ ἀκόλουθο σχέδιο: Νὰ ταξιδέψουν μ' ἕνα πλοῖο ὡς τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης. Ἀπὸ κεῖ νὰ τραβήξουν γιὰ τὴν Ἱεράπετρα, νὰ δουλέψουν λίγο καιρὸ κι' ὕστερα νὰ καταφέρουν νὰ περάσουν μὲ κανένα καΐκι στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς!...

Ἔτσι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο τους καὶ χάθηκαν... μέσα στὴν ἀθηναϊκὴ ζούγκλα, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ φοβερὴ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, εἴχαμε μιὰ ἄλλη ἐπίσης ἐνδιαφέρουσα περίπτωσι «Ροβινσώνων». Δυὸ μικροὶ μαθηταὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Πῆραν τὶς σάκκες τους γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο κι' ἀπὸ τότε χάθηκαν γιὰ πολλὲς μέρες. Οἱ γονεῖς τους τρελλάθηκαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους. Ἐτρεξαν στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν καὶ στὰ διάφορα νοσοκομεῖα, μήπως τὰ παιδιά τους εἶχαν πέσει θύματα ἀτυχήματος, ρωτοῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἔκαναν ἄνω-κάτω τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὰ πουθενὰ δὲν κατάφεραν ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἴχνος τους. "Ετσι πέρασαν πέντε μέρες μὲ ἄκαρπες ἀναζητήσεις. Τέλος, οἱ δυὸ Ροβινσῶνες φάγηκαν, ἕνα ἀπόγεμα, στὴ συνοικία τῆς Γαργαρέττας, σὲ κακὰ χάλια, ἀδύνατοι σὰ σκελετοί, κουρελιασμένοι, ψόφιοι τῆς πείνας καὶ κατέφυγαν σ' ἕνα συγγενικὸ σπίτι, σὰν τὶς βρεγμένες γάτες! Ἡ εἴδησι διεδόθη ἀμέσως σ' ὅλη τὴ γειτονιά. Συναγερμός! Ὅλοι ἤθελαν νὰ μάθουν τί εἶχε γίνει. Ἔτρεξαν κι' οἱ γονεῖς τους.

— Ἀναίσθητοι, ποῦ εἴσαστε;

— Πήγαμε μιὰ βόλτα, ἕνα ταξιδάκι... ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

— Τί ταξιδάκι; Ποῦ πήγατε;

— Νομίζαμε, ὅτι μπορούσαμε κι' ἐμεῖς νὰ γνωρίσουμε τὸν κόσμο...

Κι' ὕστερα, μ' ἐκπληκτικὴ εἰλικρίνεια, ἀφηγήθηκαν ὅλη τὴν παράξενη περιπέτειά τους: Τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς τὸ εἶχε καταστρώσει ὁ πιὸ ζωηρὸς κι' ὁ πιό... παραμυθᾶς ἀπὸ τοὺς δυό τους. "Ενα μῆνα πρὶν εἶχαν ἀρχίσει νὰ κάνουν οἰκονομίες. Ἔτσι μάζεψαν λίγα χρήματα. Πῆραν χάρτες, μιὰ πυξίδα κι' ἀρκετὲς κονσέρβες. Ἐπίσης, μάζεψαν, σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, μερικὰ ροῦχα τους. Κι' ὅταν ἐτοιμάστηκαν, κατέβηκαν στὴ Βουλιαγμένη καὶ μόλις νύχτωσε, πῆραν μιὰ βάρκα καὶ τραφωντας γερο κουπί, ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος. Ἦταν κατενθουσιασμένοι! Ἡ πρώτη μέρα τους δὲν πέρασε ἄσχημα... Ἦταν δμως τόσο κουρασμένοι, ποὺ, στὸ τέλος, τοὺς πῆρε καὶ τοὺς δυὸ ὁ ὕπνος. Ἡ βάρκα παρασυρόταν ἀπὸ τὰ ρεύματα τῆς θάλασσας στ' ἀνοιχτά.

Ὅταν ξύπνησαν οἱ Ροβινσῶνες, εἶδαν μὲ τρόμο, ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε ἀρχίσει νὰ φουρτουνιάζῃ. Ὁ καιρὸς χάλασε. Τὰ κύματα χτυποῦσαν ἄσχημα τὴ βάρκα καὶ τὴ γέμιζαν νερά. Οἱ μικροὶ ἤξεραν δμως κουπί. Ἐπίσης ἤξεραν καὶ κολύμπι. Ἄρχισαν, λοιπόν, νὰ βγάζουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴ βάρκα. Μὰ ὁ καιρός, ὅσο περνοῦσαν οἱ ὧρες, χειροτέρευε. Ἀργὰ τὴ νύχτα, τέλος, τὰ κύματα ἔρριξαν τὴ βάρκα τους στὶς Λεοῦσες, κοντὰ στὴν Αἴγινα.

Τὰ παιδιὰ σκαρφάλωσαν πάνω στὰ βράχια κι' ἔπεσαν ψόφια ἀπὸ τὴν κούρασι. Κοιμήθηκαν σωστὲς δέκα ὧρες! Ἔπειτα ξύπνησαν ἀπὸ τὴν πεῖνα, ποὺ τοὺς θέριζε. Μέσα στὴ φοβερὴ φουρτούνα, ποὺ τοὺς εἶχε βρῆ στὴν Κατσιβέλα, εἶχαν χάσει ὅλες τὶς προμήθειές τους. Μὰ δὲν ἔχασαν καὶ τὸ θάρρος τους.

— Θὰ ζήσουμε σὰ Ροβινσῶνες!... εἶπε ὁ πιὸ ψύχραιμος. Πρέπει νὰ ἐξερευνήσουμε τὸ νησί!...

Κι' ἄρχισαν νὰ ἐξερευνοῦν τίς... Λεοῦσες! Ἀνακάλυψαν, λοιπόν, μερικὰ...κουνέλια, κατάφεραν ν' ἁρπάξουν ἕνα ἀπ' τ' αὐτιά, μά, πρὶν τὸ σκοτώσουν, ἀντιλήφτηκαν, ὅτι δὲν εἶχαν σπίρτα γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά. "Ετσι ἔφαγαν... ἀγριόχορτα!

Τὰ ἡμερώματα, μερικοὶ ψαράδες, ἤρθαν κοντὰ στὸ νησί. Τοὺς εἶδαν, τοὺς ἄκουσαν ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια καὶ πῆγαν κοντὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους οἱ ἀγαθοὶ ψαράδες. Τοὺς ἔβωσαν νὰ φᾶνε.

— "Αϊντε, τοὺς εἶπαν, ἐλᾶτε νὰ σᾶς μαζέψουμε...

Οἱ μικροὶ Ροβινσῶνες εἶχαν τὰ χάλια τους. Χορτάτοι δμως τώρα, ἔσπευσαν ν' ἀπαντήσουν:

— Ἐμεῖς θὰ μείνουμε ἐδῶ!...

Μὰ δὲν ἔμειναν γιὰ πολύ... Τὸ βράδυ ἔπιασε μιὰ δυνατὴ βροχή, ποὺ τοὺς μούσκεψε ὡς τὸ κόκκαλο. Κι' ἔτσι τὸ πρωῒ παρακάλεσαν ἄλλους ψαράδες νὰ ρυμουλκήσουν τὴ βάρκα τους. "Ετσι ἔφτασαν ὡς τὸν Πειραιᾶ. Οἱ μικροὶ μαζεύτηκαν ἀπ τὴ λιμενικὴ ἀστυνομία, ποὺ τοὺς ἔστειλε στὰ σπίτια τους. Μὰ ἦταν σὲ τέτοια χάλια, ποὺ ἔκαναν ἕνα μῆνα γιὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν περιπέτειά τους...

Πιὸ ἄτυχος δμως ἦταν ἕνας ἄλλος μικρὸς Ροβινσώνας. Αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀπὸ ζήλεια! Νόμιζε, ὅτι ἡ μητέρα του ἀγαποῦσε περισσότερο τὴν πιὸ μικρὴ ἀδελφή του.

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη στὸ Τουρκολίμανο. Εἶχε κρυφτῆ μ' ἕναν ἄλλο μικρὸ σὲ μιὰ βενζίνα. Σκόπευαν νὰ τὴν ἁρπάξουν μόλις θὰ νύχτωνε καὶ νὰ φύγουν. Χώθηκαν στὸ καμπόσιν της καὶ τὸ ἔρριξαν στὸν ὕπνο. Μά ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μικρούς... ροχάλιζε πολὺ δυνατά. Τὸ ροχαλητό του κίνησε τὴν προσοχὴ ἑνὸς λιμενοφύλακα, ποὺ ἔσπευσε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τέλος τοὺς τράβηξε ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τοὺς ξύπνησε!

Εἶναι πολλοί, λοιπόν, οἱ μικροὶ μὲ τὴ θερμὴ φαντασία, ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τὶς περιπέτειες τῶν ἡρώων τῆς ζούγκλας καὶ θέλουν νὰ ζήσουν τὴ ζωή τους. Μὰ τὰ παραμύθια βρίσκονται πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Νηστικούς, ταλαιπωρημένους, σ' ἀπελπιστικὴ κατάστασι, τοὺς ἀνακαλύπτουν κάθε φορὰ οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τοὺς μεταφέρουν ἐξαθλιωμένους καὶ μετανοημένους στὸ σπίτι τους.

Τέτοια παιδιὰ χρειάζονται ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ μεταχείρισι. Οἱ μικροὶ Ροβινσῶνες ἔχουν τὴν περιπέτεια μέσα στὸ αἷμα τους. Χρειάζεται νὰ τοὺς δώσῃ κανεὶς νὰ καταλάβουν, ὅτι τέτοιες περιπέτειες δὲν εἶναι γιὰ παιδιὰ κι' ὅτι ἔχουν πάντα ἄσχημο τέλος.

Φ. ΔΡΑΚΟΣ

Η ΜΙΣ ΒΙΕΝΝΗ

Ἡ 'Ιρὲν Σοὺμπερτ ἐξελέγη πρὸ ἡμερῶν στὴν αὐστριακὴ πρωτεύουσα «μὶς Βιέννη 1958». Πρόκειται γιὰ μιὰ πραγματικὰ χαριτωμένη ξανθούλα, ἡλικίας 22 χρόνων, ἡ ὁποία ἐργάζεται ὡς μοντέλο. Στὴ φωτογραφία μας, τρεῖς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες ἀντιπάλους τῆς νέας μὶς τὴ φιλοῦν καὶ τὴ συγχαίρουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ τίτλου. Τὰ μέλη τῆς ἑλληνοδίκου ἐπιτροπῆς δμολόγησαν πὼς δυσκολεύτηκαν πολὺ νὰ κάνουν τὴν ἐκλογή τους ἀνάμεσα σὲ τόσες καλλονές.

ΨΑΡΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

"Ενας ἐξοχικὸς δρόμος τῆς πόλεως 'Εσκάμπα, στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν τὸ παράξενο αὐτὸ θέαμα: Χιλιάδες ψάρια σκέπαζαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειά του σὲ ἀπόστασι ἑκατοντάδων μέτρων. Λίγο πρὶν εἶχε περάσει ἀπ' ἐκεῖ ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο, μεταφέροντας ἕνα φορτίο ψαριῶν σ' ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς κονσερβῶν. 'Από ἀπροσεξία τῶν ἐργατῶν δμως τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου ἔμεινε ἀνοιχτὸ καὶ τὸ φορτίο ἀδειάστηκε στὸ δρόμο, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Κάτω ἀπὸ τὶς φλογερὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὰ ψάρια εἶχαν κι' ὅλας ἀρχίσει ν' ἀποσυντίθενται καὶ γι' αὐτό, γιὰ τὴν καταστροφὴ τους, χρειάστηκε ἡ ἐπέμβασι ἑνὸς φλογοβόλου τοῦ στρατοῦ.

ΟΙ ΙΔΡΩΤΕΣ
τοῦ καλοκαιριοῦ

Διάφορα μέσα γιὰ νὰ τοὺς καταπολεμήσετε

'Ο ἱδρώτας ἀποτελεῖ τὸ μαρτύριο πολλῶν γυναικῶν κατὰ τὸ καλοκαῖρι. Στὴν παραμικρὴ κίνησι, μουσκεύουν στὸν ἱδρῶτα, πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δυσοσμία ποὺ προκαλεί, λερώνει ἐπίσης καὶ τσαλακώνει τὰ γυναικεῖα φορέματα.

'Υπάρχουν, εὐτυχῶς, σήμερα, πολλὰ προϊόντα ποὺ καταπολεμοῦν τὴν ἐφίδρωσι. Πρέπει, ὡστόσο, νὰ τὰ ἀφήνετε πάνω σας ὅσο τὸ δυνατὸν λιγότερο ἢ νὰ περιορίζετε τὴ χρῆσι τους σὲ μιὰ μικρὴ περιοχὴ (π.χ. στὶς μασχάλες). Γιατὶ ἡ ἐφίδρωσι εἶναι εἰδικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Μαζὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα βγαίνουν καὶ οἱ τοξίνες, ποὺ συσσωρεύονται μέσα στὸ σῶμα μας.

"Αν σταματήσωμε, λοιπόν, τὴν ἔξοδο τοῦ ἱδρῶτα, θὰ κλείσωμε μέσα καὶ τὶς τοξίνες, ποὺ μποροῦν τότε νὰ μᾶς βλάψουν.

Τὰ εἰδικὰ προϊόντα ποὺ προσφέρονται στὸ ἐμπόριο ἔχουν κυρίως στὴ βάσι τους στυπτηρία, ὀξικὸ μόλυβδο ἢ ἀλουμίνιο. Τὰ προϊόντα αὐτὰ διακρίνονται σὲ δύο κατηγορίες, τὰ ἀνθιδρωτικά, ποὺ κλείνουν τοὺς πόρους κι' ἐμποδίζουν τὴν ἔξοδο τοῦ ἱδρῶτα, καὶ τὰ ἀντιδυσοσμικά, ποὺ δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἔξοδο τοῦ ἱδρῶτα, ἀλλ' ἐξουδετερώνουν τὴ δυσάρεστη ὀσμή του. Τὰ πρῶτα παρουσιάζονται μὲ τὴ μορφὴ ὑγροῦ (κόκκινου συνήθως), ἐνῶ τὰ δεύτερα μὲ τὴ μορφὴ πομμάδας.

Τὰ ἀνθιδρωτικὰ ὑγρά, γιὰ νὰ φέρουν τὸ ἀποτέλεσμά τους, πρέπει ν' ἀπορροφηθοῦν τελείως ἀπὸ τὸ δέρμα. Εἶναι ἀπαραίτητο, λοιπόν, προτοῦ τὰ χρησιμοποιήσετε, νὰ καθαριστῆτε μὲ προσοχή. Πολλὲς γυναῖκες, ποὺ παραπονοῦνται ὅτι δὲν παρατηροῦν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα, παραμελοῦν πιθανὸν τοὺς κανόνες τῆς καθαριότητος καὶ περιμένουν τὰ πάντα ἀπὸ τὸ προϊὸν ποὺ χρησιμοποιοῦν.

Μιὰ ἄλλη ἀπαραίτητη προϋπόθεσι εἶναι ὅτι, ἀφοῦ βάλετε τὸ ἀνθιδρωτικὸ ὑγρό, πρέπει νὰ ξαπλωθῆτε, μὲ τὰ χέρια ἀνασηκωμένα καὶ νὰ μείνετε ἀκίνητη ἐπὶ πέντε τοὐλάχιστον λεπτά. Γιατί, διαφορετικά, ὁ ἱδρώτας θὰ συμπαρασύρῃ τὸ φάρμακο ποὺ χρησιμοποιήσατε κι' ἔτσι ὁ κόπος σας θὰ πάῃ χαμένος.

Τὰ ἀνθιδρωτικὰ ὑγρὰ μποροῦτε νὰ τὰ βάζετε μιὰ φορὰ στὶς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες. "Οχι συχνότερα, γιατὶ μπορεῖ νὰ κάμουν κακὸ στὴν ὑγεία σας. Τὶς κρέμες ἐναντίον τῆς δυσοσμίας, δμως, μποροῦτε νὰ τὶς χρησιμοποιῆτε ὅσες φορὲς θέλετε.

Θὰ ἀποφύγετε νὰ χρησιμοποιήσετε τὰ ἀνθιδρωτικὰ ὑγρὰ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀποψίλωσι ἢ ἕνα ξύρισμα τῆς μασχάλης. Γιατὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρεθίσετε τὸ δέρμα σας σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνο. Μετὰ τὴν ἀποψίλωσι ἢ τὸ ξύρισμα, πρέπει νὰ περιμένετε τοὐλάχιστον 24 ὧρες προτοῦ χρησιμοποιήσετε τὸ ἀνθιδρωτικὸ ὑγρό. Μπορεῖτε, ἀντίθετα, νὰ ξυριστῆτε ἄφοβα ἢ νὰ κάμετε ἀποψίλωσι μιὰ ἢ δυὸ ὧρες μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ ὑγροῦ.

"Αν τὸ δέρμα σας εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ ἐρεθίζεται εὔκολα, πρέπει ν' ἀποφύγετε τὰ ἀνθιδρωτικὰ ὑγρά. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ περιορισθῆτε σὲ μιὰ οὐδέτερη σκόνη (π.χ. gel d' alumine).

'Η ἀποψίλωσι καὶ τὸ συχνὸ πουδράρισμα μετριάζουν ἐπίσης τὴν ἄφθονη ἐφίδρωσι.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ καταφύγετε στὰ προϊόντα, ποὺ ἔχουν στὴ βάσι τους χλωροφύλλη, καὶ ποὺ περιορίζουν τὴν ὑπερβολικὴ ἐφίδρωσι, χωρὶς, δμως, νὰ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ ἔξοδο τοῦ ἱδρώτα.

Τὰ προϊόντα αὐτὰ παίρνονται ἀπὸ τὸ στόμα.

'Η ἀγαρικίνη, ἐξ ἄλλου, σταματάει προσωρινὰ τὴν ἔξοδο τοῦ ἱδρώτα καὶ ἐξαφανίζει τὴ δυσάρεστη ὀσμή του. "Ενα χιλιοστόγραμμο ἀπὸ τὸ στόμα εἶναι ἀρκετό, γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ 5—8 ὧρες. 'Αλλ' ἡ ἀγαρικίνη εἶναι δηλητήριο, ποὺ δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε κάθε μέρα. Γι' αὐτό, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ καταπολεμήσετε τὴ δυσάρεστη ὀσμὴ τοῦ ἱδρώτα μὲ ἄφθονη χρῆσι κολώνιας. Γιατὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκετε. 'Αντὶ ἡ κολώνια νὰ ἐξαφανίσῃ τὶς ὀσμές, θὰ ἑπηρεαστῆ, τούναντίον, ἀπ' αὐτὲς καὶ θὰ μυρίζῃ κι' αὐτὴ ἄσχημα. Τὰ συχνὰ πλυσίματα, μαζὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα (π.χ. λαβάντας), δίνουν καλύτερα ἀποτελέσματα.

Οἱ πολὺ ζεστὲς κομπρέσσες στὶς μασχάλες παραλύουν ἐπίσης γιὰ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες τοὺς ἱδρωτοπαροὺς ἀδένες καὶ σταματοῦν τὴν ἔξοδο τοῦ ἱδρώτα.

Γιὰ τὰ χέρια θὰ σᾶς κάμουν καλὸ τὰ συχνὰ πλυσίματα μὲ σαπούνι, ποὺ νὰ περιέχη στὴ βάσι του ταννίνη ἢ πίσσα.

Δυὸ καλὰ παρασκευάσματα γιὰ τὰ χέρια εἶναι ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

1ον)	Στυπτηρία	1 γραμ.
	'Οξικὸς μόλυβδος	5 »
	'Ανθόνερο	500 »
2ον)	Φορμόλη	10 »
	Βάμμα βενζόης	10 »
	'Ανθόνερο	500 »

'Αφοῦ σαπουνίσετε τὰ χέρια σας καὶ τὰ σκουπίσετε μὲ προσοχή, θὰ τὰ βάλετε μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς διαλύσεις ἐπὶ 5—10 λεπτά. Θὰ τὰ ἀφήσετε κατόπιν νὰ στεγνώσουν στὸν ἀέρα ἢ στὸν ἥλιο. Αὐτὰ τὰ τοπικὰ λουτρὰ μποροῦν νὰ γίνωνται δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

Πολὺ καλὸ ἐπίσης κάνουν οἱ ἐντριβὲς μὲ καμφορούχο οἰνόπνευμα ἢ τὰ πλυσίματα μὲ ἀφέψημα θυμαριοῦ.

Γνώμικαί

★ Τί κρῖμα νὰ μᾶς ἔρχεται ἡ γνῶσι τῆς ζωῆς ὅταν εἶναι πιὰ περιττή!...

★ Τίποτα δὲ μοιάζει τόσο μὲ τὴν ἀθωότητα, ὅσο ἡ ἀδιαντροπιά.

★ 'Η ἠχὼ εἶναι πολλὲς φορὲς ὡραιότερη ἀπ' τὴ φωνὴ ποὺ ἐπαναλαμβάνει.

★ Δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιος πὼς ξέρω τί ἀκριβῶς σημαίνει ἀπαισιοδοξία. 'Εκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶναι πὼς δὲ μπορῶ νὰ νοιώσω τὴ ζωὴ χωρὶς πολλὴ ἀγάπη, οὔτε χωρὶς πολλὴ ἀγάπη μπορῶ νὰ ζήσω.

★ Προτιμότερο εἶναι νὰ αἰσθανθῆς τὴν εὐωδιὰ τοῦ λουλουδιοῦ, παρὰ νὰ δῆς τὴ ρίζα του στὸ μικροσκόπιο.

★ Δὲν ὑπάρχουν καλοὶ καὶ κακοὶ οἰωνοί. 'Η Τύχη δὲν προειδοποιεῖ ποτέ. Δὲν πέφτει σὲ τέτοιο σφάλμα, γιατὶ εἶναι πολὺ σοφὴ καὶ συγχρόνως πολὺ κακή.

(Τοῦ 'Οσκὰρ Οὐάϊλντ)

★ Δὲν ὑπάρχει ἐξωφρενικότερο ἀπ' τὸ νὰ ἐξαναγκάζεται κανεὶς νὰ πολεμάῃ, μολονότι ξέρει ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι κακός, ἀδικος καὶ αἰτία ἀπείρων συμφορῶν.

"Ερασμος

★ Τὰ περισσότερα ἐγκλήματα γίνονται γιὰ τὸ χρῆμα καὶ γιὰ τὸ φιλότιμο.

'Αριστοτέλης

★ "Οταν θέλῃς νὰ μείνῃ κάτι μυστικό, μὴν τὸ λές. "Οταν δμως θέλῃς νὰ μείνῃ ἀπολύτως κρυφό, μὴν τὸ κάνῃς.

Ντεγκὶς

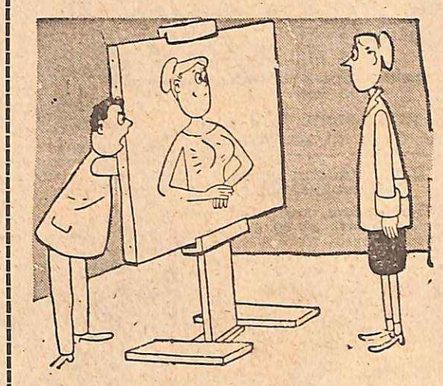

—Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ πίναξ ἔγινε ἀνάγλυφος!

— Κρῖμα νὰ μὴν πετύχω οὔτε μιὰ φορὰ τὸ στόχο!...

— Δὲ μοῦ δίνετε ἕναν ἄλλο δάσκαλο; Αὐτὸς ἔβαψε στὴν πρώτη στροφὴ ποὺ πῆρα, λιποθύμησε!...

Χωρὶς πόνο

Ἡ χαλάρωσι τῶν μυῶν στὶς ἐγχειρήσεις

Ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ «σουξινυλχολίνη»

Ἕνα φάρμακο, ποὺ μπορεῖ νὰ φέρη τὸ θάνατο σὲ 60 δευτερόλεπτα, εἰσάγεται τώρα μὲ ἐνέσεις στὸ σῶμα τῶν ἐγχειριζομένων, γιὰ νὰ γίνωνται εὐκολότερες καὶ πιὸ ἀκίνδυνες οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. Ἡ ἐνέργειά του συνίσταται στὴ χαλάρωσι τῶν μυῶν. Μ' ἄλλα λόγια, παραλύει προσωρινὰ τοὺς μῦς.

Ἐλάχιστες σταγόνες του μέσα στὸ αἷμα εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴ μπορῆ νὰ κινηθῆ καθόλου, οὔτε κἂν ν' ἀνοιγοκλείνη τὰ βλέφαρά του, ἐνῶ διατηρεῖ ὅλες τὶς αἰσθήσεις του — γιατὶ δὲν πρόκειται περὶ ἀναισθητικοῦ. Μὲ λίγο περισότερες σταγόνες, παραλύει ἀκόμα καὶ τὸ διάφραγμα, σταματᾶει ἡ ἀναπνοὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει.

Κατὰ τὸν ἴδιο περίπου τρόπο ἐνεργεῖ καὶ τὸ «κουράρε», τὸ δηλητήριο, ποὺ βάφουν τὰ βέλη τους οἱ ἰθαγενεῖς κεφαλοκυνηγοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τὸ χρησιμοποιοῦσαν, λοιπόν, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, οἱ γιατροὶ σὲ διάφορες περιπτώσεις, ποὺ ἀπαιτεῖται μυϊκὴ χαλάρωσις. Τώρα ὅμως ἄρχισε νὰ παίρνη τὴ θέσι του ἕνα ἄλλο, συνθετικὸ φάρμακο, ἀκόμη ἰσχυρότερο: ἡ «σουξινυλχολίνη».

Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι ἑνὸς διακεκριμένου Ἀμερικανοῦ ἀναισθησιολόγου, ἡ σουξινυλχολίνη ἐπιτυγχάνει σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὅ,τι κάνει ὁ αἰθέρας σὲ 10—15 λεπτὰ τῆς ὥρας. Χαλαρώνει δηλαδὴ τελείως τοὺς μῦς τοῦ σώματος, διευκολύνοντας ἔτσι τὴ δουλειὰ τοῦ χειρούργου.

Πράγματι, ἡ τελείᾳ αὐτὴ χαλάρωσι εἶναι σπουδαιότατη γιὰ τὶς ἐγχειρήσεις. Γιὰ νὰ τὴν ἐπιτύχουν τὸν καιρὸ ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ἀκόμη τὸν αἰθέρα, ὡς ἀναισθητικό, οἱ χειρουργοὶ ἀναγκάζονταν νὰ ναρκώσουν τὸν ἀσθενῆ τόσο ἰσχυρά, ὥστε νὰ πλησιάζη πιὰ νὰ σταματήσῃ κι' ἡ ἀναπνοή του. Βέβαια, ἦταν ἐπικίνδυνο αὐτό, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Ἂν οἱ μῦς ἔμεναν τεντωμένοι, ἕνας ἐφιαλτικὸς ἐρεθισμός — ἔστω καὶ ἡ ἁπλὴ ἐπάλειψι τοῦ δέρματος μὲ ἀλκοόλ — ἦταν δυνατὸ νὰ προκαλέσῃ τὸ σταμάτημα τῆς καρδιᾶς τοῦ ἐγχειριζομένου.

Μὲ τὴν ἀνακάλυψι ἄλλων ἀναισθητικῶν ταχύτερης ἐνεργείας, ὅπως τὸ «πεντοτάλ», ἡ ἀναισθησιολογία σημείωσε μιὰ τεραστία πρόοδο. Ἀλλ' ἡ χαλάρωσι τῶν μυῶν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ βάθος τῆς νάρκωσεως. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ ναρκωθῆ πολὺ βαθειὰ ὁ ἀσθενὴς γιὰ νὰ χαλαρωθοῦν οἱ μῦς του.

Τώρα ἡ κατάστασι ἔχει ἀλλάξει, χάρις στὰ νέα φάρμακα, ποὺ χαλαρώνουν τοὺς μῦς, ἰδίως δὲ τὴν σουξινυλχολίνη. Δὲ χρειάζεται πιὰ νὰ «κοιμηθῆ» βαθειὰ ὁ ἐγχειριζόμενος. Τοῦ χορηγοῦν τόσο μόνο ἀναισθητικό, ὥστε νὰ τοῦ φέρη ἕνα ἐλαφρὸ ὕπνο, κι' ὕστερα χαλαρώνουν τοὺς μῦς του μὲ τὴ σουξινυλχολίνη, ποὺ εἰσάγεται στὸ σῶμα του κατὰ σταγόνες.

Πρὶν τὸν πάνε στὸ χειρουργεῖο, τοῦ δίνουν ἕνα κατευναστικὸ χάπι καὶ λίγο ναρκωτικό, τόσο ὥστε νὰ διαλυθοῦν οἱ φόβοι του. Ἔπειτα, ἀφοῦ τὸν ἐαπλώσουν στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, χώνουν στὸ μπράτσο του μιὰ βελόνα καὶ διοχετεύουν ἀπ' αὐτὴν τὸ ἀναισθητικὸ καὶ συγχρόνως σταγόνες ἀπὸ μιὰ διάλυσι δεξτρόζης μὲ σουξινυλχολίνη.

Ρυθμίζοντας τὸν ἀριθμὸ τῶν σταγόνων τῆς διαλύσεως, ποὺ μπαίνουν κάθε λεπτὸ στὸ αἷμα τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ἀναισθησιολόγος ἐξασφαλίζει ἀκριβῶς τὸ βαθμὸ τῆς χαλαρώσεως, ποὺ ζητᾶει ὁ χειρουργὸς — οὔτε περισσότερη οὔτε λιγώτερη.

Γιὰ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὸν πνεύμονα π. χ. ἀπαιτεῖται μιὰ σταγόνα στὸ δευτερόλεπτο παραπάνω ἀπ' ὅσες χρειάζονται γιὰ μιὰ ἁπλὴ ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος.

Δὲν εἶναι δύσκολο ὅμως νὰ γίνη αὐτὴ ἡ ρύθμισι, μὲ μεγάλη ἀκρίβεια.

Τὸ κυριώτερο προσὸν τῆς σουξινυλχολίνης εἶναι, ὅτι ἐνεργεῖ ἐξαιρετικὰ γρήγορα καὶ ὅτι ἀποβάλλεται ὥστερα ἀπ' τὸ αἷμα μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα. Οἱ πρῶτες σταγόνες της φέρνουν μέσα σ' ἕνα λεπτό, τελεία χαλάρωσι, ποὺ διαρκεῖ ἄλλα δυὸ λεπτά. Ἔπειτα, σὲ λίγα λεπτὰ οἱ μῦς ξαναγυρίζουν στὴ φυσιολογική τους κατάστασι.

Μὲ τὸ συνεχὲς ὅμως στάξιμο, διατηρεῖται ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγχειρήσεως.

Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν πῶς ἀκριβῶς ἐνεργεῖ ἡ σουξινυλχολίνη (ἄλλωστε, ἀγνοοῦν ἀκόμα καὶ τὸν τρόπο ἐπιδράσεως τοῦ αἵθερος).

Ἔχουν ἐξακριβώσει μονάχα ὅτι ἐπιδρᾶ στὰ σημεῖα, ὅπου ἑνώνονται τὰ νεῦρα μὲ τοὺς μῦς. Ἀπὸ κεῖ περνοῦν τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα τῶν νεύρων, ποὺ διεγείρουν τοὺς μῦς καὶ προκαλοῦν τὶς συσπάσεις τους. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ σουξινυλχολίνη προκαλεῖ μιὰ μεταβολὴ τῆς ἠλεκτρίσεως τῶν μυϊκῶν ἰνῶν, ἔτσι ὥστε δὲ δέχονται πιὰ τὶς διεγέρσεις τῶν νεύρων καὶ συνεπῶς οἱ μῦς παραλύουν.

Ἡ σουξινυλχολίνη δὲν παραλύει ὅλους τοὺς μῦς, ἀλλὰ μόνο τοὺς «ραβδωτούς», ποὺ εἶναι προσαρμοσμένοι στὰ ὀστᾶ καὶ χρησιμεύουν γιὰ τὶς ἑκούσιες κινήσεις μας.

Αὐτὸ εἶναι εὐτύχημα, γιατί, ἂν ἐνεργοῦσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ στὸν καρδιακὸ μῦν, θὰ προκαλοῦσε ἀμέσως τὸ θάνατο.

Ἔχει, ἐξ ἄλλου, ἕνα σπουδαῖο πλεονέκτημα ἀπέναντι τοῦ «κουράρε»: ὅτι χαλαρώνει εὔκολα τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, κατὰ τὴ νάρκωσι μὲ «πεντοτάλ», οἱ μῦς τοῦ λάρυγγος βρίσκονται σὲ ὑπερέντασι, ἔτσι ποὺ κάθε ἐρεθισμὸς μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ σπασμὸ τῶν φωνητικῶν χορδῶν. Γι' αὐτό, οἱ γιατροὶ χορηγοῦν ἄλλα χαραλαρωτικὰ φάρμακα, ποὶν ἀπ' τὸ «πεντοτάλ», χωρὶς ὡστόσο νὰ κατορθώνουν πάντα ν' ἀποφύγουν αὐτὸ τὸ σπασμό.

Ἀλλὰ μὲ τὴ σουξινυλχολίνη δὲν ὑπάρχει ποτὲ τέτοιος κίνδυνος. Ὁ λαιμὸς μένει τελείως χαλαρός κι' ὁ χειρούργος μπορεῖ, ἂν χρειασθῆ, νὰ περάσῃ μέσα ἕνα σωλῆνα γιὰ τὴν ἀναπνοή του ἀρρώστου.

Τέλος ἡ σουξινυλχολίνη εἶναι ἁπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε δυσάρεστη παρενέργεια. Μόνο ποὺ, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι πολὺ δραστική, πρέπει νὰ χρησιμοποιῆται ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἐξασκημένους ἀναισθησιολόγους.

Τσινάρα ἀπὸ ζαχαροκάλαμο

Ὅσοι φοβοῦνται πὼς τὸ κάπνισμα προκαλεῖ καρκῖνο τοῦ πνεύμονος, μποροῦν ν' ἀρχίσουν νὰ καπνίζουν ἕνα νέο τύπο τσιγάρων, ὄχι ἀπὸ καπνό, ἀλλὰ ἀπό... λυωμένο καὶ ἐξουμισμένο ζαχαροκάλαμο! Τὰ τσιγάρα αὐτὰ εἶναι ἁπλαγμένα ἀπὸ πίσσες καὶ νικοτίνη. Ὅσο, τὰ δοκιμάσανε, βεβαιώνουν πὼς ἔχουν ἕνα διαφορετικὸ κι' εὐχάριστο ἄρωμα.

Τί αἰσθάνονται οἱ δῦτες

Μιὰ σειρὰ πειραμάτων καὶ παρατηρήσεων ἀπέδειξε τὰ ἑξῆς, γιὰ τοὺς δῦτες ποὺ βουτᾶνε σὲ βαθιὰ νερά: 1) Ὡς ἄξερας ὑπὸ πίεσι ποὺ ἀναπνέουν, τοὺς φέρνει κάτι σὰν ἐλαφρὸ μέθυσι. 2) Παρουσιάζουν διάθεσι γιὰ γέλια, ὑπερβολικὴ αὐτοπεποίθησι, ἐλάττωσι τῆς λογικῆς κρίσεως, ἕνα γαργαλητὸ καὶ μουδιασμα στὸ στόμα. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ γίνονται ἐντονώτερα, ὅσο βαθύτερα κατεβαίνει ὁ δύτης. Γενικά, ἐπιβραδύνονται οἱ πνευμοτικὲς λειτουργίες του. Τὶς ἴδιες συνέπειες ἔχει καὶ ἡ παραμονή του σὲ μικρὸ βάθος, ἀλλ' ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

Τὸ φάρμακο ποὺ ξανανύρισε

Ὅταν, τὸ 1951, δοκιμάστηκε ἡ «ἰπρονιαζίδη» κατὰ τῆς φυματιώσεως, ἐγκαταλείφθηκε ἀμέσως, γιατὶ παρουσίαζε δυσάρεστες παρενέργειες. Τώρα ὅμως οἱ ψυχίατροι ἀρχισαν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν μὲ ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία ἐναντίον τῆς νευρικῆς καταπτώσεως. Τὰ ἀποτελέσματά της ἦσαν τόσο ἱκανοποιητικά, ὥστε νὰ διεκδικῆ τὸν τίτλο τοῦ «θαυματουργοῦ φαρμάκου τῆς χρονιᾶς».

Ἐξαφανίζονται τὰ σημάδια

Εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν στὸ πρόσωπό τους σημάδια ἀπὸ ἀκμὴ εὐλογιᾶ καὶ ἀνεμοβλογιὰ καὶ ποὺ θεωροῦν μειονεκτικὸ τὸν ἑαυτό τους. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν προορίζεται ἡ μέθοδος ποὺ ἐπινόησε ἕνας γιατρὸς τῆς Βοστώνης: Κόβει τὰ ἐνώδη στρώματα τοῦ δέρματος, κάτω ἀπὸ τὴν ουλή, καὶ εἰσάγει μὲ ἔνεσι στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα παράγωγο τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος, ποὺ λέγεται «ἀφρὸς φιμπρίνης». Μὲ τὴν ἔνεσι αὐτὴ ἀνασηκώνεται λίγο ὁ βυθὸς τῆς οὐλῆς, ἔρχεται στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸ ὑπόλοιπο δέρμα κι' ἔτσι δὲ διακρίνεται πιὰ τίποτε στὸ μέρος ἐκεῖνο. Σὲ λίγους μῆνες τὸ σῶμα ἀπορροφᾶ τὴ φιμπρίνη καὶ τὴν ἀντικαθιστᾶ μὲ κανονικὸ ἐπουλωτικὸ ἱστό

Ἡ πενικιλλίνη νίνεται ἀκίνδυνη

Γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἀνέχονται τὴν πενικιλλίνη — καὶ εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὸς ὁ ἀριθμός τους— ὑπάρχει τώρα ἕνα νέο ἀντίδοτο, θαυματουργὸ σὲ περιπτώσεις ἀλλεργικῶν κρίσεων ἀπὸ πενικιλλίνη: Εἶναι ἕνα ἔνζυμο ποὺ ὀνομάζεται «πενικιλλινάση». Οἱ γιατροὶ προβλέπουν ὅτι μ' αὐτὸ θὰ λείψουν πιὰ οἱ 200—300 θάνατοι ποὺ συμβαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ τὴν πενικιλλίνη.

Οἱ κίνδυνοι τῆς «νορκαμῆς»

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς σημερινὲς νέες πάσχουν ἀπὸ πτῶσι τοῦ στομάχου, ποὺ ὀφείλεται στὴ μανία της γραμμῆς. Οἱ ἐν λόγω ἐπιστήμονες παρετήρησαν ἐπίσης ὅτι πλείστες ἀπὸ τὶς νέες αὐτές, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ στερήσεις, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ γραμμή τους, πάσχουν ἀπὸ ἀμηνόρροια, ποὺ συνεχίζεται κάποτε ἐπὶ 2 καὶ 3 χρόνια. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γενικοὺς κινδύνους, παρατηροῦν, οἱ νέες αὐτὲς δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ γίνουν μητέρες. Ἀπειλοῦνται, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες, ποὺ θὰ κάμουν τὴ ζωή τους δυστυχισμένη.

Ὁρμόνη ἀπὸ τὶς φάλαινες

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐνδειξις ὅτι ὁ Ἰωνᾶς βγῆκε μέσ' ἀπὸ τὴ φάλαινα... ψηλότερος ἀπ' ὅσο ἦταν ὅταν μπῆκε! Ὡστόσο, διαπιστώθηκε ἀπὸ ἐρευνητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας ὅτι οἱ φάλαινες μποροῦν ν' ἀποτελέσουν πηγὴ μιᾶς ὁρμόνης τῆς αὐξήσεως, χρησιμης γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ νανισμοῦ, τοῦ καρκίνου καὶ ἄλλων νόσων τοῦ μεταβολισμοῦ.

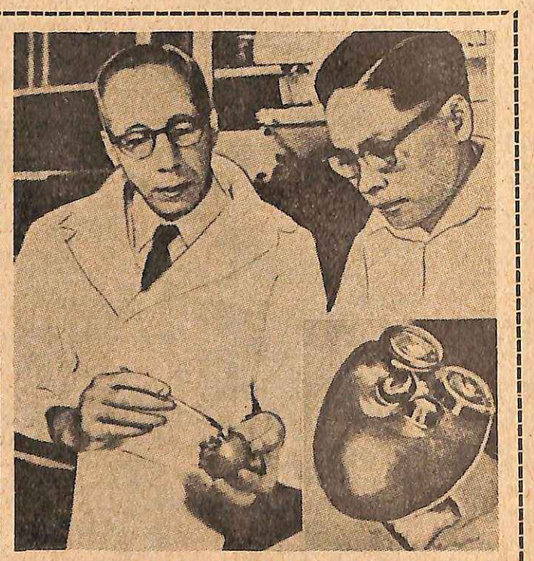

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΥΛΗ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν κατασκευὴ τεχνητῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν μιὰ καρδιὰ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Ἡ καρδιὰ αὐτὴ δοκιμάστηκε κατὰ τὴν ἐγχείρησι, ποὺ ἔγινε σὲ κάποιο σκύλο καὶ ἀπέδωσε θαυμάσια ἀποτελέσματα. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως, ἡ ὁποία κράτησε μιάμιση ὥρα, ἡ καρδιὰ τοῦ σκύλου, πάνω στὴν ὁποία ἔγινε ἡ ἐπέμβασι, ἀντικαταστάθηκε μὲ τὴν τεχνητὴ ποὺ λειτούργησε κανονικά, ἀντικαθιστῶντας σὲ ὅλα τὴν πραγματικὴ καρδιά. Στὴ φωτογραφία μας, οἱ δυὸ χειρουργοὶ δόκτορες Κόλφ καὶ Τέτσουζον, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τὸ τολμηρὸ πείραμα καὶ κάτω, στὸ ἄκρον, ἡ τεχνητὴ καρδιά.

Οἱ ἀρρώστειες
ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΑ ΝΕΟΓΝΑ

Τὰ συμπτώματά τους κι' οἱ τρόποι τῆς ἀντιμετωπίσεώς τους

Τὸ παιδί, εὐθὺς ἀπὸ τὴ γέννησί του, εἶναι προικισμένο μ' ἕνα εἶδος ἀνοσίας, ποὺ τὴν παίρνει κληρονομικὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ τὸ κάνει ἀπρόσβλητο ἀπέναντι σὲ ὡρισμένες παθήσεις, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἡλικίας του. Στὸ διάστημα αὐτό, λόγου χάρι, εἶναι ἀδύνατο νὰ πάθη ὀστρακιὰ ἢ διφθερίτιδα.

Ὅσο περνοῦν, ὅμως, οἱ μῆνες, ἡ ἀνοσία αὐτὴ χάνεται καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ μισὸ χρόνο καὶ πέρα εἶναι πιὰ ἀπαραίτητοι οἱ ἐμβολιασμοί, ποὺ θὰ μᾶς τοὺς ὑποδείξη ὁ γιατρός.

Ἀπεναντίας, ὡς πρὸς τὶς κοινὲς ἀρρώστειες, ὅπως εἶναι τὸ συνάχι, ἡ πνευμονία, τὰ βρογχικὰ κλπ., τὸ παιδὶ εἶναι σχεδὸν ὁλότελα ἀνυπεράσπιστο κατὰ τὶς πρῶτες μέρες τῆς ζωῆς του. Μονάχα καθὼς προχωρεῖ ἡ ἀνάπτυξί του, μεγαλώνει κι' ἡ ἱκανότης του ὀργανισμοῦ του γιὰ ν' ἀντιδρᾶ καὶ ν' ἀμύνεται. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουμε τὸ νεογνὸ μέσα σὲ περιβάλλον ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ μικρόβια καὶ ν' ἀποφεύγουμε νἄρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ ξένα πρόσωπα.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν πάντα ὡρισμένες κοινὲς παθήσεις, ποὺ ἀπειλοῦν τὸ νεογνό. Ἀπ' αὐτὲς ἀναφέρουμε τὶς συνηθέστερες.

Ἡ μόλυνσι τῶν μικρῶν ἀδένων τῆς μύτης: Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ πραγματικὴ καὶ καθαυτὸ ἀρρώστεια, ὅσο γιὰ μιὰ ἰδιαίτερη ἐκδήλωσι, ποὺ περιορίζεται στὴν κοιλότητα τῆς μύτης καὶ συγκεκριμένα στὸ πίσω, ἐσωτερικὸ μέρος. Τὸ μωρὸ ἔχει ἐρεθισμένους κάτι μικροὺς ἀδένες, ποὺ βρίσκονται στὴν περιοχὴ αὐτὴ κι' ἔτσι ἀναπνέει μὲ κόπο, κοιμᾶται μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ κι' εἶναι εὐπρόσβλητο στὸ συνάχι. Ἡ καθαριότης τῆς μύτης τοῦ νεογνοῦ εἶναι, ὅπως καταλαβαίνετε, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὸ προφυλάξουμε ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἐνδεχόμενο.

Ὁ ραχιτισμός: Εἶναι μιὰ πάθησι, ποὺ προκαλεῖ ἀνωμαλία στὴν ἀνάπτυξι τῶν ὀστῶν. Σήμερα, τὰ ραχιτικὰ φαινόμενα εἶναι λιγώτερο συχνὰ χάρις στὶς ὑγιεινότερες συνθῆκες, μέσα στὶς ὁποῖες ζοῦν τὰ βρέφη. Ἡ ἐγκαιρη προφύλαξι ἀπὸ τὸ ραχιτισμὸ γίνεται μὲ ὡρισμένα φάρμακα, ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τους πρὸ παντὸς τὶς βιταμίνες Α καὶ Δ, καθὼς καὶ τὸ ἀσβέστιο. Λίγες σταγόνες ἀπὸ τὰ παρασκευάσματα αὐτά, ποὺ ἔχουν ὡς κύριο συστατικό τους τὸ μουρουνόλαδο — τὴν καλύτερη πηγὴ τῶν φυσικῶν αὐτῶν βιταμινῶν — ἀρκοῦν γιὰ νὰ προφυλάξουν τὸ μωρὸ ἀπὸ τὸ ραχιτισμό.

Ἡ οὐρτικάρια: Προκαλεῖ στὸ βρέφος τὴν ἐμφάνισι κοκκινωπῶν κηλίδων, ποὺ τοῦ φέρνουν φαγούρα καὶ τὸ κάνουν νευρικὸ κι' ἀνήσυχο. Συνήθως ἡ οὐρτικάρια ἢ κνίδωσι, ὅπως εἶναι τὸ ἑλληνικὸ της ὄνομα, ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ νηπίου, δὲν ἀνέχεται κάποιο εἶδος τροφῆς ἢ κάποιο φάρμακο. Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀνακαλύψουμε τὴν προέλευσι αὐτῆς τῆς διαταραχῆς καὶ στὸ μετεξὺ νὰ δώσουμε στὸ μωρὸ — ἀφοῦ προηγουμένως ὅμως ρωτήσουμε τὸ γιατρὸ — ἕνα ἐλαφρὸ καθαρτικό.

Μεγάλη ἀνακούφισι στὸ βρέφος δίνει τὸ ἄλειμμα τῆς ἐπιδερμίδας του μὲ λυωμένη πατάτα.

Ἡ ἀφθώδης στοματῖτις: Ὅταν τὸ μωρὸ ἀρνῆται νὰ φάη, πρέπει νὰ κυττάξουμε μέσα στὸ στόμα του, γιὰ νὰ δοῦμε μήπως ἔχει τὰ τυπικὰ συμπτώματα τῆς ἀφθώδους στοματίτιδος, δηλαδὴ μικρὲς ἄσπρες πλακίτσες, ὅμοιες μὲ σταγονίτσες γάλατος, πάνω στὴ γλῶσσα, στὰ οὐλα καὶ στὸ μέσα μέρος ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ τὰ χείλη. Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς παθήσεως εἶναι ἕνας μύκης.

Γιὰ τὴ θεραπεία της, χρειάζεται νὰ καθαρίζουμε τὸ στόμα τοῦ βρέφους, μετὰ ἀπὸ κάθε «γεῦμα», μὲ μιὰ διάλυσι νεροῦ καὶ σόδας — δυὸ κουταλάκια σόδας σ' ἕνα ποτῆρι χλιαρὸ νερό. Θὰ πετύχετε εὔκολα αὐτὸ τὸ καθάρισμα μ' ἕνα μπαμπάκι, ποὺ θὰ τυλίξετε στὸ δάχτυλό σας.

Ἐκζέματα: Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, πρόκειται γιὰ συνέπεια λανθασμένης διατροφῆς τοῦ βρέφους ἢ ἐλλείψεως ὡρισμένων οὐσιῶν, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὸν τέλειο μεταβολισμὸ τῶν τροφῶν. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς παθήσεως, χρειάζεται δίαιτα φτωχὴ σὲ λίπη. Ἔτσι, ἂν τὸ μωρὸ θηλάζη ξένο γάλα, τὸ γάλα αὐτὸ δὲν πρέπει νἄναι παχύ. Εἶναι, ὅμως, ἀνάγκη νὰ ἐνισχύουμε τὴ διατροφὴ μὲ μεγαλύτερη ποσότητα φυσικῶν βιταμινῶν, ποὺ θὰ μᾶς τὴ δώσουν οἱ χυμοὶ φρούτων, καθὼς καὶ μὲ βιταμίνες Α, Δ καὶ Β6. Τοπικά, μποροῦμε νὰ εὐνοήσουμε τὴν ὑγείας τοῦ δέρματος μὲ ζεστὰ κι' ὑγρὰ ἐπιθέματα. Ἀρκεῖ γι' αὐτὸ ἕνα λινὸ ὕφασμα, ποὺ θὰ τὸ βουτήξουμε σὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ θὰ τὸ στίψουμε κατόπιν καλά. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσουμε καὶ λάδι τῆς ἐλιᾶς, γιὰ νὰ κάνουμε ἐλαφρὲς ἐντρίβες.

Τὸ σύγκαμμα: Προκαλεῖται ἀπὸ διάφορες ἐρεθιστικὲς οὐσίες, ποὺ ὑπάρχουν στὰ οὐρα. Ὅταν, λοιπόν, τὸ μωρὸ συγκαῆ, πρέπει νὰ τὸ ἀφήνουμε ἐλεύθερο, χωρὶς νὰ τοῦ περνᾶμε πανὶ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη. Ἔτσι, ὁ ἀερισμὸς αὐτῆς τῆς περιοχῆς θὰ εὐκολύνη τὴν ἐπούλωσι τῶν μικροσκοπικῶν πληγῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σύγκαμμα.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε πομάδες, ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τους τὶς Βιταμίνες Α, Δ καὶ Φ.

✪✪

Διάρροια ἀπὸ ἀντιβιωτικά

Τὸ φολικὸ ὀξὺ ὠφελεῖ σὲ περιπτώσεις διαρροίας ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἀντιβιωτικά. Πράγματι, ὡρισμένοι ἀσθενεῖς παθαίνουν γαστροεντερικὲς διαταραχὲς ἀπὸ τὴ χρῆσι ἀντιβιωτικῶν εὐρέος φάσματος: διάρροια, φουσκώματα, κνησμὸ τοῦ δακτυλίου καὶ ἀπώλεια τῆς ὀρέξεως. Σὲ μιὰ πρόσφατη ἔρευνα, οἱ πάσχοντες ποὺ ὑπεβλήθησαν σὲ θεραπεία μὲ ἀντιβιωτικὸ ἐπὶ 7 μέρες ἢ περισσότερο, χωρίστηκαν σὲ δυὸ ὁμάδες. Ἀπὸ κείνους ποὺ ἔπαιρναν μονάχα ἀντιβιωτικά, οἱ μισοὶ περίπου ἐπάθαν διάρροια. Σὲ μερικοὺς λοιπὸν ἀπ' αὐτούς, ἡ διάρροια ἐξαφανίστηκε γρήγορα, μὲ ἐνέσεις φολικοῦ ὀξέος, μολονότι συνεχιζόταν ἡ χορήγησι τοῦ ἀντιβιωτικοῦ. Στοὺς ὑπόλοιπους χορηγήθηκε ἐξ ἀρχῆς ἕνας συνδυασμὸς ἀντιβιωτικῶν καὶ φολικοῦ ὀξέος. Κανεὶς δὲ ἀπ' αὐτοὺς δὲν παρουσίασε γαστροεντερικὲς διαταραχές.

Γελωτοθεραπεία

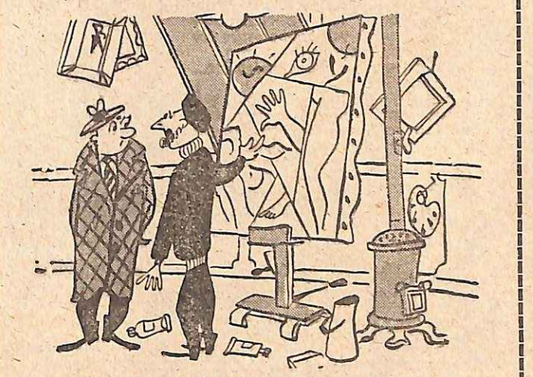

— Καὶ ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται, ἐμένα, πὼς εἶναι «γυμνὸ» αὐτό;

— Γιάννη, τώρα ποὺ εἶσαι ἐκεῖ μέσα κύτταξε νὰ ἐμφανίσης τὶς φωτογραφίες!..

— Μιὰ στιγμή, Κατίνα, ἑτοιμάζω τὴ θερμοφόρα μου!...

— Τὰ ἔβαλες ἐπὶ τέλους τὸ ἀγγελούδι μας στὸ κρεβατάκι του, Πέτρο;

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ ἀρνίσιο κεφαλάκι

Ἕνα βράδυ, καθὼς πήγαινε ἀπὸ τὸν καφενὲ στὸ κονάκι του, ὁ Ναστραδὶν σκέφτηκε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου πὼς δὲν εἶχε ψωνίσει τίποτα γιὰ τὸ φαγητό.

— Μπρὲ μπὶτ χάζεψα ὁ ἐντεψίζης... μονολόγησε.

Καὶ τὄβαλε γρήγορα στὰ πόδια, γιὰ νὰ προλάβῃ κανένα μαγαζὶ ἀνοιχτὸ στὸ παζάρι. Γιὰ καλή του τύχη πέτυχε ἕνα «ψητάδικο» τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεινε.

— Ἄϊντε, τυλίχτε μου ἕνα κεφαλάκι τῆς σούβλας, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μὲ κάνῃ ψητὸ ἡ Φατμὲ καὶ θὰ μὲ φάῃ!... εἶπε στὸ μαγαζάτορα, γελῶντας.

Κι' ἀφοῦ πῆρε τὸ κεφαλάκι κίνησε, ἤσυχος πιά, γιὰ τὸ σπίτι του.

Μὰ καθὼς περπατοῦσε, τοῦ ἄνοιξε τὴν ὄρεξι ἡ μυρωδιὰ τοῦ ψητοῦ κεφαλιοῦ.

— Μωρέ, μεγάλος πειρασμὸς εἶν' αὐτὸ ποὺ κρατῶ!... εἶπε ἀπὸ μέσα του.

Καὶ προσπάθησε νὰ κρατηθῇ. Ἀλλά, ὕστερ' ἀπὸ λίγα βήματα, δὲν ἄντεξε περισότερο κι' ἀποφάσισε νὰ πάρῃ ἕνα μεζέ. Ἄνοιξε, λοιπόν, τὸ πακέτο, ἔβγαλε τὰ μάγουλα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τὰ καταβρόχθισε.

Σὲ λίγο πάλι τὸν ἔπιασε ὁ πειρασμός, κι' ἀφοῦ ἄνοιξε τὸ πακέτο, ἔφαγε τὴ γλῶσσα, ὕστερα τὰ μάτια καὶ τέλος τὸ μυαλό!...

Ἔτσι, ἀπὸ τὸ ἀρνίσιο κεφαλάκι, δὲν εἶχε ἀπομείνει παρὰ τὸ ξερὸ κόκκαλο.

«— Μωρὲ θὰ τὸ τυλίξω πάλι καὶ θὰ βρῶ κάποιο τρόπο, γιὰ νὰ ξεμπλέξω ἀπὸ τὴ Φατμέ...» σκέφτηκε.

Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ κονάκι του.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἄφησε τὸ πακέτο στὸ τραπέζι καὶ εἶπε χαρούμενος στὴ γυναῖκα του:

— Ἄϊντε καὶ σήμερα φρόντισα γιὰ σένα!... Οὔτε μαγερέματα, οὔτε μπελάδες! Σοῦφερα ἕνα ψητὸ κεφαλάκι.

Ἡ Φατμέ, εὐχαριστημένη, βιάστηκε ν' ἀνοίξῃ τὸ πακέτο, γιὰ νὰ δῇ τὸ κεφαλάκι. Μὰ σὰν ἀντίκρυσε τὸ κόκκαλο, ἔμπηξε τὶς φωνές;

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ, Χότζα μου! Τί κεφάλι εἶν' αὐτὸ πάλι ποὺ μοῦ κουβάλησες;

— Ἀρνίσιο κεφαλάκι... ἀποκρίθηκε μὲ ἀπάθεια ὁ Ναστραδίν.

— Μὰ δὲν ἔχει καθόλου μάγουλα! παρατήρησε ἡ Φατμέ.

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ;... Θἄτανε ἀδύνατο, φαίνεται τ' ἀρνί...

— Μὰ τοῦ λείπουν καὶ τὰ δυὸ μάτια!...

— Θἄταν στραβὸ τὸ κακόμοιρο τὸ ζωντανό...

— Τοῦ λείπει κι' ἡ γλῶσσα!...

— Κρίμα! Μουγγὸ φαίνεται πὼς θἄταν τὸ καημερό...

Ἀλλ' ἡ Φατμέ, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ ἀνάψει ἀπ' τὸ κακό της, τοὔβαλε τὶς φωνὲς γιὰ καλά:

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ τσαμπουνᾶς, παλιοζευζέκη; Τὸ κεφάλι τοῦ ἀρνιοῦ δὲν ἔχει οὔτε σταλιὰ μυαλό!...

Ὁ Χότζας ὅμως, χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου τὴν ψυχραιμία του, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Μωρὲ γυναῖκα, αὐτὸ σοῦκανε ἐντύπωσι; Σπουδαῖο τὸ πρᾶγμα, ἂν ἕνα ἀρνὶ δὲν εἶχε δράμι μυαλό!... Ἐδῶ δὲν ἔχουνε οἱ ἄνθρωποι μυαλό, καὶ χάλασε ὁ κόσμος, ποὺ δὲν ἔχει ἕνα ἀρνίσιο κεφάλι;

Καὶ τράβηξε, γιὰ νὰ ξαπλώσῃ, ἀφήνοντας τὴ Φατμὲ στὴν τραπεζαρία μὲ τὸ καύκαλο στὸ χέρι!...

—"Ἂν πετύχετε στὰ καθήκοντά σας ὡς δακτυλογράφου, μπορεῖ ν' ἀγοράσωμε ἀργότερα καὶ μιὰ γραφομηχανή...

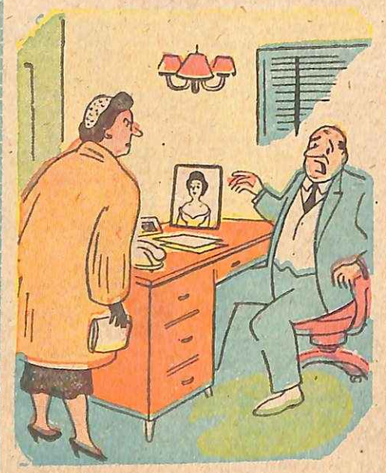

— Μά, Εὐτέρπη, δὲν ἀναγνωρίζεις τὸ ταυτό σου; Εἶναι μιὰ φωτογραφία σου πρὶν εἰκοσαετίας...

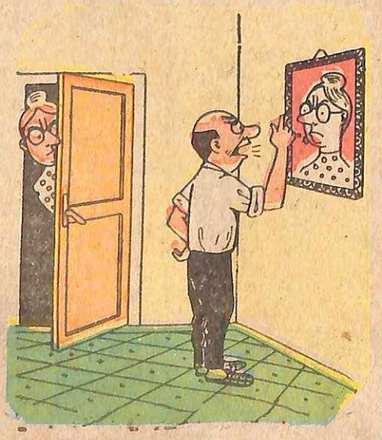

—... Καὶ πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς πὼς ὁ κύριος ἐδῶ μέσα εἶμαι ἐγώ!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ «ἀμάξι»

Ὁ Τάκης! Ὁ κύριος Τάκης, καλέ, δὲν τὸν βλέπετε; Ὁ γνωστὸς καὶ μὴ ἐξαιρετέος κύριος Τάκης, καλέ, ἰδού τος. Μὴν κυττάτε ποὺ δὲ σᾶς χαιρετάει, ἢ ποὺ μόλις καταδέχεται νὰ σᾶς ἀπευθύνῃ μιὰ ὑποψία καταδεκτικοῦ μειδιάματος ἐν εἴδει ἐλεημοσύνης, ἐνῶ μέχρι πρότινος ἐδέχετο καὶ φιλικὲς καρπαζιές, εἰς ἐκδήλωσιν οἰκειότητος. Ἄλλο τότε, ἄλλο τώρα. Τώρα συνέβη μιὰ μεγάλη ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ καὶ στὴ σταδιοδρομία τοῦ κ. Τάκη. Ὁ κύριος Τάκης, καλέ, ἀπέκτησε αὐτοκίνητο! Μάλιστα, αὐτὸ τὸ σαραβαλάκι, ποὺ βλέπετε, εἶναι δικό του. Εἶναι τὸ «ἀμάξι του», διὰ τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ὁμιλεῖ, φλυαρεῖ καὶ ὑπερηφανεύεται. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν σᾶς καταδέχεται πλέον καὶ σᾶς προσβλέπει μὲ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ὕφος τῆς ἀνωτερότητος. Μὰ τώρα ἴσια κι' ὅμοια εἴμαστε μεῖς, ποὺ δὲν ἔχουμε «ἀμάξι» μὲ τὸν Τάκη —τὸν Τάκη, καλὲ— ποὺ ἔχει;

Πῶς εἴπατε, κύριε Τάκη; Σᾶς εἰρωνεύομαι; Μπᾶ! Πῶς σᾶς πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα;... Ἐγὼ ὁ ταπεινός, ποὺ δὲν ἔχω «ἀμάξι» νὰ εἰρωνευθῶ τὴν εὐγένειά σας, ποὺ ἔχει; Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Τὸν εἰρωνεύομαι, λέει! Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ καϋμένε; Βέβαια, δὲ λέω πὼς σὲ εἶχα ποτὲ σὲ καμμιὰ ἰδιαίτερη ἐκτίμησι, τέτοια λάθη δὲν τὰ διαπράττω ποτέ. Ἀλλὰ δὲ φαντάζόμουνα πὼς ἐπειδὴ δὲν ξέρω πῶς ἀπόκτησες ἐκεῖ ἕναν γκαζοτενεκὲ μὲ τέσσερις ρόδες, θὰ ἔπαιρνες κι' αὐτὸ τὸ ὕφος τῆς ἀνωτερότητος, σὰν νὰ σοῦ ἀπένειμαν ξαφνικὰ τὸν τίτλο τοῦ κόμητος, συνοδευόμενον καὶ ἀπὸ δυὸ-τρία τσουβάλια λίρες. Γιατὶ κάπως ἔτσι παρουσιάζεσαι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πῆρες τὸ «ἀμάξι σου».

Καὶ νὰ πῶ πὼς εἶναι κανένα αὐτοκίνητο τῆς προκοπῆς. Καμμιὰ λιμουζίνα 24 ἵππων ἢ ἔστω καὶ μικρὸ ἀμάξι, ἀλλὰ τῆς προκοπῆς. Σαπουνοκασσέλα εἶναι, ὄχι ἀπὸ δεύτερο ἢ τρίτο χέρι, ἀλλὰ τουλάχιστον ἀπὸ τριακοστὸ τρίτο. Σαράβαλο μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, ποὺ θὰ ντρεπόταν ἕνας ἄνθρωπος, σεβόμενος τὴν ἀξιοπρέπειά του, νὰ μπῇ μέσα καὶ νὰ κυκλοφορήσῃ δημοσίᾳ μὲ δαῦτο. Ἀλλὰ ἐσὺ κομπάζεις καὶ κορδώνεσαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ μαστραπά. Καὶ μάλιστα κυττᾶς ἂν σὲ θαυμάζουν.

Τί νὰ θαυμάσουν μωρέ; Σήμερα τὸ αὐτοκίνητο εἶναι ψωμοτύρι. Κατάντησε καὶ ἡ κουτσὴ Μαριὼ νὰ ἔχῃ τὸ κουρσάκι της. Κι' ἕνας καθὼς πρέπει ἄνθρωπος, ἂν θὲς νὰ ξέρῃς δηλαδή, διακρίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀκριβῶς ὅταν δὲν ἔχῃ αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ τοῦ λόγου σου φαίνεται ὅτι ζῇς ἀκόμα στὴν προ 25 ἐτῶν ἐποχή, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἀκριβὸ καὶ πολύτιμο ἀγαθὸ καὶ ὄχι πασατέμπος, ὅπως ἔγινε τώρα. Καὶ μοῦ πῆρες καὶ τὸ ὕφος —κι' ἔκοψες καὶ τὶς παρέες σου μὲ τοὺς χτεσινούς σου φίλους— στοὺς ὁποίους βεβαίως δὲν συγκαταλέγομαι καὶ εἶναι πρὸς τιμήν μου —καὶ ἀπόκτησες καὶ γλαρὸ βλέμμα.

Τί εἶπες; Τὰ λέω ἀπὸ τὴ ζήλεια μου; Μὰ τί νὰ ζηλέψω βρὲ βλάκα; Αὐτὸν τὸν παλιοτενεκέ, ποὺ ἂν τὸν δῇ σὲ καμμιὰ γωνιὰ ὁ συλογεὺς τῶν ἀπορριμμάτων θὰ τὸν ρίξῃ στὸ κάρρο του γιὰ παλιοσίδερο; Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς ἀπὸ κεῖ! Ὁρίστε; Γιατί τὰ λέω, τότε; Ἁπλῶς καὶ μόνο, γιὰ νὰ τὰ πῶ καὶ νὰ σὲ βάλω στὴ θέσι σου. Κι' ἄειντε τώρα πάτα γκάζι νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ φτάσῃς ὡς τὴ γωνία μὲ τὴ σαπουνοκασσέλα σου, γελοιωδέστατε τύπε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τά περασμένα ζοντανεύουν...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΖΩΡΖ Κεντάλ ἔφτασε στό σπίτι του, σ' ἕναν ἀπό-κεντρο δρόμο τῆς Λίλλης, λαχανιασμένος ἀπό τήν τρεχάλα καί κλειδώθηκε ἀμέσως στήν κρεβατοκάμαρά του. Ἔπεσε σέ μιά πολυθρόνα, στήνοντας ἀνήσυχα τ' αὐτί του, σά νά φοβόταν μήν τόν κυνηγήσανε.

Δέν ἦταν γέρος. Πενῆντα μόλις χρόνων. Οἱ καταχρήσεις, ὅμως, πού ἔκανε πρίν στρωθῆ σέ ἤρεμη ζωή, τό ἀλκοόλ, τά ξενύχτια, κάποιες λαχτάρες — καί λίγα χρόνια φυλακή... — τόν ἔφθειραν πρίν τῆς ὥρας του. Μιά προδιάθεσι γιά στηθάγχη τοῦ ἐπέβαλλε νά εἶναι μετρημένος σ' ὅλα του. Ἡ μνήμη του ἀδυνάτιζε σιγά-σιγά...

Μά εἶναι καί κάτι πράγματα πού δέ μπορεῖ κανείς νά τά λησμονήση!

*

Πρίν ἀπό λίγη ὥρα, ἐνῶ περνοῦσε ἀπό μιά πλατεῖα, χαιρετῶντας δεξιά κι' ἀριστερά — ἦταν ἕνας ἀπό τούς πιό γνωστούς κι' εὐπόληπτους πολίτες τῆς Λίλλης — ξαφνικά, σήκωσε τά μάτια του, σά νά τά τράβηξε μαγνήτης, καί εἶδε σ' ἕνα μπαλκόνι, στό δεύτερο πάτωμα ἑνός ξενοδοχείου, μιά κοπέλλα νά τόν κυττάζη παράξενα.

Κι' ἔνοιωσε δυνατά ρίγη νά περνοῦν ἀπ' ὅλο του τό σῶμα. Ἡ κοπέλλα αὐτή, ψηλή, μέ ἀγέρωχο ὄφος, μέ κατάμαυρα μαλλιά καί μάτια καί παχειά, κερασένια χείλη, ἦταν ἴδια καί ἀπαράλλαχτη μέ τή Λόλα, τήν Ἱσπανίδα φίλη τοῦ Μωρίς. Τοῦ θύμισε μιά ἱστορία, πού τήν εἶχε ξεχάσει ἀπό πολύν καιρό.

...Ἕνα βράδυ, τό φθινόπωρο τοῦ 1037 — πρίν ἀπό εἴκοσι χρόνια δηλαδή — ὁ Μωρίς εἶπε τοῦ Ζώρζ, ἐνῶ ἔπαιρναν μαζί τό ὀρεκτικό στό μπάρ τοῦ Ζάς τοῦ Στραδολαίμη:

— «Εἶσαι» γιά μιά καλή δουλειά;

— Καί θέλει ρώτημα; ἀποκρίθηκε ὁ Ζώρζ. Ἐμεινα ἀπέναντι...

— Ἐμαθα, ὅτι κάποιος θά περνᾶ αὔριο τό ἀπόγευμα ἀπό ἕναν ἔρημο δρόμο μέ μιά τσάντα. Τσάντες κουβαλοῦν πολλοί μαζί τους — ὄχι, ὅμως, καί μέ τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, ὅπως αὐτός. Ἔχω μελετήσει τά κατατόπια, ξέρω πού πρέπει νά τόν περιμένουμε, γιά νά τόν ἐλαφρώσουμε ἀπό τό βάρος.

»Αὐτό εἶναι δική μου δουλειά... Θά τοῦ ριχτῶ ἐγώ... Ἐσύ θά φυλᾶς τσίλιες στή γωνιά. Ἡ δουλειά εἶναι σίγουρη.

Ἐκεῖνο τό βράδυ, ὅμως, μαῦρα καί θλιβερά προαισθήματα βασάνιζαν τό Μωρίς, ἄν καί δέν ἦταν πρωτάρης σέ τέτοιου εἴδους «ἐπιχειρήσεις».

— Εἶπα πῶς ἡ δουλειά εἶναι σίγουρη, μά — ἄς χτυπήσω ξύλο! — κανείς δέν ξέρει τί μπορεῖ νά τοῦ παρουσιασθῆ τήν τελευταία στιγμή... Ἀλλοτε, δέ θά μ' ἔνοιαζε. Σήμερα, ὅμως, δέν εἶμαι μόνος. Ἔχω καί τή Λόλα, πού τήν ἀγαπῶ... Καί ἡ Λόλα περιμένει ἀπό μέρα σέ μέρα παιδί...

— Ὅλα θά πάνε καλά! προσπάθησε νά τόν ἐγκαρδιώση ὁ Ζώρζ.

— Μακάρι! Ἄν ὅμως δέν πάνε καλά καί μέ πιάσουν ἡ μέ κάνουν μακαρίτη καί γλυτώσης ἐσύ μέ τήν τσάντα, πρέπει τό μερίδιό μου νά τό δώσης στή Λόλα. Θά χρειαστῆ τώρα πολλά λεπτά...

Ὁ Μωρίς δέ βγῆκε ζωντανός ἀπό τή δουλειά αὐτή. Ὁ Ζώρζ γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος, μέ τήν τσάντα κι' ἔφυγε ἀμέσως ἀπό τό Παρίσι, γιά τή Λίλλη. Οὔτε κἄν πέρασε ἀπό τό νοῦ του ἡ σκέψι νά πάη νά βρῆ τή Λόλα καί νά τῆς δώση τό μερίδιο τοῦ μακαρίτη. Προτίμησε νά κρατήση γιά τόν ἑαυτό του τίς τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, μεγάλο ποσόν γιά τήν ἐποχή ἐκείνη.

Στή Λίλλη κατόρθωσε, μέ ψεύτικα χαρτιά, κόβοντας βαθειά τά μαλλιά του καί ἀφίνοντας μουστάκι, νά πιάση δουλειά σ' ἕνα ἐργοστάσιο, χωρίς νά ὑποπτευθῆ κανείς τήν πραγματική του ταυτότητα. Δέν ἄργησε νά κερδίση τήν ἀγάπη καί τή συμπάθεια τῶν προϊσταμένων καί τῶν συναδέλφων του.

— Μιά μέρα, Ἔλεγε στούς τελευταίους, ἐνῶ ἔπιναν μαζί τ' ὀρεκτικό τους σ' ἕνα λαϊκό μπάρ, θά σᾶς κεράσω σαμπάνια. Ἔχω στήν Τουλούζη ἕνα θεῖο, βαρειά ἄρρωστο ἀπό καιρό. Μοναδικός του κληρονόμος εἶμαι ἐγώ!

Στά 1938, ζήτησε ἄδεια νά πάη στήν Τουλούζη, νά εἰσπράξη τήν κληρονομιά. Τόν εἶχαν εἰδοποιήσει ἀπό κεῖ πώς ὁ θεῖος του πέθανε... Κι' ἔτσι, ὅταν ξαναγύρισε σέ λίγες μέρες στή Λίλλη, μποροῦσε νά δικαιολογήση τήν περιουσία, πού ἀπέκτησε ξαφνικά. Κράτησε τήν ὑπόσχεσι πού ἔδωσε στούς συναδέλφους του, τούς ἔκανε ἕνα καλό τραπέζι μέ σαμπάνια, καί ὕστερα φρόντισε, σάν καλός νοικοκύρης, νά ἐξασφαλίση τά λεπτά του.

Ἀγόρασε μέ τά μισά ἕνα σπιτάκι, ἔβαλε τά ὑπόλοιπα στήν Τράπεζα καί ζοῦσε μέ τούς τόκους, χωρίς νά ἔχη πιά ἀνάγκη νά ἐργάζεται. Ἔκανε ζωή φιλήσυχου καί εὐϋπόληπτου μικροαστοῦ. Εἶχε ξεχάσει καί τό παρελθόν του καί τή Λόλα...

*

Ξαφνικά, ὅμως, ἐκείνη παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του — στό πρόσωπο τῆς κόρης της. Ζωντάνεψε καί πάλι στή μνήμη του, ὕστερ' ἀπό τόσα χρόνια, τά χαρακτηριστικά τῆς Λόλας — τῆς ὁμοιρᾶης αὐτῆς, μά σκληρόκαρδης Ἱσπανίδας — καί τήν ξανάδε, ὅπως ἦταν τόν καιρό πού τή γνώρισε, στήν κοπέλλα τοῦ ξενοδοχείου.

Πέρασε νύχτα ἀνήσυχη. Τήν ἄλλη μέρα, ἀπό τό πρωΐ, κρυμμένος πίσω ἀπό ἕνα δέντρο, ἀντίκρυ στό ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμενε ἡ ἐπικίνδυνη κοπέλλα, εἶχε καρφωμένα τά βλέμματά του στό παράθυρό της. Ἤθελε νά βεβαιωθῆ ἄν ἦταν, πραγματικά, αὐτή πού φοβόταν.

Καί ὅταν, ξαφνικά, τήν εἶδε νά βγαίνη μόνη της ἀπό τό ξενοδοχεῖο καί νά προχωρῆ μέ δειλά καί διστακτικά βήματα, σά νά μήν ἤξερε ποῦ νά πάη, βεβαιώθηκε ὁριστικά πιά ὄχι μονάχα ἀπό τήν ἐμφάνισί της — τήν ἔβλεπε καλύτερα τώρα — ἀλλά καί ἀπό τό περπάτημά της, πώς ἦταν ἡ κόρη τῆς Λόλας.

Φαίνεται, ὅτι ἡ Λόλα εἶχε μάθει πόσο κακός φίλος φάνηκε ὁ Ζώρζ καί ἤθελε νά τόν τιμωρήση, κι' ἄς πέρασαν πολλά χρόνια ἀπό τότε. Φρόντισε, λοιπόν, νά ἀνακαλύψη τά ἴχνη του, καί νά στείλη τήν κόρη της... νά κανονίση τόν παλιό λογαριασμό.

Κρύος ἱδρώτας ἔλουσε τό μέτωπό του. Στήν τσέπη τῆς γκαμπαρντίνας του ἔσφιγγε ἕνα σουγιά, πού τόν εἶχε πάρει μαζί του, χωρίς νά ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος τό γιατί, ὑπακούοντας σέ μιά σκοτεινή παρόρμησι.

Σέ λίγο, ἡ κοπέλλα πλησίασε πρός τό μέρος του. Κι' ἐνῶ περνοῦσε ἀπό μπροστά του, κοντοστάθηκε μιά στιγμή, τόν κύτταξε βαθειά στά μάτια, μέ παράξενο ὄφος καί συνέχισε τό δρόμο της.

Ὅλα σ' αὐτήν ἦταν αἰνιγματικά καί ἀκατανόητα.

«Κάτι κακό σχεδιάζει γιά μένα!», εἶπε ὁ Ζώρζ μέ τό νοῦ του. «Ἀπό τόν τρόπο πού μέ κύτταξε. Ἔδειξε ὅτι μ' ἀνεγνώρισε. Ἡ μητέρα της θά τῆς περιέγραψε καλά τά χαρακτηριστικά μου... Δέ θ' ἄλλαξα, φαίνεται πολύ...».

Ὁ νοῦς του θόλωσε — καί ἀποφάσισε ξαφνικά τί ἔπρεπε νά κάνη.

*

Ἄρχισε νά παρακολουθῆ τήν κοπέλλα, μέ μεγάλη προφύλαξι, ἀπό μακρυά. Ἐκείνη φαινότανε. ὅτι τόν εἶχε λησμονήσει. Ὅταν τήν εἶδε, σέ λίγο, νά μπαίνη σ' ἕνα πάρκο — ἔρημο ἐκείνη τήν ὥρα — τά μάτια του ἔλαμψαν.

Μπῆκε κι' αὐτός στό πάρκο, φροντίζοντας νά κρύβεται ἀπό δέντρο σέ δέντρο.

Ψυχή ζωντανή δέ φαινόταν γύρω.

Ἔβγαλε μηχανικά τό σουγιά του ἀπό τήν τσέπη του καί τόν ἄνοιξε.

Ἡ κοπέλλα κάθησε τέλος σ' ἕνα πάγκο, ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη της ἕνα περιοδικό καί ἄρχισε νά διαβάζη.

Ὁ Ζώρζ τήν πλησίασε σιγά-σιγά, χωρίς νά τόν ἀντιληφθῆ, βυθισμένη στήν ἀνάγνωσί της, καί σήκωσε τ' ὁπλισμένο χέρι του. Ξαφνικά, ἕνας πυροβολισμός ἀκούστηκε καί ὁ Ζώρζ ἔπεσε κάτω, μέ τό δεξιό κρόταφο τρυπημένο ἀπό μιά σφαῖρα.

...Δέν μποροῦσε νά προβλέψη, ὅτι ἐκεῖ κοντά, στό βάθος τῆς δενδροστοιχίας, τριγυρνοῦσε μέ τρόπο ἕνας ἀστυνομικός, πού ἔκανε ἐπιθεώρησι, ἐπειδή συχνά, τίς πρωϊνές ὧρες, κρυβόντανε στό πάρκο ἀλῆτες ἡ καταζητούμενοι.

Εἶδε ἀπό μακρυά τό Ζώρζ ἔτοιμο νά βυθίση τό σουγιά του στήν πλάτη μιᾶς ἀνύποπτης κοπέλλας καί ἐπειδή καταλάβαινε πῶς δέν πρόφταινε νά σταματήση τό δολοφονικό χέρι, πυροβόλησε ἀπό μακρυά, γιά ἐκφοβισμό. Μά ἡ σφαῖρα βρῆκε τό Ζώρζ στόν κρόταφο.

*

— Δέ μπορῶ νά καταλάβω γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτός θέλησε νά μέ σκοτώση! εἶπε ἡ κοπέλλα στό ἀστυνομικό τμῆμα, μέ τή βοήθεια διερμηνέως, ἐπειδή ἦταν Ἱσπανίδα καί δέν ἤξερε γαλλικά. Πρώτη φορά στή ζωή μου ἔρχομαι στή Γαλλία. Εἶμαι φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς. Ἔμεινα δυό μέρες στή Γαλλία καί ὕστερα πῆρα, στήν τύχη, τό λεωφορεῖο γιά τή Λίλλη. Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός μέ φόβισε, τήν πρώτη φορά πού τόν εἶδα χτές, ἀπό τό παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου μου...

ΕΜΙΛ ΜΠΡΥ

Σήκωσε τά μάτια του κι' εἶδε μιά κοπέλλα στό δεύτερο πάτωμα ἑνός ξενοδοχείου.

✪✪

Ὁ φονιᾶς πού ἔγινε ἀστυνόμος!

Κάποιος Ἀμερικανός, καταζητούμενος ἀπό τήν ἀστυνομία, φιλοξενήθηκε κάμποσο καιρό στό σπίτι... ἑνός πόλισμαν — πού δέν ἤξερε, φυσικά, τήν πραγματική ταυτότητά του!

Πολύ καλύτερα ἀπ' τόν προηγούμενο, τά κατάφερε κάποιος φονιᾶς, δραπέτης τῶν φυλακῶν, πού ἔγινε... σερίφης (ἀστυνόμος) ἐπί 12 χρόνια!

Οἱ τρεῖς ἔρωτες τοῦ Νέρωνος

Ἡ ἀφοσίωσι καί τό τραγικό τέλος τῆς Ἑλληνίδας Ἄττης

Οἱ γυναῖκες πού ὁ Νέρων γνώρισε στή ζωή του εἶναι ἀναρίθμητες. Ἀλλ' ἀπ' αὐτές ἀγάπησε μόνο τρεῖς.

Ὅταν ἦταν 16 χρόνων, ἡ μητέρα του, ἡ τρομερή καί αἱμοδιψής Ἀγριππίνα, τοῦ ἔδωσε γιά σύζυγο τήν κόρη τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου Ὀκταβία, πού ἦταν τότε μόλις 14 χρόνων. Ἡ ἀγάπη δέν εἶχε καμμιά θέσι σ' αὐτό τό γάμο. Ἡ Ὀκταβία δέν αἰσθανόταν τήν παραμικρή συμπάθεια γιά τόν πλαδαρό αὐτό νέο μέ τά λεπτά πόδια καί τά πράσινα μάτια, πού πετοῦσαν πολλές φορές ἀλλόκοτες λάμψεις. Κι' ὁ Νέρων, ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ἀποστρεφόταν αὐτό τό κοριτσάκι, πού δέ μιλοῦσε οὔτε στίς αἰσθήσεις, οὔτε στήν καρδιά του.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἡ Ἀγριππίνα δηλητηρίασε τό γυιό τοῦ Κλαυδίου Βρεταννικό κι' ἀνέθασε τό δικό της γυιό στό θρόνο.

Τήν ἐποχή ἐκείνη, ὁ Νέρων εἶχε αἰσθανθῆ ἕνα φλογερόν ἔρωτα γιά μιάν ἀπό τίς ἀκολούθους τῆς μητέρας του, τήν Ἑλληνίδα Ἄττη, πού ἦταν ἀπόγονος τοῦ βασιλιᾶ τῆς Περγάμου Ἀττάλου. Σκεφτόταν, μάλιστα, νά διώξη τήν Ὀκταβία καί νά κάμη τήν εὐνοουμένη του σύζυγό καί αὐτοκράτειρα.

Ἀλλ' ἡ μητέρα του ἐναντιώθηκε σ' αὐτό τό σχέδιο ὄχι ἀπό ἀγάπη γιά τήν Ὀκταβία, ἀλλά γιατί φοβόταν ὅτι ἡ ἀποπομπή τῆς κόρης τοῦ Κλαυδίου θά μποροῦσε νά προκαλέση ἐξέγερσι μεταξύ τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τό πάθος τοῦ Νέρωνα γιά τήν Ἄττη πέρασε, ἄλλωστε, ἐπειτα ἀπό μερικά χρόνια. Μιά καινούργια ἀγάπη εἶχε φωλιάσει τώρα μέσα στήν καρδιά του. Τό καινούργιο αὐτό αἴσθημα τοῦ τό εἶχε ἐμπνεύσει ἡ Σαβίνα Ποππαία.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, μέ τή σκανδαλιστική ὁμορφιά, εἶχε παντρευτῆ σέ πρῶτο γάμο τό Ρούφο Κρισπίνο κι' εἶχε ἀποχτήσει ἀπ' αὐτόν ἕνα παιδί. Ἀργότερα, ὅμως, ἀγάπησε παράφορα τόν Μᾶρκο Σύλβιο Ὄθωνα καί, γιά νά γλυτώση ἀπό τόν πρῶτο της σύζυγο, ἔπνιξε τό παιδί της καί «πάπεπεψε» μπροστά σέ μάρτυρες τόν Κρισπίνο, σύμφωνα μέ τό δικαίωμα, πού εἶχαν οἱ Ρωμαῖες δέσποινες, κατηγορώντας τον ὡς ἀνίκανο. Παντρεύτηκε κατόπιν τόν Ὄθωνα.

Ὁ Μᾶρκος Σύλβιος Ὄθων ἦταν φίλος τοῦ Νέρωνος καί, στίς συζητήσεις του μαζί του, δέν ἔπαυε νά τοῦ ἐξυμνῆ τήν ὁμορφιά τῆς γυναίκας του. Στό τέλος, ὁ αὐτοκράτωρ ζήτησε νά τήν ἰδῆ. Κι' ἡ Ποππαία Σαβίνα τόν κατέκτησε μέ τήν πρώτη ματιά.

Ὁ Νέρων, γιά νά ξεφορτωθῆ τό σύζυγο, τόν ἔστειλε ὡς αὐτοκρατορικό λεγᾶτο στή μακρυνή Λουζιτάνια, ὅπως λεγόταν τότε ἡ Πορτογαλία.

Ἀπό ἐκείνη τή στιγμή, ἡ Ποππαία ἐγκαταστάθηκε στά ἀνάκτορα. Κατάφεοε ταυτόχρονα νά πείση τόν Νέρωνα νά πάρη ὡς ἀρχηγό τῆς σωματοφυλακῆς του τό Σοφώνιο Τιγελλῖνο, πού ἦταν διεφθαρμένος ὡς τό κόκκαλο κι' εἶχε θηριώδη ψυχή καί αἱμοδόρα ἐνστικτα.

Ἡ Ποππαία ὀνειρευόταν νά γίνη αὐτοκράτειρα. Ἀλλ' ἤξερε πώς δέ θά τό κατάφερνε ποτέ, ὅσο βρίσκονταν στή ζωή ἡ Ἀγριππίνα κι' ἡ Ὀκταβία. Γι' αὐτό, προσπάθησε νά τίς ξεφορτωθῆ καί τίς δύο.

Ὁ Νέρων δέ δίστασε νά διατάξη τή θανάτωσι τῆς μητέρας του, πού βαρυνόταν, ἄλλωστε, μέ ἀναρίθμητα ἐγκλήματα. Ἀλλά δίστασε νά διώξη τήν Ὀκταβία, πού, μέ τήν καλωσύνη καί τή μετριοφροσύνη της, εἶχε προκαλέσει τήν ἀγάπη καί τό θαυμασμό τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἡ Ποππαία, ὅμως, κατάφερε, πληρώνοντας ἕνα τεράστιο ποσό, νά πείση ἕναν πρώην δῆμιο τῆς Ἀγριππίνας, τόν Ἀνισέτο, νά καταθέση ὅτι εἶχε ἔνοχες σχέσεις μέ τήν Ὀκταβία καί ταυτόχρονα ἔπεισε τό Νέρωνα νά διατάξη τή θανάτωσί της. Τῆς ἔδεσαν τά χέρια καί τά πόδια, ἀφοῦ πρῶτα τῆς ἄνοιξαν τίς φλέβες κι' ἔπειτα τήν ἔρριξαν μέσα σ' ἕνα ζεστό λουτρό. Ἡ Ποππαία ἔστειλε κατόπιν τόν Τιγελλῖνο νά κόψη τό κεφάλι τῆς ἀντιπάλου της καί νά τῆς τό φέρη.

Ὁ Νέρων, ὡστόσο, δίσταζε νά τήν ἀνακηρύξη αὐτοκράτειρα καί, τρία χρόνια ἀργότερα, τήν ἔστειλε νά βρῆ τά θύματά της, δίνοντάς της μιά κλωτσιά στήν κοιλιά, πρᾶγμα πού δέν τόν ἐμπόδισε νά διατάξη κατόπιν νά τῆς ἀπονεμηθοῦν τιμές θεᾶς.

Ἡ τρίτη καί τελευταία γυναῖκα πού ἀγάπησε ἦταν ἡ Στατίλια Μεσσαλίνα, πού διακρινόταν γιά τήν ἀνώτερη μόρφωσι καί τά εὐγενικά της αἰσθήματα. Ὁ Νέρων τήν ἔκαμε σύζυγό του καί αὐτοκράτειρα.

Ἀλλά τά ἀναρίθμητα ἐγκλήματά του, οἱ τρομερές σπατάλες του κι' ἡ ἀκόλαστη ζωή του εἶχαν ἐξεγείρει πιά λαό καί στρατό ἐναντίον του. Τό 68 μχ. οἱ λεγεῶνες τῆς Ἱσπανίας, τῆς Γαλατίας καί τῆς Ἀφρικῆς ἐπαναστάτησαν κι' ἡ συγκλητος τόν καθήρεσε καί ἐπεκήρυξε τό κεφάλι του. Τήν τελευταία στιγμή, ἔσωσε τόν αὐτοκράτορα ἀπό τήν καταισχύνη ἡ πιστή Ἄττη, πού δέν εἶχε πάψει νά τόν ἀγαπᾶ. Τόν βοήθησε ν' αὐτοχειριαστῆ—ἄν δέν τόν σκότωσε ἡ ἴδια—καί κατόπιν ἔβαλε φωτιά στό ἀνάκτορο, τή στιγμή πού οἱ πραιτωριανοί ὁρμοῦσαν γιά νά τόν πιάσουν. Ἔγειρε κατόπιν πλάϊ του καί πέθανε μαζί του.

ΜΙΑ ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙ

Ὑστερα ἀπό χωρισμό μερικῶν ἑβδομάδων, ἡ Λίντα Κρίστιαν καί ὁ Βραζιλιάνος πολυεκατομμυριοῦχος Φραγκίσκος Πινιατάρι συναντήθηκαν πρό ἡμερῶν στή Νέα Ὑόρκη καί συμφιλιώθηκαν μπροστά στίς ἑκατοντάδες τῶν θαμώνων, πού ἔτυχε ἐκείνη τήν ὥρα νά βρίσκωνται στό ἀριστοκρατικό νυχτερινό κέντρο «Ἐλ Μορόκο». Οἱ παρευρισκόμενοι φωτογράφοι ἔσπευσαν φυσικά ν' ἀποθανατίσουν τή στιγμή τῆς συμφιλιώσεως. Στούς δημοσιογράφους πού δέν ἄργησαν νά φτάσουν ἐπί τόπου οἱ δυό ἐρωτευμένοι δήλωσαν πώς πολύ σύντομα θά παντρευτοῦν. Πρόκειται δέ νά ἐγκατασταθοῦν σέ μιά ὑπερπολυτελῆ βίλλα, στό Ρίο Ἰανέϊρο.

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΣΚΥΛΙΑ

Ὅσοι ἔχουν στό σπίτι τους σκυλιά, ξέρουν πῶς τά ζῶα αὐτά, ὅταν θέλουν νά μποῦν στό σπίτι ἤ νά βγοῦν ἀπό ἕνα δωμάτιο, πλησιάζουν τήν πόρτα καί τήν ξύνουν μέ τό πόδι τους. Ἕνας Ἀμερικάνος βρῆκε μιά πραγματικά ἐξυπνη λύσι, πού θά ἀπαλλάξη τούς οἰκοδεσπότες καί τίς οἰκοδέσποινες ἀπό τόν κόπο νά σηκώνωνται καί νά ἀνοιγοκλείουν τήν πόρτα γιά νά περάση τό ἀγαπημένο τους σκυλάκι. Πρόκειται, ὅπως δείχνει τό σχεδιάγραμμα (ἀριστερά) γιά ἕνα ξύλινο πεντάλ, τό ὁποῖο συνδέεται μ' ἕνα ἔλασμα μέ τό χερούλι τῆς πόρτας. Χάρις σ' αὐτό ἡ πόρτα ἀνοίγει αὐτομάτως μόλις τό ζῶο πιέση ἐλαφρά μέ τό πόδι του.

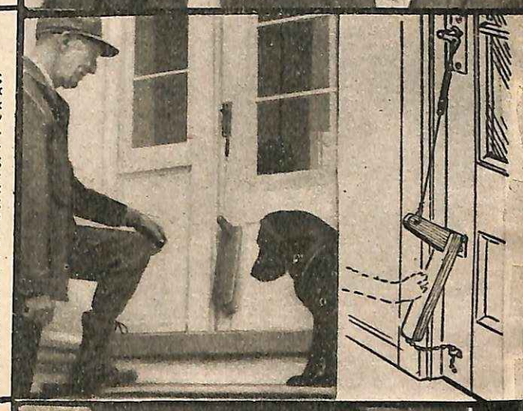

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΦΟΡΗΤΟΣ ΔΕΚΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Στήν Ἀμερική κατασκευάστηκε καί ἐπεδείχθη πρό ἡμερῶν ὁ πρῶτος φορητός δέκτης τηλεοράσεως. Ἀντί γιά λυχνίες, ἡ νέα συσκευή ἔχει 31 τρανζίστορς καί ἐργάζεται μέ δυό μπαταρίες νικελίου-καδμίου, ἰσχύος ἕξη βόλτ, ἡ καθεμιά, οἱ ὁποῖες φορτίζονται κατά τρόπο ἁπλούστατο μέ ἠλεκτρικό ρεῦμα, μόλις ἀδειάσουν. Ἡ νέα αὐτή ἐφεύρεσι ἐνθουσίασε τούς Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νά κατακλύσουν μέ παραγγελίες τό ἐργοστάσιο πού παρουσίασε τήν καινοφανῆ συσκευή. Ἐπειδή ὅμως ὁλόκληρη ἡ συσκευή καί ἰδιαίτερα τά τρανζίστορ εἶναι πανάκριβα, ἡ νέα ἐφεύρεσις δέ θά παραδοθῆ στό ἐμπόριο πρίν ἀπ' τό 1960.

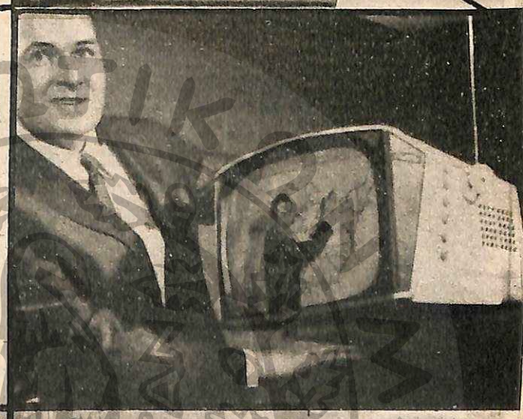

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

Ἑκατόν εἴκοσι παράξενα «μοτοποδήλατα ταξί» βρίσκονται στή διάθεσι τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς μεγάλης ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν. Μέ τό πρακτικώτατο αὐτό μεταφορικό μέσον, δυό ἐπισκέπτες συγχρόνως μποροῦν νά γυρίσουν ὅλα τά περίπτερα τῆς ἐκθέσεως μέσα σέ μισή ὥρα χωρίς κανόλου νά κουραστοῦν. Ἡ ὅλη αὐτή διαδρομή στοιχίζει 35 δραχμές ἐπιτρέπει ὅμως στόν ἐπισκέπτη νά κερδίση σημαντικό χρόνο. Μιά καί μιλοῦμε γιά τήν ἔκθεσι τῶν Βρυξελλῶν, ἀξίζει νά σημειωθῆ πώς ὁ ραδιοσταθμός τῆς Μόσχας τονίζει ὅτι τό ὡραιότερο περίπτερο, μετά τό σοβιετικό φυσικά, εἶναι τό γαλλικό πού φέρει τή σφραγίδα τοῦ ἀφθάστου γαλλικοῦ γούστου.

—Δικό σου είναι! τῆς ἔλεγε. 'Εσὺ τὸ ἔγραφες μὲ τὸ δικό μου χέρι...

Τὰ τραγούδια ΤΗΣ ΛΙΛΑΣ

ΠΟΣΟ τὴν ἀγαποῦσε τὴ μικρή του Λίλα ὁ Κώστας! Τὴν ἀγαποῦσε σὰν εἰδωλό του, μὲ ἕνα πάθος ποὺ φτανε στὰ σύνορα τῆς τρέλλας! Συχνὰ καθότανε καὶ τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό, κι' ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα μὲ σιγουριὰ ἀπόλυτη ὅτι δὲν ὑπῆρχε γυναῖκα ἄλλη σὰν κι' αὐτὴν ὁμορφη σὲ ὅλο τὸν κόσμο, κι' οὔτε ἄξια νὰ ἐμπνεύση τέτοια λατρεία... 'Η Λίλα ὅμως ἦτανε πολὺ πιὸ φύσραιμη. Τὸν ἀγαποῦσε, βέβαια, κι' ἐκείνη, ὅμως αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ διαπιστώνη ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ ζοῦσε μαζί του ἦτανε μέτρια, κι' ὅτι ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἡ ζωὴ ποὺ χρωστοῦσε στὴν ὁμορφιά της καὶ στὴν ἀξία της. Τὸνοιωθε αὐτὸ κι' ὁ φτωχὸς μουσικὸς κι' ἔτρεμε μὴν τὴ χάση. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ κερδίση πιὸ πολλὰ λεφτά, δὲν κατάφερνε ὅμως νὰ βγάλη ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ μεροκάματο...

Ἕνα μεροκάματο μέτριου βιολίστα, ποὺπαιζε ὅλη νύχτα στὴν ὀρχήστρα ἑνὸς Κέντρου γιὰ ἑβδομήντα δραχμές, ποὺ αὐξάνανε κανένα-δυὸ δεκάρικα ὅταν ὑπῆρχαν τυχεράδες...

'Εκτὸς ἀπὸ τὸ μεροκάματο ὅμως, ὁ Κώστας προσπαθοῦσε νὰ μεγαλώση κάπως τὰ φτωχικά του εἰσοδήματα μὲ μερικὰ τραγουδάκια ποὺ ἔγραφε καὶ ποὺ δὲν ἦταν ὅλα ἐντελῶς γιὰ πέταμα... Οἱ ἄλλοι στὴν ὀρχήστρα τὸν δουλεύανε:

—'Ελα, μωρέ, μᾶς κάνεις τώρα καὶ τὸ συνθέτη!

'Ο μαέστρος ὅμως τῆς ὀρχήστρας πῆρε ἕνα τραγοῦδι του καὶ τόπαιξε:

—Δὲν εἶναι κακό... εἶπε.

Τὸ ἐνορχήστρωσε καὶ τὸ παίξανε. Τὸ τραγούδησε κι' ἡ Βίκυ Γιαννέλη, ἡ ντιζὲζ τοῦ Κέντρου, καὶ εἶχε ἐπιτυχία. 'Ο κόσμος τὸ μπίζάρισε κι' ἄρχισε νὰ τραγουδάη μαζί της τὸ ρεφραίν.

—Εἶναι σουξέ... εἶπε ὁ μαέστρος. 'Εγὼ τὸ εἶδα ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξα... Καὶ τώρα, κατεργάρη, ἑτοιμάσου νὰ εἰσπράξης ποσοστὰ ἀπὸ τὴν ἔκδοσι, ἀπὸ τοὺς δίσκους, ἀπὸ τὰ ἐκτελεστικά...

Εὐτυχισμένος, ὁ Κώστας εἶδε τὸ τραγουδάκι του νὰ παίρνη φόρα! Τυπώθηκε, ἔγινε δίσκος, κι' ἄρχισε νὰ τραγουδιέται παντοῦ: στὰ κέντρα, στὶς ὀρχήστρες, στὸ ραδιόφωνο... Σὲ λίγο ὁ τίτλος του — «Εἶσαι τὸ ὄνειρό μου τὸ μεγάλο...» — βρισκότανε σὲ ὅλα τὰ χείλια. Καὶ ὁ εὐτυχισμένος συνθέτης κουβαλοῦσε ὅλα τὰ ποσοστά του στὴν ἀγαπημένη του, σ' αὐτὴν ποὺ τὸ ὄνομά της ἦτανε γραμμένο στὸ τυπωμένο κομμάτι, πλάϊ στὸ τίτλο: «Στὴ Λίλα μου».

—Δικό σου εἶναι! τῆς ἔλεγε. 'Εσὺ τὸ ἔγραφες μὲ τὸ δικό μου τὸ χέρι...

Κολακευμένη αὐτὴ πιὸ πολὺ παρὰ ἐρωτευμένη, δεχότανε τὰ ποσοστὰ καὶ τάκανε λοῦσα... Δὲν ἦταν ὅμως πολλά, καὶ ἴσως δὲ βαστήξανε πολύ... Ἕνα τραγουδιστικὸ σουξὲ στὴν 'Ελλάδα δὲ δίνει τὴ κέρδη ποὺ θὰ δώση στὴ Γαλλία ἢ στὴν 'Αμερική. Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ξέφτυσε, ξεθώριασε, κι' ἤρθαν ἄλλα τραγούδια νὰ τὸ ἐκτοπίσουνε. Καὶ ὁ Κώστας ἔμεινε πάλι μὲ τὸ σκέτο μεροκάματο τοῦ βιολίστα...

Τώρα ὅμως, ἡ Λίλα, συνηθισμένη καὶ σὲ κάποια πολυτέλεια—αὐτὴ ποὺ τῆς εἶχε δώσει τὸ τραγοῦδι της...—δυσαρεστήθηκε πολύ. 'Η μετριότητα τῆς ζωῆς, ποὺ ἀναγκαζότανε νὰ ζῆ στὸ πλάϊ τοῦ φτωχοῦ μουσικοῦ, τῆς φάνηκε ἀνυπόφορη! Καί, μιὰ μέρα, ἄνοιξε τὰ φτερά της καὶ τράβηξε γιὰ μιὰ πιὸ καλὴ τύχη!

'Ο φτωχὸς μουσικὸς δέχτηκε τὸ χτύπημα χωρὶς νὰ ἐξωτερικέψη καμμιὰ διαμαρτυρία. Δὲ νόμισε ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῆ: 'Η ὁμορφη αὐτὴ κοπέλλα, ποὺ τόσο τὴ θαύμαζε, παραδεχόταν κι' ὁ ἴδιος ὅτι δὲν ἄξιζε νὰ σπαταλιέται στὸ πλευρό του... Βέβαια, ὁ πόνος του ἦτανε μεγάλος κι' ἀβάσταχτος! 'Η λογικὴ ὅμως τὸν πρόσταζε νὰ μὴν τὸν ἐξωτερικέψη, μιὰ καὶ αὐτὸ ποὺ εἶχε γίνει ἦτανε κάτι ποὺ ἦτανε λογικὸ νὰ εἶχε γίνει ἀπὸ καιρό...

Μέσα ἀπὸ τὸ πόνο του ὅμως ἀνάβλυσε πάλι ἕνα τραγοῦδι... Τὸ ἴδιο ἀβίαστα, ὅπως καὶ στὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας του, ἡ δυστυχία του ἀράδειασε ἀπάνω στὸ πεντάγραμμο τὶς νότες τοῦ πιὸ τρυφεροῦ σπαραγμοῦ... Καὶ μιὰ μέρα παρουσίασε τὸ δεύτερο τραγοῦδι του στὸ μαέστρο τοῦ Κέντρου.

—Πάλι τὰ ἴδια; εἶπε αὐτός.

Ἄνοιξε τὴ νότα κι' ἄρχισε νὰ παίζη. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ζωήρευε, ἔδειξε ἐνδιαφέρον, ποὺ στὸ τέλος ἔγινε ἀκράτητος ἐνθουσιασμός.

—Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀριστούργημα! φώναξε.

'Αδιάφορος ὁ Κώστας τὸν ἄφησε νὰ τὸ ξαναπαίξη. Τί νὰ τοὺς κάνη τοὺς ἐπαίνους, τώρα ποὺ εἶχε λείψει αὐτὴ ποὺ κατάφερνε νὰ ἐμπνέη τὰ «ἀριστουργήματα»!...

Τὸ παίξανε πάλι στὴν ὀρχήστρα, τὸ τραγούδησε ἡ Βίκη Γιαννέλη, κι' ἔγινε κι' αὐτὸ σουξὲ πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ πρῶτο!

'Ο κόσμος ἀγκαλιάζει πάντα μὲ πιὸ πολὺ ἐνθουσιασμὸ τὸν πόνο τοῦ καλλιτέχνη ἀπὸ τὴ χαρά του. Τὸ «Τραγοῦδι τοῦ χωρισμοῦ» ἄρεσε σὲ ὅλους καὶ συγκίνησε ὅλο τὸν κόσμο... Δίπλα στὸν τίτλο του ἡ ἀφιέρωσι ἔδειχνε τὸ σπαραγμὸ τοῦ συνθέτη: («Στὴν ἀνάμνησι τῆς Λίλας...»)

Τὰ ποσοστὰ ἦτανε πάλι πολλὰ —πιὸ πολλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη φορά. Ἄχρηστα ὅμως... Τί νὰ τὰ κάνη ὁ Κώστας; Ποιὸς νὰ τὰ χαρῆ, σὲ λοῦσα, σὲ χαριτωμένες σπατάλες; Κι' ὁ ἴδιος ζοῦσε μόνος του, μελαγχολικός, τὸ δρᾶμα τοῦ χωρισμοῦ του,—αὐτὸ ποὺ τὸ εἶχε κάνει νότες καὶ εἶχε συγκινήσει μ' αὐτὲς τὸν κόσμο...

★

Μιὰ νύχτα, ἐκεῖ ποὺ τραγουδοῦσε ἡ Βίκυ Γιαννέλη τὸ «Τραγοῦδι τοῦ χωρισμοῦ» στὸ κέντρο καὶ τὸ ἀκούγανε συγκινημένοι οἱ πελάτες, ἕνα γκαρσόνι γλύστρησε στὴν ὀρχήστρα κι' ἔδωσε τοῦ Κώστα ἕνα χαρτάκι. Αὐτὸς τὸ ἄνοιξε μὲ ἕνα ἀνεξήγητο χτυποκάρδι καὶ διάβασε:

«Τί ὁμορφο καὶ τὸ δεύτερο τραγοῦδι μου! Σὲ εὐχαριστῶ μὲ συγκίνησι, μὲ εὐγνωμοσύνη ἀπέραντη, ἀγαπημένε μου! Λ.»

'Ο Κώστας ἐνοιωσε τὸ δοξάρι ποὺ κρατοῦσε νὰ τρεμουλιάζη στὰ χέρια του... Καί, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν οἱ ἄλλοι, ἀκούμπησε τὸ βιολὶ δίπλα του καὶ γλύστρησε ἀπὸ τὸ παταράκι τῆς ὀρχήστρας.

Βρῆκε τὸ γκαρσόνι ποὺ τοῦχε φέρει τὸ γράμμα καὶ τὸ ρώτησε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

—Ποιὸς σοῦ τὸ ἔδωσε αὐτό;

—Μιὰ κυρία, ἐκεῖ κάτω...

'Έτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδε τὴ Λίλα νὰ κάθεται σ' ἕνα τραπεζάκι μόνη της.

—Λίλα!...

—Ἦρθα νὰ ἀκούσω τὸ καινούργιο τραγοῦδι μου... τοῦ εἶπε μὲ εὐγνωμοσύνη....

—Καὶ... σοῦ ἄρεσε; τὴ ρώτησε ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή.

—Ἐξοχο! Μοῦ ἔφερε δάκρυα στὰ μάτια.

—'Εσὺ τὸ ἔγραφες κι' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, μὲ ἔκανε νὰ χαράξω κι' αὐτὲς τὶς νότες στὸ πεντάγραμμο!

Τοῦ χαμογέλασε κολακευμένη:

—Νὰ δοῦμε τώρα ποὺ γύρισα, τοῦ εἶπε, τί καινούργιο θὰ σοῦ ἐμπνεύσω...

—Γύρισες; Μά, ἀλήθεια, γύρισες;

Τῆς εἶχε πιάσει τὰ χέρια καὶ τῆς τὰ ἐσφιγγε μὲ λατρεία μέσα στὰ δικά του...

—Ναί, γύρισα... τοῦ ἀποκρίθηκε. Γιὰ νὰ μείνω κοντά σου γιὰ πάντα... ἂν μὲ θέλης, φυσικά...

Ἂν τὴν ἤθελε! 'Ο γυρισμός της ἦτανε γι' αὐτὸν ἀπίστευτο πανηγῦρι! Καί, σὲ λίγο, τὸ «Τραγοῦδι τοῦ χωρισμοῦ» ἐκτοπίστηκε ἀπὸ ἕνα ἄλλο τραγοῦδι του, γεμάτο χαρά:

«Τώρα ποὺ γύρισες, ξαναγυρίσαν
τὰ χελιδόνια στὴν παγωνιά...
Τώρα ποὺ γύρισες, μοσκομυρίσαν
οἱ κῆποι ὁλάνθιστοι στὴ χειμωνιά...
Τώρα ποὺ γύρισες, γυρίσαν τὰ λουλούδια,
τὰ χειμωνιάτικα μπουμπούκιασαν κλαδιά...
Τώρα ποὺ γύρισες, γυρίσαν τὰ τραγούδια
στὴν ναρκωμένη μου ποὺ ξύπνησε καρδιά...»

Καί, πραγματικά, μαζί της εἶχανε γυρίσει ὅλα: Πρώτη καὶ καλύτερη, ἡ εὐτυχία!

ΘΕΡΘΕΡΟΣ

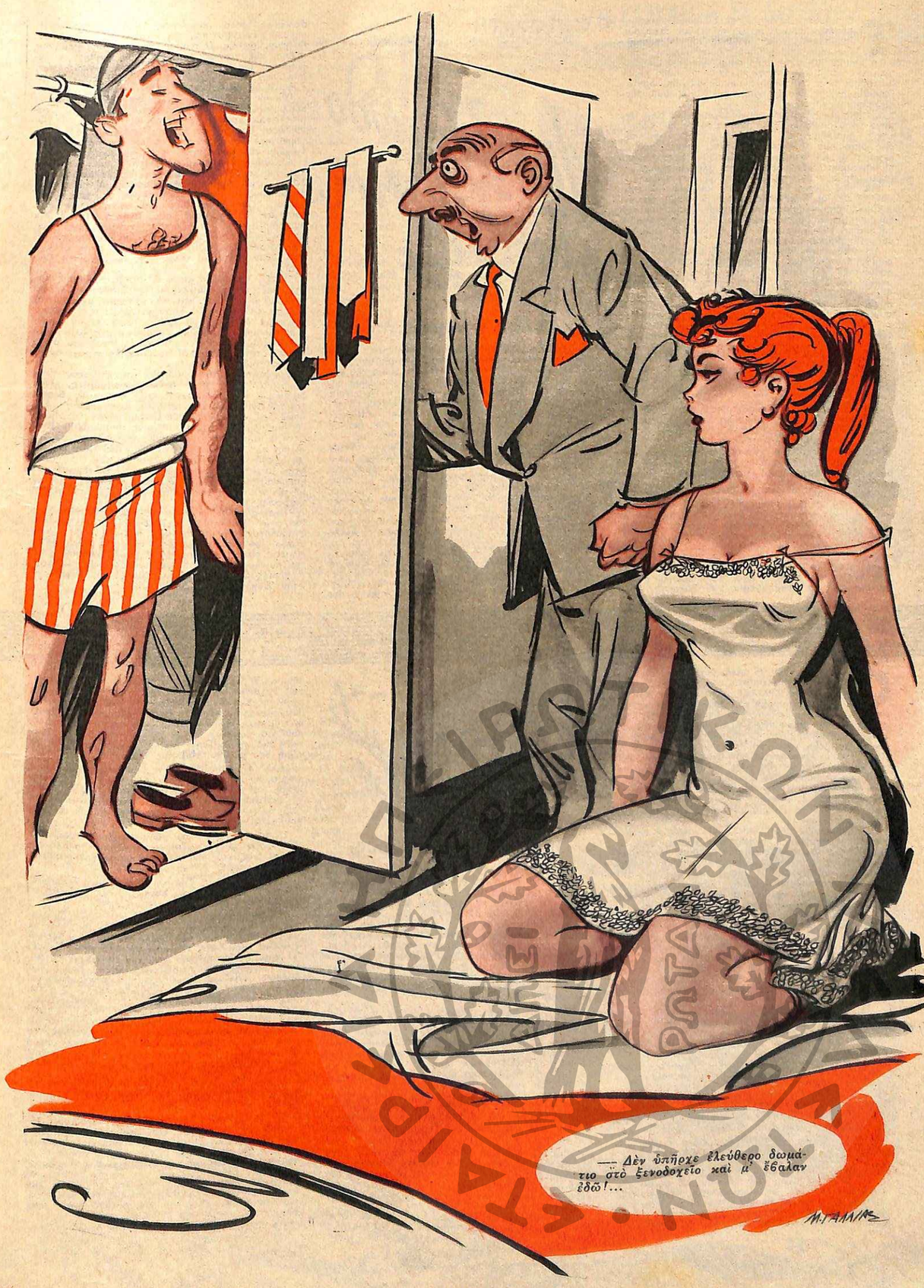

—Δὲν ὑπῆρχε ἐλεύθερο δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο καὶ μ' ἔβαλαν ἐδῶ!...

Κ.Ζ.ΠΟΛΙΤΗ

Ο Σόλων και ο νομοθέτης

Σόλων ὁ νομοθέτης

Το νομοθετικό έργο τοῦ Σόλωνος ἀπετέλεσε ἕναν ἀπό τούς μεγαλυτέρους σταθμούς στή διαμόρφωσι τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Γιά πολλούς λόγους. Ἀλλά κυρίως ἐπειδή ἡ νομοθεσία αὐτή ἦλθε σέ μιά δραματική στιγμή τῆς ζωῆς τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν τά πάθη εἶχαν διαιρέσει τούς ἀνθρώπους καί οἱ φατρίες ὡργίζαν εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας καί τῆς ὁμαλῆς ἐξελίξεως τοῦ τόπου.

Οἱ φατρίες ἔπαιζαν τόν ὁλέθριο ρόλο τους ὄχι μόνο στήν Ἀθήνα, ἀλλά καί σ' ὅλες τίς πόλεις τῆς Ἀττικῆς. Οἱ πεδινοί — στούς ὁποίους ὑπήγοντο καί οἱ πλούσιοι— ἦσαν ὀπαδοί τῆς ὀλιγαρχίας. Οἱ διάκριοι (οἱ ὀρεινοί) προτιμοῦσαν τή δημοκρατία, ἐνῶ οἱ παράλιοι ταλαντεύονταν μεταξύ τῶν δύο. Δέν εἶχαν συγκεκριμένη γνώμη.

Μέ τούς διακρίους ἐνώθηκαν καί ὅλοι οἱ φτωχοί, οἱ ὁποῖοι ἦταν καταχρεωμένοι στούς πλούσιους καί ἀνακγκάζονταν νά ἐνεχυριάζουν τά μικρά τους κτήματα. Τοῦτο, ἐπειδή οἱ νόμοι προστάτευαν τά δίκαια τῶν δανειστῶν, μέ αὐστηρότατες κυρώσεις εἰς βάρος τῶν ὀφειλετῶν.

Ἡ κατάστασι εἶχε περιπλακῆ ἐπικίνδυνα, χωρίς νά διαφαίνεται ὁ τρόπος θετικῆς ἀντιμετωπίσεώς της. Γιά καλή τύχη τῶν Ἀθηναίων ἐμφανίστηκε τότε ὁ Σόλων, ὁ ὁποῖος, παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας του, ἐνέπνευσε ἐμπιστοσύνη μέ τή σωφροσύνη, τή σοφία του καί τή λογική του. Ὁ Σόλων συνεδύαζε τή φρόνησι μέ τό ποιητικό χάρισμα, κι' αὐτό τοῦ ἐπέτρεπε νά ἀπευθύνεται στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Θεωροῦσε ὡς μεγαλύτερη δόξα του τήν ταπεινοφροσύνη καί γι' αὐτό δέν εἶχε κανένα ἐχθρό. Γιά τήν κατασίγαση τῶν παθῶν καί τῶν ἀντιθέσεων, ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε νά λήφθοῦν νομοθετικά μέτρα. Καί πραγματικά, μόλις ἄρχισε νά τά εἰσηγῆται, ὁ λαός ἀντιλήφτηκε τήν ἱκανότητά του.

Στό Σόλωνα οἱ Ἀθηναῖοι ὀφείλουν τό ὅτι κατώρθωσαν νά ξανακυριέψουν τή Σαλαμίνα, πού τή διεκδικοῦσαν καί τά Μέγαρα. Τόσο εἶχαν ἀπελπιστῆ οἱ Ἀθηναῖοι γιά τήν ἀνάκτησι τῆς Σαλαμῖνος, ὥστε ψηφίστηκε νόμος, ὁ ὁποῖος καθιέρωνε τήν ποινή τοῦ θανάτου ἐναντίον ἐκείνου πού θά μιλοῦσε, ἔστω, περί ἐκστρατείας γιά τήν κατάληψί της!

Τότε ὁ Σόλων, ὑποκρίθηκε τόν ψυχοπαθῆ, καί πῆγε στήν ἀγορά, ὅπου ἀπάγγειλε ἕνα ἐπικό ποίημα, πού παρακινοῦσε τούς Ἀθηναίους νά ἀναλάβουν ἐκστρατεία γιά τήν ἀνάκτησι τῆς Σαλαμῖνος. Οἱ ἀκροαταί τους ἀντιλήφτηκαν ὅτι ὁ Σόλων προσεποιεῖτο τόν ψυχοπαθῆ, ἐνῶ εἶχε ἄρτιες τίς φρένες. Ἄκουσαν, λοιπόν, μέ ἐνθουσιασμό τήν Ἐκκλησί του καί ἐν συνεχείᾳ ἐπέτυχαν τήν ἀκύρωσι τοῦ περιέργου νόμου. Ἔτσι ἐξαπολύθηκε ἡ νέα ἐκστρατεία, ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Σόλωνος, ἡ ὁποία κατέληξε σέ θρίαμβο τῶν Ἀθηναίων. Τοῦτο ἐξύψωσε ἀκόμα περισσότερο τό γόητρό του.

Τό 594 π.Χ., ὕστερα ἀπό τήν στερέωσι τῆς φήμης του, ὁ Σόλων ἀνέκηρύχθη "Ἄρχων. "Ολοι περίμεναν ἀπ' αὐτόν νέα, ἐπαναστατική, νομοθεσία καί πλήρη μεταρρύθμισι τοῦ πολιτεύματος. Οἱ φίλοι του, μάλιστα, εἶχαν μεγαλύτερες ἀξιώσεις. Ζητοῦσαν νά γίνῃ Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, ἐκείνος ὅμως, τό ἀπέκρουε ἀπό μετριοφροσύνη.

Ἀμέσως, μόλις ἀνακηρύχτηκε "Ἄρχων, ἔθεσε τίς βάσεις τῆς νομοθεσίας του, ἡ ὁποία εἶχε διαλλακτικό χαρακτῆρα καί ἀπέβλεπε κυρίως στή συμφιλίωσι τῶν διαμαχομένων τάξεων. Γι' αὐτό καί ὅταν ρωτήθηκε, ἄν ἔδωσε στούς Ἀθηναίους τούς ἀρίστους νόμους, ἀπάντησε: «Τούς ἀρίστους ἀπό τούς νόμους, πού ἦταν δυνατόν νά δεχτοῦν».

Ὁ ταλαιπωρημένος καί πνιγμένος στά χρέη λαός, ζητοῦσε ἀπ' τόν Σόλωνα νά μοιράσῃ σ' ὅλους τή γῆ ἰσομερῶς, κατά τό παράδειγμα τοῦ Λυκούργου. Ὁ νομοθέτης ὅμως ἔκανε κάτι ἀποφασιστικώτερο, γιά τή βοήθεια τῶν φτωχῶν: Εἰσήγαγε τή Σεισάχθεια, δηλαδή τήν ἀκύρωσι τῶν χρεῶν. Παρά ταῦτα ἡ πρόθεσίς του, δέν ἔγινε ἀμέσως ἀντιληπτή. Τό νομοθέτημα θεωρήθηκε κάπως ἀόριστο. Πολλοί ρωτοῦσαν, ἡν ἡ Σεισάχθεια ἐσήμαινε, πραγματικά, τήν κατάργησι τῶν χρεῶν, ἡ ἦταν, ἁπλῶς ἐλάττωσι τῶν τόκων, ἡ μήπως αὔξησι τῆς κυκλοφορίας τοῦ νομίσματος μέ περιορισμό τῆς τιμῆς του ὑπέρ τῶν χρεωφειλετῶν, ἔτσι ὥστε νά πληρώνονται τά χρέη ἀλλά μέ μικρῆς ἀξίας νομίσματα, (πληθωρικά).

Πρῶτος ὁ Σόλων, γιά ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐπρόκειτο περί καθαρῆς ἀκυρώσεως τῶν χρεῶν, χάρισε στούς χρεωφειλέτες του πέντε τάλαντα. "Οσοι ἦσαν δοῦλοι γιά χρέη, ἐλευθερώθηκαν, ἀπαγορεύτηκε δέ τό νά βάζουν οἱ χρεωφειλέτες ὡς ἐνέχυρο τήν προσωπική τους ἐλευθερία.

Τίς ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν ἀπέναντι τοῦ κράτους καθώρισε ὡς ἑξῆς ἡ νομοθεσία τοῦ Σόλωνος: Διαίρεσε, πρῶτα, σύμφωνα μέ τά περιουσιακά τους στοιχεῖα τούς πολίτες σέ τρεῖς κατηγορίες. "Οσοι εἶχαν εἰσόδημα πεντακοσίων μεδίμνων ἀπ' τούς ἀγρούς τους, ἀνῆκαν στήν πρώτη κατηγορία καί ὀνομάζονταν πεντακοσιομέδιμνοι. Στή δεύτερη κατηγορία ἀνῆκαν οἱ εἰσοδηματοῦχοι τῶν τριακοσίων μεδίμνων καί στήν τρίτη οἱ τῶν διακοσίων. Αὐτοί οἱ τελευταῖοι ὀνομάζονταν ζευγῖτες.

"Οσοι, λοιπόν, ἀνῆκαν σ' αὐτές τίς τρεῖς κατηγορίες, εἶχαν ὑποχρέωσι νά διαθέτουν τέλειο ὁπλισμό ὁ καθένας καί νά παίρνουν μέρος στόν πόλεμο. Γι' αὐτό καί ἦσαν γνωστοί μέ τά χαρακτηρισμό ὁπλῖτες. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι εἶχαν λιγώτερα εἰσοδήματα, ἀνῆκαν στήν τετάρτη κατηγορία καί ὀνομάζονταν θῆτες. "Ησαν ἐλαφρότερα ὁπλισμένοι στόν πόλεμο καί συνήθως ἐπιστρατευόνταν στό ναυτικό.

Σύμφωνα μέ τή νομοθεσία τοῦ Σόλωνος, ὅσοι ὑπάγονταν στίς τρεῖς πρῶτες κατηγορίες, εἶχαν δικαίωμα νά διορίζωνται στίς ἀνώτερες θέσεις τῆς πολιτείας. Οἱ τῆς τετάρτης κατηγορίας —πού ἦσαν καί οἱ πολυπληθέστεροι— εἶχαν δικαίωμα νά διορίζωνται στίς δικαστικές ὑπηρεσίες. Ἐπίσης νά μιλοῦν στίς ἐκκλησίες τοῦ Δήμου, νά ψηφίζουν κλπ. Τά δικαιώματα αὐτά δέν ἦσαν μικρά, ἄν ληφθῆ ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ ἐξουσία τῶν ἐκκλησιῶν ἦταν μεγίστη καί ἀπεριόριστη. Ἐκεῖ ἔπρεπε νά κυρωθοῦν οἱ νόμοι, ἐκεῖ ἀποφασίζονταν τά σχετικά μέ τόν πόλεμο ἡ τήν εἰρήνη, ἐκεῖ γίνονταν οἱ ἀρχαιρεσίες κ.ἄ.

Ἐπειδή δέ τά δικαιώματα κάθε πολίτου ἦταν ἴσα στήν Ἐκκλησία, ἐξεταζόταν μέ μεγάλη αὐστηρότητα ἡ γνησιότης τῶν πολιτῶν. Ὁ Σόλων ἔλαβε περιοριστικά μέτρα κατά τῆς πολιτογραφήσεως τῶν ξένων, μεταξύ ἄλλων δέ θέσπισε καί τήν ποινή τοῦ θανάτου ἐναντίον οἱουδήποτε ξένου, ὁ ὁποῖος θά ἐπιχειροῦσε λαθραῖα νά ἐμφανιστῆ στήν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ψυχολογία του έρωτος

Ἡ ἀγάπη στά 17 χρόνια

ΟΛΕΣ σχεδόν οἱ νέες τῶν 17 χρόνων ἔχουν τό παράπονο πῶς οἱ γονεῖς τους δέ μποροῦν νά τίς καταλάβουν. Ἐκεῖνο πού δέ μποροῦν νά καταλάβουν οἱ γονεῖς τους εἶναι τό ὅτι βρῆκαν τήν εὐτυχία. Γιατί, λοιπόν, τούς τήν ἀρνοῦνται; Γιατί δέ χαίρονται κι' αὐτοί μαζί τους; Γιατί τίς ἐμποδίζουν νά βλέπουν τόν ἀγαπημένο τους, νά τρέχουν μαζί του στήν ἔξοχή, νά συγκοινωνοῦν ἀπό ὧρες ἀτέλειωτες μέ τόν ἐκλεκτό τῆς ψυχῆς τους σέ κάποια ἀπόμερη γωνίτσα, νά περπατᾶνε ἀγκαλιασμένοι στούς δρόμους καί νά πηγαίνουν στό θέατρο ἤ τόν κινηματογράφο; Εἶναι σκληροί ἡ ἀναίσθητοι; Δέν ἀγαποῦν τήν κόρη τους ἡ μήπως τή ζηλεύουν γιά τήν εὐτυχία της;

Σέ παρόμοιες περιπτώσεις, οἱ γονεῖς ἤ ἐκτρέπονται σέ ἀπειλές ἤ προσπαθοῦν νά γεμίσουν τό κεφάλι τῆς κόρης τους μέ μιά ἀνούσια καί ἄτοπη ἠθικολογία, πού τά ἐπιχειρήματά της εἶναι φτωχά, πεζά καί ἄχαρα. Τί μπορεῖ νά καταλάβῃ ἀπ' αὐτά τό ἐρωτευμένο κεφαλάκι μιᾶς νέας 17 χρόνων, πού βλέπει τήν ἀγάπη σάν τό μεγαλύτερο ἀγαθό πού ὑπάρχει στόν κόσμο;

Οὔτε οἱ ἀπειλές οὔτε οἱ «παραινετικοί λόγοι» πρόκειται νά φέρουν ἀποτέλεσμα. Τό μοναδικό ἀκοῦστοῦ, πού ἔχουν οἱ γονεῖς στά χέρια τους, εἶναι νά μπορέσουν νά προκαλέσουν τήν προσοχή τῆς κόρης τους στή θεμελιώδη διαφορά τῶν τάσεων μεταξύ ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν. Αὐτό εἶναι κάτι πού ἴσως μπορέση νά τό καταλάβῃ, γιατί θά πρέπει νά τό διαισθάνεται ἀπό τίς συζητήσεις της μέ τόν ἀγαπημένο της.

Τί ὀνειρεύεται ἕνας νέος; Τόν ἔρωτα; Εἶναι τό τελευταῖο πρᾶγμα πού σκέφτεται. Τόν ἀπασχολεῖ ἡ σκέψι νά πετάξῃ στό διάστημα, νά κλέψῃ τό μυστικό τοῦ ἥλιου καί νά τό φέρῃ στή γῆ, νά κάμῃ μιά ἐφεύρεσι, πού θά σώσῃ ἤ θά ὠφελήσῃ τήν ἀνθρωπότητα, νά γίνῃ ἕνας μεγάλος στρατηγός, πολιτικός, ἐπιστήμων ἤ συγγραφεύς, νά κερδίσῃ χρήματα, νά δημιουργήσῃ ἐπιχειρήσεις, νά κατακτήσῃ ἴσως τόν κόσμο... Μέ μιά λέξι, ἐκεῖνο πού τόν ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ σταδιοδρομία του, Σ' αὐτήν τοποθετεῖ τήν εὐτυχία του καί ποτέ θενά ἀλλοῦ. Τήν ἀγάπη τή θέλει, γιατί τόν διασκεδάζει καί τόν ξεκουράζει. Ἀλλ' ἡ σημασία πού δίνει σ' αὐτήν εἶναι πολύ μικρή.

Ἡ νέα, ἀντίθετα, τοποθετεῖ τήν εὐτυχία της στήν ἀγάπη καί μόνο σ' αὐτήν.

Τή διαφορά αὐτή τῶν τάσεων, τό μικρό της κεφαλάκι, ὅσο κι' ἄν εἶναι παραφορτωμένο ἀπό ὄνειρα, θά μπορέση νά τήν καταλάβῃ. "Οταν κουβεντιάζῃ μέ τόν ἀγαπημένο της, αὐτή τοῦ μιλάει πάντα γιά τό τί θά κάμουν μαζί. "Εκεῖνος, ἀντίθετα, δέν τῆς μιλάει παρά μόνο γιά τό τί θά κάμῃ αὐτός. Αὐτή τοῦ μιλάει γιά τήν ἀγάπη της. Ἐκεῖνος τῆς ἀραδιάζει τά σχέδιά του.

Καί δέ μπορεῖ νά συμβαίνῃ διαφορετικά. Ὁ νέος τῶν 20 ἤ τῶν 25 χρόνων, πού δέν ἔχει φιλοδοξίες καί σχέδια, ἀποτελεῖ μιά ἐξαίρεσι. Μποροῦμε νά ποῦμε γι' αὐτόν ὅτι παρουσιάζει τά συμπτώματα ἑνός πρώρου ἐκφυλισμοῦ. Ἀλλά κι' ἄν ἀκόμη δέ μιλᾶ στήν ἀγαπημένη του παρά μόνο γι' ἀγάπη, αὐτή δέ θάπρεπε νά δώση ἐμπιστοσύνη στά λόγια του. Γιατί τό πιθανότερο εἶναι ὅτι τή γελάει, ὅταν δέ γελᾶη ταὐτόχρονα καί τόν ἑαυτό του.

«Μόνο οἱ ὥριμοι ἄντρες μποροῦν ν' ἀγαπήσουν, ἔγραψε ὁ Πώλ Μπουρζέ. Οἱ νέοι, ὅταν μιλᾶνε γι' ἀγάπη, συλλογίζονται συνήθως ἄλλο πρᾶγμα. Συμβαίνει κάποτε ν' αὐταπατῶνται. Ἀλλοίμονο τότε στή νέα, πού θά δώση πίστι στά λόγια καί στούς ὅρκους τους.

Ἀλλ' ἄς δοῦμε ποιά ἐξέλιξι μπορεῖ νά ἔχῃ ἕνα πρόωρο ἐρωτικό αἴσθημα.

Ἡ νέα, παρά τίς ἀπαγορεύσεις καί τίς ἀπειλές τῶν γονέων της, βλέπει τόν ἀγαπημένο της. Καί μιά μέρα τοῦ τά χαρίζει ὅλα, χωρίς διστάγμούς καί ἐπιφυλάξεις... Γίνεται ἔτσι φιλενάδα του.

Αὐτό τό πρᾶγμα, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἰσοδυναμεῖ μέ αὐτοκτονία. Ἡ νέα πού θυσιάζει τόσο ἀπερίσκεπτα τό μέλλον της, γιά νά ἔχῃ τήν ἱκανοποίησι ὅτι ἀνήκει ὁλοκληρωτικά στόν ἀγαπημένο της, ὅπως εἶναι ὁ βαθύτερος πόθος της, ἐγκληματεῖ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της.

Οἱ συνέπειες τῆς πράξεώς της μπορεῖ νά εἶναι τραγικές... Καί δέν ἀποκλείεται νά δοκιμάσῃ τήν πικρή ἀπογοήτευσι ν' ἀκούσῃ τόν ἄνθρωπο, πού λατρεύει νά παραγνωρίζῃ τήν ἀξία τῆς θυσίας της καί νά τήν κρίνῃ σάν ἐκδήλωσι ἠθικῆς ἀδυναμίας ἤ ψυχικῆς διαφορᾶς... Οἱ ἄντρες, ἀλλοίμονο, κρίνουν πολύ αὐστηρά τίς θυσίες, πού μιά γυναῖκα ἔκαμε γι' αὐτούς. Γιατί ξεκινοῦν ἀπό τήν ἀντίληψι ὅτι τό ἴδιο θά μποροῦσε νά κάμη καί μ' ὁποιονδήποτε ἄλλον...

Ἀλλ' ἄς ὑποθέσωμε ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλά (σύμφωνα μέ τήν ἀντίληψι τῆς νέας). Ὁ ἀγαπημένος της τήν κάνει γυναῖκα του. "Εχουν τώρα τό σπιτάκι τους κι' ἀρχίζουν νά ὀργανώνουν τή ζωή τους... Ἀλλά ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ εὐτυχία πού εἶχαν ὀνειρευτῆ;

Οἱ στατιστικές ὅλων τῶν χωρῶν δείχνουν ὅτι οἱ πρόωροι γάμοι καταλήγουν τίς πιό πολλές φορές σέ διαζύγιο. Μερικοί δέν κρατᾶνε περισσότερο ἀπό μερικούς μῆνες...

Κι' ὡστόσο, οἱ δύο σύζυγοι εἶχαν ξεκινήσει καλά. Τί εἶναι ἐκεῖνο, λοιπόν, πού ἔκαμε τό τραῖνο τῆς ζωῆς τους νά ἐκτροχιαστῆ;

Τίς πιό πολλές φορές, ἡ βασική αἰτία βρίσκεται στό ὅτι ὁ ἄντρας, δέν ἦταν ὥριμος, γιά νά γευθῆ τήν εὐτυχία, πού ἤθελε νά τοῦ προσφέρῃ ἡ γυναῖκα του. Αὐτή τήν εὐτυχία δέν τήν ἔνοιωσε. Ὁ ἔμφυτος δυναμισμός του τόν ἔσπρωχνε σ' ἄλλους δρόμους... Τόν πρῶτο καιρό, τά βρῆκε ὅλα ὁμορφα. (Κι' οἱ ἄντρες ἐπίσης εὐχαριστοῦνται πολλές φορές παίζοντας τίς κοῦκλες). "Επειτα, ἄρχισε νά κάνῃ μορφασμούς καί ὑποχωρήσεις. Καί, στό τέλος, ἐπαναστάτησε... Ἀπό τή στιγμή αὐτή, τό σπίτι του γίνεται στά μάτια του φυλακή κι' οἱ τρυφερότητες τῆς γυναίκας του μαρτύριο. Τό μόνο πού ποθεῖ εἶναι νά ἐπαναβρῇ τήν ἐλευθερία του, γιά νά ριχτῆ στίς προσφιλεῖς του ἀπασχολήσεις (δέν ἔχει σημασία, ἄν εἶναι μεγάλες ἤ μικρές, ὑψιπετεῖς ἤ ταπεινές).

Νά τί θάπρεπε νά σκεφτοῦν οἱ νέες τῶν 17 χρόνων πού ριχνονται τόσο ἀπερίσκεπτα στήν ἀγάπη.

Ἡ νέα σ' αὐτή τήν ἡλικία, δέν κινδυνεύει οὔτε ἀπό τήν καρδιά της, οὔτε ἀπό τίς παρορμήσεις τῶν αἰσθήσεων. Ὁ μεγάλος κίνδυνος γι' αὐτήν εἶναι ἡ φαντασία της. "Ετσι, χάνει τήν αἴσθησι τῆς πραγματικότητος καί τά βλέπει ὅλα παραμορφωμένα... Εἶναι ἀνίκανη πιά νά λογικευτῆ, νά κρίνῃ, νά ἐκτιμήσῃ πρόσωπα καί γεγονότα. Πιστεύει μόνο ἐκείνον. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία, πού ὀνειρεύεται κοντά του, δέν εἶναι τίς πιό πολλές φορές προθλιματική...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά χρόνια τῆς ἀγάπης.

Ὁ Μίρκο Σκόφιτς

Μίρκο Σκόφιτς

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΛΟΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

Πῶς ἔκαμε τή Τζίνα ἔνδοξη κι' εὐτυχισμένη

ΚΑΤΑ κοινή ὁμολογία, τό πιό ἰδανικό ἀνδρόγυνο τοῦ διεθνοῦς κινηματογράφου εἶναι ἀπό χρόνια τό ζευγάρι τῆς Τζίνας Λολομπρίτζιντα καί τοῦ ἄντρα της Μίρκο Σκόφιτς. Οἱ Ἰταλοί τό ἀποκαλοῦν «κάππια ντί φέρρο», δηλαδή «σιδερένιο ζευγάρι», θέλοντας νά δείξουν μ' αὐτές τίς λέξεις, ὅτι καμμιά δύναμι στόν κόσμο δέν εἶναι ἱκανή ὄχι νά τούς χωρίσῃ, ἀλλά οὔτε κἄν νά τούς κάνῃ νά διαφωνήσουν στό παραμικρό. Ἡ Τζίνα, ἀπό τό 1946 πού πρωτογνώρισε τόν ἄντρα της, τόν λατρεύει σάν ἡμίθεο καί δέ σκέφτεται, δέν αἰσθάνεται καί δέν κάνει τίποτα, πού νά εἶναι ἔξω ἀπό τά δικά του γοῦστα καί τή δική του θέλησι. Κι' ἔχει δίκιο νά τοῦ εἶναι τόσο βαθειά κι' ἀπόλυτα ἀφωσιωμένη. Γιατί ὁ ὡραῖος καί μυαλωμένος αὐτός ἄντρας τῆς ἔδωσε τό πᾶν: σ' αὐτόν χρωστᾶ τήν εὐτυχία της καί τή δόξα της.

Ὁ Μίρκο κι' ἡ Τζίνα γνωρίστηκαν σ' ἕνα γεῦμα, στό σπίτι ἑνός κοινοῦ φίλου τους. Ἦταν ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ τοῦ 1946. Κάποιος ἀπό τούς καλεσμένους εἶχε τηλεφωνήσει τό ἀπόγευμα, πώς δέ θά μποροῦσε νά ἔρθῃ, γιατί τοῦ εἶχε τύχει μιά ξαφνική δουλειά. Κι' ἐπειδή ὁ ἀριθμός τῶν συνδαιτυμόνων ἦταν ἔτσι δεκατρεῖς, ὁ οἰκοδεσπότης θυμήθηκε τό Μίρκο καί τόν κάλεσε στή θέσι ἐκείνου, πού θά ἔλειπε. Μιά πρόληψι, λοιπόν, ἔγινε αἰτία νά συναντηθοῦν οἱ δυό μέλλοντες σύζυγοι.

Ὁ Μίρκο, κατά τό γεῦμα, καθόταν ἀντίκρυ ἀπό τή Τζίνα, πού ἦταν τότε δεκαοχτώ χρόνων κι' ἔλαμπε ἀπό ὁμορφιά. Τά μάτια του ἔπεφταν διαρκῶς ἐπάνω της. Φαινόταν καθαρά, ὅτι τοῦ εἶχε κάνει βαθειά ἐντύπωσι. Ἀλλά κι' ἡ Τζίνα εἶχε πάθει τό ἴδιο μαζί του. Ἡ ἀρρενωπή καί τέλεια κατατομή του, οἱ κινήσεις του, ὁ τρόπος πού μιλοῦσε, τήν εἶχαν αἰχμαλωτίσει.

Ὁ Μίρκο Σκόφιτς δέν ἦταν Ἰταλός, ἀλλά Γιουγκοσλάβος. Εἶχε πολεμήσει σάν ἀντάρτης στήν κατοχή καί μετά τόν πόλεμο εἶχε πάει νά ἐγκατασταθῆ στήν Ἰταλία. Τό ἐπάγγελμά του ἦταν γιατρός γυναικολόγος.

Τό ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, στό χορό πού ἐπακολούθησε μετά τό γεῦμα, ὁ Μίρκο κι' ἡ Τζίνα εἶπαν ὅλα ὅσα εἶχαν νά ποῦν, συμφώνησαν πώς κι' οἱ δυό τους ἦταν τρελλά ἐρωτευμένοι κι' ἀποφάσισαν νά... παντρευτοῦν. Ἀλλά αὐτό δέν ἔγινε παρά, ἀφοῦ πέρασαν δυό ὁλόκληρα χρόνια.

Στό μεταξύ, ὁ Μίρκο ἀνάλαβε νά μπάσῃ τή Τζίνα στό μαγικό κόσμο τοῦ σινεμά, ὅπως ἦταν τό ὄνειρό της. Ἀλλά δέ βιάστηκε καθόλου γι' αὐτό. "Ηθελε νά ἑτοιμάσῃ τή μέλλουσα γυναῖκα του γι' αὐτή τή σταδιοδρομία, ὥσπε μιά καί καλή νά ἐμφανιστῆ μέ ἀξιώσεις μεγάλης ἠθοποιοῦ.

Τήν ἔβαζε, λοιπόν, νά παίζῃ μπροστά του, γιά ὧρες κι' ὧρες, διάφορους ρόλους κι' αὐτός τῆς ἔκανε ὑποδείξεις, διορθώσεις, παρατηρήσεις. Ὅταν, ὕστερα ἀπό ἐνάμισυ χρόνο, φάνηκε ἱκανοποιημένος μαζί της, ἀσχολήθηκε μ' ἕνα ἄλλο ζήτημα: μέ τή φωνή της. Ἡ Τζίνα εἶχε ἕνα σκληρό τόνο στή φωνή της κι' ἔπρεπε νά τόν ἀποβάλῃ. Τήν πῆγε, λοιπόν, στήν περίφημη καθηγήτρια τῆς φωνητικῆς Βάντα Καποντάλιο, πού εἶχε γιά μαθήτριά της καί τή Μαρία Κάλλας. Κι' ἐκείνη, σέ μιά σειρά ἀπό ἑξαντλητικά μαθήματα, ἔκανε τή Τζίνα νά μιλᾶ σάν ἄγγελος.

Τώρα πιά ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιά τό θριαμβευτικό ντεμπουτάρισμα τῆς Τζίνας στόν κινηματογράφο. Ὁ Μίρκο ἤξερε πῶς δέ θάβρισκε καθόλου δυσκολίες γιά νά μπάσῃ τή μηστή του στά στούντιο. Εἶχε προσωπικό φίλο του τό γνωστό σκηνοθέτη Μάριο Κόστα.

"Ενα ἀνοιξιάτικο, λοιπόν, βράδυ τοῦ 1948, κάλεσε τόν Κόστα στό διαμερισματάκι τῆς Τζίνας.

— Βλέπε κι' ἄκουε! τοῦ εἶπε.

Ἡ Τζίνα ἄρχισε τότε νά παίζῃ μπροστά τους ἕνα κομμάτι ἀπό τό ρόλο μιᾶς ἡρωΐδας τοῦ Πιραντέλλο.

Σέ μιά στιγμή, ὁ Μάριο Κόστα ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του ἕνα μπλάκ καί τό στυλό του κι' ἔγραψε κάτι. "Υστερα ἔσχισε ἐκεῖνο τό φύλλο, σηκώθηκε, σταμάτησε τήν Τζίνα καί τῆς τό ἔδωσε, λέγοντάς της.

— Εἶναι μιά προκαταβολή γιά τό πρῶτο σου φίλμ!...

Ἐπρόκειτο γιά μιά ἐπιταγή ἀπό ἑκατό χιλιάδες λιρέττες.

Πραγματικά, λίγες βδομάδες ἀργότερα, ἡ Τζίνα «γύριζε» τήν πρώτη της ταινία πού εἶχε τόν τίτλο «Τό κορίτσι τῆς "Οπερας». Καί μέσα σέ ἕνα δυό χρόνια, τό ὄνομά της μεσουρανοῦσε στό στερέωμα τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου.

"Οπως εἶναι γνωστό, ὁ Μίρκο Σκόφιτς ἔμεινε ἀπό τότε ὁ ἰμπρεσσάριος, ὁ σύμβουλος κι' ὁ καθοδηγητής τῆς γυναίκας του στό ἐπάγγελμά της.

Μέσα σέ δέκα χρόνια, ἡ Τζίνα πρωταγωνίστησε σέ τριάντα περίπου ταινίες, πού ὅλες πέρασαν ἀπό τή... λογοκρισία καί τήν ἔγκρισι τοῦ Μίρκο.

Ὡστόσο, δέν πρέπει νά ὑποθέσῃ κανείς, ὅτι ὁ ρόλος του σάν συζύγου ἔχει ἔστω κι' ἐλάχιστα τυραννικό χαρακτῆρα. Ὁ Μίρκο δέν ἐπιβάλλει τίποτα στή γυναῖκα του. Λέει ἁπλῶς τή γνώμη του κι' αὐτή τή δέχεται καί τήν ἀκολουθεῖ μ' ὅλη της τήν καρδιά. Γιατί ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν ἐξυπνάδα του, τό γοῦστο του καί τό ἀγνό του ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι γιά τήν Τζίνα ἐκεῖνος πού τῆς ἔδωσε καί τῆς δίνει τήν εὐτυχία καί τή δόξα.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ, φίλτατε, εἶναι τὸ δωμάτιο ὅπου διατηρῶ τ' ἀγαπημένα μου «ζῶα»!...

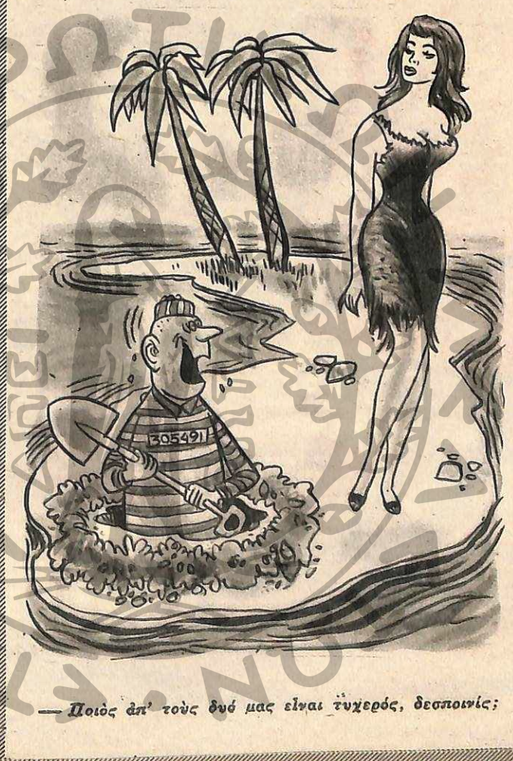

— Ποιός ἀπ' τοὺς δυό μας εἶναι τυχερός, δεσποινίς;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΑΓΝΩΣΤΟΣ στο πάρκο

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωΐ, ἡ Σολάνζ τριγυρνοῦσε μόνη στὸ ἀπέραντο πάρκο ποὺ περιτριγύριζε τὸν πύργο τους — τὸ «Καστελάν», ἀγορασμένο ἀπ' τὸν πατέρα της, τὸν πλούσιο βιομήχανο Λαγκεντέκ, πρὶν ἀκόμα γεννηθῆ ἐκείνη — βυθισμένη σὲ σκέψεις, ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστες.

Τὸ βράδυ τῆς προηγούμενης μέρας, εἶχε ἀναγκασθῆ, ὕστερ' ἀπὸ ἐπίμονη ἀπαίτησι τοῦ πατέρα της, νὰ δώση τὸ λόγο της στὸν Ἀμεντὲ Μερλέν, ἕνα μεσόκοπο ἐργοστασιάρχη. Μά, δὲν ἐνοιωθε τίποτα γι' αὐτόν. Ὁ Ἀμεντὲ δὲν εἶχε οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ χαρίσματα, ποὺ ὀνειροπολεῖ μιὰ κοπέλλα εἰκοσιδύο ἐτῶν γιὰ τὸ μέλλοντα σύζυγό της. Τὴν πείραζε τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πατέρας της ἔκανε τὸ συνοικέσιο αὐτὸ γιὰ λόγους καθαρὰ ἐμπορικούς. Ὡστόσο, τὸν ἀγαποῦσε πολύ — τὸν λάτρευε γιὰ τὴν ἀκρίβεια — καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν δυσαρεστήση.

Ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσε μὲ σκυμμένο κεφάλι, εἶδε πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα ἕναν ἄγνωστο, ἕνα παλληκάρι ὡς εἴκοσι πέντε ἐτῶν, μὲ γαλανὰ μάτια, νὰ κάθεται κοντὰ σ' ἕνα ἀτομικὸ ἀντίσκηνο. Ἦταν ντυμένος πολὺ ἁπλά, ὅλο του ὅμως τὸ παρουσιαστικὸ μαρτυροῦσε ἀρχοντιά.

— Ποιὸς εἶσθε καὶ ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ κατασκηνώσετε ἐδῶ, σ' ἕνα ἰδιωτικὸ πάρκο; τὸν ρώτησε, ἀνήσυχη.

Ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε ὄρθιος καὶ εἶπε:

— Δὲν παρουσιάστηκα στὸν πατέρα σας, νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ μείνω λίγο στὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πάρκο, γιατὶ ἤξερα πὼς δὲ θ' ἄκουε μ' εὐχαρίστησι τ' ὄνομά μου... Εἶμαι ἕνας περιηγητής, ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ γυρνᾶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Περνώντας ἔξω ἀπ' τὸν πύργο σας, χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἔμεινα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ πάρκο σας, τρύπωσα ἐδῶ — καὶ ὁμολογῶ, ὅτι πέρασα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς νύχτες τῆς ζωῆς μου στὸ ὕπαιθρο...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τὸ ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελό του, ἔκαναν τὴν καρδιὰ τῆς Σολάνζ νὰ χτυπήση παράξενα.

— Νομίζω, ψιθύρισε, ὅτι ὁ πατέρας μου δὲ θὰ εἶχε καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ σᾶς ἀφήση νὰ μείνετε ἐδῶ ὅσο θέλετε... Πρέπει, ὅμως, νὰ τὸ ξέρη... Περάστε ἀπ' τὸν πύργο νὰ τὸν δῆτε... Σᾶς προσκαλῶ ἐγώ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη σας, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Θὰ τὸ σκεφθῶ.

Καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ τὰ ταξίδια καὶ τὶς περιπλανήσεις του. Ἡ Σολάνζ τὸν ἄκουγε γοητευμένη. Ὅταν κατάλαβε πὼς πέρασε ἡ ὥρα, μὲ λύπη της τὸν ἄφησε κι' ἔφυγε.

★

Τῆς εἶχε πῆ, ὅτι ὁ πατέρας της δὲ θ' ἄκουγε μ' εὐχαρίστησι τ' ὄνομά του. Τί σήμαινε αὐτό; Μήπως ἡ Σολάνζ βιάστηκε νὰ τὸν καλέση στὸν πύργο; "Ἂν ὁ πατέρας της μάθαινε, ὅτι ἕνας ἄγνωστος κατασκήνωσε στὸ πάρκο χωρὶς τὴν ἄδειά του, τὸ πιὸ λογικὸ δὲ θὰ ἦταν νὰ εἰδοποιήση τὸ δασοφύλακα νὰ τὸν συλλάβη;

Ὅταν, λοιπόν, γύρισε στὸν πύργο, ἀπέφυγε νὰ κάνη λόγο γιὰ τὸν ἄγνωστο. Βρῆκε τὸν πατέρα της καὶ τὸν Ἀμεντὲ νὰ συζητοῦν στὴν τραπεζαρία ὄχι γιὰ ζητήματα οἰκονομικῆς φύσεως, μὰ γιὰ κάτι ἄλλο, ποὺ προκαλοῦσε καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον τους.

— Καταντᾶ ἀπίστευτο! Ἔλεγε ὁ πατέρας της. Εἶναι ἡ τρίτη ἀπόδρασι, ποὺ γίνεται μέσα σὲ δύο χρόνια!

— Στὸ μεταξύ, ὅλες οἱ ἔρευνες καὶ οἱ ἀναζητήσεις τῆς χωροφυλακῆς, δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα, εἶπε ὁ Ἀμεντέ. Ὁ δραπέτης παραμένει ἀσύλληπτος. Φαίνεται, ὅτι ἔχει γνωστούς, ποὺ τὸν κρύβουν...

Μιὰ πνιγμένη ἀναφώνησι τρόμου βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Σολάνζ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὴ συζήτησι αὐτή.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ πατέρας της.

— Τίποτα, τίποτα! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Μιὰ περαστικὴ ἀδιαθεσία... Πάω νὰ ἡσυχάσω λίγο... Νὰ μὴν ἐνοχληθῆ κανείς σας...

Κι' ἔτρεξε νὰ κλειδωθῆ στὸ δωμάτιό της. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια. Μιὰ παράξενη πάλη γινότανε μέσα της. "Θελε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τηλεφωνήση στὸ τμῆμα καὶ νὰ εἰδοποιήση τὸν ἄγνωστο, ποὺ ἔκρυβε ὁ δραπέτης, ποὺ ἔψαχναν νὰ βροῦν, κρυβόταν στὸ πάρκο τοῦ πύργου σας, χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἔμεινα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ πάρκο σας, τρύπωσα ἐδῶ — καὶ ὁμολογῶ, ὅτι πέρασα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γοητευτικὲς νύχτες τῆς ζωῆς μου στὸ ὕπαιθρο...

Σὲ μιὰ στιγμή, τινάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της κι' ἔτρεξε στὸ πάρκο... Νὰ κάνη τί; Δὲν ἤξερε οὔτε ἡ ἴδια.

Βρῆκε τὸν ἄγνωστο, στὸ ἴδιο πάντοτε μέρος, νὰ κάθεται σ' ἕνα χαμηλὸ σκαμνί, μπροστὰ σ' ἕνα καβαλέττο, καὶ νὰ ζωγραφίζη ἕνα τοπίο. Ἡ ψυχραιμία του τὴν κατέπληξε.

— Καλῶς την! τῆς εἶπε, χαμογελώντας γωρὶς νὰ σταματήση τὴν ἐργασία του. Τί νεώτερα ἀπὸ τότε ποὺ γωρίσαμε;

— Τὰ νεώτερα εἶναι, ὅτι οἱ σημερινὲς ἐφημερίδες γράφουν γιὰ κάποιον, ποὺ δραπέτευσε καὶ ψάχνουν τώρα νὰ τὸν βροῦν! ἀποκρίθηκε ἡ Σολάνζ, χωρὶς νὰ πάρη ἀναπνοή. "Εχουν τὴν ὑπόνοια, ὅτι εἶναι κρυμμένος ἐδῶ κοντά...

Καὶ τὸν κύτταζε παρακλητικά, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε:

«Φῦγε... ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμα... πρὶν σὲ πιάσουν!...».

Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως τί σήμαιναν τὰ βλέμματά της. Ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του, σὰ νὰ τὰ τύφλωσε μιὰ ξαφνική, δυνατὴ λάμψι, ἐνῶ ἕνα παράξενο χαμόγελο ἄνθιζε στὰ χείλη του. Πλησίασε τὴ Σολάνζ καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη:

— Νοιώθω, ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη... ὅτι δὲν πρέπει νὰ σοῦ κρύψω τίποτα... Ναί, ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν... Δὲν ξέρω τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες γιὰ μένα, μὰ εἶμαι πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι... "Εχω διαρρήξει τέσσερες Τσάπεζες ὡς τώρα, καὶ σκότωσα τρεῖς ταιμίες... Εἶμαι πλούσιος... Δὲ θὰ μὲ πιάσουν ποτέ... Κανεὶς δὲ θὰ σκεφτῆ πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ κρύβωμαι τώρα στὸ πάρκο αὐτό... ἐκτὸς ἂν μὲ προδώσης ἐσύ...

Ἡ Σολάνζ ἔνοιωσε τὸ μυαλό της νὰ σαλεύη.

Δὲ μποροῦσε ἀκόμα νὰ πιστέψη πὼς ἕνα παλληκάρι μὲ τόσο λεπτοὺς τρόπους, μάτια τόσο γαλανὰ καὶ χαμόγελο τόσο καλόκαρδο, εἶχε ἔνστικτα κακούργου...

— ...Μά, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ τὸ κάνης αὐτό!... συνέχισε ὁ ἄγνωστος.

Τράβηξε τὴ Σολάνζ στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὸ στόμα της. Τὸ φιλί του εἶχε ἅλη τὴ γλύκα καὶ τὴν πικρία μαζὶ μιᾶς ἡδονικῆς ἁμαρτίας. Ἡ Σολάνζ κατώρθωσε, μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι, νὰ διώξη τὴ νάρκη ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει. Τραβήχτηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγνώστου.

— Δὲ θὰ πῶ τίποτα... μά, φύγε γρήγορα, πρὶν σὲ πιάσουν!... τραύλισε.

Καὶ χάθηκε ἀπὸ μπροστά του.

★

"Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πύργου, συναντήθηκε μὲ τὸν Ἀμεντέ.

— Ποῦ ἦσουν, Σολάνζ; τὴ ρώτησε, ἀνήσυχος ὁ μνηστήρας της. Μᾶς εἶπες πὼς εἶσαι ἀδιάθετη, πήγαμε στὸ δωμάτιό σου, νὰ δοῦμε μήπως σοῦ χρειάζεται τίποτα, μὰ δὲ σὲ βρήκαμε... Τί ἔχεις; Φαίνεσαι ἀναστατωμένη!

Ἡ Σολάνζ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά. Ποτὲ ὁ Ἀμεντὲ δὲν τῆς εἶχε φανῆ τόσο κρύος καὶ ἀσήμαντος. Τὸ ἐνδιαφέρον του τὴ νεύριασε περισσότερο. Καί, ὅταν ἐκεῖνος ἔκανε νὰ τῆς πιάση τὰ χέρια, τοῦ φώναξε:

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα... δὲν ἔχω τίποτα!...

Καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, ἀφίνοντας τὸν Ἀμεντὲ κατάπληκτο. Εἰδοποίησε τὸν πατέρα της νὰ μὴ τὴν περιμένη τὸ βράδυ γιὰ φαγητό. Ἦταν λίγο κακοδιάθετη καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι.

"Επεσε στὸ κρεβάτι της, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυό της χέρια, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό της πὼς ἦταν τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε, νὰ νοιώση δηλαδὴ τόση συμπάθεια, τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ κάποιον ποὺ τὸν γνώρισε πρὶν ἀπὸ λίγες μονάχα ὧρες — γιὰ νὰ μάθη ξαφνικά, κι' ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἴδιου, ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνος κακοποιός!...

Δὲ θὰ μποροῦσε οὔτε ἡ ἴδια νὰ πῆ πότε τὴν πῆρε ὁ ὕπνος, ἐκείνη τὴ νύχτα. Τὴν ἑπομένη, κατὰ τὶς 11, τὴν ξύπνησαν δυνατὰ χτυπήματα. "Ἀκουστε, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, τὴ φωνὴ τῆς καμαριέρας:

— Ὁ κύριος παρακαλεῖ τὴ δεσποινίδα, ἂν αἰσθάνεται καλύτερα τώρα, νὰ κατέβη στὸ σαλόνι. "Ηρθε μιὰ ἐπίσκεψι.

Ἀνόρεχτη καὶ μὲ κεφάλι βαρὺ ἀκόμα, ἡ Σολάνζ βρισκότανε σὲ λίγο στὸ σαλόνι. Δὲν εἶδε ποιὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης, γιατὶ τὸν ἔκρυβε ἡ ψηλὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας. Ὁ πατέρας της τὴν πλησίασε, τὴ φίλησε μὲ συγκίνησι, καὶ, ἀφοῦ τὴ ρώτησε ἂν ἦταν καλύτερα, συνέχισε:

— Τὸ ξέρεις, ὅτι πρέπει νὰ σὲ μαλλώσω; Δὲ μποροῦσες νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἐγκαίρως, ὅτι θἄρθη σήμερα κάποιος νὰ σὲ ζητήση σὲ γάμο;

Πρὶν προφτάση ἡ Σολάνζ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξή της, ὁ ἐπισκέπτης σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα κι' ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος της. "Ἦταν ὁ ἄγνωστος τοῦ πάρκου, ντυμένος ὅμως κομψά. Ἡ Σολάνζ παρέλυσε ὁλόκληρη. Νόμιζε πὼς ἔβλεπε ὄνειρο.

— Ὁ κύριος Ροζὲ ντὲ Καστελὰν μᾶς ἐζήτησε τὴν τιμὴ νὰ ζητήση τὸ χέρι σου! ἐξακολούθησε ὁ πατέρας. Τί πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήσω;

Ἡ Σολάνζ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντὰ στὸ παλληκάρι.

— Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔκανες; τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί. Μά, δὲ φοβᾶσαι τίποτα ἐσύ;

— Γιατί νὰ φοβηθῶ; ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, γελώντας δυνατά. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρύβωμαι... Γιατί δὲν παρουσιάστηκα ἀμέσως στὸν πύργο, δηλώνοντας τὴν ταυτότητά μου; Ἡ ἐξήγησι εἶναι ἁπλουστάτη. Ὁ πύργος αὐτὸς ἦταν δικός μας τὸν περασμένο αἰῶνα. Οἱ πρόγονοί μου, ὅμως γνώρισαν πολλὰ οἰκονομικὰ ἀτυχήματα, τὸν πούλησαν καὶ μετανάστευσαν στὸν Καναδᾶ, γιὰ νὰ κάνουν περιουσία ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐγὼ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα ἐκεῖ κάτω...

»Μόλις πάτησα — γιὰ πρώτη φορά — τὸ πόδι μου στὴ Γαλλία, θεώρησα ὑποχρέωσί μου νὰ κάνω ἕνα προσκύνημα στὸν πατρογονικό μου πύργο. Δὲν ἔκανα, ὅμως, ἐπισήμως, τὴν ἐμφάνισί μου, γιατὶ εἶναι πολὺ λεπτὴ ἡ θέσις ἑνὸς πρώην ἰδιοκτήτου νὰ παρουσιάζεται ξανὰ στὸν καινούργιο κάτοχο.

»Στὸ πάρκο, ὅμως, εἶχα τὴ μεγάλη εὐτυχία νὰ γνωρίσω μιὰ γοητευτικὴ πυροτεχνοπαίστρια, ὅπως κι' ἐσὺ εἶχες τὴν ἀτυχία νὰ συναντήσης... ἕναν ἐπικίνδυνο κακοποιό! Μεταχειρίστηκα τὸ ἄθῶο αὐτὸ ψέμα γιὰ νὰ καταλάβω τὰ πραγματικά σου αἰσθήματα ἀπέναντί μου. Κι' ὅταν βεβαιώθηκα πὼς δὲ σοῦ ἤμουν ἀδιάφορος, ἀποφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πατέρα σου — μὲ τὸ πραγματικό μου ὄνομα — καὶ νὰ σὲ ζητήσω σὲ γάμο... "Εκανα μήπως ἄσχημα;

— "Οχι... ὄχι... ἀγαπημένε μου δραπέτη! τραύλισε ἡ Σολάνζ, μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ χαρά.

— Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ὁ δραπέτης αὐτὸς θὰ εἶναι τώρα γιὰ πάντα κλεισμένος στὴ φυλακὴ τῆς ἀγάπης σου! ψιθύρισε ὁ Ροζέ.

Καὶ τῆς ἔδωσε στὸ στόμα τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβώνων. Ὁ πατέρας παρακολουθοῦσε κατάπληκτος, ἀλλὰ καὶ μὲ φανερὴ συγκίνησι, τὴ σκηνὴ αὐτή.

— Μήπως εἶμαι περιττός; ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ θυμωμένη φωνή.

Γύρισαν ἀπότομα τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν τὸν Ἀμεντέ, ποὺ εἶχε μπῆ ἀθόρυβα στὸ σαλόνι.

Ὁ πατέρας ἀνέλαβε τότε ν' ἀπαντήση, γιὰ λογαριασμὸ τῆς κόρης του:

— Μάλλον!...

PENE NTEMANZ

Γυναίκες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΣΥΝΕΤΗ ΑΒΙΓΓΑΙΑ

Η ΓΑΝ ή εποχή ποὺ ὁ βασιλιᾶς Σαούλ, βάλθηκε νὰ καταστρέψη μὲ κάθε τρόπο τὸ Δαυΐδ. Τὸ μίσος του ὀφειλόταν στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ νεαρὸς ποιμένας εἶχε νικήσει σὲ μονομαχία μὲ σφενδόνα τὸ φιλισταῖο Γολιάθ κι' εἶχε γίνει δημοφιλέστατος. Χρόνια ὁλόκληρα τὸν κυνηγοῦσε ἀδιάκοπα καὶ δὲ τὸν ἀφηνε σὲ χλωρὸ κλαρί. Ἀπελπισμένος ὁ Δαυΐδ, παράτησε μιὰ μέρα τὰ ποίμνιά του καὶ τράπηξε νὰ κρυφτῆ στὴν καρδιὰ τῆς ἐρήμου, στὴν ὀχυρὴ Ἐν-γαδδί. Ἐκεῖ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ συγκεντρώνη γύρω του δυνατὰ κι' ἄφοβα παλληκάρια. Ὁ Δαυΐδ, μ' ὅλο ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ ταπεινὴ οἰκογένεια, μ' ὅλο ποὺ κι' ὁ ἴδιος δὲν ἦταν παρὰ ἕνα φτωχὸ τσοπανόπουλο, εἶχε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου. Ἤξερε ἀκόμη νὰ παίζη λύρα σὰν ἄγγελος Κυρίου καὶ συχρόνως νὰ εἶναι καλὸς καὶ ἄτρωτος πολεμιστής. Αὐτὰ τὰ προσόντα του ἔκαναν πολλοὺς νὰ πᾶνε μὲ τὸ μέρος του. Γιατὶ διαισθάνονταν πὼς, κάποια μέρα, θὰ γινόταν βασιλιᾶς τους.

Ἐξακόσιοι ἀφοσιωμένοι ἄντρες μπῆκαν κάτω ἀπὸ τὶς προσταγές του. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν, ὁ Δαυΐδ, ποὺ ἦταν φτωχὸς καὶ δὲν εἶχε νὰ τοὺς θρέψη, σκέφτηκε πὼς ἡ μόνη λύση ἦταν ν' ἀρχίση μαζί τους ἐπιδρομὲς στὰ γειτονικὰ χωριὰ καὶ νὰ γυρεύη τροφίμια καὶ λύτρα ἀπὸ τοὺς κατοίκους. Ἔτσι θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν προσωρινά, ὥσπου νὰ δοῦν τί θ' ἀπογίνουν. Ἡ Ἐν-γαδδὶ ἦταν τόσο καλὰ ὀχυρωμένη, ὥστε δὲ φοβόταν μὴ τὴν ἀλώσουν οἱ ἐχθροί του. Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Σαούλ, ποὺ εἶχε ἰσχυρὸ στρατὸ κι' ἤξερε πὼς ὁ Δαυΐδ βρισκόταν ἐκεῖ πέρα, δὲν κατάφερε νὰ γκρεμίση τὰ τείχη της μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του. Τὸ μόνο ποὺ ἔκανε ἦταν νὰ τὴν πολιορκήση μῆνες ὁλόκληρους, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως. Γιατὶ ἡ πόλι εἶχε δικό της γερὸ κι' οἰκοθέλητο τὸ νεράκι. Δὲ φοβόντουσαν, λοιπόν, οὔτε τὴν πείνα, οὔτε τὴ δίψα.

Γιὰ τὸ Δαυΐδ ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν τὸ πιὸ ἰδανικὸ καταφύγιο. Οἱ κάτοικοί της τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν προστάτευαν. Γιατί, ἐκτὸς ποὺ τοὺς εἶχε λυτρώσει κάποτε ἀπὸ τὸ φοβερὸ Γολιάθ, ἦταν κι' ἐναντίον τοῦ Σαούλ, ποὺ τοὺς καταπίεζε καὶ τοὺς ἔπαιρνε δ,τι καλὸ ἔβγαζε ἡ γῆ τους κι' ὅ,τι ἄξιο ἐφτιαχναν τὰ χέρια τους. Ἀκόμη καὶ τὰ κορίτσια τους κινδύνευαν, ἐπειδὴ κάθε χρόνο διάλεγε τὸ πιὸ ὄμορφα γιὰ τὸ χαρέμι του. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ ὁ Δαυΐδ ὀχυρώθηκε ἐκεῖ, τὰ πάντα σταμάτησαν κι' ὁ βασιλιᾶς δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ τοὺς ἁρπάξη τὸ ψωμί τους καὶ τὶς κοπέλλες τους. Ἡ ζωὴ τους ἄρχισε νὰ γίνεται κάπως ὑποφερτή. Γι' αὐτὸ χρωστοῦσαν εὐγνωμοσύνη στὸ Δαυΐδ, ποὺ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὰ βάσανά τους. Ὡστόσο ὁ τελευταῖος, ἐξακολουθοῦσε τὶς ἐπιδρομές του στὶς γειτονικὲς πόλεις καὶ τὰ χωριά. Οἱ φτωχοί, βέβαια, δὲν τὸν φοβόντουσαν. Αὐτοὺς ὄχι μονάχα δὲν τοὺς πείραζε, ἀλλὰ καὶ τοὺς βοηθοῦσε κι' ἀπὸ πάνω. Οἱ πλούσιοι ὅμως, αὐτοὶ πρὸ παντός, ποὺ εἶχαν δούλους καὶ τοὺς τυραννοῦσαν, τὸν ἔτρεμαν κυριολεκτικά. Γιατὶ ἤξεραν ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα ἂν ἔπεφταν στὰ χέρια του.

Ὁ Δαυΐδ δὲν ἦταν ἄνθρωπος κακός. Μὰ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ ἀδικίες καὶ προσπαθοῦσε νὰ βάζη τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Τότε ἀκριβῶς τὸν κυνήγησε ἡ φυλὴ τοῦ Σιλών, ἐπειδὴ διαδόθηκε πὼς αὐτὸς κι' οἱ ἄντρες του μπῆκαν στὰ χωριά τους κι' ἀφοῦ ἔκλεψαν καὶ κατάστρεψαν τὰ σπίτια τους, ἁρπαξαν καὶ τὶς θυγατέρες τους καὶ τὶς πῆραν γιὰ σκλάβες καὶ παλλακίδες. Ἰδμαθὲ αὐτὸ ὁ Δαυΐδ καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, τράθηξε στὸ Σιλών. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς φρουρούς, ποὺ τὸν κυττοῦσαν μὲ μισὸ μάτι κι' ἔτοιμοι νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν στὴν παραμικρὴ ὕποπτη κίνησι, πῆγε ὁλομόναχος καὶ βρῆκε τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς, τὸν Μελχιόρ.

— Ἔμαθα πὼς μὲ κυνηγᾶς, τοῦ εἶπε, γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔκανα. Γι' αὐτὸ ἦρθα μόνος καὶ χωρὶς ἅρματα. Ἂν πιστεύης πραγματικὰ πὼς ἐγὼ ἁρπαξα τὰ κορίτσια τῆς χώρας σου, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ τιμωρήσης ἀναλογα. Ἂν ὅμως δὲν τὸ πιστεύης, τότε θέλω νὰ μοῦ ἀποδείξης πὼς εἶσαι φίλος μου.

— Πῶς; ρώτησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα μπροστὰ σὲ σένα.

— Εἶσαι ἀληθινὸ παλληκάρι καὶ θέλω νἄρθης μαζί μου. Μετὰ ἀπὸ μένα, θἄσαι ἐσύ.

Ὁ Μελχιόρ, ποὺ δὲν περίμενε ποτὲ μιὰ τέτοια τιμή, ἐτοιμάστηκε νὰ πέση στὰ πόδια του. Μὰ ὁ Δαυΐδ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, τὸν φίλησε καὶ τὸν ὀνόμασε ὑπαρχηγό του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, οἱ δυὸ ἄντρες ἔνωσαν τὶς δυνάμεις τους κι' ἄρχισαν ν' ἀντιμετωπίζουν ἀποτελεσματικὰ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Σαούλ. Γιατί, ὅπως ἀπεδείχθη, ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ Σιλὼν ἦταν ἔργο δικό του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸν Κάρμηλο — τὸ ψηλὸ βουνό, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημο — εἶχε τὰ χτήματά του ἕνας βαθύπλουτος κάτοικος τῆς Μαών, ὁ Νάβαλ. Τέσσερις χιλιάδες γιδοπρόβατα ἔβοσκαν στὶς καταπράσινες πλαγιές του. Ὁ Νάβαλ χαιρόταν τὰ πλούτη του καὶ τὸ σπίτι του ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ τοῦ κόσμου τ' ἀγαθά.

Ὡστόσο ἄφηνε τοὺς ἐργάτες τῶν χτημάτων του νηστικούς. Ὄχι μονάχα δὲν τοὺς ἔδινε τὸ κανονικὸ ψωμί, μὰ καὶ τιμωροῦσε αὐστηρὰ ὅσους ἔβλεπε νὰ πίνουν γάλα ἢ νὰ κοπανοῦν στάρι γιὰ λογαριασμό τους. Ὁ Νάβαλ δὲν ἦταν ἁπλῶς τσιγκούνης καὶ κακότροπος. Ἦταν περήφανος, ἐγωϊστὴς κι' ἡ κακὴ του φήμη εἶχε ξεπεράσει τὰ σύνορα τῆς χώρας του. Ὅλοι τὸν ἔτρεμαν, μά κι' ὅλοι τὸν περιφρονοῦσαν. Καί, σίγουρα, οἱ ὑπηρέτες του θὰ ἐπαναστατοῦσαν καὶ θὰ τὸν πετσόκοβαν, ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση ἡ γυναίκα του, ἡ γλυκειὰ καὶ συνετὴ Ἀβιγαία. Δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ τὴ λατρεύη. Ἦταν τόσο ἁπλὴ καὶ καταδεχτική, ποὺ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ζητιάνους τοὺς ἔπιανε κουβέντα καὶ καθόταν ὧρες ὁλόκληρες μαζί τους.

— Γιὰ μᾶς. Ἔλεγαν οἱ τελευταῖοι, ἡ Ἀβιγαία εἶναι καὶ μάνα κι' ἀδελφὴ καὶ θυγατέρα. Θὰ μπορούσαμε νὰ πέσουμε στὴ φωτιὰ ἂν μᾶς τὸ ζητοῦσε.

Ὁ Δαυΐδ εἶχε βάλει πρὸ πολλοῦ στὸ μάτι τὸ Νάβαλ. Ἐκτὸς ποὺ εἶχε ἀκουστὰ γιὰ τ' ἀμύθητα πλούτη του, ἤξερε πόσο σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος ἦταν. Γι' αὐτὸ σκεφτόταν πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν τιμωρήση ὅπως τοῦ ἀξίζει. Τὸν συγκρατοῦσε ὅμως ἡ φήμη τῆς Ἀβιγαίας καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴ λυπήση μὲ τὸ κακὸ ποὺ θὰ ἔκανε στὸν ἄντρα της. Ὁ Δαυΐδ, σὰν ποιητής, ἦταν ἄνθρωπος συναισθηματικός. Χωρὶς νὰ γνωρίζη τὴ γυναῖκα τοῦ Νάβαλ, τὴν τραγουδοῦσε στὴ λύρα του. Καθισμένος ψηλὰ σ' ἕνα βράχο τῆς Ἐν-γαδδί, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βυθιζόταν κατακόκκινος στὸν ὁρίζοντα, χτυποῦσε τὶς χορδὲς του κι' ἔψαλλε μὲ τὴ γλυκειά του φωνή:

— Ὦ, πολυαγαπητή μου! Δὲ σὲ γνωρίζω κι' ὡστόσο ἡ ἀνάμνησί σου ἀγγίζει τὴν καρδιά μου! Κατεβαίνει μέσα μου ὅπως τὸ ποτάμι ποὺ ἁπλώνεται στὶς εὐφορες κοιλάδες καὶ ποτίζει τὶς ρίζες τῶν σπάρτων. Τ' ὄνομά σου μοιάζει σὰν ἕνα πολύτιμο περιδέραιο, γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό τῆς νύχτας. Ἰίποτα δὲν κρατῶ ἀπ' τὰ χέρια σου, γιατὶ δὲ σὲ ξέρω, δὲ σὲ εἶδα κι' οὔτε ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σὲ γνωρίσω ποτέ...

Ἡ φωνή του ἀκουγόταν γλυκειὰ καὶ παραπονεμένη. Ξάφνου, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, κύλησε ἀθόρυβα σιμά του.

— Τὸ τραγούδι σου φέρνει δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ εἶπε. Σ' ἀκούω κι' ἡ καρδιά μου ματώνει. Τί πόνος σὲ βασανίζει, λοιπόν; Μίλησέ μου ν' ἀλαγιές ἄλλος...

Ὁ Δαυΐδ ἅπλωσε τὰ χέρια του καὶ τ' ἀπόθεσε τρυφερὰ στὸν ὦμο του. Τραγουδῶ κάτι, ποὺ δὲν τὸ γνώρισα. Καὶ φοβοῦμαι μήπως, ἂν τὸ γνωρίσω, ἀπογοητευτῶ.

Ὁ Νιχὰμ χαμογέλασε.

— Ὁ πιὸ μεγάλος πόνος εἶναι ἄγνωστος, ἀπάντησε. Γνώρισέ τον γιὰ νὰ γλυκάνη ἡ πληγή σου.

Ὁ Δαυΐδ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴ συμβουλή, μὰ σκεφτόταν πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ γνωρίση τὴν Ἀβιγαία. Γιατί, ἐκτὸς ποὺ ἦταν παντρεμένη, ἤθελε ν' ἀποφύγη, μὲ κάθε τρόπο, τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ Νάβαλ. Ξαφνικά, ὅμως, πληροφορήθηκε πὼς ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας, εἶχε βασανίσει τρεῖς δούλους του, ἐπειδὴ τοὺς ἔπιασε νὰ τρῶνε κρυφὰ βραστὸ καλαμπόκι. Τὸ περιστατικὸ αὐτό, ἔκανε τὸ Δαυΐδ ν' ἀλλάξη γνώμη. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν ἀφίση ἐπ' ἄπειρο νὰ τυραννῆ τὸν κόσμο. Ἔπρεπε νὰ τοῦ δείξη πὼς δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ του. Μιὰ καὶ δυό, κάλεσε τὸ Μελχιόρ.

— Εἶναι καιρός, τοῦ εἶπε, νὰ βάλουμε στὴ θέσι του τὸ Νάβαλ. Ἔμαθα πὼς κρέμασε ἀνάποδα τρεῖς δούλους ἀπὸ μιὰ συκιὰ καὶ τοὺς ἄφησε ἐκεῖ ὅλη νύχτα. Ὁ ἕνας πέθανε. Κι' οἱ ἄλλοι δυὸ βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια.

— Δῶσε προσταγή, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Τί πρέπει νὰ κάνουμε;

— Πρὸς τὸ παρὸν τίποτα. Θὰ τοῦ στείλω μονάχα μιὰ παραγγελία. Ἂν δὲ συμμορφωθῆ, τότε θὰ τοῦ φερθοῦμε ἀναλογα.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ τσελιγκᾶτα κούρευαν τὰ πρόβατα. Ὁ Νάβαλ πῆρε τότε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ κίνησε γιὰ τὸν Κάρμηλο, γιὰ νὰ κουρέψη κι' αὐτὸς τὰ δικά του.

— Ἔλα κι' ἐσύ, εἶπε στὴν Ἀβιγαία. Ἔλα νὰ χαρῆς τὰ πλούτη μας καὶ νὰ εὐφρανθῆ ἡ καρδιά σου.

Ἡ πεντάμορφη ἀρχόντισσα κούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι της.

— Θἄσθω ἀφοῦ τὸ θές, ἀποκρίθηκε. Μὰ τί ὀφελοῦν τὰ πλούτη, ὅταν ἡ καρδιὰ εἶναι ἄδεια ἀπὸ ἀγάπη; Ὦ, Νάβαλ! Γιατὶ δὲ προσπαθεῖς ν' ἀλλάξης; Γιατὶ ἀφίνεις τὴν ψυχή σου νὰ γίνεται σκληρὴ σὰν πέτρα; Ἂν ἤθελα-

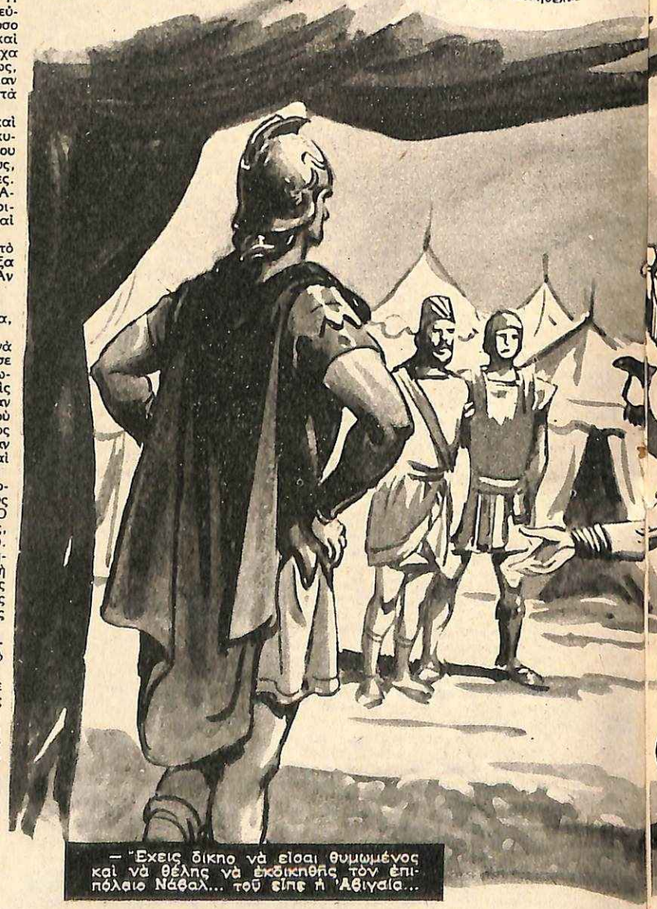

— Ἔχεις δίκηο νὰ εἶσαι θυμωμένος καὶ νὰ θέλης νὰ ἐκδικηθῆς τὸν ἐπιπόλαιο Νάβαλ... τοῦ εἶπε ἡ Ἀβιγαία...

θὰ μποροῦσες νὰ κάνης τοὺς ἀνθρώπους νὰ λένε τ' ὄνομά σου καὶ νὰ χαίρωνται. Ἐνῶ τώρα σὲ ἀναθεματίζουν καὶ σὲ καταριοῦνται διαρκῶς.

Ὁ Νάβαλ ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Δὲ μὲ νοιάζει ὁ κόσμος! φώναξε. Κανεὶς δὲ μὲ νοιάζει. Ὁ Σαούλ, ὁ βασιλιάς μας, εἶναι φίλος μου. Αὐτὸ μοῦ φτάνει. Γι' αὐτό, νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσης γιὰ καλωσύνες. Ἀλλοιῶς, πάρε τὸ δρόμο σου καὶ τράβα στὴ μάννα σου, νὰ πεθάνης ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ἡ δυστυχισμένη Ἀβιγαία δὲν ξαναμίλησε. Ἤξερε τὸ δύστροπο χαραχτῆρα τοῦ συζύγου της καὶ χαμήλωσε πικρὰ τ' ὁμορφο κεφάλι της. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ πάνε στὸν Κάρμηλο, ἀνέβηκε στὸ φορεῖο καὶ κάθησε σιμά του. Ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ καμῆλες τὸ ἀκολουθοῦσαν, κάνοντας νὰ χτυπᾶ τὸ μεγάλο κουδοῦνι, ποὺ κρεμόταν στὸ λαιμό τους. Γύρω τους, μερικοὶ καβαλλάρηδες, φοροῦσαν στὴν πλάτη τους πολύτιμα δέρματα. Αὐτοὺς τοὺς καλοκύτταζε ὁ Νάβαλ, γιατὶ ἦταν σωματοφύλακές του.

Τὸ φορεῖο τὸ σήκωναν δεκάξη μισόγυμνοι ἄντρες. Ἡ πορεία ἦταν ἐπίπονη, μὰ τὸ ἡλιόγερμα ἦταν δροσερό κι' ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι χάϊδευε τὰ πρόσωπά τους. Μακρυά, ποίμνια, ποὺ ξυπνούσανε, βελάζανε λυπημένα καὶ κάτι ποὺ εἶχε ἄπειρη γλυκύτητα, φαινόταν πὼς ἔπεφτε στὴ γῆ. Ἡ Ἀβιγαία, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πίσω καὶ τὰ μάτια μισανοιγμένα, ρουφοῦσε σιωπηλὴ τὴ δροσιὰ τοῦ ἀέρα. Ἄνοιγε τὰ χέρια της, σαλεύοντας τὰ κρίνο-δάχτυλά της, γιὰ νὰ νοιώση καλύτερα τὴ θωπεία του. Ὅμως ὁ δρόμος μάκραινε, θαρρεῖς, χωρὶς νὰ τελειώνη. Ἀργὰ πρὸς τὸ βράδυ, μπήκανε στὶς φυτεῖες, ὅπου πλούσια ποίμνια προβάτων ἔβοσκαν ἀνάμεσα στὶς βαθειὲς πρασινάδες. Ἀπὸ κεῖ ἄρχιζαν οἱ πρόποδες τοῦ Καρμήλου κι' ὁ Νάβαλ πρόσταξε νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους. Τότε ὅμως ἐπαναστάτησε ἡ συνειδησι τῆς Ἀβιγαίας καὶ φώναξε τοὺς δούλους νὰ σταματήσουν καὶ νὰ πᾶνε παράμερα ν' ἀναπαυτοῦν. Τὰ πόδια τους ἔτρεχαν αἷμα καὶ στὶς σάρκες τῶν ὤμων τους, εἶχαν χωθῆ τὰ πέτσινα λουριὰ τοῦ φορείου.

— Ἀνοῖξτε τὰ καλάθια καὶ πάρτε ψωμὶ καὶ φροῦτα, τοὺς εἶπε. Ἔπειτα κατεβῆτε στὸ ρυάκι, ποὺ φαίνεται ἀπὸ δῶ πάνω καὶ πλύνετε τὶς πληγές σας. Ἐγώ, ἡ Ἀβιγαία, σᾶς δίνω ἄδεια...

Ὁ Νάβαλ τὴν κυττοῦσε μὲ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι μάτια. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ γυναίκα του ἔπαιρνε τέτοιου εἴδους πρωτοβουλία. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὕψωνε τὴ φωνή της κι' ἔδινε ἐντολὲς στοὺς δούλους της, ἀντίθετες ἀπὸ τὶς δικές του. Ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ ἀγανάκτησι. Κι' ἄξαφνα, ἀρπάζοντάς την ἀπὸ τοὺς ὦμους, τὴν τράνταξε βάναυσα.

— Τί ἔπαθες, λοιπόν; τὴ ρώτησε. Μὴν εἶσαι ἄρρωστη καὶ δὲν ξέρεις τί λὲς καὶ τί κάνεις;

Ἡ Ἀβιγαία τοῦ κατέβασε ἤρεμα τὰ χέρια.

— Εἶμαι πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε. Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω πιὰ στὴ σκληρότητά σου. Κάποτε μοῦ εἶπες νὰ πάω στὴ μάνα μου. Λοιπόν, θὰ φύγω! Μόλις ἐπιστρέψουμε πίσω στὴ Μαών, θὰ σ' ἀφίσω γιὰ νὰ πάω στὸ πατρικό μου σπίτι. Εἶναι καιρὸς πιά.

Ὁ Νάβαλ εἶχε γίνει ὠχρὸς σὰν τὸ θειάφι. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ χωρέση στὸ νοῦς του, πῶς ἔτσι ξαφνικά, ἡ γλυκειὰ καὶ ὑπάκουη Ἀβιγαία, ἄλλαξε ὁ νοῦς του, πῶς ἔτσι ξαφνικὰ ἡ γλυκειὰ καὶ ὑπάκουη Ἀβιγαία, ἄλλαξε ὁ νοῦς του, πῶς ἔτσι ξαφνικά,

ΜΗ ΓΕΛΑΣ μέ τήν ἀγάπη!

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ΠΑΟΛΑ, σὲ δυὸ ὧρες φεύγω. Πέρασα γιὰ νὰ πάρω κάτι χαρτιὰ καὶ νὰ σὲ ρωτήσω ἂν δέχεσαι ἐπιτέλους νὰ μὲ παντρευτῆς;

—Εἶναι ἡ τριακοστὴ πρότασι γάμου ποὺ μοῦ κάνεις, Μάρτιν, εἶπε ἡ κοπέλλα γελῶντας. Ἔτσι μοὺρχεται νὰ σοῦ πῶ ναί!

—Τί περιμένεις λοιπόν; εἶπε ὁ νέος. Πές το, γιὰ νὰ μοῦ κάνης ἔκπληξι.

—Ποτέ! δήλωσε στὸν ἴδιο ἀστεῖο τόνο ἡ Πάολα.

—Τότε πάω κι' ἐγὼ στὸ σπίτι νὰ πάρω τὶς βαλίτσες μου. Θὰ ξαναπεράσω πρὶν φύγω γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο.

Ὅταν ἔφυγε ὁ νέος, τὸ χαμόγελο ἐσβυσε ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας.

—Σὲ δυὸ ὧρες... μουρμούρισε.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της, στὸ γραφεῖο, ποὺ τώρα πιὰ θὰ ἦταν μόνο δικό της.

Εἶχε πρωτομπῆ ἐκεῖ μέσα πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια, σὰν γραμματέας τοῦ Μάρτιν. Τρία χρόνια ἀργότερα, εἶχε γίνει βοηθός του, καὶ τώρα ποὺ ἔφευγε ἐκεῖνος γιὰ πάντα, ἡ δουλειὰ θᾶμενε σ' αὐτήν. Μὰ δὲν ἐνοιωθε καμμιὰ χαρά. Θὰ προτιμοῦσε νὰ ἦταν σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ὑπάλληλος, φτάνει νὰ βρισκόταν κοντὰ στὸ Μάρτιν.

Τὸν εἶχε ἐρωτευτῆ σχεδὸν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γνωριμίας τους.

Ἦταν αὐστηρὸς προϊστάμενος τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, ἀλλ' ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο μεταμορφωνόταν σὲ τρελλόπαιδο.

Εἶχε πολλὲς ἐπιτυχίες μὲ τὶς γυναῖκες. Κάθε μέρα, τοῦ τηλεφωνοῦσε καὶ κάποια ἄλλη. Στὴν ἀρχή, ἡ Πάολα ἔκλαιγε, ὅταν ἀναγκαζόταν νὰ παίρνη αὐτὰ τὰ τηλεφωνήματα καὶ νὰ τοῦ κλείνη τὰ ραντεβού του. Ἦταν 22 χρονῶν καὶ πολὺ εὐαίσθητη.

Ἀργότερα, ὁ Μάρτιν εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν κυττάζη περίεργα. Τὸν εἶχε πιάσει συχνὰ νὰ καρφώνη τὰ μάτια του πάνω της.

Ἡ καρδιὰ τῆς νέας εἶχε γεμίσει ἐλπίδες. Μήπως τὴν εἶχε ἐρωτευτῆ;...

Ὅταν τῆς ζήτησε νὰ περάσουν μαζὶ ἕνα Σαββατοκύριακο, δέχτηκε ἐνθουσιασμένη. Τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου, νοίκιασαν δυὸ δωμάτια σ' ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο.

Ἀπ' τὴ λάμψη ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴ ματιά του ὅταν τὴν κύτταζε, ἡ Πάολα κατάλαβε τί θὰ συνέβαινε... Εἶχε φορέσει τὸ νυχτικό της καὶ χτενιζόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα της καὶ μπῆκε ὁ Μάρτιν. Τὴν πλησίασε καί, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

Ἡ νέα δὲν προσπάθησε νὰ τὸν ἀποφύγη. «Τὸν ἀγαπάω—σκεφτόταν. Ἂς γίνη ὅ,τι θέλει. Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τίποτα!»

Μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της. Κι' ὁ Μάρτιν, μόλις κατάλαβε ὅτι ἔκλαιγε, τὴν ἄφισε κι' ἔφυγε.

Ἡ Πάολα ἔκλαψε ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωῒ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν δῆ καθόλου.

Ξαναβρέθηκαν τὴ Δευτέρα στὸ γραφεῖο, ἀλλ' ἔκαναν κι' οἱ δυὸ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Μιὰ βδομάδα ἀργότερα ὅμως, ὁ Μάρτιν τῆς εἶπε ξαφνικά:

—Πάολα, θέλεις νὰ μὲ παντρευτῆς;

Ἡ κοπέλλα δὲν πίστευε στ' αὐτιά της.

«Μὲ κοροϊδεύει—σκέφτηκε. Μά, κι' ἂν ἀκόμη μιλᾶ σοβαρά, τί ἀποτέλεσμα θὰ ἔχη αὐτὸς ὁ γάμος; Θέλει ἴσως νὰ μὲ παντρευτῆ γιατὶ δὲ μπόρεσε νὰ μὲ κάνη δική του. Τί θὰ γίνη ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὅταν περάση ὁ πόθος του κι' ἀρχίση νὰ χωρίζη μὲ ἄλλες;...»

Ψάξε νὰ βρῆς καμμιὰ ἄλλη, γιὰ νὰ μὴ χαλάση ἡ φιλία μας, τοῦ εἶπε ξεσπώντας σ' ἕνα ψεύτικο γέλιο.

Ὁ νέος δὲν ἐπέμεινε. Ἀπὸ τότε, τῆς εἶχε ζητήσει πολλὲς φορὲς νὰ τὸν παντρευτῆ, στὸν ἴδιο εὐθυμο τόνο, κι' ἐκείνη ἔβαζε πάντα τὰ γέλια.

★

Ὁ Μάρτιν μπῆκε στὸ γραφεῖο κρατῶντας δυὸ βαλίτσες. Πῆγε κοντά της.

—Εἶναι ὥρα νὰ φύγω, τῆς εἶπε καρφώνοντας ἀπάνω της τὰ γαλανά του μάτια. Γιατὶ εἶσαι τόσο σκληρή, Πάολα; Ἄφισέ τα ὅλα κι' ἔλα μαζί μου στὸν Καναδᾶ.

—Δυὸ προτάσεις γάμου τὴν ἴδια μέρα πάει πολὺ τὸν μάλωσε ἡ κοπέλλα.

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

—Ἔβλασε λοιπὸν καὶ τώρα! τῆς εἶπε, ὅταν τὴν ἄφισε.

—Δὲ θὰ γελάσω. Μάρτιν, τοῦ ἀπάντησε μαλακά. Φύγε τώρα. Σὲ περιμένουν τόσες ἐρωτικὲς περιπέτειες στὸν Καναδᾶ.

—Πάολα, ξέρω ὅτι ἀνάμεσα στοὺς δυό μας κάτι δὲν πῆγε καλά... καὶ φταίω ἐγὼ σ' αὐτό! δήλωσε ὁ νέος. Μὰ τώρα εἶν' ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ διορθώσω τὸ λάθος μου. Καλύτερα νὰ φύγω. Ἀντίο!

Σήκωσε τὶς βαλίτσες του καὶ βγῆκε.

Ἡ Πάολα ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς. Καταλάβαινε πὼς ἡ ζωή της εἶχε πιὰ τελειώσει...

Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα κάποιος. Ἡ Πάολα σκούπισε βιαστικὰ τὰ δάκρυά της καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της. Ὁ Μάρτιν στεκόταν μπροστά της. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ πονεμένη ἔκφρασι.

—Δὲ μποροῦσα νὰ φύγω ἔτσι... τῆς εἶπε μαλακά. Ἔπρεπε νὰ σοῦ ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα καὶ νὰ σοῦ δώσω κάτι ποὺ σοῦ ἀνήκει κατὰ κάποιον τρόπο.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί.

—Εἶναι τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου σου σ' ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο, τῆς ἐξήγησε. Δὲν τόδωσα πίσω, γιατὶ μοῦ θύμιζε τὴ νύχτα ποὺ ἄλλαξε ὅλη μου τὴ ζωή...

»Ἔξη χρόνια τώρα προσπαθοῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω πὼς δὲν ἔφυγα ἀπ' τὴν κάμαρά σου ἐπειδὴ ἔβλεπες τὰ κλάματα, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἤσουν γιὰ μένα μιὰ τυχαία γυναίκα. Εἶχα ἔρθει μονάχα γιὰ νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ σοῦ πῶ πὼς σ' ἀγαποῦσα.

»Κάθε φορὰ ὅμως ποὺ σοῦ ζητοῦσα νὰ μὲ παντρευτῆς, ἐσὺ ἔβαζες τὰ γέλια. Κι' ἐγὼ ἐπαιρνα τότε ἀστεῖο ὕφος, γιατὶ φοβοῦμουν ὅτι μὲ κορόιδευες. Μὰ τώρα ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, σὲ ρωτάω γιὰ τελευταία φορά: θέλεις νὰ γίνης γυναίκα μου;

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Πάολα δίστασε. Ἐκεῖνο ποὺ ἄκουγε ἦταν τόσο ἀπίστευτο, ποὺ φτάνει καὶ πάλι τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ Μάρτιν τὸν κίνδυνο ν' ἀρχίση νὰ πηγαίνη μὲ ἄλλες ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρό. Μὰ συγχρόνως μιὰ φωνὴ μέσα της τῆς ἔλεγε: «Εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία! Δεῖξε ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη του. Μὴν τὸν ἀφίσης νὰ σοῦ φύγη γιὰ πάντα!»

—Ναί, Μάρτιν, θέλω... ψιθύρισε, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του.

Καί, τὴν ἴδια στιγμή, κατάλαβε πόσο κουτοὶ ἦταν οἱ φόβοι της.

ΝΙΚ ΓΚΑΡΕΫ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΔΑΜΑΣΕ

Τήν πολιομυελίτιδα

Ἡ αὐτοάμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ

ΑΠΟ τὸ 1840, ὅταν ὁ Χάϊνε καὶ ὁ Μεντὲν περιέγραψαν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πολιομυελίτιδα, ἔχουν περάσει ὡς σήμερα 118 χρόνια. Ἔκτοτε, ἡ ἐπιστήμη ἀνακάλυψε διάφορα μέσα τόσο γιὰ τὴν πρόληψι ὅσο καὶ γιὰ τὴν καταπολέμησί της. Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ γνώσεις μας γιὰ τὴ φύσι τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καὶ τὰ αἴτια ποὺ τὴν προκαλοῦν, δὲν ἔχουν σημειώσει παρὰ ἐλάχιστες προόδους.

Ξέρομε σήμερα ὅτι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν πολιομυελίτιδα εἶναι ἕνας διηθητὸς ἰός, ποὺ οἱ διαστάσεις του δὲν ξεπερνοῦν τὰ 10—30 ἑκατομμυριοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου. Ξέρομε ἀκόμη ὅτι αὐτὸς ὁ ἰὸς κάνει τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Ἀλλ' ἀγνοοῦμε ἂν εἶναι βακτηρίδιο ἢ μόριο ὕλης, δηλαδὴ πρωτόγονος ὀργανισμὸς ἢ εἰδικὴ πρωτεΐνη.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν ὑπάρχει ἕνας ἰὸς πολιομυελίτιδος, ἀλλὰ πολλοί. Οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι: ἡ «Μπρουγχίλδη», ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πιθήκου, στὸν ὁποῖον ἔγιναν τὰ πρῶτα πειράματα, ὁ «Λάσσινγκ», ὁ «Λέων», ἡ «Ἠχὼ» (μὲ 18 ὑποδιαιρέσεις), ἡ «Κοξαΐκυ» (μὲ 18 ὑποδιαιρέσεις) καὶ ἡ «Καρακάντα». Ἡ «Κοξαΐκυ» ἔκαμε θραῦση τὸ 1947 στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Δὲν ἀποκλείεται, ἄλλωστε, νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι τύποι ἰῶν πολιομυελίτιδος, ποὺ τοὺς ἀγνοοῦμε.

Ἡ πολιομυελίτις μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῆ σ' ὅλες τὶς ἡλικίες. Τὴ μεγαλύτερη συχνότητα, ὅμως, παρουσιάζει στὰ νήπια ἡλικίας 1—4 ἐτῶν (37% ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν περιπτώσεων).

Μποροῦμε νὰ ποῦμε σήμερα ὅτι ἡ πολιομυελίτις δὲν εἶναι σοβαρὴ ἀσθένεια. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις παρουσιάζεται σὰν γρίππη μὲ ἰδιάζουσα μορφή. Μόνο σὲ 3—10 περιπτώσεις ἐπὶ 100.000 ἀσθενῶν προκαλεῖ παραλυτικὰ φαινόμενα. Ἡ πολιομυελίτις μεταδίδεται μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία, ἀλλ' ἔχασε σήμερα τὸν ἐπιδημικὸ καὶ ἐποχικὸ χαρακτῆρα, ποὺ εἶχε ἄλλοτε καὶ ἐξελίχτηκε σὲ ἐνδημικὴ ἀσθένεια. Ἡ πιὸ εὐνοϊκὴ γι' αὐτὴν ἐποχὴ εἶναι οἱ μῆνες μεταξὺ τοῦ Μαΐου καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου. Κατὰ τὸ χειμῶνα παρουσιάζει σχετικὴ ὕφεσι, χωρίς, ὅμως, νὰ ἐξαφανίζεται.

Ἡ μεγάλη ἐξάπλωσί της στὶς ἡμέρες μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν προόδων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ ἰδιαίτερα τῆς καταπληκτικῆς ἀναπτύξεως τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων. Ἄλλοτε, οἱ παθογόνοι ὀργανισμοί, ποὺ προκαλοῦσαν αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν ἀσθένεια ἐγκλωβίζονταν σὲ ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας, ἀπὸ ὅπου δύσκολα ἔβγαιναν. Σήμερα, ὅμως, ταξιδεύουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἤπειρο στὴν ἄλλη. Ἡ «Μπρουγχίλδη», ποὺ εἶναι ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος κι' ὁ πιὸ ἐπιθετικὸς ἀπὸ τοὺς ἰοὺς τῆς πολιομυελίτιδος, ὑπῆρχε ἄλλοτε μόνο στὴν Ἀμερική. Ἀλλά, μετὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, μεταφέρθηκε καὶ στὴν Εὐρώπη.

Ὡς προχτὲς ἀκόμη ἐπικοατοῦσε ἡ ἀντίληψι ὅτι ὁ ἰὸς τῆς πολιομυελίτιδος ἐγκαθίστατο κατὰ προτίμησι στοὺς νευικοὺς ἱστούς. Ἀλλ' ἡ ἀντίληψι αὐτὴ ἀνήκει πιὰ στὸ παρελθόν. Ὁ ἰὸς τῆς πολιομυελίτιδος εἰσχωρεῖ κυρίως στὸν ἐντερικὸ σωλῆνα καὶ ἀπὸ κεῖ κυκλοφορεῖ μὲ τὸ αἷμα σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό.

Εἶναι, πιθανόν, ἐξ ἄλλου, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ μᾶς φιλοξενήσαμε κάποτε, σὲ κάποιο μέρος τοῦ σώματός μας, τὸν ἀνεπιθύμητο αὐτὸ ἐπισκέπτη, ποὺ δὲν κατώρθωσε, ὅμως, ν' ἀναπτυχθῆ, γιατὶ ὁ ὀργανισμός μας πρόφτασε νὰ ἐξαπολύση ἐναντίον του ἀντισώματα, ποὺ τὸν ἐξουδετέρωσαν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀποκτήσαμε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε, ἀνοσία.

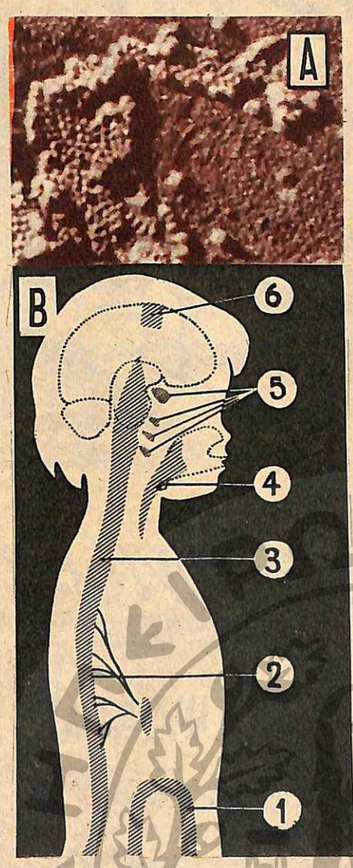

Α) Ἰὸς πολιομυελίτιδος, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ μικροσκόπιο. Ἡ φωτογραφία τὸν δείχνει μεγαλύτερο κατὰ 75.000 φορές. Β) Τὰ μέρη τοῦ σώματος ποὺ προσβάλλει ὁ ἰὸς τῆς πολιομυελίτιδος: 1) Παχὺ ἔντερον. 2) Νωτιαῖος μυελός. 3) Ἀναπνευστικὰ ὄργανα. 4) Ἀμυγδαλές. 5) Προσωπικὸ νεῦρο μὲ τὶς διακλαδώσεις του. 6) Ἐγκέφαλος. Γ) Ἡ πολιομυελίτις δὲν κάνει διάκριση ἡλικίας. Νὰ ποιές εἶναι, σύμφωνα μὲ τὶς διεθνεῖς στατιστικές, οἱ ἀναλογίες της ἐπὶ 100 ἀσθενῶν: α) Παιδιὰ κάτω τοῦ 1 ἐτους, 3,8%. β) Παιδιὰ ἡλικίας 1—4 ἐτῶν: 35,2% γ) Παιδιὰ 5—9 ἐτῶν: 26,7%. δ) Ἀπὸ 10—14: 9,3%. ε) Ἀπὸ 15—19: 4,4%. στ) Ἀπὸ 20—24: 2,8%. ζ) Μετὰ τὰ 25: 8,5% (9,3% ἀνεξακρίβωτος ἡλικία). Ἡ πολιομυελίτις προσβάλλει περισσότερο τὸ ἰσχυρὸ φύλο. Ἡ ἀναλογία εἶναι: 60% ἄνδρες, 40% γυναῖκες.

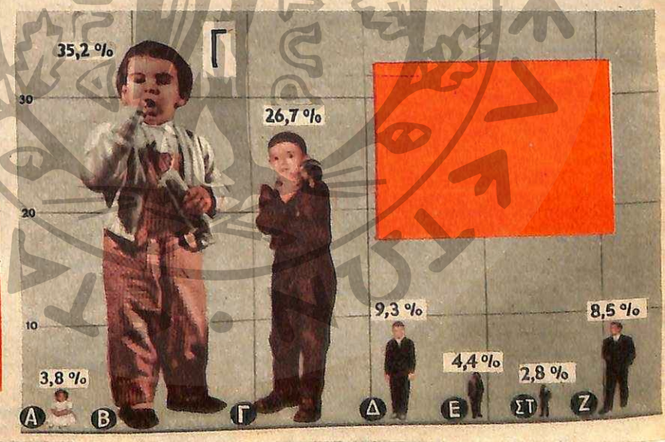

Ἡ πολιομυελίτις μεταδίδεται κυρίως ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα νερὰ καὶ ἀπὸ μολυσμένα τρόφιμα. Μεταξὺ τῶν αἰτίων ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξί της εἶναι:

α) Ἡ μυϊκὴ κούρασι. Τὸ ἀναπτυσσόμενο γαλακτικὸ ὀξὺ προκαλεῖ ἀληθινὴ διάβρωσι στὶς ἄκρες τῶν νεύρων καὶ δημιουργεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν ἐγκατάστασι καὶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἰοῦ.

β) Τὰ τραύματα. Ὁ ἰὸς ἀναπτύσσεται καλύτερα σ' ἕνα μολυσμένο πεδίο.

γ) Ἡ ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν φαίνεται ὅτι εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἰοῦ τῆς πολιομυελίτιδος.

Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι τὰ 85% τῶν παιδιῶν ἀποκτοῦν ἀνοσία μόνα τους, λόγω τοῦ ὅτι ὁ ὀργανισμός τους ἀναπτύσσει τὰ ἀπαιτούμενα ἀντισώματα στὴν κατάλληλη στιγμή.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πάρα πάνω, οἱ περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ πολιομυελίτις προκαλεῖ παράλυσι εἶναι ἐλάχιστες. Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευτοῦν μὲ τὶς διάφορες ὀρθοπεδικὲς συσκευές, ποὺ ἔχουν ἐπινοηθῆ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Σὲ βαρύτερες μορφὲς ἐνδείκνυται ὁ χαλύβδινος πνεύμων.

Ἐναντίον τῆς πολιομυελίτιδος ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, δύο προληπτικὰ ἐμβόλια. Τὸ ἕνα εἶναι τοῦ Ἀμερικανοῦ Σὼλκ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Γάλλου καθηγητοῦ Λεπίν.

Παρὰ τὸ ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες τραγικὲς ἀποτυχίες, καλυτέρευσε τὸ ἐμβόλιό του, οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες φρονοῦν ὅτι τὸ γαλλικὸ παρέχει ἀσφάλεια 100.000 φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Τὸ ἐμβόλιο Λεπὶν παρέχει ἀνοσία γιὰ τρία περίπου χρόνια. Ἡ προστασία, ποὺ ἐξασφαλίζει ἐναντίον τῶν ἰῶν τοῦ τύπου «Λάσσινγκ» καὶ «Λέων» φτάνει τὰ 90%, ἐνῶ γιὰ τὴν τρομερὴ «Μπρουγχίλδη», δὲν ξεπερνάει τὰ 60%.

Ἡ ἐγχείρησι τῆς «εἰλεῖτιδος»

Ἀφ' ὅτου ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ἔπαθε ξαφνικὰ «εἰλεῖτιδα», οἱ Ἀμερικανοὶ ἐνδιαφέρθηκαν ζωηρὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια τοῦ εἰλεοῦ (τοῦ κατωτέρου τμήματος τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου), ποὺ τὴν ἀγνοοῦσαν ἀκόμη ὡς τότε.

Πληροφορήθηκαν λοιπὸν ἀπὸ τὶς ἰατρικὲς ἀνακοινώσεις ὅτι, ἀπὸ κείνους ποὺ κάνουν ἐγχείρησι εἰλεϊτίδος, τὰ 65% παρουσιάζουν ἀργότερα ὑποτροπή.

Μετὰ τὴ δεύτερη ἐγχείρησι οἱ πιθανότητες ὑποτροπῆς γίνονται 75% καὶ μετὰ τὴν τρίτη φτάνουν τὰ 89%.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, συνιστᾶται ν' ἀποφεύγεται ὅσο τὸ δυνατὸν ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασι καὶ νὰ γίνεται μιὰ συντηρητικὴ θεραπεία, μὲ ἀνάπαυσι καὶ μὲ δίαιτα πλουσία σὲ πρωτεΐνες.

"Ενα στυγερὸ ἔγκλημα ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία

Τὸ βράδυ τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 1906, κατὰ τὶς ἑφτά, ἡ κυρία Λόττι Κέλλυ, ἀφοῦ ἔκαμε διάφορα ψώνια στὰ μαγαζιά, γύρισε στὸ σπίτι της, στὸν ἀριθμὸ 2103 τῆς Ντάϊαμον Στρήτ, στὴ Φιλαδέλφεια.

Τὸ σπίτι αὐτό, ποὺ εἶχε τρία πατώματα, ἦταν δικό της. Ἡ κυρία Κέλλυ ζοῦσε ἀπὸ τὰ ἐνοίκια, ποὺ εἰσέπραττε ἀπὸ τὰ ἐννιὰ διαμερίσματά του. Τὰ περισσότερα ἦταν τῶν τριῶν δωματίων καὶ δύο ἢ τρία τῶν δύο. Τὸ δέκατο, στὸ ἰσόγειο, τὸ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, δυὸ διαμερίσματα ἦταν ξενοίκιαστα. Προτοῦ φύγη, λοιπόν, ἡ κυρία Κέλλυ παρακάλεσε μιὰ νοικάρισσά της, ποὺ ἔμενε στὸ τρίτο πάτωμα, τὴν κυρία Τζέην Λιούϊς, νὰ κατεβῆ στὸ διαμέρισμά της, στὸ ἰσόγειο, γιὰ νὰ δίνη πληροφορίες στοὺς ὑποψηφίους ἐνοικιαστές, ποὺ τυχὸν θὰ παρουσιάζονταν. Ἡ κυρία Λιούϊς πῆρε μαζί της καὶ τὸ κοριτσάκι της, τὴ μικρὴ Ἔλσα, ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμη τριῶν χρόνων.

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι, ἡ κυρία Κέλλυ εἶδε αἵματα στὸ πάτωμα κι' ἄκουσε τὴν Ἔλσα νὰ κλαίη στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πρόσεξε τότε ὅτι τὰ αἵματα σταματοῦσαν μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη ντουλάπα. Ἄνοιξε ἀμέσως αὐτὴ τὴ ντουλάπα καὶ... δέχτηκε στὰ χέρια τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Τζέην Λιούϊς.

Χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἡ κυρία Κέλλυ τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐξιστόρησε στὸν ἐπιθεωρητὴ Χὰμ αὐτὰ ποὺ ἀφηγηθήκαμε. Ὁ δολοφόνος εἶχε κόψει μὲ μιὰ ψαλιδιὰ τὴ δεξιὰ καρωτίδα τοῦ θύματός του. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶχε χρησιμοποιήσει ἕνα ψαλίδι, ποὺ βρέθηκε ματωμένο πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Αὐτὸ τὸ ψαλίδι ἦταν τῆς κυρίας Κέλλυ.

Στὸ γιατρὸ ποὺ ἐξέτασε τὸ πτῶμα ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ εὐστοχία τοῦ δολοφόνου. Δὲν χρειάστηκε παρὰ ν' ἀνοιγοκλείση τὸ ψαλίδι, γιὰ νὰ κόψη πέρα γιὰ πέρα τὴν καρωτίδα τῆς δυστυχισμένης Τζέην Λιούϊς. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ, τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἀνάμεσα στὶς 4 καὶ στὶς 6, τὴν ὥρα, δηλαδή, ποὺ ἡ κυρία Κέλλυ γύριζε στὰ μαγαζιά.

Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχαν ἐμφανιστῆ δύο ἢ τρεῖς ὑποψήφιοι ἐνοικιαστές, ποὺ παρουσιάστηκαν αὐθόρμητα στὴν ἀστυνομία. Ἀναγνώρισαν ὅλοι στὴ νεκρὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδεχτῆ καὶ τοὺς εἶχε δώσει πληροφορίες. Ἀλλὰ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ποῦν τίποτα ἄλλο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξέτασαν ἐπίσης μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμονὴ τὴ μικρὴ Ἔλσα, ἀλλά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, δὲν κατάφεραν νὰ μάθουν τίποτα. Τὸ κοριτσάκι, δὲν εἶχε ἰδῆ τὸ ἔγκλημα. Σὲ κάποια στιγμή, ὅμως, εἶχε χάσει μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του τὴ μαμά του κι' ἄρχισε τότε νὰ κλαίη.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ προκάλεσε τεραστία συγκίνησι σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική κι' οἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν κάθε μέρα πολλὲς στῆλες σ' αὐτό.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία κόσμος Τζὼν Πράϊς, ἡλικίας 23 ἐτῶν, ποὺ ἰσχυρίστηκε πὼς αὐτὸς εἶχε κόψει τὸ λαιμὸ τῆς Τζέην Λιούϊς. Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξακρίβωσαν πὼς τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος βρισκόταν στὸ Σικάγο. Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν μυθομανὴς καὶ, διαβάζοντας τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων, φιλοδόξησε νὰ γίνη ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας.

Ὁ ἀστυνομικὸς Χάιμ, δὲν εὗρισκε καμμιὰ σταθερὴ βάσι, ὅπου νὰ μποροῦσε νὰ στηριχτῆ. Εἶχε καταλήξει, ὡστόσο, στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δολοφόνος ἔπρεπε νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας Κέλλυ. Τὸ ψαλίδι ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει, τὸ ὅτι ἤξερε ποιά ὥρα θὰ εὕρισκε μόνη της τὴν Τζέην Λιούϊς, καθὼς καὶ τὸ ὅτι εἶχε κρύψει τὸ πτῶμα μέσα στὴ ντουλάπα, τὸ ἔδειχναν ἀρκετά.

Ἄρχισε τότε νὰ ἐξετάζη προσεχτικὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παρελθὸν τοῦ καθενός.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἔμαθε πὼς ἡ Τζέην Λιούϊς ἦταν χωρισμένη ἀπ' τὸν ἄντρα της. Κατὰ μιὰ περίεργη σύμπτωσι, ὁ Χάρυ Λιούϊς, ὁ σύζυγος τῆς Τζέην, τὴν ἡμέρα ποὺ αὐτὴ βρέθηκε σκοτωμένη,

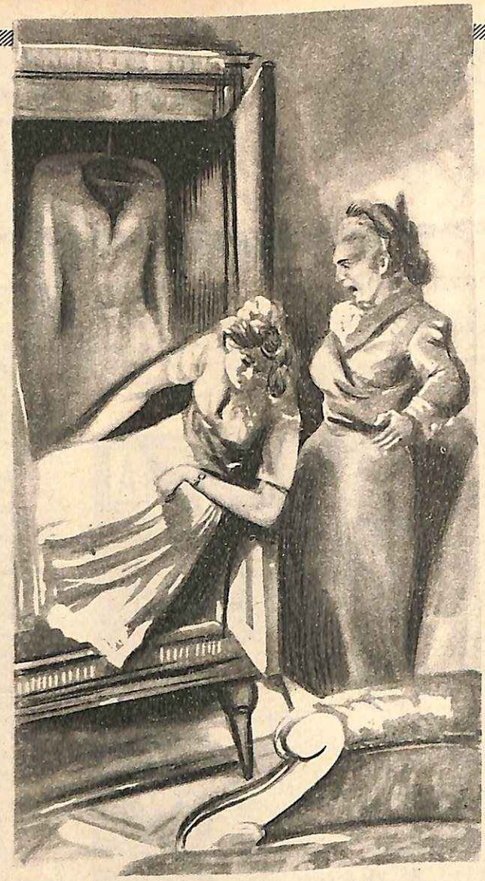

Ἡ φόνισσα ΜΕ ΤΟ ΨΑΛΙΔΙ

Ἄνοιξε τὴ ντουλάπα καὶ εἶδε νὰ πέφτη ἀπὸ μέσα τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας!

τραυματίστηκε σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα στὸ Σικάγο καὶ νοσηλευόταν τώρα σὲ κάποιο νοσοκομεῖο.

Μιὰ ἄλλη σημαντικὴ ἀνακάλυψι ἦταν ὅτι ἡ κυρία Κέλλυ συνδεόταν ἐρωτικὰ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστές της, κάποιον Σόμμερς, στὸν ὁποῖο εἶχε παραχωρήσει δυὸ δωμάτια στὸν τρίτο ὄροφο, χωρὶς νὰ τοῦ παίρνη ἐνοίκιο. Αὐτὸς ὁ Σόμμερς, ἦταν μόλις 33 χρόνων, ἐνῶ ἡ Κέλλυ εἶχε περάσει πιθανὸν τὰ 45.

Μιὰ καθαρίστρια τοῦ σπιτιοῦ κατέθεσε, ἐξ ἄλλου, ὅτι εἶχε ἰδῆ πολλὲς φορὲς τὸν Σόμμερς καὶ τὴν Τζέην Λιούϊς νὰ κρυφοκουβεντιάζουν. Ἡ γνώμη της ἦταν ὅτι ὁ Σόμμερς, ἐπισκεπτόταν πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα τὴ Τζέην στὸ διαμέρισμά της. Αὐτὸ τὸ συμπέραινε ἀπὸ τὰ ἀποτσίγαρα, ποὺ εὕρισκε τὸ πρωῒ στὰ σταχτοδοχεῖα. Κάποτε ἐπίσης εἶχε βρῆ ἕνα κουμπὶ ἀπὸ μανικέτια στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Τζέην. Τὸ πῆγε ἀμέσως στὸν Σόμμερς, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ ποῦ τὸ εἶχε βρῆ, κι' αὐτὸς τὸ ἀναγνώρισε ὅτι ἦταν δικό του.

Ὁ Χὰμ ἔφτιαξε τότε μιὰ τολμηρὴ ὑπόθεσι μέσα στὸ μυαλό του. Καί, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἀποφάσισε νὰ κάμη μιὰ ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα στὸ διαμέρισμα τῆς Κέλλυ. Δὲν ἔπρεπε, ὅμως, νὰ παρίσταται κι' ἡ ἴδια. Γι' αὐτό, εἶπε στὸν προϊστάμενό του νὰ τὴν καλέση στὴν ἀστυνομία γιὰ ἀνάκρισι. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἔτρεξε μαζὶ μὲ δύο ἄλλους συναδέλφους του στὸ σπίτι της, ὅπου μπῆκαν μὲ ἀντικλείδι.

Στὴν ἀρχή, οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ δὲ βρῆκαν τίποτα, ποὺ νὰ παρουσίαζε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ἀλλά, ἐφ᾽ικά, τὰ μάτια τοῦ Χὰμ ἔπεσαν σ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη, ἀνάμεσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μοντέρνα μυθιστορήματα.

«Κάποιο λεξικὸ» σκέφτηκε.

Ἀλλ' ἦταν ἕνα βιβλίο ἀνατομίας, ποὺ περιεῖχε κάμποσους ἀνατομικοὺς πίνακες στὸ τέλος. Ὁ Χὰμ τὸ ἔψαξε προσεχτικὰ κι' ἀνακάλυψε σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πίνακες μιὰ μαύρη μολυβιά, ποὺ ὑπογράμμιζε τὴ θέσι τῆς καρωτίδος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν τοῦ ἔμεινε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ἡ ὑπόθεσί του ἦταν σωστή.

Γύρισε τότε στὸ γραφεῖο του, διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὴν Κέλλυ καὶ τῆς ἔδειξε τὸ βιβλίο τῆς ἀνατομίας, ποὺ εἶχε πάρει μαζί του.

— Ἀπὸ πότε ἀρχίσατε νὰ κάνετε ἀνατομικὲς μελέτες; τὴ ρώτησε.

Ἡ Κέλλυ ἔχασε τὸ χρῶμα της, προσπάθησε νὰ πῆ κάτι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε.

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ, συνέχισε ὁ Χάμ. Ἀρχίσατε νὰ ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν ἀνατομία, ἀπὸ τότε ποὺ πήρατε τὴν ἀπόφασι νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴ μέση τὴ Τζέην Λιούϊς, γιατὶ σᾶς ἔκλεδε τὶς ὧρες, ποὺ σᾶς ἀφιέρωνε ὁ Σόμμερς... Ὁμολογῶ ὅτι ξεπεράσατε καὶ τοὺς πιὸ εἰδικούς. Ἡ ἀκρίβεια μὲ τὴν ὁποία βρήκατε τὴν καρωτίδα τοῦ θύματός σας, εἶναι καταπληκτική... Ἀλλὰ ποιός ξέρει πόσα βράδυα εἴχατε ἀγρυπνήσει μελετῶντας τὴ θέσι της πάνω στοὺς πίνακες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου!... Καὶ τώρα ἔρχομαι στὸ ἔγκλημά σας. Ἀφοῦ προσκαλέσατε τὸ θῦμα σας στὸ διαμέρισμά σας, τρέξατε στὰ μαγαζιά, γιὰ νὰ δημιουργήσετε ἕνα ἀκαταμάχητο «ἄλλοθι».

»Ὅταν γυρίσατε ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἡ μικρὴ Ἔλσα ἔπαιζε στὴν τραπεζαρία. Μπήκατε τότε στὴν κρεβατοκάμαρα, ὅπου σᾶς περίμενε ἡ Τζέην, πήρατε τὸ ψαλίδι, ποὺ τὸ εἴχατε βάλει ἀπὸ πρὶν στὴν κατάλληλη θέσι καί, μὲ μιὰ ψαλιδιά, τῆς κόψατε τὴν καρωτίδα. Ἀνακαλύψατε ὕστερα τὰ πτῶμα μέσα στὴ ντουλάπα, ὅπου, ὅμως, τὸ εἴχατε βάλει μὲ τὰ ἴδια σας τὰ χέρια... Ἡ σκηνοθεσία σας ἦταν ὑπέροχη...

Ἡ Κέλλυ ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ὁμολογῶ τὸ ἔγκλημά μου, εἶπε. Ἤμουν τρελλὴ ἀπὸ ζήλεια... Ἡ Τζέην μοῦ εἶχε ξεμυαλίσει τὸν Σόμμερς, τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσα...

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, αὐτοκτόνησε μέσα στὸ κελλί της, ἀνοίγοντας τὶς φλέβες τῶν χεριῶν της μὲ μιὰ χρυσὴ καρφίτσα, ποὺ εἶχε στὸ κορσέ της.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Τὸ μοιραῖο λάθος, ποὺ ὡδήγησε στὸ φέρετρο ἕνα παιδὶ ἕντεκα χρόνων

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά. Οἱ ἀδελφοὶ Ζὺλ καὶ Λουῒ Μπασσάν, ποὺ διατηροῦσαν τὸ μοναδικὸ ρεστωράν στὸ γαλικὸ χωριὸ Σαὶν Νό, κατέβαζαν τὰ ρολλὰ τοῦ μαγαζιοῦ τους κι' ἑτοιμάζονταν νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τους. Ξαφνικά, δ-μως, τὸ μάτι τους πῆρε μιὰ σκιά, ποὺ κινιόταν στὴ στέγη τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Τὰ δυὸ ἀδέλφια δὲ δίστασαν τότε καθόλου. Μπῆκαν γρήγορα στὸ μαγαζὶ καὶ βγῆκαν σὲ λίγο μὲ μιὰ καραμπίνα.

Ἀπὸ κάμποσον καιρό, οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὰ κατορθώματα ἑνὸς ἀσύλληπτου κλέφτη, ποὺ ἡ λαϊκὴ φαντασία τὸν εἶχε βαφτίσει Ἀρσὲν Λουπέν. Οἱ ἀδελφοὶ Μπασσάν, σκέφτηκαν, λοιπόν, ἁμέσως, πὼς ἐκείνη ἡ σκιὰ ἀνῆκε στὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ὑποκείμενο. Βγαίνοντας στὸ δρόμο, τοῦ φώναξαν νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὴν ὑδρορρὸη τοῦ σπιτιοῦ, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πυροβολοῦσαν. Ἡ σκιά, ὅμως, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῆ, ἄρχισε νὰ τρέχη στὴν πλατειὰ κορνίζα τῆς σκεπῆς. Τότε, ὁ Λουῒ Μπασσὰν πυροβόλησε.

Ἡ σκιὰ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη πάνω στὴν κορνίζα, σὰν νὰ μὴν ἤξερε, ἂν θὰ πρεπε νὰ συνεχίση τὸ τρέξιμό της ἢ νὰ κάνη πίσω. Ὕστερα, χωρὶς καμμιὰ φωνή, ἔπεσε στὸ δρόμο. Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ οἱ ἀδελφοὶ Μπασσάν, ἔτρεξαν κι' ἔσκυψαν πάνω ἀπὸ τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ κλέφτη. Τοὺς κόπηκε τότε τὸ αἷμα. Τὸ κορμὶ ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ τὴ σφαῖρα, ἀνῆκε σ' ἕνα παιδάκι ἕντεκα χρόνων, στὸ Ζεράρ Ὀμπερτιέ.

Μιὰ πλατειά, σκοῦρα κηλίδα ἁπλωνόταν στὸ στῆθος του... Ὁ ἀσύλληπτος Ἀρσὲν Λουπὲν τοῦ χωριοῦ δὲ θὰ ξανανοχλοῦσε πιὰ κανένα νοικοκύρη, γιατὶ ἁπλούστατα ἦταν νεκρός!

Οἱ κλοπὲς τοῦ μικροῦ Ζεράρ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυστηριῶδη τους χαρακτῆρα, δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία. Τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο παιδάκι δὲν ἔβλεπε σημασία στὸ χρῆμα, ἀλλὰ ἔκλεβε μονάχα μικροαντικείμενα, ποὺ τοῦ γυάλιζαν στὸ μάτι, ὄπως λόγου χάριν ἀναπτῆρες ἢ μετάλλινα τασάκια. Τὸ κίνητρό του, δὲν ἦταν καθόλου ἐγκληματικό, ἀλλὰ μιὰ ψυχικὴ ἀρρώστεια: ἡ κλεπτομανία.

Ὁ Ζεράρ ἦταν μοναχογυιὸς ἑνὸς τίμιου ἐπαγγελματίας, τοῦ μπακάλη Ζὼρζ Ὀμπερτιέ, ποὺ τὸν ὑπολπτόταν ὅλο τὸ χωριό. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, εἶχε πάθει ἕναν ἀνεξήγητο πυρετό. Οἱ γιατροὶ εἶπαν τότε στοὺς γονεῖς του:

— Δὲν εἶναι τίποτα. Ἔχει πρόωρη ἀνάπτυξι. Νὰ τοῦ δίνετε νὰ καλοτρώη, νὰ μὴ τὸ κουράζετε καὶ θὰ δῆτε πὼς ὅλα θὰ περάσουν.

Ἐκεῖνοι ἀκολούθησαν τὴν ἰατρικὴ συμβουλή. Τὸ ἔβγαλαν προσωρινὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὸ ἔστειλαν στὴ γιαγιά του, σ' ἕνα κοντινὸ χωριό, ποὺ εἶχε πιὸ ὑγιεινὸ κλίμα. Ἀκριβῶς, λοιπόν, τότε, οἱ γονεῖς τοῦ Ζεράρ δοκίμασαν τὴν πρώτη δυσάρεστη ἔκπληξι.

Ὁ μικρούλης, ἄγνωστο πῶς, κατάφερε νὰ τρυπώση στὸν πύργο τοῦ βαρώνου Γκυιγόμ, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ἄλλο ἐκεῖνο χωριὸ κι' οἱ ὑπηρέτες τὸν ἔπιασαν σὲ κάποιο σαλόνι μὲ τὶς τσέπες φουσκωμένες ἀπὸ μικροαντικείμενα, ποὺ εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Ὁ βαρῶνος, φυσικά, δὲν, κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα στὴν ἀστυνομία. Μάλλωσε τὸ μικρό, τὸν ἔστειλε μ' ἕναν ὑπηρέτη στὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς του κι' εἰδοποίησε τοὺς γονεῖς του.

Οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι τρόμαξαν ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός. Πῆραν τὸ παιδὶ πάλι στὸ σπίτι καὶ κάλεσαν τὸ γιατρό νὰ τὸ ἐξετάση. Τοὺς εἶχε κάνει ἐντύπωσι πὼς ὁ Ζεράρ, δὲν ἔδειχνε καθόλου μεταμέλεια, οὔτε συναίσθησι γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει. Ὁ γιατρός, λοιπόν, τοὺς ἀπάντησε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ περίπτωσι κλεπτομανίας καὶ τοὺς καθησύχασε. Χρειαζόταν λίγη ὑπομονή. Ὅταν θὰ συμπληρωνόταν ἡ ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ, ἡ πάθησι αὐτὴ θὰ ἐξαφανιζόταν.

Τὸ ζεῦγος Ὀμπερτιέ, ἐπειδὴ φοβόταν πὼς τὸ γεγονὸς μποροῦσε νὰ μαθευτῆ καὶ νὰ τοὺς ντροπιάση, παρακάλεσε τὸ γιατρὸ νὰ μὴ πῆ τίποτα. Ἐξ ἄλλου, τὰ βράδυα, ὅταν ὁ Ζεράρ πήγαινε νὰ κοιμηθῆ στὸ δωμάτιό του, κλείδωναν τὴν πόρτα του, γιὰ νὰναι ἔτσι ἡσυχοι.

Γιὰ ἕνα διάστημα, φάνηκε πὼς αὐτὴ ἡ προφύλαξι εἶχε πετύχει τὸ σκοπό της. Ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες, ὅμως, ἄρχισε στὸ χωριὸ ἡ σειρὰ τῶν μυστηριωδῶν κλοπῶν. Μέσα στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας, κάθε τόσο, οἱ ἔνοικοι κάποιου σπιτιοῦ ξυπνοῦσαν ἀπὸ ἕνα θόρυβο. Πηδοῦσαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους, ἀνακάλυπταν τότε ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ καὶ διαπίστωναν πὼς τοὺς ἔλειπε κάποιο μπιμπλό, κάποιο ἀσημικὸ ἢ ἕνα ρολόϊ.

Ὅταν ἡ φήμη αὐτῶν τῶν μικρῶν κλοπῶν διαδόθηκε στὸ χωριό, οἱ σοῦγιοι Ὀμπερτιὲ ἀνησύχησαν. Μήπως τὸ παιδί τους ἦταν ὁ κλέφτης; Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ συμβαίνη κάτι τέτοιο, ἀφοῦ ὁ Ζεράρ ἦταν κλειδωμένος κάθε βράδυ; Μιὰ ἔρευνα, ὅμως, ποὺ ἔκαναν στὸ δωμάτιό του, τοὺς ἐπιβεβαίωσε τὶς ὑποψίες. Ὁ μικρὸς εἶχε κάνει μιὰ κρυψώνα, ξεκαρφώνοντας μιὰ σανίδα ἀπὸ τὸ πάτωμα. Κι' ἐκεῖ εἶχε τοποθετήσει ὅλα τὰ κλοπιμαῖα. "Οσο γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ ἔβγαινε ἔξω, τὸν ἀνακάλυψαν κι' αὐτόν. Ἄνοιγε τὸ παράθυρο, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ψηλὸ καὶ γλυστροῦσε κάτω, μ' ἕνα σκοινί.

Οἱ Ὀμπερτιὲ τὸν πῆραν τότε νὰ κοιμᾶται μαζί τους κι' εἶχαν τὸ νοῦ τους μὴ σηκωθῆ τὴ νύχτα καὶ τοὺς φύγη. Ἀπὸ ντροπή, ἐξ ἄλλου, γιὰ τὴν ἀτυχία τους αὐτή, φύλαξαν μυστικὴ ὅλη τὴν ὑπόθεσι καὶ δὲν εἶπαν τίποτα σὲ κανένα. Ἀλλὰ ὁ Ζεράρ, ποὺ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀντισταθῆ στὸ πάθος του, κατάφερε τὴ μοιραία νύχτα νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐνῶ οἱ γονεῖς του κοιμόντουσαν. Καὶ τὸ ἀνεπανόρθωτο ἔγινε.

Ὅταν οἱ ἀδελφοὶ Μπασσὰν σήκωσαν τὸ μικρὸ πτῶμα τοῦ Ζεράρ καὶ τὸ πῆγαν στὸ σπίτι του κλαίγοντας, ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε ἀναστατωθῆ! Οἱ γονεῖς τοῦ ἄτυχου μικροῦ ἔκαναν σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸν ἀφάσταχτο πόνο τους. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ πατέρας του ὥρμησε στὸν τοῖχο καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι του μὲ δύναμι. Καὶ θὰ τὸ ἔσπαγε, ἂν τὸ χτυποῦσε καὶ δεύτερη φορά. Μὰ εὐτυχῶς τὸν συγκράτησαν δυὸ φίλοι του.

Ἔτσι, τραυματίστηκε μονάχα ἑλαφρά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ ἄτυχου παιδιοῦ. Κι' ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, ποὺ σκέπαζαν τὸ ἄψυχο κορμί του, ἦταν τοποθετημένα γύρω τὰ μικρά, λαμπερὰ ἀντικείμενα, ποὺ τοῦ εἶχαν στοιχίσει τὴ ζωή...

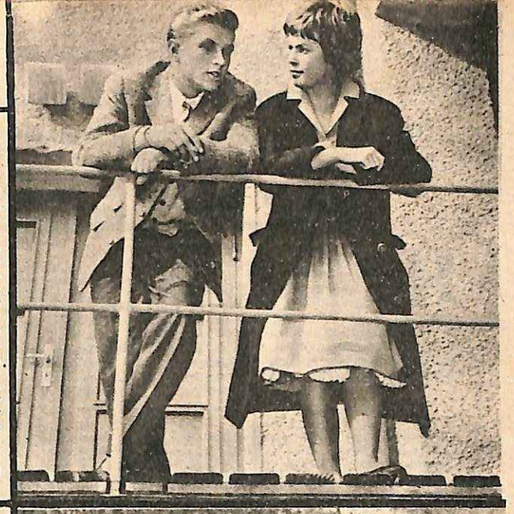

ΠΟΙΑ Η ΣΥΝΟΜΙΛΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΝΤΥ ΚΡΥΓΚΕΡ;

Ὁ νέος ποὺ βλέπετε ἀριστερὰ στὴ φωτογραφία μας, εἶναι ὁ Χάρντυ Κρύγκερ, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, τὸν ὁποῖον εἴδαμε νὰ πρωταγωνιστῆ καὶ σὲ ἀρκετὰ ἀγγλικὰ φίλμ. Ποιὰ εἶναι ὅμως ἡ νέα ποὺ βρίσκεται κοντά του; Ἡ γυναίκα, του, ἡ ἀδελφή του, κανένα καινούργιο του φλέρτ; Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἡ νέα ποὺ συνομιλεῖ μαζί του εἶναι ἡ κορούλα του Χριστίνα, ἡ ὁποία εἶναι σήμερα 13 χρόνων. Ὁ Χάρντυ Κρύγκερ, ποὺ ἐώρτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν 30ὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα σὲ ἡλικία 16 χρόνων μονάχα, καὶ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴ σύζυγό του.

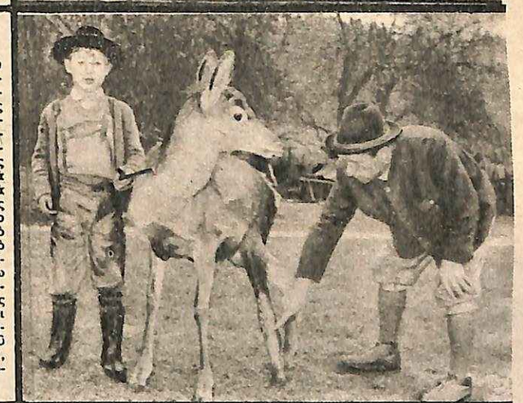

ΤΟ ΕΛΑΦΑΚΙ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐλάφι, ποὺ βλέπετε τόσο ἐξοικειωμένο μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνεκαλύφθη πρὶν ἀπὸ τέσσερις μῆνες μέσα στὰ χιόνια. Ἐτοιμοθάνατο ἀπὸ τὸν Αὐστριακὸ χωρικό, ποὺ διακρίνεται στὴ φωτογραφία μας (δεξιά). Ἐπιστρέφοντας μιὰ μέρα στὸ κτῆμα του, κοντὰ στὸ Μέντισταλ, ὁ χωρικὸς εἶδε τὸ ἐλαφάκι μισοχωμένο μέσα στὰ χιόνια. Ὅταν τὸ πλησίασε διεπίστωσε πὼς τὸ δυστυχισμένο ζῶο εἶχε χάσει, ἄγνωστο πῶς, τὸ πίσω ἀριστερὸ πόδι του. Τὸ φορτώθηκε, λοιπόν, στοὺς ὤμους του, τὸ μετέφερε στὸ σπίτι του καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ περιποιήθηκε τὸ τραῦμα του, τοῦ πρόσθεσε ἕνα ξύλινο πόδι, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει τώρα νὰ γυρίζη στὸ δάσος.

ΠΕΘΑΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

Σὲ μιὰ σκηνή, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι Λεντινάρα τῆς Ἰταλίας, πέθανε πρὸ ἡμερῶν ἡ βασίλισσα τῶν τσιγγάνων Μιμὴ Ροζέτο. Ἐπασχε ἀπὸ σωρίκνωσι τῶν νεφρῶν καὶ νοσηλευόταν σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ὅταν ὅμως οἱ γιατροὶ ἀποφάνθηκαν πὼς δὲ μποροῦσε νὰ σωθῆ, τσιγγάνοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔσπευσαν στὴ Λεντινάρα, πῆραν τὴ ἄρρωστη βασίλισσά τους ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ τὴ μετέφεραν σὲ μιὰ σκηνὴ γιὰ νὰ πεθάνη ἀνάμεσα στὸ λαό της, ὅπως τὸ ἀπαιτοῦν οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις τῆς φυλῆς. Στὴ φωτογραφία μας ἡ ἄρρωστη βασίλισσα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό της, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της καὶ διάδοχό της, Μαρίκα.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ

Σὲ στενὸ τῆς Μεσσήνης ἔγινε τελευταία μιὰ ἐγκατάστασι ἠλεκτροφόρων καλωδίων ποὺ μεταφέρουν ἀπὸ τὴν ἠπειρωτικὴ Ἰταλία στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Σικελίας ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἰσχύος 220.000 βόλτ. Οἱ μεταλλικοὶ πύργοι ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὰ δυὸ ἄκρα τοῦ στενοῦ ἔχουν ὕψος 220 μέτρων καὶ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι 3500 μέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὰ σύρματα ποὺ περνοῦν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα εἶναι χαλύβδινα καὶ σχηματίζουν μιὰ καμπύλη τῆς ὁποίας τὸ κατώτατο σημεῖο φτάνει 70 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἡ καμπύλη αὐτὴ θεωρήθηκε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἀντέχη τὸ ὅλο ἔργο στὴ δύναμι τῶν ἀνέμων καὶ τῶν σεισμῶν.

Ἡ ἀγάπη νέα στὴ φλόγα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ἐπανάστασι εἶχε ἐπικρατήσει πιὰ σ' ὅλη τὴ Γαλλία, μὲ τὴ φωτιὰ καὶ μὲ τὸ σίδερο. "Ενα ματωμένο καλάθι εἶχε δεχτῆ, μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα, καὶ τὰ κεφάλια τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Μαρίας 'Αντουανέττας. Μονάχα στὴ Βανδέα, μιὰ περιοχὴ τῆς Βρετάνης, οἱ «Σουάνοι» —φανατικοὶ βασιλόφρονες— συνέχιζαν τὴν ἀπελπισμένη ἀντίστασί τους κατὰ τῶν δημοκρατικῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Καντουντάλ.

Μέσα στὴν ἀνεμοζάλη αὐτή, ὁ 'Ερβὲ ντὲ Μοντὲκ —λοχαγὸς ἄλλοτε τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς— ἔχασε τὴ μνηστή του, τὴ γλυκειὰ Αὐγή. Εἶχε μάθει γι' αὐτὴν ὅτι, ἀμηχάνως κάθε κίνδυνο, τριγυρνοῦσε στὴν ὕπαιθρο, προσπαθῶντας ν' ἀνασυγκροτήσῃ ἕναν ἐθνικὸ στρατό, γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐπανάστασι.

"Ενα μῆνα τώρα, ὁ 'Ερβὲ βρισκόταν κλεισμένος σ' ἕνα παλιὸ πύργο, στὸ Μενέ, σὰν λεοντάρι σὲ κλουβί. 'Υπέφερε μὲ τὴ σκέψι, ὅτι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πολεμοῦσαν στὴ Βανδέα γιὰ τὴ βασιλεία, αὐτὸς ἦταν καταδικασμένος σὲ ὑποχρεωτικὴ ἀβράνεια. Εἶχε χάσει κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς δικούς του.

'Απερίγραπτη, λοιπόν, ἦταν ἡ χαρά του, ὅταν ἕνα πρωῒ εἶδε μπροστά του τὸ Φρανσουὰ ντὲ Καργκόν, ἀξιωματικὸ καὶ αὐτόν, ἀφοσιωμένο στὸ βασιλέα. Τοὺς συνέδεε παληὰ φιλία. 'Εκτὸς τούτου, ὁ 'Ερβὲ εἶχε ἰδιαίτερους λόγους νὰ εὐγνωμονῇ τὸ Φρανσουά, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τοῦ ἔσωσε κάποτε τὴ ζωὴ σὲ μιὰ κρίσιμη περίστασι.

'Ο Φρανσουὰ δὲν ἦταν μόνος. Τὸν συνόδευ: μιὰ κομψοντυμένη καὶ ἀρωματισμένη κοπέλλα, διαβολικὰ ὄμορφη, μὲ πονηρὰ μάτια καὶ μὲ σῶμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κολάσῃ καὶ ἅγιο.

—'Η μνηστή μου, ἡ δεσποινὶς Μανὸν ντὲ Λακύρ! τοῦ εἶπε περήφανος, ὁ Φρανσουά. Δὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ οὔτε στιγμὴ μακριά μου... Μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ... 'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολύ!

Παρ' ὅλη του τὴν ἀγάπη γιὰ τὸ Φρανσουά, ὁ 'Ερβὲ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ, ὅταν συνέκρινε τὴν τερατώδη ἀσχήμια τοῦ φίλου του μὲ τὴν ἐπικίνδυνη καλλονὴ τῆς Μανόν.

'Ο Φρανσουὰ ἔφερνε εὐχάριστα νέα. Τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Γίνονταν μεγάλες προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησι τοῦ μονάρχικοῦ στρατοῦ. 'Υπολόγιζαν πολὺ καὶ στὴν ἐνίσχυσι τῆς 'Αγγλίας. "Επρεπε νὰ εἶναι ἕτοιμοι γιὰ δράσι.

★

'Ο 'Ερβὲ δὲν ἄργησε νὰ προσέξῃ, ὅτι ἡ Μανὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ κάθε συζήτησι ποὺ γινότανε σνετικὰ μὲ τὶς προσπάθειες τῶν βασιλοφρόνων, καὶ ὅτι ἦταν πολὺ φιλάρεσκη μαζί του. Μά, δὲν ἔδωσε σημασία στὴ λεπτομέρεια αὐτή. Τὸν ἀπασχολοῦσαν ἄλλα ζητήματα, πιὸ σοβαρά.

"Υστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, παρουσιάστηκε ἕνας πράκτορας τῶν βασιλοφρόνων, ἄγνωστος ὡς τότε στὸν Φρανσουὰ καὶ στὸν 'Ερβέ. Φαινόταν πολὺ βιαστικός. Κλείστηκε μὲ τοὺς δυὸ φίλους σ' ἕνα δωμάτιο καὶ τοὺς πληροφόρησε ὅτι πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρχηγό τους, τὸν Καντουντάλ, γιὰ νὰ τοῦ μεταδώσῃ ἀπὸ «κάπου» ἐντολὲς ἐξειρετικῆς σπουδαιότητος.

'Ενῶ συζητούσανε χαμηλόφωνα τοῦ φάνηκε ποῦ 'Ερβὲ πὼς ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πῆγε νὰ δῇ ποιός ἦταν, καὶ εἶδε τὴ Μανὸν κοντὰ στὴν πόρτα. 'Εκείνη ταράχτηκε, σὰν νὰ τὴν ἔπιασε νὰ κρυφακούῃ. Μὰ ὁ 'Ερβὲ τῆς χαμογέλασε, χωρὶς νὰ βάλῃ κακὸ μὲ τὸ νοῦ του.

'Ο ἀντιπρόσωπος βιαζότανε τόσο πολὺ νὰ φύγῃ, ὥστε δὲν περίμενε νὰ νυχτώσῃ. Καὶ παρακάλεσε τοὺς δυὸ φίλους νὰ τοῦ δείξουν ποῦ θὰ εὕρισκε τὸν Καντουντάλ, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὸ δρόμο. 'Ο Φρανσουὰ καὶ ὁ 'Ερβὲ ἀνέλαβαν νὰ τὸν συνοδεύσουν. 'Ο 'Ερβὲ πῆγε κι' αὐτὸς μαζί τους ὡς ἕνα σημεῖο, καὶ ὕστερα γύρισε στὸ Μενέ, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ μόνη τὴ μνηστή του φίλου του.

'Η Μανὸν τὸν περίμενε μὲ νευρικὴ ἀνυπομονησία. Ο 'Ερβὲ πρόσεξε ὅτι ἦταν ντυμένη μὲ γοητευτικὴ ἀτημέλεια, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ προκλητική.

—'Ο Φρανσουὰ θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ; τὸν ρώτησε ἀμέσως.

—Μὰ... θὰ κάνῃ καμμιὰ ἑβδομάδα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

—Τόσο τό καλύτερο! ψιθύρισε τότε ἡ Μανόν, χαμογελῶντας παράξενα. "Εφαγαν ἀμίλητοι καὶ ὁ 'Ερβὲ πῆγε ἀμέσως νὰ πλαγιάσῃ, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἦταν κουρασμένος.

Σὲ λίγο, ξέσπασε δυνατὴ μπόρα, μὲ ἀστραπὲς καὶ κεραυνούς. Ξαφνικά, ὁ 'Ερβὲ ἄκουσε τὴ Μανόν νὰ ζητᾷ βοήθεια. Ντύθηκε πρόχειρα, ἄρπαξε τὸ πιστόλι του κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της, ποὺ βρισκότανε δίπλα στὸ δικό του.

—Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα βήματα, ἔξω! τοῦ εἶπε τρομαγμένη ἡ Μανόν.

'Ο 'Ερβὲ ἔκανε μιὰ δόλτα γύρω ἀπὸ τὸν πύργο, μὰ δὲν εἶδε τίποτα ὕποπτο.

—'Αδικα φοβήθηκες! εἶπε τῆς Μανόν, ὅταν ξαναγύρισε κοντά της. Τὰ νεῦρα σου εἶναι τσαγμένα ἀπὸ τὸν καιρό... Πέσε τώρα νὰ ἡσυχάσῃς. Καληνύχτα!

Κι' ἔκανε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό του. 'Εκείνη, ὅμως, βρέθηκε κοντά του μ' ἕνα πήδημα καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

—Φοβᾶμαι! ψιθύρισε. Μὴ μ' ἀφήνῃς μόνη!...

'Η ἀναπνοή της τοῦ χάϊδευε τὸ πρόσωπο σὰν μυρωμένο χάδι. 'Ο 'Ερβὲ κατάλαβε πὼς δὲ φοροῦσε τίποτα κάτω ἀπὸ τὸ νυχτικό της. 'Ενοιωσε κάτι σὰν ζάλη, ποὺ μετεβλήθη σὲ ἴλιγγο ὅταν ἐκείνη τοῦ ἄρπαξε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυό της χέρια, καὶ κόλλησε πορφύρα τὰ χείλη της στὸ στόμα του.

— Δὲν τὸ καταλαβες ἀκόμα πὼς σ' ἀγαπῶ; τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί, μὲ φωνὴ σβυσμένη ἀπ' τὸν πόθο.

Οἱ μορφὲς τῆς Αὐγῆς, τῆς πιστῆς καὶ ἀφοσιωμένης μνηστῆς του καὶ τοῦ Φρανσουά, τοῦ καλοῦ φίλου ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, σβύστηκαν ξαφνικὰ στὴ μνήμη τοῦ 'Ερβέ. Καὶ τὸν συνεπῆρε ἕνα ποτάμι, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ στὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα του.

★

"Οταν συνῆλθε ἀπὸ τὸ μεθύσι του —μόλις ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ— θυμήθηκε τί ἔγινε, κι' ἔνοιωσε πικρὴ μεταμέλεια γιὰ τὴν ἀδυναμία του κι' ἀπέραντη ἀηδία γιὰ τὸν ἑαυτό του. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά... Γύρισε κι' ἔριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὴ Μανόν.

— Δὲν φαντάζεσαι πόσο μ' ἔκανες εὐτυχισμένη! τοῦ εἶπε ἐκείνη.

'Ο 'Ερβὲ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του, γιατὶ φοβήθηκε νὰ μὴν τὴν βρίσῃ.

—"Α, ναί..., συνέχισε ἐκείνη μὲ τόνο ἀδιαφορίας. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ ἦρθε σήμερα καὶ πῆρε τὸ Φρανσουά; Τί ἀποστολὴ τοῦ ἀνέθεσαν;

— Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ μονάχα ὁ ἴδιος! ἀποκρίθηκε, νευριασμένος, ὁ 'Ερβέ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι ὁ Φρανσουά. Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔριξε, κατάλαβε τί εἶχε γίνει.

—'Εσύ, 'Ερβέ... μπόρεσες νὰ μὲ προδώσῃς! τραύλισε.

"Επειτα τράβηξε ἀπὸ τὴ μέση του ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ πιστόλια του.

Ξαφνικά, ὅμως, ἡ Μανόν, ἔμπηξε ἕνα στρίγγλισμα καὶ χύμηξε στὸ Φρανσουά. Πρὶν ἀκόμα ὁ 'Ερβὲ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχή του, ἄκουσε ἕνα πυροβολισμὸ καὶ εἶδε τὸ φίλο του νὰ κάνῃ μερικὰ βήματα, παραπαίοντας καὶ νὰ σωριάζεται στὸ πάτωμα. "Ετρεξε τότε κοντά του. Μὰ ὁ Φρανσουὰ δὲ ζοῦσε πιά... Μιὰ σφαῖρα τοῦ εἶχε περάσει τὴν καρδιά.

— Μόνος του σκοτώθηκε! φώναξε ἡ Μανόν. Τί θὰ τὸν κάνουμε τώρα;

'Ο 'Ερβὲ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε μὲ μῖσος. "Υστερα, τράβηξε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ νεκροῦ φίλου του τὸ ἄλλο πιστόλι. 'Η Μανὸν κατάλαβε τί θὰ γινότανε, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ. 'Η σφαῖρα τοῦ Φρανσουά.

'Ο 'Ερβὲ ἔνοιωσε τότε κάποια λύτρωσι. "Επρεπε, ὅμως, νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο τοῦ ἐξιλασμοῦ. "Εμενε στὸ περίστροφο μιὰ σφαῖρα ἀκόμα. 'Ακούμπησε τὴν κάνη στὴν καρδιά του.

Μια σπαρακτικὴ φωνὴ ἀντήχησε ξαφνικὰ πίσω του:

—'Ερβέ!... Τί θέλεις νὰ κάνῃς;

Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὴ μνηστή του τὴν Αὐγή.

—Δὲν ἔχω πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω!... εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Καὶ δὲν σκέπτεσαι διόλου ἐμένα; φώναξε ἐκείνη, ἁρπάζοντας τὸ περίστροφο ἀπὸ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ μακρυά. 'Εσὺ μονάχα μοῦ ἔμεινες στὸν κόσμο.

» Συναντήθηκα μὲ τὸ Φρανσουὰ στὸ δάσος τοῦ Λανσέ. "Εφερνα μιὰ τρομερὴ εἴδησι. 'Ο στρατηγὸς "Ος πολιόρκησε τοὺς ἀνθρώπους μας στὸ Κιμπερόν, κι' ἴσως τὴ στιγμὴ αὐτὴ νὰ τοὺς ἔχῃ πετάξει στὴ θάλασσα... Πρέπει νὰ χάσουμε κάθε ἐλπίδα γιὰ τὴν παλινόρθωσι τῆς μοναρχίας...

» Βρῆκα τὸ Φρανσουὰ ἔξαλλο, σχεδὸν τρελλό. Εἶχε μάθει πὼς ἡ μνηστή του ἦταν κατάσκοπος τῶν δημοκρατικῶν καὶ πὼς εἶχε κρυφὴ ἀλληλογραφία μαζί τους γιὰ νὰ τοὺς λέῃ τὰ μυστικά μας. Κι' ἐρχόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ... "Ετρεξα κι' ἐγὼ ἀπὸ πίσω του, γιὰ νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ φύγουμε... Σὲ λίγο, θὰ μᾶς ἔχουν ζώσει οἱ ἐπαναστάτες...

» Δὲν πρόλαβα νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Μά, δὲν πειράζει... Πᾶμε... "Εχω νοικιάσει μιὰ βάρκα ποὺ θὰ μᾶς ἀφήσῃ στὴν 'Υερσέη. 'Απὸ ἐκεῖ, θὰ πᾶμε στὴν 'Αγγλία...

Καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι.

—...'Ο Φρανσουὰ καὶ ἡ Μανὸν εἶναι μιὰ παληὰ ἱστορία —συνέχισε, βλέποντας τὸ φίλο της νὰ ἔχῃ καρφωμένα τὰ βλέμματά του στὰ δυὸ πτώματα. Ξέχασέ την. Καὶ οὔτε θέλω νὰ μάθω τί...' τί ἔγινε μὲ τὴν ἄλλη... "Ας κυττάμε μονάχα μπροστά μας, ἀγαπημένε μου!

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

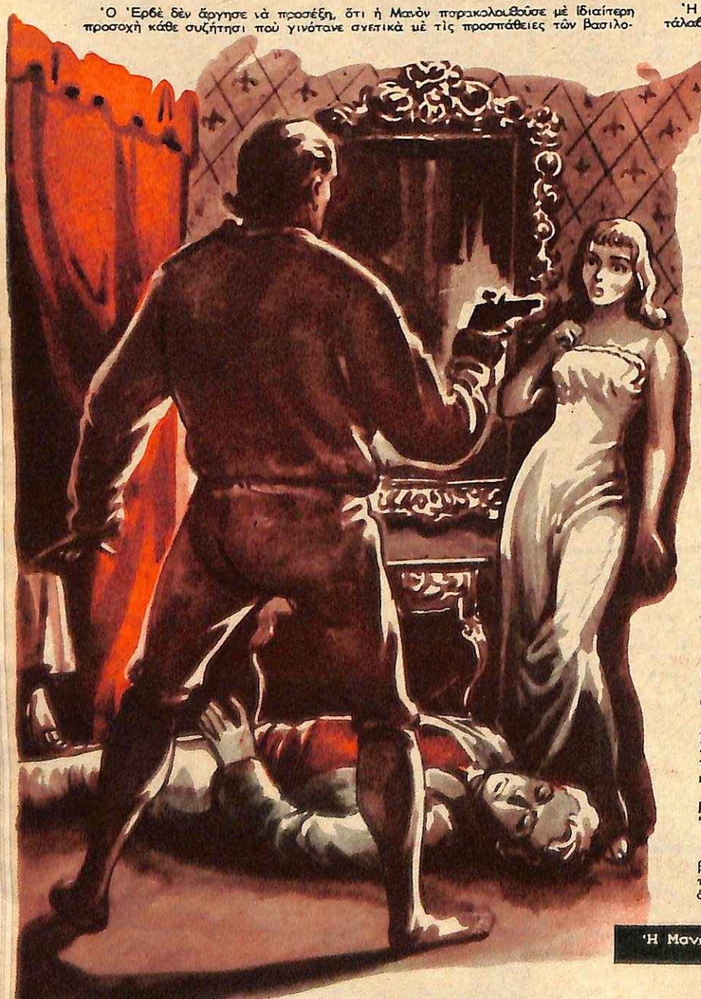

'Η Μανὸν κατάλαβε τί θὰ γινότανε, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ...

Συγκινητικό, κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ἀγάπη ὡς τὸ θάνατο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Επηρεασμένος ἀπ' τὸ ἀνώνυμο γράμμα, ὁ Μπερνὰρ ἀποφασίζει νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ὑποδεικνύουν, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του. 'Η 'Αντρὲ συναντᾶται τὸ Ραμπὲρ καὶ τοῦ ἀναφέρει τὸν ἐκβιασμό καὶ τὶς ἀπειλὲς τῆς Ραϋμόντ. 'Εκεῖνος ὑπόσχεται τότε νὰ πάρῃ πίσω τὰ γράμματά της καὶ νὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψῃ, τὴν ἄλλη μέρα, στὸ σπίτι του. "Υστερα ἡ 'Αντρὲ πηγαίνει στὸ Σαμουὲλ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μιὰ παράτασι γιὰ τὸ γραμμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ της, αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει νὰ πληρωθῇ ἀμέσως καὶ τῆς ὑποδεικνύει νὰ πουλήσῃ τὰ κοσμήματά της.

'Ο Νεστὸρ Ποκὲ φοβᾶται μήπως ἡ Ρόζα κάνῃ καμμιὰ τρέλλα, στὴν ἀπελπισία της, καὶ τὴν ἐπιβλέπει ὅσο μπορεῖ. Μὰ αὐτὴ τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὼς ἀποφάσισε νὰ γίνῃ φιλενάδα τοῦ φερνέ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ στὴν 'Αντρὲ τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς χρειάζονταν γιὰ νὰ σωθῇ. 'Ο Ραμπὲρ παίρνει ἕνα διαγράφο ἐκ μέρους τῆς Ραϋμόντ, ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν ἐξόφλησι τοῦ χρέους του. Μπαίνει τότε καὶ τὴ βρίσκει καὶ ἐξηγεῖται καθαρὰ μαζί της. Συμφωνεῖ δὲ στὸ τέλος νὰ τὴν παντρευτῇ, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ τοῦ παραδώσῃ ἀμέσως τὰ γράμματα τῆς 'Αντρέ. Πραγματικά, αὐτὴ τοῦ τὰ δίνει, κρατάει ὅμως δύο καὶ τὰ στέλνει μ' ἕνα ὑπηρέτη της στὸ Μπερνάρ.

15ον

"Υστερα ἡ Ραϋμὸντ ξαναγύρισε στὸ σαλονάκι. Δὲν εἶχε λείψει περισσότερο ἀπὸ τρία λεπτά, 'Ο κόμης ἔγραφε ἀκόμη, ψυχρὰ ἀδιάφορα.

'Η φιλενάδα του ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του καὶ διάβασε:

«'Υπόσχομαι νὰ παντρευτῶ τὴ Ραϋμόντ, ἀμέσως μόλις τὸ θελήσῃ. Δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου».

— Εἶναι ὅπως τὸθελες; τὴ ρώτησε.

— Ναί, ἐν τάξει.

— Τὰ γράμματα τώρα.

'Η Ραϋμὸντ τοῦ τἄδωσε. 'Εκεῖνος τοὺς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά.

— Κάνεις γκάφα ὅμως, φίλε μου! τοῦ εἶπε ἡ Ραϋμόντ. Θυσιάζεις ἕνα μέρος τῆς περιουσίας μας... 'Ο Σαμπαὶ εἶναι βαθύπλουτος. Τί ἀξία θὰ εἶχαν γι' αὐτὸν 200 χιλιάδες φράγκα; Θὰ τἄδινε στὴ γυναῖκα του, ἂν τοῦ τὰ ζητοῦσε...

'Η φωνή της εἶχε ἕνα εἰρωνικὸ τόνο. Μὰ ὁ κόμης δὲν τὸ πρόσεξε.

"Εκρυψε τὰ γράμματα στὴν τσέπη του, μὲ μιὰ ἔκφρασι χαρούμενη ποὺ δὲν ξέφυγε ἀπ' τὰ μάτια τῆς φιλενάδας του.

— Ὡρεδουάρ, τῆς εἶπε ὕστερα.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

— Θὰ μοῦ ὑποσχότανε τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ! ψιθύρισε ἡ Ραϋμὸντ μ' ἕνα ἄγριο χαμόγελο. Παίζει τὸ ρόλο του... κι' ἐγὼ τὸ δικό μου!...

»Νομίζεις πὼς τὴν ἔσωσες φιλαράκο μου, ἀλλὰ τὴν κατάστρεψες... 'Εγὼ νὰ σὲ παντρευτῶ; Δὲν τρελλάθηκα... Σὰν νὰ μὴν ξέρω πῶς θὰ μοῦ φέρνεσαι, ὅταν θὰ μ' ἔχῃς στὸ χέρι!... Σήμερα σᾶς κρατάω ἐγὼ καὶ τοὺς δυό... καὶ θὰ σᾶς συντρίψω! Σᾶς μισῶ, ἐσένα γιατὶ μ' ἀπάτησες, ἐκείνη γιατὶ μοῦ πῆρε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε κι' οἱ δυό!

Κ'.

"Οταν ἡ φωτιὰ κρυφοκαίῃ σ' ἕνα σπίτι, δίχως νὰ τὸ ξέρουν οἱ ἔνοικοι, καὶ ξεσπάσῃ ξαφνικά,προχωρεῖ γρήγορα ἡ καταστροφή. Οἱ φλόγες ἀνεβαίνουνε ψηλά, οἱ σκεπὲς καταρρέουν καὶ ἀπομένουν οἱ τοῖχοι. μαῦροι καὶ γυμνοί.

Τέτοια θάταν καὶ ἡ ἱστορία τῆς εὐτυχίας τοῦ Σαμπαί.

"Επειτα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ραμπὲρ στὸ σπίτι τῆς Ραϋμόντ, τὰ γεγονότα ἐξελίχθηκαν ραγδαῖα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ραϋμὸντ ἔδινε στὸν ὑπηρέτη της τὸ γράμμα γιὰ τὸ Μπερνὰρ Σαμπαί, ἐκεῖνος κατέβαινε ἀπ' τὸ τραῖνο, στὸ σταθμὸ τῆς Λυών. Εἶχε περάσει μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς νύχτες. ποὺ δὲν τὶς ξεχνάνε ποτέ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δηλητηριάσθηκε ἡ ζωή τους ἀπὸ κάποιο δυστυχισμένο ἔρωτα.

Δὲν εἶχε κλείσει καθόλου μάτι. Εἶχε μείνει καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ ξενοδοχείου. μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους στὸ τραπέζι καὶ τὸ πρόσωπό του κρυμμένο στὶς φοῦχτες του, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

'Ο ἔρωτας πάλευε ἀκόμη μέσα στὴν ψυχή του μὲ τὴν ἀμφιβολία καὶ τὸ θυμό. Βρισκόταν ἀκόμη σ' ἀβεβαιότητα. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ μέλλον — σὰν τὸν ταξειδιώτη, ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι του ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀπουσία καὶ βρίσκει μονάχα ἐρείπια.

Εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ πορτοφόλι του δυὸ φωτογραφίες, ποὺ δὲν τὶς ἀποχωριζότανε ποτέ: τὰ πορτραῖτα τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ παιδιοῦ του.

Κύτταζε τὴν 'Αντρὲ μὲ πίκρα καὶ θυμό, τὸ γυιό του μὲ θλῖψι καὶ συμπόνια.

Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀπελπιστικὰ ἀργά. Μέσα στὴ σιωπὴ ἀκουγόταν, κανονικὰ καὶ μονότονο, τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ, τῆς ἀ-

ΜΑΓΚΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

Ἡ «ντερμπεντέρισσα»

Τ' ὄνομά της; Μπέττυ Ντόλις, μὰ γνωστὴ σὰν σκέτη Μπέττυ 'Εγεννήθη στὰ Σεπόλια κι' ἔχει χρόνια στὸ κουρμπέτι.

★

Κάθε πέντε ἀναπάει, κάθε δέκα ζευγαρώνει μερακλώνεται, τὰ σπάει, καὶ σάν... κύριος πληρώνε

★

"Εξω κάνει ὅ,τι κάνει ζῆ μὲς στὴν παρασπονδία μὰ στὸ σπίτι παριστάνει τὴ Μαρία τὴν ὁσία.

★

'Ο πατέρας της δὲ βάζει στὸ μυαλό του—τί ἀφέλεια!— πὼς ἡ κόρη του οπουδάζει ...ζεμπεκιὲς καὶ τσιφτετέλια

★

Γιὰ «τραβήγματα» ψοφάει, θυμώνει μ' ἕξη ἄντρες μόνη. Τὴ ρετσίνα; Τὴ ρουφάει. Τὸ κονιάκ; Τὸ ξελιγώνει.

★

Κι' ἔχει πιὰ πιστέψει ὅτι πὼς μὲ τέτοιο στύλ καὶ φάτσα, σύντομα θὰ γίν' ἡ πρώτη ντερμπεντέρισσα στὴν πιάτσα.

★

Κι' ὅλο κάνει τὴ μαγγιώρα, κι' ὅλο στὴν «ἀργκὸ» μιλάει Κι' ἀπ' τὴν τάση της τὴ φόρα στὸ γκρεμὸ κατρακυλάει.

★

Καὶ γι' αὐτό, γιὰ νὰ ξεμπλέξῃ ἀπ' αὐτὲς τὶς σαχλαμάρες, τῆς χρειάζονται πέντ' ἑξῆ ...μερακιάρια ἀφαλιάρες!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ψυχης αὐτῆς μηχανῆς, ἀδιάφορης στοὺς πόνους καὶ στὶς χαρὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ μετράει τὴ ζωή τους...

Κι' ἡ νύχτα ἐξακολουθοῦσε, δίχως νὰ βιάζεται ἡ ἡμέρα νὰ πάρῃ τὴ θέσι της, παρ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία τοῦ δυστυχισμένου Μπερνάρ

Κάθε τόσο σηκωνότανε, πήγαινε ὡς τὸ παράθυρο, κολλοῦσε τὸ πρόσωπό του στὰ τζάμια καὶ κύτταζε ἔξω.

'Ο οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, βαρύς. Φυσοῦσε ἄνεμος δυνατός. "Εβρεχε κάπου-κάπου. Κατὰ τὰ ξημερώματα ὅμως, ὁ καιρὸς διορθώθηκε κάπως.

Οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς σκίσανε ἐπιτέλους τὰ σκοτάδια. 'Ο οὐρανὸς φωτίσθηκε, πρὸς τὴν ἀνατολή. "Αρχισαν ν' ἀκούγωνται βήματα στοὺς δρόμους.

'Ο Μπερνὰρ Σαμπαὶ βγῆκε τότε καὶ τράθηξε πρὸς τὸ δάσος, ἀπ' τὸν πλησιέστερο δρόμο.

Περιπλανήθηκε ἐκεῖ δυὸ ὧρες, κυττάζοντας ἀφηρημένα τὰ αἰωνόβια δέντρα καὶ τοὺς θάμνους, τὰ σπιτάκια ποὺ ἦταν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Μακρυά, σφύριζαν τὰ τραῖνα ποὺ ἔρχονταν ἀπ' τὸ Παρίσι—τὴν πόλι ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ σκεφθῇ ὁ νέος. Τί τὸν περίμενε ἄραγε ἐκεῖ;...

Πλησίασε ἐπιτέλους ἡ ὥρα ποὺ θἄφευγε. Γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του, πλήρωσε τὸ λογαριασμό, πῆρε τὸ βαλιτσάκι του καὶ ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὸ σταθμό...

"Οταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Μπερλέρ, ἡ πρώτη ποὺ εἶδε ἦταν ἡ Τερέζα. "Εδγαινε βιαστικὰ ἀπ' τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάῃ στὴ δουλειά της. κι' ἦταν ἁπλὴ καὶ ὁμορφη ὅπως πάντα.

Βλέποντας τὸ νέο, ἔγινε κατακόκκινη.

—'Εδῶ εἶσαι ἀκόμη; τῆς εἶπε ἐκεῖνος, σταματῶντας την. Πῶς δὲν πῆγες στὸ κατάστημα;

'Η κοπέλλα τραύλισε κάποια δικαιολογία: Τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος. Τώρα θὰ τῆς βάζανε πρόστιμο γιὰ τὴν καθυστέρησι.

— Εἶναι πολὺ αὐστηρὸ ἡ προϊσταμένη μας... εἶπε.

Καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. 'Αλλ' ὁ νέος τὴν κρατοῦσε ἀπ' τὸ μπράτσο, νοιώθοντάς την νὰ ἀνατριχιάζῃ ἐλαφρά.

— Καλά, μὴ στενοχωριέσαι, τῆς εἶπε χαμογελῶντας. Θὰ σοῦ πληρώσουμε ἐμεῖς τὸ πρόστιμο. Μπορεῖς νὰ δεχθῇς αὐτὴ τη μικρὴ ἐξυπηρέτησι ἀπ' τοὺς καλούς σου φίλους.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα. Μὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε νὰ τὸ πάρῃ.

— Δὲ μπορῶ, κύριε! δισταυρυήθηκε.

—"Ελα λοιπόν, μὴ γίνεσαι κουτή! Νὰ πάρῃς ἕνα ταξί, γιὰ νὰ πᾶς πιὸ γρήγορα. 'Η Τερέζα γέλασε, λίγο σαστισμένη, δείχνοντας τὰ ὡραῖα της δόντια.

— Δὲ μπορῶ... ξαναεῖπε. Σκεφθῆτε, κύριε Μπερνάρ! Τί θὰ πούνε, στὸ μαγαζί, ἂν μὲ δοῦνε νὰ φτάνω ἐκεῖ μὲ ταξί;... Καλλίτερα νὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο...

— Καλά, ὅπως θέλεις.

Τῆς ἔσφιξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ χέρι καὶ τὴν ἄφισε νὰ φύγῃ.

Καθὼς τὴν κύτταζε ν' ἀπομακρύνεται γρήγορα, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ποιὸς ξέρει! "Ισως νάχε δίκηο ὁ Σαβινιά... Εἶναι ἁπλή, ἀφοσιωμένη, τίμια, καλόκαρδη!... Καὶ πάντα χαμογελαστή. μ' ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὶς κούρασι! Ζῇ μὲ τὸ τίποτα, σὰν τὰ σπουργιτάκια ποὺ μαζεύουνε τὰ ψίχουλα στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν! Καϋμένη μικρή!...»

"Υστερα κύτταξε τὸ παληὸ σπίτι, ἤσυχο κι' ὅμως γεμάτο ζωή. Αὐτὸ ἀντιπροσώπευε τὴν ἐργασία. τὴν κίνησι. τὴν τάξι... 'Αναστέναξε καὶ θυμήθηκε μὲ ποιὸ τόνο μιλοῦσε ὁ Σαβινιὰ γιὰ τὸ μέγαρο τῆς λεωφόρου Ρουϊσσηλέ. 'Απὸ κεῖ προέρχονταν ὅλες οἱ λύπες του, ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε ποτέ.

"Εμενε ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, στὸ πεζοδρόμιο, ἀνάμεσα στοὺς δι-

βάτες, μὲ τὴ βαλίτσα του στὸ χέρι, ὅταν τὸν εἶδε ὁ πατέρας τῆς Τερέζας, ὁ θυρωρός. Ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν ξαλαφρώσῃ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐσεῖς, κύριε Μπερνάρ! Γυρίσατε ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, τόσο νωρίς;

—Μὰ ναί, φίλε μου. Τελείωσα γρήγορα τὶς δουλειές μου... Ἤρθε τίποτα γιὰ μένα, στὸ διάστημα ποὺ ἔλειπα;

—Ὄχι, κύριε.

—Κανένα γράμμα;

—Πῆρε ὅλη τὴν ἀλληλογραφία ὁ κ. Σαβινιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πλησίασε τὸ νέο ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ὑπηρέτης—ὁ ἴδιος ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ἕνα γράμμα τὴν προηγούμενη μέρα. Τοῦδωσε καὶ πάλι ἕνα φάκελλο, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Ὁ Μπερνὰρ ἔσφιξε τὰ χείλη του, κάρφωσε πάνω του μιὰ ματιὰ διαπεραστικὴ καὶ εἶπε:

—Εὐχαριστῶ. Θὰ περιμένετε ἀπάντησι;

—Ὄχι, κύριε.

Ὁ νέος μπῆκε στὸ θυρωρεῖο, ποὺ ἦταν ἀδειανὸ ἐκείνη τὴν ὥρα.

Γιατί ἀναζητοῦσε τὴ μοναξιά; Γιατὶ καταλάβαινε πὼς ἡ στιγμὴ ἦταν ἀποφασιστική, καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς —οὔτε κι' ὁ Σαβινιὰ—τὶς ἰσχυρὲς συγκινήσεις ποὺ δοκίμαζε.

Ἡ ἄγνωστη κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσί της. Εἶχε ἀναλάβει νὰ τοῦ δώσῃ ἀποδείξεις, καὶ τοῦ τὶς ἔστελνε τώρα: Τὶς ἄγγιζε μὲ τὰ δάχτυλά του, μέσα στὸ φάκελλο ποὺ ἐσφιγγε στὸ χέρι του.

Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὶς πάρῃ, νὰ τὶς κυττάξῃ. Ἦταν ἐχθρὸς τῆς προδοσίας,τὶς διπροσωπείας καὶ τῆς ψευτιᾶς... καὶ τώρα ἤξερε πὼς ἡ γυναίκα του τὸν εἶχε προδώσει, τὸν εἶχε ξεγελάσει! Ἦταν βέβαιος, πρὶν ἀκόμη ἰδῇ...

Ἡ ἀπόδειξι ἔφτανε στὴν ὥρα της.

Ἐπιτέλους, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ φάκελλο.

Τὸ γράμμα ποὺ εἶχε μέσα, ἦταν σύντομο:

«Ὅταν θὰ διαβάζετε αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις, ἡ κ. Σαμπαὶ θὰ βρίσκεται μαζὶ μὲ τὸ φίλο της, στὸ βουλεβάρτο Ὡσμάν, ἀριθμὸς 7, ἑπωφελουμένη ἀπ' τὴν ἀπουσία σας. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὴν πιάσετε ἐπ' αὐτοφώρῳ. Θὰ σᾶς πείσουν ἄλλωστε τὰ γράμματα ποὺ σᾶς ἐσωκλείω, παρμένα στὴν τύχη ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα.

»Ἂν θέλετε τώρα νὰ μάθετε τὴν αἰτί;α τοῦ μίσους μου ἐναντίον της, σᾶς τὴ λέω μὲ δυὸ λέξεις: Μοῦ πῆρε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα.

»Ραϋμόντ».

Ἕνα σύννεφο πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ νέου, σὰν κόκκινη ὁμίχλη. Ὁ θυμὸς τὸν ἔπνιξε. Ἔσφιξε τὶς γροθιές του σπασμωδικά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ στραγγαλίσῃ κάποιον ἀντίζηλο. Καὶ κύτταξε γύρω του, ἀναζητῶντας ἕνα μπαστοῦνι, ἕνα ὁποιοδήποτε ὅπλο, γιὰ νὰ τ' ἁρπάξῃ καὶ νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι τοῦ κόμητος ντὲ Ραμπέρ. Μὰ δὲ βοῆκε τίποτα...

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ περιφρόνησι, μετανοῶντας τώρα γιὰ τὸν ἀκαταλόγιστο θυμό του, καὶ μπῆκε στὸ σπίτι.

Κυττάχτηκε σ' ἕνα μικρὸ καθρέφτη κι' εἶδε τὸ πρόσωπό του ἀναστατωμένο, τὰ μάτια του νὰ πετᾶνε φωτιές, τὰ μαλλιά του ἀνακατεμένα, καὶ συγχρόνως τὸ νερό, ἀθλητικὸ κορμί του καὶ τοὺς τετράγωνους ὤμους του.

Τί τὰ χρειαζότανε τὰ ὅπλα; Κι' ὕστερα, τί θὰ κέρδιζε ἂν ἔκανε καμμιὰ τρέλλα, κανένα φόνο;

Μήπως θὰ διέσωζε ἔτσι τὴν εὐτυχία του καὶ τὴν τιμή του;

Εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ μονάχα στὰ δυὸ γράμματα τῆς Ἀντρέ, ποὺ τοὔστελνε ἡ Ραϋμόντ. Τώρα τὰ διάβασε μὲ προσοχή.

Δὲν εἶχαν χρονολογίες, ἡμερομηνίες. Ἀναφέρανε μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχαν γραφῆ—Δευτέρα, Τοίτη...

Δὲ μποροῦσε λοιπὸν νὰ ξέρῃ ὁ Μπερνὰρ πότε τὰ εἶχε στείλει ἡ Ἀντρὲ στὸ φίλο της. Πάντως, περιεῖχαν φλογερὲς φράσεις καὶ ὅρκους αἰώνιου ἔρωτα.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν κανεὶς ἐπιεικής, δὲ μποροῦσε ν' ἀμφιβάλλῃ καθόλου γιὰ τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνανε τὴν Ἀντρὲ ντὲ Μελὰν καὶ τὸν κόμητα ντὲ Ραμπέρ.

Σὲ μιὰ περικοπή, τοῦ ἔλεγε:

«Ἔπειτα ἀπ' τὴ νύχτα ἐκείνη τοῦ μεθυσιοῦ καὶ τῆς ἀπελπισίας, θἄπρεπε νὰ σὲ μισῶ.., κι' ὅμως σὲ λατρεύω!»

Καὶ σὲ μιὰ ἄλλη:

«Μὴν ξεχνᾶς ὅ,τι μοῦ ὑποσχέθηκες: Εἶσαι τὸ μόνο μου καταφύγιο, γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον!».

Τοῦ ὁρκιζότανε νὰ μὴν ἀγαπήσῃ ποτὲ ἄλλον ἀπ' αὐτόν, νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴ ζωή της ἀκόμη, ἂν τῆς τὸ ζητοῦσε!

Ἀντὶ νὰ θυμώσῃ περισσότερο, διαβάζοντας αὐτὰ τὰ γράμματα, ὁ Μπερνὰρ ἠρέμησε ἀπενεντίας. Εἶχε λείψει πιὰ ἡ ἀβεβαιότης του.

Τώρα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ σὲ τίποτα, τώρα ποὺ ἔβλεπε νὰ γκρεμίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας ποὺ νόμιζε πὼς θὰ διαρκοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωή, ξανάβρισκε τὴν αὐτοκυριαρχία του—σὰν τὸ στρατηγὸ ποὺ βλέπει χαμένη τὴ μάχη καὶ σκέπτεται μονάχα πῶς νὰ σώσῃ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του.

Στάθηκε πάλι μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Διώρθωσε τὰ ἀκατάστατα μαλλιά του, βούρτσισε τὰ σκονισμένα ροῦχα του, σκούπισε τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του. Ἔγραψε λίγες λέξεις μὲ μολυβὶ σ' ἕνα μπιλιέτο του, φώναξε τὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Σουσέ, δῶστε αὐτὸ τὸ σπιεἰωμα στὸν κ. Σαβινιά, τώρα ἀμέσως. Ἐγὼ θὰ φύγω.

—Μάλιστα, κύριε Μπερνάρ.

Ὁ θυρωρὸς πῆγε τὸ μπιλιέτο στὸν προορισμό του κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὴ θέσι του, μουρμουρίζοντας μ' ἀμηχανίο:

—Κάτι συμβαίνει ἐδῶ... κάτι ποὺ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου!

Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Εἶναι τόσο γρήγορη ἡ ἀνθρώπινη σκέψι!... σὰν τὸν ἠλεκτρισμό.

Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ τὰ εἶχε δῆ καὶ τὰ εἶχε καταλάβει ὅλα, σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα.

Βγῆκε στὸ δρόμο καὶ πῆρε ἕνα ταξί.

Ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ἐνὸς φίλου του : τοῦ συνταγματάρχη ντὲ Μπραζέ.

Τὸν πρόλαβε ἐκεῖ, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ βγῇ ἔξω. Ὁ ἀπόστρατος συνταγματάρχης ἦταν γείτονάς του, στὴν ἐξοχή. Κυνηγοῦσαν συχνὰ μαζὶ κι' ἐκτιμοῦσαν ἰδιαιτέρως ὁ ἕνας τὸν ἄλλο—μολονότι τοὺς χώριζε μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας.

—Πῶς τὰ πᾶς, φίλε μου; ρώτησε ὁ Μπραζὲ τὸν ἐπισκέπτη του. δίνοντάς του τὸ χέρι.

—Ἄσχημα, κύριε συνταγματάρχα...

—Γιατί;

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἐλᾶτε μαζί μου, ἂν θέλετε...

—Πότε;

—Τώρα ἀμέσως.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σου.

Ὁ συνταγματάρχης ἑτοιμάσθηκε γρήγορα. Κι' ὁ Μπερνὰρ τὸν πῆρε μαζί του, λέγοντάς του:

—Γρήγορα! Ἂς μὴ χάνουμε οὔτε λεπτό!

Μόλις ξεκίνησε πάλι τὸ ταξί, πρὸς τὸ Βουλεβάρτο Ὡσμάν, ὁ συνταγματάρχης ρώτησε:

—Μὰ ποῦ πᾶμε λοιπόν;

—Θὰ δῆτε... Ἡ θέσι μου εἶναι τρομερή!... Ἐσεῖς κι' ὁ Σαβινιὰ εἴσαστε οἱ ἄνθρωποι ποὺ σέβομαι καὶ ἐκτιμῶ πιὸ πολύ. Δὲ θέλω νὰ χαλάσω τὴν ἡσυχία τοῦ Σαβινιά. Ἀρκετοὺς μπελάδες ἔχει στὸ κεφάλι του! Σκέφθηκα λοιπὸν πὼς δὲ θὰ μοῦ ἀρνιόσαστε σεῖς τὴ βοηθειά σας...

—Μὰ φυσικά, ἀγαπητέ μου! Εἶμαι στὴ διάθεσί σου... Γιατί ὅμως εἶσαι τόσο ταραγμένος καὶ βιαστικός;

—Δὲν εἶμαι ταραγμένος, κύριε συνταγματάρχα. Ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται ἕνας μάρτυς...

—Πρόκειται νὰ μονομαχήσῃς;

—Ὄχι ἀκόμη. Ἀργότερα, ἀσφαλῶς...

—Τί τὸν θέλεις λοιπόν, τὸ μάρτυρα;

—Γιὰ νὰ διαπιστώσῃ κάτι.

—Δὲ θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς;...

—Σὲ λίγο θὰ καταλάβετε...

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 7 τοῦ βουλεβάρτου Ὡσμάν.

—Ἂν δὲν κάνω λάθος, ἐδῶ μένει ὁ κύριος ντὲ Ραμπέρ, ὁ ξάδερφος τῆς γυναίκας σου, εἶπε ὁ Μπραζέ.

—Ἀκριβῶς, κύριε συνταγματάρχα. Δὲν κάνετε λάθος.

Ὁ νέος εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ περιμένῃ. Ὕστερα μπῆκε στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τὸ συνταγματάρχη.

Ρώτησε τὸ θυρωρὸ ποιὸ ἦταν τὸ διαμέρισμα τοῦ Ραμπέρ.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι του. Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ ὑπηρέτη.

—Ὁ κύριός σου; τὸν ρώτησε σιγὰ ὁ Σαμπαί.

—Ἐδῶ εἶναι.

—Μποοῶ νὰ τὸν δῶ;

—Θὰ ρωτήσω...

Μὰ δὲν πρόλαβε ὁ καμαριέρης νὰ ξανακλείσῃ τὴν πόρτα, οὔτε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό του. Γιατί, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ὁ νέος ἄνοιξε τελείως τὴν πόρτα, ἅρπαξε τὸν ὑπηρέτη ἀπ' τὸ γιακᾶ καὶ τὸν κάρφωσε σὲ μιὰ καρέκλα, λέγοντάς του ἀπειλητικά:

—Μὴ βγάλης τσιμουδιά!...

Ὁ συνταγματάρχης μπῆκε κι' αὐτὸς κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

ΚΑ΄.

Ἂν ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ εἶχε περάσει μιὰ θλιβερὴ νύχτα στὸ Φονταινεμπλώ, κι' ἡ Ἀντρὲ ἐπίσης δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἐνοιωθε πὼς ἡ μέρα ποὺ θὰ ξημέρωνε, θὰ ἔκρινε τὴν τύχη της...

Ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι της καὶ τὰ γαλανά της μάτια καρφωμένα στὸ ταβάνι, σκεπτότανε τὶς ἀπειλὲς ποὺ κρέμονταν ἀπάνω της...

Τί νὰ κάνῃ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνο; Πῶς νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ;

Ἦταν διατεθειμένη γιὰ κάθε θυσία, γιὰ κάθε ταπείνωσι, προκειμένου νὰ σώσῃ τὴν τιμή της καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχία της. Κάπου-κάπου, ξαναγεννιόνταν οἱ ἐλπίδες της. Ἴσως δὲν ἦταν τόσο δύσκολο..

Εἶχε κερδίσει κάτι, ἀπ' τὴν ἐπίσκεψί της στὸν τοκογλύφο: Ὁ φριχτὸς ἐκεῖνος Σαμουὲλ τῆς εἶχε ὑποδείξει ἕνα τρόπο γιὰ νὰ βγῇ ἴσως ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

Εἶχε πολλὰ κοσμήματα, τεραστίας ἀξίας. Τῆς τὰ γάριζε ὁ ἄντρας της, σὲ κάθε εὐκαιρία—ἐπιπλέον ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶχε πάρει δῶρα στὸ γάμο της.

Ἐνῶ στὴν ἀοχὴ εἶχε ἀποκλείσει αὐτὸ τὸ μέσο σωτηρίας, ὕστερα τὸ ξανασκέφθηκε ἐπανειλημμένως. Τόβρισκε τώρα λιγώτερο ἐπικίνδυνο.

Θὰ μποροῦσε ἔτσι νὰ κερδίσῃ καιρό... Θἄκρυβε ἀπ' τὸν ἄντρα της τὴν προσωρινὴ ἀπουσία τῶν κοσμημάτων της. Θὰ τἄβαζε ἐνέχυρο, γιὰ νὰ τὰ πάρῃ πίσω ἀργότερα, μὲ τὶν οἰκονομίες της.

Ἔπρεπε, μὲ κάθε θυσία, νὰ μὴν πέσουν στὰ χέρια τοῦ Σαβινιὰ τὰ πλαστογραφημένα γραμμάτια τοῦ ἀδελφοῦ της, οὔτε καὶ τὰ ἐνοχα γράμματά της στὰ νέρια τοῦ Μπερνάρ!

Ὁ Ραμπὲρ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τῆς δώσῃ πίσω τὶς ἀποδείξεις τοῦ σφάλματός της.

Ἔτσι, θ' ἀπόφευγε τὸν κίνδυνο κι' ἀπ' τὰ δυὸ μέρη, ἢ τουλάχιστον θὰ τὸν ἀπομάκρυνε προσωρινά.

Τὸ ταξεῖδι τοῦ Μπερνὰρ τὴ διευκόλυνε, τῆς ἔδινε μιὰ εὐκαιρία νὰ ταχτοποιήσῃ τὰ πράγματα μὲ τὴν ἡσυχία της.

Ἀκόμη καὶ στοὺς μεγαλείτερους κινδύνους, ὁ ἄνθρωπος περνάει γρήγορα ἀπ' τὴν ἀποθάρρυνσι στὴν ἐλπίδα... Τὴν τελευταία στιγμή, ἡ Ἀντρὲ ξανάβρισκε τὴν τόλμη νὰ ἀγωνισθῇ μὲ καινούργιο ζῆλο. Δὲν ἐπροκείτο μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό της. ἀλλὰ γιὰ τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας της.

Τῆς φαινόταν πὼς ἄκουγε τὸ Σαβινιὰ νὰ στιγματίζῃ, μὲ τὴ στρυφνὴ καὶ δηκτικὴ φωνή του, τὸ κατάντημα τοῦ ἀδελφοῦ της, τὴν πλαστογραφία του... Ὄχι, δὲν τόθελε ποτέ, αὐτό! Δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ σφάλματα τὴν τρόμαζε περισσότερο: τὸ δικό της ἢ τοῦ Ροζέ...

Ἂν ἀπόφευγε τώρα τὸν ἄμεσο κίνδυνο, ἴσως νὰ γλύτωνε ὁριστικὰ καὶ νὰ μὴν περιοῦσε πιὰ ἄλλη τέτοια δοκιμασία...

Σηκώθηκε κατὰ τὶς 8. Ντύθηκε ἁπλά, μ' ἕνα σκοῦρο φόρεμα, ὥστε νὰ μὴν τραβᾶῃ τὴν προσοχή. Φίλησε τὸ παιδί της, γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος.

Κλείστηκε ὕστερα στὴν τουαλέτα της κι' ἄνοιξε τὴν κασετίνα μὲ τὰ κοσμήματά της.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα θαυμάσια βραχιόλια, δαχτυλίδια, κολλιέ, μαργαριτάρια,διαμάντια καὶ ἄλλα πετράδια κάθε εἴδους.

Πῆρε μιὰ χοῦφτα ἀπ' αὐτὰ καὶ τἄβαλε στὴν τσάντα της. Θἄβρισκε κάποια πρόφασι, κάποια ἐξήγησι, ἂν τυχὸν ὁ ἄντρας της ἀντιλαμβανότανε. τὴν ἐξαφάνισί τους. Ἄλλωστε ἐπρόκειτο νὰ φύγουν γιὰ τὴν ἐξοχή, ὅπου δὲ θὰ φοροῦσε κοσμήματα.

Βγῆκε λίγο μετὰ τὶς 9 καὶ πῆρε ἕνα ταξί, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μεταχειριστῇ τὸ δικό της αὐτοκίνητο.

Ὁ Σαμουὲλ τῆς εἶχε δώσει προθεσμία ὡς τὶς 10 Ἔπρεπε νὰ συνεννοηθῇ μαζί του.

Στὶς 9½ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο του,κόκκινη ἀπὸ ντροπή. Ἀπόφευγε νὰ τὴ δοῦνε. Ὡστόσο ἦταν θαρραλέα κι' ἀποφασισμένη νὰ παλέψῃ... Ἂν ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὴν ἀδυναμία της. θὰ τὸ δεχόταν ἀγόγγυστα.

Ὁ τοκογλύφος τὴν περίμενε, σὰν τὴν ἀράχνη ποὺ ἐνεδοεύει στὸν ἱστό της. Ἡ περήφανη κι' εὐγενικὴ καρδιὰ της ἐξεγέρθηκε, ὅταν τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ θράσος, ἀπολαμβάνοντας τὴν ταραχή της.

—Σκεφθῆκατε λοιπόν, ὡραία μου κυρία; τῆς εἶπε.

—Μάλιστα, κύριε.

—Θὰ μὲ πληρώσετε:

—Σᾶς φέρνω ἐγγυήσεις...

—Ἂς τὶς δοῦμε.

Ἡ Ἀντρὲ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της τὰ κοσμήματα ποὺ εἶχε πάρει στὴν τύχη ἀνάμεσα ἀπὸ κεῖνα ποὺ φοροῦσε σπανιώτερα. Τ' ἄφισε πάνω στὸ γραφεῖο.

Τὰ μάτια τοῦ τοκογλύφου σπίθισαν ἀπὸ ἀπληστία. Ξαπάτησε ὅμως ἀμέσως τὸ εἰρωνικὸ καὶ περιφρονητικὸ ὕφος του.

—Αὐτὰ μονάχα ἔχετε; ρώτησε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

—Νόμισα... σκέφθηκα...

—Πὼς φτάνουνε γιὰ 30 χιλιάδες φράγκα:

—Ἔχουν κοστίσει τὰ τριπλάσια!

—Δὲ λέω ὄχι, ἀλλά...

Ὁ Σαμουὲλ ἐξέταζε τὰ βραχιόλια, τὰ δαχτυλίδια, τὶς καρφίτσες.

—Εἶναι θαυμάσια, καλοδουλεμένα... μουρμούρισε.

—Δὲ θἄθελα νὰ τὰ πουλήσω, τραύλισε ἡ Ἀντρέ, ἀλλὰ νὰ τὰ βάλω ἐνέχυρο. γιὰ νὰ τὰ ξαναπάρω ἀργότερα.

—Νὰ ἀποταθῆτε λοιπὸν στὸ Ἐνεχυροδανειστήριο.

Ἡ Ἀντρὲ κύτταξε σαστισμένη τὸ Σαμουέλ.

—Δὲ δίνει ὅμως πολλά, γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. πρόσθεσε ἐκεῖνος. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς προσφέρη πάνω ἀπὸ 10 χιλιάδες γιὰ ὅλα.. Ἐγὼ θὰ σᾶς συστήσω, ἂν θέλετε. σὲ κάποιο φίλο ποὺ μπορεῖ νὰ τ' ἀγοράσῃ.

—Πόσα θὰ μοῦ δώσῃ, αὐτός;

—Χμ! Πιστεύω πὼς θὰ χρειαστοῦνε τὰ διπλάσια, γιὰ νὰ πάρετε 30 χιλιάρικα... Ἔχετε κι' ἄλλα:

—Ἀσφαλῶς! Ὄχι ὅμως μαζί μου.

—Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ τὰ φέρετε. Θὰ σᾶς περιμένω μισὴ ὥρα ἀκόμη...

—Κι' ὕστερα;..

—Ἂν δὲν ἔχω ὧς τότε τὰ λεφτά, θὰ παρουσιάσω τὰ γραμμάτια ἐκεῖ ποὺ ξέρετε... Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι μὲ διαμαντικά. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ παντοειμένες γυναίκες. Δὲ μ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ μπλεξίματα... Θὰ σᾶς στείλω ὅμως στὸ φίλο μου. τὸν Ἀβραάμ... Σύμφωνοι λοιπόν; Σὲ μιὰ ὥρα...

—Καλά... Θὰ ἰδῶ! τραύλισε ἡ Ἀντρέ.

Αὐτὸς ὁ Σαμουὲλ μιλοῦσε κοφτά. Δὲν ἦταν ἄνθρωπος, αὐτός, ἀλλὰ ρομπότ. ζωντανὴ μηχανή, δήμιος ποὺ θὰ ἔγδερνε εὐχαρίστως ἕνα θῦμα προκειμένου νὰ κερδίσῃ λίγα λεφτά...

Ἔπαιζε τώρα μὲ τὴν Ἀντρὲ ποὺ τὸν ἱκέτευε, σὰν μιὰ τίγρις μὲ τὴ γαζέλλα, ποὺ τῆς ἔχει τσακίσει τὰ ραχοκοκκαλιὰ καὶ ξέρει πὼς δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τῆς ξεφύγῃ.

Ἐκείνη ἔμενε μπροστά του ἀκίνητη σὰν ὑπνωτισμένη... Ξαφνικὰ ὅμως θυμήθηκε τὸ ραντεβοῦ της μὲ τὸ Ραμπὲρ κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

—Θὰ περιμένετε μιὰ ὥρα; εἶπε δειλά.

—Ναί. θὰ σᾶς κάνω αὐτὴ τὴ χάρι... ἐξαιρετικῶς γιὰ σᾶς, γιατὶ δὲ μ' ἀρέσουν αὐτὲς οἱ ἀναβολές. Ὅποιος χρωστάει, πρέπει νὰ πληρώνῃ! Ἔτσι ξέρω ἐγώ!

—Καλά... θὰ ἰδῶ... εἶπε ἡ Ἀντρέ.

Ξεχνοῦσε τελείως τὰ κοσμήματά της, ποὺ, ἁπλωμένα πάνω στὸ γραφεῖο, πετοῦσαν σπίθες στὸ μισοσκόταδο. Θὰ εἶχαν κοστίσει πάνω ἀπὸ 80 χιλιάδες φράγκα, αὐτὰ τὰ διαμαντικά. Μὰ εἶχε δίκηο ὁ Σαμουέλ, ὅταν ἔλεγε:

«Τ' ἀγοράζει κανεὶς ἀκριβὰ καὶ τὰ πουλάει γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί».

Κι' ἔπειτα, ἡ δουλειὰ αὐτὴ τὸν τρόμαζε. Δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ τὰ βάλῃ μὲ ἰσχυρὰ πρόσωπα, σὰν τὸν Σαμπαί...

—Πᾶρτε πίσω τὰ πράγματά σας, ὡραία μου κυρία. εἶπε. Ἐμεῖς εἴμαστε τίμιοι!

Ἡ Ἀντρέ, ταπεινωμένη καὶ παραζαλισμένη, μάζεψε τὰ κοσμήματα καὶ τἄροιξε φύρδην-μίγδην μέσα στὴν τσάντα της. Ὕστερα βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀνοίγοντάς την, ἄκουγε ἀκόμη πίσω της τὴν ἀντιπαθητικὴ φωνὴ τοῦ τοκογλύφου:

—Μὴν ξεχάσετε... σὲ μιὰ ὥρα...

Κι' ἕνας ὑπάλληλος, ἀσχημος, ἀντιπαθητικός, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια ἑσπρωγνε μὲ τὸν ἀγκῶνα του τὸ διπλανό του καὶ μουρμούριζε σαρκαστικά:

—Τί σπουδαῖος πελάτης!... Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ κανονίση ἀλλοιῶς τὸ χρέος της!...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ Ἀντρὲ ἔφτανε στὸ σπίτι τοῦ Ραμπὲρ καὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα του. Ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάσῃ.. Πότε θὰ τελειώνανε πιὰ αὐτὲς οἱ ταπεινώσεις κι' οἱ ἐξευτελισμοί της;...

—Ὁ ξάδερφός μου;... ρώτησε τὸν ὑπηρέτη ποὺ τῆς ἄνοιξε.

—Ὁ κ. κόμης Βγῆκε ἔξω κυρία. Σᾶς παρακαλεῖ ὅμως νὰ τὸν περιμένετε.

Κι' ὁ καμαριέρης πρόσθεσε:

—Ὁ κ. κόμης μοῦ ἀνέθεσε νὰ σᾶς πῶ ὅτι φροντίζει γιὰ τὶν ὑπόθεσι ποὺ ξέρετε, κι' ὅτι δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ.

Ἡ Ἀντρὲ πέρασε στὸ σαλόνι. Ἡ ἐπίπλωσι ἐκεῖ μέσα ἦταν αὐστηρή, ἀλλὰ καὶ κομψὴ καὶ πολυτελής, χωρὶς τὴν παραμικρὴ παραφωνία. Τὸ ἴδιο περιποιημένη ἦταν κι' ἡ διπλανὴ κρεβατοκάμαρα.

Ἂν πουλοῦσε τοὺς πίνακες καὶ τὰ χαλιὰ ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα, ὁ Ραμπὲρ θὰ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ τὰ πιὸ ἐπείγοντα χρέη του. Ἀλλὰ δὲν τοῦ πέρασε καθόλου τέτοια ἰδέα. Ἂν χρεωκοποῦσε, θὰ τίναζε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα. Τὸ προτιμοῦσε

ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

Ἕνας νέος ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, γερμανικῆς κατασκευῆς καταχωρεῖ διάφορες ἐγγραφὲς σὲ λογιστικὰ βιβλία, βγάζει ἀμέσως ἀποσπάσματα λογαριασμῶν, ὑπολογίζει τοὺς τόκους καὶ μπορεῖ μ' ἕνα πεπειραμένο χειριστὴ—λογιστὴ νὰ διεκπεραιώσῃ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας λογιστικὴ ἐργασία, ποὺ θὰ ἀπασχολοῦσε ἕνα ἔμπειρο ἐπιτελεῖο λογιστῶν ἐπὶ ὁλόκληρες μέρες! Στὴ φωτογραφία μας μιὰ πεπειραμένη Γερμανίδα χειρίζεται τὰ πλῆκτρα τοῦ νέου αὐτοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐγκεφάλου.

ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ

Οἱ Νεοϋορκέζοι, ποὺ κατοικοῦν κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Χούδσων, παρακολουθοῦν σχεδὸν καθημερινῶς τὸ παράξενο αὐτὸ θέαμα. Πρόκειται γιὰ μιὰ ζωντανὴ ρεκλάμα τοῦ τσίρκου, ποὺ δίνει ἀπὸ ἡμερῶν παραστάσεις σ' ἕνα προάστιο τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ ὄμορφη ξανθούλα, ποὺ συνοδεύει τὸν ἐλέφαντα Τόμ, στὸ καθημερινό του θαλάσσιο σκί, εἶναι ἡ Τζὴν Γουίλεν, ἡ ὁποία συχνὰ ἀνεβαίνει καὶ πάνω στὴ ράχη του. Ὁ Τομ παρὰ τὸ βάρος του καὶ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία τρέχει — αὐτὴ εἶναι κατὰ μέσον ὅρον 25 μίλια τὴν ὥρα — δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν ἰσορροπία του καὶ δὲν ἔπεσε οὔτε μιὰ φορὰ στὸ νερό.

αὐτό, ἀπὸ τοὺς συμβιβασμοὺς μὲ τὴ μιζέρια...

Ἡ Ἀντρὲ τὸν περίμενε. Πηγαινοερχότανε μέσα στὸ σαλόνι, μὲ τὸ νοῦ της μόνο στὰ βάσανά της, στὴ δυσκολία ποὺ εὑρίσκε γιὰ νὰ ξοφλήσῃ τὸν ἄπληστο Σαμουέλ... Μιὰ ἀμφιβολία τὴν τυραννοῦσε:

«Ἄραγε θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του ὁ Ραμπέρ;»

Πέρασε μηχανικὰ ἀπ' τὸ σαλόνι στὴν κρεβατοκάμαρα. Δὲν ἤξερε ποῦ βρισκότανε. Κύτταζε γύρω της, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτα...

Κάποια στιγμή, ἀκούγοντας ν' ἀνοιγοκλείνῃ ἡ πόρτα πίσω της, στράφηκε ζωηρὰ καὶ εἶδε τὸν κόμητα ποὺ ἔμπαινε.

Ὁ Ραμπὲρ ἦταν σκυθρωπός. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε, ὅταν εἶδε τὴν Ἀντρέ. Ἂν ἦταν λιγώτερο ἀπορροφημένη ἀπ' τὶς ἀνησυχίες της, ἡ νέα γυναίκα θὰ διέκρινε στὰ χείλη του, στὴ φυσιογνωμία του, ἕνα ἄγριο χαμόγελο, τὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου, τὴν εὐχαρίστησι τοῦ κυνηγοῦ ποὺ βλέπει τὸ ἀγρίμι νὰ πέφτῃ στὰ δίχτυα του...

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ ἐκκρεμὲς καὶ εἶπε στὴν Ἀντρέ:

— Μὲ συγχωρῆς. Ἄργησα λίγο... Μὰ δὲ φταίω ἐγώ. Εἶδα κι' ἔπαθα, ὥσπου νὰ τὴν πείσω... Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι ἕνας δαίμονας...

— Τὰ γράμματά μου;... Τὰ ἔχεις; τὸν διέκοψε ἡ Ἀντρέ.

— Ναί; Τὰ πῆρα ἐπιτέλους.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνάσανε βαθειά, μ' ἀνακούφισι. Εἶχε νοιώσει νὰ φεύγῃ ἕνα τοσοῦτο βάρος ἀπ' τὸ στῆθος της.

Ὁ κόμης πηγαινοερχότανε μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε. Περνῶντας μπροστὰ ἀπ' τὴν πόρτα, τὴ σύρτωσε.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ρώτησε ἡ Ἀντρὲ μ' ἀνησυχία.

— Κάτι πολὺ φυσικό. Θἄχουμε οἱ δυό μας μιὰ ἐξήγησι, τὴν τελευταία. Θέλεις νὰ μπῇ κανεὶς ἐδῶ, νὰ μᾶς ἀκούσῃ;...

— Γιατί λὲς τὴν τελευταία;

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως... Κάθησε, σὲ παρακαλῶ. Μοῦ χρωστᾶς αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱκανοποίησι, ἀφοῦ κοπίασα τόσο γιὰ σένα... Αὐτὴ ἡ Ραϋμόντ ἦταν ἀμείλικτη!... Μὰ τὴ δικαιολογῶ, στὸ κάτω-κάτω! Καταλαβαίνω πόσο σκληρὰ θὰ ὑπόφερε, ἂν μ' ἀγάπησε πραγματικά... Ἴσως νἄχουν καρδιὰ κι' αὐτὲς οἱ γυναῖκες, σὰν τὶς ἄλλες...

Ἔβγαλε ἕνα πακέτο ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὄριξε πάνω στὸ τραπέζι.

— Νὰ τὰ γράμματά σου, εἶπε. Ἡσύχασε πιά. Τελείωσαν ὅλα!

Ἡ Ἀντρὲ θέλησε ν' ἁρπάξῃ τὸ πακέτο. Ἀλλ' ὁ Ραμπὲρ τὴ σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Ὄχι ἀκόμη, σὲ παρακαλῶ... τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

Τὰ πῆρε πάλι καὶ τὰ ἔδειξε ἀπὸ κοντὰ στὴν Ἀντρέ, ποὺ τ' ἀναγνώρισε καὶ ἀνασκίρτησε ἀπὸ χαρά.

— Ὄχι προτοῦ μάθῃς πόσο μοῦ κοστίζουνε, πρόσθεσε ὁ Ραμπέρ. Μπορεῖς νὰ μοῦ διαθέσῃς μισὴ ὥρα;...

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις!

— Θὰ εἶναι πιθανώτατα ἡ τελευταία χάρι ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω...

— Ἡ τελευταία;... Δυὸ φορὲς τώρα πρόφερες αὐτὴ τὴ λέξη!

— Γιατὶ εἶναι ἡ πιὸ ταιριασμένη!

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω...

— Κι' ὅμως εἶναι εὔκολο νὰ κατσλάδης...

Κάθησε κοντά της καὶ πρόσθεσε σοβαρά:

— Ξέρεις μιὰ παροιμία ποὺ λέει πὼς τὸ σκοινὶ σπάζει ὅταν τὸ παρατεντώσῃς;

— Ναί. Λοιπόν;

— Τὸ δικό μου σκοινὶ ἔχει τεντωθῆ ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν παίρνει πιὰ ἄλλο. Πρέπει νὰ σπάσῃ!

— Τί θὲς νὰ πῆς;

— Ἀφοῦ πάλεψα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, κυνηγῶντας τὴν τύχη μ' ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, ὁμολογῶ πὼς νικήθηκα...

— Τὰ ἔχασες ὅλα;

— Μέχρι πεντάρας!

— Δὲν ἔχεις πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα;

— Καμμιὰ ἀπολύτως!

— Ἴσως ἕνας γάμος θὰ μποροῦσε νὰ διορθώσῃ τὰ οἰκονομικά σου...

Ὁ Ραμπὲρ ἔκαμε μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία.

— Δὲ θὰ μὲ πιστέψῃς, ἂν σοῦ πῶ ὅτι σκέπτομαι, ἀπάντησε.

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα.

— Γιὰ τὸ γάμο...

— Γιατί νὰ μὴ σὲ πιστέψω,

— Μοῦ παρουσιάζεται μιὰ νύφη...

— Πλούσια;

— Ἀρκετὰ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο χρεωκοπημένο, ποὺ ἔχει πιὰ κουραστῆ ἀπ' ὅλα καὶ ἀρκεῖται σὲ μιὰ ζωὴ μονότονη, κάπου στὴν ἐπαρχία...

— Γιατί δὲ δέχεσαι;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανα.

— Ὥστε δὲν ἔχεις πιὰ λόγο ν' ἀπελπίζεσαι...

— Ναί, δέχθηκα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω καθόλου σκοπὸ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου! Αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ἕνας ὅρος ποὺ μοῦ βάλανε. Ἂν δὲ δεχόμουνα, δὲ θὰ ξανάβλεπες τὰ περίφημα γράμματά σου...

— Ἄ, ἔτσι; πρόφερε ἡ Ἀντρέ, δαγκάνοντας τὰ χείλια της.

— Ἄρχισες ἐπιτέλους νὰ καταλαβαίνῃς;

— Καταλαβαίνω πώς, ἀφοῦ ἔδωσες τὸ λόγο σου, ὀφείλεις νὰ τὸν κρατήσῃς.

Ὁ Ραμπὲρ ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας. Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἔκφρασι τόσο τραχειά, ὥστε ἡ Ἀντρὲ ἀνασκίρτησε βλέποντάς τον.

— Δὲ θὰ συνεννοηθοῦμε λοιπὸν ποτέ, ἐμεῖς οἱ δυό; εἶπε. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀπαλλαγῆ κανεὶς ἀπὸ μιὰ ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε, χωρὶς νὰ τὸν καταδικάσῃ ἡ κοινὴ γνώμη... Εἴτε γιὰ χρέος τῶν χαρτιῶν πρόκειται, εἴτε γιὰ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, ὅλα πληρώνονται μὲ αἷμα. Μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, ξοφλάει κανεὶς μιὰ γιὰ πάντα!

Καί, κυττάζοντας τὴν Ἀντρὲ μὲ τὰ μαῦρα καὶ σκληρὰ μάτια του, ὁ Ραμπὲρ πρόσθεσε:

— Σὲ ποιὸν κόσμο ζῆς, ἐσύ; Θἄπρεπε νὰ τὰ ξέρῃς, αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Μιλᾶς γιὰ αὐτοκτονία;...

— Ἀκοιβῶς!

— Ὀλιβιέ! Δὲ μπορεῖ νἄχῃς αὐτὸ τὸ σκοπό!... φώναξε ἡ Ἀντρέ.

— Κι' ὅμως...

— Θὰ κάνῃς τέτοια τρέλλα;

— Δὲν εἶναι τρέλλα, ἀπάντησε ὁ Ραμπὲρ μὲ τὴ σαρκαστικὴ ψυχραιμία του. Εἶναι ἕνα τέλος!

Σώπασαν κι' οἱ δυὸ γιὰ λίγο. Ἡ Ἀντρὲ εἶχε γίνει κατακόκκινη, σὰν φωτιά. Τὸ αἷμα χτυποῦσε στὰ μελίγγια της.

Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς τὴν ἀπειλοῦσε ἄλλος ἕνας κίνδυνος. Οἱ φλογερὲς ματιὲς τοῦ Ραμπὲρ τῆς φέρνανε μιὰ κακοδιαθεσία καὶ τὴν κάνανε ν' ἀνατριχιάζῃ.

— Νὰ παντρευτῶ... τῆς εἶπε. Μοῦ τὸ συνιστοῦσες καὶ μ' ἐκεῖνο τὸ κρύο, τὸ παγωμένο γράμμα ποὺ μοὔστειλες πρὸ ἡμερῶν, δίνοντάς μου ἀπάντησι στὰ ἀπελπισμένα παρακάλια μου... Σὰν νὰ μὴν ἤξερες πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἑνωθῶ μ' ἄλλη γυναίκα ἀπὸ σένα!

»Αὐτὸ τὸ γράμμα σου μοῦ σύντριψε τὴν καρδιά... Τί σοῦ κόστιζε λοιπὸν νὰ μοῦ δείξῃς καλωσύνη, συμπόνια καὶ κατανόησι;... Καταλαβαίνω τὴν ἀντίστασι μιᾶς ἀγνῆς καὶ τίμιας κοπέλλας στὶς ἱκεσίες ἑνὸς ἄγνωστου, ἑνὸς ξένου ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο της καὶ ποὺ ζητάει νὰ τὴν παρασύρῃ σ' ἕνα δεσμὸ μὲ συνέπειες βαρειὲς γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψί της. Ἐσὺ ὅμως γιατί ν' ἀρνηθῆς;...

»Δὲν ἔπρεπε ν' ἀμυνθῆς σήμερα, ἀλλὰ ἄλλοτε, ἀντὶ ν' ἀνάψῃς στὶς φλέβες μου μιὰ φωτιὰ ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὴ σβύσῃ ὁ χρόνος! Τί σοῦ ζητοῦσα; Ἕνα λεπτὸ ἀπ' τὴ ζωή σου—ποὺ θἄπρεπε νὰ τὴν ἔχω πάρει ὁλόκληρη—, ἕνα χαμόγελο τῆς ὁμορφιᾶς σου ποὺ μὲ ξετρέλλανε ἕνα φιλὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ χείλη ποὺ ἐνώθηκαν κι' ἀλλοτε μὲ τὰ δικά μου. Ἦταν τόσο δύσκολο; Ποιὸς θὰ μάθαινε αὐτὸ τὸ καινούργιο σφάλμα σου; Πόσα καὶ πόσα μένουν ἄγνωστα γιὰ πάντα!...

»Μὰ ἤθελες νὰ ἐκδικηθῆς! Ὁμολόγησέ το... Ἡ ἄρνησί σου εἶναι τὰ ἀντίποινα γιὰ τὴ νύχτα ἐκείνη, στὸ Ταβερναί, ποὺ μοῦ ἀνάγγειλες τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή σας καὶ τὸ γάμο σου. Πιστεύεις πὼς ἤμουν ἐλεύθερος τότε νὰ σὲ κρατήσω γιὰ μένα... Περίμενες μιὰ λέξι ποὺ δὲν τὴν εἶπα. Καὶ τώρα μὲ τιμωρεῖς γι' αὐτὴ τὴ σιωπή μου!

»Ἀχάριστη! Δὲ σκέπτεσαι πὼς θὰ σὲ κατάστρεφα, ἂν σὲ παντρευόμουνα! Ἡ μοῦ σχεδὸν φτωχός, κι' ἐπιπλέον δεμένος μὲ μιὰ βαρειὰ ἀλυσίδα. Ἂν γινόσουνα σύζυγός μου, θὰ ὑπόφερες τὶς στερήσεις τῆς ἀνέχειας καὶ τὴν ἐκδίκησι μιᾶς γυναίκας ποὺ δὲ θὰ δίσταζε μπροστὰ σ' ὁποιαδήποτε ἀτιμία.

»Τί μποροῦσα νὰ κάνω; Ὑποτάχθηκα στὸ μοιραῖο... ὅσο κι' ἂν μὲ βασάνιζε ἡ ζήλεια! Σιγὰ-σιγά, κατρακύλησα στὸ βάραθρο ποὺ μὲ τραβοῦσε... Καὶ σ' ἔβλεπα νὰ περνᾶς, ἀδιάφορη, περιφρονητική, ἐσύ, ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ σκεπτόμουνα μέρα καὶ νύχτα!

»Τώρα εἶμαι πιὰ χαμένος ὁριστικά, ἀνεπανόρθωτα! Ὡστόσο, μέσα στὴν ἀπόγνωσί μου, μιὰ ἰδέα μονάχα κυριαρχεῖ στὸ μυαλό μου: νὰ σὲ ξανασφίξω στὴν ἀγκαλιά μου μιὰ φορά, μιὰ μονάχα, καὶ νὰ ξαναβρῶ στὰ χείλη σου τὸ παληὸ ἐκεῖνο μεθύσι!...

»Ὅταν μοῦ εἶπες χτὲς σὲ ποιὸν κίνδυνο σὲ εἶχε ρίξει ἡ ἄθλια ἐκείνη γυναῖκα, δίχως νὰ τὸ ξέρω, ἔνοιωσα μιὰ ἀλήθινη χαρά, κακὴ ἴσως, μὰ ἀσυγκράτητη! Εἶδα τοῦσα! Δὲ θὰ τὴν ἄφινα νὰ χαθῇ...

»Εἶσαι τώρα ἐδῶ, μαζί μου... Εἴμαστε μόνοι... Ποὶν σοῦ πῶ αὐτὸ ποὺ θέλω, πρέπει νὰ μάθῃς γιατὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα ἂν ὑποχωρήσῃς...

Ἡ Ἀντρὲ ἄκουγε, ἀκίνητη, σφίγγοντας μὲ τὰ δάχτυλά της τὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας, μὲ τὸ μέτωπο ζαρωμένο καὶ τὴ ματιὰ ἀπλανῆ. Δὲν εἶχε ξεσφίξει καθόλου τὰ χείλια της. Μόνο ὅταν τελείωσε πιὰ ὁ Ραμπέρ, πρόφερε ψυχρά:

— Ὥστε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ραντεβοὺ εἶναι μιὰ παγίδα ποὺ μοῦ ἑστησες;

— Πές το ὅπως θέλεις, παγίδα ἢ ἐνέδρα... Τὸ μόνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι ὅτι βρίσκεσαι ἐδῶ, κοντά μου!... Ἂν πέθαινα χωρὶς νὰ σὲ ξαναδῶ, χωρὶς νὰ σοῦ μιλήσω, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι πρέπει νὰ μάθῃς, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ ποτὲ ἡσυχία ἡ ψυχή μου!...

— Τί θὲς νὰ πῆς; ρώτησε ἡ Ἀντρὲ χλωμιάζοντας.

Ὁ κόμης ἄλλαξε τόνο. Ἔπαψε νἄναι ἐπιθετικὸς καὶ σαρκαστικὸς κι' ἔγινε σοβαρός.

— Ἄκουσε... εἶπε Κάθε ἄνθρωπος ἔχει στὴ ζωή του μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶναι τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό του πνεῦμα. Γιὰ μένα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦσουν ἐσύ! Μεγάλωσα κοντά σου. Εἶδα τὴν ὁμορφιά σου ν' ἀνθίζῃ μὲ τὰ χρόνια, νὰ γίνεται μεθυστική, ὑπέροχη... Ἤμουν πολὺ νέος ἀκόμη κι' εἶχα κληρονομήσει μιὰ καλὴ περιουσία...Μὲ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀμυαλωσύνη τῆς ἡλικίας μου, ρίχτηκα σὲ κάθε εἴδους τρέλλες, ὅταν ἀναψε στὴν καρδιά μου γιὰ σένα ἕνας ἔρωτας ποὺ ὁ θάνατος μονάχα μποροῦσε νὰ τὸν σβύσῃ.

»Ξέρεις τί συνέβη μεταξύ μας! Ἀπὸ τότε, δὲ βρῆκα ἀνάπαυσι οὔτε στιγμή. Τὶ δὲν ἔκανα γιὰ νὰ διορθώσω τὰ οἰκονομικά μου, νὰ ξαναβρῶ τὴν ἐλευθερία μου καὶ νὰ σοῦ προσφέρω μιὰ ζωὴ ἀντάξιά σου!... Μὰ τὸ πεπρωμένο μᾶς κατάτρεχε! Τὸ μόνο ποὺ κατάφερα, ἦταν νὰ σκάψω τὸν τάφο ποὺ θὰ μὲ δεχθῇ τώρα...

»Δὲν παραπονιέμαι. Εἶναι φυσικὸ νὰ πληρώσω τὰ σφάλματά μου. Σὲ μερικὲς μέρες, ἀπόψε ἢ αὔριο ἴσως, θὰ τελειώσουν ὅλα! Δὲ θἄχης πιὰ νὰ φοβηθῆς τὴν ἐπιμονή μου, τὰ παρακάλια μου... Τὸ πολὺ-πολύ, μπορεῖ νὰ μὲ βλέπῃς κάποτε στὸν ὕπνο σου...

— Ὥστε σκοπεύεις...

— Μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς; Μονάχα δυὸ δρόμοι ἀνοίγονται μπροστά μου: Ὁ ἕνας ὁδηγεῖ στὸν τέλειο ἐξευτελισμό μου, σ' ἕνα γάμο ἀνυπόφορο, ἢ στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία. Δὲν τὸν θέλω, αὐτόν... Ὁ ἄλλος καταλήγει στὴ λήθη, στὸν αἰώνιο ὕπνο καὶ στὴ γαλήνη τοῦ τάφου. Αὐτὸν διάλεξα, ἀδίστακτα!...

Προσπάθησε νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τῆς Ἀντρὲ καὶ συνέχισε, μὲ χαμηλότερη φωνή:

— Ναί, ἀδίστακτα... καὶ μ' εὐχαρίστησι μάλιστα, ἂν θέλῃς! Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τώρα νὰ σπείσῃς μὲ λουλούδια αὐτὸ τὸ πέρασμα στὴν ἄλλη ζωή, ποὺ φέρνει πάντα ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά... Νὰ γιατὶ ἤθελα νὰ σὲ ξαναδῶ! Νὰ γιατὶ εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ τὸ κατώρθωσα...

»Ἐσύ, ὁ μοναδικὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς μου, θὰ εἶσαι μιὰ ἀχτίδα ἡλίου στὴν ἀγωνία μου... τὸ χέρι ποὺ θὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὶς πόρτες τοῦ ἀγνώστου!

— Μὰ εἶν' ἀδύνατο...

— Γιατί; Ποιὸς θὰ τὸ μάθῃ;... Λένε πὼς οἱ γυναῖκες ἔχουν μιὰ προτίμησι στοὺς ἄντρες ἐκείνους ποὺ δὲ φοβοῦνται μήπως τὶς ἐκθέσουν μὲ καμμιὰ ἀδιακρισία τους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶμαι κι' ἐγώ... ἀφοῦ θὰ πεθάνω!

— Δὲ μπορῶ...

— Τότε δὲ θὰ βγῆς ἀπὸ δῶ, παρὰ ἀφοῦ πατήσῃς στὸ πτῶμα μου! Θὰ σκοτωθῶ μπροστὰ στὰ πόδια σου!

— Μὰ θὰ ἦταν ἕνα φοβερὸ σκάνδαλο... ψιθύρισε ἡ νέα γυναίκα.

— Ἂν τὸ φοβᾶσαι κάνε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητῶ!

— Ὀλιβιέ, τὸ λὲς γιὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃς... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι. Εἶναι ἡ τελευταία ἱκεσία μου... Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι, κι' ὕστερα θὰ εἶσαι πιὰ ἐλεύθερη... Τὸ σφάλμα σου θὰ ἔχῃ ταφὴ γιὰ πάντα... μαζὶ μὲ μένα!

Σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα σπίρτο, ἔβαλε φωτιὰ στὸ πακέτο μὲ τὰ γράμματα καὶ τὰ πέταξε στὸ τζάκι, γιὰ νὰ καοῦνε σιγὰ-σιγά.

Ὕστερα ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα ρεβόλβερ καὶ τ' ἄφησε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντά του, ἕτοιμο... Ξαναγύρισε ὕστερα στὴν τρομοκρατημένη Ἀντρὲ καὶ γονάτισε μπροστά της.

— Τὰ γράμματά σου θἄχουν καῆ. Ὁ φίλος σου θἄχη πεθάνει... Τί ἔχεις νὰ φοβηθῆς;... Μὰ θέλω μιὰ ἀνταμοιβή, μιὰ ἀνάμνησι γιὰ τὴν ψυχή μου... τὸ φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ!

Τὴν ἀγκάλιαζε μὲ πάθος. ξετρελλαμένος ἀπ' τὸν πόθο—μὰ κι' ἀπ' τὸ λίγο ἐκεῖνο μῖσος ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος κάθε περιφρονημένου ἔρωτα, σὰν δηλητήριο μέσα σ' ἕνα γλυκὸ πιοτό.

Ἡ Ἀντρὲ συγκινήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

Ὑπάρχει πάντα στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας ἕνας κρυφὸς οἶκτος γιὰ τὸν ἐρωτευμένο ποὺ τὴν ἱκετεύει. Κι' ἡ Ἀντρὲ ἤξερε ἀσκετὰ τὸ Ραμπέρ, ὥστε νὰ πιστεύῃ πὼς θὰ πραγματοποιοῦσε τὶς ἀπειλές του. Τὸν κύτταξε μὲ μαλακώτερη ἔκφρασι, κι' αὐτὸς πίστεψε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν κερδίζῃ.

Μὰ ἡ ἀδυναμία της δὲν κράτησε πολύ. Σκέφθηκε ἀμέσως τὸ παιδί της, τὸν ἄντρα της. Καὶ πάλεψε γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ Ραμπέρ, φωνάζοντάς του:

— Ὄχι, ὄχι! Δὲ μπορῶ... Καλλίτερα νὰ μὲ σκοτώσῃς!... Δὲ θέλω... Ὁρκίστηκα!..

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα δυνατὸ σπρώξιμο ἀπ' ἔξω ἄνοιξε τὴ συρτωμένη πόρτα. Καὶ πρόβαλε στὸ κατώφλι ἕνας ἄντρας μὲ ἠράκλεια κορμοστασιά, ἀναμαλλιασμένος, μὲ μάτια ποὺ λάμπανε ἀπὸ θυμό.

Ἦταν ὁ Μπερνὰρ Σαμπαί.

ΚΒ'.

Ὁ καμαριέρης τοῦ Ραμπὲρ τοῦ ἦταν ἀφοσιωμένος. Βρισκόταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία του. Θἄκανε λοιπὸν τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς δυὸ ἀγνώστους, ποὺ μπαίνανε διὰ τῆς βίας στὸ σπίτι τοῦ κυρίου του. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε τὸν καιρό, οὔτε τὴ δύναμι.

Ἡ ἀπότομη εἴσοδος τοῦ Μπερνὰρ Σαμπαί, τὸ ψηλό του ἀνάστημα καὶ ἡ ἐπιτακτικὴ φωνή του εἶχαν παραλύσει τὸ δυστυχισμένο ὑπηρέτη. Ἐμεινε καρφωμένος στὴν καρέκλα ὅπου τὸν εἶχε καθίσει ὁ νέος, ἀμίλητος, κατάπληκτος, ἀνίκανος νὰ κινηθῇ. Ἀλλωστε, κι' ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ σηκωθῇ, δὲ θὰ τὸν ἄφινε ὁ συνταγματάρχης, ποὺ στεκόταν ὄρθιος μπροστά του καὶ τὸν φύλαγε.

Μερικὰ δευτερόλεπτα φτάσανε στὸ Σαμπαὶ γιὰ νὰ προσανατολισθῇ.

Ἔπειτα διέσχισε ἀδίστακτα τὸ χωλλ καὶ τὸ σαλόνι καὶ βρῆκε μπροστά του μιὰ κλειστὴ πόρτα. Ἐπιχείρησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Βρῆκε ἀντίστασι καὶ τὴν ἔσπασε, μὲ τοὺς δυνατοὺς ὤμους του.

Ἡ Ἀντρὲ εἶχε πεταχτῆ ὄρθια καὶ κύτταζε τὸν ἄντρα της σὰν χαμένη, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο. Καταλάβαινε πὼς καμμιὰ ἐξήγησι δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν πείσῃ. οὔτε νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ.

Πίσω του στὴ σκιά, διέκρινε τὴ σιλουέτα τοῦ συνταγματάρχη, ποὺ εἶχε μείνει κι' αὐτὸς κατάπληκτος ἀπ' τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυζε. Βλέποντας τὴν Ἀντρὲ κλειδωμένη μαζὶ μὲ τὸν κόμητα ντὲ Ραμπέρ, τὰ εἶχε καταλάβει ὅλα...

Κατάλαβε ἐπίσης τὸ σχέδιο τοῦ Μπερνὰρ Σαμπαί: Ὁ νέος ἤθελε ἕνα μάρτυρα τῆς ἀπιστίας τῆς γυναίκας του, σοβαρὸ καὶ ἐχέμυθο μαζί. Κι' εἶχε κάνει μ' ἐπιτυχία τὴν ἐκλογή του: Κανεὶς δὲ θ' ἀμφισβητοῦσε ποτὲ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ συνταγματάρχη ντὲ Μπραζέ. Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν σέβονταν.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶχε κρατήσει μερικὰ δευτερόλεπτα μόνο.

Ἡ πρώτη κίνησι τοῦ Ραμπὲρ ἦταν νὰ προστατέψῃ τὴν Ἀντρέ, νὰ σταθῇ ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὸν ἄντρα της. Ἄσπαξε μάλιστα τὸ ρεβόλβερ, πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Θὰ μὲ δολοφονήσετε; πρόφερε ὁ Σαμπαὶ ἀνέρωχα καὶ περιφρονητικά.

Τὸν παραμέρισε ψυχρὰ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν κεραυνόπληκτη Ἀντρέ.

— Ἔλα μαζί μου! τῆς εἶπε μονάχα.

Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔμεινε ἀκίνητη, πνιγμένη ἀπὸ ντροπὴ κι' ἀπελπισμένη ἀπ' τὴν καταστροφὴ αὐτή, ποὺ τῆς φαινόταν ἀνεπανόρθωτη πιά.

— Ἔλα! τῆς ξαναεῖπε ὁ Σαμπαί, πιὸ μαλακά.

Στράφηκε ὕστερα στὸν κόμητα ντὲ Ραμπὲρ καὶ πρόσθεσε:

— Ἐμεῖς οἱ δυό, κύριε, θὰ κανονίσουμε τὸ λογαριασμό μας ἀργότερα στὴν ὥρα του. Χαίρετε!

Στὴ ματιά του ὑπῆρχε μονάχα μιὰ ἤσυχη αὐτοπεποίθησι, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ Ραμπὲρ εἶχαν μιὰ ἔκφρασι μίσους καὶ μανίας, ποὺ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ τὴν κρύψῃ κάτω ἀπ' τὴ συμβατικὴ ψυχρότητα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

Ὁ Μπερνὰρ Σαμπαὶ ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ἀντρὲ καὶ τὴν πῆρε μαζί του. Τὸ ταξὶ τοὺς περίμενε, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Ἀνέβηκαν, κι' ὁ νέος ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Μελάν, στὴν ὁδὸ Γκρενέλ.

Τότε μονάχα ἡ δυστυχισμένη Ἀντρὲ μπόρεσε νὰ σκεφθῇ.

— Ποῦ μὲ πᾶς; ρώτησε τὸν ἄντρα της.

— Ἐκεῖ ἀπ' ὅπου σὲ πῆρα.

Ὁ παγωμένος τόνος τοῦ Μπερνὰρ ἔδειχνε τέτοια ἀμείλικτη ἀποφασιστικότητα, ὥστε ἡ νέα γυναίκα ἀνατρίχιασε. Ὁ τόσο μαλακὸς κι' ἐπιεικὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τῆς φαινότανε τώρα σὰν ἕνας ἄπαθὴς κι' ἀσυγκίνητος δικαστής...

Βυθίσθηκε στὶς σκέψεις της καὶ δὲν πρόφερε πιὰ λέξι.

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε πάει κι' αὐτὸς μαζί τους, γιατὶ τὸν εἶχε παρακαλέσει ὁ φίλος του, Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπ' τὸ Βουλεβάρτο Ὁσμὰν ὡς τὴν ὁδὸ Γκρενέλ, δὲ μίλησε κανείς. Μόνο ὅταν φτάσανε πιὰ μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα τοῦ παληοῦ μεγάρου, ἡ Ἀντρὲ ρώτησε:

— Γιατὶ μ' ἔφερες ἐδῶ;

— Θὰ εἶσαι ἐλεύθερη στὸ ἑξῆς. Ἐδῶ θὰ μπορέσῃς νὰ σκεφθῇς πιὸ ἤσυχα. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Δὲν ἔχεις πιὰ θέσι στὸ σπίτι μου... Χρειάζεται νὰ σοῦ τὸ πῶ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

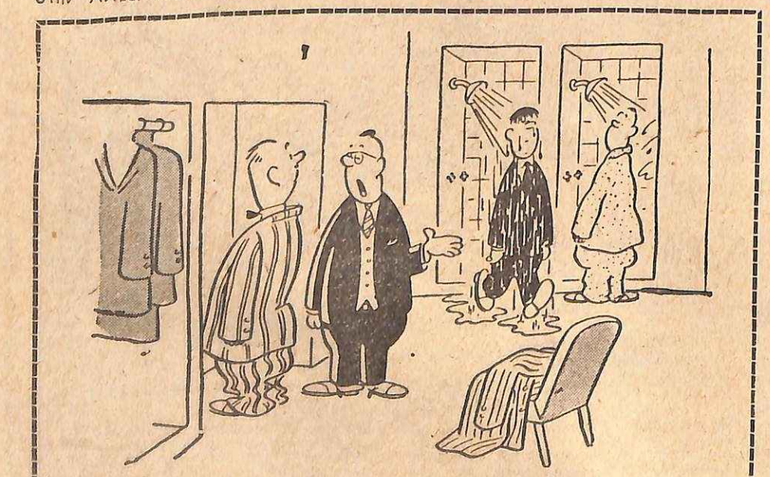

— Θὰ σᾶς ἔρθῃ περίφημα, ἐπειτα ἀπὸ ἕνα καλὸ ντούς. Περάστε στὸ θάλαμο ἐφαρμογῆς!...

— Αὐτὸς ὁ νεαρὸς πρέπει νὰ εἶναι τρελλὸς γιὰ σένα. Τοῦ ἔχω πάρει τρεῖς φορὲς δανεικὰ καὶ πάλι ξανάρχεται.

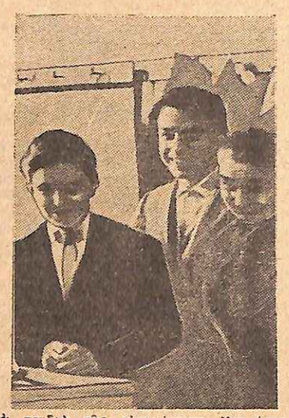

Τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογένειας Μαννέσκι μὲ τὴ μητέρα τους στὴν ἄκρη.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ στὸ μισοσκόταδο

Ἡ μυστηριώδης τύφλωσι πέντε ἀδελφῶν

Ὑπάρχουν κάθε εἴδους οἰκογενειακὰ δράματα στὸν κόσμο. Ἕνα ἀπ' αὐτά, τραγικὰ ἀσυνήθιστο, εἶναι ἐκεῖνο τῆς οἰκογένειας Μαννέσκι, ποὺ κατοικεῖ σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία τῆς Φλωρεντίας, στὴν Ἰταλία.

Γιὰ τὸ δράμα αὐτὸ ἔγραψε τελευταῖα ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῆς Ἰταλίας, ἀπ' ὅπου σᾶς μεταφέρουμε ἐδῶ τὶς κυριώτερες πληροφορίες τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου.

«Ἡ Μιλένα Μαννέσκι, — γράφει ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ περιοδικοῦ — μιὰ κοπέλλα μικρόσωμη, ἀδύνατη, μὲ δυὸ μεγάλα μάτια κοκκινισμένα ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμμα, κάθεται μπροστά μας, ἴδια ἡ προσωποίησι τοῦ πόνου.

»—Κάθε νύκτα, μᾶς δίνγεῖται μὲ ραγισμένη φωνή, ξυπνῶ σὰν ἀλαφιασμένη κι' ἀρχίζω νὰ σκέφτωμαι τὸ δράμα τῆς οἰκογένειάς μας. Σκέφτομαι τὰ πέντε μικρότερα ἀδέλφια μου, ποὺ ἔχουν μπροστά τους ἕνα τραγικὸ μέλλον. Τὰ ἱδρύματα γιὰ τυφλοὺς δὲν τὰ δέχονται, γιατὶ βλέπουν λιγάκι. Κανεὶς ὅμως δὲ θέλει νὰ τοὺς δώσῃ δουλειά, γιατὶ εἶναι σχεδὸν τυφλά.

»Σκέφτομαι ἀκόμα τοὺς γονεῖς μας, ποὺ εἶναι ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι καὶ λυώνουν ἀπὸ τὸν πόνο. Σκέφτομαι τέλος τὸν ἑαυτό μου καὶ τὰ ἄλλα δυὸ ἀδέλφια μου, τὴ Μιράντα καὶ τὸ Λεονάρντο, ποὺ δὲν ἔχουμε ἐλπίδα νὰ φτιάξουμε δική μας ζωή, γιατὶ πρέπει νὰ βοηθήσωμε τὰ πέντε φτωχά μας ἀδέλφια.

»Τὴ νύκτα, ἡ ζωή μοῦ φαίνεται ἀβάσταχτη, τὸ φορτίο μας βαρὺ τόσο, ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ. Κι' ὅμως πρέπει νὰ εἶναι γαλήνια καὶ νὰ δίνω, σὰν μεγαλύτερη, κουράγιο στοὺς ἄλλους.

»Ἡ Μιλένα σωπαίνει. Οἱ ξαφνικοὶ λυγμοὶ τῆς συνταράζουν τοὺς ἀδύνατους ὤμους. Προσπάθησε μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ τῆς μούσκευαν τὰ μάγουλα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πέρασε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, πηγαίνοντας σὲ κάποιο ἄλλο διπλανό, ἕνα παλληκάρι.

»—Εἶναι ὁ Ρολάντο, εἶπε τὸ κορίτσι, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀδέλφια μου, ποὺ μιὰ παράξενη ἀρρώστεια τὰ ὑποχρεώνει νὰ ζοῦν σὰν τυφλοπόντικοι, ἀποφεύγοντας τὸ δυνατὸ φῶς τῆς μέρας. Εἶνε ὁ πιὸ ἀτίθασος, γιατὶ δὲν ὑποφέρει καθόλου τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε ἄχρηστος. Ὁ καημός του εἶναι νὰ δουλέψῃ. Ἀλλά, ξέροντας πὼς δὲ γίνεται τίποτα, περνᾶ τὶς ὧρες του σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ καὶ τὸν τρώει ἡ ἀπελπισία.

»Στὸ μακρυνὸ 1926, δυὸ νεαρὰ δεύτερα ζαδέρφια, ὁ Μπρούνο Μαννέσκι κι' ἡ Μαρία Καρντίνι, παντρεύτηκαν μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ φέρουν στὸν κόσμο πολλὰ παιδιά. Ὁ πόθος τους ἐκπληρώθηκε. Ἡ Μιλένα ἦταν τὸ πρῶτο τους. Ὕστερα ἦρθαν ἡ Μιράντα, ὁ Λεονάρντο κι' ὁ Ρολάντο. Ὁ τελευταῖος ἦταν ἕνα δμορφο, παχουλὸ μωρό, ἀλλὰ τὸ φῶς τὸ ἐνοχλοῦσε κι' ἐκλαιγε. Κρατοῦσε τὰ μάτια του ἀνοιχτὰ μονάχα στὴ σκιά. Οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς εἶχε μιὰ ἀδυναμία, ἴσως κληρονομική, ποὺ θὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνο τὴν ὅρασί του. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐκδηλώθηκε καὶ στὰ κατοπινὰ παιδιά, τὸ Ρομάνο, τὴ Νάρα, τὴ Γαβριέλλα καὶ τὸ Φαμπρίτσιο.

»Τὰ βλέφαρα καὶ τῶν πέντε παιδιῶν ἀνοιγόκλειναν στὸ φῶς σὰν τὰ φτερὰ τῆς πεταλούδας! Δὲ γνώριζαν ποτὲ τὴ χαρὰ νὰ τρέξουν καὶ νὰ παίξουν σὰν τὰ ἄλλα παιδάκια. Στεκόντουσαν ἀποτραβηγμένα στὴ σκιά, θλιμμένα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Κι' ὅταν ἦταν στὸ σπίτι, ἔμεναν πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ παντζούρια. Ὅλη ἡ οἰκογένεια Μαννέσκι συνήθιζε νὰ ζῇ στὸ μισοσκόταδο. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο τους δρᾶμα στάθηκε καὶ μένει τὸ σχολεῖο.

»Ὅπως ἡ Νάρα, ποὺ παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ πάρῃ τὸ χαρτί της ἀπὸ μιὰ μέση ἐμπορικὴ σχολή, ἔτσι κι' ὁ Φαμπρίτσιο πηγαίνει ἀκόμα στὸ σχολεῖο. Εἶναι δώδεκα χρόνων, βρίσκεται στὴν πρώτη Γυμνασίου καὶ δοκιμάζει τὴ σκληρὴ πεῖρα, ποὺ δοκίμασαν πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὰ ἀδέλφια του. Ὁ πίνακας τοῦ φαίνεται μιὰ μυστηριώδης μακρυνὴ σκιά. Ἀκούει συχνὰ τοὺς καθηγητές του νὰ τὸν μαλώνουν, γιατὶ δὲν παίρνει εὔκολα τὰ μαθήματα. Οἱ τυπωμένες στὰ βιβλία λέξεις τοῦ εἶναι δυσδιάκριτες, ἀκόμα κι' ὅταν τὸ πρόσωπό του ἀγγίζῃ τὴ σελίδα. Ἀλλὰ τὸ μεγαλο του μαρτύριο εἶναι τὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας. Δὲν τοῦ εἶναι εὔκολο νὰ δώσῃ στὸν καθηγητή του νὰ καταλάβῃ πὼς γι' αὐτὸν τὰ χρώματα εἶναι ἀνύπαρκτα. Ὅπως ὁ Ρολάντο, ὁ Ρομάνο, ἡ Γαβριέλλα κι' ἡ Νάρα, δὲν ἔχει δῆ ποτὲ τὸ κόκκινο, τὸ γαλάζιο, τὸ πράσινο χρῶμα. Γι' αὐτὸν ὁ κόσμος εἶναι σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία σὲ ἄσπρο καὶ μαῦρο, ἀρκετὰ μάλιστα θολή.

»Ἡ ὄψι τοῦ μικρούλη εἶναι χλωμὴ κι' ἀποθαρρυμένη, ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἔχει συχνοὺς πονοκέφαλους καὶ κουράζεται ἀπεριγραπτα κάθε φορὰ ποὺ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ξανασκύψῃ πάνω στὰ βιβλία του.

»— Κι' ὅμως πρέπει νὰ συνεχίσῃ ὅσο μπορεῖ, ἐξηγεῖ ἡ Μιλένα, γιὰ νὰ μάθῃ κάτι καὶ νὰ μὴ μείνῃ ὁλότελα ἀνυπεράσπιστος στὴ ζωή. Τοῦ λέμε, λοιπόν, πὼς τὰ μάτια του θὰ γίνουν καλά, ὅπως τὸ λέμε καὶ στοὺς ἄλλους.

»Τὸ ὀδυνηρὸ μυστικὸ φυλάγεται ἀπὸ τὴ Μιλένα, τὴ Μιράντα καὶ τὸ Λεονάρντο, τρία πρόσωπα αὐτῆς τῆς τραγωδίας, ὄχι λιγώτερο δυστυχισμένα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἡ Μιλένα εἶναι τριάντα χρόνων, ἡ Μιράντα εἰκοσιοχτὼ κι' ὁ Λεονάρντο εἰκοσιτέσσάρων. Ἡ κατάστασι τῶν πέντε ἀδελφῶν τους, δέν τοὺς ἐπέτρεψε νὰ φτιάξουν δική τους ζωή. Ἡ Μιλένα, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά της, παράτησε τὶς σπουδές της —εἶχε μπῆ στὴ χημικὴ σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου — καὶ κάνει τὴ ράφτρα. Ἐπίσης διέλυσε τὸν ἀρραβῶνα τὴν σχεδὸν τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου, γιατὶ δὲν τῆς βάσταξε ἡ καρδιά, γιατὶ δὲν τῆς βάσταξε νὰ σπουδάσῃ καὶ αὐτός, κάνει τώρα τὸ χτίστη. Ὁ πατέρας τους πούλησε τὸ ἐστιατόριο καὶ μετὰ τὸ ἄλλο μερικὰ κτηματάκια ποὺ εἶχε, γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειά του, ὅταν τὰ παιδιά του ἦταν ἀκόμα μικρά. Εἶχε πάθει συμφόρησι ἀπὸ χρόνια καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ δουλέψῃ.

»— Εἶχα τόσα ὄνειρα γιὰ τὴ ζωή! λέει ἡ Μιλένα, τελειώνοντας. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ ν' ἀφήσω τ' ἀδέλφια μου μόνα τους γιὰ νὰ γίνω ἐγὼ εὐτυχισμένη. Τὸ ἴδιο σκέφτονται ὁ Λεονάρντο καὶ ἡ Μιράντα».

✪✪

Γιὰ νὰ νίνη συνήνορος τοῦ ἑαυτοῦ του

Κάποιος Μάλβερν Ντάκου, ἕνας Ζουλοὺ, κάτοικος τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ, κατηγορεῖτο γιὰ ἕνα μικρὸ ἀδίκημα κι' ἐπρόκειτο νὰ δικαστῇ. Θέλησε λοιπὸν νὰ μάθῃ τί ὡρίζαν οἱ νόμοι γιὰ τὴν περίπτωσί του, ὥστε νὰ ὑπερασπιστῇ ἀποτελεσματικὰ τὸν ἑαυτό του στὴ δίκη. Πράγματι, μπῆκε σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο, διάλεξε ἕνα νομικὸ βιβλίο, τὸ πῆρε κι' ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα δικάστηκε. Κι' ἀπαλλάχτηκε μέν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ κατηγορία... ἀλλὰ καταδικάστηκε γιατὶ εἶχε κλέψει τὸ βιβλίο!

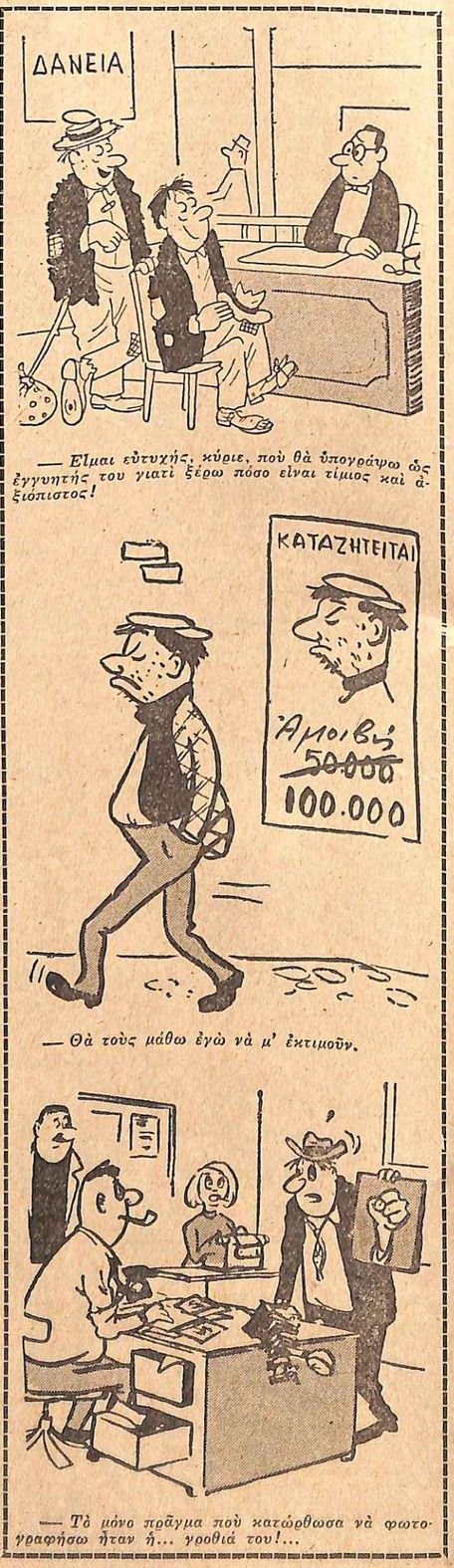

— Εἶμαι εὐτυχής, κύριε, ποὺ θὰ ὑπογράψω ὡς ἐγγυητής του γιατὶ ξέρω πόσο εἶναι τίμιος καὶ ἀξιόπιστος!

— Θὰ τοὺς μάθω ἐγὼ νὰ μ' ἐκτιμοῦν.

— Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ κατώρθωσα νὰ φωτογραφήσω ἦταν ἡ... γροθιά του!...

Τὰ Καρρώ
Original Hartha
Schotten

εἶναι πασίγνωστα, ἀγαπητὰ καὶ περιζήτητα εἰς πολλὰς Χώρας. Τὰ ἀριστουργηματικὰ προϊόντα ταῦτα κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ εἶδος των καὶ ζητοῦνται ἐπιμόνως παντοῦ λόγω τῶν ἐξαιρετικὰ ὡραίων σχεδίων των καὶ τῶν ἀσυναγωνίστων συνδυασμῶν· χρωμάτων των.

Τὰ Καρρώ HARTHA SCHOTTEN

κατέκτησαν κάθε καλοντυμένη Ἑλληνίδα. Προκειμένου νὰ ἀγοράσετε ὑφάσματα καρρώ, ζητᾶτε τὰ

ORIGINAL HARTHA — SCHOTTEN

Εἰς τὴν πλουσιωτάτην καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν συλλογήν μας θὰ βρῆτε ἐπίσης χαριτωμένα παιδικὰ σχέδια, μὲ εὐχάριστα χρώματα, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ἐνθουσιάσουν.

Ζητῆστε ἐπιμόνως ἀπὸ τὰ καλὰ καταστήματα τῆς Ἑλλάδος

Τὰ Καρρώ HARTHA SCHOTTEN

ποὺ ἐπεβλήθησαν παντοῦ καὶ δίδουν τὸν τόνον τῆς εὐρωπαϊκῆς μόδας.

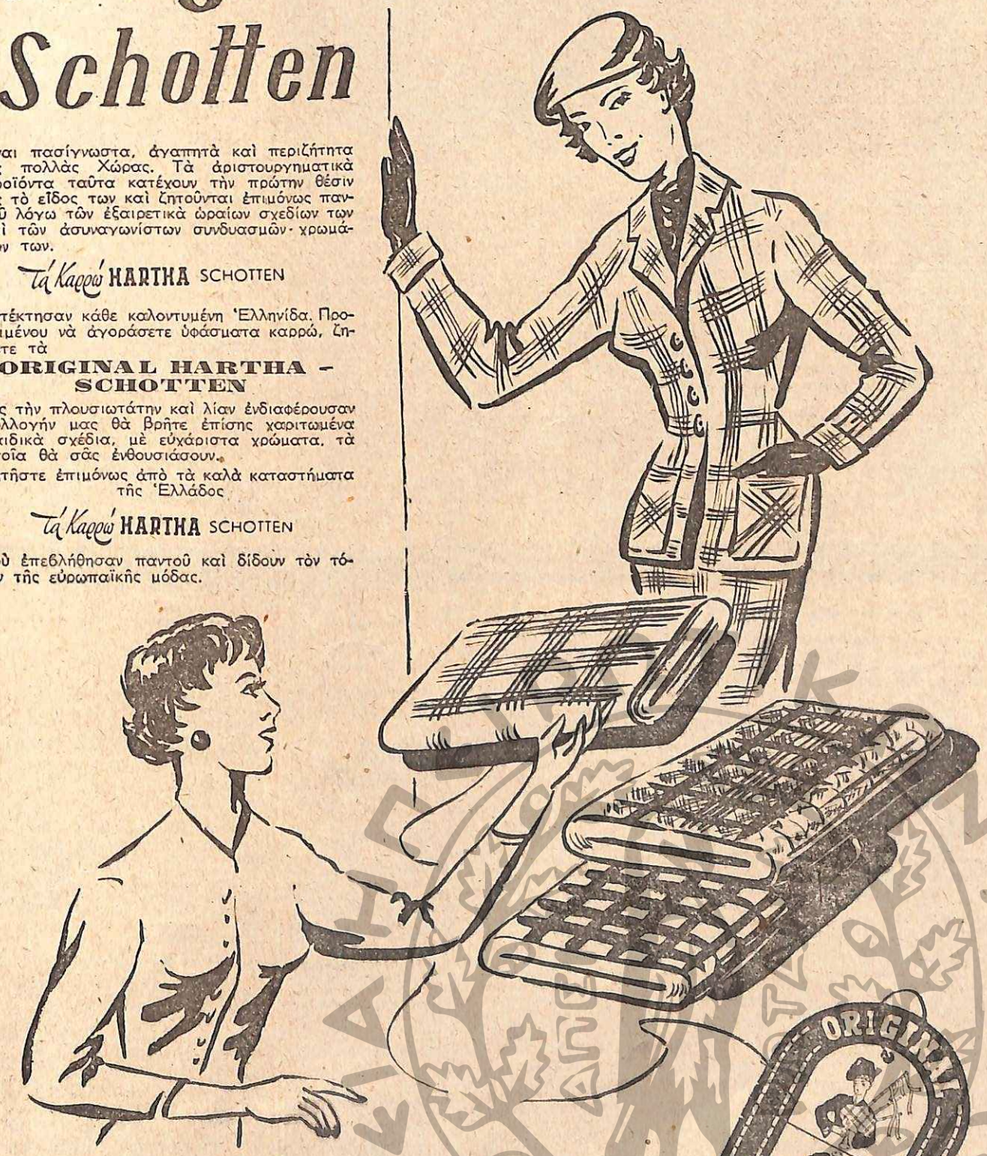

VEB TEXTIL — WERKE HARTHA
SPINNEREI — FÄRBEREI · WEBEREI · APPRETUR
HARTHA) SACHSEN

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἑρμοῦ 64—ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 20—102

ΜΕΝΤΩΡ

Ο ΛΗΘΑΡΓΟΣ ΤΩΝ ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Πῶς θὰ τὰ προστατέψετε ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τους

Ἡ ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαῖρι στέλνουν τὰ γουναρικὰ σὲ... λήθαργο. Ἀλλὰ στὸ λήθαργό τους αὐτὸ ἀπειλοῦνται ἀπὸ πολλοὺς ἐχθρούς: ἀπὸ τὶς ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας, τὴν ὑγρασία, τὸν ἀέρα, τὴ σκόνη καί, πρὸ παντός, ἀπὸ τὸ σκῶρο.

Πῶς, λοιπόν, θὰ τὰ προστατέψετε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιρινοῦ ληθάργου τους;

Ἂν πρόκειται γιὰ γουναρικὰ μεγάλης ἀξίας, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ τὰ ἐμπιστευτῆτε σ' ἕνα σοβαρὸ κατάστημα, γιὰ νὰ τὰ βάλη μέσα σὲ εἰδικὸ ψυγεῖο, ὅπου δὲ διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ τὰ προφυλάξετε καὶ μόνη σας. Ἡ καλύτερη προφύλαξί γιὰ τὰ γουναρικὰ εἶναι νὰ τὰ κλειδώσετε μέσα σ' ἕνα ντουλάπι, ποὺ νὰ εἶναι ντυμένο ἐσωτερικὰ μ' ἕνα λεπτὸ φύλλο ἀπὸ ψευδάργυρο ἢ ἀλουμίνιο. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ τὰ βάλετε πρῶτα μέσα σ' ἕνα σάκκο ἀπὸ πανί, ποὺ θὰ προσέξετε νὰ κλείνη ἐρμητικά.

Θὰ βάλετε πρῶτα τὴ γοῦνα μέσα σ' ἕνα σάκκο ἀπὸ πανί...

Μπορεῖτε π.χ., ἀφοῦ βάλετε τὸ γουναρικὸ μέσα στὸ σάκκο, νὰ τὸν ράψετε ἢ νὰ τὸν κλείσετε μὲ φερμουάρ. Ἂν προτιμήσετε τὸ ράψιμο, θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ «σφιχτό», σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν παραμένουν κενὰ ἀνάμεσα στὶς ραφές.

Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιήσετε σάκκους ἀπὸ σελοφάν, νάϋλον, χαρτὶ ἢ δέρμα. Γιατὶ τὸ γουναρικὸ εἶναι ἕνα πρᾶγμα ζωντανὸ κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα. Ὅταν πάψη ν' «ἀναπνέη», καταστρέφεται.

Ὅταν λέμε ὅτι τὸ γουναρικὸ πρέπει νὰ «παίρνη ἀέρα», δὲν ἐννοοῦμε ὅτι πρέπει νὰ «τὸ ντυπᾶ ὁ ἀέρας». Ἄλλο τὸ πρῶτο κι' ἄλλο τὸ δεύτερο. Ὁ ἀέρας καταστρέφει τὶς τρίχες καὶ ἀλλάζει τὸ χρωματισμό τους. Γι' αὐτό, ὁσοδήποτε καλὸς κι' ἂν εἶναι ὁ σάκκος, μέσα στὸν ὁποῖον θὰ τὸ κλείσετε, πρέπει ἀπαραιτήτως, νὰ τὸ βάλετε μέσα σ' ἕνα ντουλάπι καὶ νὰ μὴν τὸ ἀφήσετε ἐκτεθειμένο στὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος. Ἂν τὸ ντουλάπι εἶναι ντυμένο μὲ μέταλλο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦ νὰ μπῆ ἀέρας, θὰ πρέπει νὰ βγάζετε κάθε τόσο τὸ γουναρικὸ καὶ νὰ τὸ ἀερίζετε.

Οἱ προφυλάξεις, ποὺ ἀναφέραμε, εἶναι ἀρκετές, γιὰ νὰ προφυλάξουν τὸ γουναρικὸ καὶ ἀπὸ τὸ σκῶρο. Καλὸ εἶναι, πάντως νὰ ρίξετε μέσα στὸ ντουλάπι (ὄχι πάνω στὸ γουναρικὸ) ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ παρασιτοκτόνα (κατὰ προτίμησι ναφθαλίνη).

Πρὶν τοῦ κλείσετε τὰ γουναρικά σας, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὰ καθαρίσετε προσεχτικά. Ἔτσι, θὰ τὰ βρῆτε πιὸ φρέσκα ὅταν θὰ τὰ ξαναχρειαστῆτε.

Ὁ τρόπος τοῦ καθαρισμοῦ ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος τοῦ γουναρικοῦ.

Προκειμένου γιὰ τὰ γουναρικὰ μὲ μικρὸ καὶ λεῖο τρίχωμα (περσικὸ ἀρνί, κατσικάκι, κουνέλι), ἀρκεῖ νὰ πάρετε μιὰ φρεσκοτυπωμένη ἐφημερίδα κι' ἀφοῦ τὴν κάμετε μιὰ μπάλλα, νὰ περάσετε μ' αὐτὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τὴ γοῦνα σας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτό, θὰ πάρετε τὴ σκόνη καὶ θὰ δώσετε λάμψι στὸ τρίχωμα.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι μιλᾶμε γιὰ τὸ συνηθισμένο καθαρισμό. Ἂν πρόκειται γιὰ λεκέδες, θ' ἀπευθυνθῆτε σ' ἕναν εἰδικὸ γουνοποιό.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὰ γουναρικά, ποὺ ἔχουν τρίχες μετρίου μεγέθους (πανηφίς, ἀρκουδάκια, πετί-γκρί, ρὰ-μυσκέ, φώκη, μουρμάνσκ, σκίουρος, καστόρι, βιζόν). Γι' αὐτὰ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα κομμάτι βάτα βρεγμένο μέσα σὲ οἰνόπνευμα. Θὰ τὰ περάσετε μ' αὐτὸ κατὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ τριχώματος. Οἱ κινήσεις σας πρέπει νὰ εἶναι γρήγορες καὶ ζωηρές. Θὰ τινάξετε κατόπιν τὴ γοῦνα, γιὰ νὰ ἐξατμισθῆ τὸ οἰνόπνευμα.

Στὸ τέλος, θὰ τὴ χτυπήσετε μὲ μιὰ λεπτὴ καὶ μαλακὴ βέργα. Τὸ χτύπημα, ποὺ θὰ εἶναι σὰν ἕνα ζωηρὸ χάδι, θὰ πρέπει νὰ γίνη κατὰ τὴ διεύθυνσι τῶν τριχῶν. Γιατί, διαφορετικά, μπορεῖ νὰ τὶς κόψετε. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χτενίσετε τὴ γοῦνα σας, μὲ μιὰ χτένα κατὰ προτίμησι μετάλλινη.

Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ γοῦνες μὲ μεγάλο τρίχωμα, ὅπως εἶναι ἡ ρενάρ, ἡ μαρμόττα, ὁ λύγξ, τὸ ὀπόσσουμ κλπ. Γι' αὐτὲς θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα λεπτότατο πριονίδι, ποὺ θὰ τὸ περάσετε στὴν κρισάρα καὶ θὰ τὸ ζεστάνετε προηγουμένως. Θὰ τὶς τρίψετε μ' αὐτὸ τὸ πριονίδι ζωηρὰ καὶ κατόπιν θὰ τὶς χτυπήσετε μὲ μιὰ μαλακὴ βέργα, ὅπως καὶ στὴν προηγουμένη περίπτωσι.

Τὶς φόδρες μπορεῖτε νὰ τὶς τρίψετε μὲ λίγη βενζίνη. Χρειάζεται, ὅμως, μεγάλη προσοχή. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ περάση ἡ βενζίνη στὴ γοῦνα. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα μίγμα ἀπὸ βενζίνη καὶ αἰθέρα σὲ ἴσα μέρη.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΥΚΛΟΙ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ κούρασι, ἡ ἀνεπαρκὴς τροφή, ἡ ἀϋπνία, ἡ λύπη, τὰ δάκρυα, κλπ., χαλᾶνε τὰ μάτια καὶ χαράζουν γύρω τους ἕνα σκοῦρο κύκλο, ποὺ γερνάει τὸ πρόσωπο καὶ τοῦ δίνει μιὰ ὄψι θλιβερή.

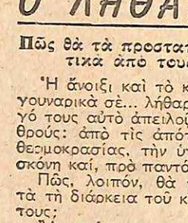

Μόλις ἀντιληφθῆτε λοιπὸν πὼς εἶναι ἔτσι ἀκομμένα τὰ μάτια σας, πρέπει νὰ προλάβετε καὶ νὰ σταματήσετε τὸ κακό, γιατί, ἂν συνεχιστῆ, μπορεῖ νὰ βλάψη τὰ ἴδια τὰ μάτια.

Ἄλλοτε, θεωροῦσαν γοητευτικὰ τὰ κομμένα καὶ μελαναισμένα μάτια κι' οἱ κυρίες βάφανε ἐπίτηδες μελανὸ τὸ δέρμα κάτω ἀπ' αὐτά. Στὴν ἐποχή μας ὅμως θαυμάζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ γερὴ ἀμορφιὰ τῆς ὑγείας. Κι' ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει μαύρους κύκλους γύρω ἀπ' τὰ μάτια της, προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐξαλείψη.

Ἡ ἐπάλειψι μὲ ἔλαιον μύρρας γύρω ἀπ' τὰ βλέφαρα ὠφελεῖ πολὺ σ' αὐτό. Τὸ ἴδιο κι' οἱ πλύσεις μὲ χαμομῆλι ἢ μὲ μαρουλόνερο.

Ἂν ὡστόσο ἐπιμένουν οἱ μαῦροι κύκλοι, κάνετε τοπικὲς πλύσεις μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ἀπεσταγμένο νερὸ	500 γραμ.
Δεντρολίβανο (κορφὲς)	80 »

Μετὰ 15 μέρες δὲ πλένετε τὸ δέρμα γύρω ἀπ' τὰ μάτια μ' ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο στὸ ἑξῆς μίγμα:

Τριανταφυλλόνερο	15 γραμ.
Κονιάκ	15 »

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ὅταν πενθοῦμε, δὲ στέλνομε σὲ κανένα συγχαρητήρια καὶ εὐχὲς γιὰ γιορτὲς καὶ γιὰ εὐχάριστα γεγονότα. Ἐπίσης δὲ στέλνομε ποτὲ εὐχαριστήριο γράμμα ἢ κάρτα σὲ γνωστούς μας ποὺ πενθοῦν.

Ἂν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ στείλουμε συγχαρητήρια σὲ κάποιον ἀνώτερό μας, ἐνῶ βρισκόμαστε σὲ περίοδο πένθους, θὰ μεταχειριστοῦμε ὁλόασπρο χαρτὶ ἢ κάρτα. Γιατὶ θὰ ἦταν πολὺ ἄτοπο νὰ γράψουμε εὐχὲς σὲ χαρτὶ ἢ σὲ κάρτα μὲ μαῦρο περιθώριο.

Ὅταν μᾶς καλέσουν σὲ γάμο, εἴτε πᾶμε εἴτε ὄχι, ὀφείλομε νὰ στείλουμε τουλάχιστον μερικὰ λουλούδια.

Κοσμήματα προσφέρουν στὴ νύφη μόνο οἱ πολὺ δικοί της καὶ οἱ στενοὶ συγγενεῖς τοῦ γαμπροῦ.

Οἱ στενοὶ φίλοι μποροῦν νὰ προσφέρουν διάφορα ἄλλα δῶρα, πεσκετικώτερα, χρήσιμα γιὰ τὸ σπίτι, κι' ὄχι προσωπικὰ κι' ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ νύφη.

Στὸ γάμο ἑνὸς προϊσταμένου μας, ὅταν δὲ μᾶς εἶναι δυνατὸ νὰ προσφέρουμε μόνοι μας ἕνα δῶρο ἀξίας, θὰ συμφωνήσουμε μὲ τοὺς συναδέλφους μας γιὰ ν' ἀγοράσουμε ὅλοι μαζὶ κάτι ὡραῖο καὶ διαλεχτὸ καὶ νὰ τὸ προσφέρουμε ἐξ ὀνόματος ὅλων.

ΖΟΥΜΠΟΥΛΙΑ ΣΕ ΒΑΖΑ

Μπορεῖτε νὰ καλλιεργήσετε τὰ ζουμπούλια κι' ἄλλους παρόμοιους βολβοὺς μέσα σὲ βάζα, χωρὶς χῶμα, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Βάζετε τὸ βολβὸ πάνω σ' ἕνα βάζο μὲ στενὸ λαιμό, γεμάτο νερό. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸν ἀγγίζη τὸ νερό, γιατὶ θὰ σαπίση. Στὸ νερὸ αὐτὸ προσθέτετε λίγο μανεζρικὸ ἁλάτι (1 δράμι σὲ κάθε ὀκᾶ νερό). Κι' ἀφίνετε ἐπὶ 15–20 μέρες τὸ βάζο σὲ σκοτεινὸ καὶ δροσερὸ μέρος. Ὅταν ἀναπτυχθοῦν οἱ ρίζες τοῦ βολβοῦ, φέρνετε τὸ φυτὸ σ' ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ φῶς, ἀλλὰ μακρυὰ ἀπὸ κάθε ζέστη. Κι' ἀλλάζετε κάθε τόσο τὸ νερὸ μ' ἕνα σωληνάκι, χωρὶς νὰ κουνήσετε τὸ βολβό.

ΚΡΑΣΙ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΟ

Ὅταν χυθῆ κρασὶ στὸ ἄσπρο τραπεζομάντηλο, σκεπάστε ἀμέσως τὸ λεκὲ μὲ ψιλὸ ἁλάτι. Ἕνα πολὺ καλὸ καὶ προσεχτικὸ πλύσιμο ὕστερα τὸν ἐξαφανίζει.

Ἂν ὡστόσο ἐπιμείνη καὶ μετὰ τὸ πλύσιμο, τὸν τρίβετε μὲ λίγο ὕδωρ Ζαβέλ (ποὺ ὑπάρχει στὰ φαρμακεῖα). Προσοχὴ ὅμως: Τὰ χρωματιστὰ τραπεζομάντηλα μπορεῖ νὰ ξεβάψουν μ' αὐτὸ τὸ ὑγρό.

Οἱ λεκέδες ἀπὸ ἰώδιο γάνονται ἂν τοὺς ἐκθέσετε στὸν ἥλιο. Ἀπ' τὰ χέρια, φεύγουν μὲ ἁπλὸ τρίψιμο μὲ οἰνόπνευμα.

ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑ

Σᾶς δίνουμε σήμερα τὴ συνταγὴ γι' ἄλλο ἕνα γλύκισμα, φτηνὸ καὶ κατάλληλο γιὰ τὸ τσάϊ:

Παίρνετε 3 αὐγά, 1½ ποτῆρι ἀλεῦρι, 1 μεγάλο ποτῆρι ζάχαρη καὶ 1 φοῦχτα σταφίδα. Χτυπᾶτε τ' αὐγά, προσθέτετε τὴ ζάχαρη, ὕστερα τ' ἀλεῦρι, ἀνακατεύετε καλὰ γιὰ νὰ γίνουν μιὰ ζύμη καὶ στὸ τέλος προσθέτετε τὶς σταφίδες. Ἀνακατεύετε καὶ πάλι καλά. Ἀλείφετε ἔπειτα μὲ βούτυρο μιὰ μεγάλη καὶ ρηχὴ φόρμα κι' ἁπλώνετε μέσα τὴ ζύμη, σὲ πολὺ ψιλὸ στρῶμα. Ψήνετε σὲ ζεστὸ φοῦρνο ἐπὶ 15 λεπτά. Καὶ τὸ βγάζετε ἀπ' τὴ φόρμα ἐνῶ εἶνε ζεστὸ ἀκόμα.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΨΑΘΕΣ

Οἱ ψάθες καθαρίζουν, ἂν τὶς τρίψετε μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα, μέσα στὴν ὁποία ἔχετε ρίξει λίγο ἁλάτι. Ὕστερα τὶς ξεβγάζετε μὲ κρῦο νερὸ καὶ τὶς ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν στὴ σκιά.

Γιὰ πολὺ λερωμένες ψάθες, εἶναι ἀποτελεσματικὸ τὸ καθάρισμα μὲ σκόνη θειάφι. Τὸ ἀναλιγώνετε μὲ νερό, ὥστε νὰ γίνη ἕνας πολτός κι' ὕστερα τὸν ἁπλώνετε μὲ μιὰ μικρὴ βούρτσα πάνω στὴν ψάθα καὶ τὴν τρίβετε μὲ προσοχή. Τὴν ἀφίνετε ἔπειτα νὰ στεγνώση καὶ τὴ βουρτσίζετε καλὰ γιὰ νὰ φύγη τὸ θειάφι.

ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΕΥΗ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ

Τὰ περισσότερα μαγειρικὰ σκεύη εἶναι τώρα φτιαγμένα ἀπὸ ἀλουμίνιο. Γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε λοιπὸν καλὰ καὶ νὰ τὰ κάνετε νὰ λαμποκοπᾶνε, σὰν ἀσημένια, τὰ τρίβετε μ' ἕνα βαμπάκι, μουσκεμένο μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα:

Βόρακα σὲ σκόνη	50 γραμ.
Ἀμμωνία	30 »
Νερὸ	1.000 »

Ἀφοῦ τρίψετε δυνατὰ μὲ τὸ βαμπάκι τὰ σκεύη, τὰ ξεβγάζετε καὶ τὰ σκουπίζετε μ' ἕνα καθαρὸ πανί.

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μιὰ ὄβολη ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Κ ΑΡΦΩΜΕΝΟΣ μπροστὰ στὴ βιτρίνα ἑνὸς πρακτορείου ταξιδιῶν τοῦ Λονδίνου, ὁ Χένρυ Τζέφερσον κύτταζε σὰ μαγεμένος τὴ διαφήμισι μιᾶς κρουαζιέρας στὴ Μαγιόρκα, στὸ ὑπέροχο αὐτὸ νησὶ τῆς Μεσογείου. «Διαμονὴ 14 ἡμερῶν. Ἔξοδα: 47 λίρες», ἔγραφε ἀπὸ κάτω ἡ ἀναγγελία.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφτασε γιὰ νὰ διαλυθῆ ἡ γοητεία τοῦ Χένρυ... Ποῦ νὰ τὰ βρῆ, τόσα λεφτά;... Κι' ὅμως θὰ ἤθελε τόσο πολὺ νὰ χαρῆ τὸ γαλανὸ οὐρανό, τὸν ἥλιο καὶ τὴ χλιαρὴ θάλασσα, νὰ φύγη γιὰ δυὸ βδομάδες μακρυὰ ἀπ' τὸ μαγγανοπήγαδο τοῦ γραφείου, τὴ μιζέρια καὶ τὴ συνεχῆ γκρίνια τῆς γυναίκας του τῆς Μάρθας! Ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια, δὲν εἶχε φάει οὔτε μιὰ μέρα γλυκὸ ψωμί μαζί της. Τὸν ἔβριζε ὁλόενα, τὸν ταπείνωνε, τοὔδειχνε σὲ κάθε εὐκαιρία τὴν ἀντιπάθεια καὶ τὴν περιφρόνησί της...

Ἂν εἶχε 47 λίρες!.. Μὰ ποῦ νὰ τὶς βρῆ; Ἦταν ἕνα ὄνειρο, ποὺ θάμενε παντὰ ἀπραγματοποίητο γιὰ ἕνα μικροϋπάλληλο ὅπως αὐτός, μ' ἕνα μισθὸ «πείνας»...

Γύρισε στὸ σπίτι του κι' ἔφαγε ἀνόρεχτα, προσπαθῶντας νὰ μὴν ἀκούη τὶς γκρίνιες τῆς Μάρθας. Ὕστερα ἔβγαλε περίπατο τὸ σκύλο του, τὸ Ρέξ.

Περπατοῦσε ἀφηρημένα, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Κάποια στιγμή, πρόσεξε πὼς ὁ σκύλος εἶχε χαθῆ. Τὸν φώναξε μιὰ-δυὸ φορές. Μέσ' ἀπ' τὸ ὑπόγειο ἑνὸς γειτονικοῦ βομβαρδισμένου σπιτιοῦ, ἄκουσε ἕνα θόρυβο ἀπὸ τενεκεδένια κουτιὰ καὶ μπουκάλια. Καὶ κατάλαβε πὼς ὁ Ρέξ θὰ εἶχε χωθῆ ἐκεῖ

«Πρέπει νὰ κατεβῶ νὰ τὸν πάρω» σκέφτηκε.

Χώθηκε στὰ ἐρείπια κι' ἀρχισε νὰ κατεβαίνη μιὰ σκάλα. Ξαφνικὰ σκόνταψε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε στὸ κενό, στὰ σκοτεινά...

Ὅταν συνῆλθε, ἔνοιωσε νὰ τὸν γλύφη ὁ σκύλος του. Εὐτυχῶς, εἶχε μαζί του ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι. Τ' ἄναψε καὶ κύτταξε γύρω του.

Τὸ ὑπόγειο ἦταν βαθὺ κι' ἡ σκάλα του μισογκρεμισμένη. Μὲ τὰ τοῦβλα ὅμως ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα, θὰ μποροῦσε ὁ Χένρυ νὰ φτιάση μερικὰ πρόχειρα σκαλοπάτια καὶ ν' ἀνεβῆ ὡς ἀπάνω.

Ἔτσι κι' ἔκανε πραγματικά. Μόλις ὅμως εἶχε τελειώσει, διέκρινε τὴν ἀκρη μιᾶς παλιᾶς βαλίτσας, ποὺ ξεπρόβαλλε λίγο ἀπ' τὰ ἐρείπια. Τὴν τράβηξε ἔξω, τὴν ἀνοιξε... κι' ἔμεινε θαμπωμένος. Ἦταν γεμάτη λεφτά!

Τὰ μέτρησε: Ἦταν 5.000 λίρες, σὲ πακέτα ἀπὸ χαρτονομίσματα τῆς 1 λίρας. Ἔκλεισε πάλι τὴ βαλίτσα, τὴν πῆρε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ ὑπόγειο.

«Πρέπει νὰ τὰ πάω στὴν ἀστυνομία» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του

Εἶχε θυμηθῆ πὼς εἶχε γίνει πρὸ δυὸ ἡμερῶν μιὰ κλοπὴ ἀπὸ μιὰ μικρὴ Τράπεζα. Σίγουρα, οἱ κλέφτες θὰ εἶχαν κρύψει προσωρινῶς τὰ λεφτὰ στὰ ἐρείπια τοῦ βομβαρδισμένου σπιτιοῦ, ὥσπου ν' ἀρχίση νὰ ξεχνιέται ἡ ὑπόθεσι.

Μά, ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, εἶχε ἀρχίσει νὰ μετανοιώνη.

Γιατὶ νὰ μὴν κρατήση αὐτὰ τὰ λεφτά;... Ἦταν περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ μποροῦσε νὰ βάλη κατὰ μέρος ἀπ' τὸ μισθό του σὲ 100 χρόνια!... Θὰ πλήρωνε ὅλα τὰ χρέη του καὶ θὰ περνοῦσε ἄνετα καὶ ξέννοιαστα τὴ λίγη ζωὴ ποὺ τοῦ ἀπέμενε. Ὅσο γιὰ τὴ Μάρθα, τὸν εἶχε τόσο στὸ στομάχι, ὥστε θὰ ἐνθουσιαζότανε ἂν τῆς ἔκοβε ἕνα τακτικὸ ἐπίδομα καὶ πήγαινε νὰ ζήση κάπου ἀλλοῦ, μοναχός του...

Ναί, θὰ πήγαινε στὴ Μαγιόρκα. Θὰ βρισκε ἐπιτέλους κι' αὐτὸς μιὰ θέσι στὸν ἥλιο!

Τὰ χαρτονομίσματα ἦταν ὅλα μικρά.

Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰχουν κρατήσει τοὺς ἀριθμούς τους...

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίση προσωρινὰ τὴν πολύτιμη βαλίτσα, τὴν παράδωσε στὴν ἀποθήκη ἀποσκευῶν τοῦ «μετρό», στὸ Τσάρινγκ Κρός. Ὕστερα πῆγε στὸ γραφεῖο του.

Μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκεντρωθῆ στὴ δουλειά του. Ἀρχίζε τώρα νὰ καταλαβαίνη τὶς δυσκολίες καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ θ' ἀντιμετώπιζε...

Ἂν πλήρωνε τὰ χρέη του, ἡ Μάοθα θὰ ζητοῦσε νὰ μάθη ποῦ βρῆκε τὰ λεφτά. Κι' αὐτὸς δὲν τὰ κατάφερνε καλὰ στὶς ψευτιές. Ἔπειτα, δὲν ἀποκλειότανε νὰ εἶχαν κρατήσει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων, στὴν Τράπεζα... Κι' ἂν πήγαινε στὴ Μαγιόρκα, ἡ Μάρθα μπορεῖ ν' ἀνάφερε τὴν ἐξαφάνισι του στὴν ἀστυνομία, καὶ τότε θ' ἀνακάλυπταν τὰ ἴχνη του καὶ θὰ τὸν τσάκωνε ἡ (Ἰντερπόλ)...

Τὸ «θαυμάσιο» σχέδιό του τοῦ φαινότανε τώρα καθαρὴ τρέλλα.

Δίστασε μιὰ-δυὸ μέρες ἀκόμα, κι' ἐπιτέλους πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Παρέλασε ἕνα βράδυ τὴ βαλίτσα ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ «μετρό» καὶ τράβηξε πρὸς τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἀκολουθώντας τὴ σχεδὸν ἐρημη ὀχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικὰ δίπλα του. Ὁ ὡφὲρ τὸν ρώτησε γιὰ κάποιο δρόμο. Πῆγε κοντά, ἀνυποπτος, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴν πληροφορία. Κι' εἶδε ἔξαφνα τὴν κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ γυρισμένη κατάπαλνο του!

—Ἀνέβα στ' αὐτοκίνητο! τοῦ εἶπε μιὰ φωνὴ ἐπιτακτικά.

Ὑπάκουσε, τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του. Μόλις εἶχε ἀνεβῆ, ἔφαγε ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν συνῆλθε, κειτόταν σ' ἕνα ντιβάνι, σ' ἕνα ἄθλιο καὶ χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς τῶν ταιγάρων, εἶδε δυὸ ἄντρες ποὺ κάθονταν πάνω σὲ σαπουνόκασες κι' ἐπαιζαν χαρτιά. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς — ψηλός, μελαχροινός, με σημαδεμένο πρόσωπο — σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά του.

—Σὲ μπελάδες μᾶς ἔβαλες, γερο-ἥλιθε! μούγκρισε. Σὲ παρακολουθούσαμε, ἀπὸ κεῖνο τὸ μεσημέρι ποὺ σὲ εἴδαμε νὰ βγαίνης ἀπ' τὸ ὑπόγειο μὲ τὴ βαλίτσα, τὴν ὥρα ποὺ πηγαίναμε νὰ τὴν πάρουμε. Δὲ σὲ χάσαμε πιὰ καθόλου ἀπ' τὰ μάτια μας. Θὰ σὲ παρακολουθούσαμε ἀκόμα κι' ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, γιὰ τὶς 5 χιλιάδες λίρες!

—Ἀνέβα στὸ αὐτοκίνητο! τοῦ εἶπε μιὰ φωνὴ ἐπιτακτικά.

Ὁ Χένρυ προσπάθησε νὰ σηκωθῆ. Ἀλλ' ὁ γκάνγκστερ τὸν ἔσπρωξε βάναυσα καὶ τὸν ἔριξε ἀναπέτεζα στὸ ντιβάνι.

—Δυστυχῶς γιὰ σένα, ξέρεις πάρα πολλά! πρόσθεσε σαρκαστικά. Δὲ μένει, παρὰ νὰ κάνης ἕνα μπάνιο στὸ ποτάμι, μὲ μιὰ βαρειὰ πέτρα δεμένη στὸ λαιμό σου!

Στράφηκε στὸ σύντροφό του καὶ πρόσθεσε:

—Εἶν' ἕτοιμο τ' αὐτοκίνητο, Τζόε;... Βοήθησέ με νὰ τὸν πάμε κάτω. Ἐγὼ θὰ τὸν πιάσω ἀπ' τὶς μασχάλες καὶ σὺ ἀπ' τὰ πόδια...

«Ἔτσι λοιπὸν θὰ τελειώσουν ὅλα!» σκεπτόταν ὁ Χένρυ, καθὼς τὸν βγάζανε ἀπ' τὴν πόρτα. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀνταμοιβὴ τοῦ γιὰ 40 χρόνων σκληρὴ δουλειὰ καὶ ἔντιμη ζωή... Θὰ τὸν πνίγανε στὸ ποτάμι, σὰν ποντίκι!...

Τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀπελπισμένο βάρρος! Κλώτσησε ζαφνικὰ μπροστά, μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ὁ Τζόε, ποὺ τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὰ πόδια, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κατρακύλησε ἀπ' τὴ σκάλα. Μὰ τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ὁ σύντροφός του, ποὺ βρέθηκε ἀπροετοίμαστος: Ἔπεσε κι' αὐτός, κρατώντας πάντα τὸ Χένρυ... ★

Ὅταν ὁ Χένρυ ἄνοιξε τὰ μάτια του, βρισκόταν σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Μιὰ νοσοκόμα ἔσκυβε ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

—Ποῦ εἶναι οἱ γκάνγκστερς; τὴ ρώτησε.

—Στὸ νοσοκομεῖο κι' αὐτοί, τοῦ ἀπάντησε. Σπάσανε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους. Ἐσεῖς χτυπήσατε πιὸ λίγο ἀπ' ὅλους... Κάποιος περαστικὸς σᾶς εἶδε ποὺ κουτρουβαλούσατε κι' οἱ τρεῖς ἀπ' τὴ σκάλα καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία... Τώρα περιμένει ἀπ' ἔξω ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής, γιὰ νὰ κουβεντιάση μαζί σας. Ξέρετε καὶ κάτι ἄλλο; Θὰ πάρετε τὴν ἀμοιβὴ ποὺ ἔχει ὁριστῆ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι αὐτῶν τῶν χρημάτων. Εἶναι 200 λίρες! Ὁτάνουνε μὲ τὸ περαπάνω, γιὰ νὰ πάτε νὰ ξεκουραστῆτε κάπου... Στὸ παραλήρημά σας, λέγατε κάτι γιὰ τὴ Ματὲ κάπου...

ΒΙΚ ΑΛΝΤΙΣ

✪✪

Τὸ πάθημα τοῦ διαρρήκτη

Καθὼς ἕνας διαρρήκτης ἔγδυνε ἕνα μεγάλο κατάστημα, στὸ Ὀκλαχόμα Σίτυ, τὸν ἀντιλήφθηκαν καὶ τὸν κυνηγήσανε. Τὸ θαλε τότε στὰ πόδια καὶ κλείστηκε στὴν πρώτη ἀνοιχτὴ πόρτα ποὺ βρῆκε μπροστά του. Γιὰ κακὴ του τύχη ὅμως, ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν... τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς συνοικίας! Ἔπεσε ὅλη δικὴ μόνος του στοῦ λύκου τὸ στόμα!

Ενα κακὸ ὄνειρο!

"Εχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε, ποὺ ὁ Γιῶργος Τσαμάκος πῆρε τὸ δίπλωμά του κι' ἀκόμα δὲ μπορεῖ νὰ σταδιοδρομήση ὡς δικηγόρος.

'Ως βοηθὸς σ' ἕνα δικηγορικὸ γραφεῖο ἔχει τὴν ἐκτίμηση τῶν συναδέλφων του, ὄχι ὅμως καὶ τὴν προτίμηση τῶν πελατῶν. Κι' αὐτὰ ποὺ κερδίζει, γιὰ τὶς μικροδουλειές, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονται, μόλις τοῦ φτάνουν γιὰ νὰ συντηρήση τὴ γυναῖκα του, τὰ τρία παιδιὰ του καὶ τὴ γριὰ μητέρα του.

'Ο Γιῶργος παντρεύτηκε ἕνα χρόνο μόλις μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του ἐλπίζοντας στὸ μέλλον καὶ στὰ πολλὰ ὄνειρα ποὺ ἔκανε μὲ τὴ Χρυσοῦλα, τὴ νέα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε.

'Η τύχη ὅμως δὲν τὸν βοήθησε ποτέ, οὔτε τότε, ποὺ ἦταν μικρὸ ὀρφανὸ καὶ ποὺ μπῆκε στὴ βιοπάλη ἀπὸ τὰ δέκα του χρόνια.

'Εκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας του. Οὔτε σύνταξι ἄφησε, οὔτε κανένα ἄλλο εἰσόδημα. Χρεώθηκαν γιὰ τὴν κηδεία του, κι' ὅταν τὴν ἐπομένη ἄνοιξαν τὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας καὶ δὲν βρῆκαν οὔτε μιὰ ὀκᾶ μακαρόνια, μητέρα καὶ γυιὸς ἔκλαψαν ἀγκαλιασμένοι γιὰ τὴ φτώχεια τους κι' ἀποφάσισαν νὰ δουλέψουν.

'Εκείνη θὰ παρακαλοῦσε δύο πλούσιες γειτόνισσες γιὰ τὶς βοηθάει, μέρα παρὰ μέρα, στὸ νοικοκυριό τους.

'Ο Γιῶργος δὲ θὰ παρατοῦσε τὸ σχολεῖο του. 'Ο μπαρμπέρης τῆς γειτονιᾶς θὰ τὸν ἔπαιρνε στὸ μαναζί του γιὰ νὰ κερδίζη κάτι ἀπὸ τὰ φιλοδωρήματα τῶν πελατῶν. Τὸ βράδυ ὁ μικρὸς πήγαινε στὸ νυχτερινὸ σχολεῖο.

Πέρασαν πολλὲς δύσκολες μέρες, γιατί, ὅταν τοὺς τύχαινε καμμιὰ ἀρρώστεια, τοὺς ἔλειπε καὶ τὸ ψωμί. Τότε, πότε ἐκείνη δούλευε πιὸ πολὺ καὶ ξενυχτοῦσε, πότε ὁ Γιῶργος ἄλλαζε μαναζὶ γιὰ νὰ κερδίζη πιὸ πολλά. "Ετσι πέρασε ἀπὸ διάφορα ἐπαγγέλματα. Τίποτα ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴ μελέτη του κι' ἔτσι τὰ κατάφερε νὰ βγάλη τὸ γυμνάσιο.

Ὕστερα γράφτηκε στὰ Νομικά. Δούλευε πάλι καὶ διάβαζε. Τώρα εἶχε τὴν τύχη μιὰ καλὴ δουλίτσα κι' ἔβγαζε ἑξήντα δραχμὲς μεροκάματο. "Αλλες τόσες ἔβγαζε ἡ μητέρα του καὶ κατάφεραν ἔτσι ν' ἀντιμετωπίζουν τὰ ἔξοδά τους.

Στὸ δεύτερο χρόνο τῆς Νομικῆς, ὁ Γιῶργος γνώρισε τὴ Χρυσοῦλα. Δὲν ἦταν πλούσια, ἀλλὰ μοδιστροῦλα.

'Η μητέρα τοῦ Γιῶργου τῆς εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο, ποὺ τοὺς περίσσευε κι' ἔτσι μπῆκε κι' ἐκείνη στὴν οἰκογένεια, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, ἀφοῦ δὲν εἶχε συγγενεῖς ἢ ἄλλες ὑποχρεώσεις.

'Η μητέρα τοῦ Γιῶργου ξαλάφρωσε τότε κάπως ἀπὸ τὶς δουλειὲς κι' ἀπόκτ σε μιὰ συντροφιά.

'Η Χρυσούλα ἦταν δεκαεφτὼ χρόνων κι' ὁ Γιῶργος εἴκοσι δύο. Οἱ δυὸ νέοι ταιριάζαν στὸ χαρακτῆρα, καὶ στὰ αἰσθήματα. 'Αγάπησαν βαθειὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κι' ὅταν ὁ Γιῶργος ἀρώσταινε βαρειά, καὶ διέκοψε τὴ δουλειά του καὶ τὰ μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο, ἡ Χρυσούλα στάθηκε δίπλα του καλύτερη ἀπὸ ἀδελφὴ καὶ ἀπέσυρε ὅλες τὶς οἰκονομίες της, ποὺ εἶχε στὸ Ταμιευτήριο. Ξόδεψε γιὰ γιατροὺς καὶ γιὰ φάρμακα, καὶ γιὰ δ,τι ἄλλο χρειαζόταν τὸ σπίτι, δίχως νὰ λογαριάζη. "Εγινε ὅμως καλὰ ὁ Γιῶργος κι' ὅλα διορθώθηκαν.

"Ετσι πῆρε τὸ δίπλωμά του κι' ἕνα χρόνο μετὰ παντρεύτηκε τὴ Χρυσοῦλα κι' ἔκανε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Δέκα χρόνια ὅμως τώρα, δὲν ἔβλεπε μιὰ καλύτερη ἡμέρα.

★

"Ενα βράδυ εἶχε μείνει μόνος στὸ γραφεῖο, ἑτοιμάζοντας κάτι ἀντίγραφα, ὅταν μπῆκε μιὰ κυρία. Γύρευε τὸν προϊστάμενό του, μὰ μιὰ ποὺ βρῆκε τὸ Γιῶργο ἐμπιστεύθηκε σ' αὐτὸν τὴν ὑπόθεσί της. 'Ο Γιῶργος τὴν ἀνάλαβε καὶ σὲ λίγες μέρες κέρδισε τὴν ὑπόθεσι.

— "Εχω πολλὲς ὑποθέσεις, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, εἶμαι χήρα καὶ πολὺ πλουσία. Νἀρθῆτε τὸ βράδυ στὸ σπίτι μου, νὰ μελετήσετε ὅλα τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ συζητήσουμε.

Μὲ πόση χαρὰ ὁ Γιῶργος ἀνάγγειλε στὴ Χρυσοῦλα τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τῆς τύχης του! 'Επιτέλους, θἄφτιαχνε δικό του γραφεῖο! Κι' ἡ κυρία ἐκείνη, θὰ τὸν γνώριζε στὸν κύκλο της γιὰ ν' ἀποκτήση ἐκλεκτὴ πελατεία.

Αὐτὸ ἔβειγναν τὰ πράγματα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς τὰ ὄνειρά τους θὰ γινόντουσαν πιὰ πραγματικότης.

Θἄλλαζαν σπίτι, θἄπιαναν ἕνα διαμέρισμα σὲ πολυκατοικία, κι' ὁ Γιῶργος θὰ νοίκιαζε δικό του γραφεῖο μὲ μικρὸ χώλ, γιὰ νὰ δέχεται τοὺς καινούργιους πλούσιους πελάτες του. 'Εν ἀνάγκη, θἄπαιρνε κι' ἕναν βοηθό, γιατὶ μόνος του δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ προφτάση ὅλα.

Αὐτὲς οἱ συζητήσεις γινόντουσαν τώρα στὸ σπίτι τοῦ Γιώργου. 'Από ἐδῶ καὶ δέκα μέρες, ὅμως, ἀργοῦσε νὰ γυρίση τὰ βράδυα, κι' ὅταν ἐρχόταν, οὔτε ἔτρωγε, οὔτε ἐργαζόταν ὅπως ἄλλοτε.

Οἱ γυναῖκες ποὺ τὸν περίμεναν νὰ φᾶνε μαζί του, δειπνοῦσαν μόνες, στεναχωρημένες. Τὸν δικαιολογοῦσαν ὅμως, γιατὶ στὸ σπίτι τῆς κυρίας ποὺ πήγαινε γιὰ τὶς ὑποθέσεις της, κάτι τσιμποῦσε κι' ἐρχόταν πάντοτε χορτάτος καὶ κουρασμένος.

★

Κάτι ἄλλο ὅμως συνέβαινε στὸ σπίτι τῆς πλούσιας χήρας. Δὲν ἦταν μόνο οἱ ὑποθέσεις της, ποὺ ἀπασχολοῦσαν αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ δὲν εἶχε ξεπεράσει τὰ σαράντα. "Ηταν κι' ὁ Γιῶργος...

'Από τὴν πρώτη συνάντησι τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ καὶ κάθε βράδυ ποὺ τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι της, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῆ.

Ὅλο καὶ ἀνέβαλλε ὅμως, γιατὶ συλλογιζόταν δύο πράγματα: τὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Γιώργου καθὼς καὶ τὴν ἡλικία της. 'Ο Γιῶργος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ γινόνταν τρυφεροὶ φίλοι... Μόνο μὲ τὸ γάμο θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάνη δικό της. Καὶ γι' αὐτό, κάθε βράδυ, ποὺ πήγαινε στὸ σπίτι της, προσπαθοῦσε νὰ τὸν περιποιηθῆ ὅσο μποροῦσε καλύτερα. Τοῦ ὑποσχόταν ἕνα ρόδινο μέλλον μὲ τὴν ὑποστήριξί της καὶ τοῦ ἔδινε διαρκῶς χρήματα ὡς προκαταβολὲς γιὰ τὶς ὑποθέσεις της ποὺ ἦσαν περισσότερες δάνεια καὶ γραμμάτια τοῦ μακαρίτη τοῦ ἄντρα της.

Τέλος, μιὰ βραδυὰ ποὺ νόμισε ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ εἶχε δημιουργήσει, θὰ κλόνιζε τὸ Γιῶργο, τοῦ εἶπε ξεκάθαρα:

— Νὰ χωρίσης, νὰ δώσης μιὰ γερὴ ἀποζημίωσι στὴ γυναῖκα σου. 'Εμεῖς θὰ φύγουμε γιὰ δύο χρόνια στὸ ἐξωτερικό. 'Εκεῖ θὰ παντρευτοῦμε κι' ὅταν γυρίσουμε, θὰ ἔχουν ὅλα ξεχαστῆ καὶ θ' ἀνοίξης ἕνα πολυτελὲς γραφεῖο, μὲ μεγάλη πελατεία. "Αν δέχεσαι, θὰ σοῦ ὑπογράψω ἀμέσως μιὰ ἐπιταγὴ γιὰ διακόσιες χιλιάδες δραχμές.

'Η ἐπιταγὴ μάλιστα ἦταν ἕτοιμη καὶ τοῦ τὴν πρόσφερε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο.

'Ο Γιῶργος δὲ σάστισε. Πῆρε τὴν ἐπιταγή, τὴν κύτταξε, καὶ τὴν ἄφησε πάλι πάνω στὸ τραπέζι. "Επειτα πῆρε τὸ χαρτοφυλάκα του, καληνύχτισε εὐγενικὰ κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ Γιῶργος ἔφαγε μὲ τὶς δύο γυναῖκες, ποὺ τὸν περίμεναν: τὴ μητέρα του καὶ τὴ γυναίκα του. "Επειτα σκώθηκε, πῆγε στὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν, ποὺ κοιμόντουσαν. "Εσκυψε, τὰ φίλησε, κι' εἶπε στὴ γυναῖκα του.

— Ντύσου νὰ πᾶμε περίπατο...

"Επειτα, ὅταν βρέθηκαν σ' ἕνα παραλιακὸ κέντρο τοῦ Φαλήρου, γύρισε καὶ τῆς εἶπε γελώντας:

— Γυναίκα, ὅλα ἦταν ἕνα ὄνειρο, ἕνα κακὸ ὄνειρο!... Οὔτε σὲ διαμέρισμα θὰ πᾶμε ἀκόμη, οὔτε γραφεῖο δικό μου πρόκειται γ' ἀνοίξω. Μὲ ξεγέλασε ὁ πειρασμός. Στενογωρήθηκες;

— "Οχι, Γιῶργο... Κι' ἔτσι ποὺ εἴμαστε, δὲν στεναθήκαμε τίποτα...

— Εὐχαριστῶ Χρυσοῦλα!, τῆς ἀπάντησε.

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ ἄπειρη ἀγάπη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

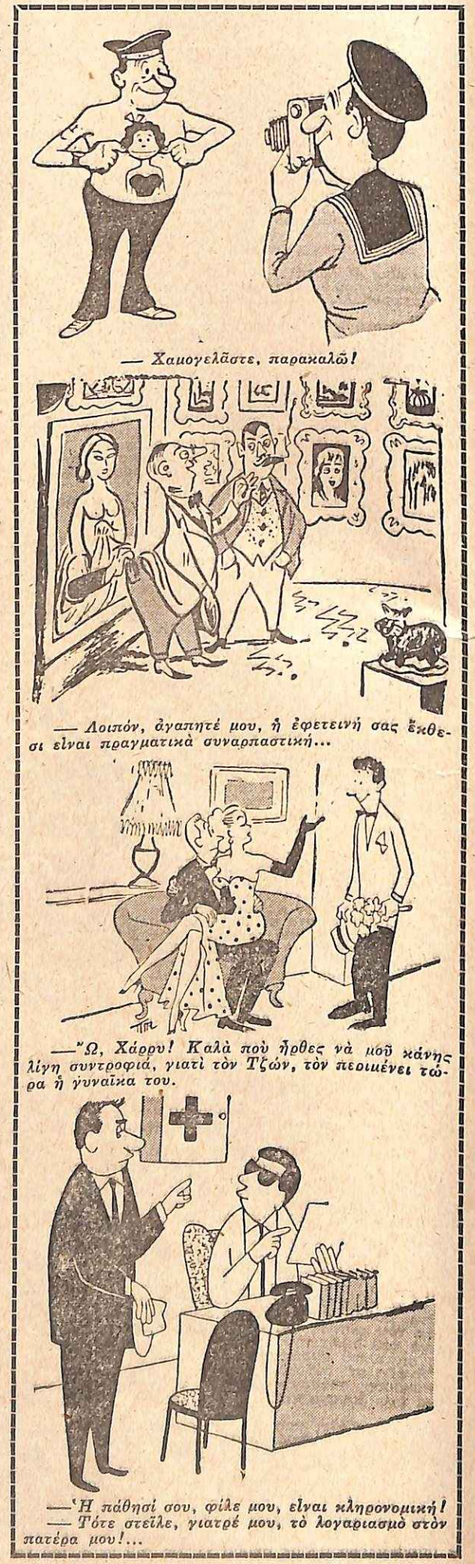

ΚΑΤΑΚΡΙΝΕΤΑΙ Η ΤΕΧΝΗΤΗ γονιμοποίησι

Οἱ κίνδυνοι ποὺ παρουσιάζει

Στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες ἔγινε, μὲ πρωτοβουλία τῶν κυβερνήσεών τους, ἡ πρώτη ἐπίσημη ἔρευνα σχετικὰ μὲ τὰ ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως. Καταρτίστηκαν δηλαδὴ ἐπιτροπὲς στὴ Σουηδία, τὴ Νορβηγία, τὴ Δανία καὶ τὴ Φινλανδία, γιὰ νὰ μελετήσουν καὶ νὰ προτείνουν τὰ ἐνδεδειγμένα νομοθετικὰ μέτρα.

Οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς βρίσκονταν σ' ἐπαφὴ μεταξύ τους. Ὑπέβαλαν δὲ τὰ πορίσματά τους στὶς ἐνδιαφερόμενες κυβερνήσεις.

Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς θρησκευτικὲς ἀντεγκλήσεις, ἐξέτασαν τὸ ζήτημα κυρίως ἀπὸ τὴν ἰατρική, τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴ νομικὴ πλευρά του. Ὡστόσο ὑπῆρχαν καὶ θεολόγοι μεταξὺ τῶν μελῶν τους, ὅπως καὶ ἐπιστήμονες.

Συγχρόνως οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς ἀνακοίνωσαν χωριστὰ τὶς ἀπόψεις τους, καὶ στὶς τέσσερες χώρες: 'Επιδοκίμασαν τὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι τῆς συζύγου, ἀλλὰ μόνο μὲ γονιμοποιὸ ὑγρὸ τοῦ συζύγου, ὅταν τὸ ἀντρόγυνο εἶναι ἄτεκνο. Καταδίκασαν ὅμως τὴ χρησιμοποίησι γεννητικῶν κυττάρων ἀπὸ ἄλλους ἄντρες, καθὼς καὶ τὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι τῶν ἀνύπαντρων γυναικῶν.

Οἱ τέσσερες ἐπιτροπὲς συμφωνοῦν μεταξύ τους σὲ ὅλα τὰ σημεῖα, ἐκτὸς ἀπὸ δύο: τὴ γονιμοποίησι τῶν ἀνύπαντρων γυναικῶν καὶ τὴν ἀνωνυμία τοῦ «δότου» (τοῦ ξένου δηλαδὴ ἄντρός, ἀπ' τὸν ὁποῖο προέρχονται τὰ κύτταρα).

Τὰ πέντε μέλη τῆς σουηδικῆς ἐπιτροπῆς παραδέχτηκαν ὁμοφώνως ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο στὴ γονιμοποίησι τῆς συζύγου μὲ κύτταρα τοῦ συζύγου. Δὲ χρειάζεται κανένα νομοθετικὸ μέτρο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ ἀφορᾶ μόνο τὸ ἀντρόγυνο.

Προκειμένου τώρα γιὰ τὴ χρησιμοποίησι ξένων κυττάρων, ἡ ἐπιτροπὴ γνωμάτευσε. μὲ πλειοψηφία τριῶν πρὸς δύο, νὰ ἐπιτρέπεται γιὰ τὰ παντρεμένα ἀντρόγυνα, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι κι' οἱ δυὸ σύζυγοι θὰ συμφωνήσουν στὸ νὰ θεωρήσουν νόμιμο τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῆ, κι' ὅτι ὁ σύζυγος θὰ τὸ δηλώση στὸ Ληξιαρχεῖο ὡς δικό του.

'Η ταυτότης τοῦ «δότου» πρέπει νὰ τηρῆται μυστική. Γι' αὐτό, ἡ γονιμοποίησι πρέπει νὰ γίνεται μόνο ἀπὸ γυναικολόγους, σὲ νοσοκομεῖα.

Τὰ δύο μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ποὺ διαφώνησαν, ἐξέφρασαν ἀνησυχίες γιὰ τὸν ψυχικὸ κλονισμό, ποὺ θὰ δοκιμάση τὸ παιδί, ὅταν μάθη ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἄλλον πατέρα (γιατὶ ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ κρύψουν τὴν ἀλήθεια).

Σχετικὰ μὲ τὴ γονιμοποίησι τῶν ἀνύπαντρων γυναικῶν, ἡ σουηδικὴ ἐπιτροπὴ ἀποφάνθηκε ἐναντίον της, γιατὶ θὰ μεγάλωνε τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν παρανόμων παιδιῶν, δίχως γνωστοὺς πατέρες, κι' αὐτὸ θὰ δημιουργοῦσε νέα κοινωνικὰ προβλήματα. 'Από συμπόνια ὅμως πρὸς τὶς ἀνύπαντρες γυναῖκες ποὺ διψᾶνε νὰ γίνουν μητέρες, ἡ ἐπιτροπὴ σύστησε νὰ μὴν ἀπορρίπτεται μὲ νόμο ἡ γονιμοποίησί τους.

'Η δανικὴ ἐπιτροπὴ ἦταν τῆς γνώμης ὅτι πρέπει, σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, νὰ ἐπιτρέπεται ἐπισήμως ἡ γονιμοποίησι τῶν ἀνύπαντρων γυναικῶν.

Προτιμάει ἐξ ἄλλου νὰ μένη ἀνώνυμος ὁ «δότης» καὶ νὰ ἐκλέγεται ἀπ' τὸ γιατρὸ τοῦ νοσοκομείου, ποὺ θὰ κάνη τὴ γονιμοποίησι. 'Αλλὰ δὲν ἐπιμένει στὴν τήρησι αὐτῆς τῆς ἀνωνυμίας, ἐφόσον οἱ δύο σύζυγοι θὰ θέλουν νὰ ξέρουν τὸ «δότη» καὶ νὰ τὸν ἐπιδοκιμάσουν. Ὑποδεικνύει δὲ ὡς κατάλληλους «δότες» τοὺς συγγενεῖς τοῦ συζύγου.

'Η κυρία διαφωνία τῆς φινλανδικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς τὴ σουηδικὴ συνίσταται στὴν πρότασί της ν' ἀπαγορευτῆ μὲ νόμο ἡ γονιμοποίησι τῶν ἀνύπαντρων γυναικῶν.

Τέλος, ἡ νορβηγικὴ ἐπιτροπὴ συμφώνησε σ' αὐτὸ μὲ τὴ φινλανδική. 'Αλλὰ καὶ γιὰ τὴ γονιμοποίησι τῶν παντρεμένων γυναικῶν δείχτηκε πιὸ ἐπιφυλακτικὴ ἀπ' τὴ σουηδικὴ καὶ τὴ δανικὴ ἐπιτροπή.

Οἱ ἐφημερίδες κάθε χώρας σχολίασαν τὰ συμπεράσματα αὐτὰ τῶν ἐπιτροπῶν κι' ἐξέτασαν τὴ θέσι τῆς κοινῆς γνώμης ἀπέναντί τους.

Φαίνεται ὅτι οἱ Σκανδιναυοὶ γενικὰ δὲν εὐνοοῦν τὴν τεχνητὴ γονιμοποίησι καὶ τὴν ἐφαρμόζουν πολὺ σπάνια. Οἱ ἄντρες ἀρνοῦνται νὰ γίνουν «δότες».

Καὶ οἱ λίγες γυναῖκες ποὺ ὑποβάλλονται σὲ γονιμοποίησι, δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἀπόπειρα, ἂν ἀποτύχη τὴν πρώτη φορά (μολονότι ἡ πεῖρα ἔχει ἀποδείξει ὅτι χρειάζονται συνήθως ἐπανειλημμένες γονιμοποιήσεις).

'Εξ ἄλλου, οἱ ἐνδιαφερόμενες γυναῖκες πρέπει νὰ βροῦνε μόνες τους τὸ «δότη», γιατὶ οἱ γιατροὶ δὲ δέχονται ν' ἀναλάβουν αὐτὴ τὴ φροντίδα.

Οἱ ἐπικοιτεῖ τῆς τεχνητῆς γονιμοποιήσεως θεωροῦν ὅτι ὁ «δότης» κάνει μιὰ ἀξιόμεμπτη πρᾶξι, γιατὶ γίνεται πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ, χωρὶς ν' ἀναλαμβάνη τὶς εὐθύνες του.

Οἱ ἴδιοι ὑποδεικνύουν ἕνα μικρὸ μὲν ἀλλὰ πραγματικὸ κίνδυνο: Νὰ μάθη ὁ «δότης» τὴν ταυτότητα τῆς γυναίκας καὶ νὰ ἐκβιάζη ἀργότερα τὸ ἀντρόγυνο, μὲ τὴν ἀπειλὴ πὼς θὰ φανερώση τὴν ἀλήθεια στὸ παιδί.

Τέλος, ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος κίνδυνος: Νὰ παντρευτοῦν μεταξύ τους νέοι καὶ κοπέλλες, προερχόμενοι ἀπὸ τὸν ἴδιο «δότη», ἀλλ' ἀπὸ διάφορες μητέρες. 'Η αἰμομιξία αὐτὴ — ἀσχετα πρὸς τὴν ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ πλευρὰ — εἶναι καὶ βιολογικῶς βλαβερή.

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ
& ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
«LADAS»
ΙΑΤΡΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35
ΤΗΛ. 32.692
ΔΕΧΕΤΑΙ:
Από 10 π.μ. ἕως 3 μ.μ.

«Εὐχαριστῶ θερμῶς»

'Ο κ. Παναγῆς Κ. Λέτσουρας, εἶχε ἀλλάξει καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἐπαγγέλματα τοῦ ποδαριοῦ καὶ τοῦ χεριοῦ ὡς ἐτοῦ κλείσαν τὰ σαράντα πέντε του χρόνια. Ὑπάλληλος, κτηματομεσίτης, διαφημιστής, λεχειρίαρχης, «δοσάκι», ταβερνιάρης, θυρωρός, μικρομπακάλης, ἐπόπτης καθαριότητος, παλαντζῆς, εἰσπράκτωρ κουρέας, σερβιτόρος, «ξενάγός» καὶ ἄλλα παρόμοια.

'Αλλὰ — φυσικά! — δὲν ἔβλεπε χαϊρι καὶ προκοπὴ κι' ἀντὶ ὅπως ἔλεγε καὶ πίστευε «νὰ πιάσῃ τὴν καλή», κατάντησε ὀριστικῶς «μπατίρης» καὶ μικροτρακαδόρος ἀξιοδάκρυτος.

'Η μόνη του ἐλπίδα ἦταν νὰ γυρίζη τὰ διάφορα πολιτικὰ γραφεῖα καὶ νὰ γίνεται ταιμποῦρι, μήπως συχαθοῦν τὴν κακομοίρικη φάτσα του καὶ τὸ κλαψάρικό του ὕφος καὶ "τὸν κολλήσουνε) πουθενά, ἔστω καὶ σκουπιδιάρη, ποὺ λέει ὁ λόγος. Κι' οἱ μόνες του ("περγαμηνές"), τὰ κοινωνικά... «δίπλώματα» κι' οἱ «τίτλοι» ποὺ ἐπεδείκνυε ὑπερηφάνως, ἦταν μερικὰ ἐπισκεπτήρια γνωστῶν πολιτικῶν μ' ἕνα «θερμῶς εὐχαριστῶ».

"Οπως ξέρει κι' ἡ γάτα μου, οἱ ἰδιαίτεροι γραμματεῖς τῶν πολιτικῶν ἀνοίγουν τὶς εὐχετήριες καὶ συγχαρητήριες («κάρτες») τοῦ «κυριάρχου Λαοῦ» καὶ στέλνουν ἀπαντήσεις μ' ἕνα «θερμῶς εὐχαριστῶ». Χιλιάδες ἀπαντήσεις. Οἱ «ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους» δὲν πληρώνουν γραμματόσημο.

Αὐτές, λοιπόν, τὶς κάρτες ποὺ στέλνουν τὰ γραμματικούδια — ὁ ἴδιος ὁ πολιτικὸς δὲν ἀσχολεῖται ποτὲ μ' αὐτὰ (οὔτ' ἔχει καιρὸ — τὶς ἔπαιρνε κι' ὁ Παναγῆς, γιατὶ ἐστελνε πάντα («κοβοντας τὸ ταιγάρο γιὰ τὰ ταχυδρομικά»), ἐνθουσιώδεις ἐπιστολὲς μὲ φοβερὲς ὑπερβολές: «Σεβαστέ μου ἀρχηγὲ καὶ Πατέρα τοῦ Λαοῦ. Μετὰ τοὺς ἀειμνήστους Χαρίλαον Τρικούπην καὶ 'Ελευθέριον Βενιζέλον οὐς βεβαίως θὰ ἐπεσκέψεσθε, ἀνατέλλεις Σὺ ὡς ἀκτινοβόλος ἀκτὶς καὶ τηλαυγὴς φάρος εἰς τὸ πολιτικὸν στερέωμα, βαρύτατον βάρος ἑνὸς λιμπτόντος καὶ γυμνητεύοντος λαοῦ, ὅστις πέποιθεν εἰς Σέ, τὸν ἀληθῆ Μεσσίαν καὶ Σωτῆρα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ 'Υψίστου, ὁ ὁποῖος ἐλυπήθη τὴν χειμαζομένην ἀτυχῆ ψωροκώσταιναν πατρίδα μας)! Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά! Περιβόλι!

'Αλλὰ μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτά, ἔγινε ἡ «συλλογὴ» τῶν ἐπισήμων εὐχαριστηρίων ποὺ ματαίως ὅμως ὁ φουκαρᾶς ἐπιδείκνυε στὰ διάφορα γραμματικούδια.

— Κύριε Διευθυντά, κυρίε ἰδιαίτερε.. προσέξτε σᾶς παρακαλῶ. Κυττάξτε δῶ! 'Εγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρώτους τυχών. 'Εγὼ ἔχω κάρτα τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ ποὺ μοῦ λέει «εὐχαριστῶ θερμῶς)! Διαβάστε σᾶς παρακαλῶ! Μὲ εὐχαριστεῖ! Καὶ «θερμῶς) μάλιστα!

— Μὰ τέτοιες κάρτες κύριέ μου, ἔχει ὅλος ὁ κόσμος! Χιλιάδες ἀνθρωποι συγχαίρουν τὸν κ. ὑπουργὸ κι' ἐκεῖνος εὐχαριστεῖ!

— Καὶ «θερμῶς);

— Θερμότατα!

Μιά, δυό, δέκα, πενῆντα, ἑκατὸ φορές, εἶδε κι' ἀπόειδε καὶ σχεδὸν ἔπαψε νὰ βασίζη ἐλπίδες στὰ φρακοφόρα ἐπισκεπτήρια. "Ενα πρωὶ ὅμως, ποὺ συναντήθηκε στὸ καφενεῖο μ' ἕνα φίλο του καὶ «συνάδελφο» στὸ «μπατιρλίκι», τὸν Μπάμπη τὸ Χριστοφορακόπουλο, ξαναθυμήθηκε τὶς κάρτες. Γιατὶ ὁ Μπάμπης τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή:

— Καὶ σὺ καϋμένε, Παναγῆ, δὲ τὰ κατάφερες νὰ προσκολληθῆς σὲ κανέναν πολιτικό. Νὰ ξελασπώσης!

— Τί νὰ σοῦ κάνω; Γκίνια.

— Τί θὰ «γκίνια»; Αὐτὰ ἐγὼ τ' ἀκούω βερεσέ. Οὔτ' ἐσὺ οὔτε ἡ ἀφεντιά μου κουνηθήκαμε λίγο. Τέτοιες δουλειὲς θέλουνε ὑπομονὴ κι' ἐπιμονή. Θέλουνε κυνηγητό. 'Εμεῖς οὔτε «κρόνια πολλὰ» δὲ στέλνουμε.

— Λάθος! φώναξε διαμαρτυρόμενος ὁ Παναγῆς.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καμμιὰ ἑκατοστὴ ἐπισκεπτήρια («μὲ ψηλὸ καπέλλο»). 'Αρχηγοί κομμάτων, ὑπουργοί, βουλευταί, ὅλοι μὲ «θερμὰς εὐχαριστίας» καὶ «θερμῶς εὐχαριστῶ» καλλιγραφικώτατα.

— Ὁρίστε! εἶπε θριαμβευτικῶς. 'Εγὼ δούλεψα πολύ! 'Αλλὰ βλέπεις δὲ θέλει ὁ διάολος νὰ σπάση τὸ ποδάρι του!

Πῆρε τὶς κάρτες στὰ χέρια ὁ Μπάμπης κι' ἄρχισε νὰ τὶς κυττάζη ὥρα πολλή, σκεπτικὸς κι' ἀμίλητος. 'Ο Παναγῆς ἐνοιωθε μιὰ περίεργη ἱκανοποίησι μέσα του ποὺ οἱ διάσημες κάρτες εἶχαν βρῆ ἐπὶ τέλους τὸν ἀρμόδιο ἄνθρωπο νὰ τὶς ἐκτιμήση καὶ νὰ τὶς προσέξη μὲ τὸν ἀνάλογο σεβασμό!

— Εἶδες; εἶπε καμμιὰ φορά.

— Αὐτὲς οἱ κάρτες, τὸ λοιπόν, εἶναι ὁλόκληρη περιουσία! ἀπεφάνθη ὁ Μπάμπης.

Μιὰ μικρὴ ὑποψία πὼς τὸν κοροϊδεύει πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Παναγῆ.

— Περιουσία ὄχι, ἀλλὰ εἶναι κάτι, φιλούρισε.

— Μωρὲ περιουσία σοῦ λέω! Καὶ μεγάλη μάλιστα! Μὴν κυτ-

Χωρὶς λόγια.

τᾶς ἐαὐ πού τόσον καιρὸ δέν ἤξερες νὰ τὶς ἀξιοποίησης!

Πείσθηκε ὁ Παναγῆς πὼς δὲ τὸν κοροϊδεύει καὶ τοῦ μίλησε μὲ εἰλικρίνεια:

— Μήν ἐνθουσιάζεσαι καὶ πολύ, γιατὶ δὲν ἔχουνε καὶ τόση ἀξία. Τὶς ἔδειξα ἐγὼ στοὺς ἰδιαιτέρους κι' οὔτε σημεῖα δώσανε "Ὅλο ὁ κόσμος, λέει, ἐχει ἀπὸ δᾶφτες.

— Τὰ βλέπεις πού δὲν ξέρεις νὰ τὶς ἀξιοποίησης;

— Τ' νάκανα δηλαδή;

— Θὰ σοῦ πῶ αὔριο. Αὔριο στὶς ἕννηά ἐδῶ!

★

Τὴν ἑπομένη ὁ Μπάμπης κατέπλευσε στὶς ἕννηά μὲ ὕφος ἐμβρίθειας καὶ περίφροντι.

— Ἄκου, εἶπε. Στὸ ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων, εἶναι κάποιος ὑπάλληλος, τμηματάρχης, πού ἀπ' αὐτὸν ἐξαρτᾶται μία ὑπόθεσι ἑνός Παρασκευᾶ Λεφταρέα. Νὰ τὴ σπρώξουμε νὰ πάρουμε ἑκατὸ λίρες. Σίγουρες.

— Καὶ πῶς θὰ τὴ σπρώξουμε;

— Μὲ κάρτα! Ἔχεις κάρτα τοῦ ὑπουργοῦ πού λέει «εὐχαριστῶ θερμῶς»

— Καὶ λοιπόν; Τί νὰ τὴν κάνω;

— Φέρτηνε ἐδῶ καὶ θὰ δῆς.

Πῆρε τὴν κάρτα ὁ Μπάμπης, πετάχτηκε στὸ χαρτοπωλεῖο κι' ἀγόρασε μελάνι τὸ ἴδιο χρῶμα κι' ἀφοῦ ἐξασκήθηκε μισὴ ὥρα στὴν ἀπομίμησι τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος, συμπλήρωσε τὸ μπιλιέττο μὲ τὰ ἑξῆς:

«Φίλε κ τμηματάρχα. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν μέχρι τοῦδε προθυμίαν σας. Σᾶς παρακαλῶ καὶ προσωπικῶς, νὰ ἐνδιαφερθῆτε ζωηρῶς διὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κ. Παρασκευᾶ Λεφταρέα. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε τὰ μέγιστα. Ὅλως ὑμέτερος»!

★

Τὸ «βιολὶ» — μ' ὅλο πού οἱ ὑπάλληλοι παραξενευόντουσαν λιγάκι πῶς δεχόταν νὰ ἐκτίθεται τόσο ἄγαρμπα ἕνας ὑπουργὸς πού στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς μποροῦσε νὰ πῆ ξερὰ ἕνα «νὰ γίνη ἀμέσως» — συνεχίστηκε μόλις «ἐπισασε» ἡ πρώτη δουλειὰ καὶ πῆρε μάλιστα καὶ μεγάλες διαστάσεις, καθὼς ἀποδρασυνθήκανε μὲ τὶς ἐπιτυχίες οἱ δύο παντοδύναμοι. («Φίλοι τῶν ὑπουργῶν!, Ἀλλὰ «μωραίνε: Κύριος οὖς βούλεται ἀπωλέσαι»)! Καὶ τὸ θράσος τους ἔφτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητήσουνε κάτι χτυπητὰ παράνομο κι' ἀπὸ ὑπάλληλο πού ἦταν συγγενὴς τῆς γυναίκας τοῦ ὑπουργοῦ καὶ εἶχε μαζί του οἰκειότητα. Πῆγε λοιπὸν ὁ ὑπάλληλος κατάπληκτος καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν δώσουμε αὐτὴ τὴν ἄδεια στὴν ἑταιρία «Βιοχήμ» θὰ γίνη τρομερὸ σκάνδαλο, κ. ὑπουργέ.

— Νὰ μὴ τὴ δώσουμε!

— Σύμφωνοι. Σᾶς τὸ λέω, γιατὶ στὴν κάρτα σας μοῦ λέτε «νὰ τελειώση ἡ ὑπόθεσις ἐντὸς τῆς ἡμέρας».

— Στὴν κάρτα μου; Ποιὰ κάρτα μου;

— Αὐτὴν πού μοῦ στείλατε.

— Ἐγώ; Δὲ σοὔστειλα καμμιὰ κάρτα!

— Δὲ μοῦ στείλατε;

— Ὄχι!

— Γι' αὐτὸ παραξενεύτηκα κι' ἐγώ. Οὔτε στὸ ὕφος πού μοῦ μιλᾶτε εἶναι γραμμένη, οὔτε ὑπῆρχε λόγος νὰ μοῦ γράψετε.

Αὐτὸ ἔπανε... Σὲ δύο μέρες βρέθηκαν μὲ τὰ κομψὰ «βραχιόλια» τῆς Ἀστυνομίας ὁ Παναγῆς κι' ὁ Μπάμπης.

Λένε... πὼς ἔστειλαν στὸν ἀνακριτὴ καὶ στὸν εἰσαγγελέα... κάτοτες τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης! Ποὺ γράφανε μάλιστα («νὰ τοὺς ρίξουν στὰ μαλακά, γιατὶ οἱ ὑπουργοὶ γιὰ νὰ μὴν ἐκτεθοῦν... τοὺς ἔβγαλαν πλαστογράφους! Προσωπικῶς δὲν τὸ πιστεύω!

Ἀλλὰ ξέρω πὼς ἔκτοτε κάθε πολιτικὸς γράφει στὶς κάρτες του: «Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχάς σας». Καὶ πάλι κινδυνεύει!

ΕΨΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Διπλὸς κοχλίας

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία, θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιο μὲ 19 λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε διαβάζοντας τὰ γράμματα, πού ἀποτελοῦν τὶς διάφορες λέξεις ἀντιστρόφως, δηλαδὴ μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρο τοῦ δεξιοῦ κοχλία, θὰ σχηματίσετε 27 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων ἐπίσης θὰ βρῆτε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

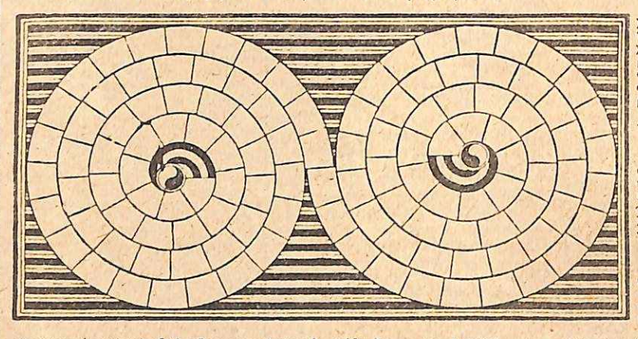

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ρῆμα πού κάνει μιὰ ἔκτασι καταπράσινη (7).
2) Ἡ πρωτεύουσα τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Γκὰρ (4).
3) Κόρη τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, πού κυβέρνησε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, τὸ δυτικὸ ρωμαϊκὸ κράτος. Τὸ μαυσωλεῖο της σώζεται σήμερα στὴ Ραβέννα (5).
4) Δύναμι, κουράγιο (7).
5) Καρούλι, κουβαρίστρα (7).
6) Ἑλληνίδα βασίλισσα (6).
7) Κάνει κάτι ἁπαλὸ ἢ τὸ κατευνάζει (8).
8) Ἀρχαία χώρα τῶν Ἄλπεων, ὅπου τὸ σημερινὸ Τυρόλο (6).
9) Ἀρχαία σημιτικὴ φυλή, τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσα ὑπῆρξε ἡ μητρικὴ γλῶσσα τοῦ Ἰησοῦ (8).
10) Ἀρχὴ συμπεράσματος (3).
11) Ζῆ εἰς βάρος τῶν ἄλλων (10).
12) Μᾶς εἶναι πιὸ γνωστὸς ὡς σπάρος (6).
13) Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ (6).
14) Πλούσιος Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς ἐπὶ Περικλέους (6).
15) Κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ τὰ βλέπη ὅλα ρόδινα (10).
16) Στερεῖται κορμοῦ (7).
17) Χώρα τῆς Β. Ἀμερικῆς (6).
18) Ξεφεύγει ἀπὸ ἕνα σῶμα κατὰ τὸ λιμάρισμα (6).
19) Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας (2).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων (2).
2) Εὐχὴ (4).
3) Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας (4).
4) Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ (4).
5) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας (3).
6) Σαλατικὸ (4).
7) Μηρυκαστικὸ (3).
8) Διευκολύνουν τὶς συγκοινωνίες (4).
9) Ναυτικὸ παράγγελμα (3).
10) Τμῆμα καλλιεργημένου στρέμματος (3).
11) Φάρμακο (6).
12) Ὅπλο τῶν κάου-μπόυς (5).
13) Λιπαίνει τὶς μηχανὲς (6).
14) Ἄνθη (4).
15) Φοβερὸ μαχαῖρι (4).
16) Παρουσιάζουν κενὰ (6).
17) Ὑπόνομος (5).
18) Ἀφορμὲς (5).
19) Γάλλος μουσικοσυνθέτης τοῦ 18ου αἰῶνος (4).
20) Πόλις τῆς Πελοποννήσου (7).
21) Ξυρίζει (4).
22) Σόζυγος τοῦ Ἀβραάμ (4).
23) Τμῆμα τοῦ σπιτιοῦ (6).
24) Πόλις πού σχετίζεται μὲ κάποιο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ (4).
25) Τὴν ὑπόσχονται συχνὰ οἱ πολιτικοὶ (6).
26) Βασίλευε στὴν Κρήτη (5).
27) Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας (5).

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ἂν σᾶς ρωτήσουμε ποιὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀριθμοῦ 111 ἀσφαλῶς θὰ ἀπαντήσετε:

— Ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ τριπλῆ ἐπανάληψι τοῦ ἀριθμοῦ 1.

Πολὺ σωστά. Ὑπάρχει ὅμως ἕνας τρόπος νὰ γράφετε τὸ 111 χρησιμοποιῶντας 7 φορὲς τὸ 1 καὶ τρία διαφορετικὰ σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς. Θὰ μπορούσατε νὰ τὸν βρῆτε κι' ἐσεῖς αὐτὸν τὸν τρόπο;

★

2) Τὸ σύνολο δυὸ ἀριθμῶν εἶναι 85 καὶ ἡ διαφορά τους 59. Ποιοὶ εἶναι οἱ δυὸ ζητούμενοι ἀριθμοί; Μισὸ λεπτὸ εἶναι ἀρκετό, γιὰ νὰ βρῆτε τὴ λύσι.

★

3) Ὁ Γιάννης εἶναι κατὰ 27 χρόνια μικρότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ἂν ὁ τελευταῖος ἦταν κατὰ 1 χρόνο μεγαλύτερος, τότε θὰ εἶχε ἀκριβῶς τὰ τριπλάσια χρόνια ἀπὸ τὸ γυιό του. Πόσων χρόνων εἶναι ὁ πατέρας καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ γυιοῦ;

★

4) Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου τῆς Κορέας, σὲ τρία μεγάλα νοσοκομεῖα τοῦ Ο.Η.Ε. νοσηλεύτηκαν 2765 στρατιῶτες στὸ πρῶτο, 1427 στὸ δεύτερο καὶ 3858 στὸ τρίτο. Μεταξὺ τῶν νοσηλευομένων αὐτῶν πέθαναν 23 στὸ πρῶτο νοσοκομεῖο, 49 στὸ δεύτερο καὶ 89 στὸ τρίτο.

"Οταν ὁ Τζόννυ, ὁ τελευταῖος τραυματίας ἔφτασε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα, ρώτησε μιὰ νοσοκόμα:

— Πόσες πιθανότητες ἔχω νὰ ἐπιζήσω;

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἐσεῖς ποιὰ ἀπάντησι τοῦ ἔδωσε ἡ νοσοκόμα;

★

5) "Ενα διαστημόπλοιο ξεκινᾶ ἀπὸ τὴ Γῆ μὲ προορισμὸ τὸν "Αρη, μὲ ὑλιγγιώδη ταχύτητα. Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ κάτοικοι τοῦ "Αρεως στέλνουν στὴ Γῆ ἕναν ἱπτάμενο δίσκο, τοῦ ὁποίου ἡ ταχύτης εἶναι διπλασία τῆς ταχύτητος τοῦ διαστημοπλοίου.

Δεδομένου ὅτι ἡ ἀπόστασι τοῦ "Αρεως ἀπὸ τὸν "Ηλιο εἶναι 227 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, δηλαδὴ μιάμιση φορὰ ἡ ἀπόστασι, πού χωρίζει τὴ Γῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἄστρο, ποιό ἀπὸ τὰ δυὸ διαστημόπλοια θὰ βρίσκεται πλησιέστερα στὴ Γῆ ὅταν θὰ συναντηθοῦν κατὰ τὸ ταξίδι τους στὸ διάστημα;

Ὁ ἑπόμενος ἀριθμὸς

Ποιὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀμέσως ἑπόμενος ἀριθμὸς στὴν παρακάτω σειρά;

1 6 3 5 5 4 6 4 9.

Ὅμοια πουλιὰ καὶ μανιτάρια

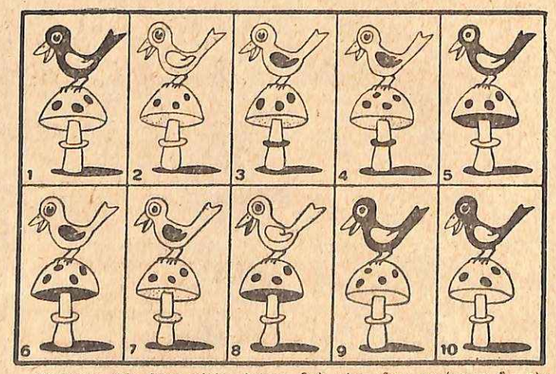

Ἀνάμεσα στὶς δέκα αὐτὲς εἰκόνες, δυὸ μόνο εἶναι πανόμοιες ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Σὲ δυὸ εἰκόνες, δηλαδή, δυὸ ὅμοια πουλιὰ στέκονται πάνω σὲ δυὸ ὅμοια μανιτάρια. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες ὁμοιότητες. Πρέπει νὰ ἀνακαλύψετε δυὸ ὅμοια πουλιὰ πάνω σὲ δυὸ ἀνόμοια μανιτάρια καὶ δυὸ ὅμοια μανιτάρια, πάνω στὰ ὁποῖα στέκονται δυὸ ἀνόμοια πουλιά. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἀνακαλύψετε μέσα σὲ 1½ λεπτὸ τῆς ὥρας, ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΑΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ

ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ:

Χωρὶς καθυστέρησιν μεγαλυτέραν τῶν 2 ἐτῶν· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τόκους.

Μὲ 100 μηνιαίας δόσεις: 500 δρχ. ἢ 700, 1000, 1500, 2000, 2500 ἢ 3000 δρχ., ἀπόκτησις διαμερίσματος ἑνὸς ἕως τεσσάρων κυρίων δωματίων καὶ λοιπῶν βοηθητικῶν.

Ἐκλογὴ τοῦ διαμερίσματος: ὅταν καταβληθοῦν εἴκοσι πέντε μηνιαῖαι δόσεις.

Παραλαβὴ τοῦ διαμερίσματος: ὅταν συμπληρωθοῦν ἄλλα δέκα πέντε μηνιαῖαι δόσεις.

Ἐξόφλησις: μὲ ἄλλας ἑξήκοντα μηνιαίας δόσεις, οἱ τόκοι τῶν ὁποίων συμψηφίζονται μὲ τοὺς τῶν ἀρχικῶν δόσεων. Δηλαδὴ δὲν χρεώνονται τόκοι, ἐλαττουμένων οὕτω κατὰ 12% τῶν τιμῶν τοῦ τιμολογίου τῆς ἑταιρείας.

Παράδειγμα: Διαμέρισμα 2 δωματίων χώλ, μαγειρείου, καὶ ντούς, ἁπλῆς κατασκευῆς, χωρὶς ἔξοδα κοινοχρήστων καὶ πλησίον στάσεως συγκοινωνίας, ἐκλέγεται κατόπιν 25 μηνιαίων χιλιοδράχμων δόσεων παραλαμβάνεται μετὰ ἄλλας 15 δόσεις καὶ ἐξοφλεῖται μὲ 60 χιλιοδράχμους δόσεις.

Καταβολαί: Εἰς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ.

Ἔλεγχος: Ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀνωτάτου κύρους: Τεχνικοῦ, Τραπεζιτικοῦ καὶ Νομικοῦ.

Ἀσφάλισις: Ὑπὸ τῶν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο συνεργαζομένων Γενικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν: ΕΘΝΙΚΗΣ, ΙΟΝΙΚΗΣ, καὶ ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 96 — τηλ. 20.612

Δ/ΝΣΙΣ Γ. καὶ Τ. Βάλληνδα

Μὲ Ἐπιστημονικὰ στελέχη ἐκ τῶν ἀρίστων πεπειραμένων, ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικοτήτων. Καὶ μὲ σημερινὴν ἐτησίαν ἀνοικοδόμησιν: ἄνω τῶν 20 πολυκατοικιῶν καὶ 30 ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν.

"Γνώμη,,

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Οικογενειακή γαλήνη

Ο "Ανθρωπος τῆς θάλασσας, ἕνας σαραντάρης ναυτικὸς μοῦ περιγράφει μὲ πόνο τὶς περιπέτειές του, ἀπὸ ἡλικίας εἰκοσι ἐτῶν, ὅταν πρωτομπῆκε σὲ καράβι.

Κάθε φορά, στὰ δύο, τρία χρόνια, ποὺ ἔπαιρνε ἄδεια κι' ἐπέστοεφε στὸ νησὶ του γιὰ κανένα μῆνα, εἶχε πάντα τὴν ἀτυχία νὰ βρίσκη κι' ἕναν λιγώτερο ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του. Μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια τοὺς ἔχασε ὅλους. Τὸ σπίτι του στὸ νησὶ ἔχει μείνει ἔρημο, κλειστό.

Καὶ τώρα, ἀπελπισμένος πιά, παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ βγῆ στὴ στεριὰ καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίση στὴ θάλασσα. Βέβαια, μὲ τὶς οἰκονομίες του, ἔχει σχηματίσει μιὰ καλὴ περιουσία. "Ετσι θὰ τοῦ βοηθοῦσε ἡ εὐκαιρία νὰ βρῆ μιὰ καλὴ γυναίκα γιὰ νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ ἀποκτήση στὸ σπιτικό του τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη.

Μὲ ρωτᾶ, λοιπόν, ἂν ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρη, πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴ δική του ἢ νὰναι μικρότερη.

Τὸν συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ μὴ βιαστῆ. Νὰ φτιάξη πρῶτα τὸ σπιτάκι του, νὰ τοῦ δώση ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ στὸ μεταξύ νὰ φροντίση νὰ βρῆ μιὰ καλὴ κοπέλλα μικρότερή του κατὰ 5—10 χρόνια. Μιὰ γυναῖκα, δηλαδή, σχεδὸν ὥριμη, ποὺ νὰ τὸν καταλαβαίνη καὶ νὰ συνεννοῆται μαζί του.

Δὲν πρόκειται, βέβαια, νὰ λύση μαζὶ της σπουδαῖα προβλήματα, ἀλλὰ καλὰ θὰ εἶναι ν' ἀποκτήσουν ἕνα—δυὸ παιδιά, ποὺ θὰ συμπληρώσουν τὴν εὐτυχία τους.

Χλωμὴ πεταλούδα: Σᾶς φαντάζομαι πολὺ μικρὴ στὰ χρόνια καὶ στὴν κρίσι. Αὐτὸ μοῦ φανερώνει, τουλάχιστον, τὸ γράμμα σας.

Γνωρίσατε ἕνα νέο, σᾶς εἶπε μερικὰ κολακευτικὰ καὶ τρυφερὰ λόγια καὶ νομίσατε ὅτι τὸν ἐρωτευθήκατε ἀμέσως. Ἐκείνου ὅμως σκοπὸς ἦταν ἡ διασκέδασι καὶ ἡ ἐξυπνοέτσι τῆς μικροφιλοδοξίας του: νὰ ἔχη κι' αὐτὸς μιὰ φιλενάδα. Τὸν πιστεύσατε, ὅπως πιστεύουν ὅλα τὰ κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σας. Κακῶς! Γιατὶ κάθε φοόγιιο κοσίτσι ἔχει τοὺς καλοὺς συμβούλους του τοὺς γονεῖς του. Πιστέψατε λοιπόν, αὐτὸν καὶ δὲ φροντίσατε νὰ μάθετε τί θὰ σᾶς ἔλεναν οἱ γονεῖς σας γι' αὐτόν.

Συμπέρασμα: Σᾶς εἶπε ὅτι ποόκειτσι ν' ἀρραβωνιαστῆ μὲ μιὰ ἄλλη. Ἡ δήλωσί του αὐτὴ δὲν ταιριάζει σ' ἕνα φρόνιμο νέο. "Επειτα ἀπὸ τόσον κοινὸ γνωριμίας καὶ σχέσεων, νὰ σβύση ἔτσι ἀπότομα τὸ παρελθόν, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ἁπλούστερο πρᾶνια τοῦ κόσμου; Τότε τί ρόλο παίζατε ἐσεῖς γι' αὐτόν;

Διακόψετε λοιπόν, ἀμέσως κάθε σχέσι καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ δεῖνο του.

Μαθητοιούλα χωρὶς ἔρωτα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω καὶ τώρα.

Δύο προβλήματα σᾶς ἀπασχολοῦν. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ γιὰ τὰ δυό.

Πῶῶτον ἐκεῖνος...

"Οπως καὶ σεῖς τοῦ ἀπαντήσατε, αὐτὸ ποὺ κάνει δὲν εἶναι σωστό. Μόνον ἕνας ἄντρας, ποὺ δὲν σέβεται τὸν ἑαυτό του κοροϊδεύει τὴ μιὰ κοπέλλα καὶ μάλιστα τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, γιὰ νὰ δίνη ὑποσχέσεις σὲ μιὰ ἄλλη. Κι' ὅν ἀγαπᾶ ἐσᾶς, τότε γιατὶ ἀρραβωνιάστηκε τὴν ἄλλη; Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι σοβαρὸς καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν ἀποφύγετε, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ ζητήσετε τὴν προστασία τῶν γονέων σας.

Δεύτερον ὁ φοιτητής.

Λέτε πὼς εἶστε ὁμορφη καὶ ἔξυπνη κι' ὅτι ὅλες οἱ φίλες σας ζηλεύουν τὰ προτερήματά σας. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ μὴν παρασύρεστε καὶ νὰ μὴ δίνετε ἀφορμὴ σὲ σχόλια. Γιατί, ἂν ἐσεῖς δὲν εἴπατε τίποτα στὶς φίλες σας, τότε ἐκεῖνες πῶς ξέρουν αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπε ὁ φοιτητής;

"Ας ὑποθέσωμε ὅτι δὲ σᾶς κορόϊδεψε καὶ ὅτι θὰ γράψη, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐπῆγε. Αὐτὸ δὲ σημαίνει καμμιὰ ἐπιτυχία ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ σᾶς ζηλεύουν.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνου μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μιὰ παγίδα, γιὰ νὰ λάβη ἕνα δικό σας νὰ τὸ ἐπιδεικνύη. Γι' αὐτό, ὅταν λάβετε γράμμα του, νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσετε, ἀλλ' οὔτε νὰ δώσετε πιὰ προσοχὴ καὶ στὰ λόγια τῶν φίλων σας.

Δυστυχισμένη γιὰ πάντα — Μ. Π.: Ξέρω, πὼς ὅ,τι κι' ἂν σᾶς συμβουλέψω δὲ θὰ τὸ ἀκούσετε... "Οχι ἐπειδὴ εἶστε μικρὴ ἢ ἀφελὴς καὶ δὲν καταλαβαίνετε τὸ σωστό.

Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνετε, ἀλλὰ τὸ μυαλό σας δὲ μπορεῖ ἀκόμη νὰ σκεφτῆ γιὰ τὸ μέλλον.

Κι' αὐτό, γιατὶ σᾶς ἔχουν παρασύρει ὁ ἐνθουσιασμός, οἱ ἀμοιβαῖες ὑποσχέσεις καὶ τὰ ὄνειρα.

Τί νὰ γίνη λοιπόν;

"Αν ἀποφασίσετε νὰ φύγετε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ὅπως σχεδιάζετε, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε κρυφὰ οὔτε ὡς παντρεμένοι, οὔτε ὡς ἀγαμοι. Οἱ δυσκολίες εἶναι τόσο πολλές, ὥστε θὰ γίνη ὁπωσδήποτε γνωστὸ τόσο στοὺς δικούς του, ὅσο καὶ στοὺς δικούς σας γονεῖς. Καὶ τότε πιά, φαντάζεστε τί σύγχισι θὰ φέρετε!

'Αλλ' ἂς ὑποθέσουμε ὅτι τὰ καταφέρατε καὶ φύγατε κρυφά. Τότε ξέρετε πάλι, τί πρόκειται νὰ συμβῆ μὲ τὸν πατέρα του καὶ μὲ τὶς δύο σας οἰκογένειες; Γνωρίζετε τί ἔχει ἀποφασίσει ὁ πατέρας του: Τὴν αὐτοκτονία! Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἔχη ἀποφασίσει, θὰ ὑπάρχη κάποιος σοβαρὸς λόγος ποὺ δὲ τὸν ξέρετε. οὔτε σεῖς, οὔτ' ἐκεῖνος.

Μὴ σπρώχνετε, λοιπόν, τὴν κατάστασι μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου. 'Αλλὰ... μήπως ξέρετε καὶ σεῖς ἡ ἴδια ὅτι ἐπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐπιδείνωσι τῆς καταστάσεως, θὰ ζήσετε εὐτυχισμένη κοντά του, ἀφοῦ θὰ τὸν βασανίζη διαρκῶς ἡ συνείδησί του γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε στὸν πατέρα του; Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀναίσθητος!

"Επειτα ἀπ' αὐτά, λοιπόν, χρειάζεται μιὰ γενναία ἀπόφασι. Καὶ τὴ λύσι θὰ τὴ δώσετε σεῖς: Θὰ βοῆτε τὸν πατέρα του καὶ θὰ τοῦ πῆτε, πὼς παρ' ὅλο ποὺ ἀγαπᾶτε τὸ γυιό του, τοῦ δίνετε τὴν ὑπόσχεσί σας ὅτι δὲν θὰ τὸν πάρετε γιὰ ἄντρα σας. Παίζετε, δηλαδὴ ταυτοχρόνως, ἕνα μεγάλο παιχνίδι. "Η θὰ συγκινηθῆ ἐκεῖνος καὶ θ' ἀλλάξη γνώμη, ἢ θὰ εὐχαριστηθῆ μὲ τὴν ὑπόσχεσί σας. Κι' εἶναι προτιμωτερο νὰ πονέσετε ἐσεῖς, παρὰ νὰ γίνετε αἰτία μιᾶς καταστροφῆς.

Φιφή: Νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν δυὸ περιπτώσεις, ποὺ τὸν κάνουν ν' ἀποφεύγη τὴ συνάντησί σας. "Η εἶναι πολὺ εὐσυνείδητος καὶ δὲ θέλει νὰ σᾶς ἐκθέση ἢ ἀποφεύγει νὰ σᾶς δώση τὴν ἀφορμὴ νὰ κάνετε σχέδια γάμου μαζί του.

Γιατί, ὅπως λέτε καὶ σεῖς, ἕνα χρόνο τώρα ὄχι μόνο ἀποφεύγει νάρθῆ σπίτι σας, ἀλλὰ καὶ νὰ σᾶς πῆ ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ;

Πιθανὸν νὰ τοῦ ἀρέση ἡ φιλία σας, ἡ συντροφιά σας, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔχη ὑποχρεώσεις τέτοιες, ποὺ νὰ μὴν τοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς δώση τὴν παραμικρὴ ὑπόσχεσι.

Γι' αὐτό, νομίζω, πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐνοχλῆτε μὲ τηλεφωνήματα Φοβᾶμαι, μήπως σᾶς παρεξηγῆση στὸ τέλος. Διακόψετε, λοιπόν, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ψυχαγωγία καὶ ἀρκεστῆτε στὴ φιλία, ποὺ σᾶς προσφέρει.

Ψηλὸ δεντρί τοῦ Κύκου: "Εχετε κάποιον ποὺ σᾶς ζηλεύει ἢ θέλει νὰ κάνη τὸν ἐξυπνο καὶ σᾶς φέρνει πολλὲς φορὲς σὲ δύσκολη θέσι. 'Αλλὰ μιὰ λογικὴ τρεῖτη, λαμβάνει πάντα ὑπ' ὄψι τὶς ἀντιδράσεις τῆς ζωῆς. "Ετσι, μετὰ τὸ γάμο, τῆς, ἐνῶ πολλὲς φορὲς καταλαβαίνει ὅτι τὸ δίκηο εἶναι μὲ τὸ μέρος της, ἀπὸ σεβασμὸ καὶ χάριν τῆς ἡσυχίας τοῦ σπιτιοῦ της δὲ φέρνει ἀντιρρήσεις. παραδέχεται μερικὰ πράγματα, δὲν μιλᾶ γιὰ ἄλλα, δὲν ἐπιμένει σὲ μερικὰ ζητήματα.

Μιὰ γυναῖκα παντοσμένη πρέπει νὰ δημιουργῆ ἕνα εὐχάριστο περιβάλλον κι' ὄχι τὴ γκρίνια καὶ τὴ φιλονικία γιὰ ἐπουσιώδη πράγματα.

Τί ἔχετε νὰ κεδίσετε; "Εχετε ὅμως νὰ χάσετε πολλά, γιατὶ ὁ ἄνδρας μὲ τὸν καιρὸ ἀγανακτεῖ κι' ἀρχίζει νὰ μισῆ τὴ γυναῖκα του.

"Οσον ἀφορᾶ τὴν πεθερά, ἡ σύζυγος πρέπει νὰ τὴν περιποιῆται καὶ νὰ τὴν ἀκούη. Νὰ εἶναι εὐγενὴς ἀπέναντί της.

'Η κακὴ ὥρα...: Μερικοὶ γέροι ὑπόσχονται πολλὰ καὶ τὶς περισσότερες φορὲς δὲν κρατοῦν τίποτε ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις τους. Τὰ κορίτσια τότε ἀρχίζουν νὰ κουράζωνται ἢ νὰ σκέπτωνται ὅτι, ἂν ὁ ἀγαπημένος τους αἰσθανόταν πραγματικὴ ἀγάπη, δὲ θὰ ἦταν τόσο ἐγωϊστὴς καὶ δὲ θὰ καθυστεροῦσε τὸ γάμο. Κι' ἂν ἀκόμη τὰ οἰκονομικὰ του δὲν τὸν βοηθοῦσαν, θὰ πήγαινε τουλάχιστον στοὺς γονεῖς τῆς νέας καὶ νὰ ἐκθέση τὴν ὀκοπούς του.

Μὴν εἶστε, λοιπόν, τόσο ἀπαιτητικοί. Δὲ μποεῖτε νὰ κρατᾶτε μιὰ κοπέλλα ἐπὶ 6 χρόνια σὲ ἀγωνία.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὴν ὑπόθεσί σας ἀπέναντί της, τώρα τὴ τεοο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ πᾶτε νὰ συζητήσετε μὲ τοὺς γονεῖς της, γιὰ νὰ δῆ κι' ἐκείνη ὅτι πραγματικὰ ἐνδιαφέρεστε.

'Αναποφάσιστη 141: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ καθορίσωμε ἐκ τῶν προτέρων σὲ ποιὰ τεῦχος θὰ δημοσιευθῆ ἡ ἀπάντησι, γιατὶ τὰ γράμματα παίονουν τὴ σειρά τους.

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημά σας, νομίζω ὅτι κάνατε ἕνα μεγάλο λάθος. 'Αφοῦ ἀγαπᾶτε τόσο τὸ φίλη σας, θὰ ἔπρεπε νὰ τῆς ἐκθέσετε τὶς ὑποψίες σας, ὥστε ν' ἀναγκαστῆ κι' ἐκείνη νὰ ὁμολογήση τὴν ἀλήθεια. Τότε, μὲ κοινὴ συμφωνία, θὰ γοάσατε στὸν ἀδελφό σας τί τῆς συμβαίνει.

"Αν ἐκείνος εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ ζήτημα. δὲ θὰ δίσταζε νὰ σᾶς ἀτέτοιο γάμο.

Πάντως, νομίζω πὼς δὲν εἶναι ἀνὰ Μποεῖτε δηλαδὴ νὰ γοάψετε καὶ τώρα, γιὰ νὰ ἐπιφωλάξεις.

Δυστυχισμένο ὀρφανό: Πιστεύετε ὅτι ἐξαστᾶται τὸ μέλλον σας ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες ἑνὸς παιδιοῦ 15 ἐτῶν, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ἀναλάβη καμμία εὐθύνη, οὔτε ὑποσχεθῆ κάτι, δὲ θὰ ἱπανόηση ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

Δὲ σᾶς ἐπιτοέπεται, λοιπόν, νὰ κάνετε τέτοιες σκέψεις καὶ νὰ φέστε τόπο λογικὴ σὲ ὅλα τ' ἄλλα ζητήματα.

"Αν ὅμως πιστεύετε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ 6—7 χρόνια, ἴσως καὶ περισσότερα θὰ σᾶς παντοεύη, τότε τὸ μόνο πρᾶνια: πτῦ σᾶς συμβουλεύω. εἶναι νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλὴ τοῦ πατέρα σας.

'Ο πατέρας σας θὰ φροντίση ἀμέσως νὰ τακτοποιήση καὶ τὶς δύο ὑποθέσεις. Απλαδή, θὰ φροντίση νὰ σᾶς βοῆ ἄλλο σπίτι γιὰ νὰ μείνετε καὶ θὰ πληοοφορηθῆ ὅλα τὰ σνετικὰ μὲ τὸν νέο, καθὼς καὶ τὶς ἀπόψεις τῶν γονέων του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

"Ονειρο ποὺ σβύνει, Κρήτη: Πρώτη φορὰ λαβαίνω γράμμα σας καὶ δυστυχῶς εἶναι τελείως ἄδυτο νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, γιατὶ καὶ ἡ πάθησι, ποὺ προσπαθεῖτε νὰ μοῦ περιγράψετε ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξεταστῆ καὶ νὰ παρακολουθηθῆ ἀπὸ εἰδικὸ δερματολόγο, καὶ γενικὰ τὸ ὅλο περιεχόμενο εἶναι ἀπόλυτα ἀσαφές, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ δυνατότητα ἀπαντήσεως ἐπὶ τοῦ θέματός σας. Γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπισκεφτῆτε καὶ πάλι τὸ δερματολόγο καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὶς ὑποδείξεις του.

Καθυστερημένο, Ε. φ, Θεσ/νίκη: Ὑπάρχουν ἐκεῖ εἰδικοὶ γιατροί, ποὺ ἀσφαλῶς μποροῦν νὰ βελτιώσουν τὴν κατάστασί, ποὺ μοῦ περιγράφετε, μὲ τὴν ἐφαρμογὴ εἰδικῆς θεραπείας. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀποτανθῆτε στοὺς ἐκεῖ συναδέλφους, γιατὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας θὰ ἀποδοῦν ἀσφαλέστερα, ἀφοῦ θὰ προηγηθῆ ἐξέτασι ἐκ μέρους τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σᾶς ὑποδείξη τὴν καταλληλότερη γιὰ τὴν περίπτωσί σας θεραπευτικὴ ἀγωγή.

Ε. Κ. Λ. 40: "Ολα τὰ λοιμώδη καὶ ἐπομένως ἐμπόρετα νοσήματα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποθεραπείας δράφουν ἕνα πυρέτιο, τὸ ὁποῖο μὲ τὸν καιρὸ, μαζὶ μὲ τὴ γενικὴ βελτίωσι τοῦ ὀργανισμοῦ, ὑποχωρεῖ καὶ τελικὰ ἐκλείπει. "Οσον ἀφορᾶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου, καλὸ εἶναι νὰ γίνη μιὰ γενικὴ ἐξέτασι τοῦ αἵματος ὡς καὶ ἀκτινοσκοπικὸς ἔλεγχος. Πρὸς τὸ παρόν; θὰ τοῦ δίνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα Bedoc 12 Liq ἢ Solergar, ὁποιο βρῆτε ἐκεῖ, καὶ διατροφὴ καλή.

Παυλίνα, Λάρισα: Ὑπάρχουν πολλὰ σκευάσματα, σχετικὰ μὲ τὴν δυσιδρωσία, ποὺ μπορεῖτε νὰ βρῆτε στὸ ἐμπόριο, γιατὶ εἶναι σπεσιαλιτέ. "Αν εἶναι στὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδηλώσεώς της καὶ εἶναι περιωρισμένη, εἶναι δυνατὸ μερικὲς φορὲς νὰ ὑποχωρήση μὲ μερικὰ χυμοὰ λουτρὰ μὲ λιναρόσπορο καὶ ἕνα καλὸ πουδράρισμα μὲ σκόνη Fissan. "Αν δὲν ὑποχωρήση, τότε ἐφαρμόζεται ἡ ἀκτινοθεραπεία μὲ καλὰ ἀποτελέσματα.

Αἰγύπτιο νέο: Μόνο μὲ τὴ δική σας περιγραφὴ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σχηματίση κανεὶς γνώμη γιὰ τὴν αἰτία, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐκδήλωσι. Ἐκεῖνο, ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς συστήσω, εἶναι νὰ ἐξεταστῆτε ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ γιατρὸ καὶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ὁρμονοθεραπεία, ἡ ὁποία θὰ ἀπαιτήτη μεγάλο χρονικὸ διάστημα μὲ διορκὴ καὶ συστηματικὴ παρακολούθησι τοῦ γιατροῦ, ποὺ θὰ τὴν ἐφαρμόση. Υπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις τελείας ἀποθεραπείας.

Φοιτητὴ Γ. Α. «Μ»: Τὸ περιστατικό, ποὺ μοῦ περιγράφετε, ἐνῶ εἶναι συνηθισμένο φαινόμενο, ἐν τούτοις ἔχει ἀνάγκη ἐξετάσεως ἀπὸ εἰδικὸ γιατρό. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρόκειται περὶ τῆς ἀνωμαλίας, ποὺ μόνος σας διεγνώσατε καὶ τὴν ὁποία, ἐπαναλαμβάνω, πρέπει νὰ ἐρευνήση εἰδικὸς γιατρός. "Αν μένατε μακρυὰ ἀπὸ εἰδικὸ γιατρό, θὰ ἐπιχειρούσα νὰ σᾶς βοηθήσω φαρμακευτικῶς. Τώρα εἶναι προτιμώτερο νὰ πάρετε τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάση.

Πέρση Ο. Π., Πειραιά: Ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ φυμετιώσεως. Εὐτυχῶς ὅμως, μὲ τὰ φάρμακα καὶ τὶς ἐπεμβάσεις σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, θὰ γίνετε ἀσφαλῶς καλά. Χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή.

Κ. Λ. Μ., Ἐπαρχία: Ὑπάρχει πιθανότητα μὲ τὴν ἐπέμβασι ἑνὸς γιατροῦ αἰσθητικῆς χειρουργικῆς, νὰ πραγματοποιηθῆ μιὰ βελτίωσι τῆς παρούσης καταστάσεώς σας. Αὐτὸ ὅμως θὰ σᾶς τὸ βεβαιώση ὁ εἰδικὸς γιατρός, ἀφοῦ προηγουμένως σᾶς ἐξετάση, τὸν ὁποῖο θὰ βρῆτε μόνο στὴν Ἀθήνα.

Ἀνζέλλα Π. 5: Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ὑποτιμήσω τὴ διαγνωστικὴ σας ἱκανότητα ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἀκριβῆ σύστασι τοῦ δέρματός σας. Ἐκ πείρας ὅμως διδάχτηκα ὅτι οἱ ἀτομικὲς γνῶμες πολὺ ἀπέχουν πάντοτε τῶν ἰατρικῶν διαγνώσεων. Στὴν παροῦσα περίπτωσι, μὴ ὑπαρχούσης ἰατρικῆς γνωματεύσεως καὶ λαμβάνοντας ὡς πραγματικὴ τὴ γνώμη σας συνιστῶ τὴν Creme Phyllis γιὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν Nelge Phyllis γιὰ τὴν ἡμέρα σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ γαλάκτωμα Perle Phyllis κατὰ τὴν ἐσώκλειστη δόηγία.

Αναγνώστη Κ. Μ. Ε.: Μέσα σὲ ἕνα ποτῆρι ζεστοῦ νεροῦ (ὅσο περισσότερο τὸ ἀνέχεστε ζεστὸ) θὰ στάζετε 2—3 σταγόνες ἀπὸ τὸ ἐξῆς φάρμακο: Nitrate d'argent Sol 5% 10 gr. καὶ θὰ κάνετε λουτρὸ τοῦ πάσχοντος μέρους. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ τὸ στεγνώσετε μὲ λίγο βαμπάκι, θὰ τὸ σκεπάσετε ἐλαφρὰ μὲ τὴν ἀκόλουθη σκόνη: Calomel poudré 10 gr. Τὸ λουτρὸ αὐτὸ κατὰ καιρὸ καὶ ἡ σκόνη θὰ ἐπαναλαμβάνονται 2—3 φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἐπειδὴ συνήθως ἡ πάθησι ὑποτροπιάζει, θὰ ἐπαναλαμβάνετε ἐκάστοτε τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λίζα Μ.: Τὰ ἄφθονα ὑγρὰ καὶ ἡ φαγούρα ὀφείλονται σὲ μόλυνσι τοῦ κόλπου ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Ἡ θεραπεία εἶναι κυρίως τοπική, λόγω ὅμως τῆς ἰδιοτήτος σας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοστῆ παρὰ μόνο ἀπὸ γυναικολόγο. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς κατοστάσεως θὰ κάνετε τὸ πρωῖ καὶ βράδυ ἐξωτερικὴν καθαριότητα μὲ ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nyimeratе Solution μέσα σὲ 300 δράμια νεροῦ ζεστό. Ἀκολούθως θὰ ἐπαλείφετε τὰ μέρη μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mysostatin. Ἐσωτερικῶς, θὰ παίρνετε κάθε ἑξ ὥρες ἀπὸ μιὰ κάψουλα ἀπὸ τὸ φάρμακο Ceps. Mystecline V τῶν 250 μλγρ. No 1 Fbc. Ἡ θεραπεία θὰ γίνη ἐπὶ μία ἑβδομάδα παρὰ τῆς περιόδου. Θὰ διακοπῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καὶ θὰ συνεχιστῆ ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι της, ἐπὶ μίαν ἀκόμη ἑβδομάδα.

Χαρούλα, Ἐλευσίνα: Ἀπὸ τὸ πόρισμα τῶν κλινικῶν καὶ ἐργαστηριακῶν ἐξετάσεων, προκύπτει ὅτι πρόκειται περὶ μονοφασικοῦ κύκλου, δηλαδὴ παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὰ ὁμαλὴ περίοδο, δὲν λαμβάνει χώραν ἡ ὠοτοκία. Ἑπομένως χωρὶς ὑρίμανσι τοῦ ὠαρίου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη γονιμοποίησι. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς κατοστάσεως καὶ εἰδικώτερα τῆς ὠοτοκίας, θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἑξῆς θεραπεία: Τὸν πρῶτο μῆνα, μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τέσσερες ἐνέσεις —μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες— ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandron τῶν 1000 μονάδων. Ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις —μιὰ κάθε ἑκάστην —ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 μλγρ. Καθ' ὅλην τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl Evion τῶν 100 μλγρ. Τὸν δεύτερο μῆνα τῆς θεραπείας, θὰ κάνετε μετὰ τὴ λήξι τῆς περιόδου τρεῖς ἐνέσεις —μιὰ κάθε τέσσερες ἡμέρες ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τῶν 5 μλγρ. Ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις —μιὰ καθ' ἑκάστην —ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 μλγρ. Καθ' ὅλην τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε δυὸ χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl Evion τῶν 100 μλγρ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διμήνου θεραπείας, θὰ κρατήσετε λεπτομερὲς θερμομετρικὸν διάγραμμα, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἀποστείλετε πρὸς μελέτη ἀμέσως μετὰ τὴ λήξι τῆς θεραπείας, μαζὶ μὲ δλες τὶς σχετικὲς παρατηρήσεις σας.

Θαυμάστρια τοῦ Μπελαφόντε, Θέλο: Οἱ φρικτοὶ πόνοι, ποὺ ἐμφανίζονται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου, φέρνουν συνήθως ἀνεπαρκεία καὶ σπαστικὴ δυσμηνόρροια. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως, θὰ κάνετε ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου τρεῖς ἐνέσεις μιὰ καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Procyclo No 3, καὶ κατὰ τὴν παραμονὴ καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς περιόδου, θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Avacan καὶ θὰ τοποθετῆτε στὸ ἔντερο πρωῖ καὶ βράδυ ἀπ' ἕνα ὑπόθετον Supp. Nealgyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Πληγωμένη Α. Χ, 1204, Πειραιά: Ἐφ' ὅσον τὰ ἐνοχλήματά σας ἐπιμένουν, θὰ συνεχίσετε μὲ τοπικὲς ἐξωτερικὲς πλύσεις μ' ἕνα κουτάλι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solut, μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ χλιαρὸ καὶ κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὸ μέρος πρωῖ καὶ βράδυ μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Nyprercainal. Ἐὰν μετὰ πάροδο μιᾶς ἑβδομάδος τὰ ἐνοχλήματα δὲν ἐξαφανιστοῦν, τότε θὰ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐξεταστῆτε γυναικολογικῶς.

'Ελπὶς Α. Β., 'Ενταῦθα: Ἀπαντῶ λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στέλλετε.

Ροζάνα 100, Ἰωάννινα: Δυστυχῶς γιὰ τὴν περίπτωσί σας τὰ χάπια καὶ τὰ φάρμακα δὲ θὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα, ὅπως πολὺ καλὰ σᾶς πληροφόρησαν. Ἡ πάθησί σας θεραπεύεται ριζικὰ καὶ μόνιμα, μόνο μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Λόγω του θέματος, δὲ μπορῶ νὰ ἐκταθῶ περισσότερον ἀπὸ τῆς στῆλης τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀποστείλατε διεύθυνσι ποὺ ἐπιθυμεῖτε, γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ—ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μπελίνα, Λονδῖνο: Ἡ κατάστασι ἔχει κατὰ κάποιο τρόπο περιπέσει στὴ χρονιότητα. Οἱ παροξυσμοί, ποὺ παρουσιάζονται κατὰ καιροὺς, ὕστερα ἀπὸ ἔντονα ἐξωτερικὰ ἐρεθίσματα, δείχνουν, ὅτι ὑπάρχει εὐαισθησία στὸ νευροψυχικὸ τόμεα. Ἀλλαγὴ περιβάλλοντος πολὺ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ξεπεράσετε ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις. Νὰ πάρετε Tab. Oblivon— C fl. No 1, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ κατὰ καιροὺς ἐξέτασί σας καὶ ἡ παρακολούθησί ἀπὸ τὸν ψυχίατρό σας εἶναι ἀναγκαία.

Λουλούδι τῆς Κύπρου: Γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν ἐξετάσεων, πρέπει

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ἡ χήρα

Σήμερα ψυχοσάββατο κι' ἡ Ἐφταλία πρωΐ, πρωΐ βγῆκε στὸ ντουρσέκι κι' ἤλεγε στὴ γυναικογειτονιά:

— Ἡ καρσινή μου θέλει ζὸρ-ζορινὰ νὰ τὴν κουμπανιάσω ποὺ θὰ πάῃ στὸ Νεκροταφεῖο νὰ διαβάσῃ τ' ἀντρούς της ἕνα τρισάγιο. Καὶ τὸ συλλογιέμαι σὰν πούργα!

— Γιατί, καλὲ Φταλία; τὴ ρώτησαν διψασμένες καὶ περίεργες οὔλες ἕνα γύρω.

— Γιατὶ τόχει ἡ σόρτη της, τὸ ριζικό της κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Καὶ πάντα ὁ διάβολος τὰ φέρνει ράστι καὶ στοὺ πιὸ τραγικὲς στιγμὲς κάτι θὰ τσῆ τύχῃ καὶ θὰ ρεζιλευτῆ! Θὰ γίνῃ ρεντίκουλο ἡ κουντουρτισμένη...

— Ἄμ δὲν ἔχεις ἄδικο. Φταλία μου. Θυμάσαι στὴν κηδεία τ' ἀντρούς τση; εἶπε μιὰ κακαβρα-κάτη, σκασμένη στὰ γέλια.

— Καὶ βέβαια θυμᾶμαι, ποὺ λιγοθύμησε μέσ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κουμπάρου τση συνέχισε ἡ Ἐφταλία. Κι' ἐκεῖνος δῆθεν, γιὰ νὰ τση κάνῃ ρεμέντιο, ἤβαλε τση χεροῦκλες του στὸν κόρφο τση καὶ τὴν ἤτριβε μὲ τὸ σπίρτο ντεβίνο.

— Ἄμ καὶ τὸ πιὸ κοΐδικο, δὲν τὸ ἐέρεις! ξεφώνισε μιὰ μὲ ψεύτικα δόντια κι' ἐλιὲς στὴ μούρη τση. Τρεῖς μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ μακαρίτη, ἤρχανε μὲ τὰ σαντούρια, τση κάνανε πατινάδα καὶ τσ' εἶπανε τὸ «Χήρα ν' ἀλλάξῃς τ' ὄνομα...» καὶ τὸ «Τσῆ παντρεμένης τέσσερα, τσῆ χήρας δεκατέσσερα».

— Καλέ, αὐτὸ πιὰ δὲν ἤτανε τραγοῦδι, ἤτανε τιμολόγιο! εἶπε καὶ γέλασε πονηρὰ ἡ Ἐφταλία.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξεπρόβαλε ἡ χήρα μὲ τὰ κρὲπ ἀγγλαὶ ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια, σὰν καταρράκτες θλίψεως!

Οὔλες μὲ κινήματα γεμᾶτα φροντίδα τὴν πλησιάσανε. Κι' ἡ Ἐφταλία, ποὺχε μιὰ κακὴ προαίσθησι, τῆς εἶπε:

— Σήμερα μ' αὐτὸν τὸν ἀγέρα θἄναι ἡ σκόνη σύννεφο! Πᾶμε, κι' ὁ Θεὸς βοηθός!...

Καὶ σὰ μαοῦνες σὲ φουσκοθαλασσιά, ξεκινήσανε μὲ δάκρυα κι' ἀναστεναγμούς.

Τέλος, ἀρριβάρανε στὸ Νεκροταφεῖο. Μόλις δρασκελίσανε τὰ σκαλοπάτια, στὴν εἴσοδο καὶ καρσιλαντίσανε τὸ μνῆμα, ἡ χήρα μὲ δραματική, πνιγμένη φωνή, δακρύζει καὶ μουγκρίζει:

— "Αχ! ἄντρα μου!

Δυστυχῶς, σ' ἐκείνη τὴν τραγικὴ στιγμή, ποὺ οὐλοι γύρω βουρκώσανε καὶ ἡ χήρα ἤσκυψε ν' ἀκουμπήσῃ τὸ δίσκο μὲ τὰ κόλυβα, ὁ ἀέρας ἄρπαξε τὴ φούστα τση.

— Ἠδοὶ ρεζιλῆκι!... Ἐφταλία, πρόφταξε!...

Ἀμέσως ἡ καϋμένη ἡ Ἐφταλία ἀγωνίστηκε νὰ φέρῃ τὸν ποδόγυρο τση στὴ θέσι του.

— Πῶ, πῶ, Βαγγελίστρα μου! Τί ἤτανε αὐτό! φωνάξανε οἱ σεϊρτζῆδες, σκασμένοι στὰ γέλια.

Κι' ἔτσι κακὴν κακῶς ντροπιασμένες φύγανε τὰ 'μπρὸς πίσω. Κι' ἡ Ἐφταλία ἤλεγε ἐν κοντολογία στὸ μαχαλᾶ:

— "Αχ συμφορά! Σ' ἐκείνη τὴν τραγικὴ στιγμή, πάνω ἀπ' τὸ μνῆμα, ὁ ἀέρας φανέρωσε τσὶ γαρνιτοῦρες καὶ τὰ πιτσίλια τσῆ λωλοχήρας, τσῆ κουντουρντισμένης, τσ' ἀθεόφοβης!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

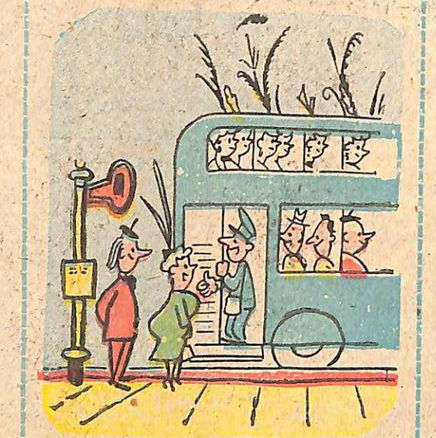

—*Παρακαλῶ, ἡ κυρία μὲ τὸ μοντερνο καπέλλο νὰ περάσῃ στὸ ἐπάνω πάτωμα!*

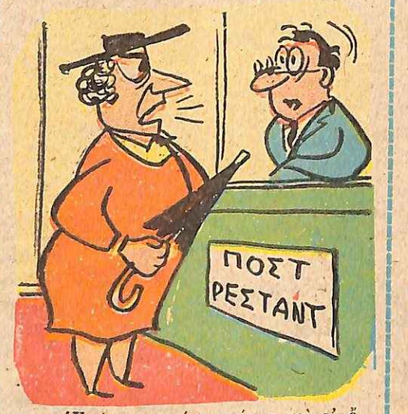

—*Ὑπάρχει κανένα γράμμα γιὰ τ' ὄνομα «Περιστεράκι»;*

—*Ὥστε, λοιπόν, ἤσουνα μὲ τὸν Κωστάκη; Ἀδιάντροπε! Μὲ τὸν Κωστάκη ἤμουν ἐγώ, ἀλλὰ γύρισα στὴν ὥρα μου στὸ σπίτι!...*

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ βάσανο

Κουζούμ, ἐγὼ παιντιὰ ντὲν ἔχω, ἄμμα ἀπὸ παιντιὰ πολλὰ τιραβηγμένα βάσανα ἑκάνω. Ἴστὲ ἄμα ἕνα μωρὸ κλαμένο ἔνεται μέσα στὸ λεωφορεῖος μάννα του χρυσό μου, λέει, πουλάκι μου φελιὰν φιστίκ, ἐμένα, ὅμως, αἷμας μου κιφάλι μου ἀνεβασμένο ἔνεται, χὶτς τέτοια φασαρία ντὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω — ἄμμα τί νὰ ἑκάνω; Σούς, λέω, Καραμπέτ, χὶτς φασαρία μὴν ἑκάνῃς, ντὲν ἰπιτρέπεται, παιντὶ πιράμμα εἶναι, τί νὰ ἑκάνουμε;

Ἄμμα, γιάχο, ὅλο τὸ ἀνάποδα παιντιὰ στὸ δικός μου τὸ κιφάλι μαζεμένος ἔρχονται. Βάϊ, βάϊ, βάϊ — ἴστὲ ἄντιρωπος ἔνεσαι, γάϊνταρος ντὲν ἔνεσαι, ὑπομονή σου χὶτς σὰν τοῦ γαϊντάρου ντὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔνεται. Τὸ λοιπόν, Ἰποχτὲς μῆλα ἀγορασμένα ἔκανα, μέσα στὸ λεωφορεῖος ἰμπῆκα, σὲ μιὰ θέσις καθισμένος εἶναι. Τὸ λοιπόν, στὸ ἄλλο στάσις μιὰ ὐναίκα μέσα στὸ λεωφορεῖος ἰμπαίνει, βάϊ, βάϊ, βάϊ — τί νὰ ἰδῶ, γιαβρούμ; Παιντάκι ἐκρατοῦσε, ἄμμα, ντουγρού, πιλάϊ μου μαζὶ μὲ τὸ παιντάκι της καθισμένος εἶνε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λέει, τραβιέστε λίγο παρακάτω νὰ καθήσῃ καὶ ὁ Μπούλης; Μπούλης-μούλης. Ἔλεε, ἄμα αὐτὸ οὔτε Μπούλης ἤτανε, οὔτε μούλης ἤτανε — δυὸ χρονῶν, τιριάν; Ἴστὲ ντὲν ἠξέρω. Ἕνα πιραμματάκι ἤτανε, χὶτς τιρεῖς σπιθαμὲς ντὲν ἔπιανε, ἄμα τί φασαρία ἔκανε! Τέλος, σπάγγων, τί νὰ ἑκάνω. στὸ γωνιὰ τιραβηγμένος εἶνα καὶ τὸ σακκούλα μου μὲ τὸ μῆλα ἀπάνω, στὸ γόνατά μου εἶχα. Βάϊ, βάϊ, τὸ διαβολάκι, μόλις σακκούλα μου εἶδε, λέει:

— Καλὲ μπάλμπα, τί ἔχεις μέσα;

— Τίποτα, λέω, γιαβρούμ.

— Καλὲ μαμά, τὸ διαβολάκι λέει, ὁ μπάλμπας λέει, ὅτι δὲν ἔχει τίποτα μέσα στὴ σακκούλα. "Ανοιξέ την γιὰ νὰ βλέπω!

— Ὁ μπάρμπας, τὸ μαμά του λέει, ἔχει μέσα στὴ σακκούλα του μῆλα, χρυσό μου, ἀλλὰ θέλει νὰ τὰ πάῃ στὸ σπίτι του.

Βάϊ ντινινί! Πιρῶτα-πιρῶτα, μπάρμπα μὲ εἶπε τὸ ὐναῖκα καὶ ὕστερα ἤτανε ἀνάγκη νὰ εἰπῆ τί ἔχω μέσα στὸ σακκούλα; Γιατὶ τὸ πιτσιρίκι — οὔτε τιρεῖς σπιθαμὲς ντὲν ἤτανε, ἄμα τί φωνὴ εἶχε, κουζούμ! — ἀμέσως φωνὴ ἐβάζει:

— Μήλαααα! Θέλω μήλαααα!

Ἴστὲ τί νὰ ἑκάνω; "Ολο τὸ λεωφορεῖος ἐμένα κυτταγμένο ἔκανε — θὰ λέανε, γιαβρούμ, τί τσιγκούνη ἀντιρωπο ἔνεται τοῦτο! Τὸ λοιπόν, χέρι μου μέσα στὸ σακκούλα ἐβάζω, ἕνα μῆλο ἐβγάζω, στὸ παιντάκι χαμογελασμένος ἐνομαι, τὸ δίνω:

— Νά, πάρε γουσό μου, λέω, ἄμμα δόντια μου τιρίζανε.

Πιτσιρικάκι τὸ μῆλο ἐπῆρε, ἄμμα ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ἔξω πετεγμένο ἔκανε:

— Ἀαααα! φωνὴ ἔβαλε, ἐλία ἔκανε.

— Ἄ, κακὸ παιδί! Γιατί, χρυσοῦλι μου, πέταξες τὸ μῆλο τοῦ κυρίου;... τὸ μάννα τοῦ λέει.

Τώρα χὶτς μπάρμπα ντὲν μὲ εἶπε, ἄμμα τὸ πιτσιρίκι πάλι μὲ τὸ λέει:

— Μπάλμπα! Μήλιο, μήλιο, μήλιοοο!

Ἄμμα ἔτσι ποὺ εἶνε τὸ πιράμμα, ἐγὼ χὶτς ντὲν ἠμποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς, καὶ ἄλλο μῆλο τοῦ ἐδίνω.

— Νά, χρυσό μου, λέω. ἄμμα φαγωμένο θὰ τὸ ἑκάνῃς.

Πιτσιρικάκι τὸ μῆλο ἴπαίρνει, ἄμα ἔξω ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο πάλι πεταμένο ἑκάνει, φωνὴ ἐβάζει:

— Λααα! Μήλιο, μήλιο, μήλιοοο!

Ὅπου τὸ ὑπομονή μου ἰχάθηκε:

— Ἄ στὸ διάβολος! λέω, ἄλλο μῆλιο ντὲν ἔχει, καρπαζὰ θὰ ἰπέφτῃ!.

Τότε ὅλοι μαζὶ μου τὰ ἐβάλανε, γαϊντοῦρι μὲ εἶπανε, ἀγλιάντιρωπο, φελιὰν φιστὶκ καὶ τέτοια. Κουζούμ, πέσιμε τί νὰ ἑκάνω; Ἀπὸ λεωφορεῖος ἐκατέβηκα, γιατὶ πολλὰ μούτιρα σπασμένα θὰ ἔκανα! Γ' νὰ ἑκάνω; "Ασκημα ἔκανα;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

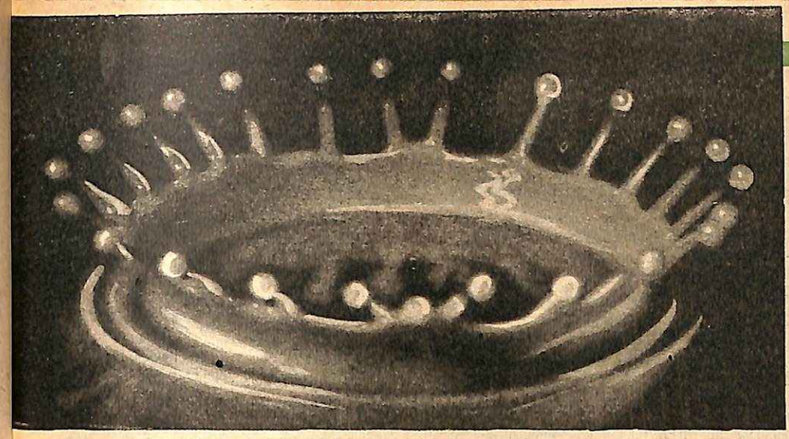

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ βρίσκεται στὸ Μουσεῖο Συγχρόνου Τέχνης τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἐλήφθη ἀπὸ τὸν "Ετζερτον σὲ 1 δεκάκις χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Αὐτὸ τὸ θαυμάσιο «διάδημα» δὲν εἶναι παρὰ τὸ πιτσίλισμα μιᾶς σταγόνας γάλατος, τὴ στιγμὴ ποὺ πέφτει μέσα σ' ἕνα πιάτο μὲ γάλα.

Ο ΜΑΓΟΣ της φωτογραφίας

ΧΑΡΙΣ στὴν ἐφευρετικότητα τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἠλεκτρομηχανικῆς στὸ Πολυτεχνεῖο τῆς Μασαχουσέτης Χάρολντ "Ετζερτον, οἱ ἐπιστήμονες μποροῦν σήμερα νὰ φωτογραφίσουν μιὰ ἔκρηξι ἀτομικῆς βόμβας μέσα σ' ἕνα ἑκατομμυριοστὸ τοῦ δευτερολέπτου, ἢ νὰ μελετήσουν λεπτομερῶς τὶς κινήσεις, ποὺ κάνουν οἱ φτερούγες ἑνὸς πουλιοῦ, ἢ νὰ ἐξερευνήσουν τὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ σὲ βάθος 8 χιλιάδων μέτρων... "Ολ' αὐτὰ τὰ θαύματα — καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη — ὀφείλονται στὶς ἐργασίες ποὺ ἔκανε ὁ "Ετζερτον ἐπὶ 30 χρόνια καὶ στὰ πειράματά του μὲ «ἀστραπὲς» τεχνητοῦ φωτὸς ἰσχυρότερου ἀπ' τὸ ἡλιακό.

Ὁ δάκτωρ "Ετζερτον τελειοποίησε μιὰ συσκευὴ ποὺ λέγεται «στροβοσκόπιον» καὶ ποὺ στηρίζεται σὲ μιὰ βασικὴ ἰδιότητα τῆς ἀνθρωπίνης ὁράσεως. Ὅπως ξέρομε ἀπὸ τὴ Φυσική, ἂν ἕνα φῶς ἀναβοσβύνῃ πολὺ γρήγορα, τὸ μάτι μας δὲν ἀντιλαμβάνεται καθόλου αὐτὲς τὶς διακυμάνσεις του. Γιατί, ὥσπου νὰ σβυστῆ μιὰ φωτεινὴ ἐντύπωσί του, δέχεται τὴν ἀμέσως ἑπομένη, κι' ἔτσι νομίζει πὼς τὸ φῶς εἶναι συνεχές.

Ἂς ὑποθέσουμε τώρα ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ «στροβοσκοπίου» πέφτει πάνω σ' ἕνα τροχὸ ποὺ περιστρέφεται γρήγορα. Ἂν τὸ ἀναβοσβυσμά του γίνεται μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα τῆς περιστροφῆς τοῦ τροχοῦ, θὰ βλέπωμε πάντα μπροστά μας τὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ τροχοῦ, κι' ἔτσι θὰ μᾶς φαίνεται πὼς εἶναι ἀκίνητος.

Καταλαβαίνετε τὴ σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, ὅταν θέλωμε νὰ μελετήσωμε κινούμενα ἀντικείμενα. Τὸ ἐμπόδιο ὅμως ἦταν πὼς οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἤξεραν ὡς τώρα μὲ ποιὸν τρόπο νὰ συγχρονίσουν ἀπόλυτα τὸ ἀναβόσβυσμα τοῦ φωτὸς τοῦ στροβοσκοπίου μὲ μιὰ πολὺ γρήγορη κίνησι, π. χ. μὲ τὴν περιστροφὴ ἑνὸς μοτέρ. Αὐτὸ λοιπὸν κατώρθωσε ὁ δόκτωρ "Ετζερτον, κι' ἔτσι ἔκαμε τὸ στροβοσκόπιον πολύτιμο μέσον ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης.

Στὶς ἐργασίες του αὐτὲς τὸν βοήθησαν καὶ οἱ συνάδελφοί του Κέννεθ Γκερμεσάουσεν καὶ Χέρμπερτ Γκρίερ. Ἐπὶ 25 χρόνια, οἱ τρεῖς τους συμμερίστηκαν κόπους καὶ στερήσεις, ἀφιερώνοντας ὅλο τους τὸν καιρὸ στὴν τελειοποίησι τοῦ στροβοσκοπίου.

Στὴν ἀρχή, οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες δὲν ἔδιναν πίστι στὶς ἐπιτυχίες τους. Γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ, ὁ "Ετζερτον σοφίστηκε διάφορες θεαματικὲς ἐπιδείξεις. Ζωγράφισε π. χ. τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῆς ἐπωνυμίας τοῦ Πολυτεχνείου πάνω στὰ φτερὰ ἑνὸς ἀνεμιστῆρος καὶ, φωτίζοντάς τα μὲ τὸ στροβοσκόπιον, τὰ ἔκανε νὰ φαίνωνται τελείως ἀκίνητα, μολονότι περιστρέφονταν μὲ 1.100 στροφὲς στὸ λεπτό.

Τὸ νερὸ ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ μιὰ βρύση, φωτισμένο μὲ τὸ στροβοσκόπιον, φαινόταν σὰν μιὰ σειρὰ ἀπὸ σταγόνες, ποὺ ἐμεναν ἀκίνητες στὸν ἀέρα.

Μὲ τὶς ἐπιδείξεις του σὲ ἐπιστήμονες, βιομηχάνους, κλπ. ὁ "Ετζερτον ἐπίδειξε τὰ κίνησι τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὶς νέες μεθόδους ποὺ εἶχε ἐπινοήσει.

Τὸ στροβοσκόπιον τοῦ "Ετζερτον ἔχει ἕνα σωλῆνα γεμᾶτο ἀέριο καὶ ἕνα ἠλεκτρικὸ πυκνωτὴ ποὺ ἀποθηκεύει ἠλεκτρισμό. Μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐκκενώσεις τοῦ πυκνωτοῦ, ὁ σωλῆνας ἐκπέμπει λάμψεις ἰσχυρότερες ἀπ' τὸ ἡλιακὸ φῶς, κατὰ κανονικὰ χρονικὰ διαστήματα, ποὺ μπορεῖ νὰ ρυθμισθοῦν μέχρι ἑνὸς ἑκατομμυριοστοῦ τοῦ δευτερολέπτου.

Κάποτε, ὁ "Ετζερτον ἔκαμε τὴ νύχτα μέρα, πάνω ἀπ' τὴ Βοστώνη, μ' ἕνα πελώριο στροβοσκόπιον, ποὺ σκόρπιζε φῶς ὁρατὸ ἀπὸ 80 χιλιόμετρα μακρυά!

Τὸ 1937, ὁ "Ετζερτον ἄρχισε νὰ συνεργάζεται μὲ τὸ γνωστὸ φωτογράφο Γκῖζον Μίλι. Καὶ παρουσίασαν οἱ δυό τους, ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ μεγάλου περιοδικοῦ «Λάϊφ», περίεργες καὶ χαριτωμένες φωτογραφίες: μιὰ χορεύτρια στὸν ἀέρα, ἕνα μπασκετμπολίστα ποὺ πηδοῦσε κάτω ἀπ' τὸ καλάθι, τὸ ὡραῖο ἀσερβίρισμα» ἑνὸς παίκτη τοῦ τέννις, κλπ.

Πολλὴ μεγαλύτερη ὅμως σημασία παρουσίασαν οἱ ἐπιστημονικὲς καὶ τεχνικὲς ἐφαρμογὲς τοῦ στροβοσκοπίου τοῦ "Ετζερτον, στὰ ἐργαστήρια καὶ στὶς βιομηχανίες.

Ἡ κινηματογράφησι μὲ μεγάλη ταχύτητα τῆς λειτουργίας τῶν μπουζὶ τῶν αὐτοκινήτων ἐπέτρεψε διάφορες σημαντικὲς βελτιώσεις τους. Μὲ παρόμοιο σύστημα μελετήθηκε ἡ λειτουργία τῶν κινητήρων τῶν ἀεροπλάνων καὶ συγκεντρώθηκαν συμπεράσματα πολύτιμα γιὰ τὴν τελειοποίησί τους. Ἐπίσης ἀποκαλύφθηκέ γιατὶ τὰ πρῶτα φερμπούμενα ἀεροπλάνα διαλύθηκαν στὸν ἀέρα, μὲ τὸ σπάσιμο διαφόρων μεταλλικῶν ἐξαρτημάτων τους.

Στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἡ συσκευὴ τοῦ "Ετζερτον χρησίμευε πολὺ γιὰ ἀεροφωτογραφίσεις καὶ ἀποκάλυψε συχνὰ τὰ τεχνάσματα καὶ τὶς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ἔτσι, τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς μεγάλης συμμαχικῆς ἀποβάσεως ἕνα ἀεροπλάνο πέταξε πάνω ἀπὸ τὴ Νορμανδία καὶ τράβηξε ὁλοκάθαρες φωτογραφίες, μὲ τὶς στιγμιαῖες καὶ ἰσχυρότατες ἀναλαμπὲς τοῦ στροβοσκοπίου. Οἱ εἰκόνες αὐτὲς ἦσαν τόσο καθαρές, ὥστε ἔδειχναν ἀκόμη καὶ τὸ πάτημα τοῦ χόρτου σ' ἕνα χωράφι ἀπ' ὅπου εἶχαν περάσει στρατιῶτες, καθὼς καὶ τὰ σημεῖα ὅπου ὁ ἐχθρὸς εἶχε θάψει νάρκες (μολονότι τὶς εἶχε ξανασκεπάσει καλὰ μὲ χῶμα).

Ἀλλοτε πάλι, ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ μηχανὴ φωτογράφισε γερμανικὰ ὑποβρύχια ποὺ εἶχαν βγῆ στὴν ἐπιφάνεια, νομίζοντας πὼς τὰ ἐξασφάλιζε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Μετὰ τὸν πόλεμο, ὁ "Ετζερτον χρησιμοποίησε πάλι τὴν ἐφεύρεσί του γιὰ εἰρηνικοὺς σκοπούς, στὸ Πολυτεχνεῖο. Καὶ ἔκανε «ζοντανὰ» καὶ ὁρατὰ φαινόμενα, ποὺ ὣς τότε ἦσαν γνωστὰ μόνο θεωρητικὰ ἢ ἀπὸ ἔμμεσες μετρήσεις.

Οἱ φωτογραφίες μὲ τὸ στροβοσκόπιο τοῦ "Ετζερτον δείξανε πὼς ἀκριβῶς μιὰ γάτα, ἐνῶ τὴν πετάμε στὸ κενὸ μὲ τὰ πόδια πρὸς τὰ πάνω, φτάνει στὸ ἔδαφος κανονικά, δηλαδὴ πατώντας κάτω μὲ τὰ πόδια της. Πῶς τὰ πουλιὰ χρησιμοποιοῦν τὶς φτερούγες τους σὰν ἕλικες, μὲ μεταβλητὴ κλίσι.

Ἀπέδειξαν ὅτι οἱ σταγόνες ἑνὸς ὑγροῦ δὲν ἔχουν σχῆμα ἁγλαδιοῦ, ἀλλὰ μπάλας πλατειᾶς κι' ἐπίπεδης στὸ κάτω μέρος της.

Σὲ μιὰ τέτοια φωτογραφία, μιᾶς σταγόνας γάλατος τὴ στιγμὴ ποὺ πέφτει μέσα σ' ἕνα πιάτο μὲ γάλα, βλέπει κανεὶς νὰ σχηματίζεται ἕνα ὑπέροχο διάδημα. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ βρίσκεται στὸ Μουσεῖο Συγχρόνου Τέχνης τῆς Νέας Ὑόρκης.

Φωτογραφίζοντας μιὰ σφαῖρα ὅπλου, ποὺ διαπερνάει ἕνα ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα μὲ ταχύτητα 50 χιλιομέτρων τὸ λεπτό, ὁ "Ετζερτον ἀπέδειξε τὸ σχηματισμὸ ἑνὸς «κύματος πιέσεως» ποὺ σπάζει τὸ γυαλὶ πρὶν τὸ ἀγγίξῃ ἡ σφαῖρα. Ἀποκάλυψε ἀκόμα πὼς σπάζει μιὰ σαπουνόφουσκα, πὼς ντεραπάρει ἕνας τροχὸς αὐτοκινήτου κλπ.

Τὰ μηχανήματα τοῦ "Ετζερτον βοήθησαν πολὺ τὸ γνωστὸ ἐξερευνητὴ τῆς ὑποβρυχίου ζωῆς Ζὰκ "Υβ Κουστὼ στὸ γύρισμα τοῦ περιφήμου φίλμ «Ὁ κόσμος τῆς σιωπῆς». Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἀποκαλύφθηκε λανθασμένη ἡ παλιὰ ἀντίληψι ὅτι ὁ βυθὸς τοῦ ὠκεανοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα παχὺ στρῶμα λάσπης. Σὲ βάθος 8.000 μέτρων, ὁ φωτογραφικὸς φακὸς ἀποτύπωσε γυμνὰ βράχια.

Ὁ "Ετζερτον σκοπεύει νὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὐτὴ τὴν παρατήρησί του, μὲ νέες φωτογραφίες ποὺ πρόκειται νὰ τραβήξῃ σὲ βάθος 10.000 μέτρων περίπου. Ἑτοιμάζεται μάλιστα ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν ἐξερευνητικὴ αὐτὴ ἀποστολή, ποὺ θὰ διοργανωθῇ τὸ 1959.

Ποιοὶ μεθᾶνε γρηγορώτερα

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔκανε ἕνας διακεκριμένος Ἀμερικανὸς ψυχίατρος σχετικὰ μὲ τὴ δράσι τοῦ ἀλκοόλ, ἀπέδειξαν ὅτι μεθᾶμε εὐκολώτερα καὶ γρηγορώτερα ὅταν πίνουμε σ' ἕνα κέντρο μὲ πολὺ κόσμο.

Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα ἀρκετὸ ὀξυγόνο, γιὰ τὴν καῦσι τοῦ ἀλκοόλ μέσα στὸ αἷμα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει, καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὅταν πίνουμε πάνω σ' ἕνα ὑψηλὸ βουνό, ἢ μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ πετάει σὲ μεγάλο ὕψος. Ἐπίσης μεθᾶνε εὔκολα ὅσοι παίρνουν συγχρόνως ἀντιϊστοιμινικὰ φάρμακα ἢ ὑπνωτικὰ χάπια, ὅσοι ἔπαθαν τελευταίως ἐγκεφαλικὴ διάσεισι, κι' οἱ κουρασμένοι σωματικὰ ἢ ψυχικά. Ἑπομένως, τὸ μεθύσι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ πόσο θὰ πιοῦμε, ἀλλὰ ἀπ' τὶς περιστάσεις ποὺ πίνουμε.

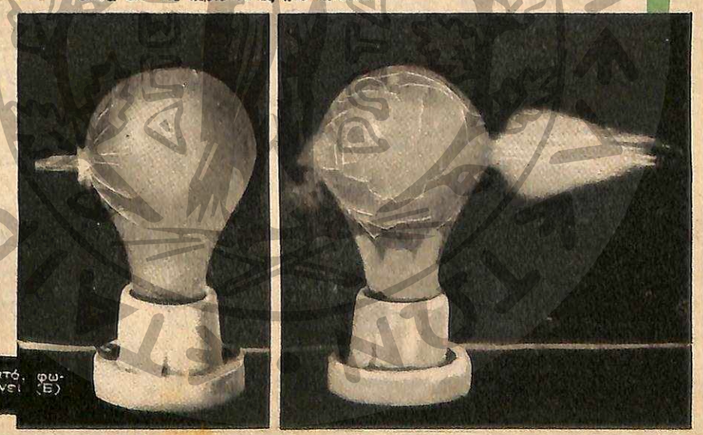

Μιὰ σφαῖρα ὅπλου, μὲ ταχύτητα 50 χιλιομέτρων στὸ λεπτό, φωτογραφισμένη τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνει (Α) καὶ ποὺ βγαίνει (Β) ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

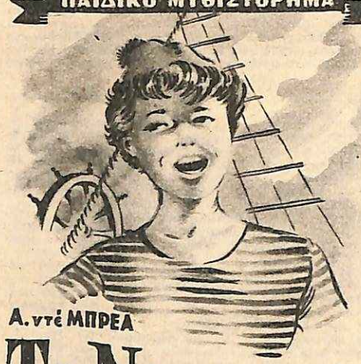

Α. ντέ ΜΠΡΕΑ

Το ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σ' ενα χωριουδάκι της Βρετάννης ζη ό φτωχός ψαρᾶς 'Αντώνης Μοράνδος μέ τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά του: Το μικρό γυιό του 'Αντρίκο και τις δυό κόρες του, τη Διονυσία και την Ροζαλία. 'Η ιστορία μας αρχίζει όταν ό 'Αντρίκος ήταν έννιά χρόνων και δέν είχε άλλο όνειρο, παρά νά γίνη ναυτικός. Μά ό πατέρας του δέν τόν έπαιρνε άκόμη μαζί του στό ψάρεμα. Ό 'Αντρίκος είχε νά φροντίση γιά τα ζωα, πού τά έβγαζε στη βοσκή. Μιά ήμέρα, ό μικρός καθόταν άναπαυτικά στό χωράφι κι' έτρωγε μιά φέτα ψωμί...

2ον

Ξαφνικά, πέρασε άπό έκεί ένα κοριτσάκι έξη ως έφτά χρόνων. Φορούσε ένα κουρελιασμένο φουστανάκι, τα ποδαράκια του ήταν γυμνά και τά μαλλάκια του ξέφευγαν άχτένιστα άπό ένα μαΰρο σκουφάκι.

'Η μικρούλα σταμάτησε κοντά στόν 'Αντρίκο. Τά μάτια της, δυό μεγάλα μαΰρα και λυπημένα μάτια, κύτταξαν λοξά τη φέτα μέ τό βούτυρο.

— 'Εσυ τρῶς... είπε σιγά, σκουπίζοντας ένα δάκρυ, πού κύλησε στό χλωμό της μάγουλο.

Είμαστε ύποχρεωμένοι νά όμολογήσουμε, ότι ή πρώτη κίνησι τοῦ 'Αντρίκου ήταν νά προφυλάξη τη φέτα του. Τό κοριτσάκι όμως, πού κατάλαβε τη σκέψι του, άναστέναξε κι' έτοιμάστηκε νά φύγη.

— Δέν είμαι καμμιά κλέφτρα! τοῦ είπε.

— Στάσου! τῆς φώναξε ό 'Αντρίκος, πού τόν ξαγάπιασε ή καλωσύνη του.

'Εκείνη γύρισε.

— Πού πᾶς τώρα; ρώτησε ό 'Αντρίκος, ένῶ έβγαζε τό σουγιά του κι' ήταν έτοιμος νά κόψη τη μισή φέτα.

— Πάω στό χωριό...

— Τί νά κάνης;

— Πάω νά ζητιανέψω...

— 'Η μητέρα σου δέν είχε νά σοῦ δώση τίποτα σήμερα;

— Δέν έχω οὔτε μητέρα, οὔτε πατέρα...

Και τό κοριτσάκι άρχισε νά κλαίη.

— Νά!... είπε ό 'Αντρίκος, λυπημένος.

Κι' έκοψε τη φέτα του στά δύο, δίνοντας τό ένα κομμάτι στό κοριτσάκι. Μόνο πού κράτησε γιά τον έαυτό του τό κομμάτι, πού είχε τό πιό πολύ βούτυρο.

— Και πῶς σέ λένε; ρώτησε, ένῶ ή μικρούλα κατεβρόχθιζε τό ψωμί.

— Μαρούσα. Και σένα;

— 'Αντρίκο.

'Η Μαρούσα κάθησε κοντά του.

— Είσαι καλός, είπε. Σ' εὐχαριστῶ...

— Νά, πάρε... ξανάειπε ό 'Αντρίκος, πού τόν συγκίνησαν τά λόγια της.

Και μέ τό σουγιά του μάζεψε τό βούτυρο άπό τό δικό του κομμάτι και τό άλειψε στό κομμάτι τῆς Μαρούσας.

Τώρα ήταν ίκανοποιημένος. "Ενοιωθε πῶς είχε κάνει τό καθῆκον του και αἰσθάνθηκε μεγάλη άνακούφισι.

— Σ' άρέσει; Ε; είπε στη Μαρούσα.

— Ὦ, ναί! άποκρίθηκε έκείνη.

Μά ή μικρούλα έτρεμε.

— Τί έχεις; Κρυώνεις;

— Λίγο...

— Περίεργο... 'Εγώ δέν κρυώνω καθόλου!

— Μά έσύ φοράς χοντρά ροῦχα, μάλλινα... 'Εγώ ὅμως έχω μόνο μιά φούστα κι' ένα πουκαμισάκι πάνινο. "Επειτα, καθώς βλέπεις, είναι και κουρελιασμένα.

— Θέλεις νά κάνουμε ένα μικρό λάκκο και ν' άνάψουμε μέσα φωτιά;

"Αλλο πού δέν ήθελε ή κακομοίρα ή Μαρούσα!

— Ναί, ναί, είπε. Θάναι πολύ ὁμορφα!

— 'Εσύ θά πᾶς νά βρῆς ξύλα κι' έγώ θ' άνοίξω τό λάκκο.

— Μέ τί;

— Μέ τό σουγιά μου! Μοῦ τόν άγόρασε ό πατέρας μου, ὅταν πήγαμε στό πανηγῦρι...

'Η Μαρούσα, πού είχε χορτάσει λίγο μέ τό ψωμάκι πού έφαγε, πῆγε νά μαζέψη μερικά ξερά κλαδιά.

Στό μεταξύ, ό 'Αντρίκος κατάφερε ν' άνοίξη ένα μικρό λάκκο, σέ μέρος πού δέν ὑπῆρχε χορτάρι.

— Ναί, άλλά πῶς θ' άνάψωμε τη φωτιά μας; ρώτησε σέ λίγο ή μικρούλα.

— Βλέπεις έκείνη τήν καμινάδα έκεῖ πέρα; Είναι τό σπίτι τοῦ 'Ιδάν Κέρνοζη. Πρέπει νά πᾶς και νά φέρης λίγη φωτιά...

'Η Μαρούσα ἄρχισε νά τρέχη γιά τήν ἔπαυλι τοῦ 'Ιδάν, μ' ὅση γρηγοράδα είχαν άκόμη τα ποδαράκια της, τ' άδυνατισμένα άπό τήν πεῖνα και άπό τις στερήσεις τόσου καιροῦ...

Σέ λίγο, γύρισε φέρνοντας σ' ένα σπασμένο κεραμίδι μερικά καρβουνάκια άναμμένα και σκεπασμένα μέ στάχτη.

— Κακοί άνθρωποι! μουρμούρισε ή μικρούλα, άβειάζοντας τά κάρβουνα στό λάκκο, πού είχε άνοίξει ό 'Αντρίκος. Μέ δεχτήκανε σά νά μουν κανένα σκυλί!

Τά λόγια αὐτά τῆς Μαρούσας έκαναν μεγάλη έντύπωσι στό μικρό φίλο μας. Γιατί, ἄν ὑπῆρχε τόπος, ὅπου νά δέχωνται τούς φτωχούς μέ τό πιό φιλόξενο τρόπο, αὐτός ήταν ή Βρετάνη. "Επειτα ἦξερε καλά, ὅτι ό 'Ιδάν Κερνόζης ήταν ἐξαίρετος ἄνθρωπος.

— Περίεργο! είπε ό 'Αντρίκος μ' άπορία, μά και μέ θυμό.

"Υστερ' άπό λίγο, τα ξερά κλαδιά άναψαν κι' ή φωτιά ήταν ἕτοιμη.

— Ζεστάσου! είπε ό 'Αντρίκος, σπρώχνοντας τη Μαρούσα κοντά στη φωτιά. Βλέπεις πόσο καλά ξέρω ν' άνάβω φωτιά; Μ' έμαθε ό 'Αλέκος ό γυιός τοῦ κηπουροῦ.

— Ποῦ κάθεσαι; ρώτησε ή Μαρούσα, άπλώνοντας τά χεράκια της στις φλόγες.

— Νά, βλέπεις έκεῖνον τόν καπνό, πού άνεβαίνει έκεῖ πέρα; Τό σπίτι μας είναι άπό κάτω. Και τό δικό σου σπίτι ποῦ είναι;

— 'Εγώ δέν ἔχω σπίτι...

— Ποῦ κοιμᾶσαι;

— Στά χωράφια...

— Και ποῦ τρῶς;

— "Οπου τύχη και... ὅ,τι τύχη...

— Μπᾶ! ἔκανε σκεφτικός ὁ 'Αντρίκος.

— Τί συλλογίεσαι; ρώτησε ἡ μικρούλα.

— Νά σοῦ πῶ, τό μεσημέρι θά πάω νά φάω. Θά ἔρθης μαζί μου και ἡ μητέρα μου θά σοῦ δώση ψωμί και γάλα... Μπορεί μάλιστα νά σοῦ δώση και ἀχιβάδες...

— Κι' ἄν μέ διώξη; ρώτησε ἡ Μαρούσα, μέ ὕφος φοβισμένο.

— "Α! Δέν διώχνουν ποτέ στό σπίτι μας τούς φτωχούς! Μιά φορά ὁ Κιντού... εἶχαι ὁ σκύλος μου... δάγκωσε ἕνα φτωχό κι' ἡ μητέρα μου τόν ἔδειρε. 'Ο Κιντού ἔκανε νά φύγη και πάτησε τά γατάκια μας. 'Η γάτα τότε τόν γρατζούνισε. Νά τόν ἔβλεπες τί ἀστεῖος πού ἦταν, καθώς ἔτριβε τη μουσούδα του!

Κι' ὁ 'Αντρίκος ἔμπηξε τά γέλια, καθώς θυμήθηκε τις γκριμάτσες τοῦ Κιντού. 'Ο σκύλος, ἀκούγοντας τό ὄνομά του, πλησίασε στόν 'Αντρίκο και, κουνώντας τήν οὐρά του, ἀκούμπησε τό κεφάλι του άπάνω στά γόνατά του.

'Ενῶ, λοιπόν, τόν χάϊδευαν τά δυό παιδιά και γελοῦσαν, ἕνας χωρικός γείτονας, πού πήγαινε στήν ἀγορά, πέρασε άπό κοντά τους.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, παιδί μου; ρώτησε τόν 'Αντρίκο, πού τόν γνώριζε.

— Ζεσταίνω τό κοριτσάκι, πού βλέπεις ἐδῶ, ἀπάντησε τό παιδί.

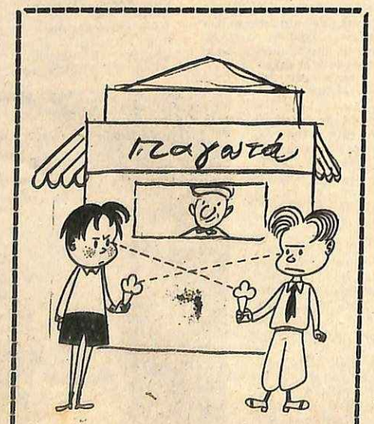

Ζήλεια

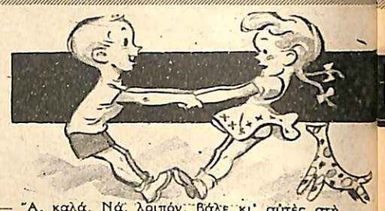

— "Α, καλά. Νά, λοιπόν, βάλε κι' αὐτές στη φωτιά σου! εἶπε ὁ καλός ἄνθρωπος.

Κι' ἔβγαλε άπό τό καλάθι του πέντε-ἕξη πατάτες, πού τις ἔδωσε στόν 'Αντρίκο.

— Εὐχαριστῶ, κυρ-Πέτρο! φώναξε ὁ μικρός γεμάτος χαρά γιά τό ἀνέλπιστο δῶρο.

"Εχωσε τότε τις πατάτες στόν πρόχειρο ἐκεῖνο φοῦρνο, τις σκέπασε μέ στάχτη κι' άπάνω ἔρριξε κάρβουνα άναμμένα.

Οἱ πατάτες ψηνόντουσαν και τά δυό παιδιά κουβέντιαζαν. 'Ο 'Αντρίκος μέ τό μαγείρεμα και μέ τη συντροφιά τῆς μικρούλας ξέχασε νά προσέχη τά ζῶα. 'Η 'Αστέρω, ἡ ὁμορφη ἀγελάδα, εἶχε περάσει τό χαντάκι, πού τη χώριζε άπό τό γειτονικό χωράφι, κι' ἡ Κανέλλω, ἡ γίδα, εἶχε προχωρήσει κι' εἶχε πηδήσει σ' ένα ἀγκαθωτό φράχτη, ὅπου ρήμαξε τά νέα βλαστάρια ἑνός μικροῦ δέντρου. Στό μεταξύ, ὁ Κιντού, ξαπλωμένος κοντά στόν μικρό του ἀφέντη παρακολουθοῦσε τη συζήτησι, ἀδιαφορῶντας τί εἶχαν άπογίνει τά ἄλλα ζῶα.

'Η ἀμέλεια αὐτή μποροῦσε νά ἔχη μεγάλες συνέπειες γιατί τό γειτονικό χτῆμα, ὅπου ἀλώνιζε ἡ Κανέλλω, εἶχε ἀλλάξει κύριο άπό χτές.

"Ενας ἄνθρωπος άπό τό Λαγκουνέκ, τσιγκούνης και σκληρός, εἶχε κατοικήσει τώρα στήν "Επαυλι τοῦ 'Υθών Κερνόζη, τοῦ ὁποίου ὁ 'Αντρίκος ἤξερε τήν καλωσύνη.

'Εξακολουθοῦσε, λοιπόν, νά συζητάη μέ τη Μαρούσα, μέ περιέργεια, πού συγχωρέται στά μικρά παιδιά, ἀλλά δέν ἐπιτρέπεται στούς μεγάλους.

— 'Από ποῦ εἶσαι; τη ρώτησε.

— 'Από τό Λουαννέκ.

— Τί δουλειά ἔκανε ὁ πατέρας σου; 'Ο δικός μου εἶναι ψαρᾶς...

— Δέ γνώρισα οὔτε τόν πατέρα μου, οὔτε τη μητέρα μου. 'Η γριά Μαργαρίτα μοῦ εἶπε ὅτι πνίγηκαν σέ ναυάγιο...

— Ποιά εἶν' αὐτή ἡ Μαργαρίτα;

— Εἶναι μιά φτωχή γυναίκα στό Λουαννέκ, πού μέ εἶχε πάρει στό σπίτι της και μοῦ ἔδωνε νά τρώω.

— Δέν ἦρθε τώρα μαζί σου;

— Πέθανε κι' αὐτή ἐδῶ κι' ὀχτώ μέρες, μουρμούρισε ἡ Μαρούσα, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ.

— "Α! ἔκαμε ὁ 'Αντρίκος.

Κι' ἄλλαξε ἀμέσως κουβέντα.

— Μπᾶ! τελείωσαν τά ξύλα; εἶπε.

— Μ' ἔδερνε τακτικά, ἐξακολούθησε ἡ Μαρούσα, βυθισμένη στίς ἀναμνήσεις της, ἀλλά μονάχα, ὅταν ἔπινε πολύ κρασί...

— Δέν πρέπει, λοιπόν, νά τήν κλαῖς, ἀφοῦ σ' ἔδερνε, τῆς εἶπε ὁ 'Αντρίκος. Δέ μοῦ λές, τελείωσαν τά ξύλα;...

— Παρ' ὀλ' αὐτά ἐγώ τήν ἀγαποῦσα τήν καϋμένη τή Μαργαρίτα, γιατί δέν εἶχε κακή καρδιά. "Επειτα, ὁλομόναχη ὅπως ἦταν στόν κόσμο, τά στόν μικρό του ἀφέντη παρακολουθοῦσε τη συζήτησι, ἀδιαφορῶντας τί εἶχαν άπογίνει τά ἄλλα ζῶα.

— 'Αλήθεια, ἄμα εἶναι κανείς μοναχός του, βαριέται. Δέν ἔχουμε ἄλλα ξύλα...

'Η Μαρούσα σταμάτησε νά μιλάη γιά τήν κυρά Μαργαρίτα και σηκώθηκε, γιά νά πάη νά σου εἶπαι μέσα στό τριφύλλι!...

— Θεέ μου! φώναξε γυρίζοντας, ἡ ἀγελάδα

— Και οἱ κατσίκες μου; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ 'Αντρίκος.

Και σί κατσίκες εἶχαν μπῆ στό ξένο χτῆμα. Τότε ὁ 'Αντρίκος κι' ὁ Κιντού ἄρχισαν νά τρέχουν, γιά νά μαζέψουν τά ζῶα, ἐνῶ ἡ Μαρούσα τούς ἀκολούθησε.

Δυστυχῶς, ἦταν πολύ ἀργά.

"Ενα μεγάλο παιδί, καμμιά εἰκοσαριά χρόνων, μέ πρόσωπο ἄγριο και κατσουφιασμένο, ἐρχόταν καταπάνω τους μ' ἕνα χοντρό ραβδί στό χέρι.

"Αρχισε πρῶτα νά χαϊδεύη, ὄχι καλά πολύ μαμωρήθηκε ἔτσι ἀρκετά γιά τη λαιμαργία της.

"Επειτα εἶδε τόν 'Αντρίκο. Τόν ἅρπαξε τότε ἀπό τό γιακᾶ και τόν ἔστρωσε στό ξύλο, μέ τό δύναμι και κακία, σά νά χτυποῦσε κανένα παιδί τῆς ἡλικίας του.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ 'Αντρίκος τοῦ μίλησε μέ κάποιαν αὐθάδεια. 'Αλλ' αὐτός δέν ἦταν λόγος, γιά νά ξεσπάση τόσο ἄγρια πάνω σ' ἕνα μικρό παιδί!

Τήν ἴδια γνώμη εἶχε κι' ὁ Κεμπάν. Γιατί ἀμέσως πῆρε φόρα και, ὁρμῶντας ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ κατάφερε μιά τόσο δυνατή κουτουλιά, πού τόν ἔριξε μπρούμυτα.

'Ο 'Αντρίκος κύτταξε νά ἐπωφεληθῆ ἀπό τήν εὐκαιρία αὐτή και νά φύγη, ὁ ἄλλος ὅμως σηκώθηκε και τόν ξανάπιασε.

Τότε ἡ Μαρούσα, βλέποντας πῶς κινδύνευε ὁ σύντροφός της, ἔτρεξε κοντά του νά τόν βοηθήση. Δέν τά κατάφερε ὅμως, γιατί μέ τήν πρώτη ξυλιά, ἔπεσε κάτω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΙΣΣΑΣ

Μιά φορά κι' ἕνα καιρό ζοῦσε ἕνας βασιλιᾶς μέ τις τρεῖς θυγατέρες του. 'Ο βασιλιᾶς αὐτός λάτρευε τά παιδιά του, μά ἦταν πολύ αὐστηρός. "Ηθελε νά γίνεται ὅ,τι ἔλεγε αὐτός.

"Ηρθε καιρός κι' οἱ βασιλοπούλες μεγάλωσαν. 'Ο πατέρας ἀποφάσισε τότε νά τίς παντρέψη. Στήν πρώτη, λοιπόν, ἔδωσε, βασιλόπουλο και στή δεύτερη ἀρχοντόπουλο. Κι' ὅταν ἦρθε κι' ἡ σειρά τῆς τρίτης, ἐκείνη τοῦ δήλωσε πῶς θάπαιρνε γιά ἄντρα της τόν περιβολάρη. 'Ο βασιλιᾶς ἔγινε τότε θηρίο και πρόσταξε τίς ἄλλες νά μήν ἔχουν σχέσεις μέ μιά περιβολάρισσα!

"Εκείνη ὅμως ζοῦσε μέ τόν ἄντρα της φτωχικά, μά ἀγαπημένα. Κοί σάν πέρασε ὁ χρόνος, ἔφερε στόν κόσμο ἕνα κοριτσάκι, πιό ὁμορφο κι' ἀπό τη μητέρα του. "Οταν περπατοῦσε, σκόρπιζε στό διάβα του διαμάντια, ὅταν γελοῦσε, ἔβγαιναν τριαντάφυλλα ἀπ' τό στόμα του κι' ὅταν ἔκλαιγε, κυλοῦσαν ἀπ' τά μάτια του ἀντί δάκρυα μαργαριτάρια.

'Η περιβολάρισσα μάζευε τά πολύτιμα πετράδια και τάβαλε στόν ἄντρα της γιά νά τά πουλήση στη χώρα. Κι' ὅταν συγκεντρώθηκαν πολλά φλουριά, ἀγόρασαν ἕνα μεγάλο κομμάτι γῆς, ὕστερα πῆραν τούς καλλίτερους τεχνίτες κι' ἔχτισαν ἕνα θαυμάσιο παλάτι.

'Η Μαργαριταρένια, στό μεταξύ, ὅλο μεγάλωνε κι' ὁμόρφαινε. Βασιλόπουλα κι' ἀρχοντόπουλα τη ζητοῦσαν γιά γυναίκα τους.

Μιά μέρα ἔφτασε στό παλάτι κι' ἕνα ζακυσμένο γιά τήν παλληκαριά του βασιλόπουλο. "Εφερνε φορτώματα ὁλόκληρα ἀπό χρυσάφι.

'Η περιβολάρισσα τό συμπάθησε, γιατί ἦταν πιό ἄξιο ἀπ' τ' ἄλλα.

'Η καϋμένη ὅμως τοῦ περιβολάρη δέν κοτοῦσε νά στείλη τήν κόρη του σέ μακρυνή χώρα. 'Η γυναίκα του ὡστόσο εἶχε πάρει τήν ἀπόφασί της. Σκέφτηκε νά φύγη πρῶτα τό βασιλόπουλο κι' ὕστερα νά στείλη τή Μαργαριταρένια μαζί μέ τά προικιά της.

Τό βασιλόπουλο δέχτηκε κι' ἔφυγε χαρούμενο.

Τίς τελευταῖες πιά μέρες, πού ὅλα ἦταν ἑτοιμα, ἡ δούλα τῆς Μαργαριταρένιας, τῆς εἶπε:

—"Εχεις καρδιά νά μ' ἀφίσης ἐμένα πίσω σου; Πάρε τούλάχιστον ἐμένα ἡ τήν κόρη μου νά σοῦ κρατάη συντροφιά στή νέα σου πατρίδα...

'Η Μαργαριταρένια, καλόβολη κι' ἀνύποπτη, πῆρε φεύγοντας και τίς δυό μαζί της.

Στό δρόμο ὅμως πού πήγαιναν, ἡ δούλα ἔβγαλε στήν κυρά της ἀντί γιά γλυκές, ἁλμυρές κουλούρες. Μά ἦρθε στιγμή, πού ἡ κοπέλλα ἄναψε ἀπό τη δίψα.

— Λίγο νερό νά βρέξω τά χείλη μου, φώναξε.

—'Εδῶ πού εἴμαστε, γιά νά βρῆ κανείς νερό, πρέπει νά χάση τό ἕνα του μάτι! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ δούλα.

— Και τό μάτι μου τό χάνω γιά νά σβύσω τη δίψα μου! ξανάειπε ἡ Μαργαριταρένια.

'Η δούλα τότε πῆρε τό μάτι της. Μά ἦταν τόσο τρομερή ἡ δίψα της, πού σέ λίγο ξανάπε:

— Νά χάσω και τ' ἄλλο γιά λίγο νεράκι ἀκόμη!

Κι' ἔχασε και τ' ἄλλο.

'Η δούλα τότε τῆς πῆρε τά ροῦχα κι' ἔντυσε μ' αὐτά τήν κόρη της και πέταξε τή Μαργαριταρένια ἔξω ἀπό τ' ἀμάξι.

Σέ λίγη ὥρα μάνα και κόρη ἔφτασαν στό παλάτι. Τό βασιλόπουλο γάν εἶδε τήν κοπέλλα, ἀπόρησε. Περίμενε νά πέρτουν στό διάβα της διαμάντια κι' ἀπ' τη χαρά της νά σκορπίζη τριαντάφυλλα.

—'Αρώτησε ἀπ' τον καϋμό της γιά νἄρθη γρήγορα κοντά σου! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ δούλα. Μόλις τήν παντρευτῆς, θαρθῆ στό πρῶτο της κέφι!

Τό βασιλόπουλο πείστηκε στά λόγια της και παντρεύτηκε τήν κόρη της. Στό μεταξύ ἡ Μαργαριταρένια, τυφλή ὅπως ἦταν, προσπαθοῦσε νά βγῆ ἀπό ἕνα χαντάκι. Σέ μιά στιγμή ἄκουσε βήματα.

—"Οποιος κι' ἄν εἶσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, σῶσε με! φώναξε.

— Εἶμαι μιά φτωχή γριά και μαζεύω χόρτα. 'Ησύχασε ὅμως κι' ἐγώ θά σέ βοηθήσω! τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Τήν ἔβγαλε, λοιπόν, ἀπό τό χαντάκι και καθώς ἔκανε λίγα βήματα, ἡ Μαργαριταρένια εἶπε:

— Γύρισε, κυρούλα μου, νά δῆς μήν ἔρχεται κανείς πίσω μας!

'Η γριά γύρισε κι' εἶδε ν' ἀστραποβολοῦν διαμάντια στό δρόμο.

— Μάζεψέ τα, κυρούλα, και τά τά πουλήσης, ἀκριβά. "Ετσι δέ θά σέ στενοχωρήσω, ἄν μείνω κοντά σου, ξοῆμη.

'Η γριά τήν πῆρε μαζί της και τήν εἶχε σάν παιδί της. Μά ἡ Μαργαριτορένια ἦταν πάντα λυπημένη.

Μιά μέρα ἡ γριά τῆς εἶπε μιά διασκεδαστική ἱστορία. Και τότε ἐκείνη γέλασε μέ τήν καρδιά της και τριαντάφυλλα σκορπίστηκαν γύρω της.

— Πάρε τά τριαντάφυλλα, κυρούλα, και πήγαινε στή χώρα νά τά πουλήσης. Ζήτησε γιά ἕνα τριαντάφυλλο, ἕνα μάτι...

"Ετσι ἡ γριά ἔφτασε φωνάζοντας κι' ἔξω ἀπ' τό παλάτι τοῦ βασιλόπουλου.

—Πόσο τά πουλᾶς; ρώτησε ἡ κακιά δοῦλα, μόλις τήν ἄκουσε.

— "Ενα τοιαντάφυλλο, ἕνα μάτι!...

— Νά σοῦ δώσω ἕνα σακκουλάκι φλουριά;

— Δέν παίρνω παράδες, ἀποκρίθηκε ἡ γριά.

'Η δούλα πῆγε τότε και τῆς ἔφερε τό ἕνα μάτι τῆς Μαργαριταρένιας, πού τόκρυβε σ' ἕνα κουτί.

Και τό βράδυ πού γύρισε τό βασιλόπουλο, τοῦ εἶπε:

— Γιέ μου, τό τοιαντάφυλλο αὐτό ἔπεσε ἀπ' τό στόμα τῆς γυναίκας σου. Σήμερα ἦταν καλλίτερα...

"Ετσι ἡ γριά κατάφερε νά πάρη και τ' ἄλλο μάτι. Κι' ἡ Μαργαριταρένια ἀπόχτησε τό φῶς της. "Ητανε τώρα ὅλο γέλια και χαρές. Μαργαριτάρια και διαμάντια γέμισε τό σπίτι!

Τό μαθε τό βασιλόπουλο και πῆγε νά δῆ τή γυναῖκα. Κι' ὅταν ἔμαθε ἀπό τη Μαργαριταρένια τήν ἱστορία της, τήν πῆρε μαζί του στό παλάτι του.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, εἶπε τῆς δούλας:

— Σ' κέψου καλά, γιατί τούς κακούς πού μ' τανοιώνουν τούς συγχωρῶ και τούς χαρίζω τή ζωή: Ποιά εἶναι ἡ κόρη τῆς περιβολάρισσας;

— Αὐτή μοῦ δώσανε, γυιέ μου, εἶπε τρέμοντας ἡ δοῦλα. "Ελεος! Λυπήσου μας!...

Τό βασιλόπουλο πρόσταξε τότε:

—Πάρτε αὐτά τά δυό θηρία ἀπό μπροστά μου!

"Υστερα παρουσίασε τη Μαργαριταρένια στη μητέρα του.

— Καμάρωσε, μητέρα, τήν ἀληθινή σου νύφη! τῆς εἶπε.

'Η Μαργαριταρένια προχώρησε νά φιλήση τό χέρι της. Κι' ἀπό τή χαρά της τριαντάφυλλα και μαργαριτάρια γέμισαν τή σάλα.

— Σώθηκαν τά βάσανά σου, τῆς εἶπε ἡ βασίλισσα. 'Από σήμερα θά γίνης ἐσύ βασίλισσα τρισευτυχισμένη!

Κι' ἀφοῦ ἔστειλαν κι' ἔφεραν τούς γονεῖς τῆς Μαργαριταρένιας και τή γριά πού τήν ἔσωσε, ἔγιναν οἱ γάμοι τους.

'Η Μαργαριταρένια μιά χάρι ζήτησε κατόπιν ἀπ' τόν ἄντρα της: Νά συχωρέση τήν κακιά δοῦλα της.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Χαραυγή

Φῶς χρυσό ἀπ' τό βουνό
λάμπει και χαράζει,
και δροσιά στό ταπεινό
λουλουδάκι στάζει.

★

Ξύπνησε μέσ' στά κλαριά
τό μικρό πουλάκι,
και πετᾶει ὅλο χαρά
νά λουστῆ στό ρυάκι.

★

Χρυσῆ μέλισσα ξυπνᾶ
και καιρό δέ χάνει,
ἀπ' ἀνθό σ' ἀνθό γυρνᾶ
και τό μέλι φτιάνει.

★

Πεταλούδα πλουμιστή
ἀπ' τ' ἄνθος βγαίνει,
και πετάει ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τρισευτυχισμένη.

★

Κελαϊδοῦνε τά πουλιά,
φέγγει πέρα ὡς πέρα,
πιάνουν κι' οἱ ἄνθρωποι δουλειά
στοῦ Θεοῦ τη μέρα.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τά μανικέτια

'Ο πατέρας τοῦ Μάκη τόν ρωτάει μιά μέρα:

—Λοιπόν, παιδί μου, θέλω νά δῶ ἄν ξέρης τί σχῆμα ἔχει ἡ γῆ...

'Ο Μάκης κυττάζει τόν πατέρα του μέ ἀμηχανία και δέν βγάζει ἅχνα.

— "Ελα, μήν κάνης ἔτσι... τοῦ δίνει θάρρος ὁ πατέρας του. Ξέρεις και πολύ καλά μάλιστα! 'Αλλά γιά νά σέ βοηθήσω, θά σέ ρωτήσω κάτι ἄλλο: Πές μου τί σχῆμα ἔχουν τά κουμπιά τῶν μανικετιῶν μου...

— Τετράγωνο, καλέ μπαμπᾶ! ἀποκρίνεται ὁ Μάκης.

— Δέν ἐννοῶ αὐτά πού φορῶ τις καθημερινές, ἀλλά τά καλά, πού φορῶ τις Κυριακές και τις γιορτές...

— Αὐτά εἶναι στρογγυλά... ἀπαντάει τώρα ὁ Λάκης.

—Μπράβο σου! τοῦ λέει εὐχαριστημένος ὁ πατέρας του. Τό ἴδιο, λοιπόν, εἶναι και μέ τη γῆ...

'Ο Μάκης ὅμως γελᾶ και δέν τό παραδέχεται μέ κανένα τρόπο.

—Γιατί γελᾶς, παιδί μου; ἀπορεῖ ὁ πατέρας του.

Και ὁ Μάκης ἀπαντάει:

—Μά εἶναι δυνατόν, καλέ μπαμπᾶ, ἡ γῆ τις καθημερινές νά εἶναι τετράγωνη και τις Κυριακές και γιορτές νά γίνεται στρογγυλή;...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

'Ο Τοτός δέ θέλει νά πάη νά βγάλη τό δόντι του, μ' ὅλο πού τόν πονάει πολύ.

— 'Ο γιατρός θά μέ πονέση, λέει στη μαμά του. Ξέρεις τί νά κάνουμε καλύτερα; Νά μοῦ δώσης νά φάω πολλές-πολλές καραμέλες...

— "Ε, κι' ὕστερα;

—Μά δέ μοῦ ἔχεις πῆ πῶς τά δόντια πέφτουνε, μέ τις πολλές καραμέλες;

— 'Εννιά ἡ ὥρα, παιδί μου! 'Ακόμα κοιμᾶσαι;

— Μά, μαμά, πῶς νά κυττάζω τό ρολόϊ, ἀφοῦ κοιμόμουνα;

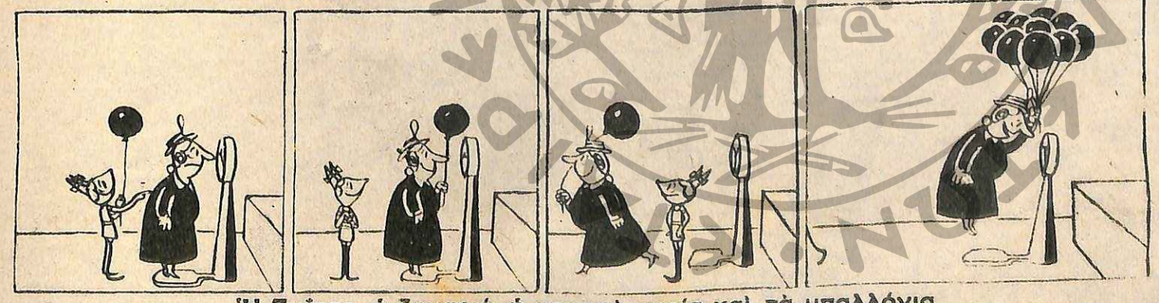

'Η Ζωΐτσα, ἡ ζυναριά, ἡ χοντρή κυρία και τά μπαλλόνια

Η μόδα της γυναίκας

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΥΠΟΥ 1958

Το καλοκαιρινό ντύσιμο άπλοποιεῖται, συνήθως, πολὺ καὶ μπορεῖ ἔτσι μιὰ κομψὴ γυναῖκα νὰ ἐμφανιστῆ ἀκόμη καὶ μὲ ἕνα τσιτάκι ὁπουδήποτε, ἀρκεῖ νὰ εἶναι προσεγμένο στὸ ράψιμο.

Μιὰ νεωτεριστικὴ λεπτομέρεια, γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, εἶναι ἡ χρησιμοποίησι τοῦ κεντητοῦ «ἀντρ-ντὲ» τοῦ πήχεως, ἁπάνω σὲ φτηνὰ βαμπακερὰ φορεματάκια.

Μπορεῖτε δηλαδὴ νὰ γαρνίρετε ἕνα ὁποιοδήποτε τσιτάκι, μὲ «ἀντρ-ντὲ» ἢ μὲ «τρού-τρού» ἀπὸ ἄσπρο κέντημα καὶ νὰ περάσετε μέσα ἕνα βελουδάκι ἢ τρεσάκι, μαῦρο, ἂν πρόκειται γιὰ «τρού-τρού» ἢ στὸ χρῶμα ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ ὕφασμα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 μοντέλο, ποὺ βλέπετε, εἶναι τοῦ Πιὲρ Μπαλμαὶν καὶ σᾶς δίνει σαφῆ ἰδέα τοῦ τρόπου, ποὺ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν καινούργια γαρνιτούρα.

Τὸ ὕφασμα αὐτοῦ τοῦ ὡραίου μοντέλου εἶναι πουαντιγιὲ καὶ γαρνίρεται μὲ ἄσπρο «ἀντρ-ντὲ» καὶ μαῦρο σειρητάκι.

Ἡ κομψὴ καὶ πολὺ μοντέρνα αὐτὴ γαρνιτούρα μεταβάλλει τὸ ἁπλὸ βαμβακερὸ φόρεμα σὲ «ἀμπιγιὲ» καλοκαιρινὴ τουαλέττα, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ φορεθῆ μὲ ἀξιώσεις ὁπουδήποτε.

Μιὰ ἄλλη «νουβωτὲ» τῆς καλοκαιρινῆς μόδας 1958 εἶναι οἱ ἐμπριμὲ φοῦστες, σὲ μαῦρο φόντο.

Οἱ μοντέρνες αὐτὲς φοῦστες, γίνονται φαρδειὲς καὶ πλαταίνουν ἀκόμη περισσότερο πρὸς τὰ κάτω, μ' ἕνα φαρδύ, σουρωτὸ βολάν, τὸ ὁποῖο κολλιέται στὸ μέσο, σχεδόν, τοῦ μάκρους τῆς φούστας.

Οἱ καλοκαιρινὲς «ἀμπιγιὲ» φοῦστες, σὲ μαῦρο φόντο, συνοδεύονται ἀπὸ μαύρη μπλούζα, ἁπλὴ καὶ ἐφαρμοστὴ στὸ σῶμα, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως γαρνιτούρα καὶ μὲ ἴσιο κοντὸ μανικάκι ἢ χωρὶς μανίκι, καθὼς καὶ μὲ σκέτο στρογγυλὸ ντεκολτὲ ἢ «μπατώ».

Φυσικά, ἡ γυναῖκα, ποὺ θέλει νὰ ξοδέψη πολλὰ καὶ νὰ ντυθῆ «βαρειά», ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ πετύχη.

Οἱ ὁλομέταξες μουσελίνες, σκέτες ἢ ἐμπριμέ, οἱ ὀργάντζες καὶ γενικὰ ὅλα τὰ ἀραχνοΰφαντα μεταξωτὰ βρίσκονται στὴ διάθεσί της.

Ποτὲ ἄλλοτε ἡ μόδα δὲν εὐνοοῦσε τόσο τὰ ἀέρινα ὑφάσματα, ὅσο ἐφέτος.

Ἕνα διάφανο φόρεμα, ὅμως, προϋποθέτει καὶ τὸ κατάλληλο μεταξωτὸ μισοφόρι, πρᾶγμα ποὺ ἀνεβάζει ὑπερβολικὰ τὴ δαπάνη τῆς τουαλέττας, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ φορεθῆ παρὰ ἐλάχιστες φορὲς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἀντιθέτως, ἕνα κοκέτικο βαμπακερὸ φόρεμα, ἐξυπηρετεῖ καλύτερα καὶ μπορεῖ νὰ φορεθῆ σὲ ἐπίσημες καὶ σὲ λιγώτερο ἐπίσημες περιστάσεις.

Πρέπει πάντως νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἕνα βαμπακερὸ ὕφασμα, τσίτι, πικὲς ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο, ἐφέτος δὲ χρησιμοποιεῖται ποτὲ μόνο του. Πάντοτε γαρνίρεται μὲ κάτι ἄλλο, σκέτο ὕφασμα, κροκέ, κέντημα κλπ. καὶ ἀλλάζει ὄψι ἢ καλύτερα διαμορφώνεται σὲ μοντέρνο καλοκαιρινὸ φόρεμα, τύπου 1958, ποὺ εἶναι τὸ ἁπλὸ στόλ, σὲ φανταζίστικη ἔκφρασι.

Τὰ ἁπλὰ τσίτινα φορεματάκια π.χ. παίρνουν ἐφέτος διαφορετικὴ ἔκφρασι καὶ γίνονται ἀγνώριστα μὲ κάτι φάσες ἀπὸ σκέτο ὕφασμα, ποὺ μπαίνουν στὴ φούστα, καὶ οἱ ὁποῖες γαρνίρονται μὲ λεπτὸ ἢ χοντρὸ κροκέ.

Ἐπίσης τὰ φαρδυὰ ρέλια, σὲ ὅλο τὸ φόρεμα συνηθίζονται πολύ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Ἀλατζάδες, τσίτια καὶ κάθε εἴδους φτηνὸ ἢ ἀκριβὸ βαμπακερὸ ὕφασμα, χρησιμοποιοῦνται ἐφέτος γιὰ πρωϊνὰ εὐκολοφόρετα φορεματάκια. Τὰ «πουαντιγιέ», τὰ ριγωτὰ καὶ τὰ μεγάλα «καρρώ», εἶναι τὰ σχέδια, ποὺ βγὰ φορεθοῦν περισσότερο τὸ καλοκαίρι γιὰ πρωῒ καὶ ἀπόγευμα.

Οἱ φοῦστες εἶναι φαρδειὲς οἱ περισσότερες, μὲ πιέττες ἢ σοῦρες τριγύρω ἀπὸ τὴ μέση.

Τὰ κορσάζ γίνονται ἁπλά, ξεμανίκωτα καὶ μὲ στρογγυλὸ ντεκολτέ, πιὸ μικρὸ ἔμπρὸς καὶ μεγαλύτερο πίσω.

Γενικά, τὰ μεγάλα ντεκολτὲ στὴν πλάτη συνηθίζονται ἐφέτος, πολύ, τόσο γιὰ ἁπλά, ὅσο καὶ γιὰ περισσότερο «ἀμπιγιὲ» φορεματάκια.

Καμμιὰ φορὰ μάλιστα, τὸ κορσάζ ἔμπρὸς εἶναι ἐντελῶς κλειστὸ καὶ τὸ ντεκολτὲ ἀνοίγει πίσω στὴν πλάτη τολμηρά, σὲ σχῆμα στρογγυλό, τετράγωνο ἢ μυτερό. Τὸ μοντέλο, ποὺ βλέπετε εἶναι ἕνα κομψὸ καλοκαιρινὸ φορεματάκι μὲ μεγάλα ἀσπρόμαυρα «καρρώ». Ἡ φούστα κόβεται πίσω, κατὰ τρόπον, ποὺ μένουν δύο ἄκρες σὰν «πάτ» στὴν κάθε πλευρά.

Οἱ προεξοχὲς αὐτές, ποὺ μοιάζουν μὲ «πάτ», ἔχουν 20—25 πόντους μάκρος καὶ φάρδος περὶ τοὺς 19 πόντους περίπου. Δένουν δὲ πίσω στὴ φούστα, μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ δίνη τὴν ἐντύπωσι ποδιᾶς.

Οἱ φοῦστες σὲ τύπο ποδιᾶς συνηθίζονται πολὺ καὶ βγὰ φορεθοῦν τὸ καλοκαῖρι, μὲ διάφορες παραλλαγές. Στὰ περισσότερα «ἀμπιγιὲ» φορέματα ἡ φούστα-ποδιὰ μπαίνει ἀπάνω ἀπὸ μιὰ ἄλλη φούστα, ἐντελῶς διαφορετική, στὰ ἐμπριμὲ δὲ εἶναι πάντοτε μονόχρωμη καὶ μένει πίσω ἀνοιχτή, ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ μέσα ἡ δεύτερη φούστα.

Στὰ πρωϊνὰ καὶ περισσότερο ἁπλὰ φορεματάκια, ἡ φούστα-ποδιὰ δένει ἀπάνω στὴν ἴδια τὴ φούστα.

Ὅπως βλέπετε στὸ μοντέλο τοῦ φιγουρινοῦ μας, οἱ ἄκρες αὐτὲς ἢ τὰ δεσίματα στὸ πίσω μέρος τῆς φούστας, δένουν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Ἀπὸ μέσα ὑπάρχει ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ σουρώνει καὶ σταματᾶ κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ δεσίματα τοῦ πίσω μέρους τῆς φούστας καὶ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὑπάρχει μιὰ δεύτερη φούστα ἀπὸ μέσα.

Τὰ ὑφάσματα μὲ τὰ μεγάλα καρρὼ μόνο σὲ φαρδειὲς φοῦστες πηγαίνουν ὡραῖα.

Ὅταν οἱ φοῦστες εἶναι ἴσιες καὶ στενὲς καὶ τὰ καρρὼ τοῦ σχεδίου πολὺ μεγάλα, τότε τὸ σῶμα φαίνεται παχύτερο.

Ἀντιθέτως, τὰ μεγάλα καρρώ, χρησιμοποιούμενα σὲ φαρδειὲς φοῦστες γιὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια, δίνουν πολὺ χάρι καὶ νεανικότητα στὴν ἐμφάνισι.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΥΦΙΚΑ

Στὸ Παρίσι ἔγινε τελευταῖα, μεγάλη ἐπίδειξι μοντέλων νυφικῶν φορεμάτων, ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι, ἀπὸ ἀπόψεως πρωτοτυπίας καὶ γούστου.

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει, κυρίως, τὰ μοντέρνα νυφικὰ τῶν μεγάλων ραπτικῶν οἴκων Λανβὲν-Καστιγιό, Μπαλμαὶν καὶ Πατού, εἶναι ἡ νεανικότης τοῦ στύλ, ποὺ ἀναδεικνύει τὴ χάρι καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῶν μελλονύμφων.

Τὰ καινούργια νυφικὰ ἐξαϋλώνουν τὴ νυφούλα καὶ τὴν κάνουν νὰ φαίνεται πολὺ νεώτερη, ἀπ' ὅ,τι πραγματικὰ εἶναι, μὲ τὸν ἁπλὸ χαριτωμένο τύπο τους.

Ἡ πρωτοτυπία τῶν μοντέρνων νυφικῶν ἔγκειται στὴν ἁπλότητα τοῦ στύλ, κατ' ἀρχήν.

Ἐπιδείχθηκαν δηλαδὴ πολλὰ νυφικὰ φορέματα, στὸν τύπο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 μοντέλου τοῦ φιγουρινιοῦ μας, τοῦ ὁποίου ἡ φούστα σταυρώνει, ἐμπρός καὶ ἔχει δυὸ σειρὲς κουμπιά, ντυμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Τὰ ἁπλὰ νυφικὰ φορέματα, μὲ κουμπιά, γιακαδάκια καὶ κοντὸ μανικάκι γίνονται, συνήθως ἀπὸ ἄσπρο, ρὸζ ἢ σιέλ σατὲν σὲ αἰθέριους, παστὲλ χρωματισμούς, ποὺ κάνουν τὸ νυφικὸ νὰ μοιάζη μὲ κουφέτο.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν νυφικῶν μὲ τὸ παιδιάστικο στύλ, συνηθίζονται πολὺ καὶ τὰ νυφικὰ μὲ κέντημα.

Οἱ δαντέλλες καὶ τὰ κεντήματα παίζουν, ἐφέτος, μεγάλο ρόλο στὰ νυφικά.

Ὁ Ζὰν Πατοῦ π.χ. παρουσίασε ἕνα θαυμάσιο νυφικὸ μοντέλο, τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ φιγουρινιοῦ μας, τοῦ ὁποίου ἡ φούστα σχηματίζεται, ἐξ ὁλοκλήρου, ἀπὸ βολὰν κεντητῆς ὀργκαντίνας.

1) Βαμβακερὸ «πουαντιγιέ», γαρνιρισμένο κατὰ μοντέρνο τρόπο μὲ «τρού-τρού» καὶ σειρητάκι μαῦρο, σὲ ἁπλῆ κλασσικὴ γραμμή. 2) Ἐμπριμὲ φούστα, σὲ μαῦρο φόντο, ἡ ὁποία φαρδαίνει χαμηλὰ μὲ ἕνα βολὰν σουρωτὸ καὶ σφίγγει μὲ ζωνάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο. 3) Κομψὸ καλοκαιρινὸ φορεματάκι ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα μὲ μεγάλα ἀσπρα-μαῦρα καρρώ.

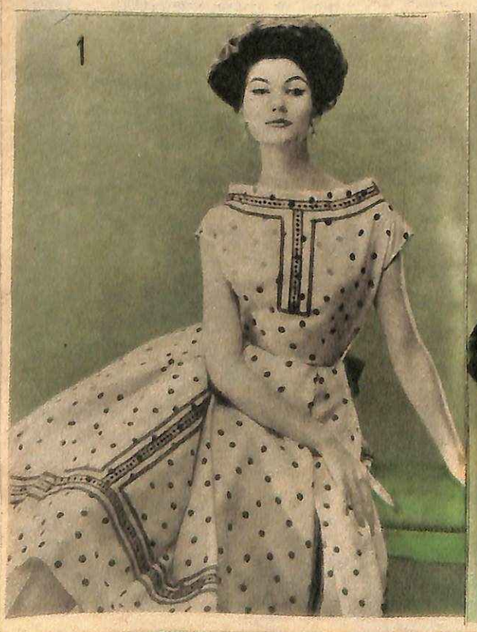

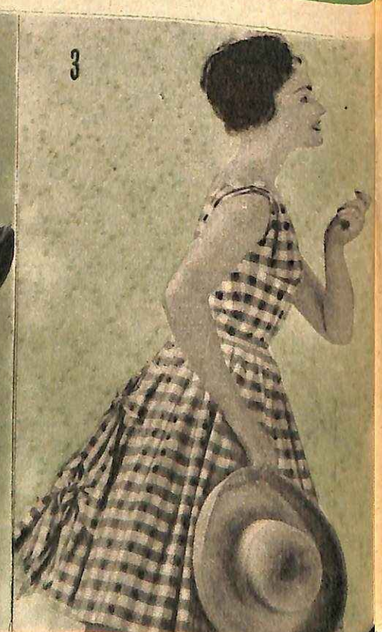

Ἀριστερά: Μοντέρνο νυφικὸ μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ ἐμπρός, τοῦ ὁποίου τὸ κορσὰζ εἶναι ἁπλό, μὲ κοντὸ μανικάκι καὶ στρογγυλὸ ντεκολτέ. Δεξιά: Νυφικὸ μοντέλο ἀπὸ ἄσπρη ὀργκαντίνα. Ἡ φούστα σχηματίζεται ἀπὸ πολλὰ βολὰν κεντητά. Τὸ μανίκι εἶναι τρουὰ-κάρ.

Τὸ κορσὰζ κατεβαίνει ὡς τοὺς γοφούς, ἀπ' ὅπου ἀρχίζουν τὰ βολάν. Ἔχει δὲ στὴ μέση μιὰ φαρδειὰ ζώνη, μὲ ἄκρες ποὺ φτάνουν ὡς κάτω στὴ φούστα καὶ μπουκέτο ἀπὸ λουλούδια στὸ δέσιμο.

Τὰ νυφικὰ φορέματα, ἀκόμη καὶ αὐτὰ ποὺ μακραίνουν πίσω καὶ σχηματίζουν «οὐρά», κονταίνουν ἐμπρὸς τόσο, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ παπούτσι τῆς νύφης, κατὰ τὸ περπάτημα καὶ ὅταν στέκεται.

Πολλὰ νυφικὰ γίνονται ἐπίσης κοντά, ἄλλα δέ, ὅσα εἶναι ἀπὸ ντραπαριστὴ μουσελίνα, ἀφίνουν νὰ φαίνεται ἐμπρὸς ἡ μισὴ γάμπα καὶ πίσω κατεβαίνουν ἀρκετά.

Ὁ Ζὰν Ντεσὲ π,χ, παρουσίασε ἕνα αἰθέριο νυφικὸ φόρεμα, καμωμένο ὁλόκληρο ἀπὸ ἄσπρη μουσελίνα καὶ πτυχωμένο πλούσια στὸ σῶμα, σὲ γραμμὴ χλαμύδας.

Τὰ μακρυὰ πέπλα, δὲ φοριοῦνται πιά. Ἐκεῖνο, ποὺ συνηθίζεται ἐφέτος, εἶναι νὰ μακραίνη πίσω τὸ φόρεμα καὶ νὰ σχηματίζη μικρὴ ἢ μεγάλη «οὐρά».

Τὸ πέπλο κατεβαίνει καὶ σκεπάζει τοὺς ὤμους, σὰν κοντὸ μπερτάκι, ὅταν δὲ εἶναι λίγο μακρύτερο καὶ φτάνει ὡς τὴ μέση, ἔχει ὑπερβολικὴ σούρα στὴ βάσι του καὶ παίρνει μιὰ κίνησι πρὸς τὰ ἐπάνω, ποὺ χαρίζει πολὺ στὶς μετρίου ἀνασήματος καὶ λεπτὲς νυφοῦλες.

Τὰ μανίκια στὰ μοντέρνα νυφικὰ εἶναι κοντὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ συμπληρώνονται μὲ μακρυὰ ἄσπρα γάντια, ὅταν εἶναι ἄσπρο τὸ νυφικὸ φόρεμα, καὶ ρόζ, σιέλ ἢ κιτρινωπά, ὅταν τὸ νυφικὸ εἶναι χρωματιστό.

Ὅπως ἀναφέραμε, ὅταν μιλᾶμε γιὰ χρωματιστὰ νυφικά, ἐννοοῦμε πάντοτε τὶς κουφετιὲς ἀποχρώσεις, οἱ ὁποῖες διαφέρουν ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ ἄσπρο.

Δὲ θὰ ἦταν καθόλου ὡραῖο, γιὰ μιὰ νύφη, νὰ ἐμφανιστῆ ντυμένη μὲ ζωηρόχρωμο φόρεμα, ἐπειδὴ ξέρει πῶς ἡ μόδα τοῦ 1958 λανσάρει χρωματιστὰ νυφικά.

Μιὰ ἄλλη ἀκόμη λεπτομέρεια τῆς μόδας εἶναι ὅτι τὰ λουλούδια ποὺ φορεῖ ἡ νύφη, εἶναι φυσικὰ καὶ ὄχι ψεύτικα, ὅπως ἄλλοτε.

Ὅπως βλέπετε, ἡ μόδα τοῦ 1958 ἐννοεῖ νὰ δώση στὴ νύφη ὅλη τὴ δροσιὰ καὶ τὴ χάρι τῆς νειότης.

Ἡ ὀργαντίνα καὶ ἡ ὀργκάντζα, κεντημένες ἢ σκέτες, ἔχουν τὴν πρώτη θέσι στὰ ὑφάσματα τῶν καλοκαιριάτικων νυφικῶν. Τὸ μεγάλο μειονέκτημα ὡστόσο, ποὺ παρουσιάζουν, εἶναι πὼς δὲ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν εὔκολα γιὰ φορέματα χοροῦ ἀργότερα, χωρὶς νὰ φαίνωνται πὼς ἦταν νυφικά.

Τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν ὑπολογίζουν συνήθως οἱ κοπέλλες, ποὺ δὲν εἶναι διατεθειμένες νὰ ὑποθληθοῦν στὴ δαπάνη ἑνὸς νυφικοῦ φορέματος, γιὰ νὰ τὸ βάλουν μόνο τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΠΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ

Πολλὲς γυναῖκες ἐπιθυμοῦν νὰ καθιερώσουν τὸ καπέλλο, γιὰ ὁρισμένες ὧρες καὶ ὅταν θέλουν νὰ ἐμφανιστοῦν κάπως περισσότερο «ντυμένες», ἀλλὰ τρομάζουν τὴ δαπάνη.

Βέβαια, μὲ ἕνα καπέλλο μονάχα, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλες οἱ ἀνάγκες μιᾶς κομψῆς γυναίκας

Συνήθως πρέπει νὰ ἔχη δυὸ καὶ τρία καπέλλα, γιὰ νὰ ἀποφάσιση νὰ καθιερώση τὸ καπέλλο μὲ τὸ ἀνοιξιάτικο ντύσιμο

Οἱ μεγάλες, λοιπόν, Παρισινὲς καπελλοῦδες λανσάρουν τὸ καπέλλο, ποὺ μεταμορφώνεται.

Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὰ κοκκέτικο κλοσάκι, ἀπὸ ἄσπρη ψάθα συνήθως, ποὺ ἀλλάζει μορφὴ καὶ γίνεται περισσότερο ἢ λιγώτερο ἐπίσημο, ἀνάλογα μὲ τὴ γαρνιτούρα, ποὺ θὰ τοῦ βάλετε.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 μοντέλο π.χ. ἔχει μιὰ φαρδειὰ κορδέλλα, τοποθετημένη ψηλὰ στὸν τεπέ, καὶ ἕνα φιόγκο μὲ πολλὲς θηλειὲς ἐμπρός, καταμεσῆς τοῦ καπέλλου.

Στὸ ὑπ' ἀριθ. 2 φιγουρίνι μας, ἡ κορδέλλα μπαίνει χαμηλά, στὴ βάσι τοῦ τεπέ, δένει στὸ πλάϊ, πάνω ἀπὸ τὸ δεξιὸ μάτι, καὶ συμπληρώνεται μὲ ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὴν κορδέλλα.

Τὸ βελάκι εἶναι προαιρετικὸ καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ βάλετε ἢ νὰ τὸ καταργήσετε, τόσο στὴ μιά, ὅσο καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι.

Πάντως, τὸ βέλο κολακεύει τὸ πρόσωπο καὶ προσθέτει γοητεία εἴτε πολύ, εἴτε λίγο τὸ ἀφήνετε νὰ κρεμάση κάτω ἀπὸ τὸ μπόρ.

Τὰ μοντέρνα βέλα, ἐφέτος, εἶναι πολὺ χοντρὰ καὶ κολλαρισμένα. Μοιάζουν δὲ περισσότερο μὲ δίχτυ, παρὰ μὲ τὶς γνωστὲς ἀραχνοΰφαντες βουαλέττες, ποὺ φορούσαμε ὡς τώρα.

ΛΙΛΙΑΝ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τὸ καλοκαίρι εἶναι ἡ ἐποχή, ποὺ τὰ στολίδια στὸ λαιμὸ εἶναι ἀπαραίτητα, γιατὶ τὰ ντεκολτὲ φορέματα ἀφήνουν τὸ λαιμὸ γυμνὸ κι' ἔτσι πρέπει κάτι νὰ τὸν στολίζη.

Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη σας σκέψι αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρέπει νὰ εἶναι πῶς θὰ συμπληρώσετε τὴ συλλογὴ τῶν κολλιέ σας. Ἔτσι θὰ μπορῆτε νὰ συνδυάζετε τὸ κάθε κολλιὲ μὲ τὸ φόρεμα σας καὶ νὰ παρουσιάζεστε πάντα τὴν κομψὴ καὶ ἐλκυστικὴ ἐμφάνισι, ποὺ νοσταλγεῖτε.

Ἡ μόδα ἐμφανίζει κάθε μέρα καὶ νέο στὺλ στὰ κολλιέ, εἶναι δὲ ὅλα τόσο χαριτωμένα!

Οἱ πέρλες, στὸ φυσικό τους χρῶμα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας, θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος, σχηματίζοντας μιὰ ἢ καὶ περισσότερες σειρές.

Συνηθίζονται ἐπίσης τὰ κολλιὲ ἀπὸ πέρλες σὲ διάφορα μεγέθη. Ἡ κάθε σειρὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ μέγεθος. Οἱ μεγαλύτερες πέρλες ἀποτελοῦν τὴν πρώτη σειρὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ ὅσο ἀνεβαίνουν οἱ σειρές, τόσο μικραίνουν οἱ πέρλες. Κάποτε, ὅλες οἱ σειρὲς συγκεντρώνονται στὸ σημεῖο τοῦ ὄμου, γύρω ἀπὸ ἕνα κρίκο κι' αὐτὸν ἀπὸ πέρλες κι' ἔτσι τὸ κολλιὲ συγκρατεῖται πίσω σὲ μιὰ μόνο σειρὰ ἀπὸ πέρλες.

Ἕνα ἄλλο μοντέρνο κολλιὲ εἶναι αὐτὸ ποὺ σχηματίζει μὲ πολύχρωμες πέρλες ἕνα εἶδος φράντζας γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἢ μᾶλλον μόνο στὸ ντεκολτέ.

Τὸ κολλιὲ αὐτό, δηλαδή, ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ σειρὰ πέρλες γύρω στὸ λαιμό. Ἀρχίζοντας ὅμως ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῶν ὤμων, κρέμονται σὲ ἀνόμοιο μῆκος πέρλες σὲ διάφορα χρώματα, ποὺ σχηματίζουν μιὰ ἀνόμοια φράντζα. Ἡ ἐντύπωσι αὐτοῦ τοῦ ἰδιορρύθμου κολλιέ, εἶναι χαριτωμένη.

Τὸ κλασσικὸ, ποὺ μεταμορφώνεται σὲ διαφορετικὸ καπέλλο, γιὰ ὅλες τὶς ὧρες.

Τσάντα άπό λινό καί δέρμα ή νάϋλον μ' ένα μοτίφ κεντημένο ή ζωγραφισμένο.

'Επειδή δέ ή φράντζα άποτελεῖται άπό διάφορα χρώματα, τό κολλιέ φοριέται καί μέ διάφορα φορέματα, γιατί κάποιες πέρλες θά ταιριάζουν μέ τό χρῶμα τοῦ φορέματος.

Μιά ίδιοτροπία στά χτενίσματα εἶναι ή φαρδειά χρωματιστή μπάντα, πού γίνεται άπό σατέν ή βελοῦδο καί εἶναι πάνω άπό τό μέτωπο φαρδειά, στενεύει ὅμως στά αὐτιά καί τά σκεπάζει. 'Η μπάντα δένει πίσω στόν αὐχένα, περνῶντας κάτω άπό τά μαλλιά. "Αν θέλετε, βάζετε στή μέση αὐτῆς τῆς μπάντας καί πάνω άκριβῶς άπό τό μέσωπο ἕνα μοτίβο άπό στράς.

'Η μόδα λανσάρει ἕνα καινούργιο μοντέλο, πού θ' άρέση σέ κάθε γυναῖκα. Συνδυάζει τό χοντρό λινό ή τό δέρμα στό φυσικό του χρῶμα. "Αν εἶναι άπό νάϋλον εἶναι άκόμη πιό πρακτική, γιατί πλένεται μέ τή μεγαλύτερη εὐκολία.

Συνδυάζετε τά χρώματα πού σᾶς άρέσουν, ἔχοντας ὑπ' ὄψι σας ὅτι οἱ ὡραιότεροι συνδυασμοί εἶναι: Λευκό λινό καί δέρμα ή νάϋλον μπέζ. Πράσινο λινό μέ δέρμα κίτρινο. Λινό μαρόν μέ δέρμα μπέζ κλπ.

Αὐτές οἱ τσάντες ἔχουν σχήματα μακρόστενα, κλείνουν μέ φερμουάρ καί κρέμονται μέ χερούλια.

Τό ἕνα τρίτο τοῦ συνόλου γίνεται άπό δέρμα ή νάϋλον καί τό ἐπάνω άπό λινό. Δερμάτινα ή νάϋλον φιλετάκια τή στολίζουν στά πλάγια. Τό φερμουάρ καί τά χερούλια εἶναι άπό δέρμα ή νάϋλον. "Αν θέλετε, κεντᾶτε ή ζωγραφίζετε στή μέση τοῦ λινοῦ μέρους τῆς τσάντας ἕνα μοτίβο.

Μιά άκόμη ίδιοτροπία τῆς μόδας στίς καλοκαιρινές ὀμπρέλλες εἶναι ή διχρωμία ή καί ή πολυχρωμία. Δέν ἐννοοῦμε ὅμως τίς ὀμπρέλλες, πού εἶναι ριγωτές ή καντριγιέ. 'Η νέα μόδα μᾶς παρουσιάζει κάθε φύλλο τῆς ὀμπρέλλας σέ ἄλλο χρῶμα. "Ετσι ἔχομε ἕνα σωστό οὐράνιο τόξο γιά ὀμπρέλλα!

Οἱ πιό διακριτικές ὅμως ὀμπρέλλες ἔχουν δυό μόνο χρώματα, πού ἐπαναλαμβάνονται τά ἴδια σέ ὅλα τά φύλλα τους: Λευκό καί μπλέ μαρέν, μπλέ καί γκρίζο, πράσινο μέ μπέζ, ροδί μέ γκρί κλπ.

'Η μόδα, ἀνεξάντλητη πάντα σ' ἐπινοήσεις, μᾶς παρουσιάζει ὅλο καί νέα παιδικά μοντέλα.

Τά μονόχρωμα καί φανταιζί ὑφάσματα ἐναλλάσσονται μεταξύ τους ἄλλοτε αὐτοτελῆ καί ἄλλοτε σέ συνδυασμούς ἀκολουθῶντας τίς κομψές κούπ, πού δίνουν στά παιδιά μιά χαριτωμένη ἐμφάνιση.

"Ετσι μ' ἕνα ριγωτό ὕφασμα, βλέπομε νά ἐμφανίζεται ἕνα νοστιμώτατο παιδικό φόρεμα, συνδυάζοντας τό ριγωτό μέ φανταιζί γαλονάκι καί μέ λευκό γαρνίρισμα. "Εχομε δηλαδή στό μπουστάκι ἕνα λευκό πικεδένιο νωμίτη, πού καταλήγει ὁλοτρίγυρα στό φανταιζί γαλονάκι. Κάτω άπ' αὐτόν, τό ριγωτό ὕφασμα μέ τίς ραβδώσεις του ὁριζόντιες συνεχίζει τό μπουστάκι καί τά μανικάκια, πού στολίζονται κι' αὐτά μέ πικεδένια ρεβεράκια.

Τό μπουστάκι ἐπί πλέον στολίζεται, στά δύο μπροστινά πλάγια, μέ δύο κάθετα τοποθετημένα γαλονάκια, πού συνεχίζονται καί στή φούστα. 'Η φούστα ἔχει κι' αὐτή τίς ραβδώσεις ὁριζόντιες καί εἶναι κομμένη φαρδειά μέ φύλλα.

Μιά ἄλλη κοριτσίστικη τουαλέττα συνδυάζει τό μονόχρωμο μέ τό ριγωτό. Τό κοραζάζ σέ κούπ ζαπονέ, μόλις σχηματίζει ἕνα κοντό μανικάκι. Χρησιμοποιῶντας τό μονόχρωμο καί τό ριγωτό, ἔρχεται νά σχηματίση ἕνα μικρό γιακᾶ, ρεβέρ στά μανίκια κι' ἕνα πλαστρόν μέ τίς ραβδώσεις ὁριζόντιες μόνο άπό τή γραμμή τοῦ στήθους καί κάτω. 'Η φούστα κομμένη άν φόρμ, ὥστε νά σχηματίζη ἁπλετο φάρδος πρός τά κάτω, εἶναι κι' αὐτή άπό τό μονόχρωμο ὕφασμα. 'Αλλά στολίζεται πάλι μέ τό ριγωτό μέ τίς ραβδώσεις κι' ἐδῶ ὁριζόντιες, σχηματίζοντας ἕνα εἶδος ποδιάς, πού φτάνει ὡς τά δυό τρίτα τῆς φούστας, στενεύοντας στή μέση. "Ετσι φαίνεται σάν συνέχεια τοῦ πλαστρόν, ἐνῶ μέ δυό καμπυλωτές γραμμές στά δύο ἐπάνω πλάγια σχηματίζονται τσέπες.

Μιά μονόχρωμη ζώνη συμπληρώνει τό φόρεμα.

Τά διάφορα καντριγιέ ζεφύρια σέ ἀραιότατους συνδυασμούς χρωμάτων παίζουν κι' αὐτά μεγάλο ρόλο στά φορέματα τῶν παιδιῶν μας.

Στό φόρεμα μιᾶς μικρούλας, τό καντριγιέ χρησιμοποιεῖται διαγώνια, γιά νά σχηματίση τό μπροστινό μέρος στό μπουστάκι κι' ἕνα εἶδος ποδιᾶς στή φουστίτσα μέ διαγώνιες γραμμές στά πλάγια, πού σχηματίζουν τσέπες.

'Η πλάτη στό μπουστάκι, ὅπως καί τό πίσω μέρος τῆς φούστας, ἔχουν τό καντριγιέ στό εὐθύγραμμο τοῦ ὑφάσματος.

Τό φόρεμα τῆς μικρῆς στολίζεται ἐπί πλέον μ' ἕνα μπουκλάκια ή όντουλασιόν εἶναι ἐπίσης τῆς μόδας. "Επειτα, εἶναι ἕνα ἄλλο χτένισμα, μέ τά μαλλιά ὅλα πρός τά πίσω, σχηματίζοντας ἕνα ἐλαφρό γύρισμα στόν αὐχένα ή φτάνοντας ὡς τούς ὤμους.

Γιά τά βράδυα, τά χτενίσματα γίνονται λίγο πιό ἐπίσημα, πιό ἐπιτηδευμένα καί τό ἄνθος ή τό κόσμημα, πού τά στολίζει, ἀποτελεῖ τό συμπλήρωμά τους. "Ετσι τό χτένισμα γίνεται λουσάτο, ὅπως τό ἀπαιτεῖ ή ὥρα.

Μιά ἄλλη κοριτσίστικη τουαλέττα συνδυάζει τό μονόχρωμο μέ τό ριγωτό. Τό κοραζάζ σέ κούπ ζαπονέ, μόλις σχηματίζει ἕνα κοντό μανικάκι. Χρησιμοποιῶντας τό μονόχρωμο καί τό ριγωτό, ἔρχεται νά σχηματίση ἕνα μικρό γιακᾶ, ρεβέρ στά μανίκια κι' ἕνα πλαστρόν μέ τίς ραβδώσεις ὁριζόντιες μόνο άπό τή γραμμή τοῦ στήθους καί κάτω. 'Η φούστα κομμένη άν φόρμ, ὥστε νά σχηματίζη ἁπλετο φάρδος πρός τά κάτω, εἶναι κι' αὐτή άπό τό μονόχρωμο ὕφασμα. 'Αλλά στολίζεται πάλι μέ τό ριγωτό μέ τίς ραβδώσεις κι' ἐδῶ ὁριζόντιες, σχηματίζοντας ἕνα εἶδος ποδιάς, πού φτάνει ὡς τά δυό τρίτα τῆς φούστας, στενεύοντας στή μέση. "Ετσι φαίνεται σάν συνέχεια τοῦ πλαστρόν, ἐνῶ μέ δυό καμπυλωτές γραμμές στά δύο ἐπάνω πλάγια σχηματίζονται τσέπες.

Μιά μονόχρωμη ζώνη συμπληρώνει τό φόρεμα.

1) Φόρεμα ριγέ, ἄσπρο καί κόκκινο, γιά κοριτσάκι 4–5 χρόνων. 2) Κοστούμι μπλέ γι' ἀγοράκι 5 χρόνων. 3) Φόρεμα άπό καντριγιέ ζεφύρι. 4) Σκερτσόζικο φόρεμα άπό μπλέ σαντοῦν.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΣΤΙΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

Τό καλοκαῖρι βασιλεύει ή τσάντα. Γιατί τότε, περισσότερο άπό κάθε ἄλλη ἐποχή, ή τσάντα εἶναι ἀπαραίτητη.

Σαββατοκύριακα, ἐκδρομές μεγάλες ή μικρές, ταξιδάκια, ὅλα προϋποθέτουν μιά ἄνετη τσάντα, πού νά χωράη ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

Σαββατοκύριακα, ἐκδρομές μεγάλες ή μικρές, ταξιδάκια, ὅλα προϋποθέτουν μιά ἄνετη τσάντα, πού νά χωράη ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Μιά ἄλλη ίδιοτροπία τῆς μόδας εἶναι καί τά μποῦκλες. Τά πολύ κοντά μαλλιά μέ τίς άνόμοιες σέ μάκρος τοῦφες, πού περιβάλλουν τό πρόσωπο, ὅπως καί τά μαλλιά, πού στολίζουν ὅλο τό κεφάλι μέ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

'Επειδή δέ ή φράντζα άποτελεῖται άπό διάφορα χρώματα, τό κολλιέ φοριέται καί μέ διάφορα φορέματα, γιατί κάποιες πέρλες θά ταιριάζουν μέ τό χρῶμα τοῦ φορέματος.

Μιά ἄλλη μεγάλη μόδα, εἶναι τά κολλιέ, πού σχηματίζονται άπό ξύλινες φούσκες στιλπνές, σέ διάφορα κι' αὐτές χρώματα καί σέ σχήματα μακρουλά ή στρογγυλά.

Κι' αὐτές οἱ φούσκες χρησιμοποιοῦνται σέ πολλές σειρές. Κάποτε, εἶναι τόσο πολλές οἱ σειρές, ὥστε σκεπάζουν ὅλο τό ντεκολτέ.

"Επειδή ὅμως μιλοῦμε γιά κολλιέ μέ πολλές σειρές, μή νομίζετε πώς δέ φοριοῦνται καί τά κολλιέ μέ μιά σειρά. Τότε ὅμως εἶναι μακρυά καί πέφτουν ὡς τή μέση ή καί πιό κάτω άπ' αὐτήν.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ

Στά χτενίσματα, ή μόδα μᾶς προσφέρει ἐφέτος μιά ἀπεριόριστη ποικιλία. Τά πολύ κοντά μαλλιά μέ τίς άνόμοιες σέ μάκρος τοῦφες, πού περιβάλλουν τό πρόσωπο, ὅπως καί τά μαλλιά, πού στολίζουν ὅλο τό κεφάλι μέ

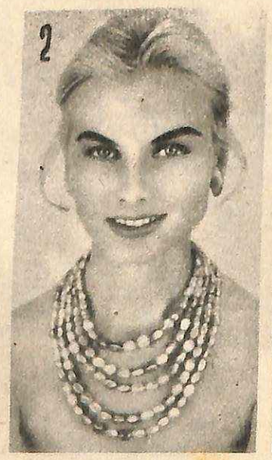

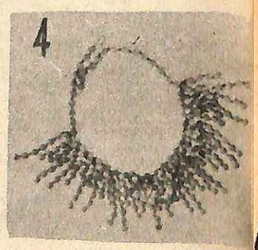

'Η μπάντα άπό σατέν ή βελοῦδο, πού συμπληρώνει τό χτένισμα. 2) 'Ωραῖο κολλιέ μέ πολλές σειρές άπό χρωματιστές πέρλες. 3) Πέρλες σέ διάφορα χρώματα καί μεγέθη. 4) Κολλιέ μέ άνόμοιες φράντζες άπό χρωματιστές πέρλες.

1) Λινό φόρεμα μπλέ μέ ἄσπρο γιακᾶ καί φάσα γιά τό κουμπωμα. 2) Χαριτωμένο μοντέλο γιά κοπελλίτσα 13 χρόνων άπό παπλίνα μονόχρωμη καί ριγέ. 3) Λευκή μπλούζα καί φούστα μπλέ μαρέν μέ τιράντες.

βαλάν λευκό στούς ὤμους. Καί τό βολάν αὐτό σχηματίζει σάν μανικάκι, στενεύοντας μπροστά, γιά νά φτάση ὡς τή μέση καί σχηματίζοντας ἕνα στρογγυλό στόλισμα στήν πλάτη.

Μιά ζωνίτσα άπό τό καντριγιέ δένει στήν πλάτη ἕνα φιόγκο.

"Ενα ἄλλο καντριγιέ φόρεμα, γιά μεγαλύτερη κοπέλλα, παρουσιάζει κι' αὐτό τή δική του χάρι. Κι' ἐδῶ ἔχομε συνδυασμό τοῦ καντριγιέ σέ διαγώνια τοποθέτησι καί σέ εὐθύγραμμη.

Στό μπουστάκι βλέπομε τό εὐθύγραμμο τοῦ ὑφάσματος νά σχηματίζη ἕνα νωμίτη κι' ἀμέσως μετά συνεχίζεται τό μπουστάκι μέ τό ὕφασμα διαγώνιο, φτάνοντας κάτω άπό τή μέση ὡς τά μισά τῶν γοφῶν.

Στό σημεῖο αὐτό ἑνώνεται ή φούστα μέ τό καντριγιέ στό εὐθύγραμμο τοῦ ὑφάσματος, σχηματίζοντας φαρδειές κουφωτές πιέτες, στενώτερες άπάνω καί φαρδύτερες κάτω, ὥστε ή φούστα νά ἔχη τόν ἀέρα τοῦ κλός.

Μιά στενή λευκή ζώνη, ἕνα λευκό γιακαδάκι καί ρεβέρ λευκά στά κοντά μανίκια, συμπληρώνουν τήν ἐμφάνισι τῆς κοπελλίτσας.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΥ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΥ

Μ' αὐτό τόν συνδυασμό βλέπομε ἕνα χαριτωμένο άγορίστικο κοστούμι. Μπορεῖτε νά τό κάμετε εἴτε άπό λινό, εἴτε (γιά νάναι ἐλαφρότερο) άπό ποπλίνα. Τό παντελονάκι, πολύ κοντό, γίνεται άπό τό χρωματιστό μονόχρωμο ὕφασμα, καθώς ἐπίσης καί ή ριχτή βέστα, πού γαρνίρεται ὅμως μέ τό λευκό. Τό λευκό τό βλέπομε νά σχηματίζη ἕνα ναυτικό γιακά, πού συνεχίζει μιά φάσα κατά μῆκος τοῦ κουμπώματος, καθώς ἐπίσης καί νά στολίζη μέ ρεβέρ τά κοντά μανίκια.

Στό φόρεμα μιᾶς ἄλλης κοπελλίτσας βλέπομε ἄλλη σκερτσόζικη κούπ, μέ τό κούμπωμα τοῦ φορέματος άπό τό μπουστάκι ὡς τό τέλος τῆς φούστας στό μπροστινό ἀριστερό πλάϊ. 'Η γραμμή αὐτή τοῦ κουμπώματος σχηματίζει στρογγυλές γλῶσσες καί κάτω άπ' αὐτές βλέπομε μιά λευκή φάσα, πού γαρνίρει τό χρωματιστό φόρεμα μ' ἕνα κουμπάκι στήν κάθε γλῶσσα. "Ενα ἐλαφρά σηκωτό λευκό γιακαδάκι, στολίζει τό λαιμό καί λευκά ρεβεράκια γαρνίρουν τά κοντά μανίκια. 'Η φούστα εἶναι κομμένη άν φόρμ, ὥστε νά σχηματίζη τό ἀπαιτούμενο φάρδος πρός τά κάτω. Μιά στενή ζώνη συμπληρώνει τήν ἐμφάνισι.

"Ενας ἄλλος ὅμορφος συνδυασμός εἶναι τῆς λευκῆς μπλούζας μέ τή χρωματιστή φούστα, ή ὁποία συμπληρώνεται μέ ὁμοιόμορφες τιράντες καί μέ φαρδειά κορσελέ ζώνη. 'Η ἴδια ἡ φούστα σουρωτή κάτω άπό τήν κορσελέ ζώνη, συμπληρώνεται στή μέση περίπου τοῦ μάκρους της μ' ἕνα ἐπίσης σουρωτό βολάν.

'Επί πλέον, κεντητά μοτίβα στή ζώνη καί στό σημεῖον, πού ἑνώνεται ή φούστα μέ τό βολάν, ἀποτελοῦν τρόπον τινά τό σύνδεσμο μέ τή λευκή μπλούζα.

ΤΟ ΟΛΟΛΕΥΚΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

"Αν κάθε συνδυασμός σέ χρώματα καί σέ εἶδος ὑφάσματος, ἔχει τή θέσι του στά παιδικά φορέματα τοῦ καλοκαιριοῦ, δέν παραμερίζεται ὡστόσο καί τό ὁλόλευκο. Εἶναι μάλιστα τό κατ' ἐξοχήν χρῶμα, πού ταιριάζει στά παιδιά.

"Ετσι βλέπομε μιά μικρούλα νά φοράη ἕνα ὁλόλευκο λινό φουστάνι σέ πολύ σκερτσόζικη κούπ. Τό μπουστάκι δέν ἔχει μανίκια, ἀλλά ἁπλῶς μιά ἐλαφρά κλίσι ζαπονέ. 'Αμέσως κάτω άπό τούς ὤμους σχηματίζει μπροστά δύο άνισες ντεκούπ. Στό ἕνα πλάϊ ή ντεκούπ εἶναι ψηλότερη, στό ἄλλο πιό χαμηλή. Τόσο ή μιά ντεκούπ, ὅσο καί ή ἄλλη, στολίζονται μ' ἕνα φαρδύ γαζί καί σχηματίζουν τσέπη. Ή φούστα ἔχει μπροστά καί πίσω δύο βαθειές πιέτες.

"Ενας μικρός φορεῖ κι' αὐτός μιά ὁλόλευκη ριχτή μπλούζα μέ μιά ὁριζόντια ντεκούπ, κοντά μανίκια καί ὁριζόντιες τσέπες στό κάτω ἄκρο. Ή μπλούζα συμπληρώνεται μ' ἕνα ἐπίσης λευκό κοντό παντελόνι ή μπορεῖ νά φορεθῆ καί μ' ἕνα παντελόνι καντριγιέ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τό μενεξεδί τῆς θάλασσας

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΝ καιρὸ ποὺ βασίλευε στὴν Ἀραβία ὁ πανίσχυρος χαλίφης Ἀββὲλ-Σιλίμ, ζοῦσε στὸ Ζερέδ ἕνας ταπεινὸς ἱεροκήρυκας, ὁ Ἀββ-Ἀλλάχ. Ἦταν πολὺ φτωχὸς κι' εἶχε μοναδικό του θησαυρὸ τὴν πολυαγαπημένη του κόρη, τὴν πεντόμορφη Οὐριντά.

Ὅταν ὁ πατέρας της γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ὑμνῶντας τὴ δόξα τοῦ Προφήτη, ἡ κοπέλλα ἔμενε μόνη στὸ τσαντήρι τους. Ἐκεῖ ποὺ ἐπάιρνε ἱερὸ ἀπ' τὴ βρύση, εἶδε νὰ περιάτη ὁ γυιὸς τοῦ χαλίφη, ὁ Σίδι Ἀλή, καβάλλα στὸ ἄσπρο ἄλογό του. Πρὶν προφτάση νὰ ξαιασπιχώση τὸ γασμάκι της, ποὺ τὸ εἶχε κατεβάσει στὸ πηγοῦνι της, ὁ νέος εἶχε δῆ κι' ὅλας τὰ μεγάλα καταμαύρα μάτια της, κι' ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα νὰ γυνεται σ' ὅλο τὸ κορμί. Κοντοστάξηκε, θαμπωμένος ἀπ' τὴν ὀμορφιά της, καὶ τῆς εἶπε:

— Εὐλογημένη νἆναι ἡ μάννα ποὺ σὲ γέννησε! Ἀκόμη κι' ὁ λωτὸς θὰ ζήλευε τὴν κοσμοστασιά σου, ὄμορφη ἱεραίδα, καὶ τὰ περιστέρια θὰ φθονοῦσανε τὴ χάρι σου!...

Ἡ Οὐριντὰ κοκκίνισε ἀπ' τὴ ντροπή της. Σκέπασε γρήγορα τὸ πρόσωπό της, δίχως νὰ μιλήση, κι' ἔτρεξε νὰ τρυπώση στὸ τσαντῆρι της. Ἐκεῖ βρῆκε τὸ γέρο πατέρα της νὰ προσεύχεται, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο κατὰ τὴ Μέκκα. Γονάτισε δίπλα του κι' ἄρχισε νὰ κάνη κι' αὐτὴ τὴν προσευχή της...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔ.αι καβαλλάρης σταμάτησε μπροστὰ στὸ τσαντῆρι τοῦ Ἀ65-Ἀλλάχ. Εἶχε διαταγὴ νὰ πάρη τὸ γέρο καὶ τὴν κόρη του καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήση στὸ χαλίφη.

— Εὐλογημένη νἆναι ἡ μάννα ποὺ σὲ γέννησε! τῆς εἶπε.

Βουβοὶ καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο τους, βρέθηκαν σὲ λίγο κι' οἱ δυὸ στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ παλατιοῦ. Ὁ χαλίφης τοὺς περίμενε, καθισμένος στὸ φιλντισένιο θρόνο του. Γύρω του στέκονταν οἱ ἀξιωματικοί κι' οἱ σωματοφύλακές του, καὶ δίπλα στὸ θρόνο ὁ γυιός του, ὁ Σίδ-Ἀλή.

Αὐτὸς μίλησε πρῶτος.

— Εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη ἀνάμεσα στὶς ὄμορφες γυναῖκες τῆς Ἀραβίας! εἶπε στὴν Οὐριντά. Εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος ἀνάμεσα στοὺς ἰσχυρούς. Σὰν τὸν ἀπτὸ ἀτενίζω τὸν ἥλιο.

»Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου; Θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης... Ὁ πατέρας σου θὰ γίνη τρανὸς καὶ πλούσιος. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι... Θέλεις, Οὐριντά;

— Ἄχ, Σίδι, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια κι' ἐπειδὴ καταδέχτηκες νὰ ρίξης τὶς ματιές σου σὲ μέρια, τὴν ταπεινή... Μὰ ἐγὼ εἶμαι μιὰ φτωχὴ κόρη τῆς ἐρήμου! Δὲ μπορῶ νὰ γίνω δική σου... Δὲ μπορῶ ν' ἀντικρύσω στὰ μάτια ἕναν ἄρχοντα σὰν ἐσένα!

— Ἀφοῦ ὅμως ἡ καρδιά μου χτύπησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, ἐπέμεινε ὁ Σίδι-Ἀλή, θὰ πῆ πὼς εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ ἦταν γραφτὸ ἀπ' τὸν Ἄλλάχ ν' ἀγαπήσω!

Ἡ Οὐριντὰ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη, σὰ διστακτική. Στὸ τέλος ψιθύρισε:

— Ἡ καρδιά μου ἀνήκει σ' ἄλλον, ἀφέντη μου: Στὸ θαλασσινό, τὸ Μερτζούκ. Αὐτὸς πρόκειται νὰ γίνη ἄντρας μου... αὐτὸς ποὺ μὲ τὸ καράβι του μεταφέρει τὰ προϊόντα τῆς χώρας σου ἀπὸ ἀκρογιάλι σ' ἀκρογιάλι καὶ τὴ δόξα τοῦ πατέρα σου σ' ὅλες τὶς θάλασσες. Καὶ θὰ ξέρης, βέβαια, πὼς δὲ μπορεῖ νὰ χωρέσουνε δυὸ ἀγάπες στὴν ἴδια καρδιά! Ἀγαπῶ τὸ Μαρτζούκ, γυιὲ τοῦ δοξασμένου μας ἄρχοντα!... Ἔχασέ με, πὲς πὼς δὲ μὲ εἶδες ποτὲ στὸ δρόμο σου...

Ὁ Σίδι-Ἀλή δὲ μίλησε. Ἄφισε τὸ κεφάλι του νὰ γείρη στὸ στῆθος του κι' ἔκανε μιὰ χειρονομία, ποὺ σήμαινε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγουν οἱ δυὸ ξένοι.

Ἡ Οὐριντὰ κι' ὁ πατέρας της γύρισαν στὸ τσαντῆρι τους, ἀνήσυχοι καὶ λυπημένοι. Ὁ γέρος τράβηξε ἀμέσως γιὰ τὸ τζαμί, γιὰ νὰ παρακαλέση τὸν Ἄλλάχ νὰ τοὺς προστατέψη ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ χαλίφη.

Ὅταν ξαναπῆγε στὸ τσαντῆρι, βρῆκε τὴν κόρη του γονατισμένη καὶ μὲ ξέπλεκα μαλλιά, νὰ κλαίη καὶ νὰ παρακαλῆ τὸν Προφήτη νὰ μεσιτέψη στὸν Ἄλλάχ, γιὰ νὰ φυλάξη τὸν ἀγαπημένο της τὸ Μερτζούκ, μὴν πάθη κανένα κακὸ ἀπ' τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἐκδίκηση τοῦ Σίδι-Ἀλή.

Ὁ Ἀββ-Ἀλλάχ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῆ.

— Ἄκουσε, κόρη μου, τῆς εἶπε. Θὰ γίνη ὅ,τι εἶναι γραφτό. Τοῦ κάκου λοιπὸν κλαῖς καὶ χτυπιέσαι. Πέσε τώρα στὸ στρῶμα σου, ν' ἀναπαυθῆ τὸ κορμί σου καὶ νὰ γαληνέψη ἡ τρικυμισμένη σου ψυχή. Ἔλα, πήγαινε νὰ ἡσυχάσης, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ παντοδύναμου Ἄλλάχ.

— Ναί, πατέρα, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἡσυχάσω... Νοιώθω ὅμως μιὰ ἄγρια ταραχὴ στὴν ψυχή μου. Μοῦ φαίνεται πὼς μιὰ μανιασμένη θάλασσα δέρνει τὴν καρδιά μου... Καὶ τὰ βουητά της μοῦ φέρνουν τὰ φριχτὰ προμηνύματα κάποιας μαύρης συφοράς, ποὺ δὲ θ' ἀργήση νὰ μὲ βρῆ!... Καληνύχτα, ἀγαπημένε μου πατέρα.

Κι' ἡ δύστυχη Οὐριντὰ ἔπιασε τὸ γέρικο καὶ ξερακιανὸ χέρι τοῦ πατέρα της, τὸ φίλησε καὶ τόβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της...

★

Τὴν ἴδια νύχτα, ἐνῶ βαρειὰ σύνεφα σκέπαζαν πάνω στὸ γρήγορο τρεχαντῆρι του. Τὸν βάλανε σ' ἕνα σακκί, δέλασσα... Ἕνας παφλασμὸς ἀκούστηκε, κι' ὕστερα ἡ ἡσυχία τῆς νύχτας σκέπασε τὸ φριχτὸ ἔγκλημα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Σίδι-Ἀλή κάλεσε πάλι τὴν κοπέλλα στὸ παλάτι.

— Μοῦ ἀρνήθηκες τὴν ἀγάπη σου, τῆς εἶπε. Μὰ δὲ θὰ ξαναδῆς πιὰ τὸν ἀγαπημένο σου... Τὸ μόνο κρεβάτι ποὺ θἄχη στὸ ἑξῆς, θἆναι ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας... Ὁ Ἄλλάχ ἂς δεχθῆ τὴν ψυχή του! Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνης δική μου: Σ' ἀφίνω ὡς αὔριο νὰ σκεφθῆς καὶ νὰ μοῦ δώσης μιὰ ἀπάντησι...

Ὅταν ἡ Οὐριντὰ βγῆκε ἀπ' τὸ παλάτι, τράβηξε πρὸς τὸ λιμάνι, μπῆκε σὲ μιὰ βάρκα κι' ἀνοίχτηκε στὸ πέλαγος, γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀγαπημένο της. Μὲ δακρυσμένα μάτια, φώναζε σὰν τρελλή:

— Μερτζούκ, ἀγάπη μου, ποῦ εἶσαι;... Μερτζούκ, φῶς μου, ἔλα σὲ μένα!... Σοῦ ἀνήκω γιὰ πάιτα!...

Ὁ ἀέρας, ποὺ εἶχε δυναμώσει, ἔσπρωχνε τὴ βάρκα της πέρα, στ' ἀνοιχτά. Κι' ὅταν ἤρθε ἡ νύχτα, ξέσπασε ἄγρια φουρτούνα.

Μέσα στὴ μαύρη ἐκείνη θύελλα χάθηκε ἡ Οὐριντά. Οὔτε τὸ πτῶμα της βρέθηκε ποτὲ νά...

★

Γι' αὐτό, τὶς νύχτες, ὅταν εἶναι ἤσυχη ἡ θάλασσα καὶ δὲ φυσάει καθόλου ἀεράκι, οἱ θαλασσινοὶ λένε πὼς ἡ Οὐριντὰ κι' ὁ ἀγαπημένος της Μερτζούκ, σφιχταγκαλιασμένοι, περπατᾶνε πάνω στὸ νερό, στὰ ἡλύσια τῆς αἰώνιας χαρᾶς. Κι' οἱ ναυτικοὶ κοιμοῦνται τότε, ἤσυχοι καὶ ξένοιαστοι, ἀφίνοντας τὰ καράβια τους στὴ φύλαξη τῶν προστατῶν τους: τῆς Οὐριντὰ καὶ τοῦ Μερτζούκ...

ΜΠΕΝ ΙΣΑΛΑΧ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΤΕΣΟΝ

Ἡ γυναῖκα ποὺ σκόρπιζε τὸν θάνατο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τζὶμ ἐξηγεῖ ἀκόμα στὸ Νιοῦτον ὅτι πέτυχε τὴν ἀθῴωσι τῆς Πέτζυ γιὰ τὸ φόνο τοῦ συζύγου της, ὅτι ἔπειτα ἡ Πέτζυ ἔπαψε ἀποβολὴ κι' ὅτι ἀπὸ τότε τὴ συντηρεῖ αὐτός, μὲ τὰ λεφτά του. Ὁ Νιοῦτον θυμώνει μαζί της, γιατὶ τοῦ τάκρυψε ὅλ' αὐτά, κι' ἐκείνη τοῦ φωνάζει πὼς ἀνατράφηκε τυραννικὰ ἀπ' τὸν πατέρα της, πὼς ὑπόφερε σ' ὅλη της τὴ ζωὴ καὶ πὼς σκότωσε τὸν ἄντρα της γιατὶ τῆς φερνόταν σὰν κτῆνος καὶ τὴν κακομεταχειριζόταν. Προσθέτει δὲ ὅτι δὲ σκότωσε αὐτὴ τὸν "Αμπερτ. Συγκινημένος ἀπ' τὸ δράμα της, ὁ Νιοῦτον τὴν πιστεύει καὶ συμφιλιώνεται πάλι μαζί της. Πηγαίνοντας ὕστερα στὸ σπίτι τοῦ Τζὶμ, βρίσκει μόνη τὴ γυναῖκα του, τὴν "Ωντρεῦ, παλιά του γνώριμη. Αὐτὴ ὑποφέρει, γιατὶ ἀγαπάει τὸν ἄντρα της καὶ δὲ βρίσκει ἀνταπόκρισι ἐκ μέρους του. Ζητάει ἀπ' τὸν Νιοῦτον νὰ διασκεδάσουν μαζί, ἀλλ' ὅταν, ἔπειτα ἀπ' τὸ γλέντι τους, πηγαίνει στὸ δωμάτιό του, δὲν κατορθώνει νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του καὶ βάζει τὰ κλάμματα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φτάνει ὁ Στάϊγκ, σταλμένος ἀπ' τὸ Τζὶμ γιὰ νὰ πάρη πίσω τὴν "Ωντρεῦ. Χτυπάει ἀσχημα τὸ Νιοῦτον καὶ τὸν ἀφίνει ἀναίσθητο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νιοῦτον μαλώνει μὲ τὸ Ντένις, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Τζὶμ, ποὺ πολιορκεῖ κι' αὐτὸς τὴν Πέτζυ. Ὁ Τζὶμ ἀπειλεῖ τὸ Νιοῦτον πὼς θὰ τὸν συντρίψη, ἂν δὲν ἀφήση ἥσυχη τὴν Πέτζυ. Ὡστόσο, τὸ ἄλλο βράδυ, κάνει τὸ τραπέζι στὸ Νιοῦτον καὶ στὴν Πέτζυ καὶ τοὺς πηγαίνει σὲ μιὰ συναυλία. Ὁ σκοπός του εἶναι νὰ κάνη τὸ Νιοῦτον νὰ μεθύση, νὰ παραφερθῆ καὶ νὰ τοῦ φερθῆ ἀσχημα κι' ἀπολίτιστα, μπροστὰ στὴν Πέτζυ. Ἐκεῖνος ὅμως συγκρατεῖται, κι' ὅταν πιὰ καταλαβαίνη πὼς θὰ ξεσπάση, τοὺς ἀφίνει καὶ γυρίζει μόνος του στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ, βρίσκει πάνω στὸ κρεβάτι του τὸ Ντένις, δολοφονημένο μ' ἕνα γάντζο τοῦ πάγου. Φυσικά, ἡ ἀστυνομία ὑποπτεύεται αὐτὸν καὶ τὸν προφυλακίζει. Προβάλλει τότε τὸ ἄλλοθι, ἀλλ' ὁ Τζὶμ καὶ ἡ Πέτζυ ἀρνοῦνται πὼς βρίσκονταν μαζί του τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος. Ὡστόσο, ὁ Τζὶμ τὸν ἀποφυλακίζει μὲ ἐγγύησι. Πηγαίνει τότε στὴν Πέτζυ καὶ τῆς παραπονιέται πὼς εἶπε ψέμματα, εἰς βάρος του. Ἐκείνη τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι τὴν ἔβαλε ὁ Τζὶμ νὰ δώση αὐτὴ τὴν κατάθεσι, πιέζοντάς την μὲ διάφορες ἀπειλές.

4ον

— Ναί, Πέτζυ. Καί... ξέρεις κάτι; Πιστεύω πὼς αὐτὸς σκότωσε τὸ Ντένις, κατὰ διαταγὴ τοῦ Τζίμ!

— Μά... μὰ ἦταν κι' οἱ δυὸ μαζί μας, χτὲς τὸ βράδυ!

— Τοὺς συναντήσαμε στὴ γωνιὰ τῆς Γουέστερν "Αβενιου. Κάναμε μιὰ ὥρα νὰ φτάσουμε ἐκεῖ... Κι' ὕστερα γυρίσαμε πίσω, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Χόλλυγουντ.

— Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ σκότωσε τὸν ἀδελφό του! φώναξε ἡ Πέτζυ.

— Ὁ Τζὶμ θὰ σκότωνε καὶ τὴ μάννα του ἀκόμη, ἂν εἶχε κάποιο συμφέρον.

— Ὄχι, ὄχι...

— Τώρα ἔχει συμφέρον ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μένα... καὶ θὰ τὸ κατορθώση, ἂν ἐξακολουθήσης ἐσὺ νὰ λὲς ψέμματα ἐναντίον μου!

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια κι' ἔσκυψε ὕστερα τὸ κεφάλι της.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἤσυχα. Σήμερα π' ἀπόγεμα, θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ἀστυνόμο Τζόνες καὶ θὰ τοῦ πῶ. πὼς ἤσουν μαζί μας.

Ἀναστέναξα μ' ἀνακούφισι — πράγματα ποὺ δὲ μοῦ εἶχε συμβῆ συχνά, τὸν τελευταῖο καιρό. Ἤξερα πὼς ὁ Τζόνες μποροῦσε νὰ στρέψη τὶς ὑποψίες του ἐναντίον της, ὅταν θ' ἄλλαζε τὴν κατάθεσί της. Εἶχε ἤδη εἰς βάρος της ἕνα φόνο καὶ τὴν ὑποπτεύονταν γιὰ ἕνα δεύτερο.

Μὰ ἔπρεπε νὰ σκεφτῶ κι' ἐγὼ λιγάκι τὸν ἑαυτό μου...

— Εὐχαριστῶ, εἶπα. Θὰ φύγω τώρα.

Ἀρχιζα νὰ πιστεύω πὼς εἶχαν τελειώσει πιὰ ὅλα. Δὲν ἔβλεπα πὼς θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ διατηρηθῆ ὁ ἐρωτάς μας... Δὲν εἶν' ἀρκετὸ ν' ἀγαπάη κανείς, ὅταν λείπουν ὅλα τ' ἄλλα...

Στὸ κατώφλι στράφηκα καὶ πρόσθεσα:

— Μὴν ξεχάσης νὰ πῆς στὸ Τζόνες ὅτι εἶπες φέμματα γιατὶ σὲ συμβούλεψε ἔτσι ὁ Τζίμ. Πρέπει νὰ βάλης τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

— Θά... θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ!

Ἔφυγα, λέγοντάς της πὼς θὰ ξαναγύριζα σὲ λίγο. Ἤμουν βέβαιος κατὰ βάθος πὼς τὴν ἀγαποῦσα, ἀλλὰ σκεπτόμουν πὼς δὲν τὴν καταλάβαινα... Ἂν ὑπῆρχε κάποιος τρόπος νὰ μάθω τὶς προηγούμενες περιπέτειές της, νὰ σχηματίσω μιὰ ἰδέα γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε πρὶν συναντηθοῦμε!...

Ἡ τουλάχιστον, ἂν μποροῦσα νὰ δῶ κάποιον ποὺ νὰ τὴν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε... τὸν πατέρα της ἢ τὸν ἀδελφό της ἴσως. Ἂν μποροῦσα νὰ τοὺς μιλήσω!

Δὲν ἦταν ἄσχημη ἰδέα. Γιατί ὄχι;

Τὸ σκεπτόμουν ἀκόμη, ὅταν εἶδα τὸ Στάϊγκ ποὺ μὲ περίμενε.

— Αὐτὴ τὴ φορά, στὴν ἀγαπῶ, ἂν προσπαθήσης νὰ ξεφύγης! μοῦ εἶπε μὲ κακία.

Λίγο ἔλειψε νὰ ὑποχωρήσω στὸ ἔνστικτό μου ποὺ μ' ἔσπρωχνε νὰ τοῦ καταφέρω μιὰ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά, πρὶν προλάβη νὰ κουνηθῆ. Μὰ συγκρατήθηκα. Ἤθελα μὲ κάθε τρόπο νὰ δῶ τὸ Τζίμ. Αὐτὴ τουλάχιστον τὴ δικαιολογία χρησιμοποιοῦσα ἀπέναντι στὸν ἑαυτό μου, γιὰ ν' ἀποφύγω τὸν καυγά...

Εὐτυχῶς, γιατὶ θὰ εἶχα κάθε πιθανότητα ν' ἀφίσω τὸ τομάρι μου!

Ναί, ἤθελα νὰ δῶ τὸ Τζίμ! Δὲ δυσκολεύτηκα ἄλλωστε. Βρίσκοταν μέσα στ' αὐτοκίνητό του. Ἀνέβηκα καὶ κάθησα δίπλα του, στὸ πίσω κάθισμα.

"Οπως συνήθως, ἦταν ἄψογα ντυμένος, μὲ σκοῦρο γκρίζο φανελλένιο κοστοῦμι καὶ κομψότατη γραβάτα — ἕνας ἄνθρωπος φτιαγμένος γιὰ νὰ ἐμπνέη τὸ σεβασμὸ καὶ τὸ θαυμασμό, τουλάχιστον ὥσπου ν' ἀρχίση νὰ ξεφτάη τὸ βερνίκι του!

Πρὶν προλάβη ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του, τοῦ εἶπα:

— Ὥστε λοιπὸν δὲν ἤμουν μαζί σας χτὲς τὸ βράδυ! Ὄνειρο θὰ τὸ εἶδα, φαίνεται!

— Μὴ γίνεσαι γελοῖος. Πρέπει νὰ καταλάβης γιατὶ ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ψέμματα.

— Δὲν εἶμαι ἠλίθιος. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ πὼς τόκανες γιὰ νὰ μὲ μπλέξης... Πότε ἔκανε τὸ φόνο ὁ Στάϊγκ; Πρὶν συναντηθοῦμε ἢ ἀφοῦ χωρίσαμε;

— Εἶσαι ἀληθινὰ ἀνόητος, ἀφοῦ δὲ βλέπεις πὼς δὲ μποροῦσα νὰ φερθῶ ἀλλοιώς!

"Ημουν ἕτοιμος νὰ τοῦ πῶ πὼς ἡ Πέτζυ ἐπρόκειτο νὰ τὸν βγάλη ψεύτη. Ἀλλὰ προτίμησα νὰ μὴ μιλήσω. Γιατὶ νὰ προσπαθήση νὰ τὴν ἐμποδίση;

— Ἀγαποῦσες πολὺ τὸν ἀδελφό σου, ἔ; πρόφερα σαρκαστικά.

Μὲ κύτταξε ψυχρά.

— Πιστεύεις ἀληθινὰ πὼς θἄβαζα νὰ δολοφονήσουνε τὸν ἀδελφό μου; εἶπε.

— Δὲν τὸ πιστεύω ἁπλῶς. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό! Στὴν τρέχουσα ζωή, τὰ ἐγκλήματα δὲν εἶναι τόσο πολύπλοκα, ὅσο στὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι δὲν ὑπάρχουν τόσοι ὑποπτοι, ὥστε ν' ἀναγκαστῆ κανεὶς νὰ κατατρῆ διακόσιες σελίδες ὥσπου νὰ μάθη τὸ δολοφόνο.

"Ηξερα πὼς μ' ἄκουγε ὁ Στάϊγκ. Τὸν ἔβλεπα νάχη πάρει μιὰ στάσι σὰν νάταν ἕτοιμος νὰ χυμήξη πάνω του—κι' αὐτὸ μοῦφερνε κρύες ἀνατριχίλες.

— Εἶσαι ἕνας βλάκας καὶ μιάρος! φώναξε ὁ Τζίμ. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατὶ εἶπα ψέμματα: Γιατὶ ἤξερα καλὰ πὼς δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦνε κανένα θετικὸ στοιχεῖο ἐναντίον σου.

— Μονάχα ἕνα σκοτωμένο στὴν κάμαρά μου, μὲ τὸ γάντζο μου χωμένο στὸ κεφάλι του. Τίποτ' ἄλλο!

— Πιστεύεις πώς, ἂν σὲ ὑποπτεύοταν ἀληθινὰ ὁ Τζόνες, θὰ σ' ἄφινε ποτὲ ἐλεύθερο μὲ ἐγγύησι;

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι.

— "Ημουν βέβαιος πὼς ἐσένα θὰ σ' ἄφιναν ἐλεύθερο... ὄχι ὅμως

Μικρὲς ἱστορίες

Συνωστισμός

Στὴν πλατεῖα μιᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως ὑπάρχει μεγάλη κίνησι, γιατὶ μόλις τελείωσε τὸ πανηγύρι κι' ὁ κόσμος περιμένει τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ γυρίση στὰ χωριά του.

— Προκομμένε μου, τί ἤθελες καὶ πούλησες τὸ ζωντανό; γκρινιάζει μιὰ γρηούλα τὸν γέρο της. Τώρα κάτσε νὰ σκοτωθῆς, γιὰ νάβρης θέσι...

— Σῶπα κι' ὅλοι θὰ μποῦμε στὸ λεωφορεῖο... προστατεῖ νὰ τὴν καθησυχάση ἐκεῖνος.

Πραγματικά, ὕστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα καταφθάνει ἐπὶ τέλους ἕνα σαραβαλιασμένο αὐτοκίνητο, ποὺ δὲν χωράει ὅμως οὔτε τοὺς μισούς!...

Οἱ χωρικοὶ ἀρχίζουν νὰ σπρώχνωνται καὶ νὰ στοιβάζωνται σὰν σαρδέλλες, ἐνῶ γαλάει ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὶς διαμαρτυρίες.

— Θὰ περιμένετε τὸ ἑπόμενο, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πάρω ὅλους... λέει ὁ εἰσπράχτορας.

"Η γρηούλα ὅμως δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούση τίποτά:

— Ἀρκετὰ περιμένα τόση ὥρα, γυιέ μου!... Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει κι' ἂν γέμισε ἡ σακαβάκα σου! Ἐγὼ ἔκοψα εἰσιτήριο καὶ θέλω ν' ἀνεβῶ!...

— Μά, κυρά μου, δὲν τὸ βλέπεις καὶ μόνη σου πὼς δὲν ἔχει θέσι; διαμαρτύρεται ἐκεῖνος.

"Η γρηούλα, ποὺ εἶναι πεισματάρα καὶ δύσπιστη, κυτάζει ἀπὸ ἕνα παραθύρου καὶ βάζει τὶς φωνές:

— Πῶς δὲν ἔχει θέσι!... Κι' ἐκεῖνη ἐκεῖ!

— Ἐκεῖ κάθεται ὁ ὁδηγός, κυρά μου... τῆς λέει γελώτας ὁ εἰσπράχτορας.

Κι' ἐκείνη, μὲ ἀφέλεια:

— Ἐ! Καλὰ τώρα! Κοτζάμ παλληκάρι εἶναι ὁ ὁδηγός! Δὲν πειράζει κι' ἂν πάη δοῦλος...

καὶ τὸν ἀληθινὸ δολοφόνο, πρόσθεσε.

—'Εσένα δηλαδή, ἢ τὸ Στάϊγκ...

—"Οχι. Τὴν Πέτζυ!

'Ανατρίχιασα πάλι κι' εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Λέει ψέμματα! Ψέμματα! Ψέμματα!» Τὸ ἐπανέλαβα τρεῖς φορές, γιατὶ δὲ μοῦφτανε μιὰ μονάχα.

'Ωστόσο, τὰ ἐπιχειρήματά του μὲ εἶχαν κλονίσει. "Εδειχνε τόση αὐτοπεποίθησι! "Αλλωστε μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σκεφτῶ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ νοημοσύνη μπορεῖ νὰ ἐπιμένη σὲ μιὰ ψευτιὰ — ἀκόμα κι' ἂν τὸν ἀναγκάζη κάποια ἀπειλή... Εἶναι μιὰ ἀρρώστεια μου... Κι' ἂν ἦταν βέβαιο πὼς ἡ Πέτζυ εἶχε μαχαιρώσει τὸν ἄντρα της. Συνεπῶς...

— Λὲς ψέμματα... εἶπα, μᾶλλον μηχανικά.

—"Οχι. Τὸ ξέρεις καλά. Ξέρεις πὼς ὑπάρχουν 99 πιθανότητες στὶς 100 νὰ πῆγε χτὲς τὸ βράδυ ἡ Πέτζυ στὸ σπίτι σου καὶ νὰ σκότωσε τὸ Ντένις.

—"Οχι, ὄχι!

— Γιατί;

— Ξέρω καλὰ τὴν Πέτζυ!

— Δὲν τὴν ξέρεις καθόλου.

—'Αδύνατο νάκανε τέτοιο πρᾶγμα!

— Κι' ὅμως, αὐτὴ σκότωσε τὸ Ντένις.

— Μπορεῖς νὰ τ' ἀποδείξῃς;

— Νὰ τ' ἀποδείξω; Μὰ ἐγὼ ἔκανα τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς ν' ἀποδείξῃ τίποτε ἐναντίον της!

Τὸν κύτταξε σὰν βλάκας.

— Στὸ ξαναλέω, πρόσθεσε, ἡ Πέτζυ σκότωσε τὸν ἀδελφό μου... κι' ἐγὼ θέλω νὰ τὴ σώσω!

— Μὰ γιατί νὰ τὸν σκοτώσῃ στὸ σπίτι μου; παρατήρησα.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ λυγίζω...

— Τῆς εἶχε δώσει ραντεβοῦ ἐκεῖ. Τὴ φοβέρισε...

— Τί;

—"Οτι θὰ φανερώσῃ πὼς σκότωσε αὐτὴ τὸ Γκράντυ.

— Εἶσαι τρελλός! φώναξα.

Δὲ φάνηκε νὰ πειράζεται. Καταλάβαινε, φαίνεται, πὼς κόντευε νὰ μὲ πείσῃ.

—"Οχι, αὐτὴ εἶναι τρελλή. Δὲ θέλεις ἴσως νὰ τὸ πιστέψῃς, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία... Ναί, σκότωσε τρεῖς ἀνθρώπους, ὁ Θεὸς ξέρει γιατί!

— Κι' ὅμως ἐσὺ ἐξακολουθεῖς νὰ τὴν ἐπιθυμῇς, ἔ; εἶπα, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ στηρίξω τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχα στὴν Πέτζυ.

— Δὲ μπορεῖς ἐσὺ νὰ καταλάβῃς, μὲ τὴ μικροαστικὴ ἠθικὴ σου!

Μείναμε ἕνα λεπτὸ ἀμίλητοι. Ζητοῦσα ἀπελπισμένα νὰ γαντζωθῶ ἀπὸ κάπου...

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; ρώτησα.

Δὲν κατώρθωνα νὰ σκεφτῶ καθαρά, λογικά. 'Αρρώσταινα στὴν ἰδέα πὼς ὁ Τζὶμ ἔλεγε ἴσως ἀλήθεια. Πόσο μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ ἕνας τυφλὸς ἔρωτας, ὅταν τὸν χτυπάνε ἀπὸ παντοῦ;...

Κι' ἦταν φοβερὸ νὰ σκέπτωμαι πὼς ὁ δεσμός μου μὲ τὴν Πέτζυ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα δίχτυ ἀπὸ φευτιές!

— Σοῦ εἶπα, δὲ μποροῦνε νὰ σοῦ κάνουν τίποτα, ἀπάντησε Κι' ἐγὼ θὰ σ' ἀφίσω ἥσυχο, ἐφόσον δὲν ἐπιχειρήσῃς νὰ μπλέξῃς τὴν Πέτζυ στὴν ὑπόθεσι αὐτή.

— Δὲ σὲ πιστεύω! Εἶδα τὸ ἀναστατωμένο ὕφος ποὺ πῆρε, ὅταν τῆς εἶπα...

—"Ενα βράδυ, ἡ Πέτζυ κι' ὁ Ντένις εἶχαν βγῆ μαζί. Κατὰ τὶς 3 τὸ πρωΐ, ὁ Ντένις γύρισε στὸ σπίτι μὲ τὸ ἕνα του μπράτσο καταπληγωμένο. Τοῦβαλε ὁ γιατρὸς πέντε ράμματα... Καί, τὴν ἄλλη μέρα, ἦρθε κλαίγοντας ἡ Πέτζυ νὰ ζητήσῃ συγγνώμη...

—'Εσὺ τὸ λές!

— Εἶν' ἡ ἀλήθεια, Ντέβυ...; Σκέφου λογικὰ καὶ πάψε πιὰ ν' ἀνακατεύεσαι σὲ πράγματα ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνεις!

—"Ακουσε...

—'Εσὺ ν' ἀκούσῃς... καὶ νὰ δῇς! Ν' ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου! Δὲν τὰ βγάζεις πέρα μὲ κάτι τέτοια!

Αὐτὸ μοῦ εἶχε πῆ κι' ἡ "Ωντρεϋ. "Ισως νάχαν δίκιο... "Ηξερα πὼς θάταν μιὰ ἀνακούφισι νὰ τὰ παρατήσω ὅλα...

—'Η Πέτζυ εἶναι... ἀνισόρροπη! συνέχισε ὁ Τζὶμ. Δὲν εἶν' ὅμορφη αὐτὴ ἡ λέξι, ἀλλὰ δὲ βρίσκω ἄλλη καλλίτερη... "Εχει διπλὴ προσωπικότητα. 'Υπάρχει σ' αὐτὴν ἕνας Χάϋντ, ὅπως στὸ δόκτορα Τζέκυλ. Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι γεγονός.

»"Ισως δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βοηθήσῃ καθόλου ὁ ἔρως. Πιθανὸν ἡ ψυχανάλυσι... Πάντως εἶναι ἐπικίνδυνη, πολὺ ἐπικίνδυνη.

— Γιατί τότε εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί της;

— Τὴν ἀγαπῶ μ' ἕνα ἔρωτα, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ ἕνας ἰδεαλόγος σὰν ἐσένα, μὲ στενὲς ἰδέες... γιατὶ εἶναι ἕνας ἔρωτας ποὺ δὲ ζητάει τίποτα.

— Δὲ ζητάει τίποτα, γιατὶ δὲν τοῦ προσφέρουν τίποτα.

Δὲ μοῦ ἀπάντησε. Πῆρε μονάχα μιὰ ἔκφρασι ἔσχατης περιφρονήσεως.

Καὶ σάστισα πάλι, γιὰ μερικὲς στιγμές, στὴν ἀνάμνησι πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ὑπήρξαμε παιδικοὶ φίλοι...

Κατέβηκα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸν κύτταξα. Δὲν προσπάθησε νὰ μὲ κρατήσῃ, κι' ἔκανε νόημα στὸ Στάϊγκ νὰ φύγῃ.

— Σοῦ λέω αὐτὸ μονάχα: ὅτι ἡ Ἱστορία σου εἶναι ὅλη ἕνα ψέμμα! τοῦ φώναξα.

Γυρίζοντας ὅμως στὸ σπίτι μου, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἦταν ὑπερβολικὸ αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχα πῆ. 'Η Πέτζυ εἶχε κάνει πραγματικὰ ἕνα ἔγκλημα. Δὲ μποροῦσε νὰ λένε ψέμματα τ' ἀποκόμματα τῶν ἐφημερίδων... "Αλλωστε μοῦ τὸ εἶχε πῆ κι' ὁ ἴδιος ὁ Τζόνες.

'Η φαντασία μου βούλευε... "Εβλεπα τὴν Πέτζυ μ' ἕνα γάντζο τοῦ πάγου κι' ἕνα ξυράφι στὸ χέρι, νὰ σκύβῃ πάνω ἀπ' τὸν "Αλμπερτ, κι' ὕστερα πάνω ἀπ' τὸ Ντένις, καὶ νὰ τοὺς χώνῃ τὸ γάντζο στὸ κρανίο...

'Η ματιά της ἦταν ἡ ἴδια ποὺ εἶχα δῆ στὸ Λοῦνα-Πάρκ, ἀνάστατωμένη, ξετρελλαμένη — μιὰ ματιὰ ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

★

Δὲν εἶναι ὡραῖο πρᾶγμα μιὰ κηδεία. Εἶναι μιὰ ἐφεύρεσι τῆς κοινωνίας, ποὺ δίνει στοὺς ἀνθρώπους μιὰ τελευταία εὐκαιρία νὰ τιμήσουν κάποιον. Μὰ ἔχει κάτι τὸ νοσηρὸ καὶ τὸ ἀνατριχιαστικό...

'Η κηδεία τοῦ Ντένις δὲν ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος. Δὲν ξέρω γιατὶ πῆγα σ' αὐτήν. "Ισως γιὰ νὰ συνοδέψω τὴν Πέτζυ, ποὺ μοῦ τὸ εἶχε ζητήσει.

"Ενοιωθα μιὰ κάποια λύπη γιὰ τὸ Ντένις, καὶ λίγη ντροπὴ μαζί, γιατὶ τὸν εἶχα ὑποπτευθῆ γιὰ δολοφόνο. 'Ο δύστυχος! Δὲν ἦταν ποτὲ τυχερός, στὴ σύντομη ζωή του. 'Υπῆρξε πάντα θῦμα τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Τζὶμ...

'Υπῆρχαν μερικοὶ συγγενεῖς — μὰ ὄχι πολλοί, γιατὶ οἱ περισσότερο μένανε στὸ Μισσοῦρι. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἔρθει, φαίνονταν μᾶλλον χωριάτες. Τὸ ντύσιμό τους ἀποτελοῦσε χτυπητὴ παραφωνία μὲ τὰ ροῦχα τοῦ Τζὶμ καὶ τῆς "Ωντρεϋ.

'Ο Τζὶμ εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὴ γυναίκα του. 'Ἦταν μιὰ μικρὴ παραχώρησι ποὺ ἔκανε στὴν κοινὴ γνώμη, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο.

'Υπῆρχαν ἐπίσης καὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴν παρουσία τους. "Αντρες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Παράξενοι τύποι, πού, παρ' ὅλη τὴν κομψότητά τους, δίνανε μιὰ ἐντύπωσι προστυχιᾶς καὶ κακοῦ γούστου.

Δὲ φαίνονταν κἂν λυπημένοι. Μάλιστα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γελοῦσε κάθε τόσο. 'Ο Τζὶμ δὲν τὸ εἶδε. 'Ο Στάϊγκ ὅμως τὸν ἄκουσε. Τὸν ἔπιασε τότε ἀπ' τὸ μπράτσο, κι' ἐκεῖνος ἔγινε κατάχλωμος.

Οἱ συγγενεῖς ἔπαιξαν καλὰ τὸ ρόλο τους. Εἶχαν τὸ περίλυπο ὕφος ποὺ ἐπέβαλλε ἡ περίστασι. "Εκαναν διάφορα σχόλια.

"Οσο γιὰ τὸ δύστυχο Ντένις, ἔμενε ξαπλωμένος μέσ' στὸ φέρετρό του, ἀλύγιστος, μὲ καμουφλαρισμένη ἐπιδέξια τὴν ἄσχημη ἐκείνη τρύπα ποὺ εἶχε στὸ μελίγγι του. Τὸν εὕρισκα πιὸ ὅμορφο, στὸ θάνατο. 'Η φυσιογνωμία του εἶχε ἠρεμήσει.

Σ' ὅλη τὴν κηδεία, ἡ Πέτζυ ἔμεινε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Δὲν πιστεύω νὰ κύτταξε τὸ Ντένις οὔτε μιὰ φορά. "Εσφιγγε μὲ τὰ γαντοφορεμένα χέρια της τὰ γόνατά της. Κι' ἐγὼ ἔτρεμα, στὴ σκέψι πὼς ἦταν ἴσως ὑπεύθυνη γιὰ ὅλ' αὐτά...

Κύτταξε ἐπίσης τὴν "Ωντρεϋ, ποὺ βρισκόταν στὴν πρώτη σειρά. Στὴν ἀρχή, εἶχα σαστίσει βλέποντάς την. Δὲν πιστεύω νὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ τὴν παρουσία της ὁ Τζὶμ. "Ισως καὶ νάχε ἔρθει παρὰ τὴ θέλησί του. Πάντως ἦταν ἐκεῖ, στὸ πλευρό του, λεπτότερη παρὰ ποτὲ μέσα στὸ μαῦρο φόρεμά της, μὲ τὰ μάτια καφφωμένα πάνω στὸ πτῶμα τοῦ Ντένις.

"Επειτα ἀπ' τὴ μακάβρια ἐκείνη κωμωδία, ὅταν ὅλοι κατάλαβαν καλὰ πὼς ὁ Ντένις ἦταν νεκρός, βγήκαμε στὸν ἥλιο, στὸ βουλεβάρτο Οὐίλσιρ, ὅπου πηγαινοέρχονταν ὅπως συνήθως οἱ ζωντανοὶ ἄνθρωποι.

Οἱ καλεσμένοι σιγοκουβέντιαζαν, μὲ ὕφος βαθυοῦ σεβασμοῦ, χωμογελοῦσαν μὲ συμπόνια κι' ἔδιναν συλλυπητήρια στοὺς συγγενεῖς. 'Ο Τζὶμ τὰ δεχότανε σοβαρά, μὲ τὰ χείλη σφιγμένα — σφυμένα, γιὰ νὰ κρύψῃ ἕνα χαμόγελο; "Ισως...

Δὲν ἔβλεπα πολλὴ προσοχὴ στὴν Πέτζυ, ποὺ ὁ Τζὶμ εἶχε φροντίσει νὰ τὴν πάρῃ κοντά του. Πῆγα νὰ βρῶ τὴν "Ωντρεϋ.

'Εκείνη μὲ κύτταξε, μὲ τὰ μάτια στεγνὰ καὶ μὲ ὕφος ἐντελῶς φύχραιμο. Εἶχε μιὰ κλασσικὴ ὀμορφιά, μὲ τὸ πένθιμο φόρεμά της, τὰ τραβηγμένα μαλλιά της, τὰ μάτια της μαῦμα σὰν τὸ φουστάνι της, τὸ πρόσωπό της χλωμό. Προσπάθησε νὰ μοῦ χαμογελάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

—"Ηταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου νάρθῃς, μοῦ εἶπε.

— Λυπήθηκα γι' αὐτόν. Νὰ γιατί ἦρθα.

Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τὸσφιξα. Βρισκόμουν τώρα πολὺ κοντά της, τόσο ποὺ μποροῦσα νὰ νοιώσω τὴν πνοή της. Καταλάβαινα πὼς τὰ νεῦρα της ἦταν τεντωμένα, σὰν χορδὴ τόξου, καὶ πὼς δὲν ἤθελαν πολὺ γιὰ νὰ σπάσουνε...

— Θὰ φύγω τώρα, πρόσθεσα. Δὲ μοῦ ἄφισε τὸ χέρι.

—"Οχι, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς ἀπάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ τσακάλια! μὲ ἱκέτεψε. Μοῦ φαίνεται πὼς παραμονεύουνε γιὰ νὰ ριχτοῦν ἀπάνω μου...

Τὰ δάχτυλά της χώνονταν στὸ μπράτσο μου, γιὰ νὰ μὲ κρατήσουν.

—"Εχεις τ' αὐτοκίνητό σου; πρόσθεσε.

— Ναί, ἀλλά...

— Πάρε με ἀπὸ δῶ, πήγαινέ με ὁπουδήποτε, Ντέβυ! Πρέπει νὰ πιῶ κάτι... ἀλλοιῶς θὰ τρελλαθῶ!

— Μὰ εἶμαι μὲ τὴν Πέτζυ.

— Σὲ χρειάζεται αὐτή, γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω; μοῦ εἶπε μὲ κακία.

—"Οχι, βέβαια, ἀλλὰ θἄπρεπε...

Τελοσπάντων, τῆς ἔκανα τὴ χάρι ποὺ μοῦ ζητοῦσε.

Τὸ μπὰρ ποὺ πήγαμε, ἦταν ἀδειανό, μισοσκοτεινὸ καὶ δροσερό. Καθήσαμε στὸ βάθος. "Εξω, ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος ἔλυωνε τὴν ἄσφαλτο.

'Η "Ωντρεϋ ἤπιε ἀμέσως τὸ οὐΐσκυ της, μονορροῦφι. "Αφισε ὕστερα τὸ ποτῆρι της πάνω στὸ τραπέζι. "Αρχιζε νὰ ἡσυχάζῃ σιγὰ-σιγά. Τὸ ἀλκοὸλ καταπραΰνε τὰ νεῦρα της. Δυὸ χοντρὰ δάκρυα ξέφυγαν ἀπ' τὰ μάτια της καὶ κύλησαν στὰ χλωμὰ μάγουλά της.

"Ενοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ, νὰ ξεθυμάνῃ.

—'Ο καϋμένος ὁ Ντένις! εἶπε. Ποτὲ δὲν εἶχε τύχη... Δὲν τοῦ λείπανε τὰ λεφτά. Μὰ εἶναι τύχη, αὐτή;...

Μὲ κύτταξε, κι' ἡ ἔξαψί της ἔπεσε. "Ηπιε καὶ δεύτερο ποτῆρι κι' ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὸ στῆθος της, σὰν νάθελε νὰ κάνῃ νὰ εἰσχωρήσῃ καλλίτερα μέσα της ἡ ζεστασιὰ τοῦ ἀλκοόλ. "Εβγαλε τὸ μαῦρο καπέλο της καὶ πρόσθεσε, μ' ἕνα λυγμό:

— Συχαίνομαι τὶς κηδεῖες. Δὲ μπορῶ νὰ τὶς ὑποφέρω...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, συμφώνησα.

—'Ο καϋμένος ὁ Ντένις!

"Επνιξε ἄλλον ἕνα λυγμὸ καὶ ξανάρχισε νὰ πίνῃ. Τὰ μάτια της ἦταν κατφωμένα πάνω μου, κόκκινα, λίγο θολά.

— Δὲν ξέρεις τί μοῦλεγε, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες...

— Ποιός; 'Ο Τζίμ;

—"Οχι. 'Ο Ντένις. 'Ο Τζὶμ δὲ μοῦ μιλάει ποτέ... Μοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ Ντένις: «"Ωντρεϋ, ἐσὺ εἶσαι ἡ οἰκογένειά μου... ὅλη μου ἡ οἰκογένεια!»

Σώπασε λίγο κι' ὕστερα συνέχισε:

—Καταλαβαίνεις;... Δὲν ἤμουν μονάχα ἡ νύφη του, ἀλλὰ ὅλη ἡ οἰκογένειά του! Μὲ φίλησε στὸ μάγουλο καὶ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του...

Τὰ χείλια της ἦταν χλωμά, ἄχρωμα, κάτω ἀπ' τὸ μακιγιάζ.

—"Αν ἀνακαλύφω ποτὲ ποιὸς τόκανε αὐτό... πρόσθεσε. "Αν μπορέσω ν' ἀποδείξω πὼς ἦταν αὐτή...

Χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ ξαναπῆρε τὸ ποτῆρι της.

— Τί θὰ κάνῃς τότε; ρώτησα.

— Τίποτα... μουρμούρισε.

— Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ποιὸς σκότωσε τὸ Ντένις: ὁ Στάϊγκ.

— Δὲν τὸ ξέρω...

— Δὲ θέλεις νὰ τὸ ξέρῃς! Θὰ προτιμοῦσες νὰ ἦταν ἡ Πέτζυ.

— Μὲ κερνᾶς τώρα ἕνα ποτῆρι;

—"Οχι, δὲ σὲ κερνάω! Θὰ σὲ πάω στὸ σπίτι σου... Ἐγὼ δὲ σὲ κερνάω ἄλλο. Μπορεῖς νὰ πιῇς ὅσο θέλεις, ἀλλὰ μὲ δικά σου λεφτά. Δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰ συμπόνια γιὰ σένα.

Δὲν ξέφυγε τὰ χείλη της, ὥσπου φτάσαμε στὴ βίλλα τοῦ Μάλιμπου. Μόλις κατέβηκε ἐκεῖ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἔφυγα καὶ τὴν ἄφισα. Πιστεύω πὼς θὰ κλειστῇκε ἀμέσως στὴν κάμαρα της, θὰ γδύθηκε καὶ θὰ χώθηκε στὸ κρεβάτι της, μὲ μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ γιὰ νὰ πίνῃ ὥσπου νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις της — νὰ πίνῃ γιὰ τὰ χαμένα νειάτα της...

"Υστερα ἀπὸ λίγο, σταμάτησα ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Πέτζυ. 'Ο Τζὶμ θὰ φιλοξενοῦσε ἀσφαλῶς μερικοὺς συγγενεῖς ἀπ' τὴν ἐπαρχία. καὶ θὰ δυσκολεύτηκε σίγουρα πολὺ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπουσία τῆς "Ωντρεϋ.

Πραγματικά, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν γιατὶ πῆρα μαζί μου τὴ γυναίκα του. Μὰ δὲν τὸν δικαιολόγησα καθόλου. Εἶχε τόση ἀνάγκη νὰ ξεθυμάνῃ,ἡ "Ωντρεϋ!...

'Η Πέτζυ ἄκουγε ραδιόφωνο, στὸ λίβινγκ ρούμ της. 'Αναγνώρισα τὴν εἰσαγωγὴ τῆς μουσικῆς. Σὲ μιὰ στιγμή, θ' ἄρχιζε νὰ τραγουδάη ὁ Μάριο Λάντζα.

'Η πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, γιὰ νὰ παίρνῃ λίγο ἀέρα. Μπῆκα ἥσυχα καὶ κάθησα δίπλα της. Μοῦ χαμογέλασε ἀχνὰ καὶ μοῦ χάϊδεψε τὸ χέρι.

— Εἶσαι πολλὴ ὥρα ἐδῶ; τὴ ρώτησα.

— Δὲν ξέρω. Δὲν πρόσεξα πότε ἤρθα... Ποῦ ἤσουνα;

— Συνώδεψα τὴν "Ωντρεϋ.

— Μ' ἔφερε ἐδῶ ὁ Τζίμ... ἢ μᾶλλον τ' αὐτοκίνητό του μὲ τὸ Στάϊγκ.

— Τὸ περίμενα..

"Ενοιωθα μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναρτσήσω, γιὰ τελευταία φορά, ἀν... Μὰ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ρωτήσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ἂν σκότωσε ἢ σχι; "Ηταν ἀδύνατο!

— Δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶς... παρατήρησα.

— Ποῦ;

— Στὴν κηδεία. 'Αρκετὲς στενοχώριες εἶχες, τὸν τελευταῖο καιρό!

— Μπᾶ, εἶμαι συνηθισμένη, εἶπε μ' ἕνα κουρασμένο χαμόγελο. "Εχασα τὴ μητέρα μου, ἕνα θεῖο μου, μιὰ θεία, ἕνα ξάδερφο... καὶ τώρα τὸ Ντένις.

'Ανασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ πρόσθεσε:

—"Ολοι οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουνε κάποτε.

Τὴν κύτταξα προσεχτικά.

Ξανάρχισε νὰ μιλάη — γιὰ τὸν ἑαυτό της μάλλον. Σκεπτότανε μὲ δυνατὴ φωνή:

—"Ηταν ὅμορφος, ἔτσι ξαπλωμένος κι' ἀκίνητος! Δὲν ἦταν πιά... ἕνας ἄντρας. Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ. Δὲν εἶχε πιὰ τίποτα τὸ ἄσχημο.

Κύτταξε τὰ χέρια της καὶ συμπλήρωσε:

— Φαινόταν ἕνας ἀληθινὸς ἄ" θρωπος τοῦ κόσμου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Χρειάστηκα μιὰ ὥρα πέρ'που, γιὰ νὰ πάω στὴν Πασαντένα. "Ετρεξα μὲ 130 στὸν αὐτοκινητόδρομο. Εὐτυχὼς ποὺ πήγαινε καλὰ τ' αὐτοκίνητό μου, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσα ν' ἀνεχτῶ καμμιὰ ἀνωμαλία, μὲ τὰ νεῦρα ποὺ εἶχα...

Καθὼς σωφάριζα, σκεπτόμουν ἕνα σωρὸ πράγματα: τὸ μυθιστόρημά μου, ἐπὶ παραδείγματι, ποὺ ἀργοῦσε νὰ προχωρήσῃ. Τὴ ζωή μου, ποὺ μπλεκόταν ὁλοένα πιο πολύ. Τὴν Πέτζυ, ποὺ γινόταν κάθε μέρα πιὸ αἰνιγματική...

Γι' αὐτὸ πήγαινα τώρα στὴν Πασαντένα: γιὰ νὰ δῶ τὸν πατέρα της. "Θελα νὰ τὸν γνωρίσω, νὰ τοῦ μιλήσω. "Επρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος σ' ὅλα αὐτά, κάτι ποὺ τὰ ἐξηγοῦσε...

'Ο Λίστερ ἔμενε σὲ μιὰ βιλλίτσα, κοντὰ στὸ Πολυτεχνεῖο.

Τὸ σπίτι ἦταν ταχτικό, νοικοκυρεμένο — δὲν ξέρω ἂν ἀπ' τὸν καπετάνιο, τὸ γυιό του ἢ τὸν ὑπηρέτη... Πάντως, ὁ κῆπος ἦταν περιποιημένος, τὸ σπίτι φρεσκοβαμμένο, ὅλα καθαρὰ καὶ συγυρισμένα.

Καταλάβαινε κανεὶς ἀμέσως πὼς ἔμενε ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐνδιαφερότανε κυρίως γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι...

Χτύπησα τὸ κουδοῦνι καὶ περίμενα στὴν ἐξώπορτα, κυττάζοντας τὰ καλογυαλισμένα κάγκελλα τῆς σκάλας καὶ τὰ ὁλοκάθαρα σκαλοπάτια. "Ολα λάμπανε. Τὸ φαΐνο χαλάκι, μὲ τὴ λέξι «Καλῶς ὡρίσατε», δὲν εἶχε ἴχνος σκόνης.

Μοῦ ἄνοιξε ἕνας νέος, μικροκαμωμένος, χλωμός, μὲ γυαλιά. "Εμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν Πέτζυ. Φοροῦσε μαῦρο παντελόνι, ἄσπρο πουκάμισο, καὶ γραβάτα μὲ μικρὸ καλοσφιγμένο κόμπο.

'Ηταν ἀκόμα πιὸ μνῶμ ἀπὸ μένα. Καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ πάρῃ βραδεῖο σὲ ἀντρικὰ καλλιστεῖα...

— Εἴσαστε ὁ Φίλιπ Λίστερ; τὸν ρώτησα.

— Μάλιστα.

— Εἶμαι ἕνας φίλος τῆς Πέτζυ. Δὲν ξέρω ἂν σᾶς ἔχη μιλήσει γιὰ μένα.

—"Οχι, ἀπάντησε μ' ἀμηχανία. Δὲ μοῦ ἔχει πῆ τίποτα.

Τοῦ ἔδωσα τὸ χέρι μου, νοιώθοντας τὸ γελοῖο τῆς καταστάσεως κι' ἕνα κάποιο θυμὸ κατὰ τῆς Πέτζυ. Μήπως τοὺχε ντροπιάσει γιὰ μένα; 'Ηταν φυσικὸ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα τὸ ἀντρικό μου φιλότιμο.

— Λέγομαι Ντέϊβιντ Νιοῦτον, πρόσθεσα.

— Χαίρω πολύ... Περάστε μέσα, κύριε.

Μὴ χαλᾶτε
ἄδικα τὰ χέρια σας

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

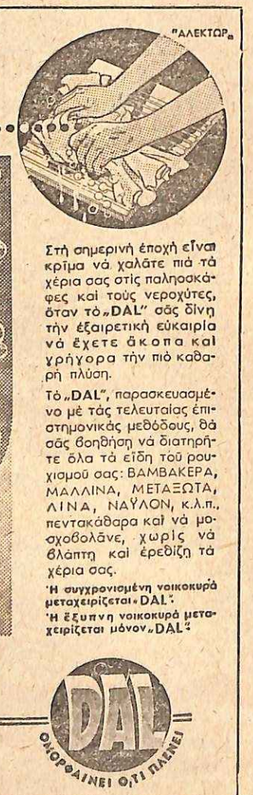

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι κρῖμα νὰ χαλᾶτε πιὰ τὰ χέρια σας στὶς παληοσκάφες καὶ τοὺς νεροχύτες, ὅταν τὸ „DAL" σᾶς δίνῃ τὴν ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ ἔχετε ἄκοπα καὶ χρήγορα τὴν πιὸ καθαρὴ πλύση.

Τὸ „DAL", παρασκευασμένο μὲ τὰς τελευταίας ἐπιστημονικὰς μεθόδους, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ διατηρῆτε ὅλα τὰ εἴδη τοῦ ρουχισμοῦ σας: ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ΛΙΝΑ, ΝΑΫΛΟΝ, κ.λ.π., πεντακάθαρα καὶ νὰ μοσχοβολάνε, χωρὶς νὰ θλάπτῃ καὶ ἐρεθίζῃ τὰ χέρια σας.

'Η συγχρονισμένη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται «DAL».
'Η ἐξυπνη νοικοκυρὰ μεταχειρίζεται μόνον „DAL".

ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΟΧΡΩΜ

DAL
ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΟΛΑ ΠΛΕΝΕΙ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

622 σελίδες, 120 εἰκόνες, 3 βιβλία σὲ ἕνα τόμον. Περιέχει: 'Ανατομικὴ περιγραφή. 'Ανικανότητα ἀνδρός. 'Αναφροδισία. Ψυχρότης. Θεραπεῖες. Στείρωσις ἀνδρός, γυναικός. Τεχνητὴ γονιμοποίησι. Ψυχολογία τοῦ "Ελληνος καὶ τῆς 'Ελληνίδος. Διαστροφές. 'Ερμαφρόδιτοι. 'Ελεύθερος ἔρως καὶ παρθενία. Καὶ πολλὲς ἱστορίες παθόντων ἰδιόγραφες. Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 60 δραχ. στὴ διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως 'Αλέξη Τσακίρη, 'Αγ. Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στὶς ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ τὸ μόνο ἑλληνικὸ βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμο. 'Εξωτ. δολλ. 5.

Μαλλιά λαμπερά καί ὡραῖα..

..θἄχετε πάντα ὅταν χρησιμοποιεῖτε τὸ περίφημο Σαμπουὰν μὲ αὐγὸ GLEMO

Λούσιμο εὐχάριστο
Τόνωσις τῶν μαλλιῶν

- Σκληρὰ μαλλιὰ μαλακώνουν
- Λεπτὰ μαλλιὰ δυναμώνουν
- Θαμπὰ μαλλιὰ γίνονται γυαλιστερὰ

Κάθε λούσιμο μὲ ΓΚΛΕΜΟ δίνει ὑγεία στὰ μαλλιά σας καὶ τὰ δυναμώνει. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ Σαμπουὰν μὲ αὐγὸ περιέχει λεκιθίνη καὶ χοληστερίνη, δύο συστατικὰ ποὺ χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ τρίχα γιὰ νὰ εἶναι πάντα ὑγιὴς καὶ ὡραία.

'Επὶ πλέον προσφέρετε στὰ μαλλιά σας ἄρωμα φρεσκάδα καὶ λαμπερὴ γυαλάδα

Τὸ GLEMO διατίθεται σὲ φιάλας καὶ σωληνάρια

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 25-739

Προϊόν τῶν Γερμανικῶν
Ἐργοστασίων **WELLA** A.E

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης καί Ξενοφῶντος 14
Τηλ. 32.741

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)
Δεχεται: 9—1 π.μ. καί 5—7 μ.μ
ὁδός Μετσόβου 25. 1ος ὄροφος (στά-
σις Μουσείου) Τηλ 810-975

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

"MIRACLE,, ἡ μόνη πού-
δρα πού προστατεύει τά
ξηρά δέρματα.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ
"MIRACLE,, Ε.Ε.
ΕΡΜΗΣ 22 - ΤΗΛ. 813.687

Τό χειροσφίξιμό του ἦταν πολύ χλιαρό. Μιλοῦσε κι' αὐτός διστακτικά, ὅπως ἡ Πέτζυ, σάν νά μήν εὕρισκε εὔκολα τίς λέξεις του.

Μπῆκα στό σπίτι. Τό ἐσωτερικό του ἦταν τό ἴδιο περιποιημένο ὅσο καί τό ἐξωτερικό. Παντοῦ ἐπικρατοῦσε τάξις ὑποδειγματική. Ἐμοιαζε περισσότερο μέ σῖθουσα ἀναμονῆς γιατροῦ, παρά μέ ἀληθινό σπίτι.

Σίγουρα, ὁ Λίστερ διατηροῦσε τό νοικοκυριό του ὅπως τό πλοῖο του ἄλλοτε. Ὁ τύραννος αὐτός ἀπαιτοῦσε νά ναι ὅλα ἄψογα.

Ὁ Φίλιπ μοῦ εἶπε νά καθήσω. Ἦταν λίγο ψηλότερος ἀπ' τήν Πέτζυ καί πολύ ἀδύνατος. Φαινότανε κουρασμένος, ἐξαντλημένος. Τόν φανταζόμουνα νά μελετᾶ βιβλία μηχανικῆς ὡς τίς «μικρές ὧρες». Κάθησα στό ντιβάνι κι' αὐτός στήν ἄκρη μιᾶς καρέκλας, σαν δειλός πελάτης ἑνός ἐπιπλοποιείου, πού φοβᾶται μή σπάση κάτι ὁχί δικό του...

Τό δωμάτιο ἦταν ἀπίστευτα καθαρό — τόσο πού θἄλεγε κανείς πώς εἶχε περάσει ἀπό ἀπολύμανση. Ὅλα λάμπανε. Οἱ πίνακες πού κρέμονταν στούς τοίχους, εἶχαν μιά τελεία συμμετρία. Παρίσταναν θαλασσινά τοπία, πλοῖα, ναυτικούς...

Μέσα σ' ἕνα κάδρο ὑπῆρχε το διάταγμα τῆς ἀποστρατεύσεως τοῦ πλοιάρχου Λίστερ.

Ὁ Φίλιπ ξερόδηξε, γιά νά καθαρίση τό λαιμό του.

— Τί κάνει ἡ Πέτζυ; μέ ρώτησε.

— Καλά εἶναι.

— Εἶχε ἔρθει ἐδῶ τήν περασμένη βδομάδα.

— Ναί, μοῦ τό εἶπε.

— Καί... βρῆκε ἐργασία;

—"Οχι. "Οχι ἀκόμα. Πιστεύω πώς φἀχνει...

Χαμογέλασε ἐλαφρά καί μέ ρώτησε:

— Τήν ξέρετε ἀπό καιρό;

—"Ενα μήνα περίπου.

Ἔκανε μιά χειρονομία ἐκπλήξεως.

—?Α!... Εἴσαστε ἀπ'τήν Καλιφορνία.

Εἶχα τήν ἐντύπωσι πώς μποροῦσε νά φλυαρῆ ὁλόκληρη μέρα γιά τόνα καί γιά τ' ἄλλο, πρίν μέ ρωτήση γιά τό σκοπό τῆς ἐπισκέψεώς μου.

—"Ἐρχομαι ἀπ' τή Νέα Ὑόρκη, ἀπάντησα. Πέστε μου, μήπως...

— Κάποτε θἀπρόκειτο νά πάω στή Νέα Ὑόρκη. Ὕστερα ὅμως ἄλλαξα ἰδέα.

— Μήπως εἶν' ἐδῶ ὁ πατέρας σας;

Μέ κύτταξε σάν παραζαλισμένος.

— Ναί, ἀπάνω εἶναι, μοῦ εἶπε. Κοιμᾶται.

—?Α, καλά.

— Θέλετε νά τόν δῆτε;

—"Αν εἶναι δυνατόν...

Ὁ Φίλιπ στριφογύρισε στό κάθισμά του.

— Μήπως... μήπως μπορῶ νά σᾶς φανῶ χρήσιμος; μέ ρώτησε

Δίστασα λίγο, κι' ὕστερα εἶπα:

—"Ισως. Θἄθελα νά μοῦ δίνοτε μερικές πληροφορίες γιά τή Πέτζυ.

—?Α!

— Μπορεῖτε νά μοῦ μιλήσετε γιά τό γάμο της;

— Τό γάμο της;... Μά, πέστε μου... εἶναι ἀνακατεμένη πραγματικά ἡ Πέτζυ... σ' αὐτές τις φρικτές ἱστορίες;

Πρόφερε τήν τελευταία φράσι μέ χαμηλή φωνή. Δέν τολμοῦσε νά πῆ τή λέξι «δολοφονία»...

— Δυστυχῶς, ναί, ἀπάντησα.

—Τήν καϋμένη τήν Πέτζυ! Θἄναι ἄνω - κάτω... Ὅταν ἤρθε ἐδῶ, δέ θέλησε νά μᾶς πῆ πολλά πράγματα. Κι' ὁ πατέρας μου...

Σώπασε πάλι, μέ φανερή ἀμηχανία.

— Σκότωσε ἡ Πέτζυ τόν ἄντρα της; ρώτησα ἀπότομα.

Ὁ Φίλιπ ἀνασκίρτησε, σάν νἄχε πλαταγίσει ἕνα μαστίγιο πάνω ἀπ' τό κεφάλι του. Κύτταξε πρός τό χώλ. Φοβότανε, προφανῶς, μήν τόν ἀκούση ὁ πατέρας του...

— Τόν σκότωσε; ξαναρώτησα.

"Εγνεψε «ναί» μέ τό κεφάλι. Ὥστε ἦταν ἀλήθεια λοιπόν! Δέ μποροῦσα νά ἔχω πιά τήν παραμικρή ἀμφιβολία!

— Ξέρετε γιατί;

Δέν ἦταν σωστό νά τοῦ κάνω αὐτή τήν ἐρώτησι. Μά ἡ περιέργειά μου δέ μ' ἄφησε νά φανῶ διακριτικός...

— Δέν... δέν ξέρω, ἀπάντησε.

—"Εχω τό λόγο μου ποὺ σᾶς ρωτάω. Ἡ Πέτζυ εἶναι μπλεγμένη τώρα σέ δυό καινούργιους φόνους. Γι' αὐτό...

Ἀκολούθησε μιά βαρειά σιωπή. Ὁ Φίλιπ μέ κύτταζε, μέ δυσπιστία. Μά κι' ἐγώ ὁ ἴδιος εἰχα κλειδαμπαρώσει μέ τά λόγια μου. Νά ὑποπτεύωμαι τήν Πέτζυ γιά δολοφονία!...

Μά κατάλαβα ἐπιτέλους πώς μποροῦσε πολύ καλά νά εἶχε κάνει κι' αὐτά τά δυό ἐγκλήματα... "Ενα χάσμα εἶχε ἀνοίξει ξαφνικά ἀνάμεσά μας. Κι' ἄλλες ἀκόμα ἀποκαλύψεις θά τό μεγάλωναν, κάνοντάς το ἀληθινή ἄβυσσο.

Φοβόμουν σχεδόν νά μάθω πιό πολλά, νά βεβαιωθῶ ἀπόλυτα...

—Ὑποπτεύονται τήν Πέτζυ; μουρμούρισε ὁ Φίλιπ.

— Ναί, Καταλαβαίνετε τώρα...

Ξαφνικά ἀκούστηκε μιά φωνή βροντερή:

— Ποιός χτύπησε τό κουδοῦνι, Φίλιπ;

Καί φάνηκε στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας ὁ Ἀαρών Λίστερ, ἴσιος κι' ἀλύγιστος.

Ἦταν ψηλός κι' αὐτός. Ἡ Πέτζυ τοὔμοιαζε. Εἶχε στό πρόσωπό της μιά ἔκφρασι κάπως ἀντρίκια, πού τήν εἶχε πάρει ἀπ' τόν πατέρα της.

Ὁ γερο-Λίστερ μιλοῦσε στό Φίλιπ, χωρίς νά μ' ἀφίση ἀπ' τά μάτια του.

— Εἶν' ὁ κύριος Ντέιβιντ Νιοῦτον, μπαμπᾶ, τοῦ εἶπε ὁ γυιός του.

Εἶχα σηκωθῆ, ὅταν μπῆκε ὁ καπετάνιος. Μοῦ φάνηκε πώς ἔβλεπα τόν τρομερό Κάπταιν Μπλάϊ στή γέφυρα τοῦ «Μπάουντυ», ἕτοιμο νά πνίξη τήν ἀνταρσία μέ τήν πρώτη της ἐκδήλωσι, νά ρίξη στά σίδερα ὅλους τούς ναῦτες του... Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε τήν ἀπάθεια τῆς πέτρας. Νόμιζε κανείς πώς ἔβλεπε μιά ἀπ' τίς πελώριες ἐκεῖνες μορφές, τίς σκαλισμένες στίς πλαγιές τῶν Βρακωδῶν Ὀρέων.

— Νιοῦτον... πρόφερε.

Στριφογύριζε τ' ὄνομά μου μέσα στό στόμα του, σάν νά ἤθελε νά βεβαιωθῆ πώς δέν ἦταν δηλητήριο...

Μέ κύτταζε μέ μιά ματιά διαπεραστική, σάν νάταν ἀκόμα διαστῆς στό ναυτοδικεῖο κι' ἐγώ λιποτάκτης, ὑποψήφιος γιά 20 χρόνια φυλακή...

—Ὁ κ. Νιοῦτον εἶναι φίλος τῆς Πέτζυ, μουρμούρισε φοβισμένα ὁ γυιός του.

Ὁ πατέρας δέν ἀπάντησε. Πῆγε ὡς τό τζάκι καί γύρισε πάλι πρός τό μέρος μου, πάντα δίχως ἔκφρασι.

— Θέλατε νά μέ δῆτε... πρόφερε.

Δέν ἦταν ἐρώτησι. Τό θεωροῦσε βέβαιο. Ποτέ δέ θά τοῦ περνοῦσε ἀπ' τό μυαλό ἡ ἰδέα πώς μποροῦσε κανείς νά πάη στό σπίτι του γιά νά δῆ τό Φίλιπ...

— Μάλιστα, ἀπάντησα.

— Μπορῶ νά μάθω τό γιατί;

Τό ὕφος του ἦταν εὐγενικό. Στήν πραγματικότητα ὅμως, τά λόγια του αὐτά σημαίνανε: «Μίλησε, ἄνθρωπέ μου, ἀλλοιῶς θά σέ πετάξω ἔξω!»

Ἀναρωτιέμαι πάντα γιατί νοιώθω τέτοια δειλία κι' ἀμηχανία μπροστά στούς ἀπολυταρχικούς τύπους... Μήπως γιατί δέν εἶμαι ἀρριβίστας; Γιατί παίρνω τή ζωή ὅπως ἔρχεται, κι' οἱ ἀποφασιστικοί ἄνθρωποι μέ κάνουν νά τά χάνω — αὐτοί οἱ ἄνθρωποι πού ἡ ζωή τους εἶναι μιά συνεχής πάλη;

Δέν ξέρω... Πάντως, μοῦ κάνουν πάντα ἐντύπωσι.

"Οσπου, γιά ν' ἀντιδράσω, λέω μέ τό νοῦ μου πώς γεννηθήκαμε ὅλοι μέ τόν ἴδιο τρόπο καί πώς ὁ Θεός μᾶς ἔφτιασε ὅλους μέ δυό πόδια, μέ δυό χέρια, μ' ἕνα κεφάλι...

"Οταν σκέφτηκα ἔτσι, μπόρεσα νά κυττάξω τό «φοβερό» πλοίαρχο Λίστερ στά μάτια, χωρίς νά δειλιάσω πιά. Τό ὕφος του εἶχε πάψει νά μοῦ κάνη ἐντύπωσι.

—'Ενδιαφέρομαι γιά τήν κόρη σας, τοῦ ἐξήγησα.

—'Αλήθεια; πρόφερε.

Τόλεγε εἰρωνικά ἡ περιφρονητικά;...

— Σκοπεύω νά τήν παντρευτῶ.

Δέν ξέρω ἄν τό σκεπτόμουν ἀληθινά, ἤ ἄν τόλεγα γιά νά δῶ τήν ἐντύπωσι ποὺ θἄκανα στόν καπετάνιο... Τά μαγουλά του τρεμουλιάσανε λίγο. Τό κορμί του ἔγινε ἀλύγιστο, σάν νἄχε καταπιῆ ἕνα σπαθί...

— Πιστεύω πώς ἡ κόρη μου ἔχει ἄλλους σκοπούς, εἶπε ξερά γιά νά βάλη τέλος στή συζήτησι.

—'Εγώ δέν τό πιστεύω.

"Εβλεπα ὡστόσο πώς τό σχέδιό μου εἶχε ἀποτύχει. Τώρα πιά δέ θά μοῦ μιλοῦσε... Γιατί νά μήν τά καταφέρνω καλά μ' αὐτούς τούς τύπους τῶν ἀνθρώπων;

— Δέ μ' ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη σας, εἶπε ὁ Λίστερ.

Αὐτό ἦταν ὅλο. Μοῦδινε νά καταλάβω πώς ἦταν καιρός νά φύγω... Θά περίμενε μάλιστα πώς θά τοὔκανα μιά βαθειά ὑπόκλισι καί θ' ἀπομακρυνόμουν ὁπισθοχωρώντας... Ὁ Φίλιπ ξερόδηξε.

— Κύριε Λίστερ... ἄρχισα.

— Πλοίαρχε Λίστερ, μέ διώρθωσε.

Ξεροκατάπια καί πρόσθεσα:

— Πλοίαρχε Λίστερ...

— Δέν ἔχω νά σᾶς πῶ τίποτα, μ' ἔκοψε ξερά.

— Κι' ὅμως πρέπει νά μάθω! Εἶναι ἀπαραίτητο. Ἡ κόρη σας βρίσκεται μπλεγμένη σέ μιά δολοφονία.

— Δέ μ' ἐνδιαφέρει ποσῶς σέ τί εἶναι μπλεγμένη ἡ κόρη μου.

— Μά, σᾶς παρακαλῶ, δέ μπορεῖτε...

Σώπασα, μή βρίσκοντας τί ἄλλο νά πῶ. "Εβλεπα πῶς δέ θά κατέληγα πουθενά. Ἦταν τό ἴδιο σάν νά προσπαθοῦσα νά λυώσω, ἕνα παγόβουνο μ' ἕνα σπίρτο...

— Δέν ἔχω νά σᾶς πῶ τίποτα ἀπολύτως!

Ὁ Ἀαρών Λίστερ μιλοῦσε μέ τόν τόνο τοῦ προέδρου τοῦ ναυτοδικείου. Θἄμενε τέτοιος ὡς τό θάνατό του... Μοῦ φαινόταν μάλιστα πώς τόν ἄκουγε νά δίνη διαταγές στούς νεκροθάφτες, στήν κηδεία του!

— Δέ φαντάζεστε, πλοίαρχε Λίστερ, πόσο ἐξανίσταται κανείς, ὅταν βλέπη ἕνα πατέρα ν' ἀδιαφορῆ τελείως γιά τήν τύχη τοῦ παιδιοῦ του!

"Εκλεισε τά μάτια του καί μούγκρισε:

— Κύριε Νιοῦτον, ἡ κόρη μου δέν ἀποτελεῖ πιά μέλος τῆς οἰκογενείας μου!

Τόν κύτταξα, κούνησα τό κεφάλι μου καί τοῦ γύρισε τήν πλάτη, λέγοντάς του:

— Χαίρετε!

— Χαίρετε, ἀπάντησε μέ τόν ἴδιο τόνο.

Χτύπησα θυμωμένα τήν πόρτα καί διέσχισα τόν κῆπο.

Αὐτός ἦταν ὅλο. Μοῦδινε νά καταλάβω πώς ἦταν καιρός νά φύγω... Θά περίμενε μάλιστα πώς θά τοὔκανα μιά βαθειά ὑπόκλισι καί θ' ἀπομακρυνόμουν ὁπισθοχωρώντας... Ὁ Φίλιπ ξερόδηξε.

— Κύριε Λίστερ... ἄρχισα.

— Πλοίαρχε Λίστερ...

— Δέν ἔχω νά σᾶς πῶ τίποτα, μ' ἔκοψε ξερά.

— Κι' ὅμως πρέπει νά μάθω! Εἶναι ἀπαραίτητο. Ἡ κόρη σας βρίσκεται μπλεγμένη σέ μιά δολοφονία.

Διακόπουλος

Μέ τίς
ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

Νά ἡ πούδρα σας

Πολύ ἁπαλή στρώνει θαυμάσια στό δέρμα, ἐξαιρετικά ὁμοιόμορφη, ἀρωματισμένη μέ τό λεπτότερο ἄρωμα, ἡ νέα πούδρα TOKALON σέ κουτί «CRYSTALE» θά σᾶς κάνη νά φαίνεσθε νεώτερη, ὡμορφότερη, πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 καί Γονία ΚΑΝΑΡΗ
ΤΗΛ 612-006 — ΑΘΗΝΑΙ

"Έπεσε στὸ ντιβάνι καὶ πρόσθεσε:

—"Ελα δῶ, κοντά μου, σὰν καλὸ παιδί!

Ὑπάκουσα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη σήμερα, βλέπω, τῆς εἶπα.

—"Οχι. Ψέμματα τὸ κάνω!

— Θάθελα νὰ μπορῶσα κι' ἐγώ... Εἶναι δύσκολο;

—"Οχι καὶ τόσο...

—"Α, πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιά... τὰ προσβλητικὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπα ἐκείνη τὴν ἡμέρα...

— Πότε;

—"Οταν σὲ ξανάφερα ἐδῶ.

— Μπᾶ, τὰ ἄξιζα!

Τῆς χαμογέλασα κι' ἤπια μιὰ γουλιὰ οὐΐσκυ.

— Στὴν ἀστυνομία πῆγε ὁ Τζίμ, εἶπες; ρώτησα. Γιατί; Τί συμβαίνει;

— Θέλουν κάτι νὰ τὸν ρωτήσουνε, ὑποθέτω. Σίγουρα, θάχουνε πιάσει τὸν ἔνοχο.

—"Αν συνέβη τέτοιο πρᾶγμα, ἔχασες τὸν ἄντρα σου!

— Μὰ μήπως τὸν εἶχα ποτέ; μουρμούρισε μ' ἀπογοήτευσι.

— Πότε θὰ τὸν ἀφίσης, "Ωντρεϋ;

— Καὶ σὺ πότε θ' ἀφίσης αὐτή... αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Ποτέ.

— Βλέπεις λοιπόν; Τὴν ἴδια ἀπάντησι σοῦ δίνω κι' ἐγώ.

Σήκωσε τὸ ποτῆρι της, κύτταξε τὸ οὐΐσκυ κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Φαίνεται τόσο ἀθῶο! παρατήρησε. Σὰν λίγο νερὸ χρωματιστό... Κι' ὅμως σὲ κάνει ἄνω—κάτω, ὅταν τὸ πιῆς!

Δὲν εἶπα τίποτε. Δὲν εἶχα ἄλλωστε τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ... Ὡστόσο, δὲν εἶχα διάθεσι νὰ φύγω. Εἶχα βαρεθῆ πιά, εἶχα κουραστῆ νὰ γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ καταλάβω. Εἶχα ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῶ, νὰ χαλαρωθοῦνε τὰ νεῦρα μου...

— Εἶσαι ὑπέροχη, εἶπα. Σωστὸ «πὶν - ἀπ γκέρλ»!

— Ξέρω νὰ ντύνωμαι...

— Κι' ἔχεις θαυμάσιο σῶμα, "Ωντρεϋ.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο, μικρέ μου Ντέϐυ... "Αχ, τί ἔχουμε πάθει κι' οἱ δυό μας!...

— Τί ἔχουμε πάθει;

— Ἐσὺ ἔχεις ἐρωτευτῆ μιὰ φόνισσα κι' ἐγώ...

— Σώπα, "Ωντρεϋ!

—"Α, σὲ πειράζει ἡ ἀλήθεια;..

— Πές μου, εἶν' ἀλήθεια πὼς ἡ Πέτζυ εἶχε πληγώσει κάποτε στὸ μπράτσο τὸ Ντένις;

— Νομίζω... Καὶ μάλιστα τόσο σοβαρά, ὥστε χρειάστηκε νὰ τοῦ τρυπῆ ὁ γιατρός!

— Μὰ γιατί; Τί τῆς ἔκανε;

— Πῶς νὰ ξέρω ἐγώ;

— Σίγουρα, θὰ τῆς ρίχτηκε ἄσχημα...

—"Ε, κι' εἶναι τόσο κακό, αὐτό; Ἐγώ, ἂν μοῦ ριχνόταν ἕνας ἄντρας, δὲ θὰ τοῦ πετσόκοβα τὸ μπράτσο!

— Αὐτὴ δὲν εἶναι σὰν ἐσένα. Δὲν ξέρεις τί ἔχει τραβῆξει...

— Δὲ μὲ νοιάζει καθόλου, Ντέϐυ!

— Καλὰ λοιπόν, ἂς ἀλλάξουμε θέμα. Πές μου, "Ωντρεϋ, ποιοὶ ἦταν ἐκεῖνοι οἱ παράξενοι τύποι ποὺ εἶδα στὴν κηδεία τοῦ Ντένις;

Μὲ κύτταξε διστακτικὰ πάνω ἀπ' τὸ χεῖλος τοῦ ποτηριοῦ της.

— Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ... μουρμούρισε.

—"Ακουσε. Ξέρω τὸ Τζίμ. Ξέρω καλὰ πὼς δὲν κέρδισε τὰ λεφτά του στὸ λαχεῖο...

Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια της καὶ πρόφερε:

— Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἀφίνει κέρδη...

—"Αστα αὐτά, "Ωντρεϋ! Ξέρεις τί θέλω νὰ πῶ... Μά, ἔννοια σου δὲν πρόκειται νὰ μεταχειριστῶ ἐναντίον του ὅσα θὰ μάθω. Δὲ θέλω νὰ σὲ στενοχωρήσω, ἀφοῦ ἔχεις τὴν κουταμάρα νὰ τὸν ἀγαπᾶς!

— Ποιὸν ἔπρεπε ν' ἀγαπάω;

— Δὲν ξέρω...

— Θέλεις νὰ μὲ φιλήσης, Ντέϐυ;...

Ἔσκυψα πάνω της. Τὰ ζεστὰ χείλια της μισάνοιξαν λίγο, κάτω ἀπ' τὰ δικά μου. Ἀναστέναξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Τί ὡραῖα ποὺ φιλᾶς, Ντέϐυ! Καιρὸ εἶχα νὰ μὲ φιλήσουνε!...

—"Ωντρεϋ, μίλησέ μου γιὰ τὸ Τζίμ.

Κάθησε ἄνετα στὸ ντιβάνι, γέμισε πάλι τὸ ποτῆρι της καὶ μοῦ χαμογέλασε. Πῆρε ὕστερα σοβαρὸ ὕφος κι' ἄρχισε:

— Εἶναι ἁπλὰ τὰ πράγματα. Ὁ Τζὶμ ἔχει σχέσεις μὲ τὶς συμμορίες τῶν γκάνγκστερς... Ἀρχισε τὴν καριέρα του σὰν ἕνας συνηθισμένος δικηγόρος. Κατάλαβε ὅμως γρήγορα πὼς εἶχε πολὺ λίγες πιθανότητες νὰ πετύχη ἔτσι.

»Δέχτηκε τότε δυὸ ὑποπτους πελάτες. Τοὺς ὑπερασπίστηκε, Γλύτωσε τὸ κεφάλι τοῦ ἑνὸς καὶ πέτυχε τὴν ἀθώωσι τοῦ ἄλλου. Ἔβγαλε πολλὰ λεφτὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κι' ἀπόχτησε μιὰ γερὴ φήμη. Τὸν μάθανε ὅλοι καὶ τὸν προτιμάνε ἀπὸ τότε.

— Τὄξερες ἐσύ;

— Στὴν ἀρχή, ὄχι. Μὰ δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸ κρατήση μυστικὸ ἀπὸ μένα. Βλέπεις, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔρχονταν στὸ σπίτι μας... Πῶς νὰ τοὺς ἀπομακρύνη;

»Ὅταν τόμαθα, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν παρατήσω... Μὰ δὲ μπορῶ, τὸ ξέρεις καλά! Προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ λογικευτῆ. Μὰ δὲν κατάφερα τίποτα.

— Μήπως ὁ Ντένις τὸν εἶχε φοβερίσει ποτὲ πὼς θὰ τὸν κατάγγελλε;

Δὲν ἀπάντησε. Ἐπανέλαβα τὴν ἐρώτησί μου:

— Τὸν φοβέρισε;

—Ὁ Ντένις δὲν ἤξερε τί ἔκανε καὶ τί ἔλεγε... Φοβέριζε ὅλο τὸν κόσμο...

—"Ετσι ἐξηγεῖναι γιατί ὁ Τζὶμ ἔϐαλε νὰ τὸν σκοτώσουνε!

— Ντέϐυ! Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ τὸ λές, αὐτό!

—"Ακουσε. Ξέρεις ποιὸς εἶναι ὁ Στάϊγκ;

Δὲ μοῦ ἀπάντησε.

—"Ηταν ἄλλοτε γκάνγκστερ στὸ Σικάγο, πρόσθεσα. Φονιὰς ἐπὶ πληρωμῆ!

Βλέποντάς την, νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσε.

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ Τζόνες, συνέχισα. Μοῦδειξε μάλιστα καὶ τὸ δελτίο του. Τὸν ὑποπτεύονται πὼς σκότωσε μιὰ ντουζίνα ἀνθρώπους! Κι' εἶναι ὁ σωφὲρ τοῦ ἄντρός σου, "Ωντρεϋ!

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια, Ντέϐυ;

— Στ' ὁρκίζομαι, "Ωντρεϋ!

"Εκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι της.

—"Ω, Θεέ μου! μουρμούρισε. Καϋμένε μου Τζίμ!...

Πῶς μποροῦσε ἀκόμα νὰ τὸν ἀγαπᾶ, μ' ὅλ' αὐτά; Τῆς τὸ εἶπα...

—"Οχι, Ντέϐυ, σώπα! Τὸν ἀγαπῶ. Δὲ μπορῶ νὰ κάνω τίποτα... Δὲ σ' ἐμποδίζω κι' ἐγὼ ν' ἀγαπᾶς ἐκείνη τὴν κοπέλλα, μ' ὅλο ποὺ βρίσκω πὼς εἶναι μιὰ τρέλλα σου.

—'Εγὼ δὲν εἶμαι βέϐαιος πὼς τὴν ἀγαπάω.

— Μακάρι! Ἐλπίζω νὰ ξεμπλέξη τοὐλάχιστον ὁ Ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας, χωρὶς πολλὲς ζημιές.

Τὴν ἀγκάλιασα ἀπ' τὴ μέση. Μὰ ἔμεινε κρύα, πάγος.

Κύτταξε τὸ ποτῆρι της. Τ' ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι καὶ μοῦ εἶπε:

— Πιστεύω πὼς θἄκανες καλλίτερα νὰ φύγης...

Ἡ δύστυχη! Δὲν ἦταν συστηματικὰ ἀλκοολική, ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα ἀδικημένη κι' ἀπατημένη, χωρὶς τρυφερότητα, δίχως ἔρωτα..

— Θἄθελα πολὺ νὰ μποροῦσες νὰ βασιστῆς σὲ κάποιον... σὲ μένα, ἂς ποῦμε!

— Εὐχαριστῶ, ἀγόρι μου.

Μοῦ χαμογέλασε εὐγενικὰ καὶ σηκώθηκε. Τὴν ἀκολούθησα, πατῶντας στὸ παχὺ χαλί.

Πνιγόμουν μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς τραγωδίας... Ἡ "Ωντρεϋ θὰ ζοῦσε καὶ θὰ πέθαινε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, σέρνοντας μαζί της τὴν ἀπελπισία της, ὅσο ζοῦσε ὁ Τζίμ, καὶ μετὰ τὸ θάνατό του ἀκόμα.

★

Γύρισα στὸ σπίτι μου καὶ προσπάθησα νὰ ἐργαστῶ στὸ μυθιστόρημά μου. Μὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο. "Εγραφα εἴκοσι φορὲς τὴν ἴδια φράσι.

Διάϐασα ἐφημερίδα. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε καινούργιο. Δὲν εἶχαν βρεθῆ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα πάνω στὸ δεύτερο γάντζο...

Πέταξα τὴν ἐφημερίδα καὶ πῆρα στὸ τηλέφωνο τὴν Πέτζυ. Δὲν ἀπαντοῦσε. Πῆγα ὡς τὸ σπίτι της. Δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Ἀπογοητευμένος, πῆγα νὰ φάω σὲ μιὰ ταϐέρνα.

"Οταν γύρισα σπίτι μου, προσπάθησα πάλι νὰ γράψω. Μὰ δὲν τὰ κατάφερα. Σκεπτόμουν συνεχῶς τὴν Πέτζυ. "Ελεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς θἄταν μαζὶ μὲ τὸ Τζίμ..

Κι' ὅμως ἤμουν σχεδὸν εὐχαριστημένος, γιατὶ εἶχα ἐπιτέλους ἕνα καλὸ λόγο νὰ τὴν ἀηδιάσω. "Επρεπε νὰ φύγω, ὅσο κι' ἂν θὰ μοῦ κόστιζε... Μ' ἔσπρωχνε ἡ ἴδια μακρυά της...

Προσπάθησα νὰ διαϐάσω. Ἀδύνατο καὶ πάλι... Δὲν κατώρθωσα οὔτε ν' ἀκούσω ραδιόφωνο. Βγῆκα ἐπιτέλους καὶ πῆγα στὸν κινηματογράφο.

★

— Κούκου! φώναξε ἡ Πέτζυ ἀπ' ἔξω, χαρούμενα, χτυπῶντας τὸ τζάμι μου.

Πετάχτηκα ἀμέσως ἀπάνω καὶ τῆς ἄνοιξα. Μάλις μπῆκε, τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου.

«Εἶμαι ἡ; ἐγὼ σὰν τὴν "Ωντρεϋ — Ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου. Μιλάω, μιλάω... καὶ στὸ τέλος, ἅταν βρεθῶ κοντά της, δὲ μπορῶ παρὰ νὰ τὴν ἀγαπάω!»

— Σὲ ξύπνησα, Ντέϐυ; μοῦ εἶπε παιχνιδιάρικα.

— Μὰ ὄχι, καθόλου...

— Τί πρόκειται νὰ κάνης σήμερα;

"Ημουν ἕτοιμος νὰ τῆς πῶ πὼς ἔπρεπε νὰ δουλέψω γιὰ τὸ βιϐλίο μου. Μὰ τότε θἄφευγε... κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὴ χάσω! Μόνο ὅταν βρισκόμουν μακρυά της, ἀποφάσιζα νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Μόλις τὴν ξανάϐλεπα, καταλάϐαινα πὼς ἦταν ἀδύνατο...

— Τίποτα τὸ συγκεκριμένο, ἀπάντησα.

— Πᾶμε περίπατο;

—"Οπως θέλεις.

Τὸ κέφι της χάλασε ἀμέσως.

—"Α, ἐσὺ δὲν τὸ θέλεις; Δὲ θὰ σ' εὐχαριστήσῃ; παρατήρησε.

— Μὰ τί λές, ἀγάπη μου! Μὴ μὲ παρεξηγῆς, εἶμαι ἀκόμα ἀπ' τὸν ὕπνο... Ἐτοίμασε νὰ φᾶμε κάτι, ὅσην ὥρα θὰ παίρνω ἕνα ντούς.

Χαμογέλασε κι' ἔτριψε τὸ μάγουλό της πάνω στὸ δικό μου, μ' ἕνα εὐτυχισμένο στεναγμό.

Σκέφτηκα πώς, ὕστερα ἀπ' τὶς χθεσινοβραδυνὲς ἀποφάσεις μου, ξαναρχίζαμε τώρα ἀπ' τὴν ἀρχή. Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάνω ἀλλοιῶς!

Ἐνῶ ντυνόμουνα, μετὰ τὸ ντούς, τῆς πρότεινα:

— Πᾶμε στὸ Γκρίφιθ Πάρκ;

— Ναί, ναί, Περίφημα! φώναξε...

"Ηταν ἕνα κοριτσάκι ἀκόμα. Μὲ λίγη ἀγάπη καὶ στοργή, ϑἄταν εὐτυχισμένη, σὰν βασίλισσα.

— Θέλεις νὰ φτιάσω σάντουϊτς; μὲ ρώτησε.

— Σύμφωνοι. Πάω ν' ἀγοράσω ὅ,τι χρειάζεται.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ φᾶμε πρῶτα. Τάχω ἑτοιμάσει ὅλα.

Στὸ τραπέζι, μιλοῦσε διαρκῶς.

—Ὁ Τζὶμ μοῦ εἶπε πὼς δὲ θὰ χρειαστῆ κἂν νὰ παρουσιαστῶ στὴ δίκη. Ὡραῖα δὲν τὰ κατάφερε;

— Ναί, ἀγάπη μου, πολὺ ὡραῖα.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη!... Ὁ φόϐος μοῦ εἶχε κόψει τὸν ὕπνο...

Ὁ καιρὸς ἦταν ὑπέροχος. Μιὰ μέρα γλυκειά, ποὺ σ' ἔκανε νὰ τὰ ξεχνᾶς ὅλα — ἀκόμα κι' ἂν ἕνα δίπλο ἐγκλήμα σοῦ φαρμάκωνε τὴ ζωή... Τὰ ξεχνοῦσες ὅλα, ἀρκεῖ μονάχα νὰ πήγαινες περίπατο στὴν ἐξοχὴ μὲ τὴ φιλεναδίτσα σου. Εἶναι παράξενο πόσο μπορεῖ ν' ἀλλάξη ἡ ζωὴ μὲ κάτι μικροπράγματα: λίγο ἥλιο, ἕνα καλὸ αὐτοκινητάκι, ἕνα δροσερὸ ἀέρακι, τὸ ραδιόφωνο ποὺ παίζει τὸν ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸ ρόδο», ἕνα γυναικεῖο χεράκι πάνω στὸ μπράτσο σου...

Ἡ Πέτζυ φοροῦσε μιὰ κόκκινη κορδέλλα γύρω ἀπ' τὰ μαλλιά της, μιὰ ἐφαρμοστὴ μπλούζα, κόκκινη κι' αὐτή, παντελόνι καὶ πέδιλα. Πρόσεξα πὼς τραϐοῦσε συνεχῶς τὴ μπλούζα της γιὰ νὰ τὴ ϕαρδύνη, ἀλλὰ δὲν κατάφερνε νὰ μὴν καλλάη ἀπάνω της.

— Εἶσαι σωστὴ λιχουδιά! τῆς εἶπα.

Καὶ τῆς φίλησα τὰ μαλλιά. Γιὰ πρώτη φορά, ἐδῶ καὶ πολλὲς ϐδομάδες, ἐνοιωϑα μιὰ γαλήνη... σὰν νὰ ϐραπετεύαμε, νὰ φεύγαμε πρὸς τὸν ἥλιο, μακρυὰ ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα...

Μοῦσφιξε τὸ μπράτσο μὲ τὰ δυό της χέρια.

Κάναμε τρία τέταρτα τῆς ὥρας νὰ φτάσουμε στὸ πάρκο. Πηγαίναμε σιγά, φλυαροῦντας γιὰ τόνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο.

Δὲν τῆς εἶπα πὼς εἶχα πάει νὰ δῶ τὸν πατέρα της. Δὲν ἤξερα πὼς ϑὰ τὸπαιρνε, καὶ δὲν ἤθελα νὰ χαλάσω μιὰ τόσο ὁμορφη μέρα.

"Οπως ἔλεγε κι' ἡ Πέτζυ, τὸ Γκρίφιθ - Πὰρκ ἦταν ἀληϑινὴ ἐξοχή, τεράστιο, μὲ ψηλοὺς καὶ καταπράσινους λόφους, μὲ ἀσυγκρίτα τοπία, γεμάτα ἐλάφια καὶ ϐαρκάδια, ποὺ τρέχανε ἐλεύϑερα.

Κλείδωσα τ' αὐτοκίνητο καὶ κύτταξα γύρω μου. Ψηλά, πάνω σ' ἕνα λόφο, στὴν ἄκρη ἑνὸς δρόμου ὅλο στροφές, ϐρισκόταν ἕνα κτίριο μὲ ἄστρο ϑόλο, σὰν φρούριο.

Πήραμε τὰ φαγώσιμα ποὺ εἴχαμε μαζί μας, ἀφήσαμε τὸ μονοπάτι καὶ χωϑήκαμε ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα.

Ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Ἡ γῆ ἐϐγαζε ἀχνοὺς ἀπ' τὴ ζεστή.

Ἡ Πέτζυ εἶχε ἀνασηκώσει τὰ μανίκια της κι' ἐξακολουϑοῦσε νὰ τραϐάη τὴ μάλλινη μπλούζα της.

Ὁ ἥλιος ποὺ μ' ἔϐερνε στὸ κεφάλι, δὲ συντελοῦσε καϑόλου στὸ νὰ ξεκαϑαρίσω τὶς ἰδέες μου. Ὁ ἱδρώτας κυλοῦσε στὰ μελίγγια μου καὶ στὰ μάγουλά μου. Κύτταξα τὴν Πέτζυ ποὺ σκαρφάλωνε πρὶν ἀπὸ μένα, καὶ σκεπτόμουνα: «Ἂν μποροῦσα νὰ τὴν ἀγγίξω!...»

"Υστερα μοῦ ἦρϑε μιὰ ἄλλη ἰδέα:

Μήπως ἡ Πέτζυ, ὑποσυνείδητα, ντυνόταν καὶ ϕερνόταν μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ ἐρεϑίζη τοὺς ἄντρες καὶ νὰ τοὺς γεννᾶη τὸν πόϑο;...

"Ηταν ϕανερὸ πὼς τοὺς φόϐοτανε. Γιατί λοιπὸν τῆς συνέϐαινε ὁλόενα ἐκεῖνο ἀκριϐῶς ποὺ τὴ φόϐιζε περισσότερο ἀπὸ κάϑε τί;

...Ἐκεῖνο τὸ ἀγόρι, ὁ ἄντρας της, ὁ "Αλμπερτ, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς εἶχε μισοτρελλάνει... κι' ἐγὼ μαζί! Τί εἶχε λοιπὸν ἀπάνω της; Μήπως ὑπολόγιζε σοφὰ τὸ ϕέρσιμό της; Μήπως στὸ ϐάϑος ἐπιϑυμοῦσε ϕλογερὰ ἐκεῖνο ποὺ ἰσχυριζόταν πὼς ϕοϐόταν;...

Ὁ ἥλιος μὲ ζάλιζε — ὁ ἥλιος κι' ὅλες ἐκεῖνες οἱ συγκεχυμένες σκέψεις.

Ἡ Πέτζυ σταμάτησε καὶ κάϑησε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Κάϑησα κι' ἐγώ, δίπλα της.

— Οὔφ, τί ζέστη! εἶπε. Εἶμαι ἀσυνήϑιστη στὴν πεζοπορία.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Δὲν ἀποκτᾶ κανεὶς μῦς μὲ τὴ γραφομηχανή.

— Οὔτε καὶ μὲ τὴν τεμπελιά.

—Ὁ ἀδελφός σου μοῦ εἶπε πὼς ζητοῦσες δουλειά...

Σταμάτησα ἀπότομα. Τί ἤϑελα καὶ τόπα, αὐτό; "Επρεπε νὰ κόψω τὴ γλῶσσα μου, μ' ἕνα ψαλίδι!

Ἡ Πέτζυ γύρισε ἀπότομα καὶ μὲ κύτταξε.

— Πότε εἶδες τὸν ἀδελφό μου; πρόφερε.

Δίστασα, κι' ὕστερα τῆς διηγήϑηκα τὴν ἐπίσκεψί μου. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ ϑυμώση...

— Γιατί αἰσϑάνϑηκες τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶς ἐκεί; μὲ ρώτησε.

—"Ηϑελα νὰ δῶ τὸν πατέρα σου... νὰ μάϑω τί εἴδους ἄνϑρωπος σ' ἀνάϑρεψε.

Εἶχε ζαρώσει τὰ φρύδια της, δυσαρεστημένη.

Ὁ ἥλιος σχημάτιζε ἕνα ϕωτοστέϕανο γύρω ἀπ' τὰ χρυσὰ μαλλιά της. Τὸ ἀεράκι ἔπαιζε μὲ τὶς μπούκλες της.

— Λοιπόν, τὸν εἶδες;

— Ναί.

— Μποροῦσες νὰ μοῦ πῆς νὰ σὲ πάω ἐγώ...

— Σοῦ τόχα ζητήσει τρεῖς—τέσσερις ϕορές. Ποτὲ δὲν προϑυμοποιήϑηκες.

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ψαχουλεύουνε στὴ ζωή μου.

— Δὲ ψαχούλεψα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Χωρὶς σκοτοῦρες
Χωρὶς κινδύνους
Χωρὶς ἀπασχόλησι

ΚΑΘΑΡΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

8%

ΤΟΚΟΣ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ

ΣΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

Νὰ εἶναι χαρούμενο κι' εὐτυχισμένο...
ΒΕΒΕ-CONFORT
Πόρτ-μπεμπέ, στρατοῦλες, εἰδικὲς μπανιέρες, ζῶνες ἀσφαλείας, πάρκα καὶ ἄλλα 100 διάφορα καλοσχεδιασμένα εἴδη, γιὰ νὰ μεγαλώση ἀνετα τὸ παιδί σας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ
Καὶ φυσικὰ... κοντὰ στὸν Μαρινοπούλου

ΕΙΜΑΙ ἄσχημη!...

Πῶς ἐξηγοῦνται ὅλες οἱ παρα

ΤΗΝ ἡμέρα ποὺ συμπλήρωσε τὰ 21 χρόνια της, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἔπεσε ξαφνικὰ στὸ κρεβάτι της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Εἶμαι ἄσχημη!... ἄσχημη καὶ γρηά! Βογγούσε. Τὸ ξέρω καλά!

Ὁ ἄντρας της—ὁ κινηματογραφικὸς διευθυντὴς Ρογὲ Βαντὶμ—σάστισε στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα προστάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Μὰ πῆγε χαμένος ὁ κόπος του. Γιατὶ ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, τὸ εἴδωλο ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο, πιστεύει ἀπόλυτα πὼς εἶναι ἄσχημη! Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸν ἐφιάλτη τῆς ζωῆς της κι' ἀπειλεῖ νὰ καταστρέψῃ κάθε εὐτυχία της.

Ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐξηγηθοῦν οἱ παραξενιές της, τὰ νεῦρα της, οἱ κρίσεις καταπτώσεως ποὺ παθαίνει κάθε τόσο, ἀλλὰ κι' ἡ συμπεριφορά της γενικά. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικό της, τὸ κλειδὶ τοῦ χαρακτήρα της.

Εἶναι βέβαιη πὼς ἡ ἐπιτυχία της στὸν κινηματογράφο ἀποτελεῖ... μιὰ τερατώδη φάρσα!

— Γιατί θέλουν νὰ μὲ βλέπουνε; φωνάζει. Τί βρίσκουν σὲ μένα; Ποτὲ μου δὲν ὑπῆρξα ὁμορφη... οὔτε κι' ὅταν ἤμουν μικρὸ κοριτσάκι. Τὰ μαλλιά μου, ἦταν τότε ἁραιὰ καὶ φοροῦσα ματογυάλια!...

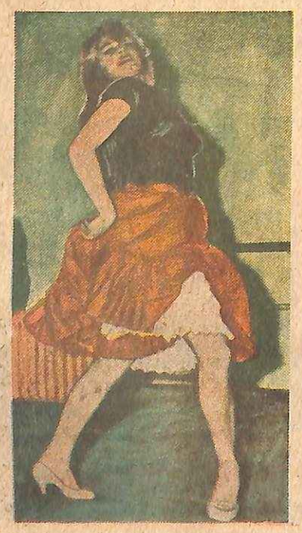

Ἡ Μπριζὶτ χορεύει «φλαμένκο» στὸ τελευταῖο της φιλμ («Ἡ γυναίκα καὶ τὸ νευρόσπαστο»).

Στέκεται συχνὰ μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς κρεβατοκάμαράς της, κυττάζει τὴν εἰκόνα της κι' ἀπογοητεύεται πικρά, συγκρίνοντάς την μὲ τὶς καλλονὲς τῆς ὀθόνης ποὺ θαυμάζει περισσότερο: τὴ Τζὴν Σίμμονς, τὴν Ἄβα Γκάρντνερ, τὴ Μαρία Σέλ, τὴ Σοφία Λόρεν...

Αὐτὲς εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη της, οἱ ἀληθινὰ ὅμορφες γυναῖκες τῆς ὀθόνης. Νοιώθει γι' αὐτὲς τὸν ταπεινὸ καὶ εἰδωλολατρικὸ θαυμασμὸ ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀνώνυμου κινηματογραφόφιλου.

Ὅταν κυττάζεται στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέτας της — ποὺ τὸν ἔχει ντύσει ὁλόγυρα μὲ μαῦρο ὕφασμα, σὰν νὰ πενθῇ—ἡ Μπριζὶτ ἀπελπίζεται μὲ τὸ πρόσωπό της. Τοῦ βρίσκει χίλια δυὸ ἐλαττώματα, τὸ μισεῖ κυριολεκτικά!

—Ἡ μύτη μου εἶναι ἀπαισία, λέει μ' ἀπελπισία. Προπάντων ὅταν τὴ ζαρώνω νευρικά, σὰν νὰ μυρίζω κάτι ἄσχημο! Τὸ στόμα μου... δὲν τρώγεται! Τὸ κάτω χεῖλος μου εἶναι χοντρύτερο ἀπ' τὸ ἐπάνω...

Ἀφοῦ ἔχει τέτοια πεποίθησι πὼς εἶναι ἄσχημη, εἶναι φυσικὸ νὰ ὑποπτεύεται ἐκείνους ποὺ τὴν κολακεύουνε γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ἀποφεύγει τὶς γνωριμίες μὲ ξένους. Ἐξάπτεται εὔκολα. Καὶ κάποτε μιὰ ἀσήμαντη παρατήρησι ἢ κάποιο περιστατικὸ σχετικὸ μὲ τὸ πρόσωπό της μπορεῖ νὰ τὴν κάνη νὰ βάλῃ τὰ κλάματα...

Συχνὰ τὰ νεῦρα της σπάζουν—ἰδίως ὅταν ἔχη ἐργασθῆ πολὺ στὸ στούντιο—καὶ τότε ἀναγκάζεται νὰ μπῇ σ' ἕνα παρισινὸ νοσοκομεῖο γιὰ ἀνάπαυσι καὶ θεραπεία.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, τὸ πρόσωπό της γεμίζει ἀπὸ ἕνα ἐξάνθημα, ποὺ χρειάζεται εἰδικὲς ἐνέσεις γιὰ νὰ ὑποχωρήσῃ. Πρόκειται γιὰ ἔκζεμα «ψυχοσωματικῆς» προελεύσεως, ἀποτέλεσμα δηλαδὴ τῆς ψυχικῆς της καταπονήσεως καὶ τῆς ταραχῆς της.

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΣ ΑΥΘΟΡΜΗΤΙΣΜΟΣ

Ἡ συμπεριφορά της χαρακτηρίζεται συχνὰ ἀπὸ ἕνα πρωτόγονο αὐθορμητισμό, δίχως φανερὸ λογικὸ εἰρμό. Κατὰ βάθος ὅμως, ἐξηγεῖται ἀπ' τὴν ἔμμονη ἰδέα της.

Ἐπειδὴ π.χ. ἀντιπαθεῖ τὸ πρόσωπό της, θεωρῶντας το ἄσχημο, ἐπεκτείνει τὴν ἀντιπάθειά της σὲ κάθε πρᾶγμα ὄχι ὡραῖο. Συχαίνεται κυριολεκτικὰ τοὺς ἄσχημους ἀνθρώπους—κι' ἡ ἰδιοτροπία της αὐτὴ μεγαλώνει ὁλοένα, μὲ τὸν καιρό.

Κι' ὅμως, ὀνειρεύεται νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο τὸ ρόλο ἑνὸς ἄσχημου κοριτσιοῦ, λαγώχειλου (μὲ σκισμένο δηλαδὴ τὸ ἄνω χεῖλος). Γιατί, μιὰ καὶ πιστεύει ἡ ἴδια πὼς εἶναι ἄσχημη, θέλει νὰ κάνη ὅλο τὸν κόσμο νὰ συμπεριστῇ αὐτὴ τὴν ἄποψί της!

Ἔχει ζητήσει λοιπὸν συχνὰ καὶ μὲ φορτικὴ ἐπιμονὴ ἀπ' τοὺς παραγωγούς της ἕνα τέτοιο ρόλο. Μὰ συναντάει πάντα μιὰ εὐγενικὴ ἄρνησί τους.

— Ξέρω πὼς δὲ θὰ μοῦ δώσουν ποτὲ αὐτὸ τὸ ρόλο! παραπονιέται. Γιατὶ ὁ κόσμος θέλει νὰ βλέπῃ μόνο ὡραῖα πρόσωπα, κι' ὄχι παραμορφωμένες κοπέλλες μ' ἐλαττωματικὸ στόμα. Πιστεύει δὲ πὼς βρίσκει σὲ μένα αὐτὸ ποὺ ζητάει!...

Κάποτε, ἡ Μπριζὶτ ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κινηματογράφο, τὴ ζωή, τὸν ἔρωτα, καὶ νὰ κλειστῇ σὲ μοναστήρι! Τὸ θεωροῦσε σὰν ἕνα ἄσυλο, γαλήνης καὶ σιωπῆς... Ἐκεῖ μέσα, θὰ ἔπαυε ἐπιτέλους νάναι «προσωπικότης»...

Εὐτυχῶς, τῆς πέρασε γρήγορα αὐτὴ ἡ μανία. Ὡστόσο δὲν ξέχασε τελείως τ' ὄνειρό της. Νοιώθει μιὰ συνεχὴ ἀνάγκη ἐξαγνισμοῦ, ποὺ ἐκδηλώνεται μ' ἕνα ὑπερβολικὸ πάθος καθαριότητος τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ συγχρόνως μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἔχει καλὴ καρδιά, παρ' ὅλες τὶς παραξενιές της.

Ὁ φόβος της μήπως παραμορφωθῇ ἐξωτερικεύεται καὶ μ' ἄλλους τρόπους. Δηλώνει π. χ. πὼς δὲ θέλει ποτὲ νὰ πετάξῃ μὲ ἀεροπλάνο. Καὶ τρομάζει ἀκόμη κι' ὅταν βλέπῃ κάποιον μὲ στολὴ ἀεροπόρου!

Ἀπ' αὐτὴ τὴν «ἰδιοτροπία» της προέρχεται μιὰ γενικώτερη ἀντιπάθειά της πρὸς ὅλες τὶς στολές. Ὅταν ὁδηγῇ αὐτοκίνητο, οἱ ἐπιβάτες του δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τὴν ταραχή της στὸ ἀντίκρυσμα ἑνὸς πόλισμαν!

Φοβᾶται ἐξ ἄλλου παθολογικὰ τὶς πυρκαγιές.

Ξενιὲς τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ

Κάποτε, ἐκεῖ ποὺ μαγείρευε μιὰ κόττα σὲ κάποιο φιλικό της σπίτι, τὸ πουλερικὸ πῆρε φωτιά. Ἡ Μπριζὶτ τὸ παράτησε ἀμέσως, ὥρμησε ἔξω ἀπ' τὴν κουζίνα κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

— Τὸ σπίτι καίγεται! φώναξε στὸν ἄντρα της. Εἰδοποίησε τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία! Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ μὴ βγοῦν οἱ φλόγες ἀπ' τὴν κουζίνα...

Ἐννοεῖται πὼς δὲ χρειάστηκε τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ἁπλῶς καὶ μόνο, κάποιος ἔσβυσε τὴν κόττα μὲ μιὰ πετσέτα...

Μὰ πέρασαν ἀρκετὲς μέρες, γιὰ νὰ συνέλθῃ ἡ Μπριζὶτ ἀπ' τὸν κλονισμὸ ποὺ εἶχε ὑποστῆ... Σ' ὅλο αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα, δὲν τόλμησε κανεὶς νὰ τῆς κάνη λόγο γιὰ τὸ περιστατικό, ἢ νὰ σχολιάσῃ τοὺς παράλογους φόβους της, γιατὶ θάβρισκε τὸ μπελὰ του ἀπ' αὐτήν...

ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ἡ Μπριζὶτ ἔχει ἕνα ὡραῖο μαῦρο σκυλί, ποὺ τὸ λέει «Κλόουν» καὶ τ' ἀγαπάει σὰν παιδί της.

Ἄλλωστε ἡ ἀγάπη της ἐπεκτείνεται γενικὰ σ' ὅλα τὰ ζῶα. Λέει συχνὰ πὼς τὸ ὄνειρό της εἶναι ν' ἀγοράσῃ μιὰ φέρμα καὶ νὰ τρέφῃ κουνέλια, πρόβατα καὶ κόττες. Ἀλλά... δὲ θὰ τὰ σφάζῃ ποτέ! Θὰ τ' ἀφίνῃ νὰ ψοφᾶνε μόνα τους, ἀπὸ γεράματα...

Φυσικά, ἀντιπαθεῖ φοβερὰ τοὺς κυνηγούς, ποὺ σκοτώνουν τ' ἀθῶα πουλιὰ καὶ τοὺς λαγούς... Κάποτε, ἐνῶ γύριζε τὰ «ἐξωτερικὰ» ἑνὸς φίλμ σὲ κάποια ἐξοχή, ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα κυνηγετικὸ κέρας. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ τρέμῃ, ἐγκατέλειψε τὴ δουλειά της καὶ γύρισε πίσω στὸ Παρίσι.

Ἄλλοτε πάλι, διάβασε σὲ κάποια ἐφημερίδα ὅτι εἶχε βρεθῇ σ' ἕνα προάστειο τοῦ Παρισιοῦ μιὰ «ἀδέσποτη» κατσίκα κι' ὅτι τὴ φύλαγε προσωρινὰ ἡ ἀστυνομία. Ἀγρύπνησε λοιπὸν δυὸ νύχτες, γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ἄντρα της ὅτι θὰ μπορούσανε νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴ σταυλίσουνε... μέσα στὸ λουτρό τους!

Ὁ Βαντὶμ ἐπαναστάτησε στὴν ἀρχὴ σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Μὲ τὴ γκρίνια της ὅμως καὶ τὴν ἐπιμονή της, ἡ Μπριζὶτ τὸν κατάφερε νὰ πῇ τὸ ναί...

Εὐτυχῶς γιὰ τὸ δυστυχισμένο Βαντὶμ —ἀλλὰ καὶ γιά... τὴν κατσίκα, ἀσφαλῶς —ὅταν πῆγαν νὰ ζητήσουν τὸ ζῶο, ἔμαθαν πὼς εἶχε παρουσιαστῆ στὸ μεταξὺ καὶ τὸ εἶχε παραλάβει ὁ ἰδιοκτήτης του!

Κάτι τέτοια παραδείγματα δείχνουν τὸν πολύπλοκο καὶ παράλογο χαρακτῆρα τῆς Μπριζίτ. Μόνο ἕνας ψυχαναλυτὴς θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ὡρισμένες ἐκδηλώσεις της. Ἄλλες ὅμως ἔχουν τὴ λογικὴ ἐξήγησί τους, ὅπως π.χ. ἡ πραγματικὴ λατρεία τῆς Μπριζὶτ πρὸς τὸ σῶμα της.

Εἶναι περήφανη γι' αὐτό, γιατὶ τὸ θεωρεῖ σὰν ἀντιστάθμισμα τοῦ «ἄσχημου» προσώπου της. Κάποιος ποὺ τὴν ἔξερει καλά, εἶπε τὰ ἑξῆς γι' αὐτήν:

«Πιστεύει ὅτι, ἂν δείχνῃ ἐλεύθερα τὸ κορμί της, δὲ θὰ προσέχῃ τότε κανεὶς τὸ πρόσωπό της. Τὸ σῶμα της εἶναι τὸ μυστικὸ ὅπλο της».

Θεωρεῖ λοιπὸν ἐνοχλητικὰ τὰ φορέματα ποὺ τὸ σκεπάζουν. Καὶ κοιμᾶται τὴ νύχτα δίχως πυτζάμες.

Κάνει ἡλιοθεραπεία ὅσο πιὸ συχνὰ μπορεῖ. Τὸ καλοκαῖρι, πηγαίνει σὲ ὡρισμένες «κλειστὲς» πλάζ, κοντὰ στὶς Κάννες καὶ στὸ Σαὶν-Τροπέ, ὅπου ἐπιτρέπεται τὸ μπάνιο χωρὶς μαγιό.

Η «ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΗ» ΣΤΑΡ

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶναι ἡ «συνταρακτικώτερη»στὰρ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου. μὲ τὴν ὀγκωδέστερη ἀλληλογραφία ἀπὸ φανατικοὺς θαυμαστάς της. Σχεδὸν ὅλοι, αὐτοὶ ποὺ τῆς γράφουν, πλάθουν ὄνειρα στὰ γράμματά τους νὰ τὴ σφίξουν κάποτε στὴν ἀγκαλιά τους... Φυσικά, μένουν μὲ τὴν ὄρεξι!

Νὰ τί λέει τώρα γι' αὐτὴν ὁ Ζὰν-Λουῒ Τριντινιάν, ὁ ὡραῖος Γάλλος ἠθοποιὸς ποὺ ἔπαιξε μαζί της στὸ φίλμ «Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναίκα» καὶ ποὺ ἔγινε αἰτία νὰ χωρίσῃ κατόπιν ἀπ' τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ συνδεθῇ μαζί του:

«Ἀγαπῶ τὴ Μπριζίτ! Ἀγαπῶ τὸ κάθε τι σ' αὐτήν... ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὅτι εἶναι ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό! Θάθελα νάταν μιὰ ἁπλὴ γυναίκα. Μὲ πειράζει ἡ διασημότης της. Ὅταν τὴν κυττάζω, δὲ μπορῶ νὰ ξεχάσω πὼς ἑκατομμύρια ἄντρες τὴ βλέπουν στὸ πανὶ τοῦ κινηματογράφου, τὴν ποθοῦνε καὶ θέλουνε νὰ τὴ φιλήσουν...

»Ὡστόσο, ὅταν τὴν πρωτογνώρισα, μοῦ φάνηκε ἀνυπόφορη. Ἦταν ὅταν γυρίζαμε τὸ φίλμ «Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναίκα»... Ἤρθε τότε στὸ στούντιο μὲ ὕφος καὶ σκέρτσα μεγάλης στάρ. Ρωτοῦσε διαρκῶς. «Τί νὰ πῶ;» καὶ «Τί νὰ κάνω;», σὰν νὰ μὴν εἶχε διαβάσει καθόλου τὸ ρόλο της.

»Τὴ βρῆκα δύσκολη... μὰ τίποτα περισσότερο. Μοῦ φάνηκε πολὺ φαντασμένη κι' ἀντιπαθητική. Κι' ὅμως τὴν εἶχα ἐρωτευθῆ κι' ὅλας, δίχως νὰ τὸ ξέρω!

»Ὕστερα ἀνακάλυψα ὅτι, κάτω ἀπ' τὴν ἀπατηλὴ ἐκείνη ἐμφάνισι, ἔκρυβε μιὰ βαθειὰ εὐαισθησία... ὅτι ἦταν μιὰ ἀληθινὴ γυναῖκα, δυστυχισμένη, κακομαθημένη ἀπ' τὸν κινηματογράφο καὶ τὴ δόξα της. Φαινόταν πὼς εἶχε τὸ κάθε τι γιὰ νάναι εὐτυχισμένη, κι' ὅμως δὲν ἦταν. Εἶπα τότε στὸν ἑαυτό μου: «Αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶναι χαμένη. Μὰ ἴσως μπορῶ νὰ κάνω κάτι, γιὰ νὰ τὴ λυτρώσω ἀπ' τὸν αὐτοβασανισμό της».

»Θάθελα πολὺ νὰ τὴ μορφώσω διαφορετικά, νὰ τὴ μάθω ν' ἀγαπάῃ τὰ σοβαρὰ βιβλία καὶ τὴν καλὴ μουσική, κι' ὄχι τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα τοῦ Σιμενόν, τὰ σταυρόλεξα καὶ τὴ τζάζ! Μὰ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὴν ἀλλάξω...».

«ΝΑ ΖΗΣΩ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ!..»

Ἡ Μπριζὶτ εἶναι σήμερα ἡ πιὸ ἀκριβοπληρωνόμενη στὰρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Ἔχει πιὰ ἐξασφαλισμένο τὸ μέλλον της στὴν ὀθόνη.

Γι' αὐτὸ ἴσως, ἔπαψε πιὰ νὰ δείχνῃ πολλὴ φιλία στοὺς δημοσιογράφους —μ' ὅλο ποὺ τοὺς ὀφείλει τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἐπιτυχίας της. Τώρα ποὺ κρίνει πὼς δὲν τοὺς ἔχει ἀνάγκη, λέει ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ χάνη ὅλη τὴν ἡμέρα της κουβεντιάζοντας μαζί τους.

— Εἶμαι πολυάσχολη, ἔχω νὰ ζήσω τὴ ζωή μου! προσθέτει.

Φυσικά, οἱ δημοσιογράφοι ἀντιδράσανε ἀνάλογα σ' αὐτὴ τὴ συμπεριφορά της. Γράφουν κάθε τόσο ἐναντίον της, ἀρπάζουνε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν κατακρίνουν.

Ἀναλύοντας τὴν ἐπιτυχία της, ἡ Μπριζὶτ εἶπε κάποτε:

«Εἶναι ἕνα παραμύθι, ποὺ θάχη ἕνα τέλος κι' αὐτό, σὰν ὅλα τὰ παραμύθια. Ἂς ἐλπίζουμε νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἄσχημο αὐτὸ τὸ τέλος».

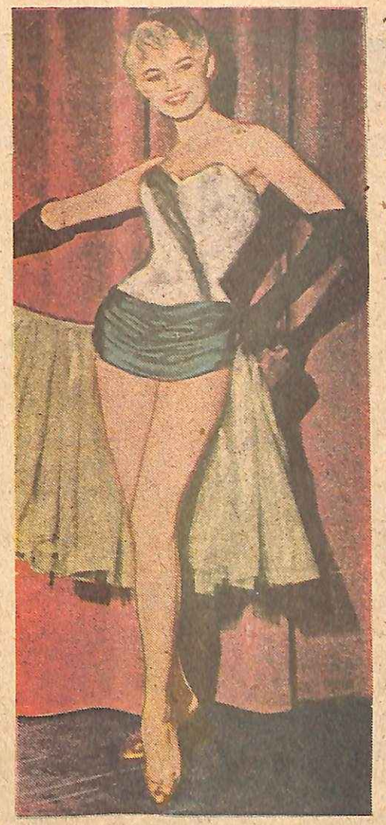

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ ἀρχισε νὰ παίρνῃ μαθήματα ἱππασίας, γιατὶ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ἡ πρώτη ἀμαζόνα τῆς Γαλλίας!

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ στὸ γνωστὸ φίλμ της «Ξεφυλλίζοντας τὴ μαργαρίτα», μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες της...

Η Αλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πονεμένη ψυχή: Κωνσταντινούπολι: Η διεύθυνσι του Louis Jourdan στο Παρίσι είναι: 7 Rue de Castiglione, Paris 2e, France. Ο Charlton Heston είναι τώρα στη Ρώμη, όπου γυρίζει το φίλμ «Μπέν Χούρ». Κατα τη γνώμη σας μπορείτε να του γράψετε στην ακόλουθη διεύθυνσι: C)o Lee Kamern, Manager, Via Gaeta 11, Roma, Italia. Η διεύθυνσι του Gary Merill είναι: C)o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Ιππότη των όρέων: Η διεύθυνσι του Glenn Ford είναι: 1012 Cove Way, Beverly, Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Λάκη Μποτσιβάλη, Αλεξανδρούπολι: Ο Τζων Γουαίην γεννήθηκε στο Γουίντσεστερ της Αλάβα στις 26 Μαΐου 1908. Είναι δυό φορές διαζευγμένος και έχει τέσσερα παιδιά από την πρώτη του σύζυγο. Είναι τώρα παντρεμένος με τη νεαρά Μεξικάνα Πιλάρ Παλέτ, με την οποία άπέκτησε τελευταία κοριτσάκι. Ο Τζων είναι σύτη τη στιγμή ο καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ, που έχει γυρίσει τα περισσότερα φίλμ. Ο άριθμός τους ξεπερνά κατά πολύ τα 100. Το τελευταίο φίλμ, στο οποίο τον είδαμε, είναι «Ο δρόμος των χαμένων έρασπώνω» με τη Σοφία Λόρεν και τον Ροσσάνο Μπράτσι. Η διεύθυνσι του είναι: John Wayne: 4750 Louise Avenue, Encino, Hollywood, Calif. U.S.A. Ο Ουίλλιαμ Χόλντεν τελείωσε πρό ολίγου το 41ο φίλμ του «Η γέφυρα». Γεννήθηκε στο Ο'Φάλλον του Ιλλινόις στις 17 Απριλίου 1918. Κέρδισε το 1953 το Όσκαρ με την ερμηνεία του στο φίλμ «Ο κατάδικος του Βατάμου 17». Είναι από το 1941 σύζυγος της γνωστής στάρ Μπέττυ Μάξγουελ με την οποία έχουν μια κόρη και δυό γυιούς. Η διεύθυνσί του είναι: 4701 Sancola, North Hollywood, Calif. U.S.A.

Τέσσυ Κόλλινς. Νέα ιστορία: Δώσαμε σε παρόμοιο τρόπο μας από τη στήλη αυτή όλες τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν στις 2 Καλ - Χαιτές και γι' αυτό θεωρούμε περιττό να τις επαναλάβουμε.

Ελένη Αρβανίτου, Ευταία: Η διεύθυνσι της Romy Schneider είναι: Filmbetrieb atze 3, Wien III, Germany και του Karl Heinz Bohm: Kaiser Ludwig Str. 16, München-Grunwald, Germany.

Η Ελένη της Εσθήτης Κολλιού: Η διεύθυνσι της Esther Williams είναι: C)o Metro Goldwyn Mayer, 9 Canyon Drive, Los Angeles, Calif. U.S.A. Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας πούμε τη διεύθυνσι της Ava Gardner.

Ελένη Σ. Δρόσου: Η διεύθυνσι της Doris Day είναι: Villa Apple Valley, Calif. U.S.A.

Γ. Π. Ρ.: Η διεύθυνσι της Ingrid Bergman είναι: Via Appia Nuova 1258, Roma, Italia.

Ε

καλούν δσους άπαντήσουν, να στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Peter Androutsos (22 χρόνων) καί ὁ John-Keranis (20), Co S.A.N., Camp., Lucinale, S. Australia, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπό καλές κοί ήθικές οικογένειες, ήλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλούν δσες γράψουν, να συνοδεύσουν τό γράμμα μέ μιά φωτογραφία τους.

'Ο Miguel Poulos, Rua Cavalheros 171, Bras Sao Paulo, Brasil, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ μιά μοδίστα, ήλικίας μέχρι 23 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο καί τήν μετανάστευσι. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο George Zisis, Monash P.O. Box No 9, S. Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—23 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, νά έσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

'Ο Dimitrios Themelis καί ὁ Georgios Diamantis, Ave. de Bray 127, Mayarge, Belgique, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—23 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Constantinos Latridis, Box No 1196, Addis Abeba, Ethiopia, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων.

'Ο George Kolestros, Spichern Str. 71, Köln, Germany, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' δλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Δυό φίλοι, ὁ Jim Alikotix καί ὁ Alexandros Draculidis, Hotel Eikenhof Zwartverg, Limb., Belgique, έπιθυμοῦν ν' άλληλογραφήσουν άντιστοίχως μέ τή «Νεφεστίτι» καί τόν «Σπύρο Νο 3».

'Ο Anastassios Karnouskos (19 χρόνων), General Hospital, Prince Rupert B.C., Canada, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τίς Καλάμες, ήλικίας 17—20 χρόνων, στήν έλληνική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς άγνῆς φιλίας.

'Ο Nicolaidis C. Buenos Aires, Milano, Italia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μ' ένα νέο άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Tony Stefou (24 χρόνων), No 2757 Lancashire Rd. Cleveland Hts Ohio, (U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τή Θεσσαλονίκη, ήλικίας 18—22 χρόνων, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο John Papadatos (22 χρόνων), No 3109 West 25 Th Str. Cleveland Ohio, U.S.A., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Αθήνα, ήλικίας 18—21 χρόνων μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Jim Nomicos καί ὁ Nick Nicolaou, 15 Hughes St., Mille End Adelaide, S. Australia, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, Αμερική καί Καναδά, ήλικίας 19—23 χρόνων.

'Ο Georglos Peppas, Av. San Martin 107, Caracas, Venezuela, S. America, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, με τό πρώτο γράμμα νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Louie Poulos (21 χρόνων), 310 Lincoln Ave. Orange, New Jersey, U.S.A., έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ μιά μορφωμένη 'Ελληνοπούλα, ήλικίας 18—19 χρόνων.

'Ο Samir Andre Sorlal (19 χρόνων), 14 Rue Moharem Bey, Alexandrie, Egypte, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' δλο τόν κόσμο, ήλικίας 16—22 χρόνων, στή γαλλική ή άσαδική γλώσσα.

'Ο Yiannis Yalelis, Calle Urdaneta No 78B, Puerto Cabello, Venezuela, S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας τό 1007 τεύχους, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «'Ανθισμένο ζουμπούλι».

'Ο Nicolaos Stavrou, 116 Abdel Monein Alexandrie, Egypte, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν «G. P. K.» άπό τήν Αμερική.

'Ο Nicos Elia, 80 Greenham Rd. London No 10, England, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ τήν ά-ναγνώστριά μας άπό τήν Κύπρο, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μιά καί μόνη» τοῦ 1012 τεύχους.

'Ο Dimitrios Cotsohaos, 28 Porter St. N.T.H. Wollongong, N.S. Australia, εύπαρουσίαστος, ὕψους 1.80, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, μόνο στήν έλληνική γλώσσα.

'Ο Menis Anaelopoulos, 68 Leicester St. Parkside Adelaide, S. Australia, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—25 χρόνων, στήν έλληνική ή ίταλική γλώσσα, μέ σκοπό ὅ,τι έπακολουθήση.

'Ο Stratos Biemis (27 χρόνων), Rue Wattlab, Jumet Belgique, ζητεί ν' άλληλογράφηση μέ 'Ελληνίδες, φτωχές άλλά ήθικές, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο A. Mavrakas (23 χρόνων), P.O. Ravenshoe Via Cairns N. S. Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπό τό έσωτερικό καί τήν Τουρκία, ήλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Leo Barbopoulos (23 χρόνων), 1 Thomas Street St. Albans Melbourne, Australia, φοιτητής Πανεπιστημίου Μελβούρνης, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' δλο τόν κόσμο, ήλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, μέ σκοπό ὅ,τι έπακολουθήση.

'Ο L. Barbas, 15 Joxton St. St. Albans, Melbourne, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπό τήν 'Αγγλία, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «Μαρίντα».

'Ο Makis Glakis, Grace Dart Hospital 6085, Sherbrook St. Montreal, Canada, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' δλο τόν κόσμο, ήλικίας 16—22 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο C. Michos, 3755 de Bullion St. Montreal, Canada, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' δλο τόν κόσμο, ήλικίας 17—22 χρόνων, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί διαρκοῦς φιλίας. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Agapakis Marakis (24 χρόνων) καί ὁ J. Kazakakis (45 χρόνων), P.O. Ravenshoe N. Q. Australia, καλῶς έγκατεστημένοι άπό 20ετίας, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' δλο τόν κόσμο, στήν έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

'Ο Nick Meliet (24 χρόνων), 11 Rathdowne St. Carlton Melbourne Vic. Australia, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 18—24 χρόνων, στήν έλληνική καί άγγλική γλώσσα. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Klaus Georg Haberland Kassel Tannenkuppen Str. 6, Deutschland, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Αθήνα, Πειραιά καί Περίχωρα καθώς καί μέ τό «'Αμαρυσιώνο ρόδο» τοῦ 1014 τεύχους.

'Ο George Tsatsoulis (20 χρόνων), 94 Vale St. Cooma, N.S.W., Australia, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες, στήν έλληνική γλώσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς έγνῆς καί σταθερής φιλίας.

'Ο Triantafillos Panagiotou, E.S.W. South Para Via Williamstown, S. Austra ia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' δλη τήν 'Ελλάδα, ήλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Giuseppe Farina, Messina, Italia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, στήν έλληνική, ίταλική καί άγγλική γλώσσα.

'Ο Danny Lemmo, P.O. box 389 (Wall St.), N.Y. 5, N.Y., U.S.A., ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ άναγνώστριές μας πού κρύβονται κάτω άπό τά ψευδώνυμα «Λητώ» καί «Φοίβη» τοῦ 1010 τεύχους καθώς καί μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τό γάμο.

'Ο Christos Stathopoulos (24 χρόνων), Box 1163, Addis Abeba, Ethhopia, μορφωμένος καί εύπαρουσίαστος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—21 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής φιλίας.

'Ο Vassilios Stratis (24 χρόνων), Rue de Boussoit 16, Maurage, Belgique, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τόν Καναδά.

'Ο Peter Franke (21 χρόνων), Kaiserlanterner Str. 38, Deutscland, καστανός, ὑψηλός 1.83, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα καλῆς οικογενείας άπό τή Β. Ελλάδα. Παρακαλεί δσες άπαντήσουν, νά έσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

'Η P. Theodoridou, Arnavut Koy Kirechane Sok. No 16, Istenbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπ' δλον τόν κόσμο, ήλικίας άνω τῶν 35 χρόνων. Παρακαλεί δσους άπαντήσουν, νά έσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

'Ο Leonidas Damianakis (24 χρόνων), P.O. Ravenshoe Via Cairns, N. S. Australia, εύπαρουσίαστος, ὕψους 1.80, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων, μόνον στήν έλληνική γλώσσα.

Ἀρμονία Χαμόγελων

στά χείλη - στά νύχια

Μόνον τό ΚΙΟΥΤΕΞ σάς δίδει ὅλα τά γεύστα φωτεινά χρώματα τῆς μόδας γιά τά χείλη καί τά νύχια σας. Εἶναι οἰκονομικό καί διαρκεῖ πολύ.

"Ἀνώτερης ποιότητος θούρτσα σάς δίδει ἕνα ξέχω μανικιούρ μέ τό βερνίκι ΚΙΟΥΤΕΞ.

Γιά νά διατηρῆτε ἐλκυστικά χείλη ἄμερα καί θράδυ χρησιμοποιεῖτε ΚΙΟΥΤΕΞ. Διαρκεῖ τόσο, ποῦ δέν θά τό πιστέψετε.

Διαλέξτε τό ΚΙΟΥΤΕΞ σήμερα....

Γιά μιά ὑμορφιά διαρκείας

CUTEX

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ Κ. ΚΑΝΑΡΟΓΛΟΥ
ΣΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 12 — ΤΗΛ. 612.421 — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης), Τηλ. 58.563.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΕ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Βήματα ἀναγωγύτριαι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mme KASTRIOTIS
ΟΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 8 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P"

Τά συνιστοῦν οἱ γιατροί γιατί παρασκευάζονται μέ τήν τελειοτάτη λέξι τῆς ἐπιστήμης. ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΟ ΣΜΟΥ Νο 1 διά σπρόν Νο 2 διά κανονικόν Νο 3 διά λιπαρόν δέρμα. Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α διά σπρόν δέρμα. ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τίς ρυτίδες. ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. ΣΥΣΠΙΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. Κρέμα χεριῶν, σάς προφυλάττει ἀπό σκάσιμο κτλ στά Φαρμακεῖα καί Κομμωτήρια.

Σέκερη 4. Τηλ. 612-450.

Καλλυντικά

ὅ,τι βρίσκετε παντοῦ κι' ὅ,τι πουθενά ἀλλοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ

*Ἀποκλειστικότητες: Μιά περιφημη κολώνια ἡ Athenia. Δύο λεπτόστατα Ἀρώματα, τά Alerte καί Caresse.
Καί πολλά ἄλλα ἐκλεκτά εἴδη.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ακαδημίας 78. Τηλ. 25-226

Ἐξαντίζη

ἀρέσως
● ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
● ΣΠΙΡΑΚΙΑ
● ΡΥΤΙΔΕΣ
τό θαυματουργό
ΣΑΠΟΥΝΙ NOVOCAN
Olympic ΜΕ ΝΟΒΟΚΑ·Ι·ΝΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραθεῖαι τηλεπαθείας μακραι ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Οδός Κυψέλης 34Β Ὡραι ἐπισκέψεως 9—1 καί 4—6½. Τηλ. 612-278.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ · ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καί 5—7 ὡς καί ἐπί συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

"ΑΛΕΚΤΩΡ,

Ὅσο πολυάσχολη κι' ἄν εἶσθε

μήν παραλείπετε ποτέ τόν καθημερινό καθαρισμό τῆς ἐπιδερμίδος σας.

● Τά Καλλυντικά, οἱ ἐκκρίσεις του δέρματος, οἱ σκόνες ἀπό τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ἤ ἀπό τήν κίνησι τοῦ δρόμου, σχηματίζουν ἕνα μίγμα, ποὺ φράζει τούς πόρους, ἐμποδίζει τήν «διαπνοή» τῆς ἐπιδερμίδος καί συντελεῖ στόν γρήγορο μαρασμό της.

● Γι' αὐτό, ἰδίως τό βράδυ πρό τοῦ ὕπνου, ἐπιβάλλεται ὁ καθαρισμός τοῦ προσώπου σας μέ τό ἀγνό γαλακτωμα ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ "ΜΕΛΠΑΝ,,

Ἔτσι ἀποφεύγετε τό σαπούνισμα, ποὺ ἀργά ἤ γρήγορα θά βλάψη ἀνεπανόρθωτα τήν ἐπιδερμίδα σας. Μετά τόν καθαρισμό χρησιμοποιῆτε κρέμα λανολίνη Μελπάν ὡς τροφή τοῦ δέρματος.

ΜΕΛΠΑΝ

σνοπό τό γάμο. Ἡ «Ἰρυφερή Λίζα» καί ἡ «Ὅλα γιά σέ» », ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μορφωμένους νέους τοῦ Ε.Ν.

Ἡ «Λίντα Ε. Α.», θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπό τή Γαλλία καί τόν Καναδᾶ, ἡλικίας 28—29 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Τό «Θαλασσοπούλι» ἀπό τή Λιγάτο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ ναυτικούς. Ἡ «Γλυκειά μανούλα» ἀπό τά 'Ιωάννινα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα μορφωμένο νέο ἀπό τό ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 25 χρόνων, μέ σκοπό ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Ὅσοι θέλουν νά λάβουν γράμμα ἀπό τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσή τους στίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Γεώργιος Χατζῆς, Ἐλασσῶν, Θεσσαλία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας ἀπό τήν Ἀθήνα, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Τζούλα». Ὁ Ξ. Βαρδούνιας, Βενιζέλου Νο 5, Θεσσαλονίκη, Ἑλλάς. Ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ὀρφεία Μαρίνα». Ὁ Ἀναστάσιος Παπαγγύρης (20 χρόνων) καί ὁ Διονύσιος Κωλονέρος (21), Μαραθών, Ἀττική, Ἑλλάς, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Ἑλληνίδα τοῦ 1821» καί «Ἑλληνίδα τοῦ 1940».

Ὁ Ἀθανάσ. Μπράβος (18 νοδῶν), Μέγαρα, Ἀττική, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 18 χρόνων. Ὁ Τριανταφυλλόπουλος Γεώργιος, Κέκροπος Νο 7, Νίκαια, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Αὐστραλία καί τόν Καναδᾶ, στήν ἑλληνική γλῶσσα, ἡλικίας 16—18 χρόνων. Ὁ Γεράσιμος Σπυράτος, Πειραιεύς Νο 8, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Ἀγριοκάστανο» καί τήν «Πιτάμορφη Κεφαλλωνιτοπούλα» ἀπό τό Φισκάρδο.

Ὁ Ντίνος Οἰκονόμου, Κωλέττη 5, Τρίκαλα, Θεσσαλία, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἀνεμώνη». Ὁ Γρηγόριος Ταπογιάννης, Κορωνίδος 16, Τρίκαλα, Θεσσαλία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Ἀγριολούλουδο».

Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἀπόστολος Δούκας (18 χρόνων) ὁ Ζήσης Ντάσιος καί ὁ Χ. Παπακωνσταντίνου (20), Ἐλασσών, Ν. Λαρίσης, Θεσσαλία, Γρέκη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Κώστας Γεωργιάδης, Τζουμαγιάς 39, Ν. Κυψέλη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς δύο ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Κνεζολούλα» καί «Πληγωμένη ἀπ' τή ζωή». Ὁ Σωτήρ. Βαρούνης (18 χρόνων), Γύβεϊον, Λεκανία, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Τριφερή καρδούλα» ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ Εὐστάθιος Τσίτσης (26 χρόνων), Σωφρονίσκου 4α, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ὡραία Πολίτισσα». Ὁ Πανάκος Θεοδώνης, Κάτω Κλειτορία, Καλάβρυτα, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Τριφερή καρδούλα» ἀπό τήν 'Αλεξάνδρεια.

Ὁ Βασίλ. Μπαρτζούκας, Ἐμπορικη Ο.Ε. 'Αγίου Θωμᾶ 16, Ἀθῆναι ὁ, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25—35 χρόνων, στήν ἑλληνική, γαλλική καί ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων.

Ὁ Ἐλευθέριος Νικολουδάκης (16 χρόνων), Τέρμα Βασιλικῶν, Ἀθῆναι, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ἀπό τό ἐξωτερικό, κατά προτίμησι ἀπό τήν Αἴγυπτο, Ἀφρική καί Αὐστραλία, ἡλικίας μέχρι 16 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμμάτων.

Ὁ Ἀπ. Καπετανάκης, Κασσάνδρου 168, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Εἰφομάχος», τοῦ 1005 τεύχους. Ὁ Δημήτριος Καρακασίδης, Κρατεροῦ Νο 15, Καβάλα, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας «Μία καρδιά ποῦ πονᾶ στά ξένα».

Ὁ Δημήτρ. Βλάχος, Θηβῶν 33, Π. Κοκκινιά, Πειραιεύς, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Ρόδο τῆς Κύπρου» τοῦ 1004 τεύχους.

Ὁ Δημήτριος Τσιγκουνάκης, Δωδώνης 84, Σπόλια, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὁ Διονύσιος Κίττος καί ὁ Γ. Κολάκης, Πάροδος Τζαβέλα 9Β, Ντέπό, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Μελαχροινούλα» καί τό «Ἀγνό λουλούδι». Ὁ Δ. Σιβιανός (17 χρόνων), Καστρακίου 52, Δραπετσώνας, Πειραιεύς, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό. Ὁ Δ. Λουρίδας, γιά τόν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διευθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 19—24 χρόνων.

Ὁ Φώτης Νέσπορας (19 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Τρελλό ἐλαφάκι». Ὁ Φιλοι, ὁ Πανάγ. Καρτσαγκούλας καί ὁ Βασίλειος Λυμπερόπουλος, Ἐπίταλιον Ἡλείας, Γρέκη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Μαργέλλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Νεράϊδα τοῦ Παραμυθιοῦ», τό «Ηφαίστειο» καί τήν «Κνεζίκη νύχτα».

Ὁ Π. Βλασόπουλος (24 χρόνων) Κωπαΐδος 31, Παλ. Κοκκινιά, Πειραιεύς, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησι ἀπό τόν Καναδᾶ, Αὐστραλία, καί Ἀμερική, στήν ἑλληνική καί ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Γιώργος Λινάρδος, Ἀνδρούτσου 47α', Πειραιεύς, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, ἡλικίας μέχρι 19 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ὁ Ἰδιος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Νίκη Μ. Ω.» ἀπό τό Λονδῖνο. Δυό ἀχώριστοι φίλοι, ὁ Γεώργιος Μανυσιώτης καί ὁ Ἀναστάσιος Σάλτας, Φιλελλήνων Νο 3, Τρίπολις, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Μελαχροινούλα» καί «Ἀγνό λουλούδι».

Ὁ Κωνστ. Περτσινίδης καί ὁ Ματθαῖος Τουλζαρίδης, Γιανναρ 12, Κοζάνη, Γρέκη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τή «Μελαχροινούλα» καί τό «Ἀγνό λουλούδι». Ὁ Παναγ. Κιτσάκης (21 χρόνων), 5ος τομεύς, Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Νίκη Μ. Ω.» καί «Πονεμένη ὕπαρξι».

Ὁ Κ. Χρήστος Βαρδακώστας καί οἱ φίλοι του Γκολφῆς Κρονταρᾶς, Ἀθῆναι, Γρέκη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες καί νέους ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Ὁ Νίκος Ἀνδρουλιδάκης, Ἐλληνοπούλου Νο 20, Βύρων, Ἀθῆναι, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἀπέραντη ἀγάπη».

Ὁ Φώτιος Παπαδημητρίου, Πτανία, Ἀττική, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Νίκη Ε.» καί «Ἑλληνίδα Μαρίνα». Ὁ Δ. Δελχανίδης, Παπαφλέσσα Νο 3, Διδυμότειχον, Ἔβρος, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἀμερική καί τή γλῶσσα.

Ὁ Ἰωάννης Δουζενάκης, Πετρῶφ 22, Ν. Χώρα, Χανιά, Κρήτη, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Λευκή ὀπτασία» καί «Μεγάλη καρδιά». Ὁ Ἐλευθέριος Γκότσης, Φαραί, Καλάμαι, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας ἀπό τό Σουδάν, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ἀφροδίτη».

Ὁ Πέτρος Βέρρος, Ζηνοδότου 13, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ἀρτεμις». Ὁ Δημήτριος Ἀποστόλου, Μεσολογγίου 23, Ἀθῆναι 5, Βύρων, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Φωτεινή νύχτα» ἀπό τό Σουδάν. Ὁ Γιώργος Ζέργιώτης, Ἀριστείδου 8, Ἀθῆναι, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Κίτρινη φλόγα». Μέ τήν ἰδία ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καί ὁ Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης, Κοινότης Σταυρουπόλεως ὑφιμ. 52, Θεσσαλονίκη.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ

ΝΕΞΑ

Τραβάει τίς μύγες σάν μαγνήτης

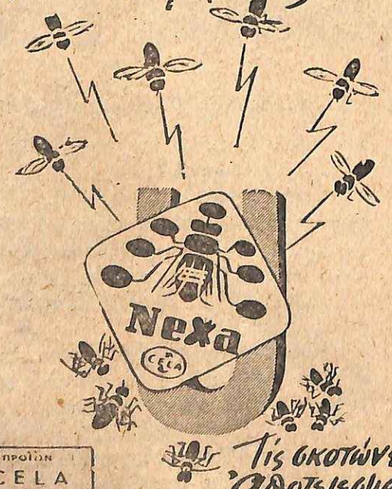

Τίς σκοτώνει ἀποτελεσματικά

ΠΡΟΪΟΝ CELA ΙΝGELHEIM ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Στέφανος Ἡλιού - Κυμουνδούρου 7 Ἀθῆναι

Τηλέφ. 471.094

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ Γιάννης Μαρῆς καί ὁ Κώστας Μαυρέλης, 111 Π.Μ.Μ. «Ξ», Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Λάουρα» καί «Ἐλεονώρα».

Ὁ Τάκης Παπαδόπουλος, 111 Π.Μ. καί ὁ Μάκης Παπαντωνίου, 111 Π.Μ. Μοῖρα «Σ», Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας «Κλάρα» καί «Μάτα Χάρι».

Ὁ Ἀνδρέας Βασιλείου, 111 Π.Μ. Μ. Συντηρήσεως Βάσεως, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ὁ Ἐμμ. Κλαψάκης καί ὁ Ἡλίας Ζαρταδίνης, 514 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Νικ. Λητσούλας, 110 Π.Μάχης, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Μερόπειον γυμνάσιον».

Ὁ Ἰωάννης Σταματάκης, 142 ΑΕ.Μ., ΑΚΕ, μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή γραφή μέ νέες ἀπό τά νησιά, μέ κατά προτίμησι μιᾶς ἀγνῆς καί σταθερᾶς φιλίας καί τή σκοπό τήν ἀνταλλαγή ἀναμνήσεων.

Ὁ Σπυρίδων Γκολφῆς, 127 ΣΑΒ, Μοῖρα Μουσικῆς Ὑπηρεσίας, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἑλληνίδα τοῦ 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησι μέ ἀπό τήν Ἀθήνα καί τόν Πειραιᾶ, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ὁ Μηνᾶς Κωνστάκης καί ὁ Ν. Τζαματζῆς, Ἀγχίαλος, Βόλος, Γρέκη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ ἀντιστοίχως φοβισμένους, Ἀγχιαλίτισσα ἀντιστοίχως τοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τήν «Κορδιά χωρίς πολυῦ» καί τήν «Κορδιά ἀνοιγμένη βάλσασμα».

Ὁ Μιστικάκης καί ὁ Θεμιστοκλῆς, 112 Π.Μ., Μοῖρα Μετεωρολογίας, ΣΤΑ 1010, Α.Β.Ε., Γρέκη, βεβαίως ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων.

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Σωτήριος Μερκούρης, Κ.Ε. Κανελλοπούλου, Σχολή Μηχανικῶν, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερᾶς φιλίας. Ὁ Ἀδ. Ἀβραμίδης, ΑΦ 1032 Δαύλεια, Ν.Σ., Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς καί σταθερᾶς φιλίας. Ὁ Εὐάγγελος Γκολφῆς, ΓΕΝ, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἑλένη Τ.» τοῦ 1009 τεύχους. Ὁ Γεώργιος Ταβαρῆς, Σχολή Μηχ. ΒΣΤ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Εἰφομάχος». Ὁ Σταμάτης Κανδρομάχος, Ὁ Διονύσιος Σπανόπουλος, Ὁ Ἀντώνης Κωνσταντίνου, Ὁ Λάκης Κωνσταντόπουλος καί ὁ Ἡλίας Ζαρταδίνης, ΒΣΤ 902, Σχολή Τεχνιτῶν Ἀ.Β.Ν., Γρέκη, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο.

Ὁ Ἰωάννης Μῆτσος, ὁ Παναγιώτης Βάσσης καί ὁ Β.Ν. Σαλαμίνος, ΑΒΝΕΥΟ, Β.Ν., Γρέκη, ἀλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμο. Ὁ Ἀποστολάκης Ταραμπίλης, Β.Ν.Σ., Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Ὁ Ἀποστολος Ταραμπίλης, Β.Ν.Σ., Τμῆμα Ἀσφαλείας Στόλου, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τή Θεσσαλονίκη καί τήν Κοζάνη, ἡλικίας 18—23 χρόνων.

Ὁ ὑπαξιωματικός Μπέζης, Β.Π. Δάφνη, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Μεσοφυλλοκαρδιά». Ὁ Σ. Παλιάκος, Τελωνεῖον Νισύρου, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Ὁ Παναγ. Γρηγορόπουλος, Πυροβολαρχία, 2α Μοίρα, ΣΤΓ 902Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ἀμαζόνα» ἀπό τήν Πάτρα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Σταῦρος Φερεντίνος, 188 Π. ΠΑΡ., ΒΣΤ 901, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Κάποιο χαμόγελο». Ὁ Δημήτριος Ἀλμπανίδης, 2ος Λόχος, ΚΕΤ, Σ.Ε.Ο.Τ., 2α Ἴλη, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καί σταθερῆς φιλίας. Ὁ Μιχαήλ Μαρμαράκης, Ὁ Μιχ. Γρηγορόπουλος καί ὁ Γεώργιος Εὐαγγελόπουλος, ΓΕΝ, Γρέκη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατά προτίμησι ἀπό τήν Αὐστραλία καί τόν Καναδᾶ, στήν ἑλληνική γλῶσσα, ἡλικίας 18—25 χρόνων. Ὁ Σταῦρος Μουσιακάκης, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 920Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς ἀναγνώστριές μας, πού κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Ὁμορφη Ἑλληνοπούλα» καί «Κνιτζέλα» τοῦ 1004 τεύχους.

Ὁ Γεράσιμος Μαυράκης, 778 Μ.Λ.Μ., ΣΤΓ 914, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Μαραμένο γιούλι» ἀπό τήν Ἀλβανία. Ὁ Χαράλαμπος Θεοδώρου καί ὁ Ἰωάννης Τσιούτας, 505 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 913Α, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Ὁ Χρῆστος Γούμας, 563 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΒΣΤ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Ὁ Μιχαήλ Ντούβας, 158 Μ. Μ.Π., ΒΣΤ 903, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἀγαπημένη μου Λυκαστή». Ὁ Παντελῆς Παππᾶς, 393, Σ.Α., Ἴλη, ΒΣΤ 903, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησι ἀπό τά 'Ιωάννινα καί τή Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 16—21 χρόνων, στήν ἑλληνική καί γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων. Ὁ Σάββας Κωνσταντινίδης, Ἐφεδ. 606 Τ.Π., ΣΤΓ 920Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες μέ ἀποκλειστικό σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἐμμ. Μαυριτσάκης, 574 Τ.Π., Διοικήσεως, ΣΤΓ 917, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Κίτρινη φλόγα».

Ὁ Χρήστος Καλπακίδης, Λ. Διοικήσεως, 19 Σ. Πεζικοῦ, ΣΤΓ 920Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ρόδο τοῦ Ἰσπαγάνου». Ὁ Γ. Σκαρλάτος, Κ.Ε. Ε., Μ.) 11 Τάγμα, 6ος Λόχος, ΣΤΓ 909 Α, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Κάποιο χαμόγελο». Ὁ Παναγ. Θωμόπουλος, Κ.Ε. Διοικήσεως, Γ. Πυροβολαρχία, ΣΤΓ 902Α, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερᾶς φιλίας. Ὁ Θανάσιος Γκαλμπίνης, 527 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Β, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπό τό ἐσωτερικό καί τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς φιλίας. Ὁ Πολύχρ. Τζιμόπουλος, ΣΤΓ 916Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Μάκης Παπαϊωάννου, 527 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς Ἑλληνίδες 15—20 χρόνων, ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ὁ Χρῆστος Φασουλόπουλος, 563 Τ.Π. ΛΒΟ ΒΣΤ 903, Γρέκη, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τό ἐξωτερικό καί τούς ἐσωτερικούς ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Ἀθήνα.

Ὁ Γεώργιος Παγώνης, ΒΣΤ 902, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Κάρεν Φρουδας, Λαύριον, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Ὁ Μιχαήλ Ντούβας, 158 Μ. Μ.Π., ΒΣΤ 903, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἀγαπημένη μου Λυκαστή». Ὁ Παντελῆς Παππᾶς, 393, Σ.Α., Ἴλη, ΒΣΤ 903, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησι ἀπό τά 'Ιωάννινα καί τή Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 16—21 χρόνων, στήν ἑλληνική καί γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων. Ὁ Σάββας Κωνσταντινίδης, Ἐφεδ. 606 Τ.Π., ΣΤΓ 920Γ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες μέ ἀποκλειστικό σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ Ἐμμ. Μαυριτσάκης, 574 Τ.Π., Διοικήσεως, ΣΤΓ 917, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Κίτρινη φλόγα». Ὁ Χρήστος Καλπακίδης, Λ. Διοικήσεως, 19 Σ. Πεζικοῦ, ΣΤΓ 920Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστρια μας, πού κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ρόδο τοῦ Ἰσπαγάνου». Ὁ Γ. Σκαρλάτος, Κ.Ε. Ε., Μ.) 11 Τάγμα, 6ος Λόχος, ΣΤΓ 909 Α, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Κάποιο χαμόγελο». Ὁ Παναγ. Θωμόπουλος, Κ.Ε. Διοικήσεως, Γ. Πυροβολαρχία, ΣΤΓ 902Α, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερᾶς φιλίας. Ὁ Θανάσιος Γκαλμπίνης, 527 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Β, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπό τό ἐσωτερικό καί τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς φιλίας. Ὁ Πολύχρ. Τζιμόπουλος, ΣΤΓ 916Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Μάκης Παπαϊωάννου, 527 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τίς Ἑλληνίδες 15—20 χρόνων, ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ὁ Χρῆστος Φασουλόπουλος, 563 Τ.Π. ΛΒΟ ΒΣΤ 903, Γρέκη, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τό ἐξωτερικό καί τούς ἐσωτερικούς ἰδιαιτέρως ἀπό τήν Ἀθήνα.

Ὁ Γεώργιος Παγώνης, ΒΣΤ 902, Γρέκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Κάρεν Φρουδας, Λαύριον, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Ὁ Θεόδωρος Γεωργόπουλος, 285 Ε.Τ. Π., 3ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Ἀστέρι τῆς Σεβίλλης» καί τήν «Εἰφομάχο» ἀπό τήν Ἀθήνα.

Ὁ Μάκης Δημητρίου καί ὁ Λάκης Ἀντωνίδης, ΚΕΕΜ, Λόχος Δίσκων, ΣΤΓ 909Α, Γρέκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Ὁ Θεμιστοκλῆς Γεωργοκίτσος, 130 Ε.Σ.Π., ΒΣΤ 902, Γρέκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο, στήν ἑλληνική καί γαλλική γλῶσσα, ἡλικίας 15—25 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Νῖκος Καρούσης, 522 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 913Β, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα. Ὁ Ἰωάννης Φωτεινόπουλος, 489 Τάγμα Διοικήσεως, ΑΛΥΞΕ, ΒΣΤ 901, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Χαϊτωμένο διαβολάκι» ἀπό τή Λευκάδα. Ὁ Παναγ. Γρατσιώτης, 2α Μ.Κ.Ε.Π., ΣΤΓ 904Α, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ποῦ ἔχουν πονέσει στή ζωή, κατά προτίμησι ἀπό τό Αἰγιό καί τήν Πάτρα.

Ὁ ὑπαξιωματικός Διογένης Σαλαγκούρας, Κ.Ε.Κ.Γ.Σ., Γρέκε, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες ἀπό τό ἐσωτερικό καί τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ὁ Γρηγόριος Λιάλιαγκας, 721 Τ. Μ., 1ος Λόχος, Λήξουρι, Κεφαλληνία, Γρέκε, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τόν κόσμο.

"Ὀλυμπία"
Διά
ΚΑΝΑΔΑ - ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Τό μεγαλύτερον νεώτερον ταχύτερον Ἑλληνικόν ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΝ
25.000 τόννων, ναυπηγήσεως 1953, ταχύτητ

ΟΙ Ζ΄ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι φοιτηταί ὅλων τῶν 'Ανωτάτων Σχολῶν πέτυχαν λαμπρές ἐπιδόσεις καί κατέρριψαν τά πλεῖστα τῶν ρεκόρ των

Οι Ζ΄ Πανελλήνιοι 'Αθλητικοί 'Αγῶνες 'Ανωτάτων Σχολῶν παρουσίασαν ἀναβίωση τήν εἰκόνα τῶν τεχνικῶν καί δυναμικῶν ἐξελίξεων, πού πέτυχε ὁ πανεπιστημιακός ἀθλητισμός τά τελευταία χρόνια στήν 'Ελλάδα. Πρωταθλητοί διεθνεῖς, πού τίμησαν τά ἑλληνικά χρώματα στούς ξένους στίβους. Φερέλπιδες νέοι ἄσσοι. 'Εφηβικό νέο αἷμα. Ταλέντα, μέ λίγα λόγια, ἱκανά νά στελεχώσουν τήν ἐθνική μας ὁμάδα, τόσο στό ἄμεσο ὅσο καί στό προσεχές μέλλον. Δέ θά περάση πολύς καιρός, καί θά χαροῦμε τήν ἐθνική ἀθλητική ὁμάδα νά κάνη τήν ἐμφάνισί της, μέ ἀπαιτήσεις μάλιστα, σέ ἀγῶνες διεθνεῖς 'Ανωτάτων Σχολῶν. Εἶναι ἕνα ὄνειρο πολλῶν φοιτητῶν, πού θά γίνη πραγματικότης.

'Η ἐξέλιξι τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἀθλητισμοῦ ἡ ἀθλητισμοῦ τῶν 'Ανωτάτων Σχολῶν, ὀφείλεται κατά πρῶτο λόγο, στούς φιλάθλους ἑκάστοτε πρυτάνεις τῶν 'Ανωτάτων Σχολῶν. Τή χρονιά αὐτή οἱ φοιτηταί καί ὁ ἀθλητισμός εὐτύχησαν νά ἔχουν ἐπί κεφαλῆς πνευματικούς ἡγέτες τόν κ. Γ. Μαριδάκη στό Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν, τόν κ. Γ. Χατζόπουλο στό Πολυτεχνεῖο, τόν κ. Ι. Κακριδῆ στό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, τόν κ. Α. Νέζο στήν 'Ανωτάτη Σχολή 'Εμπορικῶν καί Οἰκονομικῶν 'Επιστημῶν, τόν κ. Ν. Χριστοδούλου στήν 'Ανωτάτη Γεωπονική Σχολή, τόν κ. Μ. Στασινόπουλο, στήν Πάντειο 'Ανωτάτη Σχολή Πολιτικῶν 'Επιστημῶν, τόν κ. Κλ. Παλαιολόγο, στήν 'Εθνική 'Ακαδημία Σωματικῆς 'Αγωγῆς.

Ὑπό τήν ἐμπνευσμένη ἡγεσία τους καί καθοδήγησί τους οἱ κ. κ. Γ. Κατσίπης, 'Αχ. Παππᾶς, Θ. Τσούτσας τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Γυμναστηρίου, Π. Θεοδωρακάκος καί Μιχ. Μητροφάνης τοῦ Πολυτεχνείου, Γ. Κονταξόπουλος καί Χ. Χρύσης τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Πολ. Μπάλτας τῆς 'Ανωτάτης 'Εμπορικῆς, Γ. Μανέλης τῆς Γεωπονικῆς, Γρ. Παναυτόπουλος τῆς Παντείου καί 'Αχιλ. Δρίβας καί Γ. Σκορδίλης τῆς Ε. Α. Σ. Α. ἐπετέλεσαν πραγματικούς ἄθλους.

'Ο ἑλληνικός φοιτητικός ἀθλητισμός βρίκε ἔτσι τό δρόμο του καί τή θέσι του στή διεθνῆ ἀθλητική οἰκογένεια.

★

Σκληρός ἀνταγωνισμός καί μάχη τιτανική βαθμό πρός βαθμό ἔγινε γιά τή γενική βαθμολογία, ἰδίως μεταξύ 'Εθνικῆς 'Ακαδημίας Σωματικῆς 'Αγωγῆς καί 'Ανωτάτης 'Εμπορικῆς. Κατά τήν πρώτη μέρα τῶν ἀγώνων, ἡ 'Ακαδημία ὑπερεῖχε μόνο 4 βαθμούς (70—66) καί τό Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν τοῦ Πολυτεχνείου ἐπίσης 4 (32—28), ἐνῶ ἀκολουθοῦσε τό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης μέ 25 βαθμούς. Κατά τή δευτέρα καί τελευταία μέρα τῶν ἀγώνων, ὁ ἀνταγωνισμός συνεχίστηκε καί ἡ κατάταξι δόθηκε τελικά ἀπ' τή σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. 'Η 'Εθνική 'Ακαδημία Σωματικῆς 'Αγωγῆς ἀνεδείχθη πρωταθλήτρια 'Ανωτάτων Σχολῶν μέ 128 βαθμούς. 'Ακολούθησαν μέ 3 βαθμούς μόνο διαφορά ἡ 'Ανωτάτη 'Εμπορική (125 βαθμούς). Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν 70 βαθμούς. Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης 55 βαθμούς. Πολυτεχνεῖο 48 βαθμούς. Πάντειος 13 βαθμούς.

★

Μορφές τῶν πανεπιστημιακῶν ἀγώνων στάθηκαν ὁ 'Αντ. Κουνάδης (Πολυτεχνεῖου), ὁ Μαρσέλος ('Ανωτ. 'Εμποο.), ὁ Τσακανίκας ('Ανωτ. 'Εμπορικῆς).

'Ο Κουνάδης, σταθερώτατος στίς βολές του, πέτυχε νέο πανελλήνιο ρεκόρ στή δισκοβολία μέ 52.89 μ. Στή σφαιροβολία σημείωσε ἐπίδοσι 15.11 μ.

'Ο Μαρσέλος ἦταν ὁ πολυνίκης ἀθλητής. Πρώτευσε στά 100 μ. μέ 11΄΄.1. Στά 110 μ. μετ' ἐμποδίων μέ 15΄΄. Ποδς γενική κατάπληξι ἦλθε τρίτος στό ἄλμα εἰς ὕψος μέ 1.85 μ. "Ετρεξε στή σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. καί σύτὰς ἔδωσε τή δεύτερη νίκη στήν ὁμάδα του.

'Ο Τσακανίκας, δυσαρεστημένος γιατί δέν ἀπεστάλη στούς διεθνεῖς ἀγῶνες τῆς Σόφιας, ἀγωνίστηκε χωρίς πολλή ὄρεξι. Πρώτευσε στή σφαιροβολία μέ 15,42 μ. καί στή λιθοβολία μέ 18,49 μ. "Ηλθε δεύτερος στή δισκοβολία μέ 45,95 μ.

★

Στούς διημερους ἀγῶνες διακρίθηκαν ὁ Τσαλαμανίδς (Γυμν. 'Ακαδημίας) πρῶτος στά 200 μ. μέ 22΄΄.6 καί δεύτερος στά 100 μ. μέ 11΄΄. 2. 'Ο Φρούσιος (Γυμν. 'Ακαδημίας) πρῶτος στά 400 μ. μέ 51΄΄.8. 'Ο Τσιτσής (Γυμναστ. 'Ακαδημίας) πρῶτος στά 800 μ. μέ 1΄.59΄΄.8. 'Ο Ζερβουδάκης ('Ανωτ. 'Εμπορ.) πρῶτος μέ 4΄.12΄΄.1. 'Ο ἴδιος στά 3000 μ. μέ 9΄.24΄΄.2. 'Ο Χατζηϊωάννου ('Ανωτ. 'Εμπορικῆς) πρῶτος στά 400 μ. μετ' ἐμποδίων μέ 59΄΄.

Στά ἄλματα διακρίθηκαν : 'Ο Καζατζίδης (Παν. Θεσσαλονίκης) πρῶτος στό μῆκος μέ 6,95 μ. 'Ο Μπέλλος (Παν. Θεσ)νίκης) πρῶτος στό ὕψος μέ 1,85 μ. 'Ο Πιεσῆς (Γυμν. 'Ακαδημίας) πρῶτος στό τριπλοῦν μέ 14.37 μ. 'Ο Μαριολάτος (Πανεπ. 'Αθηνῶν) πρῶτος στό ἐπί κοντῷ μέ 3,60 μ.

Στίς ρίψεις ὁ Διαμαντής (Γυμναστ. 'Ακαδημίας) ἦλθε πρῶτος στό ἀκόντιο μέ 56, 63 μ.· 'Ο Μαραγκουδάκης (Πολυτεχν.) πρῶτος στή σφυροβολία μέ 48,25 μ.

Στίς σκυταλοδρομίες 4Χ 100 μ. καί 4Χ400, μ. νίκησε ἡ 'Εθνική 'Ακαδημία Σωματικῆς 'Αγωγῆς μέ 43΄΄.8 καί 3΄.38΄΄.4, ἀντιστοίχως.

★

"Ο-ι φαίνεται ἀπό τόν ἐπίσημο πίνακα τῶν πανεπιστημιακῶν ρεκόρ, πολλές φοιτητικές ἀνώτατες ἐπιδόσεις ἀλλαξαν κατόχους. Εἶναι καί τοῦτο μιά τρανή ἀπόδειξι τῶν μεγάλων προόδων τῶν φοιτητῶν στόν ἀθλητισμό.

Θάταν παράλειψι νά μήν ἀναφέραμε καί τούς δυναμικώτερους διεκδικητάς τῶν πρώτων νικῶν: Καρακούση (Ε.Α.Σ.Α.) στά 200 μ. καί στό μῆκος. Γεωγαλίδη (Πανεπ. 'Αθην.) στά 800 μ. Τσιλόπουλο (Παν. Θ.) στά 3.000 μ. Γαζία (Ε.Α.Σ.Α.) στά 400 μετ' ἐμποδίων, Παρασταϰάκη (Ε.Α.Σ.Α.) στό ὕψος. Ντόντο (Ε.Α.Σ.Α.) στό τριπλοῦν. Μπήλιο ('Ανωτ. 'Εμποο.) στό ἐπί κοντῷ. Κωβαίο ('Ανωτ.'Εμπορ.) στόν ἀκοντισμό. Χούνδρη (Πολυτ.) στή σφυροβολία. Πασασκευόπουλο (Παν. 'Αθ.) στή λιθοβολία.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

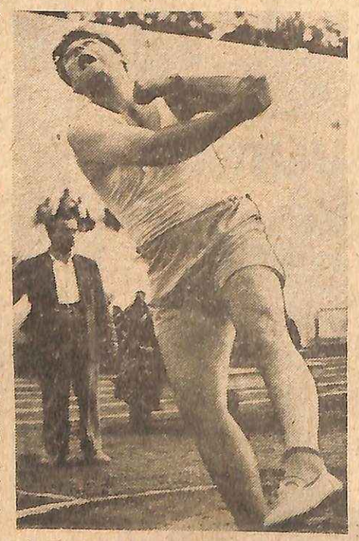

'Ο 'Αντώνης Κουνάδης, ἡ μεγάλη ἐλπίδα τοῦ φοιτητικοῦ καί τοῦ ἑλληνικοῦ ἐνικά ἀθλητισμοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὲς κοχλίας

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ:

1) ΑΝΑΔΑΣΩ. 2) ΝΙΜΗ. 3) ΓΑΛΑ. 4) ΑΝΑΚΑΡΑ. 5) ΜΑΚΑΡΑΣ. 6) ΑΜΑΛΙΑ. 7) ΜΑΛΑΚΩΜΑ. 8) ΡΑΙΤΙΑ. 9) ΑΡΑΜΑΙΟΙ. 10) ΑΡΑ. 11) ΑΜΑΚΑΔΟΡΟΣ. 12) ΣΑΡΓΟΣ. 13) ΣΑΛΟΝΙ. 14) ΝΙΚΙΑΣ. 15) ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ. 16) ΑΚΟΡΜΟΣ. 17) ΑΛΑΣΚΑ. 18) ΡΙΝΗΜΑ. 19) ΑΡ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΡΑ. 2) ΑΜΗΝ. 3) ΙΡΑΚ. 4) ΣΑΛΑ. 5) ΣΟΜ. 6) ΡΟΚΑ. 7) ΑΙΞ. 8) ΟΔΟΙ. 9) ΣΙΑ. 10) ΣΑΪ. 11) ΚΙΝΙΝΟ. 12) ΛΑΣΣΟ. 13) ΓΡΑΣΣΟ. 14) ΡΟΔΑ. 15) ΚΑΜΑ. 16) ΑΡΑΙΟΙ. 17) ΑΜΑΡΑ. 18) ΑΙΤΙΑ. 19) ΡΑΜΩ. 20) ΚΑΛΑΜΑΙ. 21) ΛΑΜΑ. 22) ΣΑΡΑ. 23) ΚΑΜΑΡΑ. 24) ΚΑΝΑ. 25) ΑΛΛΑΓΗ. 26) ΜΙΝΩΣ. 27) ΑΔΑΝΑ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 11Χ11—11+1 = 111.

2) (85+59) : 2 = 72 καί (85—59) : 2 = 13. Οἱ δυό ἀριθμοί εἶναι λοιπόν 72 καί 13. "Οταν στό σύνολο δυό ἀριθμῶν προσθέσωμε τή διαφορά τους, βρίσκομε τό διπλάσιο τοῦ μεγαλυτέρου καί ὅταν ἀφαιρέσωμε τή διαφορά τους, ἔχουμε τό διπλάσιο τοῦ πιό μικροῦ.

3) 'Ο πατέρας εἶναι 41 χρόνων καί ὁ γυιός 14.

4) 98%. ('Επί συνόλου 8050 τραυματιῶν πέθαναν 161, δηλαδή ἀκριβῶς 2%).

5) Θά βρίσκωνται καί τά δυό στό ἴδιο σημεῖο, δηλαδή στήν ἴδια ἀκριβῶς ἀπόστασι ἀπό τή Γῆ.

'Ο ἑπόμενος ἀριθμὸς

'Ο ἑπόμενος ἀριθμός πρέπει νά εἶναι τό 2. Γιατί οἱ ἀριθμοί αὐτοί μπορεῖ νά χωριστοῦν σέ ζεύγη, πού τό καθένα τους ἔχει ἄθροισμα κατά μιά μονάδα μεγαλύτερο ἀπ' τό προηγούμενο (1+6=7, 3+5=8, 5+4=9, 6+4=10).

"Ομοια πουλιά καί μανιτάρια

Δυό ὅμοια πουλιά πάνω σέ δυό ὅμοια μανιτάρια: Τό 1 καί τό 10.

Δυό ὅμοια πουλιά πάνω σέ δυό ἀνόμοια μανιτάρια: Τό 3 καί τό 6.

Δυό ἀνόμοια πουλιά πάνω σέ δυό ὅμοια μανιτάρια: Τό 5 καί τό 8.

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 694 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ — ΤΙΤΟ. 2) ΑΡΑΙΟΣ — ΣΟΝ — ΑΡΜΑ. 3) ΔΙΣΚΙΟΝ — ΣΤΟ. ΛΗ — ΙΟΝ. 4) ΑΝ — ΙΣΧΑΣ — ΑΡΙ. ΣΤΕΙΑ. 5) ΚΑΘΗΜΑΙ — ΑΣΙΑΤΑΙ. 6) ΡΑΚΙ — ΑΛΩΣ — ΟΦΕΙΣ. 7) ΠΟΑ — ΑΝΑ — ΟΔΟΣ. 8) ΑΓΩΝ — ΤΑΜ — ΡΗΝΟΣ — ΑΗ. 9) ΡΑΣ — ΚΑΝΑ — ΩΡΟΣ — ΑΛΣ. 10) ΑΡ — ΔΑΜΩΝ — ΝΑΣ — ΑΝΤΙ. 11) ΣΑΛΑ — ΚΕΙ — ΑΠΑ. 12) ΑΒΑΝΑ — ΑΣΚΩ — ΝΟΣΩ. 13) ΛΑΤΟΜΟΣ — ΑΘΜΑΤΑ. 14) ΩΡΑΙΟΤΗΣ — ΣΟΥΜΟ — ΟΡ. 15) ΜΕΝ — ΣΑΣΩΝ — ΣΙΑΜΑΙΑ. 16) ΑΙΑΣ — ΟΤΕ — ΑΣΩΤΟΙ. 17) ΑΣΙΑ — ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΔΑΜ — ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ. 2) ΠΡΙΝ — ΓΑΡ — ΒΑΡΕΙΑ. 3) ΤΑΣ — ΚΑΠΩΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ. 4) ΟΙΚΙΑΚΟΝ — ΔΑΝΟΙ — ΣΙ. 5) ΛΟΙΣΘΙΑ — ΚΑΛΑΜΟΣ. 6) ΕΣΟΧΗ — ΤΑΜΑ — ΟΤΑΝ. 7) ΝΑΜΑ — ΑΝΩ — ΣΗΣ. 8) ΑΣ — ΣΑΛΑΜΑΝΚΑ — ΣΩΟΝ. 9) ΙΟΣ — ΙΩΝ — ΕΣΑ — ΝΤΑ. 10) ΟΝΤΑ — ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ — ΕΝ. 11) ΟΡΑ — ΗΡΑ — ΩΜΟΣ. 12) ΗΛΙΣ — ΟΝΟΣ — ΜΥΙΑΙ. 13) ΗΣΙΟΔΟΣ — ΑΝΑΜΑΣΩ. 14) ΙΑ — ΤΑΦΟΣ — ΑΠΟΤΟΜΩΣ. 15) ΤΡΙΕΤΕΣ — ΑΝΑΣΑ — ΑΤΙ. 16) ΟΜΟΙΑΙ — ΑΛΤ — ΟΙΟΣ. 17) ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ — ΩΡΑΙ.

Δὲ γάνει τὸ λοναριασμὸ

'Η κ. Κάρμεν Ριθέρα, κάτοικος τοῦ Σάν Χουάν τῆς 'Ισπανίας, εἶναι βέβαιη πώς τό ἐπόμενο παιδί της —τό 26ο κατά σειράν— θά εἶναι κορίτσι. Τό συμπεραίνει δέ αὐτό, γιατί ὡς τώρα γεννᾶει πάντα τόν ἕνα χρόνο ἀγόρι καί τόν ἄλλο κορίτσι. Πράγματι, ἀπό τά 25 παιδιά της, τά 13 εἶναι ἀγόρια καί τά ἄλλα 12 κορίτσια.

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΥΠΝΗΣΕ

Παράξενο διήγημα

'Εδῶ καί χιλιάδες χρόνια, στήν παράξενη ἐκείνη ἐποχή, πού μπερδεύοταν ἡ φαντασία μέ τήν πραγματικότητα, συναντήθηκαν μιά μέρα δυό πρόσωπα ἀταίριαστα: Μιά νέα γυναῖκα, ὁμορφη, λαχταριστή, πού εἶχε στά μάτια της κάποια ἔκφρασι κρυφοῦ τρόμου καί βαθειᾶς μελαγχολίας. Καί μιά γριά στρίγγλα, μέ ἀλισαρκο κορμί, σκελετωμένο μοῦτρο καί μάτια κωμέα βαθειά στίς κόγχες τους.

— Πές μου τί μέ θέλεις, κοπέλλα μου; εἶπε ἡ γριά. "Ακουσα τά ξόρκια σου καί ἦρθα... Μά λέγε γρήγορα, γιατί ἡ νύχτα κοντοζυγώνει...

'Η ἄλλη ἀνατρίχιασε καί προσπάθησε νά χαμογελάση στή φριχτή μάγισσα.

— Ξέρεις, κυρούλα, πῶς εἶμαι ξένη, ἀπάντησε. Οἱ δικοί μου βρίσκονται μακρυά. Τούς ξέφυγα καί πλανιέμαι τώρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ σάν ἀγρίμι. "Εφυγα ἀπό κοντά τους, γιά νά γλυτώσω τήν τρομερή τιμωρία τους. Μά τούς ἀγαπῶ πάντα. Μέ δένει τό αἷμα μου μαζί τους...

Σταμάτησε λιγάκι, λαχανιασμένη ἀπ' τόν τρόμο της, κι' ὕστερα συνέχισε μέ κάποιο δισταγμό:

— "Ἐχω μέσ' στά σπλάγχνα μου τόν καρπό μιᾶς ἀνομης ἀγάπης μου. Γι' αὐτό, σύζυγος καί πατέρας μοῦ κλείσανε τίς πόρτες τῆς καλύβας τους... Τούς ἀγαπῶ ὡστόσο καί θέλω νά μάθω ποῦ βρίσκονται καί τί κάνουν...

'Η γριά μάγισσα ἔσφιξε ἀνάμεσα στίς τραχειές παλάμες της τ' ὁμορφο κεφάλι τῆς κοπέλλας.

Μουρμούρισε κάτι ξόρκια κι' ὕστερα μέ δύναμι τό κεφάλι της καί τόκρυψε μέσα στή βρώμικη ποδιά της.

'Η κοπέλλα ἔνοιωσε μιά γλυκειά νάρκη νά τήν παραλύη, κι' ἀποκοιμήθηκε σιγά-σιγά. Ἔτσι καθώς ἦταν γονατισμένη χάμω καί σκυφτή, μέ τό κεφάλι της ἀνάμεσα στά γόνατα τῆς μάγισσας...

"Ανοιξαν τότε τά κουφά μάτια τῆς ψυχῆς της. Οἱ ματιές τους διάβηκαν τίς ἀπέραντες ἐκτάσεις καί σταμάτησαν μέ λαχτάρα στίς χαραμάδες τῆς βαρειᾶς πόρτας στίς καραμάδες τῆς βάσης. Κι' εἶδαν, ἀνάμεσα ἀπ' αὐτές, δυό ἀσπρομάλλα κεφάλια νά γέρνουν μέ ντροπή, τό ἕνα πρωῒ στό ἄλλο.

Τά γέρικα πρόσωπα ἦταν μουσκεμένα ἀπό δάκρυα πόνου καί βουβῆς ἀπελπισίας γιά τό παραστράτημα καί τό χαμό τοῦ παιδιοῦ τους.

"Ηταν οἱ γονεῖς της... Στό ἀντίκρυσμά τους, τό κοιμισμένο κορμί τῆς κοπέλλας λαχτάνισε ἀπό τύψεις. Μά ἡ γριά, εἰδοποιημένη ἀπ' τό βιαιο σκίρτημά της, μουρμούρισε ἀμέσως κάτι. Κι' ἡ ταραγμένη συνείδησι τῆς κοπέλλας ξανακοιμήθηκε, ἀφίνοντας τά μάτια της ψυχῆς της νά συνεχίσουν ἐλεύθερα τήν ἀλλόκοτη πορεία τους...

Σταμάτησαν τώρα στά μισόκλειστα παντζούρια μιᾶς καλύβας τοῦ ἴδιου χωριοῦ.

Καί κύτταξαν στό ἐσωτερικό της, παρακολουθῶντας μέ φρίκη μιά σκηνή τρομαχτική.

"Ενας πελώριος ἄντρας, μέ βαρειά σοῦρα ἀπό γιδόμαλλο καί μ' ἕνα βαρύ πανωφόρι ἀπλωτό πού προβιές ρυγιένο στήν πλάτη του, πηγαινοέρχεται ἀγριεμένος ἐκεῖ μέσα. Τά χείλια του πυροφέρουν ἄγριες βρισιές, κάτω ἀπ' τά πυκνά μουστάκια του. Στό δεξί του χέρι σφίγγει ἕνα τεράστιο τσεκοῦρι καί τά μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς λύσσας καί μίσους...

Εἶναι ὁ προδομένος σύζυγος!...

Τά μάτια τῆς ψυχῆς τῆς ναρκωμένης κοπέλλας παρακολουθοῦν μ' ἀγωνία τίς κινήσεις του.

Τόν βλέπουν τώρα νά σταματάη μπροστά σ' ἕνα νέο κι' ὅμορφο βοσκό, σφιχτοδεμένο μέ σκοινιά ἀπό χλωρές φλοῦδες δέντρου καί σωριασμένο ἀναίσθητο στό πάτωμα...

Εἶναι ὁ ἄλλος ἔνοχος, ὁ ἀγαπημένος της!...

Στό ἀντίκρυσμά του, ἡ ψυχή της συγλονίζεται ἀπό λατρεία κι' ἀγωνία γιά τήν τραγική τύχη, πού τόν περιμένει.

Μουγκρίζει ἀπ' τόν πόνο ἡ ψυχή της, μά τό κοιμί της μένει ἀκίνητο, παράλυτο ἀπ' τά ξόρκια τῆς γριᾶς...

Δεμένη σφιχτά στή σάρκα, ἀλλά ἐλεύθερη στήν ψυχή, ἡ κοπέλλα παρακολουθεῖ τή φρικιαστική σκηνή, ἐνῶ ἀπ' τό σπαραγμένο στῆθος της βγαίνουν πότε-πότε πνιχτά οὐρλιάσματα ἀπόκοσμου τρόμου...

Βλέπει σέ μιά στιγμή τόν ἐξαλλο ἀγριάνθρωπο —τόν ἄντρα της— νά σηκώνη τό πελώριο πόδι του καί νά πατάη μέ λύσσα στό στῆθος τό ἀναίσθητο θῦμα του.

"Υστερα τόν βλέπει νά σηκώνη τό βαρύ καί γυαλιστερό τσεκοῦρι του καί νά τό κατεβάζη μ' ἀνείπωτη μανία στό ὅμορφο ξανθόμαλλο κεφάλι τοῦ σφιχτοδεμένου νέου, βλαστημώντας τόν ἀπαίσιο καί φτύνοντάς τον μέ μοχθηρία...

Φρύαξε ἀπ' τό αἱματηρό καί διαβολικό ἐκεῖνο θέαμα ἡ ἀναστατωμένη ψυχή τῆς νέας γυναίκας. "Ενα πένθιμο μοιρολόγι ξέσπασε ἀπ' τά κλεισά της χείλια. "Εκλαιγε γιά τό θλιβερό καί τραγικό θάνατο τοῦ καλοῦ της!...

'Αρνήθηκαν νά κυττάξουν ὅλλο τά τρομαγμένα μάτια τῆς ψυχῆς της, καί ξαναγύρισαν ἀπ' τό μακρυνό τους ταξίδι στό κοιμισμένο της κορμί. Μά τό πότισαν ἀμέσως μέ τόσο φαρμάκι, ὥστε ἡ γιαγιά ἔνοιωσε τήν ἴδια στιγμή ἕνα ἀπότομο τίναγμα στήν ποδιά του...

Κάποιο κρυφό προαίσθημα τήν κυρίεψε ἀμέσως, καί θέλησε νά ξυπνήση τήν κοπέλλα ἀπ' τή νάρκη της.

"Απλωσε τό λιπόσαρκο χέρι της στό σκυφτό κεφάλι της, χάϊδεψε ἁπαλά τά μπερδεμένα μαλλιά της καί μουρμούρισε βιαστικά τό κανονισμένο ξόρκι τοῦ ξυπνήματος, τοῦ λυτρωμοῦ τῆς σάρκας ἀπ' τό δέσιμο τῆς γοητείας.

Τοῦ κάκου ὅμως... 'Η κοπέλλα δέν ξανασήκωσε τό κεφάλι της! 'Ο πόνος τήν εἶχε σκοτώσει!...

Ν. ΧΑΤΟΡΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἑξαμήνος ..... » 170.—
Τριμήνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία ..... Δολλάρια 20.—
» ..... Φρ. Βελγ. 1.000
» ..... Φρ. Γαλ. 8.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διά ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καί Ἐξωτερικοῦ διά τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρός τό περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁπουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καί 7 τοῦ Α. Ν 1092) 1938. — Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καί Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντής - Διαχειριστής καί ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδός Βουλγαρη 11, Ἀθῆναι

'Αρρώστειες τῆς γεροντικῆς ἡλικίας

"Οπως οἱ μηχανές, πού κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος, καταστρέφονται μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου, ἔτσι καί ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός σιγά, σιγά χάνει τήν ζωτικότητά του, τά διάφορα ὄργανα δέ λειτουργοῦν κανονικά καί ἐκδηλώνονται ἀρρώστειες πού μπορεῖ νά εἶναι μοιραῖες ἤ νά τόν τυραννοῦν γιά χρόνια πολλά. "Ἐκτός ἀπό τίς παθολογικές ἀρρώστειες, πού προσβάλλουν συχνά τούς γέρους, ὅπως ὁ καρκίνος, ἡ ἀρτηριοσκλήρωσι καί οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς, ἡ ἀρθρίτις, οἱ ἀρρώστειες τῶν πνευμόνων, τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, τῶν νεφρῶν, τοῦ ἐγκεφάλου, πολλοί γέροι ὑποφέρουν καί ἀπό δερματικές ἀρρώστειες καί πρό πάντων ἀπό τό ἔκζεμα καί τήν γεροντική φαγούρα.

Τό δέρμα στή γεροντική ἡλικία παθαίνει ἀτροφία, ζαρώνει, γεμίζει ρυτίδες. Κι' αὐτό γιατί ὁ ὀργανισμός τοῦ γέρου δέν ἀφομοιώνει καλά τίς τροφές καί τό αἷμα του δέ μπορεῖ νά πάρη τίς ἀπαιτούμενες οὐσίες, πού χρειάζονται γιά νά θρέψουν καλά τό δέρμα.

"Ολοι οἱ ἱστοί τοῦ δέρματος δείχνουν τά σημάδια τῆς ἀτροφίας. 'Η ἐπιδερμίδα γίνεται πολύ λεπτή, εἶναι στεγνή καί ἀφυδατωμένη, οἱ ἐλαστικές ἶνες χαλαρώνονται καί χάνουν τήν ἐλαστικότητά τους, ὁ συνδετικός ἱστός, πού βρίσκεται μαζί μέ τίς ἐλαστικές ἶνες στό χόριο, κάτω ἀπό τήν ἐπιδερμίδα, χάνει τήν εὐλυγισία του καί γίνεται σκληρός καί ἀτροφικός. Τό λίπος, πού βρίσκεται κάτω ἀπό τό χόριο, λιγοστεύει καί τό δέρμα καταβαθίζει καί ζαρώνει. Οἱ σημηματογόνοι ἀδένες τοῦ δέρματος, πού χρησιμεύουν γιά νά λιπαίνουν τήν ἐπιφάνειά του καί νά τήν κρατᾶνε μαλακή, ἐλαστική καί λεία ἀτροφοῦν μέ τόν καιρό καί δέ βγάζουν τό ἀπαιτούμενο σμῆγμα καί ἔτσι τό δέρμα στεγνώνει καί ἀπολεπίζεται. Οἱ ἱδρωτοποιοί ἀδένες, πού χρησιμεύουν γιά νά κανονίζουν τή θερμοκρασία τοῦ σώματος, δέ λειτουργοῦν καλά καί γι' αὐτό οἱ γέροι κρυώνουν πιό εὔκολα ἀπό τούς νέους.

Μέ τήν ἐλάττωσι τοῦ ἱδρῶτος καί μέ τήν ἐλαττωματική κυκλοφορία τοῦ αἵματος τό δέρμα ἀφυδατοῦται, στεγνώνει καί δέν τρέφεται κανονικά. Γενικά τό γεροντικό δέρμα φαίνεται ζαρωμένο, μέ ἀπολέπισι πιτυρώδη, χωρίς ζωντάνια, χωρίς ζωηρά χρώματα. Τό χρῶμα του εἶναι ἐξωφρικτικά, ἀχυρένιο ἤ μαυροκίτρινο Οἱ ἀλλοιώσεις αὐτές τοῦ δέρματος φαίνονται πιό πολύ στά ἀκάλυπτα μέρη, πού εἶναι πιό ἐκτεθειμένα στίς καιρικές μεταβολές, στόν ἥλιο, τή ζέστη καί τό κρύο. Ἀπό δέ τά ἀκάλυπτα μέρη οἱ γεροντικές ἀλλοιώσεις προχωροῦν σιγά-σιγά σέ ὅλο τό δέρμα.

Στούς γέρους τό δέρμα δέν ἀντιδρᾶ εὔκολα, γιατί ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἶναι ἐλαττωματική. Δέν παρουσιάζονται δερματίτιδες μέ ἔντονα συμπτώματα.

Στούς γέρους παρουσιάζονται δερματίτιδες, πού τό κυριώτερό τους σύμπτωμα εἶναι ἡ φαγούρα. 'Η φαγούρα αὐτή τούς πιάνει πιό συχνά μόλις πάνε νά πέσουν στό κρεβάτι καί μόλις σηκωθοῦν τό πρωΐ, μά καί κατά τή διάρκεια τῆς ἡμέρας καί τῆς νύχτας ἐνοχλοῦνται συχνά ἀπ' αὐτή. Στήν ἀρχή ἡ φαγούρα ἐντοπίζεται στήν προσθία ἐπιφάνεια τῶν κνημῶν, γύρω στούς ἀστραγάλους, στήν ἔξω ἐπιφάνεια τῶν βραχιόνων, στούς ἀγκῶνες καί γύρω στό δακτύλιο. Στίς γυναῖκες ὁ κνησμός ἀρχίζει ἀπό τήν ἰνιακή χώρα καί προχωρεῖ πρός τήν πλάτη καί μετά σιγά-σιγά ἁπλώνει στά ἴδια μέρη, πού ὑποφέρουν καί οἱ ἄνδρες. Γιά πολύν καιρό τό μόνο σύμπτωμα εἶναι ἡ φαγούρα, χωρίς νά παρουσιάζεται δερματική βλάβη. Μέ τόν καιρό, τό δέρμα στεγνώνει ἀκόμα πιό πολύ, κομματιάζεται καί ἀπολεπίζεται.

'Η φαγούρα στό γεροντικό ἔκζεμα εἶναι πολύ δυνατή καί δέν ὑποχωρεῖ εὔκολα στά διάφορα φάρμακα. Καταλαγίζουν πολλά αἴτια, πού προκαλοῦν αὐτή τήν κνίζα καί τό ἔκζεμα στή γεροντική ἡλικία, μά δέν εἶναι εὔκολο νά βρεθοῦν. Πολλοί ἰσχυρίζονται πώς εἶναι χρονία δηλητηρίασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπό τίς τοξικές οὐσίες, πού δέ φεύγουν κανονικά μέ τά οὖρα, τά κόπρανα, τόν ἱδρῶτα καί τήν ἐκπνοή. "Αλλοι ἀπό ἀλλοιώσεις, ἀπό νευρικές διαταραχές κι' ἄλλοι ἀπό ἐνδοκρινολογικές διαταραχές.

Τό τελευταῖο στηρίζεται στό γεγονός ὅτι στίς γυναῖκες, μέ τή παῦσι τῆς περιόδου, ἀρχίζουν οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές. 'Η ἔλλειψι ἐπίσης ὡρισμένων βιταμινῶν ἀπό τή διατροφή ἤ λόγω κακῆς διαίτης ἤ λόγω ἐλαττωματικῆς ἀφομοιώσεως τῶν τροφῶν, μπορεῖ νά προκαλέση κνίζα ἤ ἔκζεμα.

Τά ἐντομοκτόν

Τὸ λαστιχένιο στρῶμα τῆς Χόντρης.

Ἀνοιξιάτικες προετοιμασίες.

—Ὄχι, ὁ κύριος δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ ὅπου νάναι θὰ γυρίση. Ἡ κυρία τὸν περιμένει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη!...

—Ἦταν ὁ μόνος τρόπος ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' τὴ μητέρα σου, Ἀλίκη! Πούλησα τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο κι' ἀγόρασα αὐτὴ τὴν κατσαρίδα!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ